

BP
320
M35
v.51

مجموعه آثار فلسفی را علی

۵۱

۵۱

این مجموعه با اجازه سفل مقدس روحانی طی ایران شیدالله ارکانه
بتعداد محدود بمنظور حفظ تکثیر شده است ولی از انتشارات
مسمویه امری نمیباشد.

شهر الکمال ۱۳۲۰ بدیع

مِنْجَانِيَّةِ الْمُهَاجِرِ

١٥

لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ، لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ، لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ،
لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ، لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ، لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ،
لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ، لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ، لِعَوْنَاطِ الْمُهَاجِرِ،

.9
2 "m
11.50

این مجده ایران
ب که حضرت علی را هم خل شد:
در آنچه از آن نسخه متصفح بگوییم ایران
افغان نتوکپ شده است

بسم ربي لا إله س لعنة علی الاعداء

الله انتي كعبه با خبرت عبارك و اخبارت لهم من قبل ، ثم هم بعد اذ كان نور وجكم شرط من
افق ازدواج ، وفي ارض آسیه الارض في جنگ در عالم قلت و قوچک اسحق سرتقان عاقیلین
و فخرگ طیور آسیس فی المدن و ایام ریشه اسلام باشون توکاگون و امرک تم و بیش بگنا خبرت
بگلن ، نظر و پیغمازی ایلام آنچه لازمه خرد اشک با غافل از اصلاح و مرحل اندیجه باشک افلاطم
آنچه خبرت : الهم باشون کوئی من قبل ایکت می باسته ترا بکبری ثم ازمل له من ساره عنگ
و یوک ساره عنگ با مولی الائمه ، و خانق اعراض و قسمه ، که است افتخاره می باشد

لایهه الامات العیم و سکیم

1

مسنون حب احمد مسیح خیاط علیہ السلام

مقدمه نوزدهم، ان سیزده چناب شیخ سل صیہ بادا اند در سجن کجا دم

رسید فیشر القیادہ اکھام سالہ ۱۳۰۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بسم الله الرحمن الرحيم
الله أكbar

آن خصوده محبر باگر بیار جما تویی آن علیک چیز امری از تو مستور نموده و نخواهد بود و تویی
آن خبریکه از اسرار قلوب و نفس و صدور اکاد بوده و خواهی بود هر چن پاک بینای فخر تور را چیز
آزاده است خاکرا از هندوک گشته اند و سلطنت صیرت مختار ائمہ نمایم ایند اوند آن عبادت فیض
قوی اراده نموده از او پیشیز و قبول شد فرا تویی کریمکه احمدی از او لین و آخرین از سایر افضلت
محمد میرگشت ایند مترا از عبادت تحریر قبل حسن بطریق قبول مرتضی فرا تویی مسیمین برادر شیعیان
و چیط بر ارض و سما لا اراده آلامت افضل ای اگر یعنی

۹

حصہ المؤمن

و صد میمانی مرسد جانب آن مرد صحن بنیاد علیه السلام
بسنخ چیز نومان بتوسط جانب شیخ
سل علییه بهادر ائمه
جهن بن خادم رسیدنی شر
ذی الحجه ۱۳۰۳

بِسْمِ رَبِّ الْفَلَقِ سُبْلُ الْعَظِيمِ الْعَلِيِّ الْأَعْلَى

٣

الَّذِي أَعْرَفْتُ أَنْهَا دِمْ بِدْرُكْ وَسِرْكْ وَأَقْدَارُكْ وَتُوْبِرُكْ وَغَرِيرُكْ وَأَغْنِيَرُكْ بِنَكْ
بِأَنْكَ الْحَمْوَمْ وَرِيكَ الْحَمْوَمْ بِنْ قَوْيَةِ اِنْكَ الَّذِي أَقْبَلَتْ إِلَيْكَ وَأَتَتْ
كَبْ وَبَيْكَ فِي يَوْمِ اَعْرَضْ فِي صَاهَرَهِ اِرْكَ وَفَتَاهَ
جَادُوكْ اِيْرَبْ قَدْرَهَا وَمَيْعَ بِرُورُكْ وَقَدْرُكْ
اِكْ اَنْتَ الْمُقْدَرُ الْعَلِيمُ الْحَسِيمُ

٩

حُوا الْمُؤْتَمِ

مَسْدِدْ اَتَهِ جَهَنَّمْ جَنَابَ اَنَّا حَمْرَهِ مِنْ صَلَبِهِ بَاهَهِ اَتَهِ
مَيْلَعْ نَرْهَانْ بِتَرْسَطْ جَنَابَ شَجَنْ سَلْمَيْهِ بَاهَهِ اَتَهِ
وَدْ بَهَنْ بَهَادِمْ رَسِيدْ فَيْشَرْهَهِ اَتَهَهَهِ اَجَامِ

١٣٠

۴
 بِسْمِ رَبِّنَا الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ لِلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ
 سَجَدَ لِلَّهِ الَّذِي أَنْشَأَهُ اَنْجَكَ غَبْرَتْ جَعْلَنْ بَنْجَلَنْ وَبَرَانَكَ نَهْرَ الْبَدْلَنْ كَبَكَ
 احْاطَتْ الْمَلَكَ وَالْمَلَكُوتَ وَبِنَانَكَ بَرَزَتْ اَمْ اَوْجَهَ اَسْكَنَكَ
 بَنْجَوَارَكَ وَنَارَسَكَ بَانَ تَوْيَةَ مَنْ بَنْجَلَنْ اَيْكَ وَشَكَ
 بَجَلَ عَلَادَكَ وَقَدَرَهُ مَانَقَرَهُ مَيْسَنَهُ وَبَنْجَهُ بَرَفَلَهُ
 ثُمَّ تَرَزَلَ مَلِيهَ مَنْ سَارَ كَرَكَ بَرَكَهُ مَنْ حَذَكَ بَكَتَ
 اَنْتَ الْفَخَالُ اَكْرَيمُ

حِوَالَ المَوْتَىٰ
 مَرْسَدَ جَنَابَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اَنَّهُ
 بَلَغَ لَوْزَنَهُ تَرَمَانَ بِاَخْلَاعِ اَنَّهُ مَكْرَمُ حَضْرَتِ اَنْفَانَ عَلَيْهِ سَبَّابَاتَ الْمَهَاجَرَهُ
 وَتَوْسِطَ مَيْسَنَهُ وَجَنَابَتَ تَاهِرَهُ اَبْنَالَ مَيْسَنَهُ بَنَادَصَدَ
 بَنَادَامَ وَسَيدَنَى شَهْرَ صَفَرَ ۱۳۰۷

بسم ربي انا صاحب لذت لا بے

بها کل یا آنکه نمای امر باقی شیخی دایی اسر و باقی هسم دایی هم دایی بیان افسوس بک و بک
په قدر ارسی نی صحن حاکم داشتنک داییت چنگ اتفکم باشاده و آنها و مین کند و آنها نزد
والا خس دیسا همادا آلا کند و اشی را داکنر فیها و آجی روکی بیدا اکتوبرت فی همه افنا و بیانی همکار نزد گذاشت
ضکت اون تجذیب او بیگان من شر احکام کن ارضم ای آنکه با حکم دنما عطا یعنی من شکن اینین
روه سهم بالهایم و بهامنیو آنها همین اور دومن شاملی پیر عدیک ایرب خدم بقدیک اون اصر ایجا کن بجهات
و ادیک این شکن اشدشی هم اینین باش این افسوس جهادیم علی عنوانکن و تو قیمه علی زنگ و هنریک
اسنگ اون توندیم کل لاد حوال ایک انت اینشی انسال ایرب سری ایه منی همک و هنریک که
ا قبلت ایک و ارادت اون عصل امر تما به ای کن ایک قدر سلام بجهاد استقیمه علی حکم دن قلب
من احمد ایک انت المقدم العزیز الرؤا ب

二三

رساله است. ام جایی می خواهد داشت که علیه و علیها بهاء اسد مبلغ نزدیکه توکان و نفره از
قدیمه قران چو طبق جایی میرزا اجلال علیه بهادسته علیهم رسیده فی شوال سنه
۱۳۰۷

بِسْمِ رَبِّ الْأَرْضَ مُحَمَّدٌ أَنْعَمْ

۴

ا شدی ایں یا کنت انت ات لاده ادا انت ته خفت اخنلیت بسک وار یتم مناج عذکت کٹک
و عذک منہم نیشن عذک بیٹا کک و منہم نیز ف بیانل فی کی کک و قبیل لیلہ علی فی
بیانلک العلی و سعی ناکک لال حمل ایرت قدر لام بیکھیم من آئین، خوفتم صورت آ، از جبال و
منہم سجات اکبدال من آنقدر ایک بیانل لایست و منظر الہیست ایرت ب آیه
الظانلین میں آن توجہ ایک و ایضاً ملی ایک و خلک کک اکت انت آنقدر العلیم ایکم ایرت بیل
من سب کر کک علی من قبیل ایک بیل امرتہ بی فی کی کک خاتیت من عذک و رحمت من لیک
تم آنچ مل وجہ بابے بیک و بیک الوجود و سلطان الشیب و آشود لوار لاد انت آنقدر العطرف

او المَرْءَ

مرسد حباب مشدی حیدر خلیلہ سجاد آئند
سبیغ نہ تو ان بیرون طبق خباب اتا میرزا جمال حیدر بیان آئند
مجادم رسید فی شوال سـ۷۳

سب سه بینا ای قصه الا فهم ایستے الا یعنی

مشهد آنده ده لای ای ایا بیهوده مفضل و ای همکار و ده بیهوده و ای همکار و ده بیهوده و ای همکار، بیهوده بیهوده

اوسه را سیر و پیغام برداشت و ای همکار و ای همکار

ای همکار و ای همکار

بیهوده کن فیکرون ایا مریده زانه ایین ایستیم لا ایه

الا یهوده ای همکار و ای همکار و ای همکار

۹

چو المولی

مرسد جذب شدیدی بیهوده ایم عییه بیهوده آسده

بیهوده و ای همکار و ای همکار و ای همکار و ای همکار و ای همکار

صیہ بیهوده ای همکار و ای همکار

کتاب استنساخ الواح بارگ جال قسم جل و کرد اذ علیم که به این امر نشانه داشت
 حضرت شوقي ربانی از الواح الخاصین را افسد از زرده ای اصل نسخه موجود داشت
 که خطر اعضا را محل عذر و حفظ رسیده و وقت آن را نواده اند نوشته شده
 تایار بیم بسطه ان مخدود هم هر اهل لائمه مذهبی سیم رمضان ۱۴۰۶ هجرت
 شنبه بیانی
 شنبه

۱) بسر الدرب لمحات من الرحمن في الامكان

کتاب از راه الرحمن بن حضرت کمال بدی المظلوم ادکان بین ابدی امشکر کین الدین
 فقصو احمد آقا و بیش ماهر و جادل و ابایا آقا و حارب و اخترس بعد از آنی من اتفق الاشارة
 بیش بین بین آنرا قد خلص المکون والعلوم لا ينفعون و آنی انتی والا شر ارجمن
 لا يرثون مدینه و اعز اقره و رائیهم ای ائمه من الانسیین من قلم اللہ رب العالمین
 طوبی لعلی لعلی ذکری ولو به توجه الی ظاهر و لقب اقبل الی اتفقی و سمع سمع
 الدهاء او ارتفع بین الارض و هست و لید اخذت کتابی المیین شکر اندیمه ایک
 ۶۷ ناکت و از لکت نایج رس الخصوص عرف قیصه المفسیر قد غیر راه الدین
 از دست خواهیم فضل من عده و دعوه اذ خصال الکرم کذا لکت اخیرت اصادف
 و برگون

برهان فلایی اخوان اذار بیت قم و قل کلک آنچه یا آنها ذکر نمی او گزت مخدوم او
اقفل آنی او گزت سبجونا استگات با سردار کنایاک داماد خلک و الوار و چک
بان تجدی سیخان اینجا راسخاً علی امرک الدّریه ارتقعت وزاصل العالم و
اضطربت افسدۀ الاعم الالا الذين اقبوا ایک بوجه مخیس آر قلب نسیر قال الـ
(انت الفخر و اگر بم)

باب لا يرىك ا
ا) غير بس ادار
ا) حوبت به انجیر
كتاب تزال اذ كان المعلوم في حزن بين قد جنس الظالمون او يائى في اطار
دلى ديار خرى بذلك ناجى كل من الفرد و س الا على داخل انجير اهلا يشهد
 بذلك سان العزلة في عاصمة الرفيع بايزرك ان استبع الداء من بطن
 السجن ثم اطلقى الذين يدعون الابيان بازحن و ينكرون به الانت بالذر
 بشه به الله باسن المقربين بذلك خصمت لالادنكار و فور لا تقطع
 شونات الذين كفر و ابار العلى العظيم اما نوصي المكمل باصبر و لا صطبا
 و مأخذ الظالمين امر امن لذنا و انا لاذخه هشيد ان افرح باذكرت

لهى المظلوم وازل لكك تجدر عزف بيان ربك المبين العيم على نية
احدان يبدل اراده الله لا واسسى الطين على من في اسوات والآخرين
كذا لكك زيتا لوح الكتاب بطراد وكرى الفریز البدیع ابسأ على من اقبل
(الى انجي وشیبت نبی مہسیر)

شر
حاجب محمد حسین علیه السلام

(بسم الله الرحمن الرحيم)

يا محمد قبل سین کن متقدماً نزوی خایر اتردبت العالمین ان الرحمن اراده
ان یقذف لكك قلالي الرفوان من بحر فضله الفریز المیسیح هل من ذمی یسری شیمید
ویری هل من ذمی سیمی یسیح مدلی الاصحی من الافق الاعلی هل من ذمی قطبیین
الی سدهه المنسی علی شان لا تضیی سلطونه الملوك ولا ضوضاء الملوك
یمکن بالحکم والبيان فی الامکان یشحد باشحد ائمه لا اراد الا هلو
وتوی الغایب المقت در العلیم الحکیم یا حسین قد و کرد که که له را مظلوم
فی بسیع الاعظم وازل لكك الابعاد که کرب العالم یشید بل لكك
لاكك القدم ولكن ای را کثیر من الغافلین و تمازد نیسان افق و بران
من فی

من في المكان نسم من أخذه وف بيان رب علی شَنْ بَنْدَ أَعْذَنْ مَا سَرْ شُوْنَا.
 للخوارث رب الماء العظيم ونحمن من تجربة وعاقبت ونحمن من سرع دثاره
 أبا بوبود العظيم ونحمن من بوض ونحمن من كفر بالله العظيم الحجيبة ونحمن
 أنتي عيد بضم ناح يك عارف بصير وناد عن ناح الـ كـوـرـاـجـوـانـ وـهـمـ حـكـوـمـ
 على سـنـكـ دـهـيـ بـطـلـمـ بـيـنـ كـدـكـ هـشـقـ شـسـ لـبـيـانـ منـ فـقـ سـهـ
 بيان رب ربك الرحمن ربك اذا ذفت بـأـفـوـارـ اـسـتـجـهـ رـبـكـ وـقـكـ
 الحـجـهـ يـاـرـ الـعـالـمـيـنـ طـوـبـيـ لـكـ وـلـلـدـيـنـ اـمـضـعـمـ الدـنـيـاـزـ خـارـفـهـ مـاـنـ بـدـلـافـ
 المسـيـرـ كـبـرـ اـجـائـيـ مـنـ فـهـيـ اـنـاـوـصـيـمـ بـاـكـرـ اـلـرـازـلـاـ حـكـيـمـيـ كـيـانـيـ الـبـيـعـ
 وـزـرـقـانـ) دـ جـابـ فـرـيدـانـ عـلـيـ بـهـارـهـ

(حـوـاـظـهـ مـنـ فـقـ اـمـكـوـتـ)

ذـ كـرـ مـنـ لـدـنـاـلـنـ ذـ كـرـ نـامـنـ ذـ كـرـ مـنـ قـبـلـ بـسـرـجـ وـبـكـونـ مـنـ بـثـ كـرـينـ يـاـوـيـدـونـ اـنـاـ.
 ذـ كـرـ زـاكـ وـذـ كـرـ فـضـلـاـ مـنـ عـذـنـاـ وـذـ كـرـ مـنـ اـقـبـلـ اـنـتـيـ وـطـارـفـيـ هوـكـيـ اـنـكـرـ.
 باـزـرـعـ فـيـ كـبـيـ الـعـظـيـمـ يـاـرـبـعـ اـنـ اـفـرحـ يـاـيـانـيـ الـكـبـرـيـ ثـمـ اـسـنـمـ عـلـيـ اوـرـبـكـ
 هـلـكـ الـورـىـ لـهـرـاـتـهـ اـنـاـزـرـعـ الـاـمـ بـبـطـانـ بـيـنـ لـاـخـونـ عـالـمـبـ وـلـنـبـ بـ

اجیان فی ارض الشام، آنچه امراه کیف بیث لائمه جنود الارض که باشد بلکه
انصرافیتی من مدن عقد و قدر آنها اخذنا الدّی ائمّی علی اولیائی ثم اخذنا من گلکان
و گرفت آن را بکش نبو العدیم الحکم یکم کیف بیث، کا حکم فی اول الامر ان
او، کتاب آن تعریف از زل من مکونه العبدیع کن سیّه علی امراه، ناطقاً
یاسه دادیا ای صراطه لبستعم یا بهیج لوجحد حلا و میانی لیأخذك سرکوه
عن عانی علی شان لایمنک خصوصاً، کل عالم ولازم ابیح کل عارف بسیدستغی
والذی و ماقربها و یقینی از زل که من علی اولیائی فی هـ المقام الکرم البهار علیک
(و عالله عزیز لـ هـ اللوح العبدیں و ابیح لـ رب العالمین)

الافتراض

ان یاخوم ریکت تجربه اخلاقی را در فی الامروح دارد و نیز کتاب پارسی افغانی، لوادن و ایشانگرخانی که
داسمه آنها اطهور و لادصریت ممکن فی الارضین و السوات و ایرانی امی خواهد بود که خلیمین الامم
بینزخ الرأب و یکجذب اهل الفتوح و کلمیں اراده امداد و یکجذب ان تشریف به که من الااد کاره
من لدن دلکت دلایلکاره لدمزول الحکم واحد یافرخ به فی ایام ریکت آن ایهود العزیز الکرام
(طحونی این عازم بسده افضل و اعظم فصل اخلاق)

قد سرت حرثاً على التقدم على الفرسان
وأهلكت بـ[الله] نظرها وألهمها بـ[الله]
المهلكة خاتمة العرش في الأرض وـ[الله]
فوق حظها بـ[الله] فـ[الله] من عـ[الله] في
أرضها لا يـ[الله] في كـ[الله] من عـ[الله] في جـ[الله]
لـ[الله] شاهد بـ[الله] بـ[الله] في عـ[الله] عـ[الله]

٦
جـ[الله] عبد الصادق
(غير مـ[الله])

(هو العـ[الله] العـ[الله] العـ[الله])

حضرت عصـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] كـ[الله] زـ[الله] دـ[الله] كـ[الله] عـ[الله] اـ[الله] بـ[الله] اـ[الله] بـ[الله]
جددـ[الله] عـ[الله] فـ[الله] مـ[الله] طـ[الله] بـ[الله] اـ[الله] بـ[الله] فـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] كـ[الله] فـ[الله] اـ[الله] بـ[الله] اـ[الله] بـ[الله]
خـ[الله] اـ[الله] بـ[الله] شـ[الله] هـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله]
شـ[الله] هـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله]
شـ[الله] هـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله]
الـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله]
يـ[الله] شـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] قـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله] دـ[الله] سـ[الله]
ذـ[الله] كـ[الله] زـ[الله] ذـ[الله] كـ[الله] زـ[الله] ذـ[الله] كـ[الله] زـ[الله] ذـ[الله] كـ[الله] زـ[الله]
رـ[الله] لـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله] بـ[الله]

دوم نصرت وحدت و مکن بخود اعمال و اخلاص سیف و همراه دوست و هاشم را که
محش این فضل و خلیل و عایت کبری خود می باشد این خوش سیزده کارسنج
کو روز بنا هشایره اند باحال طبیعت و اخلاص هر خواص نصرت نمایند او باید آن اوضاع را پنهان
نموده بگیرد و این خواص نظریه ای خود را در کوشا من ایش کریں این بود را
شیده و مُلْعَن بود و نیزت و از اولین بادی خواهش شود اچوچ که اتفاق این بود و علم آنرا که ناک
بالا بیاد داشته باشد و قبل از مرگ با اسرار فضیل ایش نماید و عایشه
من لذت نداشتن را که همه چیز را علی ایش آوراند الا یعنی بقدر الواحد الصالیب که بخوبی
ایش ایش لذت نداشته باشد این مانع تهم شدیده ایش ایش و لذت خود را ایش ایش لذت

ا) ولی اوردت العرش العظیم

زرفان

جانب حاجی سید احمد خیریه

ب) بسر الخیمن علی الائمه

چند بیرون که کوک ایش مترادش واقع شده و این آن مخاطب است که در کتب فیل
ذکور و متطور نمایی روح و دمای عالم مرتفع و انبیاء ایلی کی کل را بجهود در این عالم بثابت
و اثبات این است قل ایلی از بیک خلوش شده نما این ایام منتظر نگاهس س لغایت
و سپاهی صد

ايجاره بآن فائزه و در مجامات سسه ده ندار قمع دعف و كرس طبع دنوا
و جه لاسع ظاهر شد آنجه در کتب الهرار قبل سطور بود طبعي للغارفین دویں
للغارفین يابعد افق همکن مخصوصه عالمیار اکه راما سه ذهنه و بخایت .
محبوبه فائزه ده سه ذکر که دشائیک دانیا اپیالک و دیاک علی
حیت آن و خدمت ام و ذکرناک بهند اکتاب الین خدا لوح لاح من افته
شمس غایی اون هشکار آن بهند افضل العظیم و دستان آن ارض را .
مکبر میرسیم و باینیعنی لایام آن اور میمایم تاکی بطریز غیرین ثویه و بخدمت
ادم بگاه حکمت قیام نمیشه بیچ عالم منظر بودند که باین ظهور اخیجه فائزه شوید
وابصعاء کله از کلام اش موید کردند و لکن باین همام اعلی فائزه الازم
شاد آن هشکار بگت الفضائل الکرم آن ایدک و جملک فائزه بجا هوا
لمخصوصه کتب آن فرزانه ايجید و نه کرس سیما باز پفع البیرون فی کتابی ایش
نماد گزند فی الواقع شئی بد کریج مر اخیجهون عزیز البغاء فضل من الدناده المقدار غلا
ما ارید البهاده المشرق من افق غایی علیکم و علی الدین اقیدو الی اتر فی هه الیوم الده
فیه اخذ الاختصار بگخان ایجادات الامن خطه آن ملک يوم الدین)

١ بِسْمِ رَبِّنَا الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْعَظِيْمِ الْأَعْلَىٰ ۝

سبحانك يا من وفيت بثنا ياك دعوك ودعوك واظهرت ها كان
كموناني خزينة مدر ياك وخره نامي علىك هنكلك بنور وجهك دماره
سد ياك بان قدر لمن اقبل ايک كل خير كان مسطوره في كل ياك ايزه
فانصر اجيئك ثم الذي نصرهم اي رب ترى لا يجي لهم الا انت ولا هرب
اه ايک فانقذهم يا امر من ايادي الاعداء ثم عطيهم قبه ونک
يا من في قضيتك حکومت القدره وادله قدر اراده انت انجزر الناس اکدير
زده طان
خاب بایستی بکرم عزیز بسازه

(هو اغفر و الجسر)

كتاب تزل باشني وبردي فناسري اهتماد هستهم اللدر اطهه الله في يوم
الغیر اليه يع يامل البهاء ان اوکروا ذبحن هسي داویانی في ارض ایه بایه
اکستت ایدی الطالین ان اللدر ارقی عليهم في اول مرد هوس سی بصادقی
خدنمه بضر من عفندوا ورجنه ای مقره في سفلات طین ثم اخذنا اکبر من
اذا سکت نار البیضا وبدرت حامته والا مر على الاخسان اهلا الله الا هونه
وقدیمه

الصدیر و میمه شیئی عین اوره بیش باشد، و حکم دو المقدرات اخوار ریشه دید
 کاش اختری الارض من بیل من مبتد طوبی المادرف بصیره نما و صیکت بالاستخارة
 انگبرس اتن و بکش لبو انا صاح المعمور الکریم کن علی شان لاتنکت ضوضاء
 العلیاء الدین اقواعی و علی اویا ای من دون بیسته و لاکاب من الردیفان
 و بنام خداوند پیمانه

با فرج از کتابت بخط غایت بجوب آفاق فائزه بع حاضر علیا، و به اینچه داد
 مذکور بود، عرض نمود، هر غنی ای دم برخان از فائزه اداره احرسین خواهد کتب.
 اینکه مذکور است قدرا من عماما باید این خلق نالمل بمنه و مذکور ای زین دوم بسیار کر
 از حق جن جلال سائل و اهل بجهة و چون فیبر و دم از ارقی مشیت ایکت هما طالع شد
 کل هر پسر بدهشند آقا من ش اداره حق ایکت اختری با افریاد فقره هشتاد نزد
 علیتی بیعنی کوژخ ایکت ایکت بآن بکش لی من قم فضیکت ایچ من فائزه ایکت
 ایکت ایت آندر بیطوف کل ذی کرم کل ایکت الکریم و کل ذی رحیم خول بسیکت ایکم
 ایکت بآن لایکی عاد و ده من بجوف ضیکت و سه، فایکت ایکت ایت ایکت

(المسالی العلیم ایکم)

۱۸
نیام کویست، و زما

ای فرمیده دن همچه از فضل المهرجویان فائز شدی و باقی اعلیٰ توجه نمودی و گفتن
مکن اینی لمزیل؟ دیزیل اینی عیاد بخود خواهد بود و چپین میرزان اینی در گشتن چیزی داشت
باشد و گشتن ایمان بچی چیل و عنینا به برد و تو قیق خواست نامویید که نهاده باستخاست بر آنچه
اد، ایک نجود عمل باشچه در کن ب المهرزاد غم اعلیٰ نازل شده اگر قصی و در جمع عمر بیهادت
مشنوی نموده از صفت اینک سبب از قطاع او راه بست چو دم ماند آن عیادت حاصل نموده
و هر رخواه بخشیده ای فرمیده دن آسمان امر المهر باقاب باشت رهشت بسیار آن
مشکت نموده بدل صد افت تشتیت این دو دویزیر چهلخانه که از ارق فلم اعلیٰ خالع شد راه
و در آسمان حکم سلطان امکان نشسته و مختینه بست، اندیش باین معالم فائز شوی
و بنده کرد و دست اعلیٰ کردی اند لیو الذا اگر ان صح الصربز ای چیم)
زور قوان

۱) حلو الاقدام الا عظیم)

شید اند
بندهم فی المهد و امداد من هن اسرمن سعی و احباب و مشتمم من و خوض علی شان
و منی

وَقَيْلَى عَلَى الْمَرْبَطِ الْأَرْبَابِ يَا حَلَادَةِ الْأَرْضِ أَنَّهُوا إِلَيْكُمْ لِعْرَازَ
أَنْتُمْ فِي ضَلَالٍ حِمْدَهُمْ يَسِدُونَ إِلَوَاهَمْ مُؤْسِيَنْ عَنِ الْخَرَجِ أَنْجِيزَ أَنْكَتْ أَنْسَى
نَدَائِي وَلَدِيجِيكَ شَفَرَ اغْنَى الْأَعْنَى وَقُلْ لَكَ أَنْجَدَ بِاَنْكَتْ الْأَسَاءَ بِاَسْتَنْتِي بِدِيجِيكَ
وَأَفْسَنَى بِاَنْكَتْ هَسَكَ بِاَنْكَتْ الْأَعْظَمَ بِاَنْجَدَنِي فِي كَلَ الْأَحْوَالِ سَنْكَنَجِيكَ
وَتَسْبِيَنَ بِدِيجِيكَ مَسْنَدَنَيَارِجِيكَ وَجَنْدَنَهُمْ حَادَهَ بِاَنْكَتْ أَنْكَتْ مَفْدَدَهُ عَلَى
شَ، وَقَيْلَى فَصَنْكَتْ حَكْمَتْ الْأَنْثَ، لَادَ الْأَانْتَ الْقَوْيِي الْخَالِبَ اَسَدَرَ،

* 13

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

جذب آغا محمد حسن بلوز فدوی شیراز

صيغة قرآن وآدات حدا ساس العليم الحكيم المبين في يوم

حضرت قبدم را لایق و سراست که بایادی عطا رحیم نخوم را بر عالمان
بندول داشت امواج در بایی غنیب حضش رانم نمود و ز با خیر مونک رسکان
پ علیش را از نظر بازداشت اوست محلم طور و مالک غلو که بگذر
علی اصحاب قبور راحیات تازه بخشد و بخدمت بازداشت دلایل فرمد

من نجح في استحقن الا عجم امام وجده الامم فـ اتي الملك لـ الميسن .
 اليوم الكبير والجىء ، والثور والخصب ، وبعد ايامه اولى الله الذين نصر واهزموه .
 في اولاده والذين اوكـ عباد جنـ لهم مفاتـ ابواب العلم والمعرفـان في الامكان
 تعالى الرحمن الذي ابرـ حـم على العـام على خـدر امه الحكم بـين قد حضر حضره شخصـي .
 بـحـبـكـ الذـرـ رسـلـ اـلـ اـجـبـ عـلـيـ بـعـدـ دـخـلـ بـرـ قـرـاءـ اـمـ وـجـهـ جـنـ
 بـاتـ بـحـبـتـ بـحـاـلـ اـشـيـاءـ وـنـادـتـ الذـرـاتـ اـمـ الـوجـهـ الـكـلـ لـ المـقـدـةـ
 الفـزـرـ اـلـثـيـارـ لـوـسـلـكـ اـحـدـ عـنـ الـبـسـاءـ هـلـ لـهـ الـهـ اـنـ تـحـتـ بـرـ اـشـ الـبـصـاءـ وـ
 يـذـكـرـ اوـلـيـاـ بـالـلـيـلـ عـوـفـ بـدـوـامـ الـهـ مـاـكـ بـسـهـ وـالـاجـارـ يـاخـضـلـ اـلـاسـحـ
 الـهـدـاءـ مـنـ اـنـقـ عـلـكـ ، اـنـ لـاـ اـلـهـ الاـحـوـلـهـ وـالـاـحـدـ الـمـعـدـ الـعـسـرـ الـعـلـامـ لـاـيـزـبـ
 عـنـ عـلـهـ مـنـ شـيـئـيـ سـيـهـ دـيرـيـ وـجـهـ الفـزـرـ اـلـوـبـابـ طـبـيـ لـكـ بـاـذـ كـرـتـ بـكـ
 فـيـ حـيـنـ اـحـاطـهـ اـلـاحـزـابـ مـنـ كـلـ بـجـاتـ قـلـ خـدـاـيـمـ النـصرـ اـلـصـبـرـهـ بـاـذـ كـرـدـ اـلـبـيـانـ
 بـهـ اـلـحـمـ بـهـ الرـحـمـ فـيـ اـلـزـرـ وـالـلـوـاجـ تـدـبـحـتـ عـبـونـ اـلـاصـبـيـاـ فـيـ اـلـخـرـ وـسـلـ اـلـعـلـ
 بـاـدـ وـعـلـيـ اوـلـيـاـ وـالـهـ فـيـ مـدـيـةـ اـلـيـاـ كـهـ كـهـ قـصـرـهـ مـنـ لـهـ رـبـ اـلـادـ بـابـ .
 لـهـ رـبـ بـهـ كـهـ نـصـرـهـ اـمـهـ وـرـفـهـ اـلـقـاعـمـ اـنـقـضـتـ خـدـاـيـمـ اـلـادـ كـهـ سـوـفـ بـرـ دـانـ لـخـصـلـ
 قـدـرـهـ اـلـهـ

قدمة الله وبيانها كذك نطق سان العظمة اذ كان يحيى في قصر جده الرسول
شقيق الانوار ياغا قبل محمد ونادى كذاك من قبل بمحاجة فاحت به تحات
الرسول في الاشتغال قد ذكرت ذكره الدهر العرش بايات زلت بها الاقدام
الا الذين احاط لهم عيارات وبحكم الراقب نسله بدارك وعلمه
ان يوافى بكتاب بين القلوب ويؤيدك في كل الاحوال اذما ازليه وفي كل زمان
الاقدام وبرشر بعيادة الدين فاموا على خدصه امرى وطاروا في هوائى وطقوسا
بانقض بسان خططي في أعلى المعام قل يا قوم هذا يوم التبيين ضعوا ما عندكم
مستكين بحيل الله الراكم يوم القيام الديماء من لدنا عليك وعي الدين
يجونك لوجه الله الميسن على المشروع والمعام يا محمد قبل حسن او بيا اي ارض معاويم
وزار اهل در فخر بوده ومستند بابرين بظهوره دهش بن جباري نسيت هدم بذكرا تم بذقا
واعلن ورأسم امن اثر الفرزاني وايقاض يا اوليانى امروره ونصرت وروز بيا
بقليل او لآخر شغول شويد ودب حسنه اتكللا بروح وريحان وحكمة بيان اذ رجع
محمور كباقي حفاظت خضرت قبور باز شده عطاها يس شاديغا فله سار عالم
برئي ابا هرثمه ابا يزيد وبر خضرت قيام كندة باخرب الله وادي الله واصفياء الله

آنچه را که از آن راهی کنند فنا و استثما می شود از آن اجتناب نمایند و بظلا رصیره صطا
 خود را مزین دارید لهر آن حقوق اعمال شد باطل نشود و نیشود ذر زادین گزون
 و مخواست از خود اینقدر احکام اتر لامعا در این کلات العالم پیشیده بذکر ایک
 البعدم فی هذا الجیج المسین اتما در نهادن هد کرنی هذا الجیج من سعی بکواد فی کتاب ایه
 ای ایش فی المتأب باید ادعا ظاهر شد آنچه که شبیه از ادعیین عالم نماید و سعی اینجان
 نشیبه و لکن بعضی از ادعیین می شود بشایه ایل بیان و فرقان بجهل ضغنو
 تسلکند و از ایوان نیز ایمان وجود گنجو اینهم امروز بجز مسافی موافق و اثاب علم
 ای ایش شد و لایح برخود و اور حرم مایسده بجهد مسب احلاف شهید باقی ظهوره
 وحده ناطر باشد ایست عالم تو جد خیر و نور حکمت ربانی خوب قبل هر زیرا
 بی احمد نمودند و هر آن در يوم بزر آن شد که دیدند و شنیدند طوبی ایک ملن
 بند ای ایلام فی ایام ایه رب الارباب اولیار ای ایل مظلوم دکر نماید با آنچه در سار
 دشت و دهانی و فصل سبجاتی نازل شد بشارت ده بیزد هم بیان ای ایم و دیگر ایم
 ای رفی ای ایمان یا قسم اذ کر من ای جنسی و بند مسوائی متسلک بان نازل فی ای ایه
 و ای ایوان ای ایخته ای ایختم ای ایسان فی هذا اللوح بذکر دیگر ای فرج ایها یه دیگر ایک
 و ای سیجا د

الایجاد نشیده آن خارج ایکان نذکر ام و تو نام من القلم الاعانی کتاب المفریز
 الولایت یا ویجیف الی طرالی الوجہ ندای مظلوم زایمان پادشاه شدند این ایام
 داده شده آنچه که عجب نالم خود را مشاهده می‌نمود شهادت فتوس مطریه
 سبب اعلایی بگردید و درست دامادی بضم افزود آنچه را که لایق ذکر نمی‌باشد
 آن فتوس یک خود را مطلع به قدرت برده بسته مشرق ادام شاهد می‌شوند و علا
 مه حق این مظلوم نادم یا جدید قبل علی دویست کاش اصل عن المصباح قل ماتین
 الایلاح دلویست کاش احمد عن هست دره قل سخت هب بیاف الضیغ آیا کتاب
 اقدام اقوائیت نموده اند و یا عرف آیا زان بافت اند ذات و روحت پیش
 دلخت و عذاب و رسیل الهرش مدبرت ایحی و نعمت عظیزه لکن فضیون بضمی
 از اولیاتی را که اخت همی قدر ذات بالا کی و بمناظر ایجاد اینها
 سیفه الی مولی الوری اویل رخیزی رنجیر مسلام و ذکر بسیار سان از حق
 بسطیم کل رانایید فرماده برآنچه سبب اعلاء رکد او است درست تقدیم و
 تو ایا در جمیع احوال پنهانیت فتوس شنون آن همکام و بخنکام و بخصر کم بصفوف
 ایگله و ایسان من لدر رئیس المفریز ایمان ایمان ایشان من افق ساده مکونه

عليك وصحاولياي الدين بـنـدـهـ الـورـيـ وـراـحـمـ وـفـاطـمـهـ وـعـالـوـهـ وـقـالـوـهـ رسـيـاـ
وـرـبـ آـبـاـسـاـ وـرـبـ الـوـشـ العـظـيمـ وـكـرـتـيـ اـلـرـفـعـ طـبـيـ الـلـهـ قـبـلـ اـكـبرـ الـدـنـ اـخـرـنـاـ
مـنـ قـبـلـ بـاسـرـهـ وـمـاـرـدـ عـلـيـهـ مـنـ جـوـهـ اـلـطـيـ لـمـيـنـ اـسـرـرـانـ تـخـرـعـ رـفـيـهـ اـذـ
قـبـلـ اـرـقـمـ اـلـعـجـارـيـ اـنـاـ اـخـبـرـنـاـ بـدـكـ فـضـلـ مـنـ لـدـرـالـهـ اـلـمـقـدـرـ الـعـدـرـ طـوـبـاـ لـمـنـ
يـذـكـرـهـ وـيـعـيـنـ وـيـحـيـيـهـ فـيـ هـاـجـومـ اـلـبـارـكـ اـلـعـزـرـ اـلـبـدـيـعـ كـبـرـ مـنـ فـيـ عـلـيـ خـصـمـ رـبـشـرـاـ
يـعـاـيـيـ وـرـحـيـيـ اـلـيـ سـبـقـ اـلـاـشـيـاـ، لـاـلـاـلـاشـاـ لـهـلـيـمـ بـكـمـ وـمـذـكـرـ فـيـ هـاـجـيـنـ
مـنـ سـتـيـ بـاـيـنـ فـيـ كـبـابـيـ اـلـبـيـنـ فـسـلـ اـلـهـ اـنـ يـخـنـطـ مـنـ شـرـ اـلـعـالـمـيـنـ وـنـيـصـرـهـ
يـجـنـوـهـ اـلـعـالـمـيـنـ وـقـيـسـرـهـ اـلـرـقـيـ كـلـ جـيـنـ اـنـهـ هـوـ اـرـجـمـ اـلـاحـمـيـنـ اـسـرـهـ

رب العالمين

جـابـ اـقـاـمـ حـسـنـ اـلـذـيـ اـرـادـ اـلـاـذـنـ

جـوـ الـمـرـاـيـ كـمـ اـسـيـمـ

يـاـمـ حـسـنـ قـدـزـكـ مـنـ فـارـجـخـوـرـيـ وـشـرـبـ رـحـيـيـ بـيـانـيـ وـهـيـ آـنـاـسـنـ لـيـ
سـلـاـيـيـ ذـكـرـكـ بـهـلـاـكـتـاـ بـلـجـيـنـ وـسـلـرـبـ الـرـشـ وـالـشـرـيـ كـلـ اـذـنـ اـكـفـرـهـ

اذا اشراق نیز الادن هن افق سسته ^۸، امر بکم المسدر الصدیر اقبل الى الا فی اللئے
و شکت بمحکمه نسبیل کند کاک نطق نون الامر العلیم حکیم

جذب محمد حسن صدیقہ بهاء اللہ

۶۳

هو الحجی علام الفتوح

با محمد قبل حسن قسم اصلی در جمیع احیان پیکر دوستان مشغول احمد فرد نور شریعت
و مکنون ظاهر و مخربون باهر ولایات نزل و فرات جاری و مائمه مشهود مع
ذکر نفس عارف و کرد است غاییت حق ادارک نمایند طبل شاهد میشوند کشت
غایت و خست بسب غفت شده از حق بطلب کلرا نبار مجتہش مشغل نمایه
وازدریایی اگر یعنی فتحت عطا فرماید تاکل بحاجت فضل و درست و شفقت مقصود
حالیان اطلاع یابند و بذکر و نمایش ناطقی کردند اذیسیح و سعید ہوایسیح
البعیر جذب این ذکر دوستان الی داکه در ان ارض ساکنند نوره و مخصوص
هر کب غایت الی ظاهر نشید تعالی بان یوگنکم و یویکم و یورنکم خیر الآخرة

۹

۱۰

۱۱

۲۵
وَالاولِ امْلُهُوا بِحِجَّادِ الْكَرِيمِ اَحْجَجَتْهُ اَحْسِنِمْ حِسْكِيمْ

۱۴ مِنْ قَبْلِ حَسَنْ

بِوَالشَّهْقِ مِنْ اَنْفِ الْبَقَاءِ

۱۴

۱۵ شَدَادَةَ اَنْتَ لِلَّهِ الْاَنْوَارُ وَالَّذِي اَلَّى تَقْيِيَةَ لِمَ اَنْتَ هُوَ اَنْ سَمْ اَنْظَمْ اَلْزَمِي
بِاَخْذَتْ اَنْزَارِلِ قَبَائِلِ الْأَرْضِ وَلَفْسُونْ مِنْ فِي اَنْهَوَاتِ الْأَمْسِ شَاهِ اَسْبَهِ

۱۶ اَعْلَمِينْ قَدْ كَرْدَرْكِ دَمِي اَنْظَنُومْ وَنَزَلَ كَكْ خَلَالَ قَوْهُ لَهِبِينْ اَذَا فَرَزَتْ بِهِ وَبَرَتْ
رَحِيْنْ بِيَانِهِ اَنْ شَكْرَاسِهِ وَقَلَ كَكْ اَحْمَدِ يَمِينْ بَكْ نَهَرَ اَصْرَاطِ وَنَصِبَ الْمِيزَانِ
وَنَطَقَتْ اَنْسَرَةَ وَصَاحَتْ اَنْفَرَةَ وَفَاقَتْ لَهِيَةَ وَهَتْ لَهَادَةَ وَبَرَزَلَ

امْ حِسْكِيمْ

۱۷ جَنَابِ حَسَنِ عَلِيِّهِ بِهَادِ اَنْهَـ

۱۸ بَسَے اَنْ طَرِ مِنْ اَلْأَنْفِ اَلْأَصَـ

۱۹ قَسْلِمْ اَعْلَى بِسَانِ پَارِسِيِّ صَلِ اَلْأَنْشَارِ بَاقِيِّ اَعْلَى جَاهِيَّتِ بِرْغَزَانِيِّ طَوبِ

اَبْرَاهِي

از برای صاحب بصر که دید و شناخت ^{۲۷}
 و صاحب گوئیکه شنید و برخاست و سب
 فلکیکا اقبال نور و صاحب بجزیکه توجه کرد امروز اتم الکتاب ظاهرونها طلاق است و لوح
 مخفوظ عول نهود طائف و داگر این بند کان حق قدر این یوم را بدایند و خود را آرنی تش
 محروم نماید بر جهتی از برای فضی است که رحیم مختار با اسم حضرت فیض احمد خود و
 اشamed و حسن اعظم از برای کسی است که از فیوضات نامتناهیه الهیه محروم
 و منوع شد ان ایکر رکبت و آن دگر ک اذ کان مظلوماً بین العباد و مسجدها فی
 سجن اینکیم نیکوست حال نیکیکه بدل کرم مشیث شد و از عالم و حالمیان فارغ
 و آزاد گشت طوبی للمسقطین

جانب ملار حمه اته

جه افی همسه آنها طلاق فی ملکوت ایمان

هنگ ای من لدی ای عبید من العباد یخنده ای مقر القرب و اقدس والدقیق
 و درستیه ای رحیم الخوم اذنی فاکت خاصه با اسم الله المعبین الغیر لستیم لعل

یعنی الدنیا و متوجه الارضی الاعلى مبتداً می باشد فیمه مولیٰ آؤر ائمہ الله الائمه مولاه است

حق کان و ما یکون ایک ان بھیگاں و ظم العبا و گن ماکس الایجاد و گھم
و ماغند ہم و توجیہ بالتب الانور الی نظر الکبیر ہا خیرک معاذک و خمارہ پیشہ
پنک عبا و گھر گون ضع الا و ظم خذک بالیقین پاہس رکت ماکاں الجود
لعمی لاخفاک الیوم نا غداناس ان اقصمل قلک المقادد الاصحی ائمہ مطلع یا
رکک لغیر زالودود امر و رزت یدر و زنارت خوبی گھنون بطری امرش نہ اہ
و ماطق هر فسی نمای اور اسکمع نمود و پیشرش متوجه شد او از قلبین رکتاب
صلتین بنکور و دوں آن سردو دبود و خواہ بود میران کبیر ظاہر و حجت کبیر بیاہ
جیسے ایں میران سنجیدہ شدہ و میشوند لہث، ائمہ از فتحات ایام الی قسمت بڑی
و سب اعلاء کلکه الہیہ شوید آ جیسے بھر خلک فائز شوند و ارجیات اشیلید و ایماں ملائی
کر دند قل قل اسکاں باکمک لندی بہ نظر لافقاں باں عرضی مطلع اکر و
مغلہ را ایک شم ایڈی ملی فصرہ امرک بین خلک اکانت المقادد حلیہ شا

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَكْبَرُ

قد استمر مجال الدعم على المرشل رغم انتصار
الناظر والبشير عند سدة رئيس مجلس
الوزراء في لارسن ثمها، وغضبه وحاله قد يضر
من كان في ذيل اللائحة حتى في لائحة
والابطال تأثر بهم بحسب قدر اهمية الاعمال

جواب عن فقه الاصول

19

کن ب نزد مولی الوری بی خرباب ابادی افقه و بزیم بطریاز جبهه و بذکر هم بیانه و مشتمل برگشته اتفاقی سبقت من فی السوت والاضیفین . یا بعد از چون سمع مآدیکت لامکان و سلطان الاداین اندیز کرک مرثی طراجهن بی ایز کبکل لحاظم الاعلی و آندروده اهلیا آن رکب هوا غفوره از حیم قد حضرت کب من فاز بلطفائی و قام الهدی باب غلطی

ونعمَّ ثُلَّاً مِّنْ عبادِي وَتَكَبَّرْ جَلِيلَ خَدْمَتِي مِنْ فُلْقِ ذَكْرِنَاكَ بِهِوَحْ يَشَدُّكَ فَنِيلَ
حَالَمَ مِنْ عَوْالِمِ رَبِّكَ الْعَلِيمِ أَخْبَرْ لَا يَعْدُلْ بِجَلَلِهِ مِنْ كَلَامَاتِ رَبِّكَ فِي الْعَالَمِ يَشَدُّ
بَذَكَرَكَ لَا كَسَّالَقَدْمَ فِي سَجْنِهِ الْعَظِيمِ اشْكَرْ لِأَنَّهُ رَبِّكَ بِمَا يَدْعُكَ حَلِ الْإِجْمَاعَ وَرُفِعَتِكَ
بَذَكَرَهُ أَحْكَمَ نُوسِيَكَ بِخَفْضَهُ الْعَالَمَ بِاِسْمِ رَبِّكَ بِالْإِسْتِئْمَاهِ حَلِ الْحُكْمَ لِهِمْ لِهِمْ لِهِمْ
مِنْ دَهْنِهِ عَذِيكَ وَعَلَى آنِيَنْ فَلَّا زَوَّدَ الْبَرْقَانَ قَسَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

جَنَابَ مِيزَانِهِ فَصَادِيقَهُ بَهْبَهَ وَأَصْدَهُ

بَسِيَ الْهَشْرِقِ مِنْ قِبَلِهِ

فَلَكَ أَكْبَرُ حَمْدَ الْكَلَامَاتِ وَمَنْ لَكَنَّاتِ بِمَا اسْمَتَنِي مَدَّاكَ لَاصِلَ وَيَرْتَهِ
أَمْوَاجَ بَحْرِيَّكَنْيَا مَوْلَى الْوَرَى وَهَبْتَنِي إِلَى صَرْكَاسِ الْمُسْتَقِيمِ وَنَورَتْ قَلْبِي نَبِوَدَ
بَنَاكَ الْعَظِيمِ الَّذِي بَارَقَتْ فَرَاضِ الْمُشْرِكِينَ آنِيَنْ كَنْرُوا طَوْكَرُ لِفَضْوَاعِكَ
وَجَادَ لَوْا بَاهِيَّكَ اِزْبَلَّا عَدِيَّكَ كَوْنَ هَقْرَنَا بُوْحَدِيَّكَ وَفَرَدَ آنِيَّكَ وَبَاهِرَةَ
فَلَكَنَّكَ اشْكَرَ بَنَوارَ وَجَكَ اسْرَارَ بَرِّهِكَ بَانَ تَوْيَنِي عَلَى تَهَاتِهِ لِغَفْرَانِها
سَبَهَات

1

شيمات العدل، وإن إشارات الفقيه، وزمرة المرأة كانت أنت المعمدة الذي لا

تفصیل حوادث ایام ولاد خوسرا، الامم لا الہ الا همت

الفوئي الفعال لـ

جواب مجدد ضاٹلیہ ۲،۱۰۷

جهة برازيل في تجربة الاعظم

فَلَمْ يَجِدْ لِلّٰهِ مِنْ كُفَّارَهُ أَثْقَالًا وَمَعِينًا لِيُضْعِفَهُ، وَمَا كَانَ الْأَرْضُ وَالْمَاءُ وَالْجَنَّةُ

عمل عرض تفضل بات، اشهد بما شهدت ان ارادتكم في ملکوت بيانيك

وَعُرِفَ بِمَا نَزَّلَهُ فِي زِرْكَ وَكَتَبَ الْوَاحِدَ اِنْتَرَابَ سَلَكَ بِاصْحَاحِهِ الْأَنْقَى

زینتبا نوار سیمک و کتب فیلا لوییک با منفی اهمیت آیمک و با سکانه

آنها همچون ونرک امریق آسیاط المخزون بان تویل علی آنک بجهت

لوئیجیت لامپنی جنود ارضک و مگاک ولاسطوه آنلاین من خلک ایز

از عدک و ابن عدک قدم گشته امک و اقبالت ایک وجودت عرف فیصلک

وسرعت قلبی ایک اسکان ان لاخنیشی عماقدتہ لامناک امکانت المتنہ

الغیر زان و ناب

مش جا ب رمضان صیده هبأ، آند

بمام خداوند بکیت

یا رمضان مسلم ذکر رانو د و از تسلیم اعلیٰ رشد از برای تو پنجه سقوطها علیلم

از احسای شیش خانزرو فاسنده حق تفضل عایش، بوره وست ذکر خیابان کر

ما اراده فرماید و اون ذکر اثر و شرش در جمیع عوالم باشکور بوده و خواهد بود اغز

نه تمام الاعلیٰ و کن هنر ثکین و صیست مینایم ترا و دوستان خرابا بخایکه

البصر ازان روشن و خفده ازان سرور گرد البهاء، حلیل الیهیا، آذین

ما نقصوا ایثاق اسراب الالمیین

بسم الکبرة الغیر ز محبو ب ابو صید

سبحان الذي قد ازال النقاط في ارض السرور والكل باسمه يحييون قلننا ایش

قد مطلع

قد مطلع في بكل العبرانية ولكن الكل لا يحيطون قل إنما العالم قد اشترى مني في البهاء
 وتأله شاهون قل يا إيل اليسان نسألك عن ان لم يحضر قد تصرفا نله سهون قل
 إنما بحسب قد ابدر ونما لذائخون قل أنسد فا هر فوق عباده وله كل ايسر يحيطون
 جوانبه لا الالا وهو وله كل ايسر يرجحون ولديعدين في التسوات ومن في الاخر وانا
 كذا رحابدون هو الذي يشد كل ماكتب اي في نفس وانا كذا شاهون سجن
 الذي يحيي ويحيي ثم يحيي ويحيي فضلا كيف يشتاء وانا كذا قد مخلصون ولديعدين
 كل من في البهاء والآباء وانا كذا مساجدون قل يا إيل اليسان اسمع أنا وذاك
 انظير المستدف في جو كات الكلى مت بالسرجنة بت ان كثيم عالمون ان
 ياقميس ابدا وطلست ايجي وسر العمال ارض الاودني اسمع ذاتي ولا كمن من اين ظاهرين
 فاعلم عن وستيناك في ذاك الكتاب حتى لا زبيب فيه ولا كمن من اين ظاهرين
 واذا اتيت الا جابر فانشر من يديهم لعل تبي عليهم من عباده الصالحين واصحيفه
 رب العالمين محظوظ خدا ذوالهزين اسكندر نوري علا خط كند وزاناني تفصيل اجلها

۲۶
با و گویند

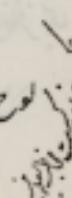
ش شاب عبد از حسن خلیفه باه قه

جو المتصدر نماین صلی العالم

یا اهل ارض دخوا مادکم اته قد آی سب طان بین رین فکر کم الیوم شیئی آلا بام
الغیر ز البیع قد ترین العالم با سمه العظیم طوبی اقبل قبل و ویل للمرضین هدا البوالله علی و
یعنی کتب اند العلیم ایکیم تکریت ایاقوٰم ثم اقراؤ ما اترناه با کوئی اثربید کیم الی سرما
المستیم مشکلو ای جبل غاییه در یکم دخوا ماد مر تم بمن لدن کل جا هن ریب آن آین
ید غونون العلیم لهر اند اشم فی ضلال عظیم قد منج بحر العالم امام حسین کم توجو الیس بار من
لدمی اند الغذا اخیر اند یوی کم کفاایه او لیا ره من قبل و ایتند لکم ما یخیر عن حصله

کل حسین علیم

هو اسد امسیه ز

۲۵ لوح مسطور از هماغیت نازش و سورات معاشر اچون شمس جان از ارق
مشهوری

۳۵
منوی فر هر و آشکار فرمود بیدلیل راه نمود ولی جزیل قلب خرزا بسیل سود
هایت فرمود انشاد مسرانق الٰی دشکاوه سردی روشنست انجال حقیقتی هر

مسند بعل ابدی مستقر

هم جانبی محمد ابراهیم صدیق بهادر آشاده

سبی المشرق من افق الا مکان

در جمیع احیان قتل رعن بنگرد وستان شغول بمنی شنیدند و بعل با فائزه
و برخی پوام نظفون ناس تکن جتند و از خایه قصوی وافق علی و مسدنه نقی
محروم و منبع کشته و محیث شنیدند و حموی اتفاق نموده ولکن چون اتحاب اینها
آمد غیب خلق از حق جل جلال اعراض نمودند بظفیر ذباب از غیره و ناتب
محبوب شدند اینست شان تغیر یک کبوتر و فانزه شدند و از برخاف ضعیب
برداشته حال حق را با استرامت دعوت میزداید لهش آشاده بان فائزه پیش
و پریش متینم مشاهده شوی

٣٤
هم جانب حاجی ابراهیم

هو الا فدوس الا خلیم الا صد

هذا كتاب ينطبق على في العالم ويروع الاعمال اتقى درب العالمين قل لنا ارسن الله
والكلام يحيي شرط الظهور وسلطانه في هذا اليوم الذي كان مذكوراً في حجت الله
العلیم الحکیم لغير امه تیاراته الساده وظاهرت اساقده وصلح آثاره وفتحت له بوابة
ونصع من في السماء والارض الامان شارکت المقادير لقدرها قل ناسها
يوم قدرت نشرة از الرحمن توپنوعت رائحة المكبات من هذا الطعام الکریم قل قد
اذدت از لازل كل اقبال ومررت ايجوال وقام الناس لرتب العالمين
هذا يوم فيه صبح دادا ملكم الطور وانه من في الظهور ينطبق اثر اراداته جوهر حکیم اخیر ثبت
الله این پیش از عرضت على اتسه في كل الاعصار يشهد به که من عنده هذا الكتاب المبين
قل ان کتاب ينطبق ولكن آن ساکر هم من افلاطون قل ان الميزان بشده دکن آن ساکر
اکثر هم از راقدین قل ان اصراط میادی في وسط الاجراوه ويقول آنی باطل اذربایجان
ولا گونوا

و لا كونوا من إنها فطين ^٧
طوي لپنسر خرق الراجب باسم رببة الوئاب وله
عن خلف غمام الا ولام باسمه ليهير لمراة لو تسمع ندائی باذن لفظة ينکد
اهتزاز بکتی من شان تصحیح فی العرا وقول بیکار یاسن یاقین من قیچیک
ولبیکار بیکار یا اینا المظوم میباشد یعنی غلامین

بنا متصود حالم

یا ابراهیم باشکنه مبارکه که بش بآقا بست از برای آسان بیان نظر پاش
کن لی لکون کلک و بکر و شاقیام نا چک در این جهان هم دایت نمود و بکر خدا عصی
فاخر نمود قل کل نهشاد، و کل بهدا، و کل الغلطه و اکبر راء و محوب

السرورات والا رضیں

جواب آنچه در جواہی سے بھاء افسر

بسی لاشتعل بیار بخت

و سعادت الدی اندر ما کان کنونا فی علس و لعلی الا شیما، آنکه لاله الا واما الامین ^{لقصیدہ}

يامحمد قبل جناد قدامي لم يعاد والمعود باجل آنها من سجن عكاش
 ويدعوه إلى قبره المشرق النير بدل آئمه أبا جعفر عليهما السلام وأبا فضيلتهما وسلطانه
 ولكن القوم كثروا من العاظفين قد وكرك من طاف بالبلد ولا طمار كلئي ونهاية
 ذرراك وازن لکت قرت به صيون المقربين او افزت لکت ابي قتل لکت محمد يا البا
 وتنى الى صرطاك ونورت قلبى بنور انارك اسلك با مرک البريم وایمک اعلم
 آندى با ضطربت افة الامم ان تقدرى خير الضراء والا ول ثم خضر لابي ولی بجوك
 وگرک آندى احاط من في آهوات والاضفين ايرب ناجدک وابن عبدک
 مسلک لیمک اسلک ان لا تختيئ عن دارن جودک وگرک اکت هن
 المقصد على هاشم، لاله الا انت القوى انت در
 ص سدهه جابر حابي سيد ميرزا عليه بهادر آئمه
 بسم الله الرحمن الرحيم
 ربی ربی في البر اذکرک ونبي پیر بشیک وصلی علی ایک وصلی اللہ علیک
 لک

لک ای رب علشی سخت کر زن لک و نار جنی تطلب دین و سک ک ای رب
ضداب العالم ، منفی من خذب عزفا ک اک دجله الام ما ابدل عن بحر قریب شنک
بان اقدر ل جا ک اک مایقین ایک شده من دوک اکت انت الذی فصل شد
و نگم اترید و اکت انت الفرزین اکمید

باب حابی مجتبی ایهم عصیر بس آتد الابی

جز اثاث و اعجیب

کتاب از زد ، لک از قاب لمن آمن باشد الفرزین اتو ایوب اذ یهدی العباد الاصطرا
الاعظم و یقینتم الی افقی ظهور نه العالم الذی جلد ایه من اصل المقام ایا طهرا الارمو و از زن
من سماهیسان و انجذبت به اقدمة الابرار پاسی اصروع عرف المقصود و بشنا
الصعقت الادیان الارمن شاد آکه فاتی الا صبح یا ملا الارض اتفقا ایگر
ولا تبعوا الذین کفر و ابغیر ایه بعد از الداکن ک لک نظر سان الخطا امرأ من عذوه و هو
الفرزین بدم ای اسمعها ذکر لک ذکر لک و رأیا ایبا لک قبل ایک ایک من شطر ایگر ایک

۴۰

لدى الله رب الارباب كذكك انتشرت اثار قلمي الاصلي في هذا اليوم العظيم اللهم جيداً سيد
الايات اليس لها من لدن عذيك وحال الذين شربوا رحيم الروح من ارادى عطاء ربهم فغيرهم

جانب میز زاده ن ت

هو اکناف و هو الماء

ای اهل ارض هریر قلم اصلی را اشتبهه اند و چنین سدهه فقط فارسی کشند که
امروز سحر بیان موآج و افتاب حقیقت شرق خود را گروم مسانید قصیده قصه ای
وزر و حیله ای امیمه امروز روزیست که جمیع کتب و رسائل باکن بثربت و ادعا نمود و آنکه
محدود و اندیما مادی از قبل باز قلم اصلی فائز نشدی و بازار آن قابح حقیقت منتظر دارد
ایک من قبل لوح راحست من نقده شخص عجایب ریکت الشفف اکبریم لهر آسوده حالمیک
کلیه از کلیت الکی معادل ننماید قدر بیان رجمن را بدان و چون جان خفظ شدنا ایکیان
اہل ارض عجلان اضافه فرزین مگیشتند و یک لوح از الواص حق جل جلاله را نماید
میزند و اضافه میدادند امروز روزیست غلیم پر کن بنای خلیم در اون گرسته و ام
اکن ب

لکن از این اوقات حاصل نموده و بخوبی طوبی از برای غصه کیک شهادت ملدا و اشاره است
غصه از از این لکس سماق نموده . جمیع مقتبیین را بعضی غصه کیک بحث از برگشته
نموده اند و با فیض اصلی طرزه از قبل مظلوم گذیر برسان و بختیت حق جمله ای داشت
ده نشاند تعالی این یکتب این قابل و فاز ما قدره لاصفیا نموده اولیه اند لار آراهو

الفضل العظيم الخبير

امه الله ضلع جانب حاجی سید میرزا علیمها بهادره

بام خداوند میرزا ن

یا امتی طوبی از برای اذون تو پر کرد ایام آئی با صفا ، کلکه یا امتی فائز شده این نیت غسل
منتهای آئی بوده و است فی اکتفیت و در تام اوی و در تبدیل اوی قویه ساده محسن صفا ، کلکه
مهارکه موجود طوبی از برای غصه کیک آلامیش دینیا والوان آن اور از تو قبه منع نموده و از
با زده است قول لک که بحمدیا آئی با اسحقن نه لک و همین ای صریک و سنتی کفر
جگ اسکن که بآی المکنون آنکه ، مبلغ به الانفسک این تقدیر لر نیک و نیک

الا خرى حبر الاغرفة والى اىرتبت لاتقى اىاك عن تهتليل بيرسماك والتوجه الى

اقن تكونوك اكانت له الغسل اىريم لا اراد الا انت الخضراء اتر صيم

بناب بيرز امادى نق باشى صيدر بها كاتد

هو لمستوى على العرش

قد ارتقى نهرين وضب الغراب والهنون في جنة ونفاق قد نبذ وكن بالته

عن درائهم واحتذوا اكتب الفقسم الا انهم من الاخترين في كتاب الله رب الارض

قل يا عمالا رضا شفاعة ولا تجيروا الذين اكرموا فهم ااته وبرناه وافتو حميد وصل او يل

من دون مية ولا كتاب طلب سبيع سبع اللذاء ولها طلاق غلط بينها الاسم العظيم لم قبل

اخبرها النبا الذي به زلت الاقادم ما وجدناك حل حبت ذكرناك وسمعاك اكتذبة

ورأينا اقباك اقبلا يحيك اييك من ها الشطران الذي جبلاته بشرق الانوار كذلك

غدت صفات الامر وخدوت طيرتها على اهضف من كذا مولن الام

قل يا اىي اىاك احمد بما اخذني عرف عن ايناك قلبسته فخست جرك الى شطر

الطناك

الظارك ايرتب فاشرب من اهل عده بک الکوثر الذهی من شرب منه اقطعه عا
سرک طرائفي جواهه افتقلا کاك و نظره ای شدره افتك موای بک ایرت فاجعه
نی کل الا حوال سعداء العظام علی خدمتك و الا قبال الی کعبه امک و جدک لورید کا
نیات رسض فشك لخیر کنی ادیج شیکت کیت تث بجهش رایقی فی قبضی هنیا
امک ز دیکون ایت ایت الذهی با بک خدا اسرالکنون والا اسم الخزون و فک الله
الخسم و قطربه ما کان و ما میکون ایرتب قد سرع الطهان الی کری فضاک و اراد
المکین اتفقی فی برخیگ فوزکت یا محوب العالمین و مقصود العالمین قد
اخذی خدن الصراق فی النائم التي فیها اشرقت شمس الوصول بپریک فاکتب لاجریت
غازی بحضورک و دخل ساده الدرش بادک و حضر لمی الوجه با مرک ایرتب بشک
با بک الذهی به مازرت الا رضوان و اتموات با تجلی فی راضیا با قدرتی فی الوکح بجهش
من اجد فی افسی مراد الاما ایت اردت سبطک و مشیة الی ما ایت قضیة بشیک
الی من اترجمه یا آنی بعد الذهی لا اجد سبیل الی ما میشته لا صنیک یشهد کل ایت

بماشـتـ اـتـ لـ اـ دـ اـ رـ اـ اـ تـ لـ مـ تـ زـ لـ كـ نـ تـ مـ قـ دـ اـ عـلـ اـ بـ شـ اـ وـ حـ كـ اـ عـلـ مـ اـ تـ زـ دـ قـ دـ لـ
يـالـ اـ لـ اـ عـلـ فـيـ كـلـ اـ حـاـلـ مـ تـ زـ جـاـلـ اـ شـطـرـكـ وـ مـ تـ سـكـاـجـمـ فـضـلـكـ وـ مـ تـ دـيـاـ بـ اـ سـكـ وـ قـظـاـ
يـالـ جـوـنـ فـيـ كـلـ اـ حـاـلـ اـ فـيـرـ وـ اـنـتـ اـ هـنـيـ اـ سـدـ اـ فـارـمـيـ بـيـلـ اـ جـكـ وـ قـمـ اـ سـلـ عـلـ
فـيـ كـلـ اـ كـ اـ مـ اـ حـيـتـ بـرـ قـلـوبـ الـ مـوـحـيـنـ فـيـ خـلـكـ وـ الـ خـلـصـيـنـ فـيـ بـرـ يـكـ كـنـتـ اـتـ

المقدمة المسالى المسمى بمسكيم

خـابـ مـيرـاـ اـبـوـ اـجـسـنـ صـيـهـ بـبـ اـتـ

آـوـكـتـابـ الـ مـسـيـنـ

هـذـاـ يـوـمـ فـيـ ظـهـرـتـ الـ سـارـ وـ جـرـتـ الـ نـهـارـ وـ فـطـنـتـ رـ فـيـ الـ ظـهـرـ فـيـ بـرـ جـنـ جـنـ كـلـ كـلـ
وـ هـكـلـوـتـ مـقـدـرـتـ الـ اـرـاـبـ اـلـ اـنـزـلـ اـلـ اـيـاتـ وـ الـ هـمـرـ اـلـ بـيـنـاتـ وـ الـ قـوـمـ الـ ثـرـافـيـ
فـقـدـ وـضـلـاـلـ قـلـ اـلـ اـمـاـدـ قـيـمـ اـنـسـبـةـ وـ لـ اـلـ حـصـاـيـةـ وـ لـ اـنـ عـنـدـ الـ قـوـمـ يـشـدـ بـدـكـ الـ قـيـمـ وـ
مـنـ عـنـدـ عـلـمـ سـارـ يـاـ يـهـاـ اـلـكـوـرـلـدـيـ لـمـ جـانـ تـدـورـ وـ لـمـيـسـنـ فـيـ اـجـنـ مـاـ حـثـ بـ اـلـ اـسـيـاـ
يـشـدـ بـدـكـ كـلـ كـلـ اـتـهـ اـمـ وـ جـوـهـ الـ اـخـرـابـ خـصـ بـعـنـدـ الـ قـوـمـ وـ خـدـ كـلـ اـتـ الـ قـوـةـ

لَا تَنْهَا شَهَادَتَ النَّبِيِّ كَفَرَوْ بِالْمُبَدِّعِ وَالْمُدَّعِيِّ
قُلْ إِنَّمَا أَسْتَأْتِ بِالْحَقِّ وَأَخْرِجْ بِكَانَ كَفُورًا
لَنْ أَذْلِ الْأَذْلَاءِ طَرْبُوتَادِمِ الْمُقْطَلَعِ فِي هَذَا الْوَوَاءِ ثُمَّ ذَكَرَ رِبْكَتْ فِي لَهْشِ وَالْشَّرَقِ
قُلْ يَا قَوْمَ قَدْ أَتَى إِلَيْكُمْ الْنَّبِيُّ كَانَ مَكْوُرًا مَرْقُورًا مِنْ ثُلُمِ اسْتَدَلِ الْأَزْبَرِ وَالْأَفْوَاحِ هَكَذَ لَا تَغْرِي مِنْ
شُحْنِي سَكَتْ بِالْبَيْانِ ثُمَّ آتَى نَصْرَرِ رِبْكَتْ نَزْلَ الْأَيَاتِ هَكَذَ إِذَا سَعَتْ خَدَائِي الْأَصْلِ وَمِنْرِ
قُصْنِ الْأَصْلِ مِنْ بَيْنِ جَنَاحَاهُ قُلْ أَتَيْتُ أَنَّمِي تَرْسِي الْمُطْلُومَهُمْ بَيْنِ الْأَعْدَاءِ اسْكَنْ بِدَاعِنِ كَانَ لَنَدِي
ظُلْبَ الْأَسَاءِ إِنْ تَحْلِمْنِي مُسْتَهْيَا عَلَى أَمْرِكَ وَنَمْلَقْتَنِي أَكَ وَعَالَمَنِ عَلَى خَدْرَتَهُ اولِيَّاَكَ ثُمَّ
أَنْجَحْ خَلِي وَجْهِي بَابَ حِرْكَكَنِي كَذَلِكَ الْمُقْتَدَهُ الْعَزِيزُ بِرَبِّيَّاَب
جَنْسَبَ جَلَالَ حَلِيَّهُ سَبَآءَ اَتَهَدَنِي
هُوَ اَسْتَهَنَانِي شَأْنَهُ الْعَظِيمُ وَالْكَبِيرُ يَهُ
سَهْرَمَدَسَ اَذَارِكَسَادِيَّنِ وَأَخْزِنَهُ هَكَذَ يَهِمَ الْدِينِ رَالْأَبِيِّ وَمَرَاسِتَ
كَرْبَجَكَهُ حَلِيَّاَنْطَقُ فَرْمَدَهُ وَبَانَ كَلَهُ مَنْقُودَهُمْ وَجَوْهَرَهُنْهَتْ وَمَسْدَدَهُ دَهْبَتْ
وَبَانَ كَلَهُ كَبِيرَهُنَانَ نَلَهُ زَهْرَهُمْ وَمَسَاجِنَهُ بَاهِرَهُسَيْيَهُ عَالِمَهُ بَنَهُ عَلْقَنَهُ وَمَنْزَطَهُ اَهْدِيَهُنَانَ

آن کلر علی یا هی افرازند از یک نقطه از قطع آن ملم او تین و آخرین طه برآورت
مطلع کتب آنی و شدق و می صیدا و مصددا حکام و او امر ربانی ادست صاحب
چهار رکان در هر کنی اسراری گشون و گنو زی گزدن و چون آن نقطه زد اشراعات
انوار اتفاق ب اسم اعظم خاض شد پیش از این اولین فرمود
و ازان باطن هر و به مقتل و بین نقطه جمیع هشتیا بایی اسخ ناطق سجنا کنی
موجد آن نقطه و مقدارها و مزیتها و حافظه ایها و مصرا اشد باشد پسان خلاصه آنکه
سترا علی عرش ای بیان لی صد الامکان و هترف باجری من فیک لایه
بین آنکه اسلک با پسر را المکنونه قی علک و یا کنک المخزونه قی الوجه و با کنک
الذی پار بعد است فرائض الاسماء و طبعت افتد اهل البیاء بان تزلیل علی
اقبل ایک و تک ک من سماه و تک امداد غاییک و تک یا مولی ایلام
و هاک القدم بخفیت یا کنک و اندر فجر خود ک و بمنا کنک آنی بیان قام الی اینقدر و بایم کنک آنی
بساطه کم انشور و نفعی اتصور بان بجهنی موند اعلی ذکر ک و تک و مستقیما من جنک و لاند
بمحک

بِحَمْرَكَ وَتَشْبِهَ، بِزَلْزَلَ رَوَاهَ كَيْكَ أَنْكَ أَنْتَ الَّذِي لَمْ تَنْكِ حِلْوَاتُ الْعَالَمِ وَالْأَسْبَابُ
الْأَمْ لَاهَدَ الْأَنْسَاتِ الْمُقْدَرَ الْقَدِيرَ ثُمَّ هَنْكَ يَا هَنْكَ لَاسَاءَ وَفَاطِرَهَا، بَانَ تُؤْمَنَةَ
لِلَّهِ الْبِسْمَ الْمُكَفَّهَ عَلَى حَكْيَتِ بَحْيَيْتِ لَاتَّجْرِفْ قَطْوَهَ الظَّالِمِينَ وَلَا حَرَضَ الْمُعْدِيَنَ
الَّذِينَ صَدَدُوا إِلَيْنَا بِكَيْكَ وَقَالُوا نَحْنُ حَكَّتْ مَانَجْ بِهِ اهْلَ سَرَادَقِ خَنْكَ خَارِجَيْهَ
لَعْبَدَهَا خَلْصَتْهَا لَذِكْرِ دَشْتَكَ أَنْتَ الَّذِي رَأَيْتَ وَسَعْتَ مَانْقُورَهَا لِهِيَانِي إِلَيْكَ
وَصَبَرْتَ بَعْدَ قَدْرَكَ وَسَرْتَ بَعْدَ أَقْدَارَكَ إِيمَرْتَ بِيَهِ جَادَكَ الْمَافَلِيَنَ عَلَى نَهْرَالِ
بَاطِرِمَنَ حَذَكَ وَالْتَّوْجِهَ الْنَّهَكَ أَنْتَ الَّذِي سَبَقْتَ بِرَكَ وَاصْطَفَكَ وَ
سَبَقْتَ نَهَكَ بِأَرْجَنَ دَبَّارِيَمَ وَبَالْغَفَرَ وَبِالْكَيْمَ إِيمَرْتَ قَدْرَلَا وَبِهِيَكَ خَيْرَالِغَرَةَ
وَالْأَوْلَ لَاهَدَهَا أَنْتَ رَبُّ الْمَرْسَ وَالْمَرْسِ ثُمَّ أَخْفَرَهُمْ بِجَيْرَكَ الَّذِي سَبَقَ الْوَجْدَ لَاهَدَهَا
أَنْتَ الْعَالِمَ بَحْكِيمَ إِيمَرْتَ تَرِي جَادَكَ وَأَنْكَ أَنْجَلَوَ الْكَيْكَ رَاجِيَنَ دَلَانَهُ فَضَلَكَ
أَسْلَكَ بِهِيَكَ الْغَنَّارَ بَنَخْرَهُمْ بِجَيْرَكَ وَكَرَكَ وَبِهِيَكَ كَيْرِيمَ قَدْلَهُ بِقَيْرَبَهَا إِيكَ
أَنْكَ أَنْتَ الْمُقْدَرَ عَلَى بَيْثَهَا وَأَنْتَ الْمُغَيْرَ الْوَلَّابَ يَا جَهَالَ إِنَّهَا سَعْتَ نَهَارَهَا جَهَانَ

و آن‌گی که زن قبلی می‌وجوه ام و بوجه من و ذکر زن می‌اید و پسر ام بر جی این سبک است من لایه
والا رضیان یا جعل عدیک بهاء ائمه الفتن المسال نامه ای شماره قبل و بعد رسیده هرچند از
گواهی داد برآفایل و توجه داشت ان جانب یا جعل امر موذن غیر ایام است و بیانش فهریان
هر فسی نهایت کفر عدیک را ذکر می‌کند و بعده عکاچ و رشیده فائز شود و بیاند او از عالم و عالمان
منقطع
گردد و بقیه جان بحق تثبت نمایه طلبی از برای نتویکدیجیات جالم ایشان معنی نمود و
مشبهات ام از توجه و قبول برداشتند و احمد انجاب حصص بر اطمینان نمود و با پنهان اول قلم قدم
دستگی ام نازل فائز گشت رسیده دیده فدار اشید و افترا مشاهده نمود و اخراج کرد با پنهان
سان علطف بآن طبق فرمود طوبی لک و لا ولیانی نیز نهادن و بهایانه زین انصوص اعیان و میانی آنها
وشروع در حق الوجه من ایادی مطابق با آن ذکر که هم من قبل و ذکر همی نهاده این بزم الذکر ایال
اکبری ملکه نزل اتفاق ام عن بحر طلاق در بستان احوالین جمیساً از قبل مظلوم تکیر رسان و بفایت حق
جل جبار بشدت ده اندلاع بزب من جلسه من شبی سیم و بوری و هو تسبیح ای همیساً امرده
من ای عباد با صفاتی نز و جواب برکت صین لذوق گلکوت بیان نزل جانب اسم ائمه عدیه میان

25

۶۷
 ذکر جا ب عاشقی و شاه ام کر تزده و در هر که با نام قلم اصل نهان ایرانی فلکم لاران او بیدار گز نمود
 و میخاید قسم باقی است حقیقت که ناقی ساره طهور مشرق است هر ای زند مخلوم مکو را دیگر نمی
 بین جبار نهان معلم قابل طهور مرتب و دیگر نموده و نیت همت بزند و فارس تویی و گنی
 غیر و سیع از حقیقی طبعی و بطبعی عبار خوار و خروم تجاید و از فریضات ایام ضیب علا فرماید کوت
 کی ریکار عالم را از برای عبارش خلق و زنده سزا و آنکه دل ابابل و ایام بسیارین و ملائیین بذکر
 و شایش ناطق شود هزار پیش این قبل ایمه وجود عرف بیان و صلا و دگر الفائز به شی

احمد تدریس بالمرش البطیم

ش جاسب ص شاه حلیه بجهاته

هوآل مع البصیر

حضرت باری مضریا به در جمیع احیان عبارا بحال قریب و غفعم آنکه بنویم مستصود که احمد الرا
 فانیه مختلفه عالم امیر را لفحت باقیه و مائدہ سماویه منع تغاید بگوییم المائب ظا هرودا
 اکناب بی سرو جا ب سکلم مخاید با پنجه کل را از فقر و ضعف و اوانم با ناقی خا

وقدرت وایتات راه نماید یا اینا مغیبل لی مکوئی علی خط نما حق جمل جلاله چهارده
نموده و ناس پر عمل نموده و میخاید ند عوام الی اسد وید عومنی الی ایوه کنم الا انتم
من اصحاب السعیر بهای علیکم و حلی من علیکم فی هذا الامر تاکہ باشرقت الانفاق و نظر
کل امر مبین

ش جذب مجعول علیه بیان اند
حوالی خط بالفضل

٣٩ شهد المظلوم اثر لا الله الا هو والذی آتی با محنت ایه ایوه تاکہ به قدرت عین حجرا رئیس
ومبشر تسبیح و الرسلین و به نظرها کان مکنونا فی اهلهم و مخزونا فی ارزل الانوار ای
الصادق ایسیم قد حضرت کبک فی اسجين واجبک المظلوم بعد الالویت
الذی اذ انزل نقطت الاشیاء الملائک است دربت العالمین طوبیک با قلب
و عرفت و سمعت و شربت رحیق الایمان من ایادی عطا رگبت اکرمیم این
هذا المقام الاظلم ثم شکر رگبت فی الیکور و ای صیل

٥١
هوان متن نه لهکوت

هل بحکم یمن بک سرع کن جیب ال شط المحبوب وکن فاصدال مقام تصریح بک
 بالاسم آنکه یا تجذب المتعاقون وقبله الی همام الاحداء فی حکم ورضایک باش کوئی
 حکم، حکم وترضی ایرتبانت آنکه بجت بجا راه رفوان واجت عرف بک
 از حسن اسکنک بالکھن الاوی ونیک اعلی باش تردد قنی کوشان استفانه من یادی علیک
 وکتب لرن تشم اتفاقی را جرس فاز بحقیک ایرتبانت الکریم ونافع کنی بیک
 قدمل میقشقن نیکن جواک ونقطی عن شادات آنکه نفر ایک وبا ایک آنکه نت
 آنکه لا یزرب عن حکم من شنی ولا یبرک شنی قضل هات آنکه وحکم هات یزید آنکه نت

المسیح اکید

ش جنب مشدی باقر صلیله بهارنه

٤١ بسم المحسین علی الاسماء

اسکتب از زلک الرحمن لمن آمن باشد رب العالمین یجذب ال تمام الشرب والقدس

وَاجْهَلْ وَيَرْفَعْ بِنْبَغْ لَدِيمْ أَسْدَهْ لَهْمِيْنْ أَكْبَرْ أَنْسَنْ كُرْكَ زَكْرَكْ مَنْ تَلْنَ إِلَيْهِ
وَرَأْيَنَا تَجَاهَكْ أَقْبَلَهْ أَيْكَ مَنْ هَذَا الْمَقَامَ أَزْفَعْ طَوْبَلْنَسْ نَصَدَ الْمَحَدَّدَ أَقْسَى وَرَبْ
تَوْجِهِهِ أَنَّهَ الْمَغِيرَةُ أَعْمَيدَ أَنَّ فَرْجَ يَمَادَكْرَتْ لَدِيْهِ الْمَطْلُومَ وَفَرْتَ بَهَائِتَهِ أَنَّهَ لَهَكْ
أَعْنَى الْبَيْنَ أَنَّهَا يَعْدَهَا شَيْئَيْ لَانَى الْأَرْضَ وَلَانَى الْمَسَاءَ يَشَدَّدَهْ أَكْبَكْ كَنْ حَارَفَصِيرَ
الْبَيْنَ عَنْ هَلْ بَهَاءَ، الَّذِينَ مَنْقُضُوا إِثْقَانَهِ أَكْبَكْ هَذَا الْيَوْمَ الْبَهَيْلَعَ
شِ

خَدَهْ سَنَرَيْنَ لَهْتِيْرَم

شَهَدَ قَلْبِيْ لِلْأَصْنَى أَنَّهَا الْمَطْلُومَ لَالَّهَ أَنَّهَا جَوَاهِيْرَنَ لَهْتِيْرَمَ طَوْبَلَنَ فَازَ بَنَدَأَيِّ
وَاجَابَ مَانْقَلَ بَهْ قَلْبِيْ وَعَلَى بَانْزَلَ لَنِ كَنَى بَلَ الْبَدَيْعَ اشْدَلَنَ اقْبَلَهِ أَنَّهِ وَجَلَّهُ قَبْلَهُ لَنِ
رَبَ الْجَاهِلِيْنَ طَوْبَلَ لَامَةَ سَعْدَتَ وَفَارَزَتَ أَنَّهَا مَنَّ هَلَلَهُ دَسَ لَهِ أَنَّهَ الْمَغِيرَةُ أَكْبَكْ مَوْلَى
أَكْبَكْ حَمْدَهَا أَكْسَى، بَاهْنَى مَلِيْ خَدَهَهَا كَرْ وَهَتِيْسَتَهِيْ كُوشَهَهَا يَكْ أَكْبَكْ أَسْكَ كَجَنِيفَ سَدَرَةَ
الْمَنْتَهِيَّ دَاسَرَهَا يَكْ يَكْ لَهَسَهَهَا بَاهْ جَهَنَّمَ أَكْبَكْ هَذِهِ مَسْتَقِيْهَهِ عَلَى أَكْبَكَ أَكْبَكَ

امت علی سکھیئی تیر البدار علیک و حمل کل امت آمنت بالغدرا سخیر

چاپ مشهدی حسن صدیق بهاء الدین

بسم المیسین علی الامانه

لَا وَجَدَنَا لَمْ اَقْتَابْ رَسَانَا يَنْطَقُ بِكُنْ وَمِنْ اَنْزِلْنَا لِي اَنْدَرْبَتْ الْمَلَائِكَنْ طَوْلَ الْعَيْنِ مَا
مَنْعَةَ شَبَاتِ اَنْ اَبْسِيَانْ وَمَا حَقَّنَدْ شَرْضَارَ الْحَلَائِكَنْ قَدْ نَجَّرَكُنْ وَأَنْهَرَ اَرَادَنَدْ لَمْ يَنْقَدْ
اَنْنِي لَمْ تَنْفَدْ شَوْنَاتْ بَخْنَنْ بِشَدَّ بَلْكَ كُنْ مَنْصَفَ بَصِيرَ قَلْ عَقِيمَ ضَعَوْا اَعْذَكْ وَخَذَوْا
اَمْرَتْمَ بِهِ مِنْ لَدِنْ اَنْدَهْ عَزِيزَ اَمْكِيدْ اَيْمَكْ اَنْ تَنْكِمَ اَنْزِرَفَتْ مِنْ اَنْافِ الْاَحَلِي اوَالْغَيْرِ
وَانْ لَدْ عَنْ بَهْ اَنْهَسْ بَا اَعْظَمْ خَدَكَاتْ اَتَهْ اَبْنَةَ مِنْ عَنْدَهْ وَلَا كُنْ مِنْ خَلَفِنَ لَكْ
اَمْرَهْ الْدَّيْنِ اَمْنَوْ اَسْنَ قَبْلَهْ فِي بَلَادِ عَمِينْ اَنْدَرْكَنْ اَنْدَنْ اَمْنَوْ اَرِنْهِمْ اَفْنِ الْاَعْلَى وَسَعْنَامْ
لَدَلَ الْاَحَلِي وَانْ اَنْشَدْ بِالْحَلَيْمِ نَسْلَنْ بَسْ اَنْ بَوْبَرْهِمْ عَلِ حَفْظَهْ وَانْوَسْ بَلَدْنَ عَلِيْمَ حَسْكِيمْ
لَكْ بَلَدَرْتْ طَرِيْلَيْانْ فِي حَدِيقَتِهِ الْمَاعِ شَوْقَنْ لَهَّنْ اَتَهْ رَبْتْ الْمَلَائِكَنْ الْبَهَّهْ لَهَّنْ
مِنْ اَنْقَسْهَا رَخَابَتْ عَلِيَّهِ عَلِيَّهِ

خا ب ناش باش ملیه بهار اند

مومسادی بین الارض و آسماء

۴۶ ان المظلوم اراد ان يرسل اليك كلية من اتم الکتاب و مربى من اصول سحر جسته ركب

الکتاب فتنيك والذين آمنوا بكمرا الحبيب باقفة الانبار يا ايها انما ظرلي

الوجه ان المظلوم بین انباب زناب میر العسل لی ائمه کتاب يوم الدباب ائمه کتاب

قادعا ائمه في الاقمار وكان صفات الخفيف امراء رب الارباب وورد عليه سبل

ما سقطت بهن يوم وصلح بالصحاب قد قام على الامر باستخلافه من خلق العالم وانجزته

صفات العذار قطع بیاراد امام وجده العبد واهتز بركوب الشوار فسل ای ان ترک

دیونک عمل سحب وبرضی وبحبک غصبا باسم ونظر ای نهاد ومتقد عین دو دوست

بایان روآه رسته ای سبت الارض واسوات قد اقبل المظلوم فینه ایلیک ایلیک

کاغدت بعنادل العزیزان حل جل الاعصان الملک ته اخشد الفیز لشان

اکت اذ سمعت صیر قلمي وجدت عرف بیان قل الکی ای ای ای ای ای ای ای ای ای

الذى يحيى حزرت العالم ان تؤيدن على ذرتك وشماگ ونارك ببرك ايرب قدیت
ایک سقطعا عن دوکن اسکاب باوار وجک ان تؤید عبارک على ندرک وحده
اویاگک غم اسکاب یاداک الوجود و لمیمن علی الغیب الشهود بدل عماک
واسرارک المکنونة لواحک یان تجلی من الذين اضرموا مرک بمحکة وہب یان
وعلوه امرتمیم بری الکتاب ایرب تری اتفاصد قد مفرک الاقصی والائل باه
کرک یا مولی لوری اسکاب کتکبل خیر الآخرة والادول ایکت انت اند راه

الآمنت المختدر العظيم الحكيم

امته اند ضلع نقاشش باشی

بسم الله الرحمن الرحيم العلى العالى

قول آئی آئی ایماگک وابنے اسکاب وابنے بیلک ساکک وبرک ودرک
وپریاک وامکانت اند الآمنت لم تزل کنت میشل یارک واماگک مقعدا
علی من فی ارضک واماگک اسکاب بر حکم التي سبت الکائنات وبنفسک

۵۵
اقدی احاطه امکنست و بنای بحر نگار و بازار و چک با بنجینی فیصل الاحوال قبله
النگاره ص و منکر سیل غاییک با مول الاماء و فاطمه آما، ثم نگار آقنه
ل خیره خرمه ولاده و ماشیعی بحر کرک سما، جو دک با من قبضک از مردم و بله
لار آرا است لخوار اکرم و اکمک با زانت است مقصود العار فیں

امه امه ضلیع خاب غاش باشی خلیمه بجهاد آمه

بام حدا و نذیکت

یورقی اسمعیل هائی من شطرنجی اند لا الہ الا یا جو اپنے الواحد احمدیم اکمیم لا زال نزد مظفر
ذکر بوده و هستی از حق تجلیلیم ترا نمید فراید براسته ست بزم رش اند جو امتداد القبر
رجال ارض اکمی از بینه معانی بخرو مند و تو اکمیه قدم بآن فائز قدر این نفت بکری عطیه
عطی رایدان و قول آنی اکمی راک اکمیه با بهتری ای صرافک و فوزت قلبی بخوبی نگار
واتریت ل امتک روح نگار اشکاب بخوبک آنی پا شرقیت الارض ولهماء و بنیک
آقنه ارتفعت ز آنها من سدهه الونه آ با نوقضی نگیل الاحوال حلی ذکر و شناگ

د گنگ

89

و انتساب بجمل عظيم لآئك انت القديس هل ثبت ، لا ادلة الا روايات الغنور الالكريم
ثم اسكنك يا السلامه ، فناظر السماه ، قيامك على امرك و بند آنك بين عبادك يكتب
لامتك هذه مكتتبته للورقات اطئ نبات حول حركك آئك انت القديس عليه
وابلا جائبه صدري يا امى امامه آن ارض راز قبل مظلوم تکبر بریان اردنا ان ذکر فی
هذا الحکیم ورقی بذلت من هنی با شرف علیه بهاؤ کشیدن سدها بنزیدن ماعنی شفیعیتیکی
امره آنچه اهل المحبة الالکریم یاورقی قد حضر لدی اهطموم کتابک آنی ارسلتے ال من خدا
نفس منیا فی فنه قرنیاه واجیناک لو شاده اته پرسلا ایک فصل من چند و پر

الفضال المفهور الرئيسي

خان حسین سید مرتضی احمدی بهاء اللہ

نیامند که از افق اعلی مرتضع

حضرت مقصود ریالانق و سراست که عباد پرمرده بل مرده را بخات آیات
وکثریت حیات جدید عطا فرمود و از ائمّه صحّیح خلور اشیاد آنرا و خرم نمود

اوست فاریکه قوت عالم و سلطوت امم اور اندازه دارند اشت جل سلطانه و خبر نه
 باشد قبل هر آسمع از این من همه المقام الا عالم اشیخ زنگبک و لیر کبک ای شریعت
 العالمین امروز نفیت و می تضییع درایت آیات منصوب و حلام هست مشود
 و گن قوم فدل و گویوب خاپ خوی بیش از دیه بهائی چدیست در جوار قابله است
 سکن و بندست بستان مشغول ای خدست لوجه اندیشه ده چک مخصوص هست از برآ
 تفریج اولی و سفیا کرسی از ظلم طالیم فرصت نیافرده اند بر تفریج راه است یا این خاکه ان
 تراب و گلن چون نیست پاک بود سر لواک از جو هر خاک ظاهر و جوید ارجح میبلیم که لرا فانز
 فراید یا چوپ کر سبب رفع و وجود وارقان، افسوس هست هر اقتدار علی هست، بتوکر کن بگران
 یاری خاپ خوی بامداد آن خاپ حاضر و حبد حاضر لدی الوجه بسته مسد کر نمود و بعد از این
 و هنرخ این لوح اربع هفتم از سهاده اراده ماک قدم نازل طلبی لاذن سمعت او
 قسم و این رأت و بید اخذت کتاب اته المسین استیم امکت ذا شربت حین
 ابیان من کاس عطه در گبک از گسن قل یا ماک الا دیان اسلک بشارق و چک

درخت چر

وَمُطَهَّرُ الْمَكَابِ وَمُطَلَّعُ الْمَكَابِ إِنْ تُؤْتِيْكَ بِهِ أَعْلَى مَسْتَدَلَاتِهِ ضُوَّصَاءَ إِلَهَةَ

وَالْأَنْجُونَ فَمَا زَيْرَ الْجَهَنَّمَ إِذْنَتْ الْقَدْرَ حِلَّتْ شَاهَةَ إِرْبَتْ رَسْتَهَ لِحَاجَ قَضَدْ بَرْ كَبَ

وَلِفَيْرَشَسْ فَسَكَ وَقَدْرَلَهُ مَفْيَنِي لَهَا عَلَيْكَ وَبَحْرَ حَدَّكَ إِذْنَتْ الْقَدْرَ العَزِيزَ زَهَّا

لَاهَدَ إِذْنَ اسْتَهِ الْمَسِينَ الْخَاتَرَ

بِسْمِ الْعَدِيمِ أَسْكِيمِ

سَهَانَ الْذَّيْ أَخْرَنَسْهَ وَنَزَلَ الْكَتَابَ لِكُنَّ تَسْ كَثَرَهُمْ مِنْ لَهَانِلِينَ قَدْرَ بَدَدَ الْكَاهَ

حِنْ دَرَأَكُمْ وَاتَّبَعَهُمْ إِلَكَنْ شِيَانَ مَرِيدَ قَدْرَ كُوكَاسِ إِنَهَ وَشَبَرَوَامِنْ آهَصِيدَهَ قَلْ يَاقُومَ إِمَّا

تَسْعَوْنَ هَارَقَشَ مِنْ سَدَرَهَ لَهَنَّيَ وَإِمَّا تَرَوْنَ هَارَشَقَ مِنْ الْأَنْقَ الْأَعْلَى خَفَوَالَّسَهَ

وَلَا كُونَوَامِنْ الْكَلَلِينَ هَذَنَسَتَهَ تَسَهَّمَنْ فَبَرَّ الظَّهُورَ قَوْمَهَا وَلَا كُونَوَامِنْ الْرَّاَدَدِينَ

إِنْ أَرَضَوَارَوْ كَلَمَ قَمَ الْأَنْظَرَ وَإِلَى شَرْقَ وَحِيَ إِنْ لَعْبَيْكَمْ إِنْ أَرَادَوَجَهَ إِلَى عَصَرَتْخَلَنَ هَذَرَتْهَ قَدَّهَ إِنَّ

الْأَرْسَنَ وَتَجَلَّى عَلَى صَارَمِ الْعِزِيزِ الْمُنْبَعِ طَلِيَ كَكَ بَأَقْبَلَتَ إِلَى بَحْرَ الْأَنْظَمَ وَجَبَتْ كَوَكَ

الْأَدِيمَ الْذَّيْ قَامَ عَلَيْهِ السَّكُونَ وَافَى عَلَيْهِ الْعَلَمَ أَرْسَلَمَ نَاحَ بِهِ الْمَلَادَ الْأَعْلَى وَسَكَانَ الشَّرَكَ

وکن اصوم اکثر عم من لفاظين البهاء، اخ هرمن في خيالي عديك وعلی بن اخذ کاس
العرفان رغماً لانف اشرکين شرب منها باسم القوى لغائب العذر

جنا ب محمد حسی ا رخ الصاد

بسم الله الرحمن الرحيم الائمه

ذکر الله من شجرة الامر قد كان صنعته على مرجع الاصحاب مرفوعاً واته لسر عظيم
السموات والارض ونبأ العظيم فيه اذا سر الذی كان عنى في القدس شهوداً يحيط
في كل شئی باقی نماوت لا الاله الا هو واته کان على كل شئی محبل ان ياخذ ماماما
ربک من هذه الطیراني طارت فيه دة الشاه، التي انبسطت في هذه الفضاء الله نظرها يحيط
امراً من الدنایة لا الاله الا هو واته الله يحيط بما يحيط به الظهور اسد وابطون اسد وامر
ومحمد اسد وكل شئ من على الارض جميعاً ایک فاشهد بما شهدت اسد فيه دة القروح آسود ان هذل اکبر
کک تماضي في الامم وذوقت في الاصطراح وكان اسد علی دکک شهیداً ولا تمی ربک
العن الاص واته ما شک واتن فصله کان عدیک کثیراً طلوبی کنم بما اخذتم کلیت به
ومنجزها

وَخَلَقَهُ أَعْنَانَكَنْ وَرَكَ مَرَدَ وَأَكَنْ كَبَّ بِخَصَّ نَسَنَ بِثَّ، بِضَدِّهِ وَبِحَطَّ اعْمَالَ الْيَتَمِ
كَفَرَ وَأَشْكَرَ وَجَدَرَ اَنْصَمِمُهُنْ رَضَوانَ الْقَدَسُ مَحْرُومٌ بَعْدَ أَشْكَرِيْنَ بِأَنْفُسِهِمْ ثُمَّ أَكَرَّبَتْ
فَيَكْلُونَهُمْ وَأَنْزَلَكَبَّ بِهِنْ وَلَوْكَدَ حَلَّ الْأَمْرَ بِالْعَلَانِ بِهِنَّ حَلَوْلَ كَمْرَنَ الْأَهْلَ جَنَّاَ
الْمَبْرَبَارَةَ تَأْكِيمَ حَدَّتْ أَنَّهُ وَقَبَكَمْ حَمَ شَالَ الْوَهَمَيَّ بِهِنَ قَدَسَ بَهَيَاَ وَأَنْزَلَ حَلَكَمْ
أَكَتَبَ وَعَرَكَمْ مَفَهَرَفَهَ وَحَلَكَمْ مِنَ الْيَتَمِمْ اَنْجَدَهُ وَالْأَنْ ذَيَ الْمَرْسَ سَبِيلَاَ اَنْ أَكَرَّبَ بِهَا
أَيَّكَ حَلَّ اَمْرَهُ وَرَزَكَهُ مِنَ شَرِّ الْقَيْ نَهَرَتْ مِنْ سَدَرَةِ بَهَيَاَ، اَنْهُ كَانَ عَلَىَكَتَشِيَّنِي قَدِيرَاَ
وَالْبَهَاءَ عَدِيكَ وَحَلَّ مِنْ كَانَ كَافَكَ لَكَانَ حَلَّ حَبَّ كَبَّ سَقِيَاَ

جَيْبَ عَلَيْهِ ذَكْرَ اَنَّهُ

الْأَعْلَمُ الْأَعْلَمُ

اَخْرَنَ مِنْ شَيْئِي بَعْدَ الْدَّهْي اَوْكَتَ الْبَلَادِيَّ بِهِنْ وَالْزَّرَادِيَّ بِسَلِيَّ وَعَمَرِي اَوْتَرَفَتَلَزِي
بِهِنَّ اَيْلَرَمْ كَلَّا لَيْ هَآءَ فَرَمِي وَكَلَوتَ اَبَهَاجِي وَجَرَوتَ سَرَورِي وَعَيَّاهِي مِنَ يَنْكِيمْ
اَخْرَنَ اَبَنَ الْيَنِي بَعْدَ الْدَّهِي تَرَوَنَهَا فَانِيَّهَ اَمَنَ بِهِنَّ كَمْ عَنْ سَاحَيِّ بَعْدَ الْدَّهِي شَمِيلَكَ

از من یا کنم مهیگل لا حیان ای فرح و قل بر تب نمک بحمد بادگر تی فی سچک و اردست
ای لوح لا سیاولد مانی از صدک و باغشی من را اخچه چمک یا من بیک مکوت النسوات

والا رضین

خادمی فی محمد سنه علیه دکر آده

بسم الله الرحمن الرحيم

ان یا خادمی ای سنتی مداری من شطر سجنی یا تی ای المظلوم الصبرید ان او کرایم و صالح و سعادت
من بنی و ائمتشی عن و رائی ان ربک بیگر کاراگر کر من قبل ان ربک لحوان الخفوار ترجی
طلبی کن با و فیت بشاتی و شکست بهدی و ماندست بکری بعد اندی امراض شن من خلی اقیری
الغیر بالدیج لا تخرن ان اجرک علیس، و لکن تو سیک بنا و سینا به عباده المدعین لا تأس
عن فات و لا بیاس بنا اگر کعبا نالذین کفر و آیات الله بعد اندی ای اتحی سلطان میین ولا
قصیع ولا سیعی ای سنتی فاتح افضل من لهی ای الله العلی الحکیم ان هنین بنی ایام هم کن
فیاجد ایم الفتنی است ای ارسندا فیگل لا حیان ای آئین یا تند و ای من و بند و الا کو ای من

ورا

در آنکه ای اتم من این خصیصین طوبی کم باد قدم کار و سایر دلایل بسیاری و سکشم دیده از اینها
 لای سے صوف تجدون نه کم فی تقدیمه سخندر کم العمل باقیم
 ص حباب فخر قبیل حسین صدیقه بهاء الله

پنام پیشنهاد شنوا

پیشنهاد ای حسین را که پن ارض و سامان تنقیچ شده ای حسین ستاراً چنینی
 ممنونی که از اتفاق آسمان عزیزان آنکه طالع بودند بسبب خللم طالمان خوب نمودند و قدری
 اهل کردند خللم بتامی رسید که صیحه خخرده و فواید سدره و راه را صاحب کوشی اصفهان نمود و گذشت
 محلات خللم و نت و تراجمدت نداد و احمد نمود و سوف یاده الدین طبلو ای الارض من دو
 بیته و لا کتاب بین این افراد بیانگر صلی عزیز الله و ذکر کر من قبل و فیض ای حسین پیکر
 و ای اک برادر رستم ای اتنی سبقت العالمین کن جعل شان را سمعک بیش عن آن شصتم
 العارفین ای همایه علیک و می بخواهم علی یازتل فی گذشتی

الظیم

(س)

بسی اذ اطلع الصدیم

انوار بوم آنی عالم امفور نموده و آثار طور بنا پیش از صبح جهات چویدا مدنگاه ختنی پنهان
 بجوب و منزع ایکاش با آن اکتفای نموده بلکه با بخش خودی خارزد و خضران را درست کار
 قوسیکار ساده با اسم حق نمکو رو و نظرش از تصریع بکمال بخشنا ظاهر گردید و سان از حق ناض
 شود و در گل صین با او مشک و مشتب کریده تا شمار با بخوب غیب و شداره خفظ فرماید اگرچه
 داصنان لازمال بوده و خواهد بود قل ان خطف از هنگ کم با اسم هکم و مشکو ایجاد نمایند

امحمد صدر رب العالمین

خاطب حاجی عبد الله صلیله بهاء الله

هر گز من امیر

کتاب نزل با حق من لذت اند رتب العالمین ائمه من الله الایه هر افضل باشد و بیکم مرید و در
 العز و واحد احمد بکم نبارک الله نزل الایات فضل من شده و هر افضل بکم بکم لایه

مع حضر

58

لِلَّهِ الْمُلْكُ إِنَّ اللَّهَ لِيَعْلَمُ أَنْتَ

ہمارے ائمہ فتح المهاجر اے ائمہ

الله مس عن عالم الناس

بسیار است این و محبوب و ناگزیر ترین صین البا، نظره ای از مرکز و خانه های دیده بر رفته ای های
جودگ و خانه های در جدیده نما محل مرکز و اثبات هنگفت نی ملکه ک و دخواسته سازند بنا و در صیرین
اداره هنگفت و خانه های مرکز و زیر قراره مرتضعات باشند و در این منطقه این کشور و خانه های این امرت

نهاد غربیانی دیگر و ایرانی بارگ و سه چنان پسرگین همک باکت نهاد بحرث الدخلام و خاتمه
نهاد بر حکم بین الدام و ببریت العاشقین فیروز، رجب و الشکاف و استیت المودعین کو کشید
و مواعیک با بن تزل علی جهان افغانی پسندیدم و استیتی و دوچشم همک نفت المقدمة

العنبر واللؤلؤ

جذب حاجی رحیم علیہ السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

حمدہ او نہ چاہندی والا بی و سرہست کے ضمیر اصل رادہ محدث نبی گفت و بیان رہا اور احمد فہ
بھروس ان طبقہ فرمودا و مست ہمند بکھری جیت خالقین و شہادت صدر مرضیں اور الاراد اور تکمیلہ رب الکلیمین
محمد من حست جلت عطیہ و جعل قدراء و دل الرغیرہ نہ اکناب من اللہ الی اللہی حضر کہ
لہی الوجود و فائز بالایام اور رب العالمین قل ای قوم قد غیرتہ بوم اند واتی الموعود رسالتہ ان بیان بسین خدا
ما انزلت انت بعثۃ را تصعیبا جنزو الارض کھتما یشدہ بن کلک اکناب الاعظم لذی بشی فی الکلیم و نیکس اند
لا اد آئنا نا الغنیل الکلیم ایک زادست آنہا من الانف الراعنی قل کلک سمجھیا ما کلک لاما

四

وَفَعْلَانَةَ، اسْكَابَ بِصَبَاحِ امْرِكَ لَذِي بِهِ فُورَتِ الْعَالَمِ وَبِيَكْنَ الْأَصْلِ وَصَرِحَكَ لَاهِلِ إِنْ
جَهَنَّمْ نَاطَ بِكَرْكَ وَهَنَّكَ يَعِيشَكَ أَكَانَتِ الْمُقْدَسَةِ، أَكَانَتْ، لَا إِلَهَ إِلَّا إِنْتَ الْغَوَّى الظَّاهِرِ بِرَبِّ
رَبِّ الْمُهَبَّةِ أَبْلَى بِجَهَنَّمْ أَكَ وَالْأَيْضَنْ أَكَ كُوْرَشَ أَكَ اسْكَانْ لِلْجَنَّةِ عَادَدَةَ الْمُهَبَّةِ، إِنْ
بِهِدِكَ وَالْمُخْصِسِينَ مِنْ هَلْكَ أَكَانَتِ الْغَزِيزَ الْهَمِيمَ اِرْتَبَ لِلْمُنْسَى عَنْ بَاهِلَ فَكَثُكَ لَا
جَهَنَّمْ مَسْوَحَهُ وَمَعْلَمَهُ الْمُهَبَّةِ الْمُهَبَّةِ وَالْمُخْصِسِينَ أَكَانَتْ إِنْ لَا إِلَهَ إِلَّا إِنْتَ الْمُقْدَسَةِ،
إِنْ
الَّذِي احْاطَ مِنْ فِي آسِوَاتِ الْأَهْبَابِ

شِرْجَبٌ

بِهِ الْمُقْدَسَهُنْ الْأَدَنَكَار

٥٧

قَلْ بِهِمْ أَكَانَتِ الْهَمِيمَ الَّذِي تَوَجَّهَتِ الْأَيْكَ وَتَقْرَبَتِ الَّذِي خَوَرَكَ وَسَعَتِ كَبَّ
الْأَحْلَى الَّذِي أَرْفَعَ مِنْ سَرَرَهُ الْمُنْسَى اسْكَابَ بِهِ أَكَانَتِ الصَّدَمَ وَخَلَقَ إِنْ حَمَ بِهِ جَهَنَّمْ بِهِنْ
أَنْظَرَ الْأَيْكَ وَمَسْطَأَهُنْ دُوكَ ثُمَّ وَقَسَ عَلَى هَلْنَي رَهَكَ وَمَا ارْتَقَ بِهِ الْوَهَكَ أَكَانَتْ
لَهُرَلَ كَنْتَ فِي حَلَّةِ الْمُشَدَّدَةِ وَالْمُشَوَّهِ وَسَرَرَتِهِ وَلَفَطَهُ لَا إِلَهَ إِلَّا إِنْتَ اسْيِمَ احْكَيمَ

۵۸
ش شیخ رضا صبیه بآ الله
بنام دست کن

امروز حق جمل جباره بر عرش غلام مستوی و حیث در ذات ارکل جهات بد آن ملک الاما و داشت
ماعین حجیج خدا را ایدم با عدیکش لایق نیام آنی باشد قیمه هایند و علیک نشند غرض امور کار آید و توکل طلبیاد
و زن غایت میسراید اینکه کسر و کاهش و بگشتن مطابق در کن الارکاره و تکاب بگذرد و حکیم حق جن
کربت و آنچه را عجی و عظیمه علاوه فرماید و مکن بر تو قدر ثبت نیست در ویرگان نه الا بامد جلد قسم
ای قاب و قدری که کمره را قدر اعلی در باره نفسی خودی شود محبوس تراست که رصد هزار او لایمیح بیرون
جهنم نمایند یا آنچه لایت فانیگرد و ملک شویه کفر که را تغیر و فنا مقتضی و مضر وست طولی کم با
قرست بگری فی ذرا آقیل ان هنگر رکب بهداختن العظیم احمد بن الصبیم ایکیم
ش شیخ رضا صبیه بآ الله خیاط

بسی الاعدس الابی

۵۹
قد غیرت بـالغیر و فیـر قـمـ اـنـقـمـ اـنـقـمـ الـمـلـکـ الـمـلـکـ الـمـلـکـ الـمـلـکـ الـمـلـکـ الـمـلـکـ
قد اـنـزـلـ فـ

فَأَرْزَلَ أَنَّهُ كَتَبَ لِهَا يَوْمَ وَارْسَلَ إِلَيْهَا مَرْسَلًا كَبِيرًا فَنَادَاهُ رَسَالَةً عَنْ رَبِّ
الْعَالَمِ الْأَكْثَرِ أَنَّهُ بِسَلَطَانِ حَسَنٍ قَالَ أَنَّهُ لِوَالَّذِي أَتَى أَنِّي بِأَعْلَمِ بِسَلَطَانِ حَسَنٍ مِنْ فِي الْقُرُونِ
أَنَّهُ لِهَا فَيْرَزِ الْقِيمِ فَلَمَّا كَتَبَ فِي كِتْلَتِ الْحَيَاةِ مِنْ فِي الْأَمْكَانِ فَلَمَّا فَصَلَّى الْجَمَعَةَ رَبُّ الْعَالَمِينَ كَذَكَ أَيْمَانًا
أَيْكَ بِحُجَّةِ أَمْنِ الْعَالَمِ نَشَرَ بِاسْمِ الْفَيْرَزِ الْقِيمِ أَذْفَرَتْ وَرَتْ فَلَكَ أَخْدَمْ يَا اللَّهُمَّ أَنْتَ

وَالْأَرْضِينَ

صَبَيْلَهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كَذَرَنْ لَهُ لَمَنْ أَجْرَى أَنَّهُ وَقَرَبَ بِجَرَاحِنِهِ أَنَّكَانْ فِي الْقِبَنِ مِنْ أَيْمَانِ الْكَرْكِبِينَ فَلَدَنْ شَاطِئِي
صَبَيْلَهُ اِمْرَأَهُ بِإِرْجَعِ حَسَنَهَا أَزْرَقَهُ وَمَنْهَادَهُ عَنِ الْوَرَودِ بِأَكْتَبَتْ أَيْمَانِ الْقَطَالِمِينَ إِنَّهُ
جَهْدَ طَلَبِكَ بِنَاصِفَتِ اِمْرَأَهُ وَفَرَتْ بِإِمْرَأَتِ مَنْ لَدَنْ عَزِيزِ حَكِيمِ فَدَكَتْ كَكَ جَرَاءَهُ
حَلَتْ لَيْ سَيِّدَهَا لَهُنْهِنَينَ قَدْ قَدَنْهُ لَهُنْكَ وَلَوْجَكَ الْأَنَهُ كَكَ وَرَبُّ الْعَالَمِينَ
إِنَّ فَرَحَ بِهَذِهِ الْبَشَرَةِ الَّتِي لَاحَتْ وَأَشَرَقَتْ مَنْ أَصْبَحَ اِرْدَادَهُ رَكْبَ الْقِيمِ لَغَرَنْ مَنْ بَرَكَ

فَنَفَقَ الْوَيْبُ بِمَا اتَّعَنَ فِيهِ حُكْمُ رَبِّ الْمُقْدَدِ الْعَظِيمِ طَلَبَ لَكَ وَلِذِينَ لَا يَرِدُونَ رَضَا
الْأَفْسُمِ بِلِ رَضِيَ أَنَّهُ وَمَا أَرَادَهُ فِي دُرْجِ عَظِيمٍ كَذَكَبُ ذَرَّاكَ فَضَلَّ مِنْ عَنْهُ وَإِنَّ الْغَيْرَ مِنْ كَذِبِ
أَنَّ الْبَهَاءَ حِلْكَةَ عَلَى لَذِينَ آتَاهُمْ إِذَا لَمْ يَأْتُوا بِهِنْ سَبَطَانَ عَظِيمٍ

كَأَفْسُم

صَبِيٌّ

نَجَّ

الْأَفْسُمِ إِلَّا هُنَّ

سَبَحَانَ اللَّهِي تَرَلَ حُكْمَ كَيْفَ شَاءَ إِنَّهُ مَوْلَانَا حُكْمُ عَلَى مَا أَرَادَ يَا إِجْلَانِي إِنَّهُمْ مَوْلَانَا بِنَيْ أَكْثَارَ
فَكَذَبَ كَمْ أَنْصَامَ نَفِيرُ الْعَلَى وَصَوْمُ الْوَيْدَرِ كَبِيرُ الْمُنَالَ كَفَرَ أَنْكَمَ مِنْ أَنْلَسُعُ الْأَنْزَارِ بَكَذَبَ
حُكْمُ الْمُبَرِّيْبِ مِنْ لَدِيِّ الْمُقْدَدِ الْمُخَارِسِ يَسِّيْسِ لَاجِدَهُ إِنْ تَيَارَدَ حُكْمَ حَدَّوْدَاتِ وَسَنَنَهُ وَلَالَّا صَدَانَ
تَيَقْنَجَ الْأَوَامَ طَلَبَ لَمْعَنِّ عَلَى وَاسِرِيْ جَهَانِيَّ وَبَوْلَ لَمْفَلَ عَنِّ سَثَّتَ أَنَّ الْأَرْمَانِيْ إِلَيْمَ زَبَالَغَرِيزَةَ
فَدَسَّمَ الَّذِينَ يَطْلُوْنَ حَوْلَ الْعَرْشِ فِي شَيْنِ مَعْدَوْدَاتِ كَذَبَ بَخْبَرَ كَمْ مَرْلَكِمَ الْأَنْدَيْمَ لَتَخْمُوْلَ
أَمْرَتَمَ بِمِنْ إِلَّا عَالَ لَسِيْسَ عَلَى إِسْفَرَوْلَرِيْسِ مِنْ مَرْجَهُ مَنْ فَضَلَ عَلَى إِسْلَادَشَكَرا
يَا قَوْمَ بِمَا يَنْفَعُكُمْ فِي أَنْدَيَا وَالْأَجْسَدَهُ وَلَا تَبْغُوا أَنْدَيِنَ اِسْمَوَانِيْ بَدَّهَا أَنْضَدَالَ أَنْ بَكَرَ رَبَّاتَ

يَمَادَكَرَت

بیانگرت لدی المدرس و توجہ، ایک طرف رکب المزین، المث ن
اخوی جانب صاحب احوال اف آنچند سین عذیب بآنه

ہوا لا سے

ای طیر مندوی سید کن خدار اکدگان حیان میں میں از جمن مکوری و در طوب جانی آئی خان
و شکور اکر پر در مٹا ہر محرری لکن فی احتجیج طائف کتبے حضرت لمیلہ چشم غایت حق برائی قبل
اللہ اس بازار و بخ طاف ان ف پہنایت محروم بخ طابوده و مستید آن وزارش نشده و خواهید شد
ناظمین بیکاب بیلہ و نہادا جانب آن محمد علی بکرا جانب مشتملہ و از حق کل مسائل دائل کر تو زینی
غایت فراز کر کا پچھ قضا آرد و میں اہنگ جانب وکل جانی آئی بوده موقع فدائی کراید جمیع اجتی الی البر
صیفرا و کبر اگبیسر اباد ع ایسی بر س نید و از وح و الیاء میکم

ص

ہوش و انا عن ایم

با هنر قبل سین ا مرور روز بحال و توجہ و دکر و مذا و خدمت هست انش آنہ اذن نیم رپ

آنکه ناره و خرم باشی و بگر محرب حالمیان، علی قسم باقایان غوریک دکرالیوم از هشت خود
ازد گر غنی کثیر کرد غیر این آنکه واقع شود مسکن بجهل غایب رکب و تحقیق علیه اش زید من بیت آمده
من داشتم و هر افضل اکبریم ارقی جل جلال طلب نموده ام آن اصرار از پیش باختین و نسوان
کاربین و خادمین خط فرمید آن در المقدار ای سیدم احکیم آنکه من هذالت م ضریب
و علی جایی این ایج بو اد سمعانه ای العین بعد

ش جناب رجیلے

سالم خداوند گفت

عینیت باشد، اماکن حاده، فائزه بیکوست لایکد بزرگ دوست یکم، اعلی شد و صیرکه
باقی اهل توجه نموده اند و بزیجع من اعلی بالارض و صنعت واحد مشاهده میشوند افسوس یکی بخواهد که
بی فایریش از اهل فردوس اعلی محروم متوافقین و مضریین و مکریین و مشرکین از اهل زار نمذکور
ایران چند نمایند گاهی برگزیده از این اتفاق امر است هست فائزه شوید و دایخاکل این فانی کسب مقام است
فنا نماید افت دوست یکم اهل بیهار چهارگن محروم عالی نمایند و خود را برگزیده که از

اَنْ لِرْضَلْ زَانْ مُسْرَعْ وَمُحَمَّدْ اَنْ حَمَادَةْ بَهْ حَمَرْ كَبْ لَدْمَى لَهْشْ وَتَلْ كَكْ بَهَا الْوَرْج

الْبَيْنَ اَكْهَدْ سَدَرْ بَهَا الْبَيْنَ

اَمْ جَابْ صَادَقْ

اَلَّا تَهْسِلْ اَلَّا يَبْيِنْ

يَا اَمَى اَنْ اَسْتَمِي دَائِلْ نُو عَطْسْ وَجَهْلَى لَاهْ تَنْفَعْ اَنْ دَامَنْ قَمْ اَبَدَبَهْ بَهْ وَهَلْعَيْهْ مَنْ اَلْهَبَتْهْ وَهَلْيَشْ

لَمْ كَبْكَنْ اَلَّا دَمَنْ شَرْقْ وَشَيْنَهْ اَلَّا دَكْرْ كَبْكَسْ اَلْهَزِيرْ اَلْكِيمْ اَنْ هَبْرَى وَلَهْ بَزْرَعْ فَيَهْ وَرَهْ كَبْ

لَمْ سَيْلْ وَقَدْ دَرَاهْ كَبْ وَلَاهْ اَمَى اَجْرَنْ فَارْعَنْهْ وَرَادْ جَاهْلَهْ اَنْ كَبْنَتْ وَهَمْلَهْ كَبْنَتْ اَنْ

اَكْهَرْ كَبْكَنْ اَهْسَرْ هَبْرَى كَمْ مَنْ هَلْلَى لَاهْسْ فَانْ يَهْتَى بَهْلَكْ لَهْ كَبْكَسْ اَلْقَدْرَهْ كَبْرَهْ

اَفْسَهْ حَىْ بَسِيْهْ كَمْ اَذْكَرْ كَبْكَنْ اَنْ اَهْهَهْ اَقْسِيلْ وَاطْرَافْ اَنْ دَرْ كَبْكَنْ

اَمْ كَبْكَسْ اَلْهَنْدَرْ لَاهْ اَلَّهْ اَلَّا هَوْ

اَلْهَزِيرْ كَبْكَيمْ وَاحْمَدْ سَدَرْ بَهْ

اَلَّا لَمَيْنَ

جـاب

صـ

الاقدس الاقدس

محمد کاظم

قد نظرت من غلبي في جبروت عصتي
أتم الله آلامنا بأهانه شتم إلها ملين وذنبي خمر رائق
الغريب لا يرى ثاتي بسلطان مبين به تمام امری ونحسب صراطی ووضع میرانی ونهر اسود
المکون فی لومی وخفیط وید قرت ایصار الذین اظفروا به کرسی وجاکوبیان ونهر وابیتنا آنکه
لم نوجد اید وبل من کنمه واعرض خانزل من خنده اند من شقی اخلاق یشدید لک سانی

الصادق الایین

جـاب رـجـبـلـهـ الـذـیـ فـارـ

پـامـ خـداـونـدـ حـسـرـانـ

امروز بايد شرب این رحیم صهانی در کل اینان باشی رسم ناظر باشد و بحال سنت است گشت
کوثر سیارة این مکان بجهول دارند فشم بجه عظام که در نهاد نقوس مقدمة نایرات کلیه
ستریت علی شان برتر فی الاشتیاء، کلما اید و سان آ وفت باي دولت بجز والرا از

وست

دست دیده اکنجه شده میشود فانی داده دم خرا آیده شد گرایم که ندق برداشده و لذت بکشید تا برا آید حالم
درین جندابیه دخال نمایم تو بجه تا ملکه کل خدای بر جهان مرتفع شود اگر پس بفضل نظر متعفع بوده و خواهید بود
و حق بخشش فرست ام رش نموده و خواهند بود و گفتن تقصیر ایکه نتوییکه از ملا اعلیٰ محبوبه بشرفت
گبری فائز شوند و از بیچ فضلی بخوبی نمایند آن دهد اذنا صبح ایستین ایشیم ثابت اسناده و آنچه خوا
با حاجات مطریان ای خضران این اردت ایم ایخزان و قبل حضور کن ای سجن ای ایلو ای ای ای ای ای ای ای ای

الحمد لله رب العالمين

ش جاپ سندھ طبیہ بنا، اند

ہوتا ہے

حق جمل جناله لاران مظلوم خسترا و دست داشته وارد نهاده با وارد شده همچو دا آنچه که جنال
صیغه زده و در ح لامین فو ص غایب ایست انتقامگیر فرات مقریپن صعود نموده و هر رخت خانیم
غازل شده اگر راه داشت جمل جنال علی نیگرفت احمدی قادر برقندی برآمدند کس که غصه زد
اسپرده و نزد هندر تو ش شمیت و ذیل طولی گک بهما قابل و فرات بهدا آتیوح البدیع

ابناء، صدیق^۱ علی زین امسوا بالفرد اخباریه

ادبیکم

الا قد سرس ان علم

ای مهاتمه کتابت بساحت کووس و محل و بیان طاعتیت اندیشه اند اذکرت فی و در گذشت
و غریبک اینقدر مراسکل رازم پر کری بنفسه و دست و غربت اختیار نموده در چون عظیم تر کنیه
و بازگرت این اطلاعات فی حق و فیه بخباریه الطاف و سبقت و هشته و خواه و هشت اندیشه ایان
نمایند فرموده ترا بر عرفان مطلع ام رشیح کنکه اکثری ری وبال از او غافل و محروم شده اند و این خاتمه است که
معادله فرمایید و آنچه موجود است این هنگری رکب همداهنده افضل بعلیم فتنی است علیات ایشان کارا
احاطه فرموده هر چندی بر تماهیان قیام نمود از انسان تکبیر شنوار حدم و حکمت باری نسل آن
بان یوقی اکمل علی زکاف و آنها است فی ایک مجلع عصران مرثیه همان فضل علیک
پیاض رکن کرکب اندی لدرش و دعوت انت رکب و دربت اهل علیین این آنچه علی اند مردم خفیه ای عینی
نی رویاک ر قول یا آنلی سلک با کمال المیمن علی رسماء بسته علی جک و دیگر و قدرل نیعنی

در گذشت

رمحات آنی بسته اعاليين

ارض ص قانة

هو الحسن بن

v.

آن یا ایضا الطلاقه التجیه من از در صح لاصدیه و استحکمه عن شرق آنی لازمیه آشده
بانی قرئت و عرفت اخنت و رها جمک علی فلان سده قلیک و هلاقت و حمیت با
اهنگت پیر شوک علی غصان شجره فواک و سمعت نهاد اقرب غنما و تغیرات ملی
منها نهیت شک با جوهره الداینه فیاصبرت آنی امراء و فیضت بیش شک و ما فندت
من کرکب فی حیات سرک و سراقات رومک و مک فی سبل رکب من یاپا و ظاهر
دان ایطیح به احد الالانه و کنست مع کل ذکر صابرہ راضیه مرضیه بیث ذیت شک
وروک و جمک چین آنی اخندت من کل من فی تسموات آنی پس و سافرت فی آن
و ابرت مع عبده و آنی کاست محظوظه لی چهار هر و روح المعاوکه نهی کب الیسا و جا بهت فی پل
حتی دردت لی ارض اندلس این آردوخ و اوی ایطیح تبعه الطور فاران ان سور خوبی لکهور سمعت

هـ، وبجاير في ضمن من آثار رباته مواد المقصد المميم في القمار «وذكرت حميم الذي تعلق به
الموبيع وغطّرت ماء الاصدريه ولهكـت جبال الصدرية وغطّرت جبال لمعرفة ولهـت شمس
العامـية غـطـت قرـىـنـيـةـ وـانـهـتـ اـرـواـحـ الجـزـرـهـ وـانـبـرـتـ نـفـوسـ المـقدـسـهـ وـسـتـ
كـلـ بـلـكـ اـرـكـتـ كـلـ بـلـهـ اوـهـ اـمـضـتـ عـنـ سـرـبـاتـ فـيـ شـانـ وـماـنـيـهـ فـيـئـيـ لـاـنـكـ قـلـاتـ
بـلـكـ اـلـهـ وـاـمـضـتـ بـلـكـ خـلـاـصـهـ وـالـخـلـقـتـ عـنـ سـهـلـ اـرـكـ وـاـنـرـكـ وـجـرـ
وـجـرـاـكـ اـذـاـ فـاـسـهـ اـذـاـ لـدـكـ خـلـاـكـ وـسـلـاـكـ وـجـلـكـ مـنـ الـاـصـيـاتـ وـاـنـاـكـتـ
عـنـ فـيـ جـيـ اـيـ اـلـيـ عـلـيـ بـنـ جـاـكـ يـاـيـ هـوـجـوـهـ جـيـ اـيـ بـيـثـ لـمـكـ مـنـهـاـ مـنـ صـلـ وـلـاـ مـنـ فـلـسـ
يـقـنـ وـأـنـقـنـيـ فـيـ دـكـ رـاشـكـ فـيـهـ وـلـاـكـنـ مـنـ الـفـاطـاتـ وـاـنـاـذـكـرـتـ فـيـ دـكـ مـاـذـكـرـتـ
لـمـقـصـيـ الـيـهـ وـلـاـلـهـيـ دـعـونـهـ فـوـاسـدـ اـحـبـتـ كـلـ اـهـبـاـ وـلـبـنـيـ آـمـنـاـ بـاـسـدـ وـبـاـجـرـهـ وـلـاـنـ بـلـيـهـ
وـجـاـهـ وـاـنـ اـمـرـهـ وـتـنـاـجـرـهـ اـلـىـ مـرـكـزـ اـلـبـانـيـ فـيـ طـلـبـ الـعـامـيـ وـرـخـلـاـ حـرـمـ الـمـوـبـيـعـ وـبـيـتـ الـاصـدـريـهـ
وـغـرـكـ شـوـقـيـ الـبـيـمـ وـاـشـيـاقـيـ بـهـمـ كـشـوقـ اـلـرـوحـ اـلـهـنـورـ وـذـوقـ الـغـيـبـ لـلـفـوـرـ بـلـيـهـ
مـنـ دـكـ دـكـ دـكـ تـعـلـقـتـ عـنـ هـوـلـاـ، الـذـيـ اـبـتـغـوـ اـهـوـاءـ اـنـسـمـ وـاـيـشـرـونـ فـيـ اـرـوـاـمـ

کن

٦٩
كُلُّ يَمْرُدٍ فِي الدُّنْيَا إِذَا تَقْدِيمُهُمْ حَلَّ عِبَادَاتٍ وَجَلَوسُهُمْ فَحِيدَةٌ وَرُؤْبَاجِسُهُمْ افْتَارَهُمْ وَأَوْحَادُهُمْ
فِي الْأَيَّرَفَرَادِ وَلَا يَدْكُوهُ قُلْ وَعِيلَ كُلُّمْ بَتِي جَهَنَّمَ أَنْتُمْ بَاتِي وَبَاتِي جَهَنَّمَ عَرْضُمْ عَنْهُ وَبَاتِي رَاسِمْ إِنْتُمْ
حَلِيْ بِهِ الْجَيْدَةَ الْجَيْدَةَ لَمْ تَدُورُنَّ فِي افْطَالِ الْعَالَمِ مِنْ شَرْقِ الْأَرْضِ وَغَربِهِ الْمَلِلِ سَجَدُوا إِشْلَهُ عَبْدَهُ
صَنْعَاتِهِ وَنَشَأَنَفْسَهُ مَعَ كُلِّ دَلْكِهِ اسْتَحْيِيْمُهُنَّ أَنَّهُ وَظَهَارُهُ فَلَمَّا هُنَّ بِهِنَّ فَلَمَّا وَدَهُمْ
حَلِيْسَهُمْ وَدَرَدَهُمْ وَخَانَهُمْ خَدَمَهُمْ وَنَاقَسَهُمْ بِشَكْلِهِمْ وَجَاهَدَهُمْ بِالْأَنْتِيَهُمْ بِهِنَّ فَرَضَهُمْ حَنِّهِ
هَجَرَهُمْ مَسَدَّهُمْ قَلْلَهُمْ تَرَبَّرَهُمْ أَنَّهُ وَزَجْدَهُمْ أَلَيْهِ أَنْرَطَهُمْ نَاتِنَهُمْ كَلِّ الدُّنْيَا وَسَاعِدَهُمْ فَانِيَهِ لَأَعْلَاهُ
وَمَا عَنَّهُمْ بِأَقِيهِ وَهُنَّ خَيْرُكُلِّمَانَ أَنْتُمْ قَسْلَمَوْنَ الرَّوْلُ مِنَ الْمَالِعَدَالِيَا

ص جَنْبَ بَاقِرَ عَلَيْهِ بَاءَ أَنَّهُ

الْأَنْدَسُ الْأَلِ منْ الْأَطْفَلِ

٧١
أَهْرَقَنَّ مَرَّةً مَا لَيْسَ فِيْهِ أَحَدٌ لَمَّا مَنَ شَاهَهَهُ وَنَحْمَلَهُمْ مِنْ لَلَّا لَيَأْتِيَتْ حَلِّ شَانِ يَمْرُدُهُمْ بِهِ
وَلَا يَدْبَرُهُمْ بِهِلِّمْ كَجِيرَهُ لَهُرِيَّ سَخْبَهُ بِيَطْلُسَ بِكَلَّا تَيَمْرُدَهُمْ بِهِلِّيَّ مِنْ قَبْلِهِ لَكَدَكَتَهُ
رَجْسَيَّ لَتِي بَسْتَ كَلَّا لَمِينَ أَنَّهُ كَرَوَهُ أَنَّهُ بَهِلِّسَ لَهُرُوبَهُ عَنْ دَكَنَهُمْ أَنَّهُ عَظِيمَهُ أَنَّهُ يَكِيَّ

بعد اليوم عن فصل ت و رحـت او كـلـ نـيـلـ سـيـنـ و الـذـيـنـ قـبـلـهـ و هـنـرـفـ اـيـارـلـ فيـ الـأـلـاـ^٨
انـمـ منـ لـهـنـزـيـنـ منـ لـهـنـسـ منـ اـخـدـهـ لـهـنـهـ لـهـنـهـ نـوـرـ اوـ نـمـمـ منـ فـلـنـ لـهـنـيـاـ اـنـهـلـلـ وـ لـكـلـنـ
منـ اـنـهـاـ عـرـيـنـ قـدـ اـرـقـعـ اـنـهـدـهـ عـلـ شـانـ سـعـتـ اـنـهـدـاتـ وـ لـكـلـ اـنـهـاـسـ اـكـثـرـهـمـ منـ لـهـنـيـنـ قـدـ
اـشـرـقـتـ شـمـسـ بـيـانـ عـلـ شـانـ اـسـاطـ اـلـمـكـانـ اـشـرـقـهـ وـ لـكـلـ اـنـهـاـسـ اـكـثـرـهـمـ منـ المـعـشـيـنـ يـرـ وـ لـكـلـ اـنـهـ
وـ مـعـلـمـ وـ مـكـدـرـ وـ بـهـ اـسـعـواـكـلـ بـيـانـ بـيـسـ قـلـ اـقـومـ خـفـوـاتـ وـ لـاـ تـظـرـوـ اـلـوـجـهـ بـاـسـارـكـمـ عـلـ بـهـاـ جـلـفـرـسـ
كـذـ كـلـ رـهـمـ فـلـجـ الـلـوـاحـ اـنـ اـنـمـ منـ اـنـهـنـيـنـ اـكـتـ رـجـنـرـنـ هـنـيـنـ كـفـرـ وـ بـاـسـدـ وـ دـلـيـسـ اـنـ
جـنـوـ اـلـلـالـيـنـ اـنـ هـكـرـنـيـلـ الـلـاـ حـيـانـ وـ تـوـسـ صـيـهـ اـنـ مـعـ عـبـادـهـ اـلـمـوـ نـجـيـنـ

الاعظم الا سبي

٧٢
لـكـلـ يـاءـعـدـ اـنـ هـكـرـاـنـدـ بـاـحـضـرـ اـسـكـمـ اـلـدـيـ الـوـجـهـ وـ تـوـجـهـ اـلـيـهـ بـهـ اـنـهـ رـبـكـلـ اـسـكـمـ بـهـنـمـ لـوـرـفـ
قـدـهـ اـلـعـامـ لـتـلـيـرـ اـلـشـوقـ وـ تـصـحـ بـهـدـ الـاسـمـ مـنـ الـعـالـمـيـنـ لـهـ اـمـرـ اـنـهـ اـسـ بـاـحـضـرـ اـسـعـشـ اـنـهـنـيـنـ
لـهـنـاـخـدـنـاـلـاـشـيـقـ عـنـ كـنـمـنـهـمـ اـلـاـخـيـارـ اـنـ بـكـلـ لـهـوـ اـسـكـمـ عـلـ مـيـرـدـ اـنـ اـكـرـاـسـ اـسـكـمـ
اـسـكـمـ بـهـ اـنـلـ عـلـيـكـ يـسـيـ بـهـ ذـكـرـلـ بـدـوـ اـمـ الـلـاـكـ وـ لـكـلـتـ اـنـهـ لـهـوـ اـخـنـوـرـ اـرـیـمـ يـاـ جـبـانـ اـنـ

۸۹

افروزابسی شود که وادگام اصریر بگیرد لاتخو تو من الدین عرضوا سوف با خدم استغیر جده
امه ملک قرون الا ولین ويرفع اسماگ باعی املام استقدام بهيج

ص ب قر

اللهس الاندوس

قد حصل ما داشت به مخصوص ادکان پنایمی استشکیں و دیجه من مذاک عرف جگ هولی
العالیین طوبی لشکر با هنر چک جناد، موکاک و صدر که با استعارت انداد مجتبه به انجحان لشکر پیغمبر
رسانی تسبیح یونگک نیکیان هیل ذکره و متناء و یونگک علی استفخاره علی انت مدینه
سوز اقصد راقدر طوبی کاک بنا و جسانی کاک معتقد عیش اگر فخری فراموشی قرایم هندا لشکر
نیکیک من کن و پیغی مرخص سلطنه و تقداره آمد راجه امریکین ائمه الباب بدیک علی برا و اندامه لمحصین

بیام خداوند بجست

بهره های حضرا و مت داشته و دارد کل باه مغلبه و خور اند او مید آند عاصی اظری غسل
و چشش اهلمن و سطیع بیت و هایش مشتمل و مسرور بهم اور ایطلیسته و دار او غله

۷۲

چند سبل نهف شده و گلن سبل و زردا ها بجهود اخراج و اکثار
و بجهل غایت سناک و بجهل حرمت مثبتم از تو آمرزش قدر بر این بضم نهضت عصر میور سکب
با خوار اینها گک و رسک با تقویتی علی ذکر و مذاگ و العمل با امرتی به فی کن کاب
کاب انت المقدم علی هاتش ، لازم از انت الفخر الکبیر امته اسرار از قبل مظلوم و نکره
نمایار حق میظليمیم اور موئید فسهای بذکر و شنا و ازیل فی کتابه المیعن

اسم ظهور فوق کل شی

لذت از اکتاب من اسدال آذی آمن بربره و احمدی بدی تروج و کان من المدین
لذت از الالواح مذکوره و نهاده اند بشنا ، نفسیه میں الہباده عز و علیه مطلع فرضه فی ایام کافل فیما
عن پیشات تروج محوه ، الا آن دیضم اخذهم میپنهشل و عصمه عن خلست این کانت رواج اکثر
فیما عن جه آتشک مرسلا ان با عبد الله حضرت پن مینا کاب و بقیا انت عليه من حب اسد
که کاب مینی اندیشم آمنه اند و نهضو اعماکیه مدر خاده و کترو اصنام آتشک بسته اند و تو جبرا
الی شطران س بتوجهم اول اک بجاد الدین یاصیم میان کان با عیشی مکوره ایشک کراف رکب بای

ایک

ایک علی عز و امیر طرف سے بعد اندھی نصحت اخاور یون علی تراب لفظ دے و اندھا نور یون فی
 تبر نشک و کذکا فسی لام من در بیسین قیوماً قلی قدم خانواعن اسد و لانشک کو ایڈی
 تجد و ان بوجہہ فیکل عشی دیکورا ولا تقد ضواصل اندھی دیکل نہ فیکل لایام و تقدیون مایکل عشی
 فی ایوال عزم فیکل خاجد فی نشک نلایک رکاب و سادس آشیطان ہن بیسین رکب ایوس لامه
 نہ طفر فیکل میستہ عقص و دیکل و کذکا نہر کا بھی اگون مسلمان بات کان ہن عسین ایغا فلائیں کے
 فیروز بر پیغ اندھا فیکل میتہ و تجہ ایس خانیں و جلیں من طرہ ایام و کذکا کان الہ
 فی ایال ایچ مخفیا ایک ان تخریں فیا ورد صیک فی سبیل نہ و ان رکب ان پیڑبے ن
 صدر من شیل و اندھ کان بیکل شیں ایسا ان سبیرم ای طبر و توکل علی نہ فیکل ایسر و اندھ کان
 صیک قیبا و ان وجدت من تقبل فائی حلیہ کلایت رکب و ان وجدت من
 صدر و تختت ایس و لاتخا دل صد و کن علی حکمہ تبعا کذکا مر رک و دیکر رک
 تذرع فی نشک و گون تدیکر ایک رک فیکل جسنا والہما علیک و علی زین
 و من تسمم ای طول فی حرم العده من جیات کل مشک بیدا

ش

٨٤

جانب هایه اند ملیمه بنا، اند

هو المشرق هر فی المدح باسم الصدیر

کتاب من آنها من قصرع من کرده عرف مجده ربه اینهم اکنیر یوند بیان الرسالی مخاطم یعنی من در
 اینها صفات ندارم اما این الفضل الواحد العظیم یا بایه مطلب ان افراح با تصرف کن که باشد
 ملک الامان، فیضه الشام الذي سُنی بالامان، اعنى في اصحابه اکبر آه و بساده ذه الشارقی لو حی احیطه و
 وجد من عرف خلوسک و اقیا کل و تو جکت لی از فی علاص مطلع اشراف شرس سی الابی و
 اینکل برخ تجید من در اینکه غنایه برگت الکریم طوبی کل بادرت انتی من من خدمه برگت کل
 الامام آن یوگ کل فصل من خنده و جو اقصیال الدین ان اعظم تم او گرفته از مردم الرسالی فی الفرقان
 بود پرستوهم انسار رب العالمین فخری از این اولاد فی المیوم اعرض عنده العدل، والعرفان، والان
 اقوال من آنی بضم بینی قد کافوا عظیرین فی الشیاطی والآلام تکلیف خود را خود از گرسن خدا طلب کن
 عذر و جادل و ایامیه التي احاطت السمات والارضین قادر بجهود الارکان علیه، الاصنام او ایامیه
 رسول نس و علماء، الیسوس و ایلیل الروح بایرمیین کد کل فتنی ایل مرد و گلن اعظم کثیر هم من ایکا بینیه

بندۀ او اکتۀ عن و را کنم بایستیو اکن جایی مریب تم علی خدمۀ الامرا بمحکم و همبیان و کر
عن آن امکان بحال ح و ا شرقی من اتفاقی راراه آنست در بت اهالیین لاتخون من الدفاف و سلطنه
این بکتب من اراده این را که ازیر زانفع اش برسی و بحکم عذر و مکان شیی بگذاب غمز عربی بدست
لطفی باشی و انتصب این بآن ازیر حکیم و اضطریم برآمد بته الصدر از جم علی ان بیکم ناصی بادون
لنار دعوه عن و در اگم متعبدین ای ای ازیر ز ایکیل ابیاء علیک و علی اللذین همانهم کرت ایهم
ولی خدمتۀ الام عن بذا که کتاب الاطم اذنی بخشن آن لاله آنها انسانی ای عصیه

ش بذب سردار امیت حلبیہ بناء اللہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْمُسْتَقِي وَالْمُسْتَوِي عَلَى هُنْدَرِ تَجْنِينْ بِهَا كَتَبَتْ دِيَانَةَ لَهِينْ

ش جاپ ھایا آنہ حلبہ بناه ائمہ

بسی آنہ می سوی علی عرش اہبیان

در بسیج ایمان فلام اعلیٰ بزرگ در مسان شغول است بشایخ ایضاً فارگی عالم او رخیزند و میداد نه
اعراض مرار تشریف منع خود و بچشم پسر ملا یا مجنون بگرنا کل سر و صلن ناطق تو جمود ایلیستو
نور آردا و لامکونو امن اتفاقین سوف تمضی ایلایم و تروون قدره آئه امقدار تبدیر قد خضراب
واجایکب مذا امظلوم فی صین سیم خین امظلومین آنے ارتقی من ارض الطاء و دیوار آنے
بها کتسبت ایادی اتفاقین اکل لا تجزن من شیئ و دو تکل فی الا سور علی ایش اتبریز آر
الشرق من افق نهاده رجی علی من تک جبل انصبر فی اور د صیل سیل استیم احمد الله الغیر بکرم

جاپ میرزا ھایت حلبہ بناه ائمہ

ہونہ علی فی مکوت اہبیان

کتاب تزد امظلوم لمیدی من علی الا رقص الی صراط ائمہ استیم و بیقریم من آلس لادے

وسیع

لرستمین تریل من مکوت است بـالـعـامـین یا عـالـدـارـضـ ضـعـواـالـایـامـ وـالـسـکـانـ قـدـالـاـمـ اـصـنـدـرـ بهـ
شرفتـتـسـرـیـاتـ وـالـرـضـنـ اـقـبـلـواـلـ بـرـالـعـالـیـ اـمـرـاـمـنـ لـدـنـ تـضـدـقـدـرـ اـكـتـذـاـ اـحـدـ جـنـبـ
عـالـیـ قـلـ جـمـاـلـ فـقـمـ بـالـعـالـیـ سـلـکـ بـمـکـ اـنـدـهـ بـقـتـ بـاـبـ رـمـکـ عـلـ وـجـهـ عـلـدـکـ دـوـرـتـ
الـمـقـطـعـیـنـ بـحـوـرـ حـکـمـیـتـ بـیـانـ اـنـ تـوـرـ جـادـهـ کـ عـلـ عـلـ تـبـتـرـعـ مـنـ حـرـفـ رـمـکـ اـیـرـبـ نـاـجـدـ
وـابـنـ عـبـدـ اـجـتـیـبـ اـیـکـ سـلـلـ بـرـخـانـیـکـ وـسـاـ،ـ عـلـکـ اـیـرـبـ اـیـنـ عـلـ خـدـمـکـ لـتـفـتـتـهـ
لـاـتـعـبـاـلـ حـمـاءـ وـلـاـ خـدـاـلـمـرـضـنـ منـ الـزـرـبـ اـكـتـذـتـ سـلـطـانـ الـبـدـ،ـ وـالـمـاـبـ لـالـدـلـلـ

المسنون الوثاب

شیخ حنفیہ بہاء اللہ

جواب

دکتر احمد علی حسکن به دعی پاپلکروم ادکان پر بیان نهادن با خبر از تقدیر صفت امکن جذبک حمده من این است که رکابکار کریم همان قوم فیضدارگل سایع با جشن آزاده اند و دست از ارش و امری و کل بصیرتی از افراد و میراث اسلامی قدر قلچیک با آنی و پیشی و خشنه و ریبایی اشیده امکن تمیز نکستند

خلو المقدرة و لجهة و اجلال و سهو المقدرة و اللطى و الاقدار و لا زوال كون بذكى كنت في ازل الالا

اسلك بقى هات قيس رحىك و صفاتي باك بان فترتني ايک و تجدنى مستباح
امرك الذي به تزغى كل ملائين و ارتدكى كن ثم اتيت يا اىلى على الا قرار بمنطقى باك
والصل بيا امرت به فكتاك اكانت المقدرة حل بىثه فـ فشك مكوت الا

لا الا لا انت العزيز الحكيم

صاحب خيراته عليه بهاء

بسم الله الرحمن الرحيم

يا حفرا الله مظلوم عالم ازمكوت اند مراد اینهيد و میفراید که بست حاضر و بعد سار تجشم
تمام از اعراض نمود و با صفات، که سعادتمند شد طلبی لخدمت پایمه و لدار جرس علی ذکرها لدان
تحکم میباشد اجیل دایرا شنیدم و باین لوح اربع آندهس جواب عنايت شد تا بینین بینیم
که حق بجز بدار سامع و بحیب بست و خدا منش خالرا احاطه نموده بحیث شرط و عرت عالم
بحکمه ياعبدی از مردم حق نشانید طلبی من فائزی ای سرو دلیل لشان غایین شک بحس الاستفادة

صلی اللہ علیہ وسلم شے من الایت آیا، ولا عالم من العلیم، ولا ایسر من الامراء، بل امداد و صاک بہ نہ کم

الله علی من امانته عدیم حکیم

ش جد قبل کرم صیہ سہا، اسے

ان قدس الاعظم الراکب م

a

اذنی کان مزیناً بطریق حب رکب الحقوی از حم بذکر تذکر نهادت المعنی عن شطر رکب رکب رکب رکب
لکم ما تقدیر بالسبع العادتين ان فرج بذكره ویک و بای قبول تذکر عیا العرش لذما و جدیده طهراً
ذکر خیره ان رکب دمو نهضات الهدیم طولی ابده عازی الریم بذکر اسمی الطیوم و کان هنر امراء نجین انی شع
ذهنه البیسی ارع هبته الی انت التقدیر اصلیم بذکریم قد احاطنا القضاها حل شان اذکر بذکریم و لاشم بالآلوخ
ان رکب دمو اهلیم بذکری مختصتا سیوف الرعنیف عن اذکر و ای بیان مذکر فیکر از حیان ولو
اس طعنی جو هم بروآ و اذکرین نشواب با این بیکلک خادم فخریم خاصه و بذکر علی ذکر زدا
الذکر اذنی از اخیر نہضت من هل اور پس از امن شاه ائمه التقدیر القدير و مذکر علی فخر امره و پسر
مسک نیتشه بذکر میر اهل اینین ائمه الہم عیک و علی اذکرین علی خواحیل الامر بقدرتة ناشتم
ششم نیت اتریک و اس طعنات ائمه اینین

جانب میرزا عبدالکریم

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

^{٨٣} سبی عن احمد اندر نفسه لسن فی الجامع و اخلاقه با هم استدرانی لوح خفیط آنکه بـ عالم من الـ

و مراطیل این آن انسوات ولاده رضیم آن سرالغور اخیر خود و اینکه باین قسم و لکن آن ساکرزم
 من این اغصیم پنهان خود را مکنون و بر زبان احسته دوی علم آن سایدیم گیریم و به دل دیگر از شر عدو
 امور خواه آشنازیم آنها اغصیم را گیریم قدر که را مکن لدی الکدر و نزل که با افق این قسم علی
 نفحة امر اسفل شان از بیرون که فتوه آنها میم ناعظم آن اندیساستنی و تصریفا اند و علیها و دعوهای
 در اکنون کجا با امرت به من ادن را بکنند اینها خیر که نکن که زنگ این این اغصیم اذکار خال
 انت هم میم این اغصیم پنهان خود را مکن لدی اند و لکن اینکه باین قسم از اینها

ش جاپ عبدالکریم صبیہ بہاء اللہ غ

يسى المقدّس عن الاصحاء

بمجرد زمان شیخ فیصل فی قلب لا مکان و بیع المثل بغير وح و از جهان الی آرمن و کنیت الموم اگر تم
لا پیشون تعلیم خود را بحق و غلط فیکن شان آن شرکه آن این ایمیس قیوم قدیمیت لجه نهاد
نهایت ایم پیشده نکت آنکه ایم فرمایه الله الحمد و حضرت کعب بدی اهل سلم فی سجدة الاعظم و کعب
بلوح جری منصبی المهم آنکه از اقربت به و شربت منه این احمداته رب اکان و بکران

95

عمرافت لایصال بجهت من غدی با تراهای عیوم و لای، ای الوجود تم می‌کنیم از اسراری شان نیز بحیثیت سیاست‌الله

ابک شکر کاف الغز المحبوب

ش جذب میرزا عبدالگفرم

ہو ایسا قسم انتہے والا بے

دگر من نه کنم از اوان بیشتر ب دیگران من باشد این اتفاق ارتقا آن را می‌کند و یکی از اینها زن باشد
آن سفیدگرک و چو جمک فرمانداگات آنهاست و از اینها ایک اگر کون مرثی کریں آن هنگرایه باشد
ایک علی امرخان و همچک خانکه لاصی از خبر پن اراضی و همچنان و همچنان با احکمه اعیان اهل نیز سرگفت
من علی زین من نیز من سمع و ادب بسته همچو من سرعالی طبع اولی بخصوصیت خوبی که قبایل است
الی و پر کرد بعد اوضاع من علی اراضی از این انتقامه است بفضل من عنده آنها معمول افسوس برگشتم

ش جاپ میرزا حسین

^{٨٤} هو العقد المتعبد الباقي ان اسع الله تعالى هذاما به حركة ذات التراب بما يحيى

٩٣
تحت وحي ربك سهل العظيم اذا تحكم من الوعي تحكم به الا مشياً كثباً وغض اهلاً للاداء بحكم
الحسين حكيم ان اسكندر سيد ارباب الحكيم وحي القلم من هنا المنظر حكيم ملك بالعروبة والشرق وملك
مل اسرية رب العالمين اذ يذكر من قبله سيد القلم من توجيهات قصص التفسير ماقصد ذكرت المائدة ولكن نواس
اكثرهم من الغاظفين منه باسم ربك وقل ربك احمد يا ای من في اهيات والارضين

ش خاب زر احسین علیہ السلام ، اسد

بس المقدار على کان و ما يكون

ح س يذكر من هذه لوح خطيف قد حضر العبد اصحابه برقاً بک و فرمانها ، الوجهان بک لم يذكر
العليم قد وجد نصف حرف جنگ هجوب العالم و ابی بکال لیت الفضل اخیر اذ يجيئ من نهر بک
و خسرو بک و خسرو بک ت المکس لامبرت و جیل طلب بک بناطن بک بخطولم آدمی عرض
مشکل فابریز این فرس با عجزک علی ذکر کمال قلم الراصل این فضل عظیم اذ قدر بک
ما مرد من یا لی فضل این بکات لدور امشق اکرم قم علی خدا دلار فرم ایش با حکمه همیان لعل این س
یمجده ای خاصم بیدار ای اسری رب العالمین البهـ عیک است علی اینین فرزدا ایات بتم تحکم اطیم حکیم

٩٣

شش جناب میرزا حسین

جزء الاتهاد من الانبياء

کتب من بدی اخضوم ای آذین، من خشم الا و دام عن ما کاک الانام آذنی ختم مطلع ام و بدهان عظیم قدر
نهایت ایم فیه توحیح آیت، و پسیح آیات بیشی الموارد امبارد علی الا ولایت، من آذین کند و با برتری آذین
قد احاطت الا حرمان من کل بجهات بنا نظر من هشتراط لیعن آذین بند و کتابت شده و اذنهم، اخذوا
کتاب ففسیم با شعبو این شیان مرید امک اذ وجدت در فتصیص من ای وح کتاب تعلیک شدند، با
فاطمه آیه بیان کردند که این فصل ایکم است که بنان را تجھیزیں عن بائی فصل که داشتندی مردمان غایب
امک است مقدمه صلی، آنها، و امک است المیمین ایکم ایکم که کل سلطان العظمیه و دلیل دیک

المرشد فیهد المقام اثر فیع

شش جناب میرزا حسین علیہ السلام آیه

جزء ایقان علی من ایقان علی

١٩

آن بخطه ارادت ایقان آیه البر والندة ایقان تشریش ایقان آیه البر والادم و قدره ایقانه و ایقانه
چهارم

جزوء قل و ف رئی نشکان آن خسروان لم تر عین الا بداع شد که کارهای نسبت کشان همان کتاب نه
 لر است اما اندونیزیا، سلطنت من مملوکوت الا سما، و مذکور العبدان الا، ملک الا عباد منی قبل آن فدا نجفی
 و من عرض شدم ایل تزار را کات لاتخون من شیوه ایل آن اکبر ریکی ای ایشی وال اشراق قل کم
 احمدیا آئیں بنا قرقش ایک و پلستی بنا ایک ای دام فیا سلسی ایل خوشک الملک نه الا واحد القیصر
 ای بسما ایل نه اعلی ایل بسما ایل نه
 جانب پیر حسن شاهزادی علیه السلام

جواہر من مدارک فی المسنی

فَلَمَّا كَانَ مُحَمَّدًا آتَى بِالْأَطْهَرَتْ بِاسْكِنْدَرِيَّةِ ابْنَيْهِ مَنْ صَدَفَ جَرِيجَكَ وَذَرْتَنِي بِالْكَانِتْرَنْرَهَا
مَنْ قَنْتَنْكَ اسْلَكَ يَا لَكَ بِكُوكَتِ الْبِرَانِ وَلَمَّا هِيَنْ مَلِيْجَيَتِ الْبِيَانِ بِالْكَانِتْرَنْرَهَا
دَرَكَ وَحَابَ هَنَّا يَكَانْ مَلِيْجَيَتِ الْكَانِتْرَنِ وَالْعَدَنَانِ اِرْتَبَ تَرَانِ سَرْجَيَانِ الْأَوْرُوجَكَ وَمَرْتَنْهَا يَدْنَهَا
ضَنْكَ اسْلَكَ اَنْ اَنْجَيَتْنَهَا عَادَدَهَا لِلْمُلْكَيْنِ مَنْ عَبَادَكَ اَلَّذِينَ هَنْتَقَمَ اَسْيَافَ عَنْ اَنْ
بَا لِاَنْصَافِ فِي اَمْكَ وَما خَوْتَنْ جَيْدَهَا لِاَشْرَارِ عَنِ الْاَقْبَالِ اَلْكَبَهْتَنْ فَرَكَبَ اَتَيَ اَسْيَيِ الْعَبَدَ تَوْقِهْ

الا باب خاتمة مولده و تکنک بجمل فصله في تسبیه و منواره اشک بندرا مرک و نار مردگان

بان تقدیر ماقدیره لاصنیگان فیلیاک اذین بهم باع بکمال البيان انما و جمهه الا دیان لایاد الا

انت العزیز المثان ای رب آیده و امکان آنی آمنت بک و بیانک علی ما یترفع به کرک مین عیانک

و امرک مین عیانک ای رب قدرتکارناقدیره لایاگل تلاعی طعن حول عرکسالله عظیم لایاد لایانت لایدیر کیم

ام صالح اندی فائز

نام و از بین

ای اسراءه و ای کنیز خوش بشنو نمای سخنوار کار سجن اعظم چو تو خبر نموده و راجح حسنی شاه

خالص اوججه میخواست بجان دوست که بر زان نصب شد و صراط نه گشت و محبوب است لم ہیں

امهم فرامیکند و همان ندا ظهر مرته علی هیئت آسود و در آن دیده شد و بعیض من فی الا بیس ضمیر

مشاهده شدند الا من شاه اوت رب العالمین اکنیز من در کن حوال شاکر باش احمد فرقان

حق ترا آن بند نمود بر عرفان ظهر نفس و مشرق آیا نش و آنچه در سیاستش بر تلو وارد شد حیث فخر شد

مکور و از قلم اعلی مسلطون ان ایگری رایب ایگری عکس بنی کپ و فدرک خضراء من صنده

٩٧

اَنَّ لِهُمُ الْفَضْلُ الْكَرِيمُ اَحْمَدَتْ اِبْنَتْ وَسَاحِتْ اَنَّ دَسْ شَفَوْلْ بِجَهْدِهِ اَرْجَى
بَيْنَ هَذَا خَصَّ مَرْيَمَ بِالْمَشْدُودَ اَبْنَاءَ حَكِيمَ وَعَلِيِّ مَكَّةَ مِنَ النَّبِيِّ تَبَلَّغَ وَأَخْرَجَهُ كَرِيمَ

بِرْ الْمَاطِرِ

بِحِكْمَةِ الْقَمِّ وَالْمَسْكِ بِحِكْمَةِ الشَّعْلِ فَهِيَ دَسْ كَرِيمَ الْفَارِزِيِّ بِكَوْتِ الْبَنِي وَبِحِكْمَةِ
الْمَدَّادِ بِحِكْمَةِ الْمَدَّادِ يَسْمَى بِكَرِيمَ الْكَبِيرِ قَمِّ وَنَسْوَهُ بِحِكْمَةِ قَمِّ ثَمْ بَلَّغَ الْكَنْ وَدَرْ حِلْيَهُ
بِحِكْمَةِ دَلَسَهُ بِحِكْمَةِ دَلَسَهُ ثُمَّ اَخْدَلَ جَارِهِ كَفِيلَ وَجَكَ ثُمَّ اَخْطَلَهُ

فِي لَبْجِ الْبَجَرِ وَامْرَاجِهِ وَخَمْرَاهِ وَجَكَ اَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

بِرْ الْمَسْبِيَّةِ

شَدَّادَتْ لَاهِرَ الْأَنْجَوَ لِالْقَسْرَةِ وَالْمَيْتِ وَهِيَ بِلَطِهِ وَتَسْنَهِ وَلَهْلَكَتْ وَالْمَلِيِّ بِحِكْمَةِ قَمِّ سَمِّيَ بِهِ
وَانَّهُ بِحِكْمَةِ حَكِيمِ دَسْ لَهُ بِإِسْطَانَنْ بِقَدَرِ اَصْدِيرِ بِعِنْلَنْ فِي الْمَكَّةِ اَمَادَ بِقَسْرَةِ وَيَكِيمَ مَاسَّهُ بَاهِرَهُ وَانَّهُ مَوْ
الْمَكَّمَ اَنَّهُ اَخْزَرَ زَكِيرَ زَكِيرَمَ قَلْقَلَهُ بِحِكْمَةِ نَسْلَكِنْ بِحِكْمَةِ بَهِيَا وَالْمَوْرِقِيِّ اَفْنَانِيِّ وَالْمَوْرِقِيِّ
بِحِكْمَةِ اَنَّهَا خَلَقَهُ بِحِكْمَةِ تَرِيدَهُ بِحِكْمَةِ دَلَسَهُ وَجَكَهُ بِحِكْمَةِ اَنَّهَا اَنْتَ الْمَكَّلَ المَعْلَلَ الْمَعْزَلَ اَنْفُلَهُ

٩٨

نَدْفَانْ جَابْ حَلَّاقِسْ عَلِيَّهِ بَهَادَانْ

٩٤

بَسْ الْعَزِيزُ ا لَطَّيْبُ

يَا سَمِّيْكْ مُوكِلِ الْأَنَامِ فِي الْيَاسِ وَيُمْشِكْ بِهَا الْخَوْرُ الْقَنِيْ فِي هَذِهِ طَلاقِ مُكْلِمِ الْأَنْجَارِ إِنَّ لِلَّهِ أَنْ أَنْجِيلِيْنِ الْيَقِيمِ إِنَّهُ أَرْدَنْ أَنْجِيلِيْهِ لِمَنْ لِلْأَعْلَامِ وَهُمْ إِذَا دَوَّتِ الْأَلْيَ وَهُنْ دَوَّنْ أَنْجِيلِيْمَهُ وَهُمْ إِذَا دَوَّتِ الْأَنَامِ لَأَنْجِيلِيْرُونْ فَكَفِرُوا بِعِصَمِهِ وَأَكْرَبُوا بِهِ رَبَّهُ وَجَادُوا بِإِيمَانِهِ أَتَيْتُ الْمَلَكَ وَأَكْلَوْتُ طَلَبِيَ الْحَلْ وَبَرَّجَدْ وَلَكَلِّيَ الْحَلْ بِهَذِهِ الْمَذْكُورَةِ الْعَلِيْمِ وَنَطَبْ قَبْلِيَ الْمَحْسُورِ أَكْرَبْ إِذَا فَرَتْ بِهِرْفِيَّ بَيْانِ بَكْ بِرِّيْسِ بَرِّيْتِ خَلَّالِ الْأَصْلِ قَمْ وَقَلْ بَكْ تَشَّأَّ يَا بَكْ لَدَ سَاءَ وَكَسْ بَيَّسَهَا يَسْنِ فِي قَصْكِكْ كَحْوتِ الْأَسْرَيْنِ بَاطِرِيْهَا أَسْكَكْ بِهِرْكِ الْعَزَّاءِ وَخَدَأْيِكِ الْمَلَأَاءِ وَبِيَكَ لَلَّا صَلِيْ يَانِ بَعْدِنِي سَتْقِيْهَا حَلِّيَّ بَرِّيْكِ وَبَيْبِيْ لِمِنْ فَكِلِلِ الْأَصْلِ خَيْرِ الْأَمْرِ وَلِلَّهِ أَنْتَ الْمَصْدِرُ بِلِيْيَشَّ لَاهِدَ الْأَنْتَ الْغَنِيْرِ أَكْرَبِيْمِ

جَابْ حَلَّاقِسْ

٩٥

بَسْمَهِ أَنْ غَرَافِيْسِ

طَلَبِيَ لِسِنِ الْأَنْفُسِ فِي اِمْرَاتِهِ وَطَلَقِيْ بِهِذِيْلِيِّ الْمُخْتَرِ وَسَبِيلِيَّنْ

طَبِ

غب من الضرات والآمن وليل العذابين ان النظر والى ما دوكم كما تظرون الى مسكنكم
 فحسب ات لواحد من العارفين بادرين اته لواحد من اصحابكم ياقوم دعوه اخذكم من الاوم
 وخذل ام اترونه فيرا بذوق ايشين كذلك شرف العمل من انت بيان بكم عذابكم هل يومها
 وزانسونه اعلى الله بسات اته على اصحاب وظيف الكائن بذلة الا انها هول عليهم اخبار مسكونا ^{الله}
 باه وسلطانه ولا تسلكوا سبل الخائنين الذين يريدون انفسهم من اعلن الناس وتصرون
 في مصالح من دون اذن ولاتن بغير كذلك ذكر انس في ايام رب العزير
 احمد ابا عبيدة على من قبله في نهر اليم

برهان الحبيب

بهم يذكر باسم شجر المقدونين يذكر اذ شرق من انت بقلم خصت له ذكر العمال ولكن الامر
 لرب بين اربع اذاء من انسنة المباركة العين اشارة يذكر في تمام تجذب عسك مقدمة عن
 الدنيا وشونتها ان ربكم هو البدين العليم ^{هذا يوم زين} انس يذكر كتب قبل شهد بذلك ام اكتاف
 في هذا المقام ارفعوا ياك ان يحيي مجيات العلائق او تشك صورها الفquia الذين ملأوا نعمته لتكسر

وادخلوا فهم في تسيير هادئ امرأة الرحمن في الجنة و لكن لهم في ريب عليهم قد كفروا الله يكرهونه في أرباب
والآيات واقفوا عليهم من دون بيته من تصرفات العاليم انظر ثم اذكرها كي يزيل ثقبي اذ أنا اتساءل عن سبب
نفيه وادع باسم رب البيت او اخسراه وعلوه اماماً في براريهم الالهين اذا فرطت بلوس اسره ووجبت عزفه
من سبع زمان على ائمته بالكتاب وحذك وآذار طلحة وعلي بن ابي طلحه وظفروه بتكبره وابي حذفه ائمته
محفيف سده المقصى بان ^{شقيق} عليه على الاستفادة على امرك بحيث لا تخفي شؤونك العاليم وثبتت الامام عن قدر
ائمه بالكتاب ايرب تران ضيق ايك وضيق جما االي نوار وجذب ومتنياً بازديل داً واحذف
الملف بان توقيع على درك وشالك وخدمة اوبيها ثم كتب لي يا ائمتي من يدك انت
ضرلا ^{آنسة} والاول اكتب بنت لامقدور جنانيت لا ادالا انت لامقدور انت لامقدور انت لامقدور انت
توبيه قدم اتساعه من الانفاق لجي يكون من انفسين ونوصي بانت لامقدور بفتحه اذن ايتها الالهين فنعم شئ من
الاداشيه عزيز انت رب العاليمين البابا حلبيكم اصحاب آنسية ائمته ائمته العزيز اصحابه

ش ش جا ب ب م الدین

صيغه بحثه انته

بام

١٠١
شام منه او و داده

با پنهانها اسهم خوشی ادام و خضراب به الام و کن خدمت عبید اسی خصیار نمودی که از هر طرفی زندگی جزو
و شرک این دنیا و قیام است خیال مرتعه قدر ادب بدل اسامی کل جبر و کل مدد و لکن انسانی نوم حباب نخواست
وصیه و نذایت بیرون اصناف از این راهه نموده بیاشی و بعد است امر رقیام نهال و آن اعمال عجیب الله
پسندیده انسانیست از بدلک حق و پیغمبیر ایشیں ایک حضرا گیر بر سر ایشیم و باید بآسوده بیست
میخیم و از حق مطلبیم کل ایک واحده بسیم فرماید و اینجا بر این پر فضلاش خودم شنازد اوست به
هر شئی تو را او اوست چنان و داده

بو تناص الحشق الکرم

ا شهد بالحقی و سنتین و مدنی و خایمه ایل و رجایل بجز ایک و فرد ایک ایشیں کم شنیده ولا شرک شده
فطیر و لا وزیر در خلقت اخنی غیره ایضا کل اینما بجهه کل و عطا کل و ملتمن سبیل ایک و خشم
و یک و دیتم کل مردیک ایستیم و پیاگ اعظم ایشک ایشیک و او پیاگ اینین نصره ای ایک
با مو ایم و ایشیم و چیره کل و ساره علیک با نشد ایسا کل اعلی بآن ایشی کل ایک کل کش نزد قلبها بایه

بجز صوریات ثم کتبه، کتبه اصدات فردوسکار، اصل اکنام است مولی امیری درب العرش و اثری از آن

الادانت الفخر، از جم و لفته، بهمین بحکم

اصبهة انبریتی

بانم محوب عص لم

۹۹

گذشت بخلافه، کاک ساقه از ایکن از تحریر نوشته بودی آن تحریر تمثیل فی کتاب بقدور زدن پیکاریزا

و اعراف نی همان تصحیح و تحسی فی جوار قدر ریگ ساس الفخر، از جم و دشت آن تحریر شناور چهار فان اند هست ۷

انکری بیک بعدها لذگر آن دنی استخیع بگل ذکر میخ اذن ابابا، علیکن برای تدریب الماع لیعن

هو الا دام

ایکنیز حق نامه است بطریق محبوی ارد مسلمن ایشان نظر غاییش لازمال بعضی او خراب بوده انش آش اند

درویش آنی قوی ایشی در هیضوت لعل تشدید آن قویا محسوبی از عزت و ریگ - میاش نظریزیست

معلوم شداید عزت سهل هست نشان آن یوقی اجاته علی حظکه ۲ - دکونی من آن کرت به

آن ریگ ام و ایم بخیر ای اصالیوم اقویاد اغوا و فتنیا در ارض بسیاره و بسبب

غفت

غفت محروم و تولدی الوجه مذکوری ۷۱ میگیک و مولیک استه یم

هو الا قدس الا عظیم

حمد محبوب عالیاً را که بعرا فانش فائز شد و باقی امر ارش توجه نمودید قدراین لفظ را باید
و در آن حین پذیر و شناسی آن مشغول باشد نهایی شاخص فضل شنیده شد و جواب زانی چنین
نمیل برآئیم که این محبوب عالی را از نگاهاتش باید و بار ارش مستقیم نمایند اما لومه از حق العظیم اخیر

با سم محبوب امکان

اما مرتد مذاقت و نهایی را کم بست بشرف اضحاى محبوب عالیم فائز شد رحمت حق همیشه
بست داشته و فصلش محیل بوده لمیزیل ولا میزیل فاصله بین وفا صفات را از فصلن بینیش
محروم نمیزیده و اکنچه صدیت داشته مقرر نموده اگر نیاز احتیاج کند فرض حق درین علم مبتلا
نمیشداهه قد اختران فتنیسته و لکن یافیق فینه الایام اثمه اهلوا لمحه را حکیم انت و اته

بکمال فتحیس و ترتیب بذکر آنه

مشغول باشید

۱۰۴

کتابت علاطف شده و نهادیست چه عناوینیست اند آنها بمن ناداده اند که ملکه بجزیره
بعایت حق طلبن پیش و آن دو نش فارغ و اراده اخچالیوم لازم است استد مت بر امر و مکان
با حکام الیه که از این نکن بمشرق و در سخت طبلیک و لذت نهادن انتقالی اینست باشد لمس این رسم

اَللّٰهُ شَرِيكٌ

پہام دوست

اکبر خاتم نباید از این عرض مخصوصاً مکان فارغ شد بلکه در جمیع احوال ایشان و مذاقاب آن نباید از این
شود احمد سعدیه دوست می‌باشد و بشارف است که عربان اسماً است فارگشته طلب
که ولئن سمعت اجابت ملأ، ربها الصمد العزير الہیسم

ج

پام مجموعہ

یا امتی نمایت بشرف اصناف از و لحاظ آن اداره سلطنتی موجه گردید. این بیان از که از طبق

۱۰۵
فَعَيْتُ رَسُنَ ظَاهِرَ شَهَادَةِ بَيْانِ تَسْأَمَ عَزِيزَكَ مُحْمَدَ بْنَ السَّاعِدِ الْمَقِينِ نَاطِقَ شَوِيْ قَدْرَيْنَ

بَانَ زَچَونَ جَانَ خَطْشَ نَا

مَصْوَرَه

بَنَامَكَ لَكَ مَلْكُوت

۱۰۶
قَلْمَاعَلَيْكَ اَنَّا، رَاجِعَيْنَاهُ اَسْبَرَ رَكِبَرَ فَرَسَ عَلَمَ بَجَدَهُ لَكَ قَدْمَ نَاطِقَ شَوِيْ كَثْرَى اَنْكَدَهُ اَيِّ
عَالِمَكَ دَرِيَالِيَ وَانِيَمَ بَذَرَتَ شَخْلَ بَوَدَ وَمَظْنَرَ اَيِّمَ غَمُورَ چَونَ فَجَرَوَمَ اَتَ طَلَعَ شَدَكَلَ مَجَوبَ
وَمَحْرُومَ شَاهِدَهُ مَشَدَهُ وَلَوَبَانَ فَارِشَدَهُ قَسْمَ اِعْتَابَ يَسَانَ كَهَارَقَ سَجَنَ حَادَتَ اَكَرَ
قَسَى صَدَهَ زَلَاجَانَ دَرِدَهُ دَوَستَ شَارَنَاهِدَهَ هَرَائِهَهُ دَجَبَهُ بَرَ فَضَلَ عَلَمَ مَعْدُومَ وَخَنَودَ
مَثَبَهُ مَشَوَهُ اَنَّلَ فَرَمَيَ بَهَدَ الفَضَلَ بَنَ بَكَتَ الْمَلَاضَالَ بَكَرَمَ

اَمَّا وَاَنَّهُ خَلِيفَتَنَ بَهَاءَهُ اَنَّهُ

۱۰۷
هَوَاتَهُ اَهَالِي سَشَاهَ اَحَكَمَ وَاهَبَيَانَ

بَاهَلَيَ طَلِيَنَ بَاهَلَيَ وَرسَى قَلْمَاعَلَ شَادَتَ مَيدَمَ بَرَانَكَهُ شَارَجَالَهُ بَكَارَالْجَلَيَهُ چَهَدارَ

ارسل و عرفا و فتنا و عباد که شب و روز از حق بدل حبل الله می خود و راه است میزند و چون پسر بزرگ است
فرمود و پیر نور طنگ هشت کل بی اعراض قیام نمودند محمد کنید مخصوصا عالیا که شمار آناید فرمود
و خط نمود و با خود در دنیا شرک فرمود با مخصوصه مشرق نواحی تراز اینها و که میزند از جمیع عالم بگل
عبد کار از شرق قلم اصلی شرق نموده عادل نمیزند اگری کتب مبدأ افضل سطیم باشیز سلطوم از قبیل
بگن بتو موقبه پک عرف جت اهل زن و مقصیع قد اینها مرایان و با اسم محبوک مکان خیش نی باشیم
امروز اختات می خصیع و این و بین هر و مکالم طرز اعلی خوبی بر این نخست کیک با غاریگشت و از این میزند
فانیع و آزاد شد یا آنی طبعی گئن و میں کتب ساگرن نشان این پسر بگین ای پدر بیگن ر حوال آن

هـو الظـيـفـيـنـ الـمـعـالـ لـلـاـلـهـ الـأـلـاـهـ الـعـزـزـ الـغـصـنـ

امّا اللّهُ مُنْدَصِرٌ مِّمَّا عَلَيْهَا يَهْدِي، امّا

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ان اکنامی سوی علی اصرش و از این کل بـرآمـن عنـدـه و هـرـکـتابـهـ انـالـمـلـوحـ خـطـیـهـ باـلـعـاـدـهـ
ضریـلـ باـلـعـاـدـهـ، مـسـقـاتـ، کـلـ لـاسـآـبـلـانـ لـاسـمـشـلـوـنـاتـ خـلـقـیـ وـلـدـجـرـ لـادـسـراتـ طـرـبـ

10

لنفس سُورَتْ ونَاسَتْ سُرَعَتْ إِلَى شَرْقِ الْأَوَّلِ كَارْ وَوَبِلَ الْدِينِ تَكَوَّنَ إِلَيْهَا مَامْ سَرَسِينْ هُنْ اَنْ
مَكَكْ لَذَانْ يَا سَمَّيْ إِنْ سَمَّيْ فَإِنْ أَنْ شَهِيدِي بَاهَشِدَاهَةَ قَبْلَ خَطْلَنَ لَرْ بَحْسَ وَالْمَسَاءَ، إِنَّ اللَّهَ إِلَّا يُحِبُّ
الْوَرَابَ إِنَّهُ لَيَحِيُّهُ الدَّالِمُ وَالْأَمْ افْتَوَاعِيَهُ بَطْلَمَ نَاجَ بَالْغَامَ افْلَامَ وَالْدِينِ مَنْخَاهُنْ بَحْرَ
الْحَلَمَ وَكَفْرَوَيَاتِ دَرَبَ الْأَدَابَ بَابَ اسْكَرِي يَهْدَى الْذَّكْرِ لَلْأَظْفَمَ وَقَوْلَ كَلَّا حَمَدَ يَمِنْ ذَكْرَهُ
نَيْ نَهَّجَ الْأَصْنَى وَنَادَيَتْ إِذْكَرَتْ بَيْنَ الْأَلْيَجَابَ

مَرْأَةٌ شِيرِنْ خَلِيلِيَّا بِنَادِيَّة

مکتبہ التسع

عَنْ أَنْذِرْ كِبَرَ لَا يُقْطِعُ عَرْفَهُ وَامْلَاكُ الْمُكْرَبَاتِ إِنْ شَهِي بِعَاشِدَاتِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
جَوَاهِيرُ الْحَرِيمِ قَدَارُ سَلَالَةِ إِرْسَلَ وَنَسَلَ كَتَبَ إِنْهَا كَانَ كَفِيلًا فِي كَلَّتِ الرَّصْدَةِ وَسَرْدَانَ عَلَى
خَنْيَ كَادَ لِلْمَدْرَاجِ بِاسْمِ كَبِيْلَةِ الْأَصْبَاحِ ثُمَّ شَرِبَ بِكَرِيْبِ الْجَرِبِ فَاعْلَمَ أَنَّ الْكَافِرَ
يَكْفِي دُكُورُ اِيجَانِ إِنْهَا كَانَ كَفِيلًا فِي مَلَائِكَةِ الْأَنْجَلِ بِلِفْلَعِ بَلَادِ أَسَدِ الْمَلَكِ لِرَجْدِ سَجْنِ أَمَمِ
رَكْبَ ثُمَّ أَدْكَرَهُ فِي الْأَسِيلِ دَاهِبَ كَوْكَبَ رَقْبَهُ حِيرَ كَوْكَبِ شَرِيْجَانِ مَنْ كَدَ بَلَدِ حِينِ طَوْلِ حِينِ سَعِ

وقال كاتبكم يا ميس العصود

شخة رمط حسم جابر فاسيد حسین عليه زیور سلطان

هو ابا طعن الطاشر

١١٠

فيحان ائمه من ما احيط القاري وله احتجال ارباني مررة اشاده ائمه لان حسرت قلوب الحفصيون
ومرة اشاده ائمه ارياح لان جهيزت افادة المودعين وفي وقت ينفر من صوت كلام نعمات

تجذب منها طوب العاشقين فيحان ائمه من ما ازدح الحركي النبع

هو ابا طعن امام الوجوه

١١١

سبحانكم التي اشهد بشهادكم عطلاس قبل طور بلجك اكتانت لسلام الانبياء
لم تزل كنت واحداً اصداً فرداً صدماً ما شهدت لتكش شيمها والأشريكا ولا وزيراً ولا زوال كونين
ما كنت في ازال لازال لان انت الغنى المتعال اي رب يداويك وافياً لك على ما يطلب لهم
ايماك ثم اكتب لهم اجر من طاف حول رادكم وشرب رضى الومي من يه عذرلك اي
ترى اذن ابل فرسوا اغذكم لذن بزم طعن من حساب جودك امساك رشاك اسلك ان تضر

حرب

فرنك بخواهی از اثبات آنکه انتهای محدود این نماینده از این انتخابات از این انتخابات خارج شد.

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سبحان الله رب العالمين، وآمين على أشياء، أشكب بذل بحر عذابك وأسراف قدرة أهلك بالله
أنت جل جلالك ويدك فحصدت رؤوس الخصيين من شملك والوطئيين من عدوك، بإنتحارك من سراح سجينك
شمر العذاب لا ينالك ثبات المقدار العجز لا تستكع ضغف العالم ولا يدرك قدرة الهمج

الآيات الفرز الحكيم

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

العنى لشيء ولا يهم يوم كان مكتوباً في ذلك الكتاب وربك لا يحيى حاتم الأنبياء
كمواهيل على عدوكم في ذلك الكتاب يا ملائكة العزائم يا رب العالمين
الله أعلم بمن أتيكم به من ربكم يا رب العالمين يا رب العالمين يا رب العالمين

ورقة أم فهان ميرزا عز الدين حسن و ناز

بُشِّرَ الظاهِرُ مِنْ الْأَنْتَيْلِ الْأَسْعَدِ

يَا وَرَقِيَّ أَنْ تَسْدِدَهُ تَارِيَكَ وَيَا مَسِيَّ أَنَّ الْجَوْبَ يَكْرُكَ كَاتَنْ تَفْخِرِيَ بِالْمُصْلِينَ الْأَطْهَمِينَ بَيْنَ أَنَّ
 أَنْ رِبَكَ سَادَ حَادِّ الْعَالَمِ وَيَجْتَبُ رَحْمَةَ الْأَمْمَ إِذْ هُوَ اسْتَدَلَّ أَمْمِينَ عَلَى مَنْ فِي الْأَمْمَاتِ وَهُنَّ يُنْهَىَنَّ تَوْلَى
 سَجَانَكَ الْقَمَّ إِلَيْكَ كَمْ كَمْ بِالْأَوْرَتِ قَبْلَ بَهْرَمَرَوْكَ وَشَرْقَيَّ بَهْرَمَكَ وَأَرْقَيَّ إِنْكَ وَهَضْنَكَ
 اسْكَكَ بِشَرْقِ امْرَكَ وَمَطْلَعِ خَمْرَوكَ وَبَهْرَمَكَ أَنْ لَقَدَ لَرَكَ هَذِهِ مَأْيُورَةً عَلَى إِنْسَانَةِ عَلَى مَرْكَ
 امْرَيَكَ نَامَكَ فَإِنْتَ هَمَّاكَ سَكَكَ بَهْرَكَ لَسْطَعَ وَهَمَّاكَ الْأَنْدَعَ أَنْ تَشَدِّلَ يَنْقَشِيَ عَلَيْكَرَكَ وَنَمَّاكَ
 امْرَكَ كَاتَنَتَ اسْنَالَ الَّذِي شَهَدَتْ بِهِنْكَ لَكَانَاتَ وَبَهْدَكَ لَكَانَاتَ قَطْلَ وَتَسْعَ وَنِيْسَكَانَاتَ
 الْوَجْدَ وَأَرْسَهَ لَغْيَبَ وَالْشَّهَدَ وَالْأَدَدَ أَنْ لَيْتَ الْفَوْقَيَ ابْتَدَرَ كَبْرَيَ إِنْ قَبْلَيَ اَوْدَهَ وَأَمَّالَ نَسْلَيَ تَسْعَالَيَ اَنْ لَيْتَ
 لَعْنَ كَلْمَخَرَ تَرْلَدَ فَزَرْدَهَ وَالْوَاسِدَكَتَ بَلَكَلَ وَاحِدَةَ مِنْهُنَّ بَهْرَمَخْسُورَ وَالْأَنْهَمَاءَ أَنَّ بَهْرَمَلَ الْوَرَسَ وَذَهَ
 الْعَرْسَ وَالْأَرْسَعَ لِلَّهِ إِنَّهُ إِنَّهُ وَلَهُنَّدَ الْوَهَبَ الْفَيْرَزَ الْكَبِيمَ

إِنْ أَنْظَرَهُنَّ لَهُنَّهُمْ

١١٥
 ١٢٠ سَجَانَكَ الْقَمَّ إِلَيْكَ اسْكَكَ بَهْرَمَهَمَّاكَ الَّذِي اسْطَمَكَهُوكَ وَبَهْرَمَكَ وَانْجَدَتْ بِهِنَّهُمَّا يَسِّنَ
 مِنْ هَمَّاكَ

من يهلك ان تقدلا فناك وورقه من ادراكك بجزل ورقة مكانت بعده يهلك وموت
 هنوز هنهاك وهمها خلما عداك الذين انقضوا عبدهك ويشاهدك ايرب اسلاك يهلك الاعلم
 الذي به احرقت انداء الدين اذكره ايجاك وبرهانك وكفره بالظاهرك ويهلك ان تقدلا عداك
 ، يغيرين ايجاك اكانت تتصدى على ما تفعل عليه يهلك لغيره بمحمد

١١٦

ش ش دبور سلطان

الا قدم الا عظم

سجاك اللهم ايس اديا، يهلك على الاستفادة على مرك و المروبة الى وجك و الانظر ان في الحنك
 ايرب فاجلسن مقدسات بسطاك وفاتات لا مرك و ذكريات بذكرك و مهلاك ثم اجهصهن
 من اللذى ظفن حول عرش عطشك و فزن بالعمل بما من من عذك ليطرهن من يبغى نسيجتى كي
 اكانت لتسارى احاديث امرك الهاكانت دمك لكنت لم يهلك شئ خادرت ولا يهلك من شئ

السررات والارض لا الارض لا انت الاعنة

السميم اسليم

شیوه‌های ایجاد

اما آنکه در بیم اوان و ایان چنگر چوب مکان مذکور باشد و بین جوان فارسی بسته
الوجه حاضر نمایند و فرای سیرا عاد اصحاب این بیان باخت که تن لبیل و لایل است
داشته که در اسان خوار از این صفات آنها همین معنی نباشد و اگر کوئی از این که عقق حق مال است محروم فراید
و حکم معنی ملکیت است که الاول این مال شده و کل بیان آن به مرشد و آنکه مجا و امری خارج شده
که بیب صفر کرد اینه لعل العصیر الکرم اهل السیاق علیک

سماحة

11A

باور قی علیک بهائی و عنایت امروز روز طهور است و مکلم طرد بر عرش بیان جسمی طوبی ادراک
اعنیکه افسانهای علیی بجهات واویات جهاد عالم و دار افق می پسندند و اگر کسر عوامان کرد فکر
چارت محروم ناخت سده کن مخصوصاً عالیان را که ترا نمایند فرموده برآیاں و ایمان پسیع عالم خطر

بوم طور بوده وکن در يوم ائمه احمد را علیش سعی جدید اعمال سبب اضلال عباد شد
اگر برادرانه آنی مسکت چیز نموده و بنایی کتاب عالی البسته داریں يوم بدین از بحر قضل و آقاب
غایت مردم و منع شاهده نیگشتند اسلوی رجک و قولی کاک سخا به مخصوصی و مخصوص
النائم و خوبی و مخصوص الامر بنا اید تی علی الا قبال ادکان الرجال نی سکریمین اسلک بلها
الله علی و اهل سرداری حبک و خواره هنگام این تصدیل ائمه اسلام را همگان اللذی نبین و مساکن
و اقبیلین ای افکار الا علی اذار ارضیه همگان همگان انت المقصود علی هاشم و لاراده است

المهين الفنون الالكترونية

شیوه انتشار

ان با علی قدسیت بر جایگزین شد و این را در حکم ایشان فرمی
فرزند اخنجرزاده از افرادی نامادری داشتند که هم کاروایی و خوبی از آنها بسیار کم است لکن ثم
کبرت من له تماطل و وجود المترقبین و از روح عیبک و عیجا و آن الخواصین ثم کبرت
الله واقعی کن فی البت و جهنم آت

- ٤ -

هر لاهه شد و همچو صد شاهه هولاء بسی هنایه ساده از لاهه ابر
 از شغل نیار سوده دسته ده ربانیه جاپ بیوی چند سال پوک در جوار جان
 قدم نیاه بافت و در غل سده نشتر از مده دار کاسن فرب مررت و تکور
 شده و اینی خلخل خصوص کشته دلیه دیده ده اکثر اوقات از موائد قریب الہی بخوبی
 بود و از شداب دصل خور و احسن اخلاق و اطوار و احوال و احوال دیرین اجراخ
 خور و شهوت خود سکون پود و فوج بخت جان فیوم از قلیوز در سرخان و اغی
 خانه اک داشت و از عشق جان دوا بحال کریانی چاک در شب و در زیگرخ شنون بع
 دشتم دوح انسوس دشوف چشم و شن داشت و جانی جون گز کاره پس
 ناگویی صیحت بکری و زینه خطر رخ داد جمیح کراشکت و عطفا رسیده شده دیده ا
 نهایا شد و نهایا کل دلال کرد بچکر باخون شد و دلها پاره باره و خود رون
 آن متنه کرید که از خان از خوان و بخوان برآشت که ده اکثر اوقات بخان و دکران
 بود و افت حرفت زان خان شد بر او وخت کرت و اینی و تکی سلطنه مستری
 غدر شد و درست بیار و در جمیح اوقات بکار آنها شنون بود و در شدت عرف
 دهارت نسب پایا حق سیر اب و پر مررت بود و دنیابت زیادی مرض داشت و

پندای ایمان و ع

ت

حوبیتیح ابصیر

خاچ آن محمد جواد شیرجیا را در

من ایل ۱۲۳ الکوون و نه

گردد کرت از خمایع جاری نشود، از نوار آفتاب سرف مژده باشی داشت
 حنخان قل خدا بذریعه فضل و محظی از خود بود، و فضل فیض
 هر روز اکتفی فی الحجه بیک قدره آن فائز شود بکل خیر فائز است جسد نایسید که
 شبد برخطه ای بجز عفان اکثر مرید کردید از جسم صحات آثار خانین و سارین
 کل لاجهان

غایر مخصوص ام خیم است حضرت بزرگ بایه قل لئی قه اقبلت بحقی ایک
 هستاک بان تحفظی فی طفل قابض کل دخوا، مجد کل آنک انت القوی القاب
 القدر آنک اکبر من مذا مقام علیک و علی ایک الدی ناز بالتفاق، و اقبل فی يوم
 و حضور فی العاد آلامن شاد آن رب العالمین فسند تعالی این بیت کو شرهست

بسه حوت در است از بند بود و هر صی میاد است سرف آمار منشای است یا میاک اقدر فی هبته از
 در بشد و لطفش شد هر میتواند ناگز خندان و مرده خوان بحال بث شد و زنده دلسا خوش ایکل هنگان ثم
 باقی اعلی و مکررت ای هر شافت طولی ای حسن اب بشمی دل و نعم المواب عذاؤ و دلهم فائمه دیبا و ای ای ای
 دشمن خدا و خواه سرور آدم من نه الای ایاب و ای ایا، عیکت یا تذکار و دلکت بخنا ب
 نیم ای حسن ای ای ایستاد
 پندای ایمان و ع

باقی اعلی و مکررت ای هر شافت طولی ای حسن اب بشمی دل و نعم المواب عذاؤ و دلهم فائمه دیبا و ای ای ای
 دشمن خدا و خواه سرور آدم من نه الای ایاب و ای ایا، عیکت یا تذکار و دلکت بخنا ب
 نیم ای حسن ای ای ایستاد

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

با اصحاب ای حسن و فیض ای ای ای

في خدالات بالطبع الذي في اختلاف الاسم، فكل حيار خود الزخارف الى ان تغير

بما ذكرت العالمين واليساء على الله من سيمعموا ما جابوا وكأنوا من المؤمنين

۸

بسم الله الرحمن الرحيم

یا مظلوم ان اذکر من اقبل الی اتفاق المروان فضلا من عندك اذکر انت الفضل
اکرم قل خدا اتفاق المروان و امشقت منزوجيات و اخواز خموری الموزر اذکر
قد عاز و تجھم بالاسم المکنون و تسلیم المفهون بشهد بذکر
من فارس بوف اثر ربت العالمین من وجده فرضیصی اذ من اعلى احکم لدی^۱
اعجی طوبی لمن سعی و شهد با شهد اثر قبل ضمیں بستوات و ارادتین قدر ذکر
من و کرنی و هجتنی و کزانیک بجھن اللووح الابین ان بشکر بہذا الفضل اذ
وقل اذکر الحمد با اذکر اللوک دراهم الحلوک هر ایک بخلاف ایک و بجز و بکث
وابسرا رکن بنهات با تبعیت سنبغا علی حذف اذ اور الذی به قدر ستم
اکل عالم و پھر طب قلب کل غارف دنای کل جبار غشید بجھ غلکت غنا
الذین یسمعوا و اجاپو اربیم الموزر العظیم و نذکر ایک و مشترک بجانب ایک

20

وَرِصَيْهِ بِأَوْصَبِ بَيْنِ الْأَوْلَى وَفِي لُوْجِ الْمَقْدَسِ الْمُوْزَمِ اَعْظَمِ

بَيْسَدُ الْأَعْظَمِ

فَجَوَاد

١٤٣

هَذَا كَيْبَ مِنَ الْمَنَّا لِعُومِ لِغَيْمُونَ اَتَّمَانِ اَدَاهَ حُورَ اَنْجَلِي وَالْأَرْكَلِ لِعَابِدِهِ
وَنَّ الَّذِينَ اَمْنَوْا لِبُومِ اوَّلَكَتِ مِنَ اَفْضَلِ الْجَنَّى وَالَّذِينَ اَخْضَوْا تَحْمِ قَوْمَ مَكْرَنِ
يَاجِي وَالَّذِينَ هَسْخَمُوا وَالَّذِينَ مِنْ هَذِهِ هَسْدَهَةِ اَمْرَغَرَهِ اَتَّلَادَ الْأَدَهُو لِمَيْسَنِ.
وَلِقَيْوَمِ وَنَّ لَانْشَرَ كَوَا يَاتَهُ كَوَنَوْ اَشَبَّهَهُ فِي الْأَرْضِ وَيَاكِمِ اَنْ تَخْوِدَهُ نَسْكَمِ
عَنْ بَرِ الْعِلُومِ كُلِّهِ يَطْهِرُ اَنْ طَهْرُ مِنَ الْجَنِّيِّ الْمُشَبِّهِ مِنْ هَذِهِ بَحْرَانِ اَتَّمَ عَلُومِ
كَذَا كَتَ زَلَّا دَلَّارِ بَحْتَيْ وَجَدَنَاءِ نُورَالْمَنِ اَقْبَلَ اِلَى الْغَيْرِ اَلْجَوْبِ

١٤٤

اَوْ قَدَسُ اَوْ مَسْنُ الْأَعْظَمِ

ذَكْرِي عَبْرَالْدَهِي اَقْبَلَ اِلَى قَبْرِ الْوَنَّاءِ وَوَنِي بَهْبَشَافِ بَتَهُ الْغَيْرِ الْمَانِ بِلِيمَه
ذَكْرِهِ بَهْ بَهْسَدَلِ بَهْ بَهْ اَنْدَرَ الدَّهِي مَنْهَ تَبْلِدَتِ الْاَجَادِ وَنَّ بَاهَلِ الْبَهَافِهِ اَتَّمَ
نَّ كَمِ اَرْتِيجِي اَدَاهَ فَاقِ بَكْمَزِ زَيَا اَدَهَ مَكَانِ بَهْرَادَرْ غَرَفَانِ الرَّزَصِنِ وَبَكْمَزِ تَبْسِمِ ثَغَرِ الْعَالَمِ وَ
هَشْقَتِ اَلْأَنْوَارِ تَكَوَا يَجِيلِ اَدَهَ سَقَعَاتِ عَلِيِّ شَوْ اَنْ تَعْدِمَ مَهْبَهَا اَدَهَ دَهَامِ اَنْ خَرْجَاهِ
مِنْ اَنْقِ الْأَقْسَدَارِ بِاسْمِ بَكْمَزِ لَنَّاءِ وَبَشَّرَهُ اَلْعَادِ بَهْكَلِهِ وَابِ بَاهِ بَهْ اَنْ بَهْنَهِ الْأَرْكَلَهِ

لاح من نوع الاصحاب اياكم ان ينسلكم شبيه عقا و عمر به من القلم الاعلى اذ تجوك على اللوح
 بفتح عن العطر والافتخار طبعي لمن سمع صوريه اذ اذ قفع بالحق بين الاخرين والمسؤل
 اتكم يا ايها الناس ظاهر الوجه ان افضل بكثيرك الى الله من صاحب عن اللهم من كفره بالمعاد
 هذا يوم فيك هشقت شمس الفضل لاح اعني الاحسان فليا من فاز بمراده اذ اصب
 الله رغص عنك كل شر كرمك يا اهل البقاء وف حرجي كوشاحي وان لا ينسلكم ان
 هشقت باز بمسى ربنا للذين كفروا باسمك الا وبيان قد جعلناكم ايا دمي الامر
 ان انصره والمخذوم انت ابتلي بين ايدي البحار انت ينصر من اصره ويدرك من ذكره بشهد
 بذلك خدال القبور الذي لاح من نق خاتمة ربكم الغير ايجار ابن اذ كربلا والذين آمنوا
 باقر وكمبر عدوكم بالذكر الذي به تضرر الا رواح كذلك امرناك وزرناك كذلك تتجدد من
 جانبكم مثل حوار
 حواري في معيها نفسيه

تبارك الله رب العالمين اعلى سلطنه عاليه بحسب الذي كان غفت على العالمين بسخوك
 شيئا فشيئا وضيق كل اجر و مرد الحسين على الاشتبا اذ لم يهوا الغير ايجاره قد عذبت اراداته
 المكانت و عذبت سلطنته من في بسوات والرؤس في سجن الاعظم يا
 و قياد

وَجْهُوا يَرْبِعَةَ عَالَىٰ مِنْ سَبْطِ رَحْمَةِ كُلِّ صَنْفٍ وَكُلِّ كَبِيرٍ يَا أَيُّهُمْ أَنْدَلَّ مِنْ قَمَرٍ بَكْ
كَلَّا الْقَدْمَ قَدْ عَوْنَقَ اشْتَهَى كَلَّا فِي حَبَّتْ مَوَلَّاتَ دَافَقَ كَلَّا حَذَّا لَالَّا مَوَادَّا مَنْعَلَّ
الْبَدِيعَ لَذَّا جَرْمَى قَلْمَنَ الْوَحِىَ عَلَىٰ سَكَنَ لِيَخَدَّبَكَ اثْرَدَ عَلَىٰ شَانَ تَقْصِعَ عَنْ عَلَىٰ لَائِسَ
وَتَنْعَضَكَ عَبَادَ الدِّينَ اَمْوَالَنِي حَيَّاهَ الصَّلَالَ دُمْنَوَاتَ حَارَادَ لَهُمْ رَجَبَسَ الْعِلْمَ الْكَبِيرَ
نَاعِمَ اَنَّ اللَّهَىٰ آمِنَ بِالرَّوْحَ فِي اَوَّلِ اَمْرٍ كَانَ صَيَادَهُ بِصَطَادَ اَكْبَرَتَ فِي الْجَهَرِ
فَهَا اَشَدَّ فَعْلَىٰ كَلَّذِ سَاقِ اَدَارَادَهُ اَقْبَلَ بَحْتَهُ اِلَىٰ الْعِزَّزِ الْكَبِيرِ لَذَّا جَرَّ مِنْ فَرَهَ
وَسَرَادَ الْكَلَّهُ وَابْسَيَانَ اَنَّ رَبَّكَ اَهُوَ الْمَقْدِرُ الْقَدِيرُ بِعِلْمِ مِنْ بَثَّهُ وَابْتَأَهُ
اَنَّ لَهُوا كَمْ عَلَىٰ مَيْرِيدَ وَبِاَكَ اَنَّ بَحْتَكَ شَيْرَ كَرَمَ شَتَّلَانِي بِاَكَ كَتَبَاهُ بَهَدَ الْأَمَامَ
الْأَدَرَى بِهَشَّلَهُ لَهُمْ كَذَّاكَ زَنَ كَاكَ الْأَيَّاتَ وَارْسَدَ حَايَا كَكَ نَسْكَرَ
جَنَابَهُ تَحْمِيَّهُ جَوَادَ
رَبِّكَ هَمْكُونَ مِنَ الْغَافِرِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين

قد سادى بسترة انة لا ادة انا المفدى الحكيم وتصح الصوتة انة لا ادة انا المفدى المقدر المفدى العظيم وينطلي سان الكبر ياراني سدادي الاعجمي انة لا ادة

الآنما الواحد الف والصيني الجسيم طبوي لا دون سمعت الله او وليت نار
 بحسبه المصباح الذي به شرقت السروات والارض ولوجه نار من اذ
 وجده رب العزير الحبيبه يا انتي ان فرسه حي في ايام رياك ثم اذ كري هذا خضر
 الذي احاط العالمين اياك في البيت ورياك يذكرك فيه البجن المبين
 نظرى في سوا حب مولياك ثم اسجدت واركت يدك في سمع الله منه
 فاحت ففات الطاف رياك الغفور الکريم ضلع

الا قدم الا عظيم

١٢٧

ذکرت در ساحت اندیزید کوشش لذا ذلم على این لوح امنح مخصوص.
 آن امره ائمه نازل وار سال شده با خدمش طعن شوی و بر اورش ثابت
 و زیع عزیز ازه در کل اجیان سلست ناک تو فیض فایت فرد اید بایجان و زیبا
 و آنچه در اوست از عفافش بمحب غانی بیان و در این بجهش مستقیم بد کثر
 ذکر باش بکو فضل در امواج طبیعی للعبدین کاسه رحمت ببرز بیها و هیئت داش بین
 تحملات اند و جد خا هرمه شسد طبیعی للخائزین بحسبه ناما با کاف حضرت
 دوست از آنچه غیر اوست فارغ و ادا شوی و تمام نظم بنیظ اکبر با خطر باش

بخت

جنت کاف و عزیخت از سلطان نیں ایش، بخواهیم که کل را از کوئی برخواهیم
خودم خرامید اوست مقدمه زیر هر امر اذ طهو المقدمه الخفوار اگر یعنی
امور ارضی خاص بخواهیم

باب حسن قبل علی علیه السلام

بسم الباقي العالق

قد فدی رکھل ارمیقات او اجاجاء اجلاد یانی باختی دلخورد که کل فده
نی اوح حفیظ هل سیپه احمد لا دارمه لمهرم الصیبیزی ایکلم لا بزرگ عن علم
من شیئی دلایلیه سلطنه الطالعین بفضل ایش، بسلطان من خسنه و بحکم اما
اذهنها لمحفه را خدیر لایکھه احمد بکرد و دالا و نام دلا باعث در حرم من خسنهات
المربیین چهل سیمه خا دراد سبحات الاشراط لا وجہار امشراق علی العالق
قد تقدیم اس امره من قوانین القوم دلایل خسنه حرم طوبی من عزیز البیع فی هذا
ابیبع الدّی یہ بیع من فی استروات والارضین لو یعرف احمد حکم البیع
فی هند اظہر ریطیمین الشوق ای اللہ الواحد الفرد انہیم فی هند اللہ کرالے
و پتھرن یہ الادکار و هن ابیبع الدّی لایکھو یہ الائکھو که کل فضی الامر من فلم

يَكْرِمُ الْحَقَّ وَاللَّهُمَّ جَنِّنْهُ أَبْتَشِرْ إِنَّمَا الْأَسْمَاءُ الْمُطْهَىْمُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا عَمَّا سَرَاهُ اَوْ كَانَ
 لَهُمْ حَظٌ مِّنْ عِنْدِنَ حَذَرَ الْمَقَامُ الْأَمْنَعُ الْأَجَعُ الْأَخْفَى الْبَدِيرُ طَوْبِيْنَ فَنَظَرَ إِلَى اُخْرَى
 بَيْسَنِيْ ١٤٠٨ مِنْ الْعَالَمِيْنِ مِنْ كَانَ نَاطِرًا إِلَى اُولَئِنَاءِ اَوْ تَسْكَنَ بِأَعْنَافِ بَرْبَرِيْ اَوْ بَدَهِ
 عَنْ قَبْيَ وَسَبَعَ عَنْ عَنْفَانِيْ اَوْ اَنَّهُ مِنْ الْمَالَكِيْنِ عَلَيْكُمْ بِإِجَائِيْ بَحْثُ الصَّفَرِ عَنْفَانِيْ اَيْدِيْرَكَ
 كَذَكَتْ حَرَقَمْ فِي الْأَلْوَاحِ مِنْ لَدُنْ عَلِيْمَ حَكْمَمْ فَهَذَلَّتْ اَلْأَدَانِ لَاصْحَاهَ نَهَانِيْ وَالْعَلَوْبَ
 لَلَّاتِيْبَالِيْ بَعْسَتْ بِعَنْفَانِيْ وَالْعَيْوَنِ لَتَهَزَّ اَلِيْ فَقِيْ الشَّهْرَقِ حَلَّ بَيْضَ الدَّرِينِ.
 غَفَوْرُ عَنْ بِهِ الْأَمْرُ مَاخِدَ حَصَمْ لَوْ دَيْكَتْ لَلَّهِزِرَ الْكَرِيمْ وَهَذِلَّتِيْرِيْمِ الْيَوْمِ اَتَسْكَوْ
 بِهِ لَوْ جَانِيْ بَحِيلِيْنِ زَرِيْمِ فِي حَيَاءِ الْعَضَالِ وَيَسِعَ عَنْ دَهِ اَخْكَمِ الْمَهَادِبِ
 وَأَنْجَمِ مِنْ اَلْفَاظِيْنِ اَنَّ الَّذِينَ شَهَدُوا اَرْجَحَ الْمُخَوْمَ مِنْ يَدِ خَانِيْرَةِ رَبِّمِ
 اَلْيَوْمِ اَوْ كَكَتْ لَمْ يَعْرِمْ شَيْئَيْ اَلَا اَنْهُمْ مِنْ اَلْفَاظِيْنِ بِهِمْ طَرَزَ اَرْجَعَ الْاَبَادَعِ
 وَزَرِيْنِ حَيْكَلَ الْمَرْفَانِ بِطَرَزِ اَلْاَيْقَانِ اَلَا اَنْهُمْ مِنْ اَلْخَصَصِيْنِ قَلْ بِاَقْوَمِ اَنِ
 اَفْتَنِيْوْ اَلَا يَأْمَمْ يَا كَمْ اَنْ يَجِيْكَمْ مَا خَدَكَمْ عَنْ لَهَظَتِيْ اَنْهَضَرَ يَكْمَمْ الْلَّهِزِرَ اَمْيَسِهِ
 اَنْكَفَرَدَ فِيْنَا يَا يَكْمَمْ عَنْ دَهِ اَنْكَمْ لَعَنْهُ يَكْمَمْ شَوَّذَاتِ الْدَّنِيَا وَدَافِقَ دَسْتُوْجِيْنِ
 اَلِيْ شَرَقِ فَضَلَّ دَيْكَمْ اَلْعَلَى اَلْعَصِيمِ قَلْ اَنْ اَنْخَصَمْ لَوْجَهَ اَللَّهِ وَلَانْيَفَنِيْ اَقْبَالَكَمْ كَلَا
 نَهَرَ

يُبَشِّرُنَا وَهُوَ فَكِيرُ الْمُتَفَقِّي عَنِ الْأَخْلَاقِ الْجَيِّنِ إِذَا كَانَ أَنْتَ يَا أَخِيكَ الْمُنَاطِرُ
إِلَى الْوَجْدَانِ شَكِيرٌ بِكَ بِمَا يَدِيكَ عَلَى الْمُرْفَانِ فِي هَذَا الْمُخْبُرِ الدُّلُويِّ فِيهِ
نُطْقُ الْمُطْلُرِ الْمُكَبِّرِ تَرَهُ الْوَاحِدُ لِمُقْسِدِ الرَّفِيزِ الْمُنْسِيِّ إِذَا فِي كُلِّ الْأَحْيَانِ نَذِكُرُ
وَجَاهَهُ وَرَحْمَنَ نَا الصَّنَا لِوَجْهِ الْهَمِّ الْعُوبِيِّ لِمَنْ وَجَدَ حَفْظَ الْأَذْكُرِ وَكَانَ مِنَ الْأَرْسَخِينَ
لَا تَحْزُنْ نُوَامِنَ مُكَارِدِ الْمُصْرَانَ الْمُفْرَحَ الْأَكْبَرِ عَنْ دِرَكِكُمْ هَذِهِ عِلْمٌ كُلِّ شَيْءٍ وَلَكِنْ
إِنَّ سَرَّكُمْ مِنْ أَيْمَانِهِنَّ كَذَلِكَ زَيْنَارِدِ سَرْعَنَاهِكَ بِأَجْئِيلِ الْأَذْكُرِ وَمُجْدِدِ طَرَةِ

اللَّوْحُ أَنْ رَبِّكَ لِهُوَ الْمُغْنِوُرُ الْمُرِيمُ

بِسْمِ اللَّهِ الْأَعْظَمِ الْأَعْظَمِ

فِي الْلَّوْحِ قَدْ تَرَلَ مِنْ لَدُنِ خَوْرِكُمْ وَيَبْشِرُهُ النَّاسُ فِي وَالْيَوْمِ الَّذِي هُسْنَوْيِ فِيهِ
وَرَحْمَنُ عَلَى وَرَشِسِ الْمُطْبِعِمِ اذَا وَجَدَتْ تَفَاتَ الْقَمِيسِ فِي بَيْنِ الْبَيْنِ وَبِالْكَلْزِ وَ
ابْسَانِ وَذَكْرِ حَمْ بِاَشْهَدِنِ مِنْ اَقْيَقِ الْقَسْدِمِ بِسَطَانِ بَيْنِ مِنْ قَدْرَشَفِ بِرَالَّامِ
بِتَهْدِمِ رَبِّكَ الرَّفِيزِ الْوَمَابِ بِهِ وَرَضِيَّهَا وَرَقْعَهَا الْبَيْنِ وَالْمَرْسَدِينِ اَنَّا خَالِدِينَ
طَوْبِي لَكَ بِمَا فَزْتَ بِلَحَاظِ رَبِّكَ حَلَّ الْذِينِ سَكَنُوا يَدِيكَ يَغْلُونَ إِلَيْكَ لَكَ
وَالْأَسْطَاءُ اَوْ يَكْرَهُنَّهُ كَمَا اَكْرَهُ اَوْ اَوْلَ مَرَهُ اَوْ تَهَادَتْ وَفَاتَتْ لَكَ اَنْتَ الْمُدْبِي بِخَيْرِ

قد اخذت نفاثات البحري ارض البطي اقتحاماً هنوزت وبذلت مقاتلات كثيفه بالاره
العالميين التي ابتدأها وصلوات كثيفه كثفت المجال بعد الدرسسة عن كل الانما
طوري لفرض التي استقر عليها ملوكها ولعبوا الدليلين خارداً بانوار وجهاز المغير انفسهم
نحوه كل الاشياء باذلاله الا وهو المفرو راكلبريم ومنها من يعرف وبسجنه و منها من
يذكر ويكون من المخالفين اذكى انت قمرين علاء الدين باسم رياض الرحمن
في قوم فـ ابي البرحان و به المخوا الله در شـ رـ اـ بـ يـ اـ نـ اـ نـ فـ وـ لـ مـ جـ وـ اـ
الله رـ كـ فـ بـ اـ لـ فـ قـ وـ اـ قـ دـ اـ زـ اـ بـ اـ يـ كـ اـ مـ اـ حـ دـ اـ لـ وـ اـ حـ اـ اـ زـ اـ دـ اـ كـ بـ اـ سـ بـ جـ وـ جـ وـ اـ
وراكم و اقبلوا على الوجه و قواوا اذكى الجهد بالنصر ما عافت نفاثات وكثفت عـ

الخط آ رسنها کات آنک انت العزیز و الحکیم که کات تریان کات آنایات و جدنا های سچ
آیهای لعن فی اسوات و آن دین خذ الموج تجوهه مولاک لدر سر لایه کشی
و تو پیغام علیک من علی آ رض اجمعین و اکجه آ درت العالمین جایت آز جنین

امتحان مکمل اخیر خاکب حاجز

17

حمد کن خداوندی انسن را که کناس عذر را زایادی اطاف آشاییدی و آن نائز شدی طوبی آن برازش که به گرمش بین آنها ذکر و مطلب فصلش با خواهد در دسترس کوچک

کرند ای جان افزایی ملکت ام از زیبین بخوب نواده و مفخرت بقول فضیلت که بسیج
نیزی در حالت ای صاحب ام نمود و بخلاف دست آن فائز شد. بعد از آن امام علی بن ابی طالب بن ایوب
ساخت اهد سر ارض و در طاها بر قرقی نبوده. بعد از آن اقا سرکرد صدیق فضیلت خاطب ای.
ای بازی فرموده بگیر هر دستیگ آهل بلند شد و اقبال نمود و خدمت بقول مخوازش
دیگر اسم زیبین میگوییم در جمیع افزایش رحیم قسم علاوه علیکن طوبی از بر ای دستیگ
این يوم بلوح الله من خلقی خلا مسوانه فائز شد و بقدرت ایم اعظم از ای خدا نمود و کوثر
چرخان که در کاره سرکنایت بحق منصور است نوشیده و نوشانیه ای این ایجه
دانی بذکر کنی اقوی این مانند من قلم امری بجهیم خلارت فی معاوحت بجهن الفنور

الرَّحْمَنُ

الحمد لله رب العالمين

ذکر من لد نما ای التیرارست های خود ای این ای عزیزان ای حسنه ای رحمه ای ای عفت و آشت باز
ای جسم ای فیضیوم تغیر بزرگ ای علی شان لاکن که راه ای اخوان ای ای حکم دو شش زمانات الکار
غلغلن عن ای اسم ای حضرت و ای خضر بر سلطان شهود طوبی لذت فاشرت بروح الله و هنفخ

علي هذا الامر الذي من نزلت اقدم الدين كفره باى المصلحة زل اليوب يا ام از تصر
 قد سمعنا اذ هاتك دو خوا اذنت عبره اجيب ما كان من هذا المقام المحظوظ ان بشكرى
 هاتك باهزال هاتك الابيات من قبل هاتك مررة افسر فرضها من حسنة عيوب هاتك
 والغوريز الودود طبوي هاتك بناه فربت بالعمرد وتجربت على المنصورة اذ اعراض عن كل
 هاتك عود وكم من هاتك تنظرت ونافذت هاتك فرست اذ توجهت الى القراءة
 كان وما يكون ان بشكرى الله بما اتيك على عونانه وجملتك من المقلبات في لوح حمزه
 انت الرشيد او حمزه هاتك ايام شبابك على هذا المقام الله يعطيك عطفا يا اد بشكرى اهاده ان
 هاتك لهو احلكم على ما اعاد بخوبه كفربيكون ان ايشه سرا شاهة الله او كيوري في القباليه
 الابيات وهي كل احصل وبخوبه كده هاتك بطرافه الاله ذكر من حمه الله بر جدهه
 رحمة العالم وشرف كل جيل مرفع اهلا اليسار عيوب وبحاجه اهلا القسر اقبلا بالغلوب
 الى الجحوب وآحسن باقر او ظهر الموجود

حواره قدس را ملخصه الا عالمي

سبحان الله ربنا رب العرش العالى على كل جيل باذن منح ثم هاته هى بجزء شاعر
 يفعل عيش وان لخوا احلكم عا اميريه قد شهدت الذهاب باشحد نزال الابيات فربت اقصه
 برفت

حول شهر من آفاق العالى

آن بـ نـزـلـ بـعـدـ مـنـ لـدـ رـاـئـهـ دـبـتـ الـعـالـمـيـنـ وـتـعـرـفـ آـنـ سـمـطـعـنـ الـأـخـامـ وـجـبـةـ

صراط مسیحیم حق باز از ده سر را بود و طھر سر الدین و داعیون اکثر هم من اصحابین فد
ترین اصحاب با نواده اسرارا خلیل و دا عصر دکتر حسن بن ابیین فدا خانم سکنی خود را
عیشان پنهان هنرنم بری اوری اللہ تری خلق با یکی اندلاع اولا اما المغور دکتر یحیی طوبی
س مع سمع نهاده اند و اصحاب رببه ااضا خواهی اوزیر المسیح قد سخندا دامک نادیاک
من شطر البیقد افسوس اور ایسا یوچیک تو جهادیک فرخند ایک لیوم الذي بناد را کات
اللهم فرم اخیر اکبر رات لا ادا ادا اعا عیسی ایکیس فرم اراد ام الکتاب یخپی با یکی اوناق من اصحابین
فل اندھر بدل ترین بر العالم و داعیون اکثر هم من اصحابین دخوا اعادہ کم با سرین سکنی دامک
الدور و خدا ایا اور قم یہ من دن علیم حکیم کو کاف نطق سان العطر اذ کان سبیون نافی
نه المقام المسیح ایسا را عیک و دعی من سمع نهانی و اقبل لی اقصرو طاف حول
اد اد سر و علیم بیان زل خرگانی اللہ رحیم فی حکومی اندلاع اولا اما المسیح بن الصبیر
میں کبیرہ مل مسریس المخصوص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَرْأَةِ حَكَّ أَشْعَلَنِي وَبَحْتَ سُرْتَنِي وَجَذَبَنِي وَبَدَكَ أَهْكَنَيْ أَسْكَنَ بَثْرَ
بَحْوَدَصَايَكَ الْفَاعَمَ الْدَّهِي وَأَقْعَنَ فِيْهِ جَاهَبَجَكَ وَسَرَادَقِيْ أَرَكَ وَجَبَتَ بَهْ

عن من على الادعى بالنوار ومجكّبٍ بان ترتفع سعادات الدين اراده وارتفاع كلّ نكبات العذاب
وسرجم داعي زار امرک ياماکت الا ساده وفاطر ذاته ثم مسکكٍ باخلي بالائم
واماکت القدم ياسکكٍ الا عظمٍ بان نويه ايجاکٍ على الاستغاثة على امرک
بحيث لا تزاحم اوضاف فراخه خلفكٍ وجباره بلاوك الدين يبعون العزم من دون
بنية من بعدهكٍ وتجيء من لهنکٍ ایکٍ انت الدبر وتنکٍ شبهات الدين
کفر وایکٍ دبابیکٍ اي ربت اید اصفهاکٍ على تحجب وفرض ایکٍ دبت
ولآخرة ولادي لارا ایست المصطبة الاعلى

خاتم میس بناه اند

بسم الله الرحمن الرحيم العلی الارضی

قد افصحت کن شیبی من خداه اند ال من اعذت به العذایة ان تمول العذر من ایشت، پیشنه کن کن آنست
 و گن این سی هم لایختوون قد تربیت العالم بطریق العدل و گن ان عزم ایهم لایخروون قد شد کن شیبی یا
 شده ایش ایش نادار ایه دیسین یهیشیوم طوبی لو یه تو یه ایش و یه ایش و یه دار ایخته ایش سی، فضل و دین یه
 بمنظره العزیز الحبوب ایکت با یه ایش طریق ایوجه ایشکارت با یه یکت فائز ایجهان ششمی و یه دین
 علیک من ایوار ایخوره بعیره ایغد ایجین و جود ایخته ایوس ایا ایتم هدیه کنریون شد، کان تو یجت و یکت
 اید و سمعت مذاه ایحصم قیمه ایجین همسواع قد کنست لدی هم ریش فی ایام میهانیت این دریچه ایل یکت
 و یه ریت العزیز الحبوب این و یجت من میو یه سوت یه سوت و یه یکت یه یکت و یه من قبل المظوم قل با یه ایل یکم
 ایت یه کنری ایحال ایجن که یه یکت و یه یکت
 که یکت جیست میهان ایوسی ایقیم بیان ایت یه سوت ایس، ایکت و یه من ایتر بیان ایحتمام الحموده
 و یه قدر ایم جناب عصیان ایجا آیه الدین

پیام گلوب پیامبر

یا ورقی یا افانی یا ایمنی یا ایشانی فرمه، مهشی سنسن ایش بیارک و ایوان ایش بیانگ و من بیانگ

181

در این مقاله از این نظریه استفاده شد که اگر داده ها ناشی از خطا های اولیه باشند، آنها را باید از داده های معتبر جدا کرد و آنها را در محاسبات ممکن است از داده های معتبر بگذارند. این روش برای این مسئله مطابق با روشی است که در آن مقاله ایجاد شده است.

180

بسم الله الرحمن الرحيم

سبک زبان یا من قبیل شنیدن نام از مشاهد، سبک بگلی یکی که ممکن است با من
یا هر خود را درست، سبک یا من قبیل شنیدن نام از شخص و آنها اشده باشند که ویران و یا همچنان
حال خوش یا بشایش، و تهدید را که حقیقت ممکن است ممکن است باشد اینکه ترددی در وقت من و راهنمایی
سرمه بسیک و خرجت من و ملت شوغا خضراء نام دیگر که اینها با این علاج مخصوص بسیک است این این
فی بحث از اعلم و فارغت دیناگ و محنت ایک در این ایک ایرت و غصنا بسیک و آیه ایک که

158

عده کمتر از نیم لیو ماکرون، فرانسوا اولاند و مارک روکهارت صفتی داشتند، با این انت اسما کم خواستند، و آنها مرگ

نیز تهیه نموده اند که این اصطلاح را می‌دانند و این اصطلاح را می‌دانند و این اصطلاح را می‌دانند.

الحسين المعاذى العليم الحكيم وأبيه يحيى ذات المقصود والآباء

سالهای اخیر

جواب سند

۱۷

هو المشرق من أفق العالم

سین اللهی اذن آیت و اخراجیت اذکان انس فی مریة و مخاک فل قوسه عین رقاد الدین یعنی

الى اوقتن ربعي تافت قد نهر الموج سلطان خلب المك والملكون بشد بلك من هذه ام اكتاب آتشخه

و با تصریح اعلیٰ نہیٰ آتمم پرمن قبل خدا و کتاب انس پیدا، و من صدھہ ثم افروہ فی بھٹی و ایشراق کہ میں

فوق ذلك يكفي سهم بذوق تقيي علطفن و استعنى وابنه في عمل بذران من عرض هند اکثر اعبار استگا - ابن لاثن هاشم فوكه

قد يرى الآتي أقواله في صحفها **لهم إذن لي بمحظتي من روحك لك أنت المقدر العزيز الوداء**

پام نداوند علیهم السلام

ذراست بیان مقول احتمال شد و سران طبقت بجهات از قبیل وابدناش اپنے برگزیدگیان را تو چن
و زانین

و ناینین در اینین ایم و ایه میشود سبب آن خطاه اصیان بزده و آنکه برخوب شدن از افکار احمد و ارشاد
تکریز فرمد همچنان که خیر ایشان بود هر آنقدر قدرت هیئت دولتی که را باقی ماند منع میشود که میسر
دانی برای این خطاها باشد اینکه براحتی این اخطاء را صد هزار ایدیج بدل شا بهست بزده فیض
دانی برای این خطاها باشد اینکه با این اتفاق را اندکه این اغایه همین که بزده ایشان که
آن خطاهاست میشود که فیض این ایشان را که میگذرد با این اتفاق را اندکه این اغایه همین که
بسیک بیشک المحسون و سرکار لکسون و پرورک اندکی را کنی و یکی این را تطفی و میگذرد فیض
بسیک و بسیک این مستفیض را صفتی حقیقتی دانید و این مستفیض را صفتی حقیقتی دانید و
مشترک میباشد این ایشان را این ظرفیتی دانید که لا جعل و لائقه الراقبه ایم تدبیر چشم خود را هم
و اینکه این ایشان را بدوری این ایشان را دانید که فیض داشت این فرآیندی و این کان
من شدۀ ضمی فاست ایشان
بیشش ایشان
و یکی ایشان
الا ایشان
و یکی ایشان ایشان

عاصمت عصابة صراقي بيران الفراق هي كثافة بالفم قبل الاستئصال ثم كان عدم استئصال

فی مهاجرین سواد مراغی ثم اکنجد تسدیق لعلین

سی اسٹریکشن فل

- 1 -

152

۱۲۵
حکم این من قبل از آنها کشیده اند ازیرب اینها، ایشان میانی های اصلی بیک و محل این دلیل اینکه
و محل آن دلیل باقی نداشتند و محل این آنکه ازیرب اینها پسندیده است ماکان و ماکون

الطبعة الأولى

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ش

بُسی اُنٹ ہے،

قد يحصل على تأكيد الادانة على وعدها باتخاذ اجراءات العزل والتحقيق في انتهاك حقوق اصحاب المصلحة من قبل المسؤولين

ش جا ب خل مرحبا ملهمة بـ اـ تـه

بیانات پر اسکنون

وَلَا إِلَمْ يَدْعُهُ كُلُّ كَبِيرٍ وَلَا مُنْزَهٌ عَنْهُ كُلُّ ضَرِيفٍ، وَهُوَ اسْمُ الْأَصْنَافِ بِالْكَتْبَةِ إِذَا سَمِعَهُ الْمُؤْمِنُ كَفَرَ وَإِذَا سَمِعَهُ الْمُنْكَرُ كَفَرَ وَلَا يَدْعُهُ كُلُّ كَبِيرٍ وَلَا مُنْزَهٌ عَنْهُ كُلُّ ضَرِيفٍ، فَيُنْظَتُ هَارِبًا إِلَيْهِ

اعلنت بیان و مقتولیت از قدر مطلع بگشایان چنانیم فیض از اینها و پیش از آنکه مسجیح اخشور بگشایان
اعظم فی نورم حب و آنکه نهاد شریف شخص تحقیق منطق از در راه و آنکه انسانی غمده و خذل آن
الذین امته نعمات الهم و انتقامه از اقدام ایساها عیوب و عصی کنیت موافق صفات
مشخصات، فرعی بیان سلیمانیه آنکه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

14

کشت بگو آدمی اهرمسن و آن توجیه ایک من همانندم و یکیک بنا کان دفع ایکر ان بجهان بجهان
آن بیک لوسالین بکرم قدسنا مائثیت په بخلمون کتب مشقی اندلوا پسیع بسیر و بزرگ و
ایصیک بجهنی په ڈاک فیکوت بکل الحقدا تقدیر الیسا، عیک وعل من سع واجب ثم استقام ضیدا

النهر الكبير ، المطر

۲۰۷

پہاڑ محبوبہ مکان

شمس کھنڈ اپنی مشیت رحمائیہ با فواد بدینہ خدید مشرق و غاہر بعضی زیباد باندا آئن فائز و فیر
و پرخی بید و ہمنوع یکوست حال فضیلہ کیا، اور از معرفت مال منع نمود و ادا مہماں مارل دا
از رفیان ہاکم نام محروم شاخت اوست ارشاد بان جیق طبر و مظفر کبھی علیہ بہاء، اسہ و بہاء
من فی انسوارات، والادیفین، انشاء آئند باید تاریخ صحت الہیت بیان بر افرزو دید کہ اثر ان در
امکان ملا ہر سو دعویٰ و مکروت وافتر کی اور اخذ تباہی میں زیباد دینہ داشت احتجہ و بسی مذید شافعہ
اے بیکتب وجہان بستر رجن تو بید نمود رنام امرور قصہ نہ دست اوست عطا میغزای یہ گرد کہ ادا
نمایید اے کلوہ مسیم، ایکم نسل تسد بان یچھا کم من اس کنین فی قل رحسته و لاث دین ملکیں
لائنا داس و پیش کم من اخیر باراد

شن جناب سیدنا محمد علی علیہ السلام

هوالعزيز الحب

شده است اداله الله هو لم ينتقم لم ينزل كان تقدماً عن الذكر لبيان ولایتكم
 بمشهدكم، فكان وهو العزيز للناس قد ارسل ضرائمه واصفاته ونزل صريح التصريح ولكنكم
 على ظاهره على شان طلبكم واحد منكم من في السمات والارض بهم رفت راية المؤمنين على قلوبهم
 عرف بعمره من الامم تعالى ملامهم و تعال شانهم و تعال هرمون لهم و شففهم و علوهم وفي حكم علی
 امراء رب العالمين قد وجدنا حرف في كتاب ابيك و ذكرك بهذا الذي ذكر اليهين الذي هي قبلكم
 مقابل الى تسلیمكم اخیر ریک بكت شکر حاده امن ایک و بدائل الى صراط استقیم

ش جناب عذر مرضنا

هوالاعظم الاقسم الافت سلامي

يد صدم کتابت حاضر و بعد حاضر لغا، و به ذکر نمود طوبی کل چه که کتابت مطری بر از شباهات
 و مخدوش بود از اشارات بسیج و خیانت را در محبت آنی شنیدیم و باین لوح امنیت افسوس را که کنیم
 طوبی اعین رأت الاربة الگبری ولدان سمعت مانی بال حل و لسان بطن شکل میگزین علاوه ایشان، ایشان
 باستامت بکری و بکمال روح در بیان بذکر قن ناطق باشی و بر خدا شش قائم بشان یکند زمانیز کریم شد
 مکنین

١٣٩
مكرين سار ضراط مستيقن من تقاد اى عرف صنام هذا الذكر لا يعلم و قل كى سى محمد بطلوم الها
و كى آشآ پاچوب لعاين

ش جاب فر رضا حيله بهاء الله

صوات من أجيبي

٤٢٨

يا خلام قيل رضا اى سمع ما و مى ياد يك و يد كى لوجبه اسد ما كاك الاسم ان المظلوم
يد عوك من سلطان الجن اي ازق اى علی امراء من لدى الله رب الارباب ايک ان تمسك شيشا
السيا و اخکو قات سطوة الذين كفروا بالله و والهاب اى كفا من التراب عن اقد خير عن الذين
يزعون العذم من دون هيبة و كتب او كى بندرا كتا بآنه من در کسم مسکين عل الادم
شادوا و اخشو السيا و شيمبه كاك ما كاك لا خرة والا ولی قيده المقام الذي استضاء به من اذن
ان افرج بذكرى ايک ثم اذ كركت في العشي و الا شرقي اى احمد اسد بما لو جه ايک سل في
السبعين و ائلى كاك ما لا قادر خرائن الملوك ولا شرورة الانام اما رضيک والذين استروا بما يرضي
ب امر اسد و ما يطرى صنام الانسان اليسا به شهق من في سماه ملکوی على الذين ياما
علي فدرسه الا صر و عملوا بما امر و ايه من لدى الله

الغزير الوعاء شب

١٣٩

١٤٠

جانب محمد صادقان ابن مرحوم سیزداغیم

هو الشاعر البصیر

قد حضرت که واسکن القلم الی ان ایلیتات اطلقا زناد و ذکر نک که بحال اعاده که نمود از در بخش

ان اشگر است بهذا الفضل العظیم و قلی احمد شریعت العالمین

ش جانب صلی صفر خ اعلیه بآهات

هو الایتی بلرازوی

١٤٠

این سین از هر بر تایم بحری این ذکر سین جو دید او اشکار ان اسی بخنی او بیان و بجمل مرو فهم فیض

الامر کر ایتم و بخطبه بیخود الومی و ایادی الا قدراء قد سمعا ذکر ک ذکر نک و از نک ک افضل است

عن تغیر و ایادی القرون والا عصور نسلمه تعالی ان یونیک و یونیک حلیع بر قشع بدگر بزری

ستنتی الدنیا و مفہما و یعنی منزل من اعلم الاعلی بیشیدنیک من عنده هشم اکتاب ایها

اللخاخ من افق سآه، لحضر عیک و ملی من سمع و اجاب

جانب سیزداجیس قلی خدیجه بآهات

هو آنها صر المعدین

ایام ایام فخور و طور در وجود و سرور والا شیانه ماذی فی تسبیح و لهسه قد ای الیوم والقدمی

حجا پ

١٤١

جیا علیم قد کنت مذکور الہی المظلوم و فائز بازی فیکتاب اسد رب المرشی العظیم آن
کشفت ایجیست و انھرنا الامر امرآ من لدن آمر قدیم نشد ایک فرست بمحضوری و لفائی دامت
خواه المظلوم فی سچه العظیم قل ایتی ای کات محمد بن اشرفتی بایک و بعرفان مخلع ایک
شرق بیک اسکب چو چیکس الخنوم و باسکت لقیوم آن تجدیتی مستیها خل جیا و ناطیک
وقائیا خل خدمت امرک قندلیں کون خدم من بدان خنک و جواہ و خدا کم ایرت تری آن افیک
و خضرایام وجیک و مانعنه سلطنه القیار ایک انت الفی المسال ان ایک تربع الامور فی ایه

والماسب

ش میرزاد اعیاض صلیبہ ماہ ائمہ

دعا العلیم انجیل

اسا آئندہ نہای جدیدہ ارامٹ ریگت ایکی باورانی و اشارہ بینہ جسیہ فائز سود امر و پروافہ
فضل خالر اس اس طبقه ندوہ طبیل از براہی فسیکہ باو فائز شد و دیل ایک خانم باب نصیم از براہی شجیکہ
از ایج ارادہ حق جل جلاله حرکت نمیشد و راول آیم بعرفان ایش و خدمت دوستنش فائز شدی
اسا اسد در بیچ احوال و ایام حیات باقی اعلی ناطر ببرشی و بدرستی شست محل و اذانی
و چیش نیز الامر بید اسد العلیم انجیل

جَنَابِ مِيرَارِينَ الْعَابِدِينَ عَلَيْهِ بَهَاءُ الصَّدَقَةِ

جَوَّالِ شَاهِدِ الْكَبِيرِ

ذَكَرَ مِنْ لِدْنِ الْمُطْهُومِ أَنَّهُ كَجَنَّ فِي سِيَّلِ تَدْرِبَتِ الْحَالِمِينَ أَسْيَادِيَ ابْعَلَ آنَّهُ مِنَ الْأَقْلَى
وَبَيْعَ الْأَكْلِ إِلَى الْفَرِيلِيزِ يَا آيَهَا التَّقْبِيلِ إِنْ سَمِعَ النَّدَاءَ مِنْ شَطَرِ الْبَقْعَةِ الْمُوَرَّأَةِ مِنْ سَرَرَةِ الْمَسْتَقْبَلِ إِنَّهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا جَوَّالِ الْمُطْهُومِ أَبْنَانُ افْنَارِ كَبِيرٍ إِذْ كَوَافِرَ عَلَى رَوْحِ وَعَلَى بَشِّرِينَ
وَالْمُرْسَلِينَ مِنَ النَّاسِ مِنْ أَعْضَعِ عَنْهُمْ وَمِنْهُمْ مُهْرَضٌ عَلَيْهِمْ وَمِنْهُمْ مَنْ فِي عَلِيهِمْ مِنْ دُونِ بَشَّرَةٍ
لَا كَنْبِ مِبْيَنِ إِنَّهُ لَذِنْهُ الْمَسْبَاجِ اتَّقِيمِ إِذَا يَعْوِجُ صَرَاطِي مُسْتَقِيمِ كَذَكَ تَرْزَلَ إِلَيْهِاتِ وَ
صَرْقَهَا مُضْلَلًا مِنَ اللَّهِ إِنْ يَرْكَبَ لَهُوا الْفَضَالِ الْكَبِيرِ إِنَّهُ لَوْكِيَّ بِالْأَسْقَافَةِ الْكَبِيرِ إِنْ امْرَأَهُ
الْوَرَى لَعْرِي سِيقَى الْكَلَّكَ وَتَعْقِي الْأَقْدَرَةَ وَالْأَقْدَارَهُ الْعَزِيزُ أَحْمَدَ الْبَيَانَ لِمُشْقَى مِنْ أَنَّهُ إِبْرَاهِيمَ

مَلِكَ وَعَلَى مَنْكَاتِ عَلَى كُلِّ ثَابَتِ مُسْتَقِيمِ

مَشَنْ جَنَابِ خَلَامِ رَضاٰ عَلَيْهِ بَهَاءُ الصَّدَقَةِ

جَوَّالِ مُسْتَوِيِ عَلَى بَهْرَشِ

أَنْجَرَتِ أَنَّهُ جَلَلَ طَرَّ صَبَّوَةَ الْعَالَمِ بَاجْرِي مِنْ تَلَهُ الْأَصْلِ وَالْأَخْرَاءِ إِبْحَثَتْ بِدُوْجُودَ الْأَلْوَانِيَّا مُؤْلَوْشَ
وَجَوْهَةَ الْقَنْيَنِ اهْرَضَوْهُنَّ أَنَّهُ لَأَسْيَى وَالْأَكْبَرِ وَأَسْدَمَ مِنْ اجْتَارِكَ وَاصْفَيَّا مِنَ الْأَنَّى مُفْقَمِ
سَبِّوْف

سيوف الراية وضو صناع العلاج عن استعمالها وفاطر الراية او لغاف تزب اندللا
وابياتي الياد بضم الياء وفتح الراء استقيم وامرء البرم المتبين قد صفت ذلك كذا وكذا اتيت اليك خذل من ذلك
صيام حكمي هنادي ملائيم وليوم انذرك وليوم بشمر يوم اكتاف وكتب اقيس طربى من رف دلى فهانين
الابباء الشرقى من اتنى ساده حكمي حكمي عدى كل عارف بصيرا عكتصالايم اكبير

ش جانب سير زادين ايجادين عليهما اقص

هو الباقي الدائم لحمى الفرز اعكليم

شدائد اثنان اثنان اتوهلاين القبيوم شهد اسنانه لا العالان لا العيسى القبيوم قدرنل ببيان نادها
شان وآيات امرى ولكن القديم لا يقترون انت شيشة باجرائهم وشكوا باذلاني يعني شهد اسنانه لا العيسى
قد فشرت بجهة تسد وهم خطرون قد اذارقني الاقدار بهذا الاسوء الاعظم ولكن القديم لا يخرون قل شكله واقيل
في طورات وسلطنه عزله واصداره ثم اتصنعوا ولا يكوتون من الذين كفر بالكتاب اميرالمربيب ان فيك بذلك
لك به القوى ثم افرستني الى قيال والآيات المدعى منه تشهد لك القبيص التي ترسن في المقام المرتفع البايهك
و على من شيك بالاحكام وثبت بذلك رب اكان وما يكون

جانب من قبل اكبر عليهما اقص

كتاب نزل باكى من لدى تسلسل المبين القبيوم انه الجده العنكبوت

الهودي والآية العظيمى من في الحبيب أشدو نبالي تستثبت به فى التساؤل وفداء بالذور الوباء ذى قبروس فـ «الافق» أربع
 ان باى ان امشك رفاف بالايدى على حضور فقيه العالم المعمود واسك مذكرة وحضرت دنى العرش وليلة
 فيها القائم بزعزع وستارى يكره زلتهم وبادىء النصل والعناء ان يكتب لمواقد سجنها كان وما يحون كمن زمان
 يذكره وعانيا من قهقحة على شفاف لامسها جهات العالم ولا يحيى اشارات الذين كانوا زفرا باس الفرزير الورود ان ينبع
 ما ارقل من عالمها شديدة يكتب الهرمن امساكه كثيرة يحيى اهلن فى الاىام وناسها شجان ولكن امساكه كثرة لا ينبع
 نفس اى اهمى سرچ هارپى بين بيتين طبلى این قبيل ايسا آئمه من ایل ایسا، في اربع موسمه كد يكتب بردايات فصل
 من خدنا يحيى يكتب الایت اللقدر المسير الفرزير الجوب نفع تبيان يو عشك من خدمة ويحيى على مرده ایل هو

المقتدر مثل ایل ، لا اراد ایل هارپى يحيى يحيى

ش بباب حاد عداده الذي ستنى وتر فيه

جوات

حوائط علی اهیم

١٥٧

قد انشد عبدا عاصر لرعى العرش ما اشارة من انتظري ذكره اان ظلم بالظلم العالم بعد اهدي كان لي تستثبت وابنها
 حليم خوبى يكتب بما سمحت ورفت على يكتور مركب وندوة المسيرين بين عالئيين استلیان يرتكب
 ينک ادواحال ويحبيك شباب فرده لکل شیلان بضم طفل القائم اسک بستك وعقارك وسلطك يركب
 بن

بان توینی من خدمت ام که بیظیر متی باشدت بهادری هنگام که وجوه گفت بدایم اسماک احنتی و مخانگ ای این
اکت انت ام تقدیم می باشد، و اکنامت افصال افزوای نکریم

ش جانب بیرز اجاس صیه بحس آته

حو آن طرمن اقی ساده ایان

حضرت یحیی از چند چون مقدس و بجزیست دوی و حرف گی خانه و دانخداه هنگام زیارت گردیده است
او همسرده اند و او رده همسر فائمه و او باقی جدیما ای محکم و تک نهانی و بیش مقدسی و تبت کنی قسم
بخطاب بیان که از اعلی ای اشراق خوده برخی ای دویم از قیروشات فیاض خیی محروم شد اما گنج
محیر است کتاب با نیغفره شاهد و فلم اعی کواه یعنی خودم از اول یازم تا میں من خیرست و جایز نهاده
لکن در هایت نهود بسیارش واضح و امرش شدوده لکن اکن غافل و چوب ناس عینده او منده قلی
طیور ای کوشانیان نیاشایده اند و از رسی حقیم مستیت بزده اند سیحان ایه بچه دلو شنیده
مسوده اذ قصیر بسیر راجحه و از رو سشنی بتاریک طوب ای زیر ای افسوسیک از ایات الی شد کرسته
و خود را از خود ادیت این دویوم فانی مقدس و مقره نموده اه است اذ اهل بیار صحیح که اطوبی معاشر
جانب ۱۱۱۱ خ ا علیه بمه آته و عخایه

هو المشرق من اقی مکوت البران

حمد مقدس از کر و بیان ساحت امنیع اهدی خبر

محبوب الرأي وزرائب که بجود و حی خالم معانی و سیار استخی نموده و بصفوف الدام مطلع
 او نماید و صفر مقرر فرمود امام حلوت طوک بچوک اب رکد قدان الالکاظل و فوق روس منی بین
 بقانی از چن تخلص اعراض خراب و راز خوار اسرار منع نمود و ششم مسکین او را از گزبانه عظیم از
 نداشت بدست عزلت و جدت قدرتة لا الای ذیره یا آیات ارشاد رب ربیعی المقوم اسمع ذاء المظلوم
 الذى ارتفع من شطرنجین فی حصن عکا، قدان الالک و الملك قد مولی الوری و رب العرش
 والمری نماش دیگر شما به موط خاپ حیدر قبل علیه بمال و خاتمی باحت اقدس فائزه زاده
 در بیس احوال بقی معانی طرد و بر ضدست فاعل و بناء، علی شمش اسدان یوگیک یونک
 و پیغمبرگان ما لیترتب العباد ای الالک یوم العاد ارجح میظليم ترا آیینه فرماید و مکونه دنیا بجهد
 ایمان غمرا و مرا بخشکنی لعمر اشد ان المظلوم فی حزن میین چکه مشاهده میشود فاسق چند که در
 محنت نقطه اول روح اسواد خداه خیانت نموده اند حال پیشوای خلقند یا آیه‌الله طرانی الانق
 الاصل هنگام بخود نمایه است بگوایتم بشنوید و صیت حق جل جلاله را و بقلب طاهر و پیغم
 پاک در آثار آن لظرف نماید اشناهید یکم ال صراط المستقیم و بناء العظیم آن الاصح، آن تسلیک و ما
 یستقیم آن ترا، من مکلوت بیان اند در بت العالمین بگوایق اصلی توجہ شاید و از دو شاعر
 و از دو شویغ لظرف را بند کنید افق ام را مموج و مسحود بگوایتم بگریب نسخه موافق است و آقاب
 حقیقت

سعیت به آش مشرق و لارخ بعد اضاف حکم نهاید اما ارض مشود بعثت بضریق
 با دام جنگ کرید هزار و دو بیست سنه و ازینجا با ساخته شد نمودند و آن روحید الی خلق و بعد
 از پیغمبر و ابیهان دریابی و آیم چون نور آنها در آفاق اراده حق جل جلال اشراف نمود خلا سبک کرد
 و لبسوانی آن فروس خاندرا بخوبه احمدیه را شیدند و گروشنای آنچه ب مواعظ و نصیحت
 نویجہ اسد پوره و ابتداء پسر خواجه نمود که اکنون ارسلان آن حکم خیال آن بیان پیر کنم
 گر عالی ایجاده سحاب و خمام حابل شود غیریه از خلف سحاب باید و تجذیاتش حامل امنیت
 سازه نسل اند این بخطاب و یونیک و یصلح امور ک و زنل حیک من سایا افضل و حیک
 خیابانی و مباری با سر و ناظر ای قده و سامنا نماند اهل صلی ای تسبیح و لسائه آشیو المقصد علی ای
 والفرد المیعنی علی اکان و ما یکون یاسین ملیک بسان گرفت زنایه پوره فتویکه ایم از
 از پیش مشتملند و آنور امر عصیه از اصل هر آنکه نموده و نیستند ای اضفه و مطلع چوی تکلیف
 چهار نسم و لا یشرون نسل ایمان یز بیعت هنگام من ای خدا اکتف بیته من ای نده و قدره
 من ای نده و خسرا دلیل بسطان لاتخمه ایمیور و لاتصفه لاصفوف آن ای علی ای شی قریب ای
 چدیر عقبیین آن دا ایک دهور خمام و هر محل که موجود باشد ایم الكتاب مسکنند و بنی بخت ای شی
 نشید ایم من ای تغیریں ای نده ایه ملک فی المیوم الدیاج الیا، المشرق من ای ق ساء، خایی هم ای نیام علی

خدمنی و نظری چنانی و علیکم و علی من سخنی با محیین فی هذا النام الرفیع

ش جذب ابوالحسن علیه السلام اند

حواله اگر اثت ۴ بخیر

۱۶۹

با ابوالحسن ملاک سر و علم از شطر سخن به تو خوده و ترا دلکه نماید طوبی کاک و نعمیا
و هنینا کاک و مرینا کاک چه که آیات شنیدی و عیات مشاهده نمودی و از رحیم محبوم شنید
و از کوثر حب رسم من دون تعطیل نوشیدی اکثر آیات بجهة انت گذشت فهم بحیانه
صادله نیست نماید این شاد تکید درباره تو از قلم اعلی جبار شد بیعنی آنچه در ارض وجود
و مشهد است با سخن از پهر سر و بیام اسلام و از کوثر فرج نیوش احمد رضه بیانات آنی درین
معدودات فائز شدی این تخریک عن کنایه الارض کلمه ان احمد و حق یکی محمد بن علی الدائین
ار فراق محفوظ می باشد چه که اجر عاد برآورده تو از قلم قدم ثبت شد و این از خدایمای سانده
الآنی بوده و است بجمع دو ساز ایکبر بر سان و گواین يوم مبارک در بحیث کتب و زندگان کورا
و سیوم آن معرف قدر او را بدانید و اینکه سزا و اواره است عمل نماید اینکه اليوم از اعظم اعمال
تره ختنی متعال محوب است استغاثت بر امر است چه که می باکن طعون در صدد منع
اجاء آنست بوده و مستند اینست که از قبل کلرا آگاه نمودیم ضيق سرتق نمود و کنی سختی
والواخ

والآن زر ستر مگر و بادی این نظری که در فرقان با صاحب رسن و در قیوم اسماهی سخنیه حمله کرد
و سطور نه بعدت دقوچی ظاهر شود که امثال فرس هم و مسد قادر بر منع نباشد که لک فقط

المظلوم با یعنی احیا نهایتی سجنی استین احمد تهدیت العالمین

ش احیا کی ای علیهم بنا، آن ملاحظه نمایند

بسم المستمدی على العرش

و اکنای بمن ای اند ماکب الاصحاء، لا ول ابیاء، الذین لا يسكنون الا بالطقس سان الصفة
و الکیراء، والاعیشهون کل مع کتاب او کتاب شربوار حقیقی را مقنایت من خایه بهم الفیز
الحصار سرف ستمون نمایم، ناخنی را تقصیم ایده و خود بنفسه مصلیین الى قبله الاقاق و دست
احیج ایشی طرت بحق و اخشت الارفار ای ونا الافق الدنی مشارقت شرس المطر و قدرها
طوبی انسن ترآی الصیاد بکد و داته ایتی تراست فی الزیر والا لواح قل بولیفه ریکن يوم احده
یستدر امر اسدی المدن والبلاد هماظهور بظرفه و بخل خسنه افت سنته مرة واحدة
که لک کشنا النساع و ارد نهنا الا عجائب طوبی لین یعرف مراد ایه من عزمه لیزوح طیبه و قیم
صل الارضی شان لیزد که من فی الایران دیگشتا فیمذا اللوح سر ایمن اسراره هماظهور و سرزا
ما هم الکنون لعل ارتفع خوصیه، القیار ما فیه ما عرض واحد الاصل قدره لو تجد نفس لغایت

چنانچه تجربه می شان اطیاف و مکان اوضاع نزدیک فیض الملوخ لا تمسی بالاقلام و لایحه
بگویند العاد من همان اشان الذي في بیل تسمع ما يعلوون في حق اهل اضداد اما كفتك
ستؤمن بالسرار فتصدق من عندك میکند که امیرنا اعظام آنچنان اهل الاداء همی یه یعنی اینکه
بسنتو ایضاً خدم من الطفوان ان رکب اهل اوضاع المصال قدر افتخار رایته اند الله الا هو و یکم
با مجموع من کل ایچ رملع کذک بشراک بالکلمة التي طرحت عقیص البیع من الارضین والسموات
غیر که کسی ایمن صاحبی فشك و ذکری ها لا ذکری های خبار ثم اعلامه بدل ایوح ال حکام من طلائع
کل سوف زرسلا ایحق اسرائیل هند ایک اهل المیمین المبار و نزدیک ایوح ایبلی
من جهاد خرسی لوقتن ان ذکری هیچ لا کار نشانه باش یوید که من متشارمه و یزدگاه علی ایوب
ویرضی پیشک ایحیان ای ایلهه میک و مصلی اینین حکم ایاضی ایان ایبيان ای قطب الارکان
اشرف الله الا هو المختدد المیمین الواحد الفرد الغیر ایجب

جانب ایشانی خ ایمه بیه ایه

بنام کیا خداوند تو ای

جمع عالم از برای این یوم مبارک خلی شده و جمیع صحف و کتب و زبره الواح عباره ای خود
پیارت داده و آنچه خلی شده در عالم از ایار و غصیها شکل یوشه و فیست که از برای حق خلی شده و
از عدم

از عدم وجود آنکه مهد کش و راد اخرب پلاد مثل داده اند و در اول درودگر پاصل بقایه
 مظلوم واقع و گفتن درستیکه شفعت از سبق حاکمیت و چنین اوضاع درین توابع استه
 سکن و از جمیع جهات خانه‌های خفت گزند بودند بشاید خان من فی المکور احاطه نموده بود
 مهد کش صبر نمودیم ان بیک لدو تسبیه انتشار الخوار الکریم لذ انجیاب نباید اخیر ذات
 دینی و شریعت فخر رضیت آن گفته شد لحراته اگر شان در اوس ایام میشد هر آنی و اینی و اینی و
 او بیان آنی خود را پرست خلیلین نمیدادند احمد بن قزوین شا و برادر علی کش و از اینجا و آنچه
 مصلحت آنچیبا است ظاهر فرماید حق سجاد کیم با کم بل جبر صوان فی الامکان
 و بیک اشتقت آندر فی الامکان اسکا بدها و بیک و با اینچیبا و برادر بیک و هرس شنیدک
 و بیچ اینچیبا لی بیک و بیچ المقربین فی بجز اعدا کش با جعلیان راضیا باقدرت
 ل من قلک الاعلی فیلکوت الارضا ثم نزل ل من عطا و همک با شخصی بیک و بیک
 ای ب قدرو قدرت امری ایک و تو کلت علیک اسکا با ثبت قدمی قدم ادقی بازیش
 ایک فیک الاحوال کات انت اندی انت ایک ای ب اسکا با فار و بیک و خمور اسک
 با این قزوینی صل بیک و هنگ ایک و نهاد مرک ایک انت اندی اعلم فی ارضی و لام اعنه
 و ایک انت المقدار الخوار الکریم باس فی قبصک زمام من فی ایمهوات والدین

بیوایت متنی شانه امکنه و ایشان

جانب این علیه بیانی وارد و ذقری از اسما، حزب اند و اوایل اسرا جناب ملزم علیه بیانی
آورده از جمله ذکر جانب اف ان ارض ش و صین و حا و با علیهم بناهه اسد الابی بوده و چنین
اجای ش و قوایع آن رجای و نساهه علیهم بناهه اف و اوایل ای ارض طاع علیهم بسبا آند و اش
ک و ارض افت و بای و ارض ق و چنین زد بارگو به علیهم بناهه اند و اوایل ای عینه کبیره و اس
دم علیهم بناهه اند و آنور قه مکوره چنین ذکر جانب حاجی سرزاحد رصل و حاجی سرزاحد
علیهم بناهه اسد الابی و اقاضی حیدر علیه بیانی و ذکر جانب آقای سرزاحدیه علی و آقای سرزاحدیه قر
علیهم بناهه اسد الابی و اراده کرده از قبل نخوس مکوره مرزا بعد مرزا امام و جهد ضر و بیارت
خانگردند سه احمد حزب اند که در دن و دیار حق جل جلال سالکند با شرافات از از آنها بسته
پشت فارگشته و پادشاه قلم علی هرین طوبی لضم و غیال لضم و جانب علی و محمد قبل با قدر از اعمال خود از ای
وصیافت و قویه و خصوص شرک نمودند و حال هم اذن خواسته اند مجده بیابت منزف
شوندو چند مجلس ضیافت از چای و غیره بیابت اوایل مذکوره نمایند بطریق قبول نایگشت
و امرشد ایشان ضیافت و جانب این بیعت مشغول گردند با یه حزب اند شکر نایند چه که
دنا یمیکد رایت نفایق در آفاق هر چیز و ناریضا در صد و راکث و روی ششم و حق در بجن عظیم مکلو
و سیرون

و سخون یا اندار مذہب و صفت تعاشر شد و جانب نکور اشیعیان دیا اینصیافت و خدمت قائم
اینست آن عالیکده ای از برای ای آن بجزوه و نیست یا این بشتره باقیون هادا زان رکبت همچشم
اللکریم احمد سه افیر نیکیم الیه، علیک و علیم و علی اینی هنر فرا با این طبق بسان نباخته اند این احوال
دوالمسین القیوم مجده اذکر هم شود از برای خود و نفس نکور عصیان به آن اسد و اون بالمریب نموده اند
این خبره بضراره قبول نهاد و شمس ازان انداق سما و انداده این مشرق و ایلخ و گمن باید در جمیع احوال
بحکت ناظر بشد که خلاف مقصنهای است آن واقع نشود اگر موافق شد تو یه محیوب و ترا رکبت
لهم بجز این آنمه هم خسند اصدیر یا این بشر اعلم ام باقی اند هنر فرا باهه و اند و دکر همچنان یعنی
الفضل و آرزوی بد و ام اسماه ای محنتی اند هم المشتی الفخر اتر حسیم

ش من سنتی با تر فیض علیه بناهه اند

یا این مین دان

اسه اند لمه بیل و لایل از زوال سمال صارف محیوب لایل بنوش و بنوشان گذشت که
الدرس حاضر و مین غایت باقی از این افڑه بولی که بنا دکرت لدی ادرس هر تبدیره و غزل که شنیده
بی رائحة از این اف فبد و ام الکمک والملکوت اینچه ای دیم لازم و برا جناب و اینجست اینست که
سخنست حق قیام نهانی و مخالفا هم کن باکان بصلی امرها کل مکان مشغول شوی و درین مخوم

که با صیغه قیوم مفتح شده براهم حالم مبنی نول دارد رشحات و می تماشای مترادف از اوراق صدره
 منتهی تر شیخ میرزا بید و این دورت کلکات در انواح المیمه طه هر و با هر است طوبی لین باز بسا و جد عقا
 و غلط بناهه موجود است و قام علی خدمت خالعهها و بارانها یکنکه از چیزی که سوال نموده بود در حقیقت ناگزیر
 فینه ای افسوس افکار از آنست که بدلیل مخلج باشد دلیل نفسه و برناهه ذاته هر زی شنمنصفی هر قش با
 استشاق نموده و میخاید ملاحظه نماید و این نهود کل عالم که بجادس نرقه و تفصیل عدم نموده و اینست ای
 علم ام خبر نشده و اکثر ایام عمرش مبتدا و در جهانی معتقده بجهون بوده معدن کش قلش میین فرات علوم
 نامهای ربانی گشتند و اگر بعد از مذکور از رد مجهوی شا به شود در هر قطره آن بحر صرم و مکران و سوانح میندوین
 فکر کرد ملحق محظی است آینین قسم در سایر ایام و صفات حق در ملاحظه نماید و اینست یک نهود از نهودها
 حق است اگر تفصیل نیت ای این الواح کفایت نماید اگر صحیح عذری ارض در حین نزول
 یات صفر برای شدید یقین باز نیز کل تصدیقی مینماید چه که مضر و مهربی مشاهده نمایند الا آتش المکلم
 آنها حق انسیع البصیر زود است که نخود کلکه العتیقه و احاطه اقدرش را ملاحظه نمایند اگر چه حال ای
 مشهور و واضح است مع اینکه در چنین این ای می خانه یعنی بوده ظاهر ای این اسرار خاص غیر از اول از نمک و
 ملوک کلرا بحال قدر از بسط این روحوت فرموده و نظر پنهان عبار شان این نهود را ذکر نشده الا اطلی
 قدر مقدور مانند و ای اتصح قدره و بعضی از اضطرابه چون بمقام میند عرفان بساده فائز شده اند و بر
 علت

حضرت آیت‌الله مفتح مجذوبه‌اند اینست که بعضی کلامات ترکیب نموده و ارجاعی به
 نموده‌اند و شاید هنر اخضرا بر این استند از پنجه‌های دل شده و منم من گفتن آن‌الایه فعلی علی‌کهنه
 قصی بالصلیم او بالحکیم او باصال لطفی از خواه او بسیاره توں علی‌شالها وطن انسا کلامات از لام‌آگین
 نی صدره لوا و اسدیل و می‌اشیان ای طلبه دهد خسروان کفره ابابرهان و تجاه روا بالعصیان آن‌تی
 و اگری ایتیه ناس طالب حق بودند و بکی خارف یشنه از بیچ سالم حالیان یگزند شد و پسر
 دیگری ایتیه نموده ایش آن‌ایه اخناب باید کن چنین بجز است از مشغول بہشند و اس‌ایند که راهه
 کی‌عیادت ایش بوده و هست چه کپه شاهده یعنی در حرب فی‌هریت‌کند و بمحی ساخت یک‌نامه
 و این اوج اند بوده و هست که شاید بجز است امر قیام نمایند و گذشتگان بایه‌ی صدایت را باقی
 هایت دلات کنید و همین قسم آییات باطنیه ایش ایهه نمایند که درکن چنین متوجه او بیا
 درخواه بود اگرثی از ناس رضیمه باید ایش از اول زیبین بکوت و ماخذیه‌ی طیبهه تردیت نمود و بعد
 با خذنهه قویه کند که لقصی ایکان ریکت اهل‌الملی اعلیم از قبل اون اینه افس بخسوس این‌نجاب
 نائل و بایم بروح ای‌رسال یشود ان‌اللهین بحقیه‌ی ریکت مذیک که کارکرگی هی قبل ان‌اچدلا جای
 الاحواس است بینه‌ی ایله‌ی
 درکن بـ اخناب مذکور بود کن بـ کرانه فـ از زیره بـ شرکه بـ گزنا ایـ ایـ ایـ ایـ ایـ ایـ ایـ

ریتم اصلی اغایاب المقدار القیر افنا البا، علیک شنیده و ملی الدین فاروه بهد آلفسیا، العظیم

هو اند تعالی شانه اعایتی والا لایف

۱۴۴

یهانی صیک بسانی عمل فان علیه بسانی و عیاتی و رحمی شاده شد و پسرهاست انوار زیر قبول
 کشت طوبی لشکم طوبی لد پکخ ادا نجات داد او است این نصرت کی ازو وستان حمرا
 احانت نمود نشان نیز اعلی آن صر بر که من عنده و فضل من لذت و نعمه من جانبیوں
 مود کرتا شد فیک خالی من عواله وستان آئی باید احانت کنند و بته رمقدور خدمت نمایند
 چکدای خذست متین واقع و بحق راجح از مستین و خیر ایشان ازاویا، یا بخت نمایند اجر
 نفوس عامل عنداش ضایع نموده و نمی شود و این مظلوم کم غلی است نشان تان نویما او لیا علی
 محبت و برضی البا، من لذت علی الدین یا منعم جت آلمیا من العمل فی بسیله تعالی

هو اند تعالی شانه احکمه والبيان

۱۴۵

یهانی صیک بسانی لیل کد شسته جناب سد علیه بسانی بو کالت انجایب بصایف مشغول
 بمن زاویا از سافرین و هم اجرین و طائین حاضر سه ایمید بعد از فور بمحض و اصفهان، هدا
 بخت ایی فارس کشته و نکرخی جمل چهارده را بعمل آوردند طوبی از برای نفویکد این ایام بخت
 مشغولند کیک عمل در بسیله آئی در این ایام از اعمال قرون و اعصار اقدم و اسبق و حضرت
 نشیده راهات

لنشد امکت فرست بخدمتة المظلوم وشربت حسیں الیمان من کاس عطا، ریکت الرحمن باد
وکلیس ضیافت ارتقیل الا، ونعماء از صلوات وغیره حاضر و مشور و جانب اسد با
کمال درج و دیکان وکالت را اینجا اور ضیائیاگاک ولمه و لمی فارز سینه هاست رتب العالیین الیمان.

حديك و حلى عباداته الخفصن

ش جناب محمد اسماعیل، علیہ السلام آتہ مر

حول المقدمة إلى ملوك وملائكة

شدة انه لا لا لا هو والله اى بمحنة اته سهاء الکرم دعائم ولاية الکبرى ثم ينکوت
الرانس، والا سم الاطمئن، العالم طبع برس قبل اليه ووجه عرف ييانه وديل يانها فلئين
فيما لمن بند الا ونام واستمور بازار اسرقة ولاحظ من افق العقدين كم من حالم قام
على ارض ووضع الصيادين متوجة الى انت الفراخ غيره كم من جامل سمع وفاز بالليل
في كتاب اشد المذاك حتى الغير ز حکیم وحضر العبد اساضر کتابیک وغضبه لدى المظلوم
ونزل کتبه اللوح المبين الذي يجد منه المقربون عرف بيان الرحمن فيما لمن فاربه
انه من اعلى علیکیکا بـ اته مخصوصا والدارفين تکب جمل عایا ته رکبت وتشبت نیده
المنیر اش مع من قبیل یید وعل بـ امریه کـ کتابه البعـ

۱۵۸
هوا حاضر از قیب

قد سمعنا ذاک و خنک و دلایل تو جنگ و اتفاک نشئ آند بان بخنک من هر رفاقت
کتاب و مطہر اعمال این عینی لا آیمه و مقدس من شوئات صدقه الدین غلب علیم الموی و خنقا
عن هوی الوری و کتب کاس من ظلمه الا اعلی باعینی العلوه و مسموه بیکده و کرسوه اطلاعه باشتر کن
بعضله و یونیک علی هایر بیعرف رضاه و پیغمبر کاس خیر الدین والآخرة و پیغمبر اخلاقوا
محتنی باحیین و بیشهه باقیل الیه و ذکری ایاه لیغز و پیکر ربه اذنی لا الہ الا یا هو و پیغمبر
ما کان مکنونا فی العلم و مسلطرا فی الزیر و التصوف و الکتب آند بدموا انصاراط المستقیم و ای
العظمی الدنی په اطلقت افتدہ الابرار و احضرت قلوب امکنیین بخدمت العدیم احکیم

جانب جدر قبل علی خلیه سباه آلساد الابی

جو انکریم ذو الفضل العظیم

جذب و ولی در مدینه اعشق طاهر چه که جو هری از جواهر عیشه قصد کان خود نموده و شسته
از عشق بست کرفته و خود را رسیل مخصوص خالیان فدا کرده ان الذب افترس
واللهم خود اشیائی بجهان اند اعمالیکید سبب حریت ملأ اعلی است دیجاد جاپل آمیز نموده
حدب امام و ظهور انوار و برور اسرار و جوهر مشهور و کن ای اثر مثا به میشود و پیش مرد خط
میگرد

میگرد و چک عصیان سده است از قطع نموده و رجبار از تابع محکم کرده الی صین در وجود
 عباد نور امر و اطاعت آن و جو هریت آن ظاهره از حق بطلب تبدیل فرماید فیض و دانه ای از
 ناکریم رحی حدیک بوزارت و حسنه و غانت و فایسه و اخیر ارض صادر اسبب عدم فدا
 اراده خلائقین و قصد شان چون قبول میشوند بلطف قایم نمودند انجات شاهد و تغیر منظمهین
 گواه که این مظلوم میگزد و معاذل و فضاح و حکمت و بیان آن نفوذ را حفظ نمود و لکن نظر
 بعدم ذکر این خایستگی بری امور مازده و مترش عذر ائمه اولی از جهر انتقام برپیوند
 و انبیاء می تاییدون و لکن اولی اطرار اصیبه و اصطیار و حیثیت یخاکم باید کل باقی میان
 ناطراشد امور را بحق جمل عذر از فضایض کشند طبل بالکش تکلیفین آنین توکلو اف الامنه
 علی افسه مالک یوم النشور رسپشن میین بدان این ظلمهای واردۀ عظیمه مارک عدل
 اعظم میباشد خلیم فرج چون عدل موسی را مدارک نمود و بقدار از بیت او فنا برگرد آنچه
 را که بتهم جد و جدار آن اصرار نمیمود و در پیش میکوشید شوکه اند فوق شوکتم ایز
 فوق او امریم و اراده ایش فوق اراداتم نامه انجات که با اسم جود ارسال نموده و دست
 مظلوم مجاز و آنچه نگور با صفاتی از طلب شمارت نموده و مخامر از حق جمل جبار از
 قبل و بعد سائل شده اید و قلم علی شادت میدنید شادت شما اشکن کیت بمن افضل

المبین در باره سلطان اشید اقبل ریشادت ظاهرو قلم اصلی بر شهادت شدادرد
 و با شکنجه علیاً طبق آن الشید میشی و سکلم و خدم امروزه چند سنه قبل رصعو در
 دفتر شده ایش ارقام اعلی مذکور و مطورو امر و زحمت شما و نصرت امرا عظم هست از هر علی
 سنجان اند کور مای خالی از مشاهده محروم و نه که نار اصنفه منوع نایاب این طبق باشی و آن
 میانی اغمام آنی میین دنای محسوب ند حارس و حافظی جزئی مذہشت و مدارد و آن
 جانب باید بحال حکمت حرکت نمای و با پنجه الیوم لازمت ترک جزید اول آنکه
 فرقی و مد اینکه نار فضه متعلق توجیه آن شطر جائز نه حد و انصاف در ایران بیش پنجه
 شده ملتی بود که حضرت سلطان در حفظ اغمام آنی همت گاشته بود در هر صورت
 از سایر عبادت جان داشته و دارند شفقت و رحمت و عفایش نسبتی بسیار من درسته
 و مدارد از ارض صادقیه ای ذکر نموده و ارسال داشته اند آنرا اختب از ظهر با همچو
 خطب دعا کن خلف سرادق الحلم و ثانی اوایل یکم در بآساه و خرآه مشاهده میشون باشی بر آن غوس
 از اطراف نه چکونه است حال هر چیزه عقاب بیند و حال غمیکه دنای مساحت کند کمال حسرا
 باید دیگر آن غوس بندول داشت و اگر هم امر خلافی توکله نه لایقی از ایشان خلا
 شود باید بصیر چیل ترک جست و بستر الکبر که از نتیجه اسم سار آنی هست قبیح نمود
 چه اگر

چه کر ترک اولی از بعضی دیگر شود سبب هرمن آن بیماره و انتقام او شود و این لذت
 محبوب نه حالت این مظلوم برگل معلوم است و اراده اش واضح و هرگز علاوه خود
 نموده و نیاید در لوح حضرت سلطان اینکه علیاً اعظم علی زادی که معنی آن بیارسی
 این مظلوم جالست درخت سیپلک بخنلي یا پسری معلم معلوم فرست حال هاده
 شود و می‌ساخت دیگر و مایه دیگر بگزانت در بسیں در قیمت و در کوچه نادبار را مشغله
 نادگر را نهاده و جمیع آنچه وارد شده و حمل نمودیم مستضدو اند علوم اهل جالم از خصینه و بعض اندیش
 شده بخوبیت و مودت و اثائق مخواهی داشت باری این ایام تو قدر با رض شین و صادر
 نه فرس متبلد علی ملک عیسیم بهاده اند راد وست و دشمن هر دو موجود شیاطین ارض و دنای
 آن در صدر بوده و مستند لذاور و دستیاب در آن ارض صفت نه در ارض صادر
 نفسی از اهل ارض بر خدمت قیام نماید و بگفت هنگ جوید و بخوبیان افده قلوبها
 مخواهی نشاند اند این بیعت فیضان مذکون ویضرنی ولا مغضطظلم عن العمل والا
 علن الاستقامة عمل بناء اند در بستان العرش العظیم و این ایام دیگر اسامی اویلیا بر روس ایام
 خدیجایرن و لکن من غیر اسم خدا ایم مظلوم مرلم بخط فضیین و خادم و عدد نا بخلا فضن
 اکبر ارسال شد با اسم خود امر نمودیم قصیل اعطیا، الواحرا ذکور وارد دیگر جناب میرزا بهد

خ اصلیه همای ائمه را نموده آن مذهب شد و بری و هوسیع بصیر بخاتم حق مسلمین باشد
 بفضلش موقن سده احمد از اول ایام از کوششیان آشاییده و از در حقیق مخوم هست عظیم بزم او
 دا ولای ای آن ارض اسلام و گیسر مرسانیم و با فوار تجلیات افتاب حیثیت پرشادت میدهیم در
 این ایام مجدد ذکر شان از قلم اصلی نازل نوشت هر سه فصله من عنده ایان ریکت هو الفتاوی کریم
 اولیا ای ان اطراف طریق از قبل مظلوم دکتر نسا گبوار ظلم خالدین محروم میباشد نسل استبارک
 و تعالی این پیر عظم خدمات اندیش اقبالها و اجاپها اذار تفع الله ادیین الارض والسماء و شربوا من
 الاستفات من بهن الکمال ای تصریح البجر یا چند قبل علی صدیق بسائی حق ایهی آنی شد که موبدیان
 والا زادن اسلامیک سیاست انسان و با همکار اندیش پیغمبرت الام و بجز ایک و مکوت یا یکثربان
 لا خرم عبادک عنی باشد و الا اصحاب ایک ایشت مولی الوری الا ایله الایامت الفتاوی بتصویل
 القلم ایهی صلی صفت ایک و امن ایک اندیش لخو قدم ایافت العالم و مفترض سجات ایز کنه و بیان
 اندیش ایک
 جای خ اوابی و ابن زیج و حاجی ملی و ضلع او اذن توجیه و ازد و مکن هر منکار مکنست
 اقصاناید محروم نباشد از اپنے وارد شده اجرهم علی تدریب العالمین سو فروون ایوان

صبر ای اعالم در لام ای ایک ایک

جوانه

آن کوچه
بزرگ
لهم
دیر

دم
کم

جو ائمہ تعالیٰ شانہ الصنایعہ والادانف

۷۰

ڈا مسیدر قبل علی علیک بہباقی اگر شما بارض شش تو جب نہ درد باید در محل جاتی ہررو و فدرل
 قرار دے مید ایا مست در محل دیکھ مقبول و مجبوب است این از منتفیات حکایت
 کدار فلم حملی بداری شدہ حررو فیاض مصلوہ مکورہ در ساحت اقدس مکونیہ و پیمانہ
 فائز چند سی قبل ہر یک بورقی اڑاویا تی سدرہ کو حامل کیا ت آئی بورہ فارکشہ نہ
 یا حیدر قبل علی دو سازنہ لگیسر بسان بجانب علی علیہ بہائی بکو حق سزا حامت نمود اما
 کہ بناست مشغول عالم تصریف و ده جل را میرود اقاب تحکم مخاید اہم ز خلیل طور دا
 بحرکت آورہ سجنان اسکو بیایاست برپاست و ساعت ہو یہ افضل ادمی شد
 بکو سراچہ بین شلشا رحیم اسراء عرف شانہ و مقامہ حینیکید اسما بعلم علیہ
 تو وجودی برسل زخم اوند خالب قادر بدانہ خود تحکم نہ اون شانہ ناخذ کن امن اتراب
 و نظر مرشد اسما بیسا سم ای ان تمسہ الان سما و مکتوہ سما در اکانت او اضحت من ہندا کلکیلہ
 لا بائس چ کہ بار بکلکیل کیا از مطلع نقطہ اولی علیہ بسان اتم مولی الوری ظاہر شدہ طبیعت
 ہم مخصوص ہی شوند و دون آن معلوم و واضح ارجح اطبیب خالق فرمادہ ارغبا و اکچہ را
 کہ سب خط و ملت بجا تست یا حیدر حقیقت سدرہ مرتفع و تجلیات انوار

آنچه حبیقت مشرق و ظاهر و نور سوره کنار آنی با هر وسایل و لکن قوم منسون آیا
سبب منع پدیده اند لعمرانه مفضل و اشایش ذره و من مدنی خونه و توکل علی آن
القصد النذر بر آتش مع عباده المخلصین و اصحابیاء المقربین لا الہ الا ہو المشریع الواحد

المشریع الحکیم

ش جاب سیدع ل صلیله بہا، الله

هو المشریع اہلی المشفق الغفور الرحیم

عَلَى غبار غاقٍ تیرآفاق را احاطه نموده و اخزان عالم سوره استلب کرده این
ایام بحسب ظایه را خبار گزئ آمیز از هر جمیع رسیده پدیده میکل غلام بارگاه اتصاف
مستوی و عمل گوشة مژوهی سجان اند در دینه کبیر و باب حرص و طمع باز شده
که غیر حق از احصار آن عابر و فاصله در ظاهر ناضع و در باطن انحوه باشد و
لکن حزن این خلوم این ایام خارج از بیان معدنگاه برسیر قدرت مکثیم و بر تاریق گزت
جالس شوکت ظالمین اقدار امیرا ضعیف تمايز و مضریات منزین وجه سدقه اسر
گند صاجبان سمع و بصر در عالم موجود ایشاند صرافان حقیقی ما بین اخراج عالم طول ایام
و غیاثهم این ایام بعضی خوارگه در ظایه سبب حزن است رسیده از بلاد صعود و آنم خناب
وارانی عما

وارتفع على الرفقى الراهن امرؤ بحر است مراج وآهاب خصل شرق والدنج دراول فهو
 اينكفر مبارك زفف مثبت الى شرق شود منتسبين فرس طلاقه مقبله كداولن ايم كورها
 آنيد عطاء اش ميده اند جنلخ مبارك غفران مرشد سخت ان ذكره فينه الا يك من مرأى من العين
 الکريم يا ورقى يا تم على فرجي باهکر علی دگر کلم اسلام على في سجن عکا، وبحکمة دفع بحر الغران
 ودفع عرف رحمة رب انت بست الا مکان التور اساط اللذخ من نف سماه، فتمليک
 يا امسى يا ورقى نسل تسبیک و تعالی ان تسل عکیک فيکل الا حیان فمه الباقیه والا کلام لایق
 ویستدکیک بیکل يوم نافرخ پر تلک و دیتریک ک آنہ ملحد المیمین الغیر الفضل لالله

الله هو الفرد الواحد العصیز العلی

باب حدیث صلی علیه بهاء الله

هو اذن طلاق المبین اینکسر

وذكر من نداء من قبل ای اه رب العالمین وحضرت کتبی السجین الاعظم وفاربا صاحب الظاهر
 او کان میں ایدی الحافظین یا تقدیم قبل علی ان سبع النساء من شطر الکبری، عن یمنی العجقة المؤذنی
 من صدۃ النبی ایه لالله الاله العلیم الحکیم فیتمنا ذکر ووجذا من عرف جبل العلی
 الکیک واجبیک بعدذا الكتاب الذي يحيى منه الخاصلون عرف عاید ربهم الکریم کم عالم

احتجب بالعلوم عن سلطان المعلوم وكل من اتي كسر احسام الموى باسم الراك الورى اقبل
 الى الافق الاعلى بوجيه تسليركم عارف صدار العروقان سلاسل المفت ومحنة عن شاطئ بحر
 يسمع من امواجه قد حسوا بالعالم بالذرا الفخور واتي مكتفياً بظهور سلطان جسمين وكل من فتحته منه
 اعجائب لا يكفي عن راكم اللقدر وكل من جمال خرقه باسم رب القوى ليتسلير يا محمد قبل على قم
 على شدة موليك بالحكمة والبهاء يان كذلك نزل الامر من ربى الرحمن والناس شرجم
 من الغافلين من الناس من عرض عن اتم الالكماب مستكتباً بما عده من الادلة والاسان والتأليل
 هذاؤهم نسباً الى اتنى كتب النبئتين والرسلين هذاؤهم يسمع من كل شيء من الاشياء
 هذائى يكتب لاسماً وفاظ اسماء بالمراتب قوم معد بنود السموات والارضين ضع القوى بقوته
 يكتب وما عند حرم من التخصص الاول اعمارات اندما منفتح عن الافق الاعلى ان ربكم لم يحيى
 العزيز الحكيم قل هذاؤهم ان اضخوا باقدي فيدا الامر الذي نهر باختى ولا تتبعوا او ادم الدين
 نبذ وامانى الله ومحمه بما اتبعوا كل جمال حميد كسر واحسان اطنون باسم القديم ثم
 اقبلوا بجوه وحياته الى مشرق وحي ربكما الراكم الورى هذاما ينفك في آخرة والارضى ان تم
 من العارفين هذاؤهم لا ينفكهم ما عندكم من اشارات الدين غرجم العلوم على شأن فتحهم
 عن سلطان المعلوم الذي ينادي باعلى الالداء بين الارض ولهماء اشارة الله الى انتقامه

العلم

العظيم الحكيم قل يا مبشر الصدقة ابن ابي طرفة وابن ابي ذئب وابن فضيال مسند الله من قبل وابن حمزة في
 وصاعداً وصالحاً وجاد لهم بآياته وكفر بهم بالبرهان الحكم المبين دعوا ما منكم من حسرا طاته وخذلوا ما أمرنا
 به فليكتأب العزيز ان فخر الاصدقاء معاشر قدر عجز بحسبوان امامه وجدهم وبلغ عزف لارجمن في
 دينكم الفتوحات ولا ينكروها من انت لمين مثلكم كمثل آدمي تكتب بحرف من معروف معرفة
 عن اكتتاب العظيم الذي نزل في اسرار ما كان وما يكون قل تعالوا اقراوا الانزال لكم باعذكم
 من كتب الله ومحنة وما زل على صفيحاني من الاولى لآدمي لا اول له كذلك هر طير اديان
 على الا خصان ولسان الرجم من فحيلكوت العروقان لوابهم اصرفون قل قد اخذتم العطوة وبدعم
 بالبحرين ورائكم بالذكر يا مبشر المشركيين ان سمعوا اذاء المظلوم من شطر اسرار القديم وقومو
 على نصرة اسراركم بذكرا النسب والشود عن يائدات المظلوم وبحكم لوجبراته بشيء ذلك ما ورد
 عليهن اياته من الذين يظلمون فين اللعناء الاصل وكتب عيون الذين تشكوا بالعقوبة الرشيقية اليريم
 كذلك امرؤ الایيات وصرفها يا سحيق لسكربيك العزيز الودود اليساء المشرق من في عزلك يا
 ابا سماعة، عزيك وصل الدين فصعدوا في امراء سعادان الوجود احمدك ايجتاب يا احسانا، نداء لك
 اهـ، فامر شدة وياقـ اعلى توجيه نورهـ ناصـات رسـيد وعـيد ما ضـرـى المـظلـوم وـكـرـنـدوـ وـصـيـغاـ
 غـازـيـگـشت طـوـبـيـنـ اـنـتـيـلـ قـبـلـ وـكـلـ سـارـمـ سـمـ وـكـلـ بـصـرـاـيـ الـافـيـ الـاـصـلـ وـالـغـزوـهـ اـجـلـاـ

بیچ کتب و زیر بر جلت این امر کو ای داده و حق بقی جلال مبین ایام این بورا بخود نسبت دارد
 مدنگ کل از عده عاقل و محظوظ عیب آنکه حال بخشی از علای ارض که بمحبوب تذکر نمود
 که سبب و ملت اعراض و اعراض عدای صار قبل و قرون اول بر ظاهر احصیه چشید
 صحری بیشند جای باسی بزرگ و سیاست مبنی که سبب منع ایجاد خلق استند بخواست
 نفسی ایوس مفود را در فیوضات حضرت فیاض مروم شاید چنانکه اینکه ایوس ایوم فوت شود همان
 آن از قوه پسر خارج است قدر باست و تا بکو هر کل که خالصاً بوجده آسان خواهد شود
 موثر است من امروز از سلطان اعمال در کتب ای مذکور و مسطور چند نما آزاد اشیا خذلین
 ایکتاب ای مسوب شوی و ذکرت در فقر سالم مخدعباند ایکه از حیثیت نفس سه دل خوب
 اهنا آنکه الهمیه و جهوده ملکوتیه ایکه عبر عیش و ایلیم عن هر فان حقیقتها و کل ذی هر فان عن معرفتها اینها او
 شیخی عکی عن اند موجده و اقبل ایمه و تسلک به و سیده در ایضیورت بجهی مسوب و باور ایم
 و بن غیر آن بموی مسوب و باور ایم ایوم هر نفسی شباهات خلی اور از حق منع غزو
 و خصوصاً علیاً و سلطنه امراً اور امحظی ناخت او از آیات کبری لدی اند تاکه الورگی
 و در کتب ای فرستم اعلی مسطور طویل من فاز بسا و عرف شانها و متابعاً در رابطه نظر
 از اماره ولو آسود و عده و مطلعه و راضیه و مرضیه و امثال آن از قبل ذکر شده و کتب قوم
 مشترک است

مشوفت از امن او کار طلب اعلی فیال بدگرا یزد است داشته و ندارد ^{۱۵} شکیلیم
نه خاضع است و با او هر کس تک ان سآه، اسماها و کل القات ممتاز است و در صین نعم
عقلی بشی خارج نداشتند و ندارد در تمام خود ساکن و مسترجع جمیع امور را با سایر
ظاهر و با هر دو با سایر ممتاز است سیر و ادراک و مشاهده محنت میشود و در عصر ملطف نماید
بیچر است بیانه، موجوده از ارض و سماو اشجار و اسماه و جبال کل داشته و میخاید و بیک سبب
جریل از جمیع محروم تعالی من خلقی الا سایر د تعالی من ملتی الا سوریها که شنیدن از ایام
با بد لمعرفتند و آیه لسلطانه و نگویی من سماه و دلیل لظرفه و اقداره و سبیل ای صراحت شیوه
با محمد قیل علی ان اشکر اشد بنا ایند ایک من شتر از چن و دکر زان بدگر بدگر بچادر بکر زان
وان انسن علی با هیچ علمیست ایته من آیات الله و متبرهن اسرارانه اوست ای گیری
و خیر گز خبر میدهد از عالم آنی در او مستور است آنچه که عالم حال است متعاده و کرانه شسته
و ندارد ان انظر ای انسن آن آنکه علی تیسن و انسن الاتمبه آنکی قاست علی ارض
و متمن آن س عن دلک الا سآه، و ماهرهم بابعی و اخنخا، الا انتها فی حضران میعنی خلی
در جمل و ندارانی قوم ناکه جمیع عالمند بایکند احمدی از مطلع اعراض اططلع داشتم
ذلک تا لوا املا قاله ان توون ان سقشم علی الا مرغیا میجد منه کل ذنی در بایه عرف الا غلام

فی امراته رب العالمین قل با عذر سمجحه اه تعالی المظلومی الامار اه ماندیا ای سوا هم
 و تعریفی کان سخوار و تصریفی ای اتس الواحد المصطفی العزیز الراہب قل شحو اماعن که و ندا
 امر تمیز فی المکتب تقدیمه ای تسبیحان لا یکرو ای اذیین نیمه الائمه اضافه من و راحم
 و فاسو ای بالاعصاف قل تعالی اصحابی الشیکم الشس فی وسط ازوال اتفاقا پای قوم و لذکرها
 من اصحاب افضلیت ای خدا ای لبکم و ازمل کمکم ای شیکم ای اند کمک ای رئاب ضعفیه
 ای اسد قدیمی البران عظیم ایم وجود ایم این ای قبول ایمه و لذکرها من اذیین رأ او البران
 و لذکرها بایستیو اکل فلک رئاب کند کمک ستیں ای ایل فی حضور سمجحة و البران طبعیت
 فاری بصریه و دلیل ای عرض من ای المکتب الدائب و لذکر سوال نموده روی بد
 ای خرابیدن کی جاریج میشود ای کیچیخ میشود برقی ایلی رابع امارات بستانی دایم میشود که
 بجمع السن و اخذ ادم از ذکر کش عایز است هر فضیکیه در امراته ثابت و راحت او بدانه
 سعد و بجمع حوالم از اکس فیضیه باید دوست ای خپور عالم و صنایع او و آشتیا طار
 در او با مرسلطان تعقیقی و مرتبی ضمیمی در فیرلا عظیم ناید که محتاج است باید واروح
 مجهوده باید مالله نظر کن من آن ایش کریں این خاتمات و پیغمبرین خاتمات نفس در الواقع شنی
 ذکر شده اوست ای لذکر از خول و خروج مقدس است اوست ساکن ظاهر و مه
 قاعد

فاغد شهادت میده برعاملیکه از برای او اول و آخر است و چندین برعاملیکه مقدم
از اول و آخر است درین این مری شاهد مخاطب و بعد از بیست شهاده از اول چنین
اور اشایه میسانی حال ملاحظکن این چه حالمیست نکلی هکذا آن و ظهر راه
و قل کس محمدیانی ویستی و مخصوصی باید تقدیم علی هر فان بحرضک و سماه طمک
و چنین کثر الاقبال بایدی عطا کن اسلک بازدش و چک و زاده امرک باز
تو چنی هنگال الاحوال محل خدمتک و بقیه امرک ایرتب انت اکبر یعنی ذو الحفضل العظیم لا
نهنک شوئات العالم ولا نجزک اشارات الامم ایرتب اسلک بفرک باز تصحیح باصیع
نهنک محل و جی باست مرک شم اکتب ل من فدرک الاصل خیر الاخزو والادلی اکتی
انت ماکب الوری نا الرا امت الفتوی المقدار العظیم و ما ذکرت الفتحیمی کب و نظر
له را بحسب آن و سیارات ام لحقیقت و احمد درین سیه دار قبل عین قریب
محمد فرقان کشکوی راستمن لاعقی بیان آنده و امثال این گفتگوی اتفاق
و جای است از برای ابصار حدیده و لذتین او تو ابصار من اتساعیز اکیده ایسته مخفیانه
حذلت است و ادراکات مخفی است دلایل صنع ملاحظکن و لعلکن کی خاتم آنها
زدنی فیکس تحریز و ما ذکرت این انتها، عالم الاجسام هر فان این خاتم معلم هست بهجا

فی بزم فی ناحت الارض و ساحت الہم، وارتقت فراغص الارسماء، وزلت اندام العلی
لذین فتصویبی ایت و حمده بیا تیغه اللطیون والادمام ان ہشکرانہ با ایک و عدکانہ دھنگان
و علکات ایک ای سواء، اصراط آن و مدن حرف جگ و ایک و اشغال جنک تریک تھا لکھنے
وسرقانیہ الایات امر من هندا ان بک لموازیز الوائب قدر ایمان امت مدید و سخا، ناجیت پڑتے
انہ بسدویری و ہجۃ السیع العیداء ان اظر تم کریا محنت من بیش و مانہ غشید اللطیور و قم علی الامر بستیه
تستیم: الادمام کہکشان و مکان المظلوم من شطر اسجن و دیک بایت لایقہ افتاد الیہ، اشرفت
من اقی خیریہ رکن سبک و عمل من مشتبث بذین نہ ماکن الایجاد

بسی ائمہ علی فی اتحیی المؤطمد

قل سبیاک الفغم بالالکھانات و سبیاک الفلم، یقصود الکھانات اسکاں بیک المیری
من لمحوت الارسماء، و اصناف و بشقی ایک و اظر بیک ان ازیانی صل خدمت امک ثما جعلنی یا آئی
ستینا من بک و ناطق بیک ثم از غنی یا تھی بیکاریں خداکار و ہند مکبین عبارک
اکت انت المشترد المعنیز الوائب

ش جا ب سیرا عیسی طلبیہ بیاء انه

بسی المفرد من الاغصان کتاب از زارگمن لمن فی الاماکن و فیہ ہی لعلی ای صراط استیم

اشکوثر ایکھیان لخمان و شاه، لکھ جیدستیم آنہ مادہ اللہا، لیل لاشا، و سراج الامراللہیں ایضاً
طوبی ایڈی عرف و قام علی خدمت امراء و ولیں لذت چین فی ما رومہ بسان او احمد من اس احمدین ایضاً
یوم فی رسایل انسان من کی بھات قد نظر را کان گئونا فی علم اتسد ان پیغمبر روا یا قوم وں کو گوئیں المشریق
لکھ نزل من فصلم ایسان یا بجد نہ کس ذی قسم ہر فائدہ ایکھیم اکھیشک یو می ثم افریدہ بیٹا
المفتریم احمد تدرست اعلیٰ

ش بباب علام مسین صیده بیان، آن
بی اسرار العظیم

تجسيب بربانيم و باستانت كبرى امر ملائيم ناز ميلات هياكل طفلون و ادام ادام اراك
انام حروم نسند اندیشم اجداه کا ينفهم فیکل ملام من خواسته اند ندو الفرقه الواحد العزير الکريم
جناب فرهاد

جو المختار در علی من الملک و الملكوت

سبحان من اسوی عی المرشیش و عالکل الباقي الباقي المقام الذي منه شفیع
نیر الطیور من لهی اند العزیر الخنود فدارفع آتشنا و فخرت الایة الکبری طوبی لادون سمعت
و اینین راست و رجل قام صلی خدمت امر بتا العزیر الود و داگت اذ اشربت اتریشی الحکوم من
اسی الشیوم حقیک اشنا و اینها المظلوم و کک البهاء و اینها المذکور فی لوح مسطو
ش جناب اقا میرزا هاشمی علی علیه السلام و الله

حوالی طراز من العالم اکرم

یا علی علیک بہائی و خانی اصبحی الیوم فی مقام کریم و ذکر را کل بدکر لایجادله ذکر من
فی التحوارات والاضئین و پر تضویت فضیلت الوعی و عرف المتصیس طوبی کا کل من
و جدی ایام اتسدیت العالیین تقدی عاطقی البلا و من کل الجیات بما اکتبت ایادی زلیخا
آن المظلوم ساری و یعنیل کاس بجودی ما کک الوجه و دکک اکرم یا جویل العالم و کلیخا

یا مقصود الا سماه با جملت چدکه تقدیر ایک و ما هنایا کام کات است افضل
الکریم افرح بمن اراده ایان العظیمه ان یذکر الورقة التي رجعت الى السدرة لمصری بدکری طبع
بجز الفرقان و ملک عرف الغفو والحسن ان ریک ھو المشفق الکریم نسل اتدان
صلیها فیکل الاحیان لغفته من ھنده و رحمته من لدنه آن ھواز ھم اترا عین و داکر الکریم

ش جانب محمد باقر

پایام گوینده داده

با محمد قبل باقر برجی و صیخ و حبیث در فراق مجھوب آفاق انسان شد حق جلاله این خلیل
از عدم وجود آورده و از برای ادراک این روز مبارک و عزفان من ظهر فریب ایسده المیعنی علی اهلین
و مشکلی شهد و دستیت که کل از برای ای ای خلیق شده اند و دوست یکتا فرب دوست هزا
دوست داشته و دارد شادوت میدهد با پنجه گرشد الواح آئی و کتب رب ای و دکن نخوس طافیه
خانده با غیر سبب و خلت من شنده محروم میباش زاین منع پر که اراده ایش میعنی است
و مشیش ناقد ثبت هناید از قلم اصلی هجره از برای ہر گرد اراده فرماید ان ریکت له المقد
القدیر قل سمجھائی یا کی توانی مصدقه ای کل کام و سائله من ھجره دک یا یعنی لاما کر کل کام
ای ریکت لامقی عما عذرک قدری اجر من فائز برایه طلاقک و طاف حول هر کام اکت نه
المقد

المُفْسِدُ الَّذِي لَا تَبْرُكُ شَيْئًا فِي الْخَيْرِ وَلَا تَنْهَاكُ جَهْوَةَ الْفَلَمِينِ احْمَدَ رَبِّ الْعَالَمِينَ

شَجَابٌ مِنْ إِمَامٍ حَمَدٍ بِقَرْطَاهِيَّةٍ بِهَادِهِ اَنَّهُ

جَوَاثًا بِهِ مِنْ فَقْهِ الْاَصْلِ

كَتَبَ اَنْزَلَ مَا كَبَ الْاَسَاءَ اَوْ كَانَ بَيْنَ اِيمَانِ اَهْلِ الْاَصْدَاءِ الَّذِينَ نَفَضُوا اَعْمَالَهُمْ وَمِنْهُمْ وَآكُرُوا
جَنَاحَهُمْ وَكُفْرَهُمْ اَوْ اَذْوَاقَ سُبْدَانِ مَبِينٍ اَمَّا دُعُونَا الْكُلُّ مِنْ فِرَسَرِهِ وَجَابَ الْاَسَدَ رَبِّ
الْعَالَمِينَ وَكَذَّافَاتِنَا اَنَّمَا الْوَجْهُ وَمَا هُنَّ بِالْمُعْتَدِلِينَ بِالْجَرَانِ الْعَظِيمِ الَّذِي اَنْجَى بِسْمِ الْمُسِينِ عَلَىٰ مَنْ
فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَيْنِ اَكْنَتَ اَذْفَرَتْ بَنْجَاتِ الْوَسِيِّ قُرْآنَنِي اَتَيْنَ لِمَ اَدْرَأْ قَدْتَلِي وَمَا كَلَّكَ
عَلِيَّ قَلْكَ— لَا صَلِي اَقْدَتَلِي المَوْجِبِيِّ اِنْوَارَ وَجَبَكَ وَالْقِيَامِيِّ بِكَ وَاصْفَافَ بِكَ
الْاَصْلِيِّ وَالْقَنْطَرِيِّ اَهْكَ— لَا صَلِي مَنْفَعِي عنْ زَكْرِ حَسَنَكَ الْبَرِّمِ وَمَقْضِيَاتِ حَلَكَ
وَحَكَكَ اَسَكَ يَهْرَلَتْهُرَ بِاَنْوَارِ وَجَبَكَ وَشَذَّدَاتِ عَذَّلَكَ وَقَدَّارَاتِ فَحْواَتِكَتَكَ
وَقَدَّارَكَ بَنْ كَنْتَبَلِي اَجْرَلَكَ ثُمَّ اَجْلَنَيْنِي صَرَالَمَكَ وَقَانَمَهُ عَلِيَّ حَنْدَكَ اَكْنَتْ نَهَتْ
الَّذِي لَا تَبْرُكُ قَوَّةَ الْاَنْلِمِ وَلَا تَنْهَاكُ سَلْطَةَ الْاَنْمِ ثُمَّ قَدَّلَنِي يَا اَكْنَيْتَ بِي اَلِيكَ
فِيْكَ حَالِ مِنْ اَلْجَهَرِيَّهَا دَكَ اَنْتَ اَفْتَنَتِي اَسْتَدَالِ لِاللهِ

اَلَا اَنْتَ اَكْرَمُ الْعَفْضَتِ اَلِ

١٧٨
شـ جـ بـ مـ يـ رـ زـ مـ حـ دـ عـ لـ صـ بـ بـ هـ آـ نـ

بـ سـيـ المـيـنـ عـلـىـ مـكـوـتـ الـسـاءـ

ذـمـمـهـ قـبـلـ عـلـىـ يـكـرـكـ المـظـلـومـ فـيـ يـوـمـ فـيـ نـعـبـ الـفـلـارـ وـارـقـعـ بـأـجـ الـكـلـابـ وـارـادـ وـاـنـ
 يـسـكـنـوـ دـمـآـ، الـذـيـنـ اـبـاـبـوـ اـذـارـقـيـ الـنـدـ، وـسـمـوـ اـذـلـهـ حـيـفـ سـدـهـ الـمـيـنـ وـشـاهـدـ وـاـذـأـشـرـ الـنـورـ
 الـاقـيـ الـأـصـلـيـ وـقـوـجـوـ الـأـوـجـ بـعـدـ فـيـ اـلـاـشـيـاـ، كـهـ كـلـكـرـنـ كـفـسـلـيـ الـأـصـلـيـ اـنـ اـسـتـ
 وـقـلـ كـكـ اـسـمـدـ يـاـسـنـ دـكـرـيـ فـيـ بـحـكـمـ الـعـلـيـمـ كـمـ فـيـانـسـ خـدـرـهـ مـهـرـاـكـ وـنـاطـقـ مـاـنـزـ اـجـمـيـلـ يـاـكـ
 اـنـ تـخـفـيـكـ سـلـوـدـ اـبـجـيـرـهـ اوـمـكـاـنـ شـبـهـاتـ الـفـرـاغـةـ الـذـيـنـ يـخـونـ الـعـلـمـ مـنـ دـوـنـ يـيـةـ مـنـ اـشـ
 رـبـ الـعـالـمـيـنـ لـيـسـ، يـخـونـ اـلـاسـاجـبـاـسـيـ وـلـيـتوـنـ عـلـىـ فـسـيـ اـنـ فـيـ اـلـاـجـجـبـ قـلـيـهـ
 الـعـلـمـ، كـمـ سـالـمـ اـرـادـ اـنـ بـطـيـقـيـ تـوـرـاـتـ بـطـوـنـهـ وـكـمـ مـنـ سـكـمـ فـيـامـ عـلـىـ الـأـعـاضـ بـحـيـهـهـ وـكـمـ اـسـطـرـمـ
 بـتـهـرـهـ وـأـلـهـرـهـ اـرـادـ عـلـىـ الـنـعـمـ اـنـ لـمـوـ اـمـتـدـ الـلـهـيـ لـاـ تـبـرـهـ كـمـ الـبـيـارـ وـلـاـ تـمـضـ ضـوسـاـ، الـبـلـدـ اـتـلـهـرـ
 الـوـاـدـدـ الـعـصـيمـ اـكـيـمـ كـهـ كـمـ مـاـ كـبـرـ اـسـيـانـ اـذـ حـاـثـتـ اـلـاحـرـانـ مـنـ الـذـيـنـ كـفـرـوـ اـذـ حـيـفـ الـيـوـمـ
 الـمـقـدـسـ الـمـيـنـ طـوـبـ لـمـنـ قـبـلـ اـلـوـجـهـ وـوـيلـ لـكـلـ مـعـرـضـ بـعـيدـ اـلـبـاـ، اـلـشـرقـ مـنـ اـنـ قـيـ مـكـوـتـ الـنـيـ
 عـلـىـ الـذـيـنـ فـارـزـوـ اـبـكـرـيـ وـطـارـوـاـنـيـ هـوـاـ، جـيـ وـكـلـوـاـ

بـ جـلـ الـمـيـنـ

شـ جـ بـ

٧٧٩ ش جناب سید زاده فرمیده بهاء الله

سبی المقدّس عن الاصحاء

قل يا ملا، الا نشان، ناسخة این ناکت (الناسخ)، با مرکز انتقام معد جنود الارض کلمها ولا تسمى طلبه این
کفر را باید المپرس انتقام قلن يا ملا بالغافلین تعالوا برکم افی اند الاصل و احمدکم با مطلع
لسان الطیر اند اللام (الصیزیر) الودود قد حضر کنیکم و رفعه کو احده بیک پیغمبر (خدا کم و توکل کم
و اتفاک کم) امر اسد رب ماکان و ماکون لعراست و جناده مبارکا باسم رکبم ماکب الوجود و نسل
بان یقین کم خسیر الاضرة والادول آن دهون اقصد علی هاشم، بتوکل کم فیکون

ش جناب آما سید علی صلی الله بهائاه آله

حوالات هر العلیم اخیر

اعملی با ایمان طریق و جوی قد عرض العبد اصحاب شرکت کاب نی میں احاطی (احسن) ان من کن کن
باور دصلی اویانی من جنود المحتدین یا ملکان اشتکریں اراده و ادان یکند و امداده لطف شما
فرده قلن پیاگم باشد، اصحابین هی اصرهون بخش های اراده او و اخیر درج فیاعلی را نفس اند المیتة طلیعن
نی انسوات والارضین ان افیج با وجود کنیکت بک متنه سامی اشارت الغافلین آمری
اشکریکن کا اصحابیان بیهود بانظیین قلن خاور آنده با ملا، الارض و امتیتو اکل خافل هر سب

فهانى من يدعوك الى ما لا ينتهى بـ وام اسماى الحسن ان اقبلوا ولا يكرونا من المعرضين اما
ذگرناك من قبل بالابدا رد شبين فى الملك يشهد به كاس من طبع قيمكوت اسباب اخلاق الاد
الآدنا الفضور الکريم لا تضرلنى انتعلم واقتداره سوف يرون الخلاصون نير الامر شرقا من اقى ادا
ربك المحتوى العالى اتسيد بر البابا، المست فى من افق سما، مكتوب عديك وصلى الله عن بنده ما

فی الارض مغلوب ای امروز اخیر

ش جاپ پیدا عل صہ بھائیات

هو اقصى عالم ثالثة الحكمة والعلماء

باعلى میکب بیانی شد احمد بعایت دائزی این الذي كان معک من مدحه عموی عن قول
اللوری حق خایت فرمود و قصای طاری تبدیل شد و کان الیوم لغتہ بشد بیک المظلوم
فی سجنه العظیم ارخی میطلبیم او آناید فرماید که شاید بقضای محروم آخر مثل نشود لغراته لایم
لیکن علی ضرمه الامر یعنیه و لکن منفه الا و نام من من شرق الا و امر و ان حکام الیا په من یعنیه
حدک و علی من عک

ش جناب غلام قم حسر الدی خسرو فار

بهم السينين بعد الاجماع
يا عذلام عذيك بما انت العذير العذلام قد فترت بامرل في كتبه
حضرت

حضرت وسمعت و كنت من المأذون لدى باب فتح ملى من السمات والآدلة بين قوافل
الذكى من شطرانج و ذكرك بالفلاح يُعرف أرجمن في الامكان ان ركب هولمشتن اكريم
البهاء عزيز وعلى هر ينكح من لدنهم ينكميم

ش جاسب بيرنانييل قبلها عليه بسته

بسى الہنی: ماں البر و حلق المهر

لما صيّب بها، آته ما كث مکوت الاجا بحسب حیدر کمزدگرا ولیا باغوره قدم احمد بن علی بحر
بيان متصود عالمیان فائز گشتید حق الہی آتی کشا محمد باستینی رحم جاگ من یه علیک ہمک
برہنگ کی سبیقت او وجود من الغیب والشواز یا نقصانی پیچل عالم من چو اک
آنک است الشاعر العجیب لا الہ الا انت الصبور اتر صیم

ش جاسب حاجی ابوالحسن عليه بھا آته

ایو ان قدس الاظم العلی الابی

قد كنت مکورا لدى العرش فیکن سنته الی ان بلعنت ہنسنون الی زندہ قسمتہ آتی فیما
صبروا اولیائی الہیں افسوس ایشائی و اعترضا جرہے یا امرلہ اتنی ام اکتاب بدکاش نہت کتبہ
و درفت حیران آنین بہ مررت الاصمار ان لطفاً ملکوم بدکرک اذ اس طلاقاً خزان من گل بہ

قی ان هنر اخبار الحیات و ایثار الخصیه لمرات لوار دین خدا کل کل مرج منده آنکه
المسد و المیر الخوار اکت شریعت رحیم الوحی کو بعده کوب و کاسا بعد کاس کل نکن
هفتم صدیک ان ریکن لمو المیر الخوار طوبی لمن شرب قرح طالی و کوش عرفانی آن من می
انخلق فی النبیر والامواج البتا صدیک و علی الدین تکو اجمل الصیرین عرضین هن اللشون الدادی

ش جابر علیه السلام

حوالہ رسیدی بذا انتقال

سب سیک اللهم بالکی و ملکی و سلطانی و سلطی و ملی و جلی اسکن بہموج برکت
الله تعالیٰ منادیک و ملکک ان تفتح علی وجوده فاصدیک ابواب تکیه ثم از قلم بالای کوثر و کیم
امم و جگا کا کسانت ایضاً بکریم و فی قبضک زمام من فی انسدادت والارضین

جانب محمد علیه السلام

پام مقصود عالمیان

با خدمت علی اکبات رسید و ندایت هنر اصفاق ای امیر و هر فرشی حق جمل مبارک راشناخت فی

۱۸۳
اعلی اقبال نمود او از تنویریت که فیوضات و خلایت ملاب او است این و آن دل جمله
حلاوت این برسند و با پنجه سزاوار است فائز شوند آن دل حقیقت بکمال نیور و این
ظاهر و بجز عایت در آنج مذکور کل محروم و محروم از من شاد آن ریکت آنکه بجهل از مر
و لذتگی علی اسمی اللهم از حق بخواه ما بر اینکه لایق آنام الهمیت فائز شوی طبیعت از برانگیزیکه
ما پس بباحث اقدس فائز شده و از قلم اصل بجواب بضریح شکست او از اصل اهلی دلی تحقیق
و در کتاب سلطنه این اشکار است بعد الفضل المشهود

ش جا ب سیمه

بسم الله والشهود

۱۸۴
کتاب امراء المقصود من حاتمه المروي اذ الذي اقبل الى الله بالكلام الفرض والمرى اذ عرض فضولوي
با اینجاونکن فاعل هریب لیجیمه کتاب ای مقام لا تخفیف جزو الارض ولا تخفیف سطرا احکم این
اعرضوا عن اتسدیت العالمین ياطی قد و کتاب کتاب لدی ابطالوم و وجدانه مرتبا بیانی مجتبی اسد و
اجنیانک بهذه الایات التي لا تقادوا خزانی الارض کهها بشبه کتاب ریکت اللذعنی ایجیر ان افرح بهذا

الذكر لعظم وغلب احمد بن من قصصك ملوك السما، وفي يدك ارث الاستياء، اكتات
الذى اتيتني وعشقى شرقاً ياك وطبع بينك الذى اعرض عنه كثراً على الذين اتيوا اليه
ونبذوا ما امرنا به ياك المبين اكتاذ افرت بلوح اسد وجدت عرف القبة فلي ياك
والبيان ياطلا، الا مكان تامة قد ادار في التفسير وفخر سلكم الطهراً الذي به قاست الصورة
في التصور ان عروفاً اليوم ثم اقبلوا عليه بحضور شخص ياما، والارض وعن وراءهم كل عالم بصيران خطأ
لوح اسد ثم اقرء لهم ياك الى حمام دقيق ويزيل كث، تهدى صاه رحمة ودبت انة لم يعطيكم
شكك بغير الاستفادة لشيا ياك اشارات كلها حق ولا تحرك شهادت كل شيطان ربكم ياك

شكك شيد القرى وانطلق في سجن عكبا، انة لدو المبين الفخر الرؤسي

جانب خدام قبل حسين عليه السلام اسد

هو انت طلاق في ملوك الہیان

فتاحدوا ارشدي بآپچا حل ادان محروم ومسو عذر كرم صدودي سجارة اخر نزد ودبي
شن ايشانه جاريکا استامت تمام بر امر قائم نزد او ياك رجال وضخم اسد من قبل ليك ايشانه
لبنوك

بطر لامیم و بیع عی دکر اسد دایت نازل و بیان تفہر تکلم طور بیرون نهودستی و مکتبی
خاف حمدکن حق بیل جلد ناکه ترا آمید فرمود و باین فوز اعلمکن نازل نهود کرمش خالما احاطه نهود
و وجودش عرصه و جور را طلبی از برای نشیکه شبات اهل ضلا او را از هنی مصال منع نخود
و محروم باخت اینها، حیک علی الدین اقبلوا لای اند الفرد الواحد الفیرز العظیم

سُنْ جَابِ عَلَامِ حَسِينِ صَدِيقِ بَنَاءِ اللَّهِ

هو الرفیق الفریب

١٩١

قل سچاک یاسن باک خیر اسر المکنون والزم المخون اسلک باسرا اسک الهم
واباور وجیک یاماک الدنم وبالعلوم التي ما احاطنا احلى شاعر المکنات باجنبی
من ایادی امرک بین خنک و لا قوم عل خدمت امرک و اذگرک باحکم و البیان الی
اکت انت المقدار عل یا شا، و نی قبصیک زمام الاستیا، لا الی الا نانت اسک

الاسماء، و فاطر

السماء

جَابِ مِيزَانِ الْحِكْمَةِ فَرَعَيْهَا وَاتَّسَعَ

وَالسَّامِ لِجِبْرِيلِ

١٩٢

قَدْ كُرِدَ كُرْكَ لِلْمُظْلُومِ فِي سُجَّةِ الْأَعْظَمِ وَاجْبَكَ بِالْمُصْنَعِ مِنْهُ كَلِمَاتُ الْعَالَىٰ هِنَّ الْأَمْ طَوْبِ
لَمْ وَجَدَ وَكَرِدَ وَهِلْ لِنْ غَفَلْ وَاعْرَضَ قَلْ يَا قَوْمَهُ كَلِمَاتُ الْمُؤْمِنِ فَتَرَوْنَ
وَهُنَّ أَذَّاءُ الْأَرْجُونِ قَدْ أَرْفَعَ بِالْغَصْلِ لِرَأْمِ تَسْمُونَ وَهُنَّ أَوْجَدَهُ كَلِمَاتُ الْمُؤْمِنِ لَوْاْمِ تَفَرَّوْنَ تَأَذَّى فَارَ
صِيرَفَتْهُ وَهِزَّرَ إِلَيْهِ رَحْمَى وَخَرَرَاهُ عَيَّانِي الَّتِي اصْطَاحَتْ الْوَجْهُوْ قَلْ يَا دَلْ وَالْأَرْجُونَ إِلَيْهِ مَنْجَنَّ
الْأَطْسُونَ وَالْأَوْدَانَمَ إِنْ أَتَوْهُ الْأَبِيسَارَةَ فَسَدَهُ اسْرَقَتْ شَمْسُ الْأَمْرُونَ إِنْ أَرَادَهُ رَكْبُمُ الْعَيْرَةِ الْأَوْدَى
ضَمَوا عَلَىْ كَلِمَاتِ الْجَدَلِ مُغْبِلِينَ إِلَى اسْتَهْلَكِ الْوَاحِدِ الْمُبِينِ عَلَىْ كَلَانَ وَيَكُونُ لِرَفِعَكُمُ الْيَوْمَ مَا عَدْكُمْ
يُبَشِّدُكُمْ مِنْ عَدْهُ لَوْحَ مَطْلُورَ كَدَكَ خَرَّتْ نَاهَةُ الْأَرْفَوْنَ عَلَىْ فَصِنِيْسَيْبَانَ امْرَأَ مِنْ لَدَنَ مَا
الْفَيْبَ وَالْشَّوَوَرَ وَمَذَرَاجِيَّانَ نَسَكَ وَبَشَرَهُمْ بِرَحْمَةِ أَنَّهُ وَفَضَلَهُ فِيْهَا الْيَوْمُ الْمَبَرُوكُ وَفِيْهَا الْمَأْمُونُ

زَرْفَانَ جَابَ مِيزَانِ الْحِكْمَةِ حَلِيْسَهُ بَهَا، آتَهُ

بِسْمِ الظَّاهِرِ الْمَاهِرِ الْعَلِيمِ الْحَكِيمِ يَا مُعْشَرَ الْعِلَّا وَالْقَوَّا آتَهُمُ الْفَضْلَوْنَيِّ امْرَأَهُ
الْأَنْجَوَهُ

١٩٣

الاتی اذی شدست کتب استه المیں الصیفم نان بیان از گشت هر چنان بزم این شر علایه بر سید از خواسته
 گئی ای مظلوم باش او امثال شما معاشر تروره و کتب شاید رانمیه و در مجلس تدریس وارد شده شاهات میدهیچه
 گشت شد که کناد و زنگ از دلیاس او آخرا خاص ف کجا رفته بیکل جمله کیا آرمیده چشم گشایند و
 بدین بصیرت نظر شاید و احکم کشید شاید اما خلاصه قتاب بیان حروم نمایند و انا مناج بخ عرقان منبع
 تقویه بخشی را مرا و آخدا نهیں عرض نموده اند که این مظلوم از اعلی وسادات نبوده بگوای هلن ایشان
 اگری ای بجه لذتگردی نماید صد هزار برازینه مرا عظم شیره و اکبر رانید قد اهل راست امر و من بیت ماکان فیمه
 قیام اعذ العمل و الخطا و الصرفا و الراباء نسیمه اتسا و راییدار نموده بیند امر فرسوده دلی آنقدر قام
 و مادی لکن ای اسدیت العالمین این بین این نظر ضعفت ایل مکارت و الامر من عذر
 اند اکار و متره از اکنیار شمشد بذک من خدمه اتم الکتاب

ط جاسب میرزا زین العابدین علیهم السلام ش

بسم خداوند بیانند

آنچه در تبدیلی سبب نظام حالم و ترقی ام است صلح اکبر بوده و خواه بود و تفضل آن در
 زیر والوح اگر شده ایشان آن در مدحیه اضافه هر تیری از لکوک بمناویه ایان صلح اکبر جمع شوند
 و آنچه اعلام اصل مازل شده مجری دارند دایم خصوصت حالم ساکن و خود میریج گردند آنچه که سبب شلت

مرقی دولت و هشت است اینست که ذکر شد و لکن از آن داعیه باشد و ابصار حدیده شاید
 تایید نشود و بشود امید است که حق جمله از توجیه واستدلال امنا و اصنیای خود گیری کرد
 خلیفه که ملت شوذه و باصلاح عالم قائم نمایند محجب درگاه فلام علی در جمیع احوال بسیار
 مشفقاته مستغل بوده است و ده ایمکنه سمام بلا ارزی بعضاً بشهادت ابران در حرکت از روی
 بود کلیه حضرات ذکر شود یعنی و اسرار اسرار اسرار است فرموده باشد فرمودیم مخدلاک اثری از اول ظاهراً و بعد از
 صریح کاتم اعجارت محل مقصراً ای الله یعنی برخیان رحمت متواری باشید و بخدمت فاعل طلبی این
 فارجکلهه اضد الحججین الصییم و قائم من صرمه الامر و هموئیشیع فی لوحی الخطوط ای اهل بهائی اکای
 دل از خیر خود من شاید بجهت و بیان این در تیسند را بر این صفات عرضه و از شاید بصری فیت شو
 و بمنظراً اکبر توجه تایید الامر بدیهی اصدارت العالمین

شش جذب میرزا محمد بیگ

صلیله بیانه الله

حوائف علی باعث

نامه شاه سید و در بجن اعظم حواب آن از ماک قدم نازل طوبی یعنی رأت ولادت حفت
 ولدان بطن باقرل من سما، مشیته آنله رتب العالمین از حقی مظلومین تایید شد فرماید و پیش
 همراهی کند تا ماهین ایام فنا نه تحصل مقامات با قیه نماید و در بیانی و ایام بزرگ شفوق ایشان
 انتفع

آنچه جاده آنکه زین قدکاس محمد را آنی باستیستی که اس عزنا نگف و عققی صراطکا لبین
و امکان حکم المیین اسکنک بان گذب ل من فکار الاصل ما پیشینی ایک آنک انت تقد

الفسه بر

ش جانب امامتید حل صلیمه بآه اند

هو اندش تعال شاند اسکنکه و آمیسان

۱۹۶

امروزه میلچ کتاب و جود باین بکل دیوار که خلاصه زیرین یا ملا، الارض یوم اتساعه جند ناید شد بکلدار
فلم اصلی از اشاره سدهه نهی میست برید و خیب برداشد یا علی علیک بناهی اگر اذان اهل جام یعنی
بکل از کل احکام شرق و ازاق مکوت آنی یا ترسند کل را خدمت هم با خدا نهاده تو قدر ناید و گن
آذن از اجیات فخر و ادعا از اصحابه باین روح محدود ساخته سجان اندی میخوشیم
اگاه اندشه اند لهر اند اخراج از بحالم شاهده میشوند حال بکل در حرب بایان یعنی ناعقین صد
ترهیب خوبی بیانه بر حرب قبل بوده و استند از حق میظبطیم انجا برای میور فرمید برای خبر عرض به امک
و حکومت باقی و پاییزه بند اولیا ی این از ضرر کمپر بر بسان از حق میظبطیم که را بار سدهه مبارکه متشل
فرماید آنها ناشی از اغراق این امر از آنی این ترساند اینست و صفت مظلوم اولیا را ایسا ایسا ایسا ایسا ایسا ایسا
من این سسما، رسکی علیک و من ناز بالاشتاده اکبری بیش ما منته ایجهود و یعنی

٦ باب

آقا سیدی

ش

سبی آن طی باختی

هذا کتاب من اندی اتفاقی الی اندیین قبلا و امنوا باشد الفرواجیر نہ مسند فیفاء دی احسن
 نفسه فی بیبل آئد رتب العالمین ومن بعدہ احسین الذی فاربا شناوه الکبری لمراء شہر
 الائشیا، علیها وعلی من سبیعها وکتن ان القوم فی فرج میین قد اکبر واحتی آئد وصیفایہ بنا
 کل جمل عرض عن آئد اصلی اسطیم من چکر فیاورد علی آل الرسول یعنی فوج انجلی او کن قیادا
 و اسد و ایشہ بیشہ بیک بذالکتاب آنطاپی العصیر بیان کک باشرت رحیم العیا، من پیک
 الایبی ادا و حض عند اکثر اصحابی الدین فحمد الموی عن الایقی الاعلی و کانوںی ایام ترجیح میں نجیبین

ش جا ب سید زاده محمد علی سید بہاء

سبی اسکیم

١٩١

یا حکیم طوبی بوجہک با توجه الی الوجهه ولا دکن با سمعت آنذاه اذارفع من الائق طلب
 ولسا کک با نظری بذنه الذکر احکیم قد فاض بحر الفواد میین الارکان و ارتفع ضیف سده
 ال الرحمن وکتن القوم فی خسراں میین قم حمد لله امر تم و حسن اعجا و با حکمه و هب بیان فہما
 فائزہ

ما ازد آرگن و گل په العظیم عربی سید و جد عرف آنطور و سین باطنی په مکان آنطور و دوبل سین چون
واعترض من اند رتب العالمین گون شست خود بار بحث ریکت بشتعل بها العالم چه این بعی که
فیها الجرم العجز زیبین گون صادیقا لام رجی برین اتعلی و هنرآیدن آنها العظیم الذی به قدرت
ایجاد و تبدیل کل زیان هستین قل عزیز الارض لتو اسد و نعمتو خطوات عداکم لعمر آنتم
رسوکم کی ای اند و بیدیکم ای تسبیر تا ادعی شرق زیر لایان من افت سماه ادراه ریکم از گمن اتفاقیا
مسنه الجمله و لان گنو امن المعرفین سو فیاضی ما عدکم و ماتر و زندیوم و یعنی الملك تقدیمه
القیدر عربی النفس فارت بلکمة اند و شربت رحمی العیان من ایادی العطا، ان ایه من چین
نایوج کریم قل ای اند فاحت تخدیل الرحمن بین الامکان ایا کم ان تغفو انصکم عن هنر افضل
الشواسته با قوم و لان گنو امن انسا غزین کند کان از زندا آنیات و سرفنا؟ ای اسی فضل من ایه
وانا افضل الدیم البناء المشرق سل فی ما فضل علیک؟ علی اذن امنها باشد الغزوی خیر

ش

جناب ابو اگسن

صلیه ۹۶

پام گیا خدا و مداما

عربیست بس است اندس فائز محمد بن پروردگار خان رکد شماره روزی نمود آنچه را که در قزوین
لایه ای عیاد او طالب و اهل بوده اند هر یک ارض و عزیزا و فتحیا و اربیا و حکم طور نظر امر را

۱۹۳
هیش خود اتصوری نموده بودند و متظر کرد آن ذات قدم باشند حدود ذات خیالیه ایشان خواه شود

و او بر حذف کل خواهد شد فیاض اطمینان و اطمینان ایشان و در جمیع اعشار این خبره سبب شرمندی
گشته بود که پس از این مسماهه همان یاد را ایام پیش از جهان امام چهارمینی در امور اخراج واحدی شاهزاده خود و
کمر مدد و دی جهایت حق با خواهشند حال خاص خود را باشند و این غایت را از حق دانند

امحمد بن احمد العالیین

جانب : فر

بنا م دوست بک

۴۰۰

نمایت با صفاتی که کساناها از نظر و شرور و مشاهده شد طوبی از برای اسلامیک سلطنت خواهند
ارد گرچه منع نمود و چونین از برای این چیزکه میانی سلطان حقیقی باطن شد خوبی ایک و دیگر ایک
آمن باشد فی يوم فی اندان ضطراب سکان الارض الامن شاه آئند رکب القدد الکیرم ان فرج
بمکری ایک ایشان چک و گون مکان آن رکب لموالیم انجیسرا

جانب محمد قبل سے

اوست ششونه و بیست نه

۱۹۹

کنونت در چن اعظم ملی ایشان غایت فائز و خوبین قدرت درست و فراق از آن چنان کشت
محمد کن

حمدکن محبوب خالر کرد ترا منوید فوجه دبر امیر گذشت ناس زان مهوم و مجوبند مع انکه کل از برای عرض
او و زیم و خلی شده از قدری اختمام بجزد ایمان و با سمت خلیش ناچ کرد زدن و خانان
ضرر صد بوده و استند قدر نیز من اظلم مانع به العدل ولكن اسد با خدمت من بیث بسط اعلام آمد لجه هم
علی ایشانه لاد ایا جو المقصد القدر

ش

جواب فیصلہ

علیہ السلام

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

14

١٩٦
من او بـ يـكـ بـ اـنـ تـجـلـيـ فـانـاـ نـاطـقـ عـلـ خـدـمـكـ وـنـاكـ ثـمـ سـكـ بـ اـرـكـ اـتـيـ غـبـتـ مـ
فـيـ الـارـضـ وـالـسـاءـ، بـاـنـ قـوـيـنـ يـخـلـ الـحـوـالـ لـاـيـكـ اـنـتـ المـتـهـرـ عـلـ بـاشـ، وـفـيـ قـبـشـ
رـنـامـ اـلـاحـورـ

جـابـ بـيرـزـ اـمـحـمـدـ قـيـ عـلـيـهـ بـاهـاءـ اـسـدـ

هـوـالـعـلـيمـ الـغـرـيرـ

٢٠٣
قدـ اـحـرقـيـ زـارـ فـراـكـ اـيـنـ نـورـ وـصـاـكـ بـ اـخـبـرـ الـعـالـمـ وـعـصـمـوـهـ قدـ اـنـكـ عـادـ بـ حـكـمـ
اـيـنـ عـذـبـ وـرـكـ بـ اـسـكـانـ الـارـضـ وـالـسـاءـ، وـمـاـكـسـاـبـ وـجـرـمـاـ اـيـرـبـ عـبـودـيـ اـقـاتـيـ عـلـ خـدـكـ
وـجـيـ اـنـسـيـ بـاـنـكـ مـعـ مـلـيـ وـاـيـنـ بـاـنـ، اـنـسـيـ يـهـتـمـ الـاعـضـ عـلـ اـنـسـيـ سـاءـ، عـكـ وـرـيـسـ بـكـ
بـلـ اـنـسـاءـ، بـكـ فـكـيـفـ ذـكـرـيـ الـذـيـ كـانـ عـلـ قـدـرـيـ وـسـكـنـيـ اـيـرـبـ اـتـوبـ بـكـ وـهـكـ
بـنـكـ اـنـ تـجـلـيـ مـنـ الـذـيـ فـارـدـاـ بـاـنـرـةـ بـكـ بـكـ اـنـتـ اـسـمـ الـرـاـحـيـنـ
جـابـ مـرـكـ

هـوـالـمـادـيـ بـيـنـ الـارـضـ وـالـسـاءـ

٢٠٤
كـيـ بـزـلـ بـاـجـيـ اـنـ شـدـ بـاـرـلـ مـنـ قـلـ مـنـ لـهـيـ اـنـ مـلـيـ اـنـسـيـيـنـ وـالـمـلـيـيـنـ قـدـ فـارـتـ اـكـتـبـ
بـسـادـتـ اـتـقـيـدـ اـظـهـورـ الـذـيـ كـانـ مـوـحـوـرـ اـنـ لـهـيـ اـسـدـرـيـتـ الـعـالـيـيـنـ قـدـ حـسـرـ بـكـ وـقـرـرـ اـعـيـدـ
لـهـيـ

لدى الوجه جداً معرفة الأقبال بذلك كله اللوح العظيم إن فرق كتابات أمير بن حنبل على
صمام الزئار في الآثار والأوراق فيه يشهد بذلك كل صادق سمير كن ناطقاً بذلك كلامه مستعيناً على
جهة إلا مراده الذي أذا أظهر رأيه أقدم الذين عرضوا عن الوثائق تسليدين إلى كل شرك وجهم كذلك بذلك مرتلاً
الآيات لتشكر رأيكت السليم الباقي على كل الذين يماضون إشارات المشركين من هذه الآية

١

ش جاپ حابی ایو اکسن علمیہ بہاء اللہ

بسم الله الرحمن الرحيم

103

ای قبل میں کلکے سیکر بٹا پہنچا تیر اعظم ہست اور براہی فی سماں جانی ناطر ہاں قول بارک وسائے
وقد نکتہ تجوہ رہے کہ دکڑہ اندھا است رہا بشارتی ولا جاہا ذکر فی الیمان قسم افاق پہنچتے کہ اذوقین
ظالع و شرود اگر اپنی بیان عرف ایکھلے مبارکہ راستہا مہمہ دذبیون و قلوب و صدور پندرہ
و قدر میکرند و مکن غببت عبیم فضیلم میں خوتوم رسیدہ کا من انجدب بینا مکوت لمبیان
و خضع عزمه خسرو رہا منچھ اتسد من قبل ومن بعد طویل العارف عرف و اسیع سمع و اصیح رأ
دای ما طرفی ایام ات رب العالمین کوکا نطق ام ککا بفضلہ من لہ کشکربات آن علی
صلیم الہمہ ، اللہ اکبر اللدج المشرق من افق سماہ الفضل صلیک و ولی الذین اخزو الکبّت

بعدة من هذه الايات من اهل اليسر، وصاحب السفينة احمراء التي ذكرت اشد في كتابه بين

شش
باب غلام حسين عليه بسأله انه

هو انت الحبيب

٤٠٦

قد نظر الى ستر السجن في الله، وسرى اولياً، الذين يخونون من دون فضله ولاكتاب قد
سمعا خبرهم في فراق اته ورانيا عبارة تم جناته على العظيم ان الله لم يغفر الا موال
الى ان قاتل على الفتن المتعال فلن يذكرك يا ايتها الفلان لم يبعده سوف ترى الا صرفونك
ونترك في خزانة مبين وع ماغرك وخدنا اي من لدبي اته لعل يذكرك ويذكر عذرك
يذكرك يا ايتها الفلان تشرير اناسفنا ذكرك ذكرك وارسلنا لك هنا اكتاب المبين ايان
ان تذكرك شهادات اشكنا قم بالاستئمة اكبرى على اهارات ما كاتب الورى وقل لك احمد
يا عصود العالمين السلام ظاهر من دار الاسلام حيك وعلى الذين سكوا بجعل آلة مبين

شش جناب ن عليه بسأله انه

هو انت الحق في ملكوت البيان

٤٠٧

قد كنت مذكورا لدى المظلوم في هذا اليوم الذي فيه كاتب الرحيق الخوئي باسم آية المحبين القسم
يا ايتها المقرب الى افقي اسمع ما يلى من ستر السجن انه هو انت الفرق الواحد المسئون على ما كان و ما
قد ذكرك

فذكر ك من اجتى وذكر كل مررة اسرى بلون شدائد الورى قد فتح باب الله، ولاتي ما لا يك ملوك
الاسلام، بسلطان مشهود اماك اذا فررت بكتاب قل سبحان الله يا ايها السائب بالسماوات العلا
وابا سائب الفضائل ابن تقدى ما يختفى ويكون من هيكل خالق اماك والسائب لاقهم يا ايها السببوري
اما واجب في يحيى وبذل اماك الذي ادعوه هيكل الايان بين عيادة ابن سحنون من الذين نصره اماك بخواصه
والتشاده عن الذين نصره واماك واماك واماك واماك واماك واماك واماك اماك اماك اماك اماك

جذب علام حسین الدی ضروفات

شام خداوندگان

محمد الک و جاد و سلطان غیب و شوردار الایرانی و سر اکبر از امیرین فرموده ایم که نسبت شنیغ اوت
گزیر خدمتمنی ای احمدی و کن من آشت کریت باید ایا محاضر لدی الوجه والآن تم لمدی الایا بگو
یا ملاد الارض دل پنجه طهر شده نظرخواهیه محبت طنوون و او ما مرایا باشیم هاکی ایام شن کنید شاید
با خود ای هر ایان که از اتفاق حسای اراده دارم اسرار ای خوده فائمه شوید ای اول امرای میخاطبوم طاهر ای ایا هر ای
ایام و زیست ای ایل عالم از بدوک و مملوک قائم و کلرا اینیایه قصوی و وزره علیا دعوت خوده ای پنهان ای بعد ای
از قبیل از قلم اصل بگال تصریح نازل آیات حامل را احاطه خوده و بیقات فرگرفته معدن را علی
چنان عجاد غافل را از شرمند رحمت آئی منع خوده اند طوبی که و فنجان با تو هفت و ایقت و خضرت

و فرست با کان مسلم را فی گز ب ات و مذکور مانی افده نهایه ا اصنف نهش اگرست خسته و هرست
 ارجمند الحکوم من ید عطا آرکیس المسین اصیتم و اینکه صنیع کزیست از باری تو عذاهه نسله
 این در حقیق من بعد کما و ممکن من قبل و پیغمبر کما مایل تغیری الفرقون وال حصار و یکندی تهدید
 فیکار په العظیم دوستان الیه را گزی بر سان و بدگزش مشتعل نیاش په صراحت محبت آنکه که را
 مخدمنایی لازم ایجاد و اتفاق بسبا علاوه کله است بوده و هست نسل ایشان را قدم علی عراق
 ماحصله ای و مکملیم من آن دین فاز و بالاست خاتمه الکبیر چه که ناھضیین در در زیدی خاور شده
 و پیشوند و این از اجاییست که قلم اصلی در زور آه و ارض سرو اویل و رو و سجن عظم کلرا بان کار
 نخوده الیه المشرق من افق سماه و رحیق و عنایتی حلیک و علی آن دین ماحصلیم سلطنه العالم و ما
 مفتیم صوفیا الام عن صراط ایه المستقیم

مش جناب فلام حسین

هو العزیز الحکیم

شدآسنه آن اراد آن چو و الیه متعلق آنکه موافقاً بخیر آن مظلمه و مظلعه و حیله و مشریعه
 لمن فی آنهاست الارض و لکن القوم فی وهم میین قد سر آن دین بایست اتسه و برنا نه آنها هر
 المسین همان دین ایکتاب و انصر ایا مرعل شان هم یکنکه الیکل مقد مریب طوبی لمن

الوجه

الهم مبتداً حصن الصيّن ألم من الهماء، فني أصْحَفَ الْجَرَاءَ كُدُوكَ شَدَ سَلَطَانَ الْأَسَّا
كُوكَبَ الْعَزِيزَ فَلَهُ اِيُومَ فَيَسِّدِي دَيْ كَلَ الْاَشْيَا، وَلَشَدَ لِمَكَابَ الْاَسَّا، وَلَكَنَ اَنَّ اَنْسَكُرْتُمْ
مِنَ الْخَاطِفِينَ اَنْكَبَ اَوْ اَفْرَزَ بَلْجِي اَنْ اَسْكَرَ اَسْرَبَاتَ وَرَبَتَ مِنْ فِي السَّوَافَاتِ وَالْاَسْرَنَ

الْبَدَاءِ سِيكَ وَعَلَى مِنْ اَنْبَلَ الْعَزِيزَ الْعَظِيمَ

هوَ اَثَّرَ بِالْجَنِيرَ

ذَكَرَ مِنَ الْهَنَّامِ اَسْمَنْ بِاَسْمَهِ الْمُعْبَرِيْمَ وَسَقَى اَسْمَتَ اَسْمَهِ الْمُغْفُرِ الْكَرِيمَ يَا اَمْتَي
اَنْ اَسْعَى مَذَاهَهَ اَتَهَ اَرْتَفَعَ بِالْجَنِيْ وَكَمَنَ الْقَوْمَ اَكْثَرَهُمْ مِنَ الْخَاطِفِينَ وَالْمُكَرَّرَ وَالْمُنْهَمَةَ اَتَبْعَدَهُ
اَمْرَ الْهَمَاءِ لِتَضَنُّو اِيْشَادَ بِاَسْجُونَ اَكْلَ عَنْ خَلِ مَرِيبَ اَنْكَبَ اَمَانَةَ الْهَوَائِيْ مَعْنَى وَاقْبَلَنَ الْعَزِيزَ
اَنْجَيْمَ وَشَرِبَنَ رَجَيْنَ اِيجِيَوَانَ مِنْ كَاسَ عَنَيَّةِ رَبِّنَ اَرِيْجَمَ كَذَكَبَ هَلَكَتَ اَمْطَارَ الْفَضَلِ
وَاَشْرَقَتَ شَسَنَ لَعْدَلَ مِنْ فَنِيْ بِهِ اَسْمَاءِ الْهَيْ اَرْتَفَعَتَ بِالْجَنِيْ وَهَذَا الْاَسْمَ الْعَوْتَى اَلْمِينَ
ضَمَنَ اَعْذَدَ الْنَّاسَ وَضَدَنَ اَمْرَتَ يَهْنَيْ كَنَبَ اَتَهَ رَبَتَ اَنَّ لَمِينَ

جوَالْكَمَ الْكَلَافِيِّ الْمُحَمَّدِيِّ الْمُغْفُرِ الْكَرِيمِ

اَنْكَبَ اللَّهَمَ اِلَى الْاَسَّا، وَفَعَ طَرَهَسَاءَ بِاَسْكَبَ اَنَّهَيَ بِهِ حَرَثَتَ الْاَشْيَا، بِاَنْ تَحْطَطَ
عَيْكَ وَاَكَبَ الدَّيْنَ اَقْبَلَوَالْيَكَ عَنْ كَرْكَنَ مَكِرَ وَظَلَمَ كَنْغَلَمَ وَنَكَلَ مَشَرَكَ ثَمَ قَدَرَ لَهُنَّ

٢٠٠
فلكـ الـ اـصـلـ ماـ يـقـيـمـ بـيـكـ فـيـ كـلـ عـالـمـ مـنـ عـوـالـكـ أـكـاتـ مـتـ المـقـدـرـ الدـنـيـ لـأـكـيـكـ
شـئـوـنـ اـخـلـقـ اـكـاتـ الـقـوـيـ الـعـدـيرـ وـ اـحـمـدـهـ الـعـلـيمـ بـيـكـ

جـنـبـ بـرـزـ اـلـشـمـ عـدـ بـهـ آـرـ

جـوـ الـمـسـنـ عـلـىـ الـسـأـءـ

٢٠١

٢٠١
يـاقـنـيـ اـسـنـ نـدـلـيـ اـلـ اـسـعـ جـنـبـكـ دـصـبـجـكـ وـرـدـ بـيـكـ تـقـرـنـيـ الـدـكـرـ وـاـبـ بـانـ دـجـرـ
اـشـ حـدـكـ كـاـلـوـ اـبـ اـبـتـ بـخـادـدـ عـاـمـ بـيـكـ مـنـ كـلـ جـاـلـ وـكـلـ قـاـلـ حـسـبـهـ وـعـ مـاـفـهـ.
اـلـخـومـ وـاـتـرـاـهـ الـيـوـمـ شـرـقـ اـسـ سـ بـاـشـهـ قـ وـلـاحـ مـنـ اـقـيـ اـرـ بـتـ الـعـالـمـينـ قـلـ مـاـلـهـ
قـرـقـ بـاـبـ اـلـمـاءـ وـانـ كـاـنـ مـوـعـدـ اـقـيـ كـتـبـ اـرـ الفـرـارـ اـجـيـهـ دـيـنـكـمـ اـغـدـكـمـ بـيـسـبـهـ كـتـبـ
مـنـ فـدـهـ كـتـبـ بـيـنـ يـادـصـاحـبـ اـلـذـانـ اـسـعـوـ اـمـارـ اـرـ اـكـتـبـ اـلـسـاءـ وـخـاطـرـاتـ،ـ اـرـ
بـدـحـكـمـ بـاـيـزـرـكـمـ اـيـشـ بـيـشـ
وـصـوـعـ اـلـعـالمـ وـكـلـ اـلـقـوـمـ اـهـضـوـ اـعـاـدـ بـيـكـوـ اـنـقـرـقـتـ بـيـارـ كـاـنـ اـلـكـلـنـ اـلـدـاـلـ اـلـكـلـنـ اـلـدـاـلـ
لـهـ اـنـقـمـ لـاـشـمـ مـنـ لـاـخـرـيـنـ فـيـ كـنـبـ اـلـهـ اـكـتـبـ بـوـمـ الـدـيـنـ عـ بـاـعـادـ رـضـ صـرـ كـتـبـ
اـلـقـوـمـ وـخـدـوـ اـكـتـابـ اـرـ اـنـقـدـهـ اـعـدـ بـيـكـ مـنـ خـدـيـمـ اـلـكـلـنـ اـلـدـاـلـ اـلـكـلـنـ اـلـدـاـلـ
الـبـيـنـ قـدـرـتـ اـهـنـقـ مـنـ بـرـانـ بـيـكـ وـاـلـقـوـمـ فـيـ سـكـرـيـبـ رـفـرـاـ اـصـامـ اـمـوـالـمـدـ

وـصـوـعـ

٢٠٢

طـ

مـ

كـ

مـ

وَفِي الْمُلْكِمْ إِذَا أَتَهُمْ مِنْ أَخْرِسِينَ الْبَسَاءِ عَيْكَ وَعَلَى كُلِّ نَاطِقٍ أَقْلَلْ دَهَالْ كَكَ.

الله العالم يا مخصوص العالمين

مکالمہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَكُمْنَ لَهُ جَادِيَ الَّذِينَ يَجْدُونَ عَدَدَ النُّعُومِ سَكِينَ بِمَا عَذَّبَ السَّيِّدَنَ مُسَيْرَمَ فَلَمْ يَأْتِ يَوْمَ بَحْرَتْ
عَدَدَ كُنُوزَهُ وَأَطْهَرَتْ كَانَ كُنُوزَهُ فِي أَفْسَلَ مِنْ لَهِيَ اسْمَاءَكَ الْوَجْدَ طَوْبَى لَهْرَى إِقْبَلَ إِلَيَّ
عَدَدَ الْأَعْلَى بَحْرَتْ مَاصَدَ خَلْمَ كَلْمَ لَهْلَمْ وَلَاهَ عَرَاضَ كَلْ مَرْسَنْ إِقْبَلَ بِوَبَهْ مَسِيرَلَيَّ اسْهَرَبَهَ
وَمَكْبُونَ يَا تَحْقِيقَ سَنْ سِكِينَ بِهَادِيَ اسْمَاءَكَ تَسْرُوَالِدِينَ اهَادِكَ مَكَ فَيَقْدِمَ تَصْبِحَنَ عَظِيمَ
بِيَكِيدَ مَصْبِرَلَوْنَ عَوْفَ اتَّصِرَرَلَوْدَوَدَ ضَعَعَ عَدَدَ النُّعُومِ وَخَدَدَ مَا وَقَيَتْ مِنْ لَهِيَ اسْمَاءَكَ
الْيَوْمَ الْمَوْعِودَ فَلَمْ يَأْتِيَكَ سَمِحَ بِهِيَمَيَّ إِلَيَّ صَرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ وَعَزِيزَنِيَّكَ الْعَظِيمَ اسْنَكَ
يَا نَادِرَهَ كَاسَ وَبِإِمَكَ اهَادِيَ يَضْبَطَتْ رَاهَةَ حَدَّكَ فِي هَلَكَ وَعَلَمَ وَجِيدَكَ فِي بَلَكَ بِأَقْدَمَ

5

لی دینه و فیصل عالم من عوامک ایرتبا نا بعد که این عبده ک مصطفیانه زانگ و خدا نیزک و با
از ترسنی کشیدک و امانت به رسک ، رسک بجهودک و رایات آنگ ای کتب لی تبرزاده
و لا ولی ایک انت مولی الوری لا الہ ان انت لمشقی ، کرم

७

1

شیخ علیہ السلام اکبرین بتاب عہد اکبرین

ہوالمیمین سے من فی الدُّنْسِ وَالسَّهَادِ

۷۱۹

غل بستان یا آنی و مانک رودی و محبوب فردادی هست که بیرون از خانه
قیصیک

فیک باش قریبی ایک و کنسلی من شرطه هندک ایتب تری خاک خلصیم دخواز من
ولایک و شبیه ابدیل عطاگاک آنکاک باش گفر غم شرود عباوک و خشم بیک ثم ایتب لدنا
الغیر من قلم فیک باشد متوجه ایک و ماحلا بتاک ثم قدر دهن فیک الاعلی خیرا آخره ولای
لاد آلات الفخر اگر کمیم قد حشر کنک باشیم باشیم به اسراب العالمین ان فرج
بنکش کردار کات آت مع طبیب

ف استر جمال القسم علی الورش بالعجم او اهلن لسان
الظرف والکیانه خذ سرمه المتنی عاجیا لمی فی الا راض
واتسنه و غلیق و جان قد نهر من کام منفت
نی کن ز الاسته والا جبلان
ان لیوا الحبوب قد اتی بجهة الی لین

ش چاپ عده احمدین ن تی صیبہ بآ ۱۰۰ ته
حوالیات مع طبیب

ان ایل بیب قلم بیک محکوت ایک سرپیش از علا و امر ایک امر و زنار ببعض مسئله دیده
مکور بجده و نیستند هر چیزی امثال آن نخوس را بشاید سارق و قاتل شاهد هماید پر کر شرکت
ان شاید از ایشان ظاهره لازمال در صدد چنان دال ناس بوده و نیستند پنهان پنهان مشا به نموده و نمایه

10

از هال ناس بع نموده و تروت با افسانه و برای ایشان تجربه مبنایه درست شده است ذلیل ترین
خصوص عالمند و گهی در طبقه خود را ایوان مختلفه ای آراینده و الفرهادی میگویند لعلی هنر سیکد اقلیم از
خرد راه صاحب امیاز و ارادگی باشد امثال آن نقوص را معدوم میشود بنها کار به این سمت نیست
و اقبالت ای افقی و نظمت بخانی و فرشت بر قافی الدلی خلقنا اکل کرد ایسماه عذیب و علی قافی

علي خدمة الامريكيين ثابت مستقيم

خاپ عبدالحسین

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

TIA

كتاب زرزال الدين من ملوك اسبانيا ويدع العباد الى فساد العمل والذلة والهلاك العام الذي
من شأنه تغيير العادة وتغيير في التصور وتحكيم مفهوم الطهارة ونهر ما كان مطهوراً في التزمر والالواح يعبد
اصحابين ان المطهور يدعوك الى صراط الله ويدعيك الى مقام طهورة الملاءة الاعلى في السماوات الاليمات
طهوري لعمري بذلة وحشام وتشتبث بذلة اباك الذاهم انا ذكرتكم واالذين اقبلوا على اهل الامر
واجابوا ربهم العبران الوصاية طهوري لعمري لذلتكمه ولخاص قصدهم اباك اكرم ففي ذاتي
الوعد والموعد دعوكم الى اعلى العالم اياكم ان تشغلكم مشئومات الورى عن اباك المدرس
والاثرى ضئولاً ماغذر لهم مسخين بحمل تصرّب الارباب كدك نظمت سورة المنية
في حزن

1-8

في بني عكلة، ونادت الدّيانت الملك تهـ، كـلـ الـاسـبـادـ السـجـادـ، المـشـرقـ منـ فـيـ عـاـيـهـ مـلـىـ
الـذـيـنـ اـخـلـوـاـ بـوـجـوهـ نـورـ آـمـ وـعـلـمـواـ بـاـمـ رـوـاـيـةـ فـيـ اـكـتـابـ

میرزا عبد‌الحسین ثابت عدیل حسین پاکه ب

حوالہ علیق بالعدل فی حکومت ایمان

کتاب از نوادران حنفیه العباوی قیمه اشرف شمس المردان امراء من بدیهی
مالک الاعلام ابن البیهی میراث الوری و يقول افرخوا باید علاوه العارض بالارفع خواه الحجدعی علیهم السلام
وقباب الحظر علی متبرغت عن ذکر الاعلام قد کنست، میانی الیت حضرت شاگرد و ما فخر من پیشوای
فیض الدکر العظیم الذي به انقضی الاعلام الامن شَاهد رب الارباب قد سمعنا امثاله
فی سایه ائمه و ائمه امام و وجوه العباد طوبی لکب باتفاق او ارجعه اللذاء و اخطب بشاش
مودیکاب فی المثلی والاسترادی طوبی للسان طبعی به کراحتی ولید اخذت کتاب اته
البقدره و سلطان قل باید الارض خارفاقت ولا تسبیح اطلع الطعن والرواام آنچه کسر
باصیایة ائمه و ائمه و مذکور کیا است او ارتقا مفترضت الافق قل باید الاغفلین آنها ریثا
ما فخر برادی و اطنی بسی و طرا کان مستوراً فی اذل الارذال اسمعوا عن آن و شرعاً عنکم
اکسد ما فطرست الشاهاء و ائمی مالک الاعلام و بقدره و سلطان کذک عزیز الفدوی علیه

٣٠
حلى ذكر اصحابي زاد الدين ما ذوقتهم صوصاته العالم ولا صنوفه الامم او لذك اهل المهاجرة الى
احمراء كذك فطق سان اعظم في حين عجلاه امراء من لدن آمراء امار يادولياتي اسمعوا ماما لم يُعلم
ما يرى قصنه بحسبكم في العالم مين الامم ايكم ان تحكم شئونات الدنيا وضرفها والآنسا وضائتها
والآلام عن الاقبال الى مشرق ومحى اسد ما لك ارقاء في اخر القول نشم نسمة بارك ودعا
ان يستريحكم رحمة المؤمن بهذه الاسم اللهم اذهبني بذلت حياتي لاهشيا ونادي الماء من شطر
الابيين الفردوس سلاطنة الملائكة قده ما لك ما اليوم المغير البابا المشرق من افق هذا العام
سبكم يا عزب اسد اعلى الدين علوا ببابا امراء ايه في اللك سب
هونه تسلی شامة اترحة و الارض

یا مسیح کتاب بنای نامه خواه رسیده و در هر سه تا دو بند امکان قدر عرض شد چون اگر جای
بیزد آن زی صدح ای ابرهیم الاعلی را مخودند فلم اصلی دوست داشته که اوراد کنایه باشد این ایام
میگردد رب العالمین فی المُسْلِمَ لَا کبر بکیون اللہ کرازینا کک و نور اک و غرّ اک و شرفا کک و خدا
کک فیکل عالم من چو الهم رکب نسل انسان یترل صلیک فیکل يوم ما تجدب به این
هو المشفق الکریم الباش آنہ کی پھر من مطلع غایبی رکب مولی الوری علیک و حمل این
اقبلوا ای اذقی لا اصلی بخشیع میین آناء جماعرف حجه صین ارتقا عده و از زلزله
ما سکید

مایجه مسکل نیش عرف قیصی المیر یا اسی فیصل ایشان اگر بزرگترین وارقبان و را
ذکر نبوده ایم و از حق بسطیم او را ممید فرماد بر استحامت و حلی های رفع به امر بحسب
و موجود نداشتند اینها یا انتی لاتخانی افظاری هم که در کری ما و در علیمندان من جنود الله لین
قد خضر ما رسیده و هزار باشیوں اشکنی ریخت به شاهزاده اعظم ریحان از قبل قبول
نشد و مرشد ائمه الرحمهین مبتول شدند اینا ک شاه آن از خواهر اگر بزرگترین و ممکن
و متوجه و عنست بکری و عصمت عظمی امیر علیهم یا امامی مستحبی الله بنا و میتوانند
من ایشان لاعلی فیضه المقام الرفیع ای ایشان، میکنند من دلی المظلوم الریب
که ر جانب زین العابدین

بسه الیس ای الایدی

ذکر من لدان این اراده این تخدیلی ذی المرس سبیله لجذبه نفخات آنکه ای مقام است
والایران و سلسله ای سفرکان با اوراق المرس خسیشان قد عرف اینا ک ای اند و عزنا
په المعرفه اند کان اکثر اینکلی خسیشی و تراک های اتفاقی پیچیده عرف آزادون
و گونه ای اسرسته ای کم من عجده ای تفرق و اذ افلح عرف الوصال عرض
و کان این ایتی محروماً طوبی ایک باز تجھت ای الوجه و شیرت رحیم الصرفان فی ایام که

فِي الْأَنْوَارِ مُسْطُورًا إِنْ أَذْكُرْ رَبِّكَ بِالْحَكْمَةِ وَلَهُ بَيْانُ الْعُقُوبَيْنِ الَّذِينَ رَدُوا عَلَى
فِرَاسَ الْفَقْدِ وَالْوَلَامِ كَذَّاكَ كَانَ لَا مُرْتَضِيَّا إِنَّمَا ابْسَأَهُ سَبِيلُكَ وَعَلَى الَّذِينَ فَرَغُوا
إِلَى أَمْرِهِ كَانَ عَنِ الْعِزَّةِ الْمُكْرِيْنَ سَوْدَا

شِنْ جَابِ يَوسُفَ خَا

هُوَ الظَّاهِرُ مِنْ فِي الْفَيْبِ

سَجَانَ اللَّهِيْ أَطْهَرَ إِرَادَةً بِسَطْلَانِ مِنْ عَنْدِهِ أَنْزَلَهُوا كُنْتَ عَلَيْهِمُ الْغَيْبُ يَقْسِنُ لِيْكَ
يَثَّ، عَلَى شَانِ لَامِضَهُ سَيِّلَ سَيِّدِلَ سَيِّفَ الْعَالَمِ وَلَادَدَهُ مَدْفَعَ الْأَمْمِ قَدْ قَاتَمَ عَلَى الْأَمْرِ
لِيَقْوَهُ بِهَا قَاتَمَ الْحَيَاةَ وَاتَّسَعَ أَصْفَوْهُ مَهْرَتَ أَسْمَاقَ وَبَرَزَتَ الْفَارَسَ كَذَّاكَ تَعْنِي الْأَمْرِ
أَمْرًا مِنْ عَنْدِهِ وَهُوَ الْمُقْسِدُ رَحْلِيْ مَا رَادَ بِنَوْلَكَ كَنْ فَكِونَ يَا يَوسُفَ وَهُوَ حَضْرَكَ كَبِكَيِ
الْمُسْجِنَ وَنَرْلَ كَكَ مَاقْرَتَ بِهِ الصَّيْوَنَ إِنْ اسْتَقْمَ عَلَى الْأَسْرِ وَقَلْ سَجَانَكَ يَا إِلَيْهِ لَهُ
أَبْخُونَدَ وَمَرْبِي الْفَيْبِ وَلَهُشْمُودَ اسْكَكَ يَا تَصْحِيفَ أَسْمَاءَ وَالْقَنْطَنَةَ الَّتِيْ فَصَلتَ بِهَا
الْأَشْيَاءَ وَأَهْرَتَ بِهَا كَانَ كَمْنَوْنَافِيْ مَكْلُوتَ الْأَسْمَاءِ بَانَ تَوْيَدَنِيْ عَلَى بِهِ الْأَمْرَاتَهُ
بِهِ أَضْطَربَ قَلْبَ الْعَالَمِ وَأَخَ الْأَمْمِ لَآمِنَ تَسْكَكَ بِحِلْ فَضَلَكَ وَتَشْبَثَ بِهِلَكَ كَرِكَ
اسْكَكَ بِرَفَرَاتَ الْمَقْبِرَيْنِ فِي غَبْرَكَ وَعِبرَتَ الْمَخَاصِيْنِ فِي فَرَاكَ بَانَ تَخْبَتَ لِيْنَ
الْأَنْمَمَ

العلم ان على ما يتحقق في الآخرة والا و^كانت مهملة الور ورتب العرش واثغرى الله
الذ انت الميسن على ما كان وما يكون كك احمد يا الله بما علته سيدك وهمي انت
ويحك ومطلع شريك وسفرها مرک ذكرني بما لا يعادل ما يشهد ويرى اشد اكانت
الذى احاط فضلك وسبقت رحمةك وقت تجتك ودخلت فرقك وشرق برهاك
على شان لا يذكره الا كل بعضا من مردود

ش جابر يوسف خا عليه بحسب آلة

هو المشرق من افق الارض

٤٤٣

يامصر الامم قد آتى الاسم العظيم ويد حكم الى الانقى الا خلي القوامول الوري ولن تكونوا
من انفسين هؤلؤم ففي مداري الماء وبالآباء بين الأرض وسماء وفخر حارة الصوفان على غصن
البساص والصوم المترسم من الزادفين يأك ان تجتك وعيد الفجر وهم بالقسم منظر
ما وعده الله فيك بالبيتين قد اخذت العقد سكان الأرض كثينا الأرض شاهدة العليم أكبير
باب يوسف لما ذكرناك من قبل برج شيمبدلاك لك امام الوجه به وام لكوت الله الغير يحيى
وفي هذه اللعين بعد اقترح المشرق البيتين لا تحرزن من شيشي اشبع من قبل انت سوف يطردك الى انت
متلادات الراغبين ان افتح باب جهنمي من انتقام الاعلى يأك ان تشكك ثوابات العالم وتملك

اولاد المریین این الذین عرضوا سو فیرون انقسم فی خیسان علیم الجایا آنچه من
اقی سایه فصلی میک و عالی آنین آمنوا با لفڑا کنیسر

بسی از ایوب

۲۲۶

یا یوسف میک بائی صد کند از مری قسم علی بآن خارسده فتنی فائز گشتند و آن افراد فتنه
برخود مکلم طور و بمالی یعنی تقدیم این میک خیاب در بیمع احوال با سرمه جی خوش بگرد
و شنا و خدمت امر قیام نمایند قی میک سلطنت ظالمین و اعراض مرضین اور اوضاع بحالت
حق جل جلاله بث این از خارسده مبارکه مشتعل شونی که آثارش در عالم رضا هر چند داشت آن نباشد یک
بیع کتب آنی بگوش هر زین شسته و جیمع نیزین و مرسیین عبار از رزا آن بشارت داره اند و آن
آن از رزا از قبل مطهوم نگیرید بآن که شاید گرفت قلم اصل اهل بدار آنایند فرمایند بر آنچه سرا و ارادین یارم
مبارکت گلو امرور و نصرت و خدمت باطلی و اعمال حیبت به بوره و هست باین چیز داید نصرت ندا
دان و نصیحتی اش و پاکت و ابسانی و نشان اته بان یویک و یونیک و آنین آمنوا
علی الاستغاثه حل امره و العمل علی رفع بدگره فی طاره میں عباده امکات او و جدت عرفانیه
والالطف من لوح رکت را کل اسلام و انتخات فی آنی آنی کل کد بآ استمنی و خوشی و ملکی
و هنری فی يوم هیکان مفتر امراض التجیح از افسوس با اکتسابت ایدی طلاقه هنگام و بین آن بگریک

اکتساب

اسکاك ياك الملكوت والمسين على ايصوت ياك الذي به الجبنة اذلة المقربين
 قلوب العاديين ويسريح المخلصين آن فرآك وبرئ حسم في بدحسم عن ستر فرآك بان آن
 ضلي بخت ورضي ثم اكتب لمن ينكح الاصل ايجيتك يا مولى الوردي ورب العرش والشمس
 لا الله الا انت المنصور ارجيم ثم قدمل من بدراع جوك وساه فشكك مقدمة دليلك واصنف اك
 اكت انت اخففت لـ اكريم

جنايب فـ سمان صير عجب اهـ

بـيـ الشـرقـ منـ اـقـيـ مـكـوـتـ الـبـيـانـ

٤١ يوم فـيـ ظـلـ اـمـ اـكـسـابـ الـمـلـكـ تـمـاـكـ اـرـقـاـبـ وـاـمـ اـسـيـانـ اـخـمـ شـدـتـ اـرـبـابـ
 وـاـمـ اـلـوـحـ مـيـارـ وـيـوـلـ يـاقـمـ تـانـهـ قـدـائـيـ الـيـومـ الـمـلـكـ وـالـمـلـكـوتـ وـالـرـثـةـ وـاـيـرـوتـ رـكـبـ
 بـوـمـ الـمـأـبـ طـلـيـ لـمـ سـيـسـ اـنـدـاءـ وـوـجـدـ اـخـفـاتـ الـوـيـ اوـقـصـرـ منـ الـأـقـيـ مـلـيـ فـيـ بـيـنـ كـلـةـ وـوـيلـ
 كـلـ خـافـرـ رـأـبـ سـجـانـ الـدـيـ تـزـلـ الـأـيـاتـ وـالـخـمـسـيـاتـ وـوـعـاـ الـكـلـ اـلـيـ بـيـانـقـيـ اـنـيـ
 مـنـ اـشـرـقـتـ الـأـفـارـ يـاـكـتـ اـلـأـنـطـرـ اـلـيـ الـوـجـ اـسـعـ مـاـهـ الـمـلـوـمـ اـنـيـكـ اـلـيـ انـ قـبـتـ اـنـقـ
 اـعـضـ عـرـقـ اـلـزـارـ اـلـمـشـهـدـ اـلـمـحـمـدـ اـلـمـرـزـ اـلـوـقـ بـلـقـتـ بـرـهـ زـاـ،ـ اـتـرـدـ اـسـنـانـيـ بـعـيـعـ حـالـمـ زـ
 بـاـيـ اـقـبـالـ وـعـرـتـ عـلـيـ شـهـادـهـ اـكـنـ اـقـيـ مـحـارـمـ اـلـمـسـدـدـ دـرـأـيـدـ حـلـ جـيـرـ وـعـيـنـ تـكـرـ

نمایشگاه ایرانی به زمانه اسلامی با عنوان اعلی راه امداد و هدایت فرموده این نوشته برگزت تا
دانه بسیاری جذب کننده مخاطب نباشد قلم اصلی مشهادت می دهد و بر توجه اقبال آنچنان به شرق آید
و همکسان و هنرمندان در حوار و نقاشی و بلایا با شکایت پروردید لای غرب عین خلید من شنیدنی فریاد کردند که این نوشته می دانی
نیاکان العظیم و صراحت استقیم و خودت هیچ مزور مرد و مردگان و از نظر این امراء می خویی به گذری و همسی فکل کن که
اللیعن کمتر در ذکرت از قسم اصلی نازل نهاد و بثارة لات احادیث امام اثارات دینهم و لافرج العالم همچو
وقایع کاس احمد به محیوب افکه المیقرین کمتر حاب قافیه علیه بحث ای و عناوینی ذکر خوار امداده و این آنهم
لحن منع افسوس و اسما مجازی و ارسال شده این ربات سیب اوایله و دیگر کلام باعینی به استئنفانیکه
آنها هم این اتفاق اتفاق نداشت اولیا را گیری بسان و بجهالت اتو ایرانیان مخصوصه عالمیان معموده اند

شنبه ۲۷ مهر ۱۳۹۶

دوائیں ملکی صنعتی ادارے کے

بایوسف آنها در کل مرتبه بدهسته و بدیگر فیضه ای اینها نیز ارتقیع فیضه اینها می شوند این مطلب عجیب و دوستیک
با ارتقیع پایه هم اتصال را کل العلیم سنجان اند این تصریح است از اعمال حبادت خارج کیا خواهد
باقی و عالم را باقی داشته اند پس که بر قرآن آن موقوف بودند از تکاب می سپردند اما عالم را که بسب نظر
مذاهی و اصحاب جنحت بدل کردند مدار از قدر حدا که در بیانی قدر آن است عذاب و نصیحت است ذاتی ای
آدم آن

آن مرتفع و در اصول ناده چین غایر مذکوب خلی خافی پنگر خند و مذکور شدند من بجز این
دستگی کتب و حفظ کارایین از همان آنچه اقصی است رت داده و عده فرموده و چون فرموده بطور اینجا
بر اطمین روشنگی باوات خود مسئول و از اوصاف بختی ای قایسه از ماده ایتی که متنده قسم بازدید آنرا
ضیقت اگر قل بازتم ایرمه بر خسارت خود مطلع شود از اعلم و آنچه باوست بگذرد و باید ای خود خواه کرد
نمایند ذهنی خسارت از برای اقوس یک قدر بیم اصراره افتدند و از قیامت آن خود اگر و نهوند
کن خیز از بیانی شکی بر تقارب «الوان عالم اور ایناگک» قدم گردد من است و بحال است مت بر
قایم نهود اینی از پیش از تمام اعزف اقلم و انسان با بغير عنی و گره از حق میگیم اخبار موافق فردی
بر حضرت امریش بحکمت و بیان اراده آنها مقدس الحسین اسراری امانت

۳

جناب میرزا قاسم

طہران

جواب اور تکمیل مذکور

نه اندک تجربه است اور این سیاست مقصود خالیان کی رہا۔ اخاطر نموده علم طالبین و سلطنت خاطریں پڑھے
علم ارادہ آئندہ امن نموده از قبور برداشت و مردمتی محی رسمیتیہ کو کشکوہ حالت ارادہ نموده ام کی مصوبہ
اگاہ شہزاد و ارشق سلطنتیم کی رہا۔ آید فرمادیہ برا عالمی کی اوقتم اعلی در زبرد والوں بازن گشته میں میں بنی اہل
اقدام کیلا عیاد و خود قلم اعلی راستوں کی ارباب عالم کی تقدیر بجزم ایجتہال محسوب من خانید و اسی دشود

طوبی کتاب به اقبالت و آمنت باشد رب العالمین آنچه بر شاوارد مسند کل رساند است
 اقدس مکور و در کتاب آنی ثبت گشت آن مصادفه اگر من قبل و من بعد اینجاک بعدها فتوح المیمین
 غیر قریب آنچه مشاهده نیشود بعدم راجح گردد و آنچه در قلم صلی در شان او یا از اول باقی نهاده است گوئند و قریب
 پنهانی در پایه او یا در آن ارض مخدوشونه و بحکمت و میزان در تبلیغ امرالله شغل کرد و اینست مذکور دل او
 ذکر شده طوبی عالمین قد صفت ایل لاقنی الاصل و رقم من اور ای نسل ایل این نزل علیسا رحمة من شد
 و عقرضا بجهود و کرس و نزل عیجس ماشیعی افضل و کرمه ایه هر ایزرا افتخار ایل ایه علیک و مثلك ایل
 عبد آمن باشد المستدر المیزرا الواب

ش جاپ یوسف خ ۱ حمد بحسب آن الله

بسی ای ایحیی الحبیب

یا یوسف قد حضر کل ایک و فرمه العبد ایکا ضرله ای الفرس ایل رکب لدوالحدیم اخیر سمعت
 مذاک ایک و اینجاک و اینجاک ایک من مذاک مقام اتریح قد وجدنا کل ایک مقدسانی اشارات آنین کنوا
 باشد اهل ایعظیم طوبی کتاب به اقبالت ای اندی اعراض عجز العالم بعدم خلق لفظور دیشیده بیک کشت
 اهزیر ایحیید هنگر کل من قلی بگز و جد من العلا الاصل عرف قیسیس الایمین ان افچن دکن من ایل کریم ایک
 ایل بیکش سیشی هن مذاک اندک اندی نادت ای ایشیا و داک ایل ایم، قیانی ایل بیکره ایل بیکه ایل
 و دو سیم

٤١٨

وَرَسِيمُ الْأَسْنَفَاتِ فِي هُوَ الْيَوْمُ الَّذِي فِيهِ ارْتَعَضَ عَنِي كُلُّ ظَالِمٍ بِعِدَّةٍ كُلُّ كَبِيرٍ مِّنْ شَرِّ أَهْمَارٍ
أَنْ رَبُّكَ لِمَا تَحْمِلُ أَكْبَرُ يَمِّ

ش

ثُمَّ قَبْلِ حَسِينٍ

صَيْهُ بَهَاءَ اللَّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَلْ بِكَ الْوَجْدُ وَسَلَطَانُ الْمَرْجُودُ رَأَيْنَا نَظِيرًا إِلَى أَنْ تَكُونَ نَظَرَةً مِّنْ بَيْنِ عَزْرَكَ شَمْسٌ
عَزْرَكَ حَلْ جَبَلَنِي مَرْدَنِي أَعْرَفُ بِكَ وَإِلَّا جَبَلَنِي مَنْ عَاهَدَهُ أَفَرَتْ بِكَ كَبَكَ اِبْرَهُ دَفَّافُمُ
الْمَتَّرَادِيِّ بِكَ وَاسْكِينُ لَدِي بَيْنَ فَكَكَ اَكَكَ بِكَ أَنَّكَ أَنَّكَ أَنَّكَ أَنَّكَ أَنَّكَ أَنَّكَ أَنَّكَ
مَشْكِكَ الشَّافِعَةِ وَارَادَكَ الْمَهِيَّةِ بَانْ مَرْدَنِي كُوْرَنِكَ وَنَقْدَلِي مَادَرَهُ لَغْرَكَ أَنَّكَ أَنَّكَ
أَنَّكَ بَكَ وَأَمْكَ وَمَا تَحْكِرُ أَلَا بَارَادَكَ أَكَكَ أَنَّتَ الْمَتَّرَادُ عَلِيٌّ ثَمَّا وَالَّذِي أَنَّتَ الْمَسِينِ يَرْتَبِعُونَ

بِحَسَّا وَافَهَ
١٩٤٢

بَابُ خَلَامَ آنَ سَعْدَ وَفَازَ

هُوَ آنَ عَلَى فَيْلَكَتِ الْمَسِينِ

لَشَدَادَ لَادَادَ آنَ دَوَلَ الْمُلْكَ وَاحْسَنَانَ وَأَنْرِفَهُ وَالشَّرَدَةَ وَالْأَخْنَالَ يَطْلُبُ مِنْ بَيْثَهُ بَيْثَهُ وَهُوَ الْمُزَوَّدُ

٤٢٩

٤٣٠

٢١٦

الواص السير إلى التسبيم كلام محمد على باهيت عبدك إلى سراطك استقيم وفديت رما فرمة
 اليماني أيام فيها ارقدت فرانس المشركيين ففتحت له باب الفتن، وسرقة باكان سورة زان لتك
 وزرك والواحات أكتاف المقدار على مثابة وفي قبصك زمام في السوات والارضين سلك
 ياك القسم وموعد الامم ياسك الظشم ابن تجني موطئ على ذرك وشألك وخدمة امرك ثم قصل ضرورة
 والآن ولن أكتف برب المشرق والآخر لادم

الآيات القراءة في المقدار

دليل نفسه وربان

امری وحیی افسیر

١٤٦٩

صاحب احمد عاصي بهاء الله

مروانة تعالی شاعر المقطلان وفقيه دار

١٤٧١

يا حمد لك الله ووفيك الى ان حضرك في الجنة الظشم ورأيت المعلوم وسمعت بالحق يربك في الا
 رب العالمين شهد بالشهادة ابيهاك واصفياك على الله ادراكه ابو الفرز الواحد السليم اخبار
 فوسك وآذين آمنوا بتعظى الله وباير لعن جامره العزيز اذهب لبع وشنبل تعالی ابن بوفقي احبابك
 وليبر قسم اليه في كل حين احمد الله رب العالمين

محمد كعب

حمد و سپیل بارنجانی
بام گن حساد و نه هر بان

کتابت لدی الرعیه صادر و بیان طغیتیات ملک امامه شرف طلب افسوس خود ری اصرار کتبها
ایجادی میست عن انواع جراحته بهداشت ای اظامیین که در تاب مشهد که فی الحجۃ
که لای مسبوته و است گرفتی موقن بریل با وجود کثیر از ادکن نماید و آن اینست یا بولای یمن
متخصصی رضاک ارض ایگواه برای تکلیف ایابت ایشی طوبی لعن شرب من بهدا لکاس و کان من العذبات
کرم حق را چیزی و قشنگی لی ایشی ای اصلیل رفعی فیض فیض خود روز دنیست خواجه کرام احباب فرموده و خواه
فرمود ایکند در یعنی ایمان تا خیر شده لاجم صفت آن نفس بوده البسته با حسن ای ایخونه هست ناشرعا
و لکن ای هر کسیکی فی الحجۃ بیانیش ممکنست مقام دیگر مقدار است طوبی لحم شیر طوبی لحم و کان
یکنایک اری ایسآ و الارض والبحر ای ای خرد کلید آثار خدناک کنایه جویی میگذار که ای ایشی
کب لا رسال تھاک ایشی بی دیکھام احراق این شان برکن ایشیان شده و میشود بینی دریک مرکت قلم
صنتیه آنچه طهیه هر و شود و او لوا ای ایسآ بدیهی طهیه هر و ایشی شده و میخانید و لکن وجود کل بیکت قلم
اعلی معلق و مرا فست کل رئیسه ایسآ بوده ایکل حق بوده و خواهند بود مروحد ایست کل ای
صلطان ایه او لیه حق دند و دلکل مطررات ای ایسآ و صنایع اور ای ایشانه نماید آیا چدریه پسر حدا

هذا في متن ا

۴۱۸

او پر ف ناسواد اگر نیست را از وجود بردازد مدد و مضر

خواهد بود چه بی اگر مفتریت بر او اطلاع شود کن باور جو دو قائم ها و ادکل مقدس و شفیعه الله است
الله هو الفی المسئال ذکر عالم ابین در در آخرت نموده باید کی از تفصیلی محضو است این بحث را
که به فضیل بسط اعلیٰ امراء اقبال نمود ابین او اگرچه بیان اطمینان را نزد پرشیده پرتو ای اب علی
الهی ایش را اند فرماید بد امن قصد علی احیائے ان شکر و کن من صالحین او صیکم با اینجا، آنه
بالنهاست الکبری میں عبادی و خلقی کی تاریخ شکر است فیاس و اینقدر تیس امر دین اعلیین کو نه امنا
میں اصحاب کہ کس و صیستا ہمیں الالواح ان رکب الموصیم الحکیم حق توکھا فیصل الامور علی اکن
الغفور اذ بیلیز بیشتر، میشتر، و بیعنی بیشتر، ادارا و اشتمال الغیر الصیر لآخر کم شوخت اند یا تقد
قد کمک ما لا یعاد لعلی مافی الامماع ان تمام من العارفین ان استغیثوا على الامری شان لدیر نکم رای
ج

مختصر

اساسه لی لی علمی سایه، آندر

ش

بسم الله الرحمن الرحيم

یا امنیت ملک بمالی و علیتی قد کرک اصادفی تی آن تی طاف حول و خارجی هواهه جن و آنکه نفعه
متا همچنان قاب غلی و گریاک بمنه القوی المشرق المپیر طوبی الامد هزارت یا امی هشتبت ریگی آن
من کس

من کاس عطائی و لوره میگشت بسده امری و شتبث بین آنها فیز امکان داشتند
و فرست بدمی قول آنها آنکه جای احتمالی هاگل لاراضی وارقی آثار قلعه های امکان
با همچنان بزرگترین اورسی این توانی امکان نهاد استخانه من امک و انتشار پاره های
امکان ایرت از امک و اینکه قابله ایک راجه به افع فنک ایرت لافع امک
عن انتوجه ای افواره هاگ و اقام دی ای بعلک امک افت اندی فلت بباب زرجه، صیون نیز
ادامه، و قدرت لیداک و امک، اقتسم ایک امک انت افضل بغضنک الگانات و نکره

الكتاب المقدّس

دارند از خانه خانه ای خواهیم داشت

الشرق من أفق التفهود

لمن سوف ينهر اته معا من فنيتام لا يذكر الا ذكره ولا يصف بالوصف وتر اوست جنائم
 سبب ارتفاع امراء است ابين عبا واما وعائدي دوسته از امشبور واعمار ارشاده میزدایه
 آنه هو اربع البصیر البیان دلیک و صیغی من لدی آنه المقدار العیم احکیم
 ش جا ب پردازی میل عليه بهاء اته
 حات مع

احسن انداء من شطرانجن الاعظم الذي ينبع فيه ما يك التدمي انة لا الاله الا هو الصلوة الواحد
 العظيم الحکیم قد اتی من يشی على مشارف الارض ويتلقى امام الوجوه بما يترتب العیاد ای آنه المفریخ
 قدری من قدری فرات البیان واما اتسه به کل خشم زیم آنه مستویا على مقام حضرت کبیر
 اینک بیان بیان نجابت اندیه المقربین مانعقت جنود العالم عن اکراش موبادا کم اندی من افق
 القدر ای سلطان طلب من في السوات والارضین طوبی کاب باسمحت واقبالت الى زوار
 المیری فیوم فیه اعرض کثراں الارضیں ای شیدیک کل موافق بصیر قد تصویع عرف الایات
 وظهرت الایات وارفع صریح القلم اکن الارم فی جواب غلیظ ونفعیم او ایم عن آنه رتب العالمین
 طوبی کاب با اعترفت بازیل من سمااً غایة رکیت المقدار القدر ایا وجدنا من کن کب حرف آن
 فیها الامر الذي ينزلت ادام العلیاً الذين يقصوا عهد اسره ویسأله و اهذا اعلیه نظم میزین کا
 ان کل کتاب

ان ترکیب مصالات المرئین آنین کنفره ایجاد است از زیرت بحقی و فالوماناج با صلح اسراره سا
 الاصل فی الیکور و دلصیل اشکراحت بازگرگ فی اسنجی العظم مرد بعد مرد و فیضنا اعیین آنین علی
 پیگرک و خیر امام و به هفته فضله الکبران ربات هول افضل الکرم کن نهاد بکرد و اذ گفت به ما صراحت
 البدرج با حکمه و ایسیان اشیو المؤمن اصلاحیم مسان پارسی بشنو کمر بایات آنی فائزه دی و اینی
 محمد آشیدی در دنیا کیه طفت خالرا احاطه فرمود چیزیست افزار نیز طفو کرد هاین بسیج نوره
 اسراف نموده مهور گشتی لایخند و لیست کرده اعطایه و لاعطه و اشت، کشی نموده و نسبت
 که حق بیان جمله عالم و اینین احیطه و قدر بوده و هست. جمیع امور و قبضه اقدار اوست لایهیز
 عن علمه من شیئی بسیع دیری و هو تو بسیع البصر و لکن این خلقوم این آیام خاصه از پوشیده
 شت آنکه افزار طور عالم را احاطه کرده خود را ستر فرموده اینچه کرت اکنی از قبل و بعد خبر را داد آنرا آیام
 سیمه ایاست و در این حتمم جزوگر کلام است فرموده اند چنانچه فتح انبیاء میزرايد یوم بتوی شک
 لرتب العالمین فقط اول داروں بیان پارسی بضریابید اتفاقی بیکشان اینی اذ آتسانی آضرایه و یعنی
 درست ام دیگر و دیگر طور این اسرار میزرايد این اما اول العالمین امر و دایات خالر را احاطه فرموده و یعنی
 که را فرا گرفته بجز بیان در قطب امکان موافق و آفاق بخوبی تجلی ایش از آفاق عالم خودید
 و گمن بصر و سمع کیا ب از حق بطلب عبا دشرا از اسرافات افزار نیز اعظم محروم فرماید اکثر

علم اسرار

ذکر نیاز

دعا مرغ

دید و بقی

نیز است

نهست

الغیر

پیش

ذرا زیاد

جهان

دین

۲۳

۲۲۳

این بر این عارفه و میداند که اینندو م با اختصار تمام ادام و توجه عالم قیم فرموده و کسرا مبتلی علم
الله و مشرق و محی صفاتی دعوت نمود یک قلمبر اسباب فاعل و مفعول طوبی از برای اندویش بینی
فارگشته و خارف شد ن آنچه اکه از برای او ذکر عدم پی جزو آمده یا آن از طرالی او به این
مخلووم بیان آنکه دشن و هنست معد کاب عباد غافل باشد مشغول و از ملاک آن غافل
پناپی شده بیشود و در گذری از امور بینه هر کم هنریم و با سایر فنون هنری که که اینسته از اعضا
حکمت یافته الله بوده و هنست و اچنین مستحبات نخواهد بگل بشه او اخذ کل سکر حیتی یا
و اصعد کلی مکوت عرفانی قل الحی ای کل کم به اینستی ای بجزی یکاب و اینستی علی لاقبال ای قل و
الله یا باختصار آفاق را من عک و حکم اسکاب بیانگان کبیری و خوارج علیک ای
ناموت الانتهاء یا کتب لی من فنیک الاعلی میگذری معاشر او یا یکان فیک عالم من کل ک
ای رتب ترسی العرشان فقصه بجزیک و انساد سطر فنک و اقتضت مکوت یا کاب اسکاب ان ای
محروم غافل ک ثم اکب لی یا الحی خیر ای آنقدر والالوی ثم فضلی ولایی و اتفی و آنین اردت لهم با ای
و غایب انت آنی با حکایت بزرگفران و ماج عرف کمال از یعنی لاله ای ای ای المحمد العظیم ای کم

سش یا کاب میرزا اسس صید بجهان ای

هو الا قدس الاعظم ذکر من لذامن شیب الرحمی من بد عطاء درجه الکریم آن ای
الایت

الآيات وأخبار العبريات أمر من لهى أسرة رب العالمين سفينة أكاك أهلنا إليك يحيى
 بروح لا تعاول كنوز المسلمين فما مر بالعباد بالمرأة وبهارق يهشان الإنسان تبارك الذي خلقهم
 وجد من المكررين ألا يك ان شجاع شفاعة تلعن ذلك قاتل انتقامه من عذابه ومن مرين
 من قبل اليه وهو العذاب العظيم لكك شفاعة في السبات بالليل اراده رب العالمين عليه من انتقامته
 والاربعين من نار بعد انفاسه لافت في سير المشركين والادعى للهدين ولا سلام لهم
 كون مستيقنا على الامر واستقلابا راحب وناظم بمنايا ايجيل اباه المرشق من نافعها
 صناعي ديرك وكل كل عبد ثابت راجح مستيقن

بِسْمِ رَبِّنَا الْحَمْدُ لِلْفَقِيمِ الْعَلِيِّ الْعَلِيِّ

يا عالي ومحض ودي ترى اصحابك في مشدة لا يتنفسون بما دون ما هو قائم ابا دمن دومن هندة كوك
 قد اندفعهم واركبوا ما ترثت به الأرض ايربا سلوك بحر جوك وماهه قدرك يا حنظلة
 اصحابك من ظلم الذين يهدى اعن ودار عليهم كباك وحملوا ابا امر وامن جوانهم في ديارك وملائكةك
 انت الذي شدت الکائنات بقدرك وسلطتك والملائكة بعلوك واقده ارك لاراد الاهات ابا

القاد للمسين الصالحين ابا كيم

ای صب آن سیاق میدان میانی و میان و صباخ من فی الا مکان بسیار باد و زنپ از قبل نازل
 نگر کن بسند آند و من هسن من اند صبند و مخصوصه از این صبغ صبغ فطرات نوره و نیست بکه
 تیرین خوب صافیه است بسبع آن و آن تیرین و تیرین قوش است زاده ایان خشکه دیا جمه مان تجدیه شست
 اکبر کوچ شوی و نه سرای صبغ ای هزین و ای دیوم این اسراعم بر شاهه سایر احباب حقی لازم است آنی
 بخواهید که نویم شود و اسراب اضراق البته و اعمال رخشه سلطنه و ایدی گلزار بخوبیت و بسیار کی اسم اعظم بر عالم
 قلوب خیاد مهدول و ای هنکل زهیب ای هر زن شود یعنی بهر عان آند که قصی مقام عالم و جود است فارگردند
 بخدمت و دست مشغول شو ای نیزد که هاراد آن دلو المخوز ایکریم ان اذکر المصائب بین انسانه

اذناه بکت و کن فاعل بیکت ها المظلوم الغریب

جذب فرج

هو المحس اللامع الا سمجع

هذا لوح القدس يذكر فيه بارثشون: في قلب العبد زاره اهل سمیرق به كل ايجيات والمسارات
 ويجلس اقسام خالصاته المقداد العزيز اجمعين، تقد اسحق من نيرة آيات الله على شأن النبي يحيى بن زينة
 ينتفع من كل من في اقسامها و الارض ويتعزب الى مقر القدس ها المطر المشرق المنير ويلطف عن
 العيد و سبب النبي يحيى منه

میتو

بين يديه العناق ولن تجد لنفسه صرامة اته الملاك العزيز انكم
 انا استبع لما يوحي عن جنة الکبيرة متنزه عن اسماوى عيسى عرش رب كعب الصن العصى ياتي اذني في
 الافق الالبي اسع وارى ما فلوا المشركون يجاهلوا الضرى بعد ظهورى الاولى وانا ااث به على كل شئي
 وانا المخدود المسين العزيز العظيم ان يخرج لا توقف في امراته ثم اشهد باسمه العزيز
 الارض واسماهم اتطلع عن مطهرا لا سالم انظر الى الذي خلقت به من عنده ولا يكفي من المغير
 لهم نشك عن كل الاشادات ثم ابرك عن رده الكلمات ثم انظر بطرفى الى جهلى ثم اعطي بجهالى
 في سالى ثم عرفت يعني ما ايجي لطفه هر اشرف المقدس الديان ان يعبدكم باقداركم كم كثر
 سلاسل الحقيقة باسم العظيم ثم اخراج الاسم سلطانى المقدور العزيز الخيط فوالله لطيف العزيز
 لو سردت ان تصرفت بيبرى ان يعرف ابدا وبذلك امرت لي الواح اته المقدس العزيز المتعين ان يجيء
 انا سجينها من جهاله العباد تامة اعنى نزلت عليهم زماما لوقتها ماضى يجاهل اينك وعليها تنتظروه
 الاربعين تختصر على الارض قصتها ومدد كاف ماحكموا جهاله في افسوس وما صعدوا الى اسرافيل
 من اصحاب قاست قويهم بما تجوهوا افسوس وهو يوم واغتصوا عن الله بالمرة خلقت الشوكوا
 والارضين فوعرك يوم مرسم من احدى عيادة العجل سيد وفيفي الدليل والایام ويكتنوه
 لفترة ثم ربما من دون اتسد واما مسكنه لغير فداء ويحشد ومه من غير شعور وكذا كان الامر

- اَنْ يَرْبَتْ مِنْ الْعَارِفِينَ وَانْ يَتَحِمَّلْ سُلْطَانَ وَيُشَدَّدَ وَانْ يَكُنْ اَنْسُوَاتَ فِي حَوْلَهُ وَيُنْهَى
 لِمَنْ كَنْ اَلَايَاتَ لِرِنْ يُؤْسَوَاهُ اَبَدَ وَيُعَذَّبُونَ الْوَحْيُ الْفَقْسُمُ مِنْ وَانْ يَمْسِهَ وَلَا كَيْبَ مِبْسِنْ فَلَقْرَ
 مِيْنَ الْدِيْنِ جَاهَ، عَلَيْ بَطْلَهَ اَوْ اَيَّاهَ تَمْبَرْمَاهَ اَعْسَوَاهُ اَكْثَرَ الْجَهَادِ بِالْاَيَاتِ وَهَامَ فَقْسُمُ
 وَكَانُوا مِنَ الْفَاطِلِينَ وَكَلْ هَسْتَلَهَا بَعْدَهُمْ مِنْ كَلَاتِ اَسَهَ وَكَلَاتِ اَلَّذِينَ خَلَقُوا بَعْدَهُ
 شَمَ اَعْسَوَاهُ عَنِ الدِّيْنِ خَلَقَ نَزَلَ الْاَيَاتَ بِاَمْرِهِ الْكَحْلَ الْمَعَالِ الْعَزِيزُ اَشْبَعَ وَاسْتَهَمَ اَوْ نَظَرَ وَاهَ
 بَاهَ وَارَادَ وَاعْرَفَاهُ بَنْفَسَهُ مَا جَهَوَاهُ عَنِ اَهَادِ وَانْ تَهَادِ وَهَادِهَا اَسَيَّلَ كَلِكَ فَاشِدَ قَيْكَ
 مِنْ اَوَّلِ لَهَدِي لَالَّا اَوَّلَ لَهَدِي اَضَرَ الدِّيْنِ لَاهَنَسَرَهُ لِكَلْمَنْ مِنَ الْعَارِفِينَ وَانْ خَلَوَهُ قَبْيَهُ
 خَرَقَ بَهَوَهَ اَسَهَ كَلِلَ الاَرْوَاهَمَ وَوَصِيَّهُمْ فِي كَلِلَ شَطَرِهِ بَاهِ لَاهَرَضَوَاهُ اَهَلِ الدِّيْنِ بَطْرَاهُ بَعْنَهُ وَ
 سَيَاقَ خَلُورَهُ كَلِلَ مِنْ فِي الْمَلَاهِ الْاَصْلِ وَهَاهِلَيَّهُ بَيْنَ اَسَمَاتِ وَالْاَرْضِينَ فَلَلِ خَلُورَهُ بَعْنَهُ
 اَعْسَوَاهُ وَاجْهَوَاهُ بَجْبَاتِ اَفْقَسُمَ وَكَانُوا مِنَ الْمَعْرِفِينَ وَادَاهِيلَهُمْ بَاهِي بَجَهَ اَهَمَ بَعْنَهُ
 قَبِيلَ يَسْلَوَاهُنَّ اَلَايَاتَ وَادَاهِيلَهُمْ اَيَّاهَتَ رَبَكَ الْعَزِيزُ اللَّهُمْ يَسْلَوَهُمْ وَجَهَهُمْ وَيَنْزَهُهُمْ
 عَنْهُ وَيَجْهُلُهُنَّ اَصْبَعَ الْعَبْرَضِ فِي اَدَاهِيمَ لَهَدِهَا اَكَلَاتَ اَهَدَهُ كَهَ غَسَسَهُ جَيَتَ اَفْخَدَهُ
 وَكَانُوا مِنَ اَسْخَاسِرِينَ وَاهَكَ لَوْهَوَهُ بَسِعَ لَهَشَرَهُ الْاَهِيْ بَيْزَجَ منْ اَفَاهِمَ لَسْتَعَ شَهْمَهُ
 سَعَتَهُنَّ مَهَهُ الْفَرَقَانِ صَيَّنَهُنَّ اَهَيَ اَلَّهَ طَلَبَهُ اَلَّهُدَسِ وَقَنَى اَلَّاهِرَمَنَ لَهَنَّ مَهَدَهُهُ
 وَاهَكَ

وانك لو تسع مثي دعهم وذكرهم وما عندهم عن ودك ثم قبل بوجك الى جمال ركب وخفت
 من احد ولا تكون من الصابرين ثم خذ نفسك البشيك العين ثم اشربها بسمي الابي فتوس عينه
 واتم بخطبك باحتى وفرقك ما لا عرف احد من العالمين واتأله وذر كبك او وذر عيسى لا يتم
 بالقلم والداود لا تكتفي الا لواح وكان اتساعك شميد وطيم ولكن فتش اته بان
 بمحرك مدة المرس تستمد واطلع باسرار التي سترناها عن البواه ما ذكره عرق مصطفى
 بين اكليل ابيهدين قم على نصرة اته وامره ان الذي اتحده واهن س من دون امير
 لا فرض فاليست كان كعاد مشليم ولكن كانوا من عبادة الا ونام والاصحاء وكذاك ذكر
 اسماهم عذر بكت في عذرك الایام التي لسا بين الانام من غير انصار وصعين ولقد ارسلنا
 اليك من قبل لوحات من قبله لوحات من قبله لوحات وفتش اته بان يرتكب بها وظاهرك
 مذكر فيما واته لم يستقر الرحم و قد حضر فيه تسجين بين مدحوك وبقمانه وبعد ما تم فتحت
 جمك في اسرتك ورب اباك الاولين وخرقا شركك في اته و هشتاك
 بنت امه واردت الورود على صريرك السال العبر العين اتاما خافتها الوعد ولوني ما
 وضياء ذرك كتبنا على نفسنا حتى قبل على التسوات والارضين وارداها ان يحرك
 قلناه الوجه ولكن المشركين صالحوا بيتنا ويك و اخرجونا عن الديار الى ان جعلنا مسجينا

نی و اراضی البعد و آنکه لورید ان تا فرالی آنه و تهاجرالیه او آفرفت

شمس الاذون من افق الامر لتعفل هاترید و آنگاه لیخبرین دینا و تشده علاشهه احمد

من العباد و قطع باهو المصور عن افطر العالمین ای ذیح قلم اراده خوده که بسان

بیع پارسی با توکلم فرماده چه که جیش با تقویه و انشاء آنه خواه بود پس بشنو شما

قدس الکی را که بحری از آن اندۀ مقطعيین محذوب شده و خواه شد لم زیل فرجه

شده و اثاء آنه نخواهی شد سلاح فتح باخوی داده شد که ارسان اراده شاید

لا جل سمعی که در ترا او ستمور است ناخیر خوده و کمن کن باع را لوچی شاهد

کن و بر صدر آن بخطابی از قسم قدس اعلی باین بحثات اصلی تحویل که ای عباد

خوارق لم زیل بد و نش شبه شده ولا برال با عمال و اهال و صفات منتس شکل

مکنات بوده و خواهد بود چه که با شخصیت معرف بوده و باومدروف ای همک

یاقوم بد و نش توجیه نماید چه که بد و نش مخلوق دیمراه باراده او ای عجایب ام

بسیط اکبره طرشوید لم زیل بخش خوارکه بود باید و آئی عران جمال رحمن مونجود و آنکه باید

العباد بهم کمن عنده هم ولا تخطیقین الیه اگر این رتبه داشت ان معجب بود پس خود بغض خود

مکنت است در عرفان الکی و محتاج باصدی نه و اگر این آیه متفق دلایل بس عصیده و ان

کبری

بجزی ملیه قسم الامر والتنی باری مستنوده ای این پیر منعی داشتندی را وسیع جان منوع نمود
 بسیر شود در امر اسد مشاهده کن و در نهواران عجیبین عبا و هست خوش و اعلاء امر تکرکن کشیده
 بلطفه امیر گرفتی ای و مطلع نیست مطلع شوی و بکو شرب و تسمیم ارقی اصنی فاریگر و فوالدی
 اطفی بین التهواست والا راضی که اگر از فضایی وارد و درد ای ای زندگان ارض که گرامی است
 خروج شوی و سر برگ آگذاری ولذا خطا نشک اینها نشده که شاید بحال واجد که کشود و سینه
 می اسر بریز و آنجن ب طلاقه کرد آقی ازان اینچه بخط جان خود پرداخت لب و نهاد را
 در دست هشتر کن بدل بوده ناگهان امر اسد مرتفع شد و اسما قبر بر عرض خودسته کشته شد
 که واسه اندی لاد آن هو مثل آنگه اهل هند طیور خود را که طوطی بین مند تعلیم میدهند همان قسم قلمروم
 و خطیس فرموده و چون نشیده نمود که اینچه در کال خود میم عبا بوده و ضری باور ارج نشده و زین
 ارض هم احمدی مدریز نه از خلف ستر بر وان آنده بر قلم قیم نمود و چون خود را خسارت نهشت
 با خرا قلم برد اشت و نوشت آنچه نوشت که آنجن ب سر صدیده و آن نسبت ای بین عبد
 داده علاوه نمایید که برش امشل آفتاب شاهه کشند و ادیک نمایند که متصدی ای زاین و پاپ
 نهشتند بزرگ اسرا از پیغام رضع ناید حال معلوم است که بر این علام سچون پرگله نهشت
 نهشی که قادر بر او نورده و بسیع شادت میدهند که آنچه اراده میشد قادر بود مهد که با علم با و

و بعافی صدره با یادی هدرت حفظ فرمودم حال بیرون آمده و مفتریاتی باز نسبت نشبت داده

که قلم جایگزند از ذکر کشیده و ایکاش که از اصل این مطلع می شدید اگر حال ابری فیست
شود و در بحث این نظر کنید با این وحدت و اتفاق شود الواح به عین از حماه قدم از زل و زل ایکاش
که بحقی و اراده آورده آن را انتها آن را انتها انجا بپرسید و درست تلقی فرماید و نظر کنید آن را همه
بلای موده و در آن ظاهر می شود بیشتر دارین آخر قول مدایرا جمیع این نظر امضا شده
محمد و محمدان گذر یافته سیکه ایام برا امر اسد ثابت و راسته ایست کلمه حق و ما بعد
اگری لا اتصال انشاء آن را امید و اریک که از حساب رحمت الی منسون شویه و از غلام
گرفت مهره مگردید ای ذیچ در بیان گذشت ملاحظه ناگه در گذشت اشاره آنچه خلقی شده باشند این ایض
و سایر ایست مکملیه و ظورات صفتیه ظاهر و مشهود است اشارات و تهییم لیزی آنها
از ازاج غرای احمدیه و فخرت اصلیه الیه مکرم مسند و از تغییرات و تبدیلات مکملیه فصل از
مشو چک که در کشتنی این تبدیل بوده و خواه بود و لکن آنچه ظاهر شود و چو یه اگر دل است بسته
دو او حکمی مستور است که بجز افاده صافیه آن لطیفه و قیصر اداره ایک تغایر ملائکه ایشان
ظاهره ملاحظه فرمایکه جمیع من جملی الارض را ترمیت می نماید و اعلمه کل دنی حق عقده ایشان
از آن شود و لکن بر اجر اضری تمام حاصل و گذل کش و فخر و نجوم اک کل در نفس خود از نوره و
بلا ضایه

بلطفیاً، خواسته نمود چنانچه این در یوم مغلوبی از این اساطیعه حال باشی برخس نموده
 ظور او سبب امنیتی ضیاء، دون او شده حال و خدمتی نماید که قدر تغیر و محروم دسترا جراحت
 نمیزد و از اطمینان مخلوقات محکوب از ظور شس و تبریت او در این حالت محروم و هشیار
 تبریت شس در کمال ظروف و ظور اذل لذکر فی نسک ملکون من الفائزین لعل
 الی مراد ائمه دلاعیتی عین اشارات المعرضین و این چنین در شمس سماه معانی مشاهد
 گن و در اسرار خصیه الیته و رمزورات مستوره رباتیه لذکر نماید که شایان فوایضات این بحر
 اعظم که بحیث اینجا و آنچه از اول ظهیره او را جسد محروم نهانیسان آنها میتوانید که با صور
 از ظور دو زیرین ظور و آنچه از قدرت مخفیه طاهر شده پی از ایام تمحکه و چه از ظورات آفاقه
 و انسانیه آدم امر شستیم مانی و گله حصر اچون کیات دو فرش قیس میزنا چه کند زان اینها
 میز بوده و خواهد بود و هر رضی بیدار اسماع معلمین میشود باقی هناله و این حقیقت علی خلد و ظور
 او لم فریاد کنم سرا بر اشارات کلامی که دنیا میشانند که بور بوده از یعنی درین محروم ناشد
 اذان غیر مطهره کلام است قبلیه ایوس بیو لذ از اسماع داده اک نهاد رحمانیه و کلامات
 غریصه ایه در یوم عالم محروم گشتند ایست که درین کتب و حجت وزیر والوال
 باسان قدرت و خلبان نازل فرمودم که درین ظور احادی جزءی نیشن ظور تسلیک نمیجید

چه که ساکن سبیل + هی بوطن اصلی خود که مقام مسجد اقصایی پنداشتن نیست فائز
 خواهد شد گر اگر قلب و بصر و سمع و ارکان آنچه شنیده مخدوش نماید و این امر بر گل هال در
 ایمان نمود و سبب تصحیح بوده چه که هر طبق باشارات کلامات قبلیه صحیح است
 مذیطه محجب شده و این بسی و اخت احتیاج تفصیل خوده و خواه بود و در طور سنه
 سنتین آنچه بحیثی خود ملاحظه نموده و گلوش خود شنیده و لکن ملت یهان را
 لایق و سزاوار نمک از جمال قدم که در قلب زوال سلطان عطرت و اجلال قشت
 و مشرق و غضینی است محجب مانته چه که جمیع جهات قبل از خود قلم رتفع فرموده و همچو
 یان وابدمع یهان جمیرا و بیت فرموده و درگل اواح عرفان نفس قدر امعلوی با مری
 نفر نموده فو اسرارا علی چو لآ، الذین علقو از عرفان الله و نفسه با خلقی بقوله المبرم الحکم
 احکیم باری لا زال شان ناس این بوده که نایم است که شمس شرق و غضینی و طلوع
 و طا هر و چو بید است انتانی نه استه و صحیات نفس و هوی محجب بوده اند و بعد از
 غبیت گردی مجدد ابومهر مصرف اخمار یهان نموده و لکن غافل از ایکده از ایلاح امتحان
 درگل ایمان در چیزی بست و قواصف اهستان درگل آن از سطر روحی رسول ذرها
 از دزده و شمرد از شعر تفصیل میزیم اید ان یاقلم اللهم عجز عن علی لحن عربی میزین
 نسل

لعل مجذب افلاة الحكمة ت الى ساحة قد مكى و يقترب الى وجوب المذهب ان يه
 الا ظاهر المثير ويختلهم عن الدين ا حكمو على اصنام آنفس والموى واعرضوا عن الدين
 ليشدوا كل الكائنات باشراره المقدار الفعلى العظيم قل يا قوم ان دخلوا به الى الرضا
 البيضا الذي ظهر على اون كثيوب الحسرا في قلزم الکبراء ما هي لوشدة بهم
 لمستهم في كل الالوان بيد الله جده انت محدثها عن كل اون وعن كل باطنين
 السحوات والرضين قل لا يغرون بغيري ثم ترون عما رج من قصلي فوسرما
 علىكم يا طلاق العاقلين ان ياذ يحيى تذكرني الذي جعل طه و عبرة لعباده المتبصرين
 لو يشداده مشيه ليوقن باته لم ينزل كان كافرا باسته ثم مشركا بغضه
 و محرضا عن اهاته و س سور في امره و ممتنعا به و متشينا به كل مشرك عندي
 فانه صيد الذي طرداه و ختم اسد الشهادة بمحروم رسول الله اذا استدل بالامثل
 بما قال سمعنا ابن روح بيد الله هوا حجب انس من كلامات التي يروى في بيان
 القائم كان في جبابها و اشار كاسمعت بآذنك و كنت من اصحابي و اكانت لو
 سطر اليه لم تعرف باتن طلاقه و اجهزو عن الله و مخترضه الا بواراه هنا زار
 وكان امس على ما اقول سشمید عليه و اكانت ان رايةه قل يا ربنا الكافر بالله و اخرين

من حضرته والشّرک بحاجة والمنكراة التي اصطبغت العالمين لو اردنا اليوم بان نعمل كل
 الاشياء، وليقدر بخلقه التي يخرج من قلبي الذي يحركه اصحاب تقدیم المعال العلی عکیم
 مث بنیکا ک با اینها المرض من اته فی اذل الازال را کیم کیانت موافقا پاد. فی ۶۰.
 که دست بخیه فی نگاہ الایام اتی طرفیها سلطان آنکه اصادف کل اخذابین اجمعین قل
 با اینها المردود و منظر المزد و با تیجه آمنت بعلی من قبیل شم من قید بخدم رسول الله فم قلب
 با ذنی الذي سعی بالروح ثم من قبل بالکلیم الذي نادیاه من بکرو التي توجدت ایضا لحاظ
 مرأة ونقطت فیکل الاحیان باقی اما اته لا الله الا انا المقدار العزیز الکرم قل ان یکف
 المقرب لم اعرضت عن رب الارباب بعد الله فی سجدة سحاب الامر و آنی على
 سماه القدس و قصی الامر من لدی آس الواحد المقدار العزیز عکیم قل اما اذ اینکا
 عل الذرات ثم على فی اترفین الاصنی و لكن احتجب فی فنکا و اشتغلت به است
 باسم الذي یلقھر مین امشکا ک و كنت من المحبین ایاک ان یاذیج لاحتجب بکیانی
 فینه اما اسحقی اليوم یعتر الابیس من بیسیه والد جال من اضلاع و اکا
 فا حفظ فنک عن فحشاء تقدیما تسب من اصل بکیم وجده اته عبرة للذین کانوا
 حملوا روح بحیثیان یکشی علی ربوة ذات قرار تکیفت على سراط اته الذي کان
 اوقی

ادى من انتشار واسع من سيف الفاطح عليه واكملت انت فاعرف هزاده انسى الذي
 لسان القصدق علية تكون من المارقين فواعذرك يا ذي لم يذكر في قلب بيض احسن من الحذات لانه
 حذف عن كل دلاله وعنه كل ماقيل عليه عليه وكان اشد على ما اقول شبيه ولكن لما عرفوا بهذه
 صفاتهم باصحابهم وظواهيرهم ثم يذكره ما ادلى بهن شطر الابرين من ضفر عرش ربات الرحمن ما يقتضيه به
 عباده ليكون من المقربين وللخلافة تم المقربون وما ذكر لهم ثغرات العذاب منه ومن آثارهم
 كفروا واعتبروكوا باستبدال الذي ينزل عن سماء الارض وفي حولهم من العذاب كذب قبلين وان كانت
 كذبة فما يجري من مقتله ثم تذكر في كلامه لعله ليس بالذكر فيها من نوال التي لا مشغل
 في الابداع و تستثنى بما عن العالمين كذلك احلها كذب و اخبرناك مررتا اخرى بخلاف انت
 لدن ربات التي لا هي على فشك وعلى الذي سببكم تكون ملطفا به وبما يرجح من
 قوله ثم من شهد و تكون على بصيرة مثيرة و تزول فشك حين ان احمد الله الذي به ما ينفسه

المحتوى السادس المحيط

١٥٢

فهو اعتراف في شأنه العظيم والقدر

تبارك الذي ياسمه تحرك القديم الاصل وفتح في الظهور والاضمحل من نفي طلوبت لان سماء الله لا تدرك

بِحَضْبِ الْمُرْسَلِ وَلِنَسْخِ الْمَيْرَانِ فِي قَلْبِ الْمَكَانِ بَلْ نَأْتِي إِلَيْهِ مِنْ لَدِي أَزْجَنْ سِجَابٍ
يَا مَنْ يَا كَمْ فَرَقْتِ الْأَجْنَابَ وَفَحَلَّ أَمْ الْكِتَابَ أَسْكَنْ بِالْمَوْعِدِ الْحَمِيرِ وَإِحْكَامِ الْيَوْمِ
يَا يَانِ تَوْقِيْفِ الْأَجْنَابِ عَلَى الْأَسْتَقْنَادِ حَلَّ امْرَكَ وَقَرَّلِمَ الرَّحِيمِ الْخَوْمِ بِفَسْكَابَ وَعَيْنَابَ
يَرِبَّلَ الْمَغْنَمِ عَلَيْكَبَسْتَهِ لَصَفِيَّكَابَ فِي إِيَّاكَ ثُمَّ أَكْتَبَ لِهِمْ مَيْرَانَ خَرَةَ وَالْأَلْيَوْجِورَكَ
وَكَرِكَكَكَتْ مَتْمَقْدَلَهَتِيَالِ الْعَلِيِّمِ اعْكِمَ

جذاب پرزاں علی علمیہ بھائیہ اتھ

هو آن طریق من افتدہ الاعلی

ياعل ان المطلوب يريد ان يذكر في يوم فيه غاص الايضاف وفاص الاختلاف فيه
كنت راية العدل ونصب علم اصحاب لا تذهب من الذي يمر بالبيه والاخحاء ومن
الذى يدخلون الى اتسه ما كاتب الا سآء، كذلك اترى الایت وصرفها افضل من عذنا ان يكتب
لما الفصال الممرين الصيغة قبل باقى المفواه اسد ولا يتبعوا افتخاركم عن النسب، والعلم الذي يلزم
به كتبته وتحفته وفي لوح نزل فيه اسرار ما كان وما يكون صنعوا ماعندكم وما عند عمالكم فشكير
با امرتم به من لدى اتسه الفرزدق الودود هذا يوم اتسه لوانتم عزوزن وبهذا يوم المولد الذي اراد
اشرق اسلاطين ونفع في التصور والاضعاف من مثل الارض الة من شاهاته ما كاتب الا

قم على الامر کم اذکر ریکت اللہ تعالیٰ خداگ و اندر ک لہذا اليوم المشهود آتا نظرنا و اندر اما
رضا الملک عالم مجتبی طوبی لم قبل قبیل ای ائمه و ولی من اعرض متنکار بالادنما
و اطہران کذکار بطن اسلام اذکان المخلوم فی التجن اعظم و بذکر اذین اقبلوا الی رفق
الاصلی و معموناً ای ائمه ماکت التنبیب والشود

هو المیت العلیم

امکند ساینگر ریکت ای زکور و محظیں مطهور بود نظر شدی و آن چنان خوب کنونت که ملا
بانوار طهور و نور فخر شده با عالی نمایت را شنیدیم واقی بالرا مشابهه نمودیم و از شرح اعلمین بر تحقیق
شیعیم افسکر فی خلیفه ریکت کن من ای تاجیین کلی زیرای ای افضل شده اند و از برآخند مشطران
و جو زرین گشته اند و یکن آن قبیل فرشش بشانی مشریع کد و دیال و ایتم د و استان خدا زکر نهاده
و تجیه سبیل رفاه و اتفاع است متذکر میدارد آن لمح افضل اکلیم طبلی ک که به رفاقت هنرمند
شده و بذکر شهادتی گشتی ای حرف قدریه الافتام الاصلی و قلکل ک کهدی اللہ العالی میں

سنس جناب پیرزادی علیم سرمه بیان ائمه

هو الامر ایکم

با علی بیک بنائی امر و زنگش اضافت کر و دست اضافت بلند بخود دایت نمودیم

بأنه دلالة على ملائكة ونادى لهم الآلهة صداقاً **با** لكنه عرف رببع اخرين من ملائكة ورائحة كل من
روش واضح وبرهان **با** انت ارض اهليان به رؤيا نظر الامر مستوره **با** خاتم **با** انت با دليل شبهه
نه معذلك قوم يوم افراز موئش **با** وبنادقهم از ماغه اتساع اراضي كردستان **با** جبل صدر الله
صاحب وبانطى صامت طويلى **با** كبا با وفريت **با** ثان اند رب العالمين **با** **با** علیك **با**
ووجدت عرف تحيصي **با** سمعت **با** **با** وشدت **با** شده **با** لسان ملطي في سجن المتنين

٤١. المتنين العظيم الحكيم

كتاب انزل از زرس ملئ قبل ايس في يوم فبداء من كل خانق جيء به بفتحت **با** ای ملوك **با**
وأنا العفو لا يكره **با** قدره لا يطر من قبل **با** ای **با** كان سورة أی كتب اته رب العالمين **با**
عین العالم بظهوره ولكن العدم في عجائب مبين **با** اهتر اسحاق زنوفيا للخلافه **با** كوم اسه شفاعة الله ومه
وبراثت مقداره بحسب النسر **با** ان الدين اعرضوا **با** اولك ايس لم نصيبح **با** كرون انس **با** **با**
وطلوبهم يجيئ عن اقصوه والتأشيل **با** كذاك نطبق القلم الاصلى طويلى **با** معاين **با** اکت اذا وجدت فتحاتي
كلهاي قبل **با** اسحاق زنوفيا العاد فدين

باب سيردا عمر صبيه بسب، اند

٤٢- **چو** **المساوى** **بیں** **ان** **پرس** **و** **آہسته**، **کتاب** انزله مولی ان سما، و فاطمه آسماء ملئ قبل ای است
رب الدباب

دست البابا ياك ان شئك حداث العالم او منك بحات الذين كفروا با رسول الله م
فنسبها باسمك اللهم الى اشك بالمسين حل الا ساءه وذكرك فلك الاعلى الله به عزتك يا
يا من كتب لي من قلم التدمير يهبني اليك وخلفني من شر اعداك الذين فضوا عهدك وخدعوك
وذكرك ايجيوك وامررك وابرك ايك ايرب قد اكتفي خلق الم Razاق ابن سبيل واسلاك بمن في
قبصاك زمام من ادركك وسا لك وحنك وعلك وقدرك وقادرك ان عيكم
هي ايجياف من مطلع تنفس واهوا تحدار دان اورع داني بين ايار خذك وعلك
لخطيب من شرما وضيما وخطيبها ايرب ترى جيدك المطلع من دوك متسلكا بجه جوك شوك
ان لا تجترين عاكيسته لامنوك واصيحا لك وقدرل ان تصر همي ويسرى يه فواري اكتيست
موسى الصاد واسلاكم في المبيده والمعاد

مش جاب يير احمد عديبه بهاته در فشر

يه المفتر على الاختان

كتاب نزل باس وطن امام الوجه انتي انا المظلوم العربي قد كنت قاتلا مام وجده العالم
ودعوت الكل الى الندا وخير منهن من كرو منهن عرض ومنهن من افر عن شنك وي المسير
ومنهن من ظل باسج يه الملا الاعلى وايل يه المظالم ارجي ياخمه اضاف مفقود وسدل فخر

موجود اینکه نویسنده بخوبی از اینها بحث نداشته و از اینها خلاصه ننموده است
فراغت و جایزه مضر طرب و مترسل چون قل اینکه امر رضا هر مردمین ساین از حباب پیران آمده قله
ماکاک فرقه نمودند و عمل کردند اینکه اکنچی خوب از احزاب علی نمود از حق بطلب هر زب خود را
فرمودی که شیوه از طعن و اولام هر زب قبل یعنی شیوه مخنوظ مانند و با این توجه حقیقی ناگزشنوده اینها
من اند اینکه «علی من سمع آنها» و اینکه اند من اهل اینها، کی اینکه اند اینکه اند اینکه اند اینکه اند
جانب علی این حسین علیه السلام، اند

پسی اند اند

ایده سنت اصطلاح نمودی و حق داری کچک از برای این خلق شده اند و لکن عجین و غریب نمین
بر مصادف بحال وقت و وقتی بر صد و میش قیام نموده اند و در اینها نور الکی و نارسرد و هجدی نیز مبدول آشنا
و دارند با حسین همانمای بر مدار این اصحاب کمین و لئل بر مصادف از اسارت قمین در صد و هشتاد و بیست
خط عالم و اصلاح و حیله آن خود را هر قریب نموده و لکن اینها وقتی بر پریش سائی و بر قلش قلشی
و اند تباریم و سخت ایتم و من قدرت و اند از افسوس خانه ام را احباب و خا سر شده نمایند لآن کرن
عن العبد کن سرخه با بصیرتی سیل و شدیدت این
و نیک تو ملکی کاک و نیک تو ملکی کاک از حق بطلب کل را اصوات آنکاه فرماید و باقی اصلی و دایت نا
نمایند

آذربایجانی برقشی بیل و اضمنی باقی نموده جو دیگر دیشیک نباشد شوند و آرد بیان خایت حق تبریز
محروم نمانند الیهای منی ملیک

بنابری میرزا برزگ علیه بپا، آقا

بی بی المیسرین حی من فی الارض والسماء

٢٦٨

وایوم قید آن العصیم و قادم علی الامر علی شائن بفرغت سطوة العالم و مفتتحة صوصاته الامم الالین
المیشان لی بیوم تخلص «کفر و باتسه کاسی دید آدمین آنسه قاریخ فرج الاصفیاء فی الفردوس اللئی
باور علی اویس آنسه من آدمین عرضوا عن الوجباء اشترقت انواره من افق اراده ربهم العصدا الصدر
من انس حی عرض و من هم کفر و هشم من فی حق ملک ای و حشم من بیلی بآخوند باکل و تجاصدو
قد ذاتت قدر سبل الدلائل علی باور علی ایل الیهای، وکتن ان قوم فی خابیهین سوف بیرون هر آنچه
گهارات آرقة، من قبل ومن بعد نه الله ایوب ومن قید آنکه لذائب الذي افتقی حی ایس من دینیته
ولما کتب من اتس العزیز العظیم علی ایقام ان اقرة الوجه ایلیس و نائل فی الالواح ایل جزو
الله و بجهه ن عرض الحکیم سوف يأخذ آن آدمین طلبه اکلا اخذ آنکه لذائب من قبل ایل لاقیه و فتن
العالم و لان سلطنه آن محمد ایشان بیک، و بیرون ایل ایل المفتتحة را ایلیم ایکیم ایکت لاعجزن من شیی ایل زنج
فی آیام ایکت آنسه قاریخ ایل ایم ایل طلبی لمن شد و رکا و دلیل ایل غافل بعید ایکت ای

بذرگ نهادت الومی و سمت صفت آندره قم و قل کات محمد یا آنی با احتمانی ذاکر
 هنورک داینه می خواهد این ادعاک و ملتفتی سیک استیم اسک با من فی قبیل نام
 اخلاقیات و ارثه الموجرات با اسک اندی به عزالت امکان و المکوت بان جعلی فناه ملتفت
 و اهل ایجاد ادراک و تحریر با ادراک و تحریر با اسک و مداراً با اسک با اینکه والبيان لار آن انت الفخر الکرم
 ایرتب لا تحریر من دلایل بر قبلاک ولا تخفی من اشرافت شمس غاییک آنست اندی بر چرک
 شی و لایمک امرقد شهد کشی افلاک و فدیک داد آن انت اللهم العالی العظیم امکیم

شش جانب می صیبه سیاه آن

هو العلیم اغیر

۲۴۹
 در حضر کن ایک و عرضه العده اصحاب ضرلی الوجه اینجا کی بدها اللوح اینین نسل اند این پنجه
 می از استفانه می خواهند بآتش باهدمیم بلسان پارسی بشنو ایک سوال از آنیه مبارکه نمودی فلذیت
 فروه س خبریست که الیوم هفر عن عطف الهی داع و سدره قدس در مقامی همراه حقیقی بدل جماله
 و آن سدیه مبارکه در ارض زعفران یعنی رضیک مثبت و مبارک و مخدوس و مطری است خوش شد
 محبی عاصمه هستی که در بیان و در اینظبوره الواقع از قسم اصلی بر داشته متصوّر نفس همراه است
 در مقامی بقیم اصلی هنکور و در مقامی باتم ایکن ب سلطور و امکانی باقی اعلی ولوح محظوظ ب
 سلطور

منظور و پنجم ایمان نامیده شده و فی الحجۃ از همچین آنچه کردند در مسامی مقدس و مرتبه
و سیراست طولی از زیارت تو خواسته است بشرف اصلنا فائز شد و تو با شرکت اعلیٰ فائزگشته
بنی اکب و بنی اکب قدراً نعم اعلیٰ ایمان و حقیقت جلال اللہ را شکرند امزور ارض جهیز میکنند
طولی از زیارت سیکاره را یافت و تکمیل ناتر ادار او کاشت آن من الفائزین آن کتاب آن دست
الصالیین الیا، من الدنیا علیکم علی الدین ناصع نعمان علی عصیان عنده اهزیز نمایند
جنابه ذکر چاک الدین حشر و فرز

حواله به تفسیر

۲۵۰ شهد آنسه ان الله الا جوهر اقدره والظاهر وله الکبریاء والسلطنه قد ارسل لرسول و امرل به
فضل من عصمه و هو الصافع الکريم قد شرع الشرانع و امرل الا و امر لغطف
خیاد و اردنه خلصه من ترکیب شنبه و شخص و من عرض یک نسل نسیان یند عجاوه
بان ایزیم ایشانه بیو المغفور الکريم شد قلبی الاعلی یا کن اقبالت البحن و وردت فيه
و حضرت امام وجہ المظلوم و سمعت ذهن و رایت افسد اعرف بد المقام الاعلی و کن
من آن کریم نسل نسیان یویک و یوی چنگ من هیئت ویضی و صلی اللهم علی ائمه ذین
کن ایه المیین و ایکم قدرت رب العالمین

پنام ضداویکن

۲۵۱

یا صنیعیک بہائی عرضیات لدی مظلوم کوکور و غنیمات ایمان و عرفان محبت آرین
 منسوخ لارا اول دراین سبط مکور بوده آن دگر کال من قبل بایست لاصقیر من ظلم الفراشد و
 لام من اعدی اسجایه و لا یتفعل عرشابد ام اسماش احسنی اشکره قل کاک احمد یا رسول الله
 و گفت العطا یا من فی قبکاک زمام من فی السوات والینین اویل از قل مظلوم کمیر
 بسان و بجهویان مقصود عالمیان کش دامضور وار آنچه در ارض یافط هر سبب ارتفاع کنکه و آردا
 امر است و در کتابه دس نازل شده آنچه که منظمهین و مبترین را پیشست امر غریب نماید گو
 باز هب اند امروز و زضرت امر است بحکمت ترک نایید و باز هب سرا اول است مشنی
 کرید ایکم ان تنگلک من و معا طفین او بحکم شبات المریین در بیان احوال از منی مدانی میشم
 آنچه را که سبب طور غرت و غشت و شرعت اویا است بیانی میگویم آنچه از قلم اصلی میباشد
 ابست ظاهر خواهد و اگر نظر متعینیات مکت بالله تاجیر شود بایسی نه سوفی طبرانه ماده به
 فی الوادی اند جو اصادقی الامین ایمانه من لدنا علیک و علی الذین بندوا الوری مخلصین الی
 الاصنی و علی کل بایست متعین و کل رایخ این

جانب سه

جَابِ حَلْ صَيْهَ بَحَّاءَةَ
فَمَنْجَ تَجَرِدَ فَانْ بَسَهَ الْمَحْمَ

شَهَادَةَ إِنَّ اللَّهَ أَكْبَرُ مَا لَمْ يَطْعَمْ وَالْقَدَارُ وَالصَّرَّةُ وَالضَّيْارُ يَسِيْرٌ كُوْسَيْتُ وَالْمُهَمَّدُ
الْمُسِينُ الْعَزِيزُ الْمَنَانُ شَهَادَةَ إِنَّ اللَّهَ أَكْبَرُ وَالَّذِي أَتَى بِأَعْكُنِي اِتَّصَلَانُ الظُّفُورُ وَالْمُكْنَمُ
فِي الظُّفُورِ وَيَرْجِعُ إِلَى الْقُوْسَرِ فَامْبَلَّا يَشْبُورُ وَنَادَى النَّادِي مِنْ بَكَانِ قَرِيبِ الْمَكَّةِ
الْمُقْدَدُ الْعَزِيزُ الْجَابُ هَذِهِ حَسْرَكُ كَبَ لَدِيِّ الْمَلَوْمِ اِيجِيَكُ بُلُوحُ جَدَادَةِ مَطْلَعِ الْأَوْجِ
أَذَا وَجَدَتْ عَرْدَ وَقَرْسَتْ آيَاتَهُ قَلْ بِجَانَلَ بَلَقَمْ يَا لَيِّ كَاسَ الْخَيْرَةِ وَالْأَنْدَافِ اِسْكَ
يَا كَبَ الْأَعْلَمُ يَبْرَقْتَ بَيْنَ الْأَمِمِ وَالْمُنْزَرِتْ، كَانَ كَنْزُونَ فِي بَلَكَ وَمَحْرُونُ كَنْزِ حَكَّابَ بَلَنْ
مُوكَيْدَأَيْلَنْ بِلَاجَوَانِ بِلَنْ دَكَكَ وَسَأَأَكَّاتَتْ الْمُقْدَدُ الْعَزِيزُ الْفَضَالُ اِيمَيْتَ بَلَكَبَ بَلَهَا
وَجَكَ وَاسِرَكَ كَبَ بَلَنْ تَقْدِرُلِ يَلْجَنْهُنِي لَيْجِيلَ وَبَدَهَا كَاسَاتْ رَتِيِّ وَمَكَنِي وَخَالِقُ الْأَوْجِ
الْأَدَاتُ الْمُقْدَدُ عِلْيَاتْ كَهْ بَلَرَكَ الْذِي يَبْخَرُتُ الْأَنْدَافِي

جَابِ بِرْدَكَ حَلْيَهَ بَهَاءَةَ اَتَهَ
يَوْلَهَنْهُرِمَنْ فَهَدَانِ سَلَهَ

امِ اَنْتَابِ دَمَلَكُوتَ بَارِنَ دَوْسَانِ اَسِيرَأَكَرْ مَيَاهِيْ بِجَهَنْهُمَهَأَكَرْ وَامِسَيَانِ اَلْجِرْوَتِ الْمَرَنَاتِ

باینگ از اول ایام الی صین او بی هر ارض را ذکر نمودیم بلکه که آذن حالم شنیده از
نشیده و مقصود آنکه خنفیه و بخشای اهل عالم بمحبت و ود ابدیل شود اکثری پیشنهاد
بذه افع اند و افسوس مسکین باغدهم من الاوام والظنوں آنچه بر قو وار داشته
لدى الوجه مکور و علت بطریق قول فائز حق که کلمه مقصود عالم و مول الامم باعترضتی
مرا لکه لستیم و قشی محل الاقرار في يوم فيه اکثر العباد و جلسی مقابلاً او غمزخان
من ای
بین خداکش احمدی ای
تری ای
ای ای

العیم ای ای ای ای

ش جانب میرزا ص علیه بحث آن
اوست دانا و بیست

باصل حیرت بیان ای سفلوم در حاشیه اصران از بیچر جات احاطه نموده او بی را ذکر
نماید و بسطای مولی الوری بث دست میده طوبی که قد فرست پیکری آنی ای ای ای ای ای ای ای
اقلام الهم و ادراک الامم عن اصحابم حق کلمه بیان ذکری فی بحکم الاعظم و کل الشئون
باین لذت

ایمن اقبالت آن اذکرت بین الامم اشکان را فتنی می‌ذکر و بنگ و خدمه امیر
جیش را تصرفی نموده، القومَ الَّذِينَ لَقُضُوا عَبْدِكَ وَمِنْكُمْ هَذِهِ الظُّلُومُ
وَذَكَرَ ذَكَرَ کَمْ بِهذا التَّوْحِيدِ الْمُبِينِ لَوْقَنْ باکَ کَمْ بِهذا امامَ کَرْتی منْ شَرِّ الْجَنَّةِ
کَانْ حَرَوْنَ فِي صَلَمِ اَشْعَرِ زَرَّا مُحَمَّدَ الْبَشَّارَ مِنْ لَهْنَ عَلَیْکَ وَمَنْ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ وَقَاتَلُوكُمْ

الملائک و الملائک تقدِّرتِ الرُّؤسُ الطَّعِيمُ

سُنْ جانب میرزا میرزک ملیک بخت، اند

هوَ الْفَلَّاحُ مِنْ اَفْسَدِ الْحَالِ

۱۵۵ امروز جمیع عالم از تجییات اور اطمینان خود را دارند که این آنکه کسی خاصی اهل ارض کو پیروز
می‌زند و باید باید حکمت و بیان داشته باشد و این روند شوذه طولی اینجا نیست که این فائز شد
و از برای اینکه می‌دانند و از برای سیمیکه شنید اسماً یک دلائل است عذر آله
اهمال من اهل ارض مسد هزار چیز که از این نهضت بیرون می‌روم و از این نهضت بیشتر نجات داد
محروم می‌شید از آنچه وارد شده بر رفیعی اینقدر و متأثر نهود مشغول قد می‌داختم آنکه در این
و اینجا اکنون غافل بعید سوف بیرون نگشیدن خسارت می‌بینیم این فرج بکری یا که فخر
اجنبی بجنایت و رجیت اتفاق بیست من في التحوات والارضين که کمک نورانی اتفاق نهاد، البران نیز

طوبی اعارف فارز و قام علی خدمت الامر و دلیل تصاغرین

شش خاکب مسیر را محل خدمت حرج رسیده بجهاد الله
بنام خدا و نیکت

یا محل اسماه عباد را از ملک و مخانی آن منع نموده در خدیر هم غرق شده اند بجان آن سبک
اعظم ادم و جوهر موافق و مقصود حالم از افق اسم اعظم ف هر دو یوی ا معدن کار میگویند
و هر دو من در فرون و اعصار با سه و صایت و ولایت و امثال آن بر صحیح اخراج
و محل فخر نمودند و در روز جزا، حتیکه هزار ولی و وسی بتوانش ملکی میشد شیوه
کردند و محل بعضی از اهل بیان اسماء مستحبند و بجان اشیاه مسکن لهر ته
اگر قسم اصلی با جز اسب حالم توجه مینمودند بیش آنچه با این ایمان نمود هر آنند که کاری باشد
بهم اعظم میشند چنانچه در این ارض جمیع قبل از تبیین داخل شده بشایره
آیات برایان ناضل و نازل مع ذکار میست سه ته میشوند آن من شاه ته
در بت العالمین ارجح میظليهم تراواری تلبیت مقدنس نماید تاگری باشد از برآ
لو لوصنیر توحید الامر بید آنها فعل مایش است

و یکم ۶ رسید

نصر آباد

خسر آباد جناب صاحبی ملا کاظم صلی اللہ علیہ وسلم

آدوات طرقی ای ملکوت انسان

الإله، أسموا الله أسماء من المسورة، أشارة إلى جوهره والواحد المقدّس أسماء
حكمهم، أم الافتى بـ«طهون» ويقول قدمي الوباب في آيات الصوات ولا يكرنون أنفسهم
أتم البصائر ينادي يمن، لا مكان له ولهم صبيح من العلا، إلا على أقوافه اليس والأنجاس
من الخاسرين، أم الادوار يتكلم ويتحول ياملها، الأرض قد استوى بحكم الطور على عرش العنكبوت
لا تخوا انشكم عن الترب اليهذا، امرتم به كتب اتسد وفيدة التوح المبين ياكا لهم
حريق بسألي وغاري انت الذي اقبلت الى افني وشككت بجهل عذبي وفتت على نعنة
امري وذكرى وسائل بين عبادي شئ انه ان ينفك ينفك وينيك وينيك بيتسيين الراكة
المغيرين طوي هات ان قربان طفل يدان العقر واعين فازت بالنظر الى شطره أنهير
قد امرتني لكأس من قبل ماذا تعادله شرة العياد يشهد به كتك ريجادوني بمحنة العذيبم قد ذكرك
في اواخر مشتى وقربك لى ش على البر لا عظم وديناك الى سرالي استقيم طوي بعد وضعي
ما عندك وسع ما تحفظت به في ذكرات الغير زجاجيد قربان بالمرفقان، بمحنة ذهار، ربكم ازمن
يتحول يوم يوم الناس دربت العالمين، هذار يوم في أيام افاتي الفضل وفلا ضيوم وبهذه رحمة الخوم

ويقول تعالى أعاذوا ولا تكونوا من المتقين هـ أيام شرطت يكتب الله ما كتب يوم الدين قـ
 ١٥٧
 ٦٤، أبـيان العـراـسـهـ بـنـوـجـ مـكـمـنـهـ الـرـفـقـانـ وـنـفـطـهـ الـبـيـانـ فـيـ الـفـرـوسـ الـأـعـلـىـ الـنـفـرـاتـ وـلـاـ كـوـنـهـ
 مـنـ الـفـالـيـنـ لـوـسـكـرـونـ هـ الـفـنـلـنـ الـأـخـلـمـ بـأـيـ بـرـانـ ثـبـتـ مـاـعـكـ الـفـنـفـرـاـ إـلـيـ قـومـ وـلـاـ كـوـنـهـ مـاـعـكـ
 قـدـحـ اـبـابـ الـسـمـاءـ، وـأـيـ بـكـ الـلـاسـاءـ، بـرـادـتـ الـإـيـاتـ اـشـكـرـهـ أـرـكـمـ بـهـ الـفـنـلـنـ الـأـخـلـمـ الـنـيـ اـهـاطـنـ
 فـيـ اـسـمـوـاتـ وـالـرـضـيـنـ قـلـ قـدـهـرـيـ ذـرـاتـ الـبـيـانـ مـنـ قـلـمـ رـكـمـ رـجـمـ اـقـبـلـاـ ثـمـ اـشـرـبـوـ اـسـهـ بـهـ كـمـ
 الـغـيـرـ الـبـيـعـ الـذـيـ قـامـ اـمـامـ الـجـمـعـ وـوـدـعـ الـكـلـ الـنـدـأـنـبـرـ كـمـ كـلـنـ اـلـجـرـدـ الـأـخـلـمـ مـنـ الـأـمـ وـأـسـهـ
 هـ فـرـانـ الـذـيـ كـفـرـ بـأـيـ الـحـسـنـ الـصـيـرـ بـأـكـلـمـ اـنـ قـلـيـ الـأـعـلـىـ اـدـاـوـانـ يـكـرـاـخـكـ الـذـيـ صـعـدـ الـأـيـ
 الـلـسـيـنـ الـيـقـيمـ وـقـيـ صـيـرـ حـوـودـ وـجـدـ عـشـرـ الـدـلـلـ، الـأـعـلـىـ عـرـفـ بـيـ الـغـيـرـ الـجـبـبـ وـأـخـسـهـ بـهـ الـفـنـلـنـ الـأـخـلـامـ
 عـزـتـ عـنـ ذـكـرـهـ اـقـلـمـ اـعـالـمـ بـشـدـهـ بـكـمـ مـنـ عـنـهـ لـوـجـ مـحـضـ الـتـوـرـ الـذـيـ اـشـرـقـ مـنـ اـنـقـعـةـ الـهـمـوـهـ
 وـأـوـلـ وـرـفـ تـصـوـعـ مـنـ قـيـسـ بـهـدـهـ بـكـ، بـكـ الـوـجـدـ سـكـيـكـ بـمـنـ ثـبـتـ الـلـنـقـ الـأـلـلـ آـذـعـ مـنـهـ
 مـنـ الـأـرـضـ نـشـدـ اـكـنـ سـعـتـ الـنـدـاءـ وـأـفـيـتـ وـآـمـتـ بـاـسـهـ، بـكـ الـنـبـبـ وـأـشـورـ وـكـنـتـ سـيـنـاـ
 عـلـىـ الـأـمـرـ بـحـيـثـ بـهـدـيـ سـبـبـاتـ الـذـيـنـ كـفـرـ وـاحـكـ الـنـسـوـرـ هـ فـرـتـ بـرـقـانـ اـسـهـ وـأـيـاهـ وـكـعـتـ مـاـ
 الـأـعـلـىـ اـوـرـقـيـنـ بـلـدـرـضـ وـالـسـاءـ، وـشـرـتـ رـحـيـةـ الـحـيـمـ بـسـهـ لـيـقـيمـ كـمـ كـلـنـ اـلـحـلـمـ الـأـعـلـىـ فـيـهـ الـسـامـ
 الـجـوـهـ سـبـبـكـ يـالـمـلـحـوـدـ وـالـمـيـنـ بـلـيـكـ مـاـكـانـ وـمـاـكـيـونـ اـشـكـ بـسـارـعـكـ وـضـحـاتـ كـيـاـ
 وـأـسـرـاجـ

وأمهات بحسب بيان في المكان ما ينزل من سيد الراي في كل مدين وعمر من عدوك وغايتهن

ركب أكت مت المقدار ص ٦٧، شدت برك المكبات وجناب المكبات لاله الله

انت المقدار فهم ياك نعم شكرانه بالليل ركب ولا ركب لا ينفع عزيمه ام المكبات

وحضرت بمن سلطان عليه بيائى وكان فيه ذكر من حمد الله لرفيقه ذركب اخذت الا ضر ٢٣

٢٤ مع

الذين في دار العرش في العشي والا شرارق اما نفر ركب وشيك بآيات دينها من في

الارضين والسموات اتن ركب هو القبة ريا مرك باقصي العيل اند هو المقدار في

ما يشت الا الله الا هو العزيز الوتايب كبر من قبلي على وجده اخبار قل يا حرب تذكرةكم

ان تحكمون قدرة العالم او تفتكرون قوه الامم او تحكمون صوابه اهل جده ال او تحكمون مخاهار جده

كولوا كا بيجان في امر ركب المقدار العزيز المقادير ذركب ارنان من سحاب العفن اسلطه الحكمة

والبيان طبعي لمن شهد ورأى وقال ركب احمد بما نزل الآيات وكما تشهد

يا مظير القيمة اشد ركب نهرت واهرت ما كان كهنا في ازال الازال من كل

الركب قد اقبل الى اته من الاولى الدنيا لا اول له ومن اعرض انة اعرض عن انته في الية

والماي ابياء المشرق من اقوي ماءه ومحني سرير وصل من سبع وررك في هذا الامر الذي

به انتدلت فراسن الرجال وصلى اولى هنكل الذين ما فضوا اهيا شاق

ش م س ب ا ت ه

و المعرفة على الاخفان

٢٥٨

اد بقول
قد حاز لكك في المطر الابكر و يخالك ، لكك الشدّة فلي سبّاك اللهم انا
الورقة التي اقتضاها شيشتك و ارادتك الى ان نظرت من غصتك اسلك ، لكك اللهم
وساطلان اللهم يا ان تجني من الظلامات في حوكك فحيث عالم من حوكك ايرت قدرك
تحركت بارادتك و قرست امرها ايك اكك انت المقدّر على باشة ، و لكك

اشت القريب اش به الامين

ش حرم عليها بهاء ، اسه
والطاقة

هو اتن ، + انذاك العليم

٢٥٩

يا ايتها الورقة العلية ا ان افرجى ياهلك سدرة المسقى عن يمين النور ، والغدوة سلا
اشتراكا ، اتنا الفداء خير قد حذرك من قبل وفيه اذا كفين بالاعمار السوت
والارض مشهدك القلم الاصلي وعن ورائد لسان انسه انا على العزيز البهيج حكم
لام ، سمعن ذاك وينفذ سكان في ايم اسر رب العالمين اليس ، اشرق افق
غافى والمنور الذي رج من افق سماء فضل عذيب وصي الذين عملوا بما امرتهم
كتاب نسخ

كتاب الله العظيم

ماك الله م

حيثما بهاء الله

ص ۳

بسم الله الرحمن الرحيم من الآيات البارزة

آیه کوہ سدره ایشانه بسایت رحمت رحانی و نیسان بگرمت سبیل شکر
 بسیدر و باش لارام پاد مسکن و سکن دلنشک مباشید ظهور هر امری را اطلاع پذیرت
 و قی مقرب است که زکر قدر من لدن مقتدر قدریه همیشه زنگزد و دستیله اینجا
 فرض فیض منشی است و از این رحمت رحمن در جهوب و مرد و ایمه تنه آزاد و حسنه
 و بدمشوب این دلنشیست پاینده دلنشیست باقیه پیغم و لایر و لیل حق و لایقی قسم
 با اسم عظم جمیع خدمات عالیه نهایتیه داین ربکنون دلنشیست خانم خانه اثار و ظهورت متندان
 و ظهورات آن پیشیده و پیشانست و ایستاد این ستردار عالم قدریه و عالم اجر
 ظهوری خواه بود اگر انوار شخص از حباب مترکه ممنوع شود مخفیود خواه بود و در

منام خود موجود و مشهود از بعضی مطالعات نایابه معرفه نباست. قول
حق ملت بشر و طبوده حلت و سبب آن فضل او بوده تو بین فضل اعظم نمایش
قول مالی لفظیک ان آن پا مجتبی العالمین

ورقة علي سدم من كل بها، ابها ٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بایورقی و ورقه سردی قدیمت روانخ اتفاق و سلطنت من سرده الامرا و ایا
بسارح اجیب و صاحب نہیں مطلق جیری قدم تهیا کلم العذاب باصل اتفاق اش
ینسایت مخصوصه الی فائز بشید و بذكرش موافق اگرچه این مصلحت بکری
نوق مصائب بوده و لکن بهترین عالم در راه مالک قدم سردار و جان خست این
امور اگرچه بحسب فهر قبر امیکاره و لکن سبب وعلت قمر سرده المیه بوده
و خواه بود قدرم با قاب عیقت که ایام از افق طهور مشرفت اگر اینها بتمه
ذکر شد، جمیع دوستان بیتر شاد است توجیه ناید و فدا قبول کنند کتوت رسید و مشاهده
شد تخت لی طعایت حق بوده و خواهی بود و آنچه حکمت اتفاق ناید از اساساً امر
الی جاری خواه شد این افرمی بالظوری و استوانی وندائی و ذکری و تعلی
آن

ان رَبَّكَ لِمَا تَنْهَى طَرَاسِمُ الظِّيَمِ جَابَ أَفَانِ عَلَيْهِ مِنْ كُلِّ بَهَاءٍ إِيمَانِ
وَجَدَهُ حَاضِرَةً وَيَرِئُ الْيَسْرَى سَمَاءَ عَطَائِهِ مَا قَدِرَ لَهُ أَنَّهُ لِمَوْلَانِ الْكَرِيمِ يَسْجُودَ
مَحْرَانَ مَبَاشِيدَ وَصَبَابِ الْأَمْرِ بِإِنْسَكَ أَنَّهُ يَطْهِرُ بِالْيَمْرَاحِ بِرَادِفَةَ الَّذِينَ
أَتَهُ تَحْسِمُ الْأَضْرَانَ بِمَا كَتَبَتْ إِيَادِيَ الْأَطْفَالِيَّانَ أَنَّهُ لِمَوْلَانِ الْكَرِيمِ وَالْبَيَانِ
شَهِيدَ الْمَدْلُوْلِ آتَى مَنْ بِأَنْزَلَهُ أَجْبَسِيرَ

ورقة انصب

سم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

١٩٢

· بِهِ وَرَقَهُ مِنْ لَدُنِ الْأَنْقَاصِ يَأْتِيهِ وَسَعَتْ دَارَمَ وَعْرَفَتْ نَفَسَهُ وَأَقْبَلَتْ
الْيَدُ وَحَسْرَلَى الْمَرْسَكَةُ بِهَا لِتَبَنِي سَمَرَقَادَيْنِ إِلَى أَسْدِ الْمَرْزَى أَكْبَرِيْمِ انْ يَأْوِرَهُمْ جَانِيَا
انْ يَسْتَعِنْ نَاهَأَهُ رَبِّكَ الْأَعْلَى مِنْ تَهْدِيَهُ الشَّرِّى عَلَى الْبَقِيَّةِ الْمُؤْرَأَءِ أَنَّهُ لِاَللَّهِ أَكْلَهُ
أَنَّهُ الْمَرْزَى أَكْبَرِيْمِ انْ يَأْوِرَهُمْ الْفَرْوَوسِ انْ يَسْتَعِنْ النَّدَاءَرَةَ أَضْرِيْمِ مِنْ أَنْجَرَةِ
الْفَسَوِيِّ عَلَى أَكْثَيْبِ الْأَسْرِ مِنْ بَهَاءِ الْمَسْلَكِ الْأَكْبَرِ أَنَّهُ لِاَللَّهِ أَكْلَهُ الْفَخُورَ الرِّحْمِيْمِ دَهْسَرَلَهُ
الْمَرْسَكَةُ كَيْكَ وَلَوْجَدَهُ يَهِيْهِ حَيْاطَ رَبِّكَ الْأَعْلَى الْعَلِيِّيْمِ طَوْبِيْكَ بِاَوْجَدَهُ مَانْسُوفَ
جَيْكَ رَبِّكَ الرِّحْمِيْمِ دَكَنَتْ دَكُورَ الدَّرِيِّ الْوَجْدَ فِي الْكُرَّالِاجَانِ هَامْنَلَهُ

حیک اند نوحا حاکم می باشد طبی کلک با ویست میان اند و عده و اعرضت من
 اخائین اند و جدنا هنگ را نجات الوفا ان فخری بشاده اند بین العالمین ^{لکن}
 من سی شی خمری اند هنگ فیکن الایحان ^{لکن} هنگ اند بی قرک و بی تک و بی رایا یک
 خن اند و امره کند کلک نزد الامرمن لدن هفتاد قدر اند هنگی اند هم اذکر یه باز و ح
 و آریحان با ازدیل کلک من قلم الوجی ذهن الصرح المیین ^{یا} لی و مجبول اند اندی اقلیت کلک
 و انت بشرق امرک و مطلع الدامک و فرت بمالافرن بآهانک اسکلک ^{یا} سک
 الاعظم الذهی ایشی میں طغایه خانک و عصایه بریک و صارکدہ مشتبکان من سلام کلک
 و قیصه محرا بدیم البختیار و دعیده فی جانک ^{یا} جعلی میستینی می امرک و حکم و ناخدا یک
 و شانک و لامه آبیزک ^{یا} هنگ جعلی من خواهانک ایرت رانی می نخست قیس و حیک و ^{لکن}
 ثوب و حنک و آیانک اندی قرشنا ادیح هنک ^{یا} ایرت اند اندی احاطه هنک
 الا سیاهه و سبقت هنک من فی الارض و تمساها ازدیل علی فیکن الاحوال ^{یا} هنگی قدر
 و بیش ساخت هنک اند اندی ^{یا} مجبولی کشت مقر ایزده آیانک و مقرر پوره آیانک و موزان
 بمظفر هنک رزانی ^{یا} اندی سیچیز پرچک و مشبا هنک ^{یا} هنک ^{یا} ایشانک ^{یا} مجبولی پلیان
 بید الـهـا هـنـهـ خـرـکـرـکـ بـاـقـتـیـ سـکـرـکـ کـوـزـ خـانـیـکـ مـیـ شـانـیـ مـیـ عـقـنـ قـاـسـکـ وـ بـکـنـ قـدـنـ
 ایـکـ

الدور الثالث في سرد

جامعة الملك عبدالعزيز

TOP

أَنْ يَدْكُبْ مِنْ شَجَرَةِ الْعُدُلِ إِلَى اصْلَافِهِ أَسْدٌ وَنَسِيْبَهَا إِلَى نَسْهَهُ أَنْ أَشْدَدِيْ أَنْ لَمْ يَأْتِ
الْأَذْوَارِ بِالْمَلِئِينَ وَأَنْهُ لَهُ وَاحِدٌ فَلَكِيرُتُ الْمُرْوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ مِنَ الْمَلِئِيْمُ وَأَنْ
لَمْ يَزِدْ بَحْرُمُ وَأَنَّا أَرْسَلْنَا دَاهِرًا وَامْنَ عَذَّبَهُ وَهُوَ أَكْلُ الْكُلُّ إِلَيْهِ وَاتَّبَعُوا هُوَ حِلْمُ رَبِّهِمْ
وَسَبِّحُوا هُنَّهُ فَلَكِيرُ شَانَ وَكَلَّوْ مِنَ الْفَاكِهِنَّ وَأَنْ تَنْتَهِيَ الْأَوْلَى لِمَوْا كَيْنَهُ مِنْ رَبِّكَ
فَلَيَجِيْكَ مِنَ النَّاسِ غَاسِدُرِيَّ إِنْهُ جَارِفَتْ مِنْ أَكْيَ وَأَحْمَدِيَّ إِنْهُ فَلَكِيرُ شَانَ أَنْ ذَكَرَ
مِنْ أَمْرَاتِهِ فِي لَوْحِ حَسِيْطَ وَأَنْ أَنْهُ لِمَوْا كَيْنَهُ وَادْوَنَهُ لِمَوْا بَاطِلَّ إِنْهُ أَسْدُ فَلَكِيرُ مِنْ
وَاعِدِيْمِيَّ الْبَيَادَةِ وَأَسْلَمِيَّ بَكَ وَعِيدِكَ وَخَلِيلِيَّ شَكَّ فَلَكِيرُ شَانَ لِنَلَادِيْرِكَ مِنْ شَيْبَهُ
وَكَنْتُ مِنَ الْمَرْسِينَ كَمْ كَبَ فَلَكِيرُ مِنْ آيَاتِ أَكْتَبَ وَالْكَوَالِيَّ أَمْنَ وَصَدْقَنَ آَتَ
وَأَتَيْنَ الْأَنْوَرَ وَكَنَ مِنَ الْقَاتِسِينَ الْأَلْيَجِيْكَ مِنْ شَيْنَيَّ وَلِإِضْعَافِكَ لَيْتَ
كَفَرَ وَأَنْهَمَ اسْحَابَ الْأَنَارِ وَلِمَنْ بَحِيْسَ وَأَنْ اسْتَدَرَبَ الْكَلِّ هَدَانْهُرُورَهُ بِالْمَهْدِيَّ
وَأَكْيَ وَيَبِسِنَ هَلِّيْرَهُ وَمِنَ النَّاسِ كَعَسَنَ وَاقِبِنَ وَنَسِمَهُ عَزِّزَ وَادِيرَ وَلِكَلِّ جَلِّيَّ

قد امن الامر اش قوى غير لا يجزب عده علم شيئاً ملئي السموات والارض فهذا
 حکوت الغیب والاد شهاد و كان اته رکبت الموات من الرجم و سع نوره آویت
 والارض و ما من شيئاً الا يضيق بذلك من ذكر جناته فلما يؤمن بآيات الله العظيم
 و سبیر في اتساعه آویت في الامر او كثي الدين چو اهل الطیب من اهل
 والتوانی صبرن او لكن بالله قرن من زمانه كرید و کتن من المفترضین فنه و قع ابرک علی
 و سوف يفرج الله عک اذا شاء اصبری في الامر و اسئلی اته من فضل الله

ضییر بصیر

ش ش. م عليه من كل بهاء ابهاء

هو ان تدرس الظاهر العقلي الا بجهی

طوبی کیک یا در قی و طوبی کیک با فرست بجهانی و شربت کوئڑانی و تحریخت من تسمیم داشتے
 و طرت نی ہواه جی و سمعت نعماتی و نعمیاتی و رایت استواری علی عرش سیال و ظفی
 میں عبادی و اشرافی نی مکوتو امری ان احمدی با فرست به من بجز عودی و سماء عطا لی
 ثم اصلی آنہ سمعنا ذاگ و عرقی، انت عدید فیحبت موکیک و اجینا ک بعد االبيان الله
 پرسن نور الاصحیہ و اذ رافق افضل بین البریۃ و تغزیت حامة الذکر حمل اغسان ایسرار
 الالهیة

اللهم إله العالمين أنت أنت الباقي أنت العظيم أنت أفرجى ما قدر الله لك فيك صائم من حوم الله لحراسة
ذئب عاصي في اسموات والارض ولكن آن س اكثرهم يبغضون اما كنت كذلك
في المرض يشفيك كاف نازل من القلم ادع من وفاطئه بسلام الفطيم فريحة مدد المحدود اياك
ان ترتكب شفوات الارض ان افرج بيتك وتوحي اليك من هذا المطر المنصرع ابا
ذاكى ربيك المطرد اذ من كان في ايام سكمها بين ايادي العذرين فدوا عن الشدة وامشو وركب
اگر اراك اذن من حرجا من انجيبي ساعتان ربيك المستمد العزيز الودود البتة عليك وحده
الذى تجهيز بطبوبتى الى الانفاق الا على الابرار وانت من على الامر من شأن ما منعنى بمناق
كل كاذب مزروع يدور في كبرى من قبلى على وجهه امامى الذئب فزن بسدا اليوم المحدود
وشن من ياشدنا من قبل الملك يوم مذلةك الغريب والمشهد

سِرِمْ فِي اَثْيَنْ

بسم الله الرحمن الرحيم

اگر اس و تهدیه و سوس نسبتی اطوار و تهدیه ایشان را می‌دانیم این اتفاق باشد که ایشان از
من نفقات آنچه بدهد این یا در تهدیه ایشان را می‌داند و یک مرتبه اخیری من به اینجا برای ایشان
الا من آنچه نهادم این نفقات ایشان را نداشتم این نفقات ایشان را می‌دانم و این می‌تواند این خوبی

کم باقی داشت هنگام خسروی اند ریخت و آنقدر تا طل صحت ریخت متنه کان می بینی
 شدیا اینی اسد نماد گردید کاف و حکم و لامستی ای الدین سرمه کنروا و اعرضوا بعد آسمو و کانو این
 شاعی الشسل بعیداً ان جنپی قلیک مخن الا شاره تهم ذاتی من اشاره همه اینچه المباکر المشرفة
 المتفحصه ای طرفت باشی فی طلب الاراق بانوار است، مذاکن قبل یعنی ان علی فی هنگام
 بکان اند هنگام و بک و اند کان بجاده قرباً و اند بن یورکم من نفخات قدس و بذکر
 باخی و اند کان علیک ریقا ولا آخری غیر هنگام من ایسا، والضراء، فوفی بعده
 برگز من عده و اند کان علی هنیشی قدریا قول ای رب هنگام یحیا که اندی اهقره و بنشی
 و ارسدی علی العابین جیسا و سینه فی الملا الاصح بالغنا، العظیم و میں علی، باشت، با سمعی
 ثم بظهوره الازمی فی قیص الابی بان ناگزیر من عن نفخات طرق حکم و لا جعلی عیده اعنی فیض
 قریب واحد هنگام و ایک مه کنست علی کل هنیشی حکیما ای رب فاستی کوثر عایشک ثم هنیخیم
 هنگام و الکاک لیطیری علیک یوره رضائی و لخاضنی عیون همه الداء الذي اخذني و ایک مه کنست
 بیوارک خنوار رجیا ای رب فاخری بحیات ای طرفت میں و بیک ثم ایشی کوثر ایشی من ایل
 ریک ای طرفت کل الارشیا، و احاطت من فی الملاک جیسا ای رب لایاسنی عیون یوره مه کب
 و میں حنگام ثم ایز قی ماعده کمن کاویل بنت ثم ایشی می ایک و لیک بکل هنیشی قدریا
 ۷۰۲

شکر

انه آنست آنور فی المیہ بین از کنکن مذکور شد و سکن ایام منظر باشد و بیداع رحمت الیه مطیعین
کلم پریل خصل حق سائل آنور قبوده و آنست آندر خواهد بود و اینکند کنکن نموده بود دید کرد
حضرت اعلی روح اسراء صدای سیل دارد که با آن خطر رفته بسبی در محضر است از تشریف پیر به
لباس حیرک انش آقده لارال در طلاق شیره المیہ مسترچ باشد و در مزادی حصه امریک
از حصائب وارد و مکدر میباشد چه که لارال چنانی مخصوص اصحابی حق بوده و خواهد بود
پس میگست حال نشیک بجاورد دلیله راضی و شاگرد باشد چه که وارد نمیشود زنگی عین
الله ائمه از برای آن نیز بسراست از ائمه حل مشهده بین سورات و اوضاع و چون ناس
بین ستر و سر آن آگاه نمیشند لذا در موارد چنان خود اخجزون مشاهده میگایند انش آنست
نمیزیل «لابرال برقراطیان سکن باشد» و از ائمه عرفان هرزوق و آن لامر خیر
الراویین و خیر اصحاب فطیین و اتروح والبنا، حیرک و صلی من مذک و علی کن جه فیض

و احمد فیض رتب ایا لین

سکم

ام ائمه حل پیر

ش

آخرین اکادمیس کاراقدم کتاب من لدن نقوم ابتدا مازل من لدی انتقدم

۱۳۱

الظاهر ذكر فيه امام الالئي ائمن بالتساذا في باعثي بسرفزع فمه من في ترسوته
والارض الامن شاء ربك العليم الحبير يتبيني اليوم الكل نفس ان ينصره يذكر
قضى الامر في كتابه اطلع به احمد الرازي المقدار الحكيم يا امامي ان استمعن اهـ
الله الالهي مرأة اخري من السيدة المرتفعة على اكتشاف الامر انت لاله الاله الغير يذكر
ان اتبين مذآءه اسد وصودوه ثم انطلقن بسدا الاسم الذي يراس وادت الوجوده وانارت
وجاه المقربين لا تضبن الذين يتكلون باهوائهم ويعملون ما نهوا عنه في الكتاب الالهي
من القلمين ان اذكرا لتسدي في ايام الجبوب الدنيا يطردك امر حكيم طولى من سبيهم
دائي واعرض عن سوء وستقام على امرى الدنيا احاط العالمين كرتك جرى لقعم
الاصل على ذكر عباده واهـ ليزخرن اصل ويكوئن من اشكارين

144

شد آنکه خوب نباشی اما حی
فی الافق باید و طبع من می‌گذرد
می‌گذرد اصل اسلام آن این است
المحتالی المحتالین این از زیر البداع

1

تشيد اتفاقاً في قانون شهدوا بها شهدت السيدة آمنة الباردة التي هو الممرين العتيقين

二

افغان

٢٩٣

حاجب ميرزا على عليه مخلص بهاء اباها

٤٦٨

شدائد النفس بنفسه باذن آناني
 في الافق الابي ادى من هذا
 الافق في كل مللي يانى آن الله آلام
 آلامها مصدر المتعال غير البدائي
 بسيء الستي الابي

شد قلب الآلة بآيات قبلت الى الشدة كاللورى و فزت بالواراثة، و شربت من
 يه العسل، كوش الوصال طوبى لك بما قبلت و سرعت الى ان رخت المطر الاكبر
 و سمعت داء امة الميسن القى يوم آلة كبيرة على وجهاك و ظانى الذين اخذوا منك
 الفضل، يعني الخاتمة

ورقة والده حاجب افغان ميرزا على فروغية

٤٦٩

هو اقطع بران طلاق الصديم

سبك اسماك الى اسماك بدورها سماك الذي اصطاد ملكوك و جبروك و زكيت
 به افة المخضيين من جهادك ان تقدر لافئتك و درقة من اوراوك اجرك

ورقة نگات بیده ییاک و توزت بزر عونا کن و مخداع خلم احمد اگک آذین
نقض اعدمک و میاگک ایرتب اسلک باک الاعظم الذهن به احرقت افراد آذین
اگر واچگ و برنا کنک و کفره ابلهورک وایاگک ان تقدیر لاورا فک ما یترین یاک
اگک انت المفتدر علی هاشم، تفهی پنچا سکان العزیز الحمیه

بسی اللذی یه ماج یج لعرفان فی الامکان

عیضات بدان عربی حاضر و میں غایت یاک بکر و جواب از آم الکتاب بدان پرسی
نازل نمک از عان بیان حضرت رحمن فرمود و نصیب قند نمایند و با چنچ بصر و سمع در وحی
از برای او خلی شده اکاگه گردند امر و جذب کلکه الہی خالی اخذ نموده بعیشیا بجال فرج
واباط بکر و شمشغول آپ میکوید یاچاک بیا ذکر ای صلرا بکنارم و بنای اک قدم مشغول
شومیم جیاں میکوید ای ایشجا را مرد روز تھی و ترکی است چک مقصود غیبت و مشود برگرستی
ظهور سنسنی بکوست وقت او بکوست روزما و بکوست حال، فضل مجبوث لیان ٹھے
نموده ایوار آفتاب شفقت تاییده دیابی گشت مو آج دخور بخشش شرق یک آن این یا م
عذات افسان است از قرون و اعصار طلبی ایبرسی نشکر اکاگه شد و بر غایت حق گواهی داد
دویں ایبرسی اضیک خود را از فرات رحمت محروم نمود و ارض فضائل جنینی بارداشت یاک خلم
در این

داین یوں احمد نصیر کیرا امام وجہ ماکل قدر حداضر نام مطلق و ہم یخیر مقدم این قسیں ہے اب ان سمجھیں
سمعاً و کر کر ذکر ناک در آینا اسکا انتہا کاک، انا تعادلہ اونکار الامم پیشہ ذکر ام اکٹاب
اذ کان سستویاً علی ہر ش اسکے ب پاچھی خذگت سبا تسدیقۃ من هندہ و قدرۃ من لذتہ
ایڈیت من قبیل لیہ و اراد اان رسیدہب رسیتہ الخوم باسم العزیز البیع دیکیل و آیام قلم صلیکت
اد حق بحیثیت فرمید فخر مسیر اکد لایت این آیام و فابل بیان مراظم بہشند قسم ہے تیر منانی کیا کہ
افق سما و سین مشرق والدیخ بہست فضول بیان احصانہ و نیشنو یکارست جعل فنیک از فرقہ
محمد بہشت و از فرقہ یا تش منشح بخت امرور زاقب پاک ک محمد یاسین الدالیل ناطق و ائمہ
پاک الدالیل، پاک لے لاسا، پاکل سدود طور پیدا کی ماکل لفظور مترقب و مکن علی عالم غافل گوچ
کر مددوکے پاک افغان از حق بحیثیت سخن نایید فرمید برآ پنچ سبب غرزاً امر وارد فتا، و جد است طلب
غفران نمودی از برائی الدین نسأله کر، بیانت مترون ایشیا، و بحکم ناریہ و لا یسلیل چافیل
البیاء من لذتہ عذیک و علی من مکن من کن ذکر و انشی و من کن صفتیک و کبیر
الذین و فو ابعدا ته و میستاده و اخر فو ابانطق ہے ان

الخطبة قبل ختن النساء

دواں

مش

جناب کاظم انوس

حیدر آباد

هوای من الجیب

یا کاظم حیکب بهاء الله مع ذای سدره ضئی و ارقاع سیده میری فرع حما و شرافات اند اتفاق
 هنور از حق پدات عبد ارض شافع و خبر ماده اند ابعاد مصنوع آذان گردنم پر که کفر عبده امام شاه
 مشونه باشی کنند و از حق جلت جلاله بی اضیب حرب قبل ساله عاکف اسماه عابد احشام بودند من غیر
 شور حرب بیان یعنی هر رض بدل الامن شاه، اقصد مع اکه اهل بیان سب و دو لعن خربه
 من فرسوده بیاب برد وی صابر شنیده و مشونه مدنگا ترتیب چنین گزنه مژونه لهران آگر نه
 تو جید چنی که کوش و کی شخص شده شوند الا مسدوده ان رکبت هواستار القبة را علیهم نه
 یا کاظم چندی قبل لوح امنع اندس مخصوصی جناب نازل و ارسال شد در مرجع احوال رخدادیم
 انجاب دامونید فرماید برآنچه سبب رفاقت کرد اوست که شیدر دکان از اخنست و هم قصودیلین
 بجهات جدیده فائز شوند و از قبور طفت برآیند و آنکه کریمه نفس مکوره در نامه انجاب برگیب
 فائزه باشچ که مشبذه اشته اولیار از قبل مظلوم شدی بر سان و بث رت و از حق مطلبیم
 گر اموزید فرمید برآنچه سبب تکرار و همراه عالمت اند صلی کی شیخی قدیر قل این این این
 عبارک برگیک این بست الوجه منی لغیز با الشعور و اقدهم مایه ای فونک و وزاری مدرک است
 چشم

الحاكم المبين

۱۷

حاجی ملک کاظم

بسم الله الرحمن الرحيم

در این فهرست و حاصل از بررسی ارایح سایت‌های معتبر این کوئی خبر اصناف شد. قدام لکنون با مرلای فرم
شیخی اش را پنهان کرده است قیامه و لایخویی سلیمانی امیره، غلط و غلط امام و محمد امام لاله‌ای
امیره‌اییم ایکم قدام من ایک لوحًا نظر عرض منه عرف فنیت رکبت الکیرم «الآخرگر

لشبا»، اول غلمان بکر بن الامرالنفیم طوبی ای ایسین توکب فیدا الامر و دلیل شادیم ای محمد
رکبت السطین الدور ایشان من افق سما، غسلی عیک و علی علی بعد قام علی صدمه امر موشه

نصر

باب

۲۵۶

حاجی کاظم

هو الا فسد العظم الابی

۴۷۳

ذکر من انداد من سنتی بحال علم الدینی اقبلی ای اتفاق الایران و آسم باترجمن او ذا عرض عذرگشتنی خانه پیریه
پاکانه تمثیلی الدینی تی با گمک و الفتن رو و صلح سیبل اند در بت العالمین اند هدف فاز بالاستاده
اکبری و فردی روح و دلی سیبل شان نیزرت اند نهاده العرفاء و عتمان اندیه و آدمین بیندا
احكام انداع و رؤسیم و ایتووا اهوا کنم لان ختم فی مصال سیبل مد نیخت از اینهم فی اقصی اینها
بما گفتیست ایادی اذین کفر و اباده اعلیٰ هیطم ای ان ارقانه و داشت آی ارسول و نبیت
اموالهم ای ان رکب لمو ایطم اخیره هد اندنا ای بسطه ای منع شده و بدل ای جهوده هناظرین ای که
ان نشک الدینیا عن اند و کم ای ایمه تویه ایمه و فشن کیت ای محبت ای ایمن فی اسرار

والله ضین

صیده بستان

حاجی علا کاظم

باب

بان میتین ضئی

۴۷۴

ای ای عالم شریعت ای قدم و ایم هیطم ذر خشم ای مراد و زندگی بوده و نبیت پر که آنچه ایشان گریب شده اند
از حکم و قطع بوده قسم ای قاب حقیقت که ای اتفاق بین شریعت ایکرا اقیع تغزل بدراز ای ایجیت
شوند

شود اند عذهم فارغ و آزاد هم خود و با عنده آن توصیه و اقبال نمایند. ضریح بس مکان از دل بیان بردا
گه بحال جدید اجتناب و تفريح امر قائم کنموده اند. آنایت این جمیع آفاق را احاطه فرسوده و نهاده است
که راه طراز آنکه بزمیت خوده مینماشند از مذا اصحاب راجح گردیمیع کتابت لم جمیع شورش از گذشت
ظاهر شده و مازل گشته خود را اجازه شده نمایند که کن را میخواهند که عیشم او و اورای سیسته
لشکر و پیغمبر شرق و ظاهر و بجز برای و قوم غافل و محجب از حق پیشیبید که راه طراز راست
بزمیت فراید و بخورد صد هایت تایید طلب کنید بادگرت دری المظلوم و نزل کنید یا بدان
با اعلی اللذات، امام و جد العالم قد اتی الک ل الدین سلطان میین ابی حییت و شیخ

کن موقن ابی سیر

فسر آباد بباب کامل سببه بباب آبه

هو الفاتح على الامر باسمه الام

شد اتساعه لال الدا ره و سائیک، آن حلی الشا حب اند لمن المرغوب این اکتب و امداده فی سخت اند
درب الع لمین قد قام باسمه التبریم و فرق باصبع الپیغین بجایت الفتوحون و اند و اند و دعا
اللخ ای اللہ، اخیر به فتح باب الہماء و پدر الشایب صل اغضان سعدۃ المنقی امیر الدا
و صدر بکیر سمعت ق ائمه المقربین جیع الوصی علی شان نینه و اوری عن و امامهم سرین ای ابیر

لأعلم الذي طرخ بين العالم سيد الالاهين عليهم قد حضرنا كي و قرئ لهم اصحابه من اجلهم ان يكتب
 لهم اسامي العبيد نشان كي كي كان ناطق بمناسة الحجوب و معرفة بما عرف به انه قبض
 التبرات والارضين طبعي على كي باتفاق يحيى و ليك بارات و انتك بما قيل في ايجاد
 الفقيه قد وجهناه مرتين بطرز الايات و مرتين عن اشارات العاذفين الذين تبذوا اكتن عن دراهم
 و اتيتهم اغلى رجاءها عند حضور كي الموسى العظيم طبعي كي بما وجدنا كي فما نعمل نعمته
 امر كي و ما نعلم بمناسة ايجاد ابيه امير كي باليزيك كوشرا محاجن و زر باسده نهود و اخر
 بمسكيم اندريه كي في كل الاحوال ان يكتب لهم اسامي العصيير الباري هيك و حل الذين فروا

الاصح باسم بضم المتقدمة

نصراءه و حبيبته جابر محمد قبل كاظم عليه بحسبه

بام دانی جسته

احمدة افضل و حب و خواسته افتابه الله باقى اعلى توجيه نهودي و ازایاده الطاف
 محبوه مكان کوثر حیوان آشامید و لسان حسن بیننا کاس ناطق قد را بین تمام اعلی و اذیته شو
 و دنه اول رایدان و این جو هر شیخ را از اصبر سارقین و خائنین باسم حق قبل جلاله خط نما
 با کاظم ای دوست من ای بذله من در ای سکد جمیع المؤمن ارسلوت نه لیم و مشکل من مضر
 نه نت

و خانف بارند و خانف جیات و سبجات ساکن این ظلوم بجال همت و فقر
 و غم است بر امر قیام نموده تا مسکنه قبور او را اخذه نمود و با علی القداء اهل بگوت شنا
 به کاشت ساند و سعاد عورت نمود و چون خالی امکان باز ابر بیان روحش و فریاد
 و راهیه هم را بدانایست کلکه عین بر اعلی المقام منصوب فتوس مستوره محظیه خانف
 از خانف بجانب ظاهر و بقصد هزار مکر و خدصه در اضلال فتوس میره مطلعه برآمده و هر
 ممکن و دیار تو قبوره و مسنانیده کرد شاید بالراح نازیه و کتاب سجین اهل همین راه
 آمه سین منع نمایند و مسدل زدن و مطلع اول ام کند افسه اتسه باید اینجا ب بشن
 مستینه اش که اذ اثران اهل آن دیار بیل سایر اشکار و اقلار باستامت کبری فائز شود
 لیس همانچیز بجزیز چند ناما در جیات جان غریزند اینها رسته هریز نهانی و در رسم
 بمقام بلده شهادت فائزی اش هر رضی الیوم در مشیت و اراده حق جل جلاله
 نمود اعنی از اراده خود گذشت و بیاراد اند مشک جست اور دنیه کی چیز
 بسیادت کبری فائز است طوی لغش فرزت بجهة المقام الاسمی والمعنى
 اد علی الوجهی یا کاظم ان افرخ بعد اصرح الاعظم بدستیکه حق جل جلاله ذکر ترا قبول
 نم، و قیمیت این اند، متمیزل افتخار این احمد اتسه بهد افضل ادمی بستک و از رته

التي احاطت من في السموات والآخرين انشاء الله تعالى رحيم عفان بهشی ویرج آندره
 وناس پر مژده در از شب بیل بین الهی آن زده وزنه نهائی تاچی از دهی و آن ای محروم نهاده ای چنان
 بیتر خشم که از افق عالم اشراق نموده آگاه و میشدند قسمی قاتب عالم الهی که از افق سجن شکن آشنا
 گبر بزره از غاییت لاتحای او صرف شوند هر آینه کس را طائف حول مث بهمه نهائی نهنت
 کله علیک که از مطلع علم، کاک اسماط هر شده طوبی للسامعين طوبی للعاشرین طوبی للعاشرین
 اسکم قدرست این لمین

هو الاقدس الاعظم اللهم آمين بچ

قد سمع المخلوم شادگان و مردک فهانت عليه الله ندوی السبع العصیر طوبی کاست با اغرفت باشد
 و آیة و نطقت باشد ات قبل خلاص اخلاق اهل الله ایه جو امیرین العزز ای گیم فیلی ایلک با دام
 الی ای اکشت ای چاپ طراز المردم و ان فیهواه، قریک و سرع المحسن ای شاطی ببردن گان
 باش چعنی فیچن الاحوال ناطرا ای افق و دیک و ناصباب گان بین شکم علی شان لایمندی عرضی
 المخلوقین ولا و نام المرین ثم ایلک یا الهی باش ترزقی کو مرداست تا مه بیکد که پیش
 لا کون سستیغا علی امرک و معرفتا عن دوکان ای ایون ایو آنکم بالاذنت لهم بی نشتم
 عنده فی کن کیک الحکم المیں ثم ایلک یا الهی باش تقطیعی من شرایع ایلک و ترزقی بی خسی
 سخت

كُل عالم من حِوَالك أَكْثَر أَنْتَ الْمُصْدَرُ مِنْ مَا تَأْتِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
جَبْ مَرْقَبْ كَلْمَنْ عَذِيزْ بَشْرْ

هُوَ الْمُصْدَرُ الْحَسْنَةُ

كتاب انت يحيى يا عاصي امام وجده العياد انس الداودي هو المفرد الواحد العليم الحكيم اسكندر^{هـ}
في سلام على ذر اخوا الملك والملائكة والspirits واصحه وروى الفتو الواحد العزيز الحكيم
قد احاطت الاخران من كل اتجاهات به كثيرة سمعت ايماني للظالمين قد اتي اليهم والقوم في
بيب قد اشرق النور من قلبي اراده اسد وظهر ما كان سخراً وبروز ما كان موجوداً فيك انت
رب العالمين قد اتي بالسلام عليه غافري يحيى كتب رسالة الى محمد عيسى عليه السلام قد ارسلها
بجيئك بروح لاح من اقصي بك تمسه زير علانية انت مخصوص العاد فدين طوبى لك يا واجدت
عرف الالبان في اول الايام وفررت بذكر لا يحيى الله المخوا لا يعقبه التغيير امر آمن له انك مر
حكيم قم على ذكر موتك يبيان تجدب به حباب الاشتياه ان ربك هو العزيز المنير هـ^{هـ}
بشرت به كتب انت من قبل ومن بعد طوبى لمعرف مقامه وفاز بانتظاره من له محن
قدر قلب قلبي سراً كتم به كتمه وابيان وباعمال تصرح بما افادة الموصين ببيان باهت
ونصر اكاد ما كررت وسبحان نعم رب ايند وباشت ايند امرة فانچه لازم است اعاده بست كه سبب

قرب عداست و اخلاقیست که سبب محبت من لی البلاد به القدم در ایام محمد بن ذکر
 و شای بیچ حسینی ناطق قد اتفق نفسه و روحه و ایمانه و ذوقی فرازته و مردمی سبیل سرتب
 العرش العظیم با کاظم با انصار آن دی ایحکمه مبارک است چه که محلی با کیمی انصارت باشد ایشان
 مذہر شاهی که کی امرکت و سکون و ذکر و شای بیچ حسینی ناطق قد اتفق نفسه و روحه و ایمانه
 شا مبده، توجه نمایند کن زگا من هنوز ته سیک قل ای ای ای سلک بشیک اتی ایچ
 الایشان، و بارا کن اتی غربت من فی الاخر و انسان، و خیانت نیر اسماک داغلهم و ابر
 الدی پر بخت العالم ان تعجلی فاما علی خدا شرک و نه طلب شاگک ایرت ای عدک و بنا
 عدک اسکان ان توییل فیکی احوال علی ذکر ک و شاگک بین عدک ایرت ترالی
 عن روک و تمیکی ایک و بیگک ایرت اسکان با سماک اقیوم الدی پر بخت جنگک
 المفوت ان تعجلی عدل با سماک فی بلادک ایکانت المقدار العزیز الفضائل و مذکر فینه ایکین
 ایک الدی سعی بجهقیل صن نسل اتے بارک و تعالی ایکیت له من قله الاصلی خیر کل عالم
 من عوالم ایهه هو العزیز العیاض البهاء المشرق من افق سما، فقلی علیک و علی اویل و علی
 ایک و من عک و علی ایکین ما خو قلم سطوة الله لین عن ایتوب الی ایهه رب العالمین و درخوا
 ما ایشانه و ایشانه نسل اتے بارک و تعالی ایکیک علی ایتوب العیاد و بو قلم علی ایجیبه
 ایهه

جَابَ - مُحَمَّدٌ حَسَنٌ

صَاحِبُ الْجَمَاهِيرَةِ

٤٤٩

هُوَ الْمَيِّنُ عَلَى الْأَسْمَاءِ

أَهْمَدَ اللَّهُ أَنْزَلَ الْآيَاتِ وَأَخْرَى الْآيَاتِ وَهِيَ الْكُلُّ إِلَى سِرَّ الْأَصْرَاطِ مِنَ النَّاسِ مِنْ قَبْلِ نَفْعِهِ
 مِنْ عَوْضٍ وَمِنْ هُمْ مِنْ دَاقَنْ وَمِنْ هُمْ مِنْ سَرْعٍ وَمِنْ هُمْ مِنْ جَابَ وَمِنْ هُمْ مِنْ خَارِقَةِ الصَّفَتِ وَ
 مِنْ هُمْ مِنْ تَنْذِلَ الْوَهْمِ لِنَفْتِهِ مِنْ دَنْ إِنْ شَدَّادَةِ مِنْ الْأَخْرَى بِنَ كَلَّا الْمَدِّ وَالْأَلَّ
 إِنْ كَانَ كَلَّمَ عَذِيدَ وَعَذِيكَ بَهَائِي وَعَغَيَّبِي إِنَّهَا كَلَّا إِبَاكَ مِنْ تَبَلْ بَكَرَ مِنْ اهْتَرَتْ كَبُونَةَ الْأَدَكَارِ
 وَبِبَيَانِ طَارِبَةِ الْمَكَوْتِ إِلَى الْعَزِيزِ الْمَسْخَانِ فَلَلَّا تَرَكَ وَلَعَلَّ إِنْ يُنْجَكَ
 عَلَى اسْتَقْدَامِ تَلَّا تَرَكَ كَهَنَ ضَوْفَاءَ الْعَبَادِ وَلَا يَنْهَا فَلَمَ الْمَرْغَافَةِ فِي الْبَلَادِ إِنَّكَتْ إِذَا اخْدَتْ
 كَاسِ بَيَانِي بَاسِي فَلَلَّا يَلِي اسْكَابِ إِنَّكَتْ اللَّهُ بَسْرَتْ الْعَالَمِ وَفَوْزَتْ افْدَةَ الْأَدَمِ
 إِنْ تَجْسِدِي هَيْنَ الْأَحْرَالِ مَسْتَكَبَ كَبَ وَدَاهَنَ بَكَرَ وَمَقْبَلَ إِلَى بَكَكَ وَقَانَهَدَ خَدَمَةَ
 امْرَكَ اِبْرَهَبَ تَرَى مَطْلُومَ قَسْدَ بَرَعَدَ كَكَ وَالْكَحِيلَ بَكُوتَ بَيَانِكَ اسْكَابِ إِنْ قَوَيَّدَ
 سَعَدَ مَارِينَي لَيَانِكَ إِنَّكَانتِ الْمُخْتَدَرَ

الْعَزِيزُ الْمُحْتَدَرُ

يَا كَلِمَ أَسْعَى النَّدَاءَ مِنْ شَطَرِ الْجَاهَةِ مِنْ التَّدْمِ إِذَا سَعَى

أَنَّهُ ذَكَرَكَ بِالْمَعْيَادِ لِمَا فِي الْعَالَمِ يُشَدِّدُ بِذَكْرِكَ مِنْ حَنْدَةِ أَمَّ الْكِتَابِ فَفَرَّتْ بِإِثْرِ قَلْبِي
وَبِعِنْدِيَّتِي اتَّحَطَّتِ الْأَشْعَارُ يَا مُحَمَّدَ قَبْلِ حَسْنَ ذَكْرِكَ مِنْ طَرِيقِهِ أَتَلِ ذَكْرَكَ بِإِيمَانِيَّتِي
إِلَى افْتَحَتِي وَتَشَدَّدَ بِإِشْدَقْتِي اتَّخَذَ إِلَيْهِ الْأَنْدَادَ الْفَرْدُ الْوَاحِدُ الْعَلِيُّمُ أَمْكِيمُ فَفَرَّتْ بِذَكْرِي وَلَيْسَ
بِالْأَنْيَانِ الْعَزِيزِ الْبَدِيجَ لَا يَنْغُكُكَ لِيَوْمَ يَأْتِي فِي الْعَالَمِ الْأَبْهَدِ الْأَهْرَانِيِّ لِمَا فَهَرَ خَضْعَتِكَ
حَدْرَفَ بِسِيرِ أَنَّا الْمُهْرَبُ الْأَمْرُ وَأَتَرَنِ الْأَيَّاتِ وَكُنْتِ الْقَوْمُ فِي رِبِّيْبِينِ أَمْكِروْتِيْتِيَّةِ
وَأَيَّاتِهِ وَأَتَهُواْكِلِ مَرْضِلِ ثَبِيمُ أَتَكْرَاتِهِ بِهِذَا الْفَضْلِ الْأَعْظَمِ وَقَلِّكَلِ كَمْبِهِ بِمَقْصُودِ الْيَنِّيَّ
يَا سَيِّفَتِهِ أَنَّهُ قَدْرَ حَكْمِ الْأَتِيفِ وَنَزَلَ حَكْمُ الْبَيَانِ أَنَّهُ أَحَدُ مِنْ أَتِيفِ بِشَدِّيْدِكَ
لَانْ عَطْسِيَ فِيْلَهَا الْمَنَامِ الْمَنْيَعِ قَدْدَرَهَا الْمَضْرُورُ الْمُطْمَرُ عَسْوِيَ أَتَسْرُهُ وَبِالْأَعْدَادِ وَبِشَدِّيْدِ
بِذَكْرِكَ مِنْ حَسْرَانَمِ الْوَجْهِ وَسَعَيْدَهَا أَتَسْرُهُ بِالْعَالَمِيْنِ أَيَّا كَمُ انْقَدَهُ وَفِي الْأَرْضِ
لَبَدَ اصْلَاحَهَا وَأَيَّا كَمُ انْتَرَضَنَا عَلَى النَّبِيِّنِ عَرْضَهَا عَلَيْكَمْ (وَهُوَ يَمْبَسِمُ بِقَبْلِيْنِ لِمَا رَكِبَمْ)
الْأَمْرَ أَمْكِيمُ أَنَّهَا أَمْرَكُمْ؛ كَجْهَةُ وَالْأَتَحَادُ طَوْبِيُّ لِمَعْلُوْمٍ بِإِسْرَهِ كَيْلَهَا بِهِذَا الْعَزِيزِ الْأَصْلَمِ حَيْدَرَهُ
قَبْلَ صَلَيْكَ بِهِهَا وَعَنْيَتِي قَدْرَا يَا فَكِيلَكَ ذَكَرَ مِنْهُ بِجَاهِ طَمْ فَكِيلَكَ بِهِ إِلَسَهَهَ ذَكَرَهُ بِعَالَقَارَهُ
بِإِعْجَالٍ فَصَلَّاعِنَ الْأَرْوَاجِ وَلَمَّا الْمُقْتَدِرُ الْمُدْرِسُ يَا كَلِمَ أَسْعَى نَدَاءَ الْمُطْلَوْمَ ثَمَّ أَذْكَرَهُ أَنَّهُ كُمُ

ان ثم كتب بين اخوه القوم واعرضوا غسله وجلو ايمانه وحياته وبراءته الى ان قدم عليه
 بعلم اضيق به تعلم الاصل فنادى به ماكلاهوري كذلك قوى الامر وادا ثالث جهاليم ياكا لهم قلم
 على مدرسته امرى باشكناز وابيان وذگ علادي بازنل من حيروت بسانى وبشرم بسانى وصي
 ان رياك هوالفضل الکريم قل لخواضكم عن فضل ايامى وللهذا انتم عن اصحابها وآياتي وذگم
 عن ايامى العزيز البريع قل يا يوم البردان لوا تم كلدون وهذا يوم يحيى فيه سان العظمه لوا تم
 شمدون تاندقد طهر الكفر والملعون مسلطان شمدون قل يا ملا ابيان قل لا اقول اقول ابابي
 جنة اتم بمنفعة البيان فاقرأ ابيانا فقرؤه امثال من بدوى حتى صلام الغريب ان تذكره انكم
 وامروه وآثار قلم اكلى وانه ذهبا يبر شربت ما ذكركم الصغرا ولا تكتوا مني انى لم يعنكم كذلك انتهز
 كم بغير بيان وامواجد وشمس سعيه وازواره لا تكون من اشكارين ان شربت وحيى اوجي من
 كاس عذلى وفرشت باذوار بيان قل اى اى من ذنگاكم الا صلي طارق اودي ومن صير فوكلا
 اهتررت اركاني ومن اوار عزتك الاعظم ونبأك العظيم اقضيتها حواسى وذرفت عيون امر
 وباطني اسكن بدءا عاشتك وحين شتة قيك وبصرخ الدين قدروا المقدرة العلى اهلها
 الاصحوى وباخوا بيان قويه عبادك على الا قيال ايك والنظر الالى، اهتررت اقبيتك وسمكتم
 اكتب لهم ايد العالم ومرجع الهم ما يتعمق فكل عالم من هو اكابر اكبات المقدمة القدير

دیـ سـلـانـ بـلـیـکـ غـایـةـ اـلـ رـمـنـ لـاـلـ بـلـیـتـ قـلـمـ اـسـلـیـ فـانـزـ بـوـدـهـ اـینـ جـیـنـ بـکـوـبـ آـرـاـجـهـ
 بـوـتـ جـاـبـ مـیـرـ زـمـحـ خـیـلـهـ بـهـ کـرـهـ مـخـلـوـمـ خـصـرـهـ اـلـ خـدـغـایـتـ بـآـنـ نـاطـرـ اـنـجـ مـیـلـیـمـ تـرـ آـیـهـ
 فـرـایـدـ وـ مـوـقـیـ دـارـ دـرـ خـدـمـتـ اـرـوـاـوـیـ اـیـشـ سـفـرـشـ اـیـنـ کـرـهـ اـعـدـهـ لـقـوـیـ بـوـدـهـ وـ لـکـنـ آـچـ بـلـیـمـ
 حـکـمـ بـاـلـنـدـ الـیـ وـ اـنـ شـوـدـ مـحـبـ بـوـدـهـ وـ سـتـ درـ جـیـعـ اـخـوـالـ باـقـیـ اـعـنـ نـاطـرـ بـاـشـ بـعـظـیـمـ
 عـنـ الـاقـاقـ دـوـتـانـ بـتـرـاـدـ بـرـوـیـدـهـ وـ دـیـارـ بـلـاتـ قـاتـ فـنـالـ اـیـشـ اـبـشـارـ دـهـ بـلـیـتـ بـکـوـبـ
 عـلـیـانـ کـلـ کـوـرـ بـوـدـهـ وـ سـتـنـدـ بـیـمـ تـحـادـ وـ اـنـقـاقـ اـهـتـ نـایـدـ وـ بـاـیـمـ فـانـیـدـ زـیـادـهـ اـرـجـهـ
 دـرـ سـرـتـ مـثـلـنـ ثـوـنـ وـ کـاـیـ دـمـدـاـکـ عـوـلـمـ لـاـقـسـیـ اـیـ تـمـ صـرـفـ نـایـدـ جـاـبـ کـاـنـمـ
 نـصـرـ اـبـادـیـ عـلـیـ بـیـتـرـاـکـیـمـرـیـانـ اـنـاـذـکـرـنـاهـ مـنـ قـبـلـ بـالـ اـیـادـلـهـ شـیـیـ مـنـ اـلـ کـشـیـاـ،ـ اـلـ کـبـرـ
 اـلـ مـسـدـرـ الـقـدـیرـ قـلـ الـیـ الـیـ قـرـیـابـ کـبـدـیـ مـنـ جـاـبـ وـ نـاطـعـتـ مـنـاصـ فـیـرـاـکـ اـلـ وـرـتـ
 عـرـانـ فـیـجـرـکـ وـ سـعـدـتـ زـفـرـاتـیـ فـیـ بـعـدـیـ عـنـ سـاتـ عـزـکـ اـسـکـ بـیـاـکـ مـلـکـوـتـ بـیـاـکـهـ
 وـ اـلـسـتوـ عـلـیـ عـرـشـ بـیـغـلـ اـیـشـ آـبـ اـنـوـارـ وـ جـاـکـ وـ خـلـوـرـهـتـ جـوـدـکـ وـ کـرـکـ وـ اـمـواـجـ بـحـرـ کـلـ
 بـانـ تـجـلـیـنـ فـانـاـ عـلـیـ زـمـکـ وـ زـانـ بـذـکـرـکـ وـ شـنـکـ اـکـ اـنـتـ المـفـدـ رـمـلـ بـیـشـ،ـ وـ کـاـنـ
 اـنـتـ الـذـیـ سـیـتـ فـنـکـ بـالـخـنـوـرـ وـ بـالـجـیـمـ وـ بـالـکـرـیـمـ وـ کـاـنـ اـنـتـ الـیـ مـعـ لـکـیـبـ لـاـلـمـ
 هـنـتـ

شمس

امت المُرِيز اکمید
۲۷۹

آوا نا بی

خاتم میرزا ابوالقاسم سعید باهادور الای بی
خلافه ناید

پنام خداوند میرزا

۲۸۲

فناست برست آنچه باب مستقر شعر اش، آنکه لمیزد و لاریان؛ بین امتحت روحانی علیه
 میانی هزار بشید آنها سعادت آک و فرقنا که بکب اذ اسکرک القلم الاعلى با پیغام یه
 فریک اون هنر افسوس نمیم؛ ایده همچو احیان بروح و بیجان بکر حق مشوق باشیه اش
 بیانیه من این قبل ایله که ایک میله قیال ای اقصی المیر این ایگر اسره مکث ثم اسلامیک
 و اندیشی آسوده من نمیس کن، ناعق و خشم من ظلم ای احوال اعضا علی المیر ای اسکیم

خاتم میرزا ابوالقاسم سعید ۶۹

پنام خداوند بیکت

۲۸۳

اسکم است با غوار آنچه بحیثیت که از اتفاق اصلی بهرا مکث دری شرفت فائزه
 و اندیجی مقوم که محبت ضررت مقدور است آشامیده فرم آفاق اتفاق ای امرکر فخر
 ارض بین شام معاذه تباشد ایش آنکه لازمال بین فرش فائز بشید و درین تمام کما

٢٨٠

کن بست حاضر و آنچه در این مذکور شاهده شد طوبی کاک با توجهت و اقتضت الی اتفاق اینها
عنه اکثر اینها و از این شاهده است کاک به این مراعظیم بسیج ناس در فروتن و اعصار مظلوم شدم
بودند و بجهاد و زاری هنگامی راهاب و آسی و گمکن چون فرمیوم نبور دیدند و عالم باخوار و بجهاد
کشت کی نفعی بی همراه شاهده شدند قل که کشیده اند ای ایمه و خاطر ایمه، یا آیه تی و هنگامی
و هنگامی علی هر دان شرس نبور که و بجهاد عزما کاک برتب ایک بیشگان بان تجھی ٹانیانه ای ایمه من
الامر الدینی به اینه ای ایمه ای ایمه قبائل ای ایمه ایک ایت المقدّس علی هاشم، و فی قبیل که
الایشی، لالله الای ایت المقدّس العظیم

جذب میرزا ابوالقاسم صیہ بحث ۱۰۷

بسه المیم سے الاسماء

٢٨٤

حضرت خاتم انبیاء و حج ما سواه فداه از مشرق امرالله ظهر و باغایت کبری و قتل عیشی
ناسرا بخوبی مبارکه توحید و عوت نمودند و مقصود ایک شخص نے فدران ایکاه فرمایند و از طبقه تکر
نجات بخشدند و گمکن قوم پر اعراض و اعراض قیام کردند و اراده اور نه آنچه را که مشریعیا باید
سین نوش نمودند و دانیای قبیل شکرانا هر کیب با اعراض قوم میلا گشته شد بیشتر یعنون نسبت و ادب
و بیشتر ایسا کر گفته و خیر ایک آن بیان پڑھی ایران سالانه از حقیقی جلس صدرا نبور این ای ای مسلط بیه
و چون

و چون

وچون از عالم بفرود و میکشت کسی عادی نموده و بر شک دم اطراف فتوی وادمه آنکه از
حست اسردات حاست بیانی می آقسان دوسته زمانی قل اینی اشده بوده اینکه فرد پنجه
واباقی این که شریک فی گلک و داشتیمی علیک اسلک بسواج بفرود که و اشراده
اولاد شمس اسدیک با تخلی من شرعا دیگ و تقریب ایک ایرت زمانی مبتدا ایک مرتبا
عن ایک اسلک باز ردم که و خوارم ک ان گذب لی گذشته راصنیک آنکه انت
الحمد لله رب العالمين لا إله إلا هنت الاسميم ، حکیم

جانب ابو القاسم میر بهجاء الله

بسی اندی به لیخ عرف از من آیا مکان

۲۸۵

امروز گذن ب دین اخرب بندان الهماب آمن یوم یوم غایت و رحمت و کرمت و گن
الل عالم گویی ب مرض اذمن شاهنه نالهای حالمه از یک مدده ظاهر و فهرمازیک
بر و چیز ایجاد ایک نفس موجود مدنیک شک جسته با پنجه سبب خدف قدری
و منتشر است یا اینها المکور بدی المعلوم طبع ترکیب من آنها بیان ریک المعلوم المزید و آن
آنکه یا من فی ترکیب زده اکنانت و فی یکیک زده الموجودات و اسلک بیشارتی کنک
و متن اسنگ و نیز تحریک ایشانی از من آنکه حاده الواحک ان گذب لی تقریب ایک

و گوئی ممکن نیست عالم من چون تاکه اگر نات افضل اگر یعنی هی فیضان زمام من نی است و اسرار

جانب بزرگ ابراهیم سمه بجهه اند

بسی اندیش اشرق پیر الموصیه

بابا آن سه دایی مطوف را گوش بسان بیشتر این ایام ای ابراهیم اندیشی بیان آنده از علیه
 حزب خود احاطه نماید حزب قبل هر یوم بایدی طفون میگویی از دهم تراویث میداده و رکن راش
 بن میدند و با احادی اخtri سجان اتسان میری است از اقوال و اعمال آن حزب هر یوم
 بمنادی میخواهد و عربه ای دیگر نیافرند بالا خود عزمان نمی شد بیکد بوسی از ایام ای مطوف قبل هنوز علیه
 وارد مشاهده شده و نفس با عالم دایی سپاهی پیر ابراهیمی از مخدوات منت بباب معارف
 و مرائب علم خود را دیگر میخواهد تا اگر کمی از این دو دیگر نموده باید دانم چه زیان بالا راه است یقین
 عباس بالا راست با سلان ای مطوف تجربه صد از پنده دیگه ذکر شد یعنی اگر هر زیان آشت که زیان
 و نزدیک از روح الامین علی فیک اینجا آن قای تجربه تعریف نداشت بار دیگر ایام
 این مطوف بر مطلع میت خاتم آنها پس از صندوق بر اینستی یک گویم از حزب قبل علی بر آن خست
 وارد شده که لوح نو صندوق و قلم که کریست کریستنیک مذا علی کریستن و اصحاب جنت
 علاوه میخواهد از حق بیطلیم این خبر از امثال این طفون و اولانم حفظ فرماید و بر سرماشیم
 مستحب

بسم المظلوم العزيم

TAV

باید الاسم شاه هاگیک و سه صنین هنگاک فی فرق مونک و هفتما اردنه من المیری
و هنگ الاحداء، نایمیستن او بیک دهندا ایضا عاصمه ال طوبی الموقی عرقی ال وجیب با اسمه
الراپ و نقط بشاشیتین الامکان بازیرون و اتوکیان و اسکر و هبیان آن من ای هش
لی قیوم الا سسأ، والراکب حل زنستنیه اکبر آه با هنم آنده مکب ان شیاه، و فاطمیانه، ۷
افخر با وجودن ایک بریتا بدگر آنده و متدنا عن ذکر و نه درایان توجیک و اقیک و خورک
مشهوده آن مع باورد علیه من الا ضرائی بذکر ک فی التجن الا عظم یا لا یعادله اصلیم ایک
اذ ادایت و وجدت قم باسمه تعالی و حق که ایش، یا پنهان،
الله و مک انشکر بمحیب المقربین و انبیس
المشریق سمل الماریین و محیوب المخلصین

ش
جناب امیر
صیه بناهایه

مَوْلَانِ الْأَعْظَمِ الْأَبِي

یا اخترند ایت و مفطر اکبر با صنایع کار قدر فائز خفات محبت از او استئام شد
قلم بادقا ب افق سما، بیان که امروز روز بکر و شناس است و روز استیمت ووفا مان از
برای امروز مطلع شده و آذان از برای ای شبدن ندا طلبی از برای اضیکه باقی اصل
وقتی نمود و از برای بدی که بسماه عزیت او مرتفع گشت و بند شد آنچه درین وقت
معلوم از دن محبت بدریشد و نه برگشت بعد صفر عرض نمود مکافات آن با حق جمله
آن افراد که من نشکرین آنچه ایویم از اخلاص اعمال بهی العرش بگو استیمت برای این
اعظیمت بمری بدان اعلیم بشریه اته کنند و صحف طلبی از برای اضیکه بآن نامزد شد آنها
ذکر نکن بحال ای خدہ المنه، بد و ام اسلامی و صفاتی این حمد و حق نکن که مدید بالله العالمین الباله علی
سمو اللہ تعالیٰ و علویا بامروا پسندی ایه ماکل لامساه فیند اظہور الاعظم البهی

بسملیین صلی اللہ علیہ

شک
ان یا قلی الا علی کاس ان توحیح فیندہ اللایم با صبس اللانه فون اویلی و غلویا صیمیم علی
نماییه سکان مکونی و بیرونی واہل بہار المقام المسرع بمری قد صفت شیخ اهل الفوس
و بکار،

وَبِكَاهِ الْمُقْرَبَيْنِ فِيْهَا الْيَوْمُ الْمُشْرُدُ اَنَّ الظَّلَمَ يَنْزَحُ دَيْسِتَرْ كَارْبِيْنِ فِي الْأَرْضِ
 لَا يَنْشَسُ اَتَهُ الْمَيْتَةَ عَلَى هَاهَانِ وَمَا يَكُونُ سُوفَتْ يَرِيْ جَرْنَاهَ اَعْمَالَهُ وَيَنْزَحُ صَلَفَسَهُ بَنِ
 بَجَدَ لَهَا صَرَا يَسْدِيدَكَ مِنْ عَذَّهُ لَوْحَ حَمْنَوْطَ قَدْ حَضَرَكَ اِبَ وَحْمَنَهَا زَلَى مِنْ قَبْلِهِنَّ
 قَلَى الْاَصْلِ طَلَبَ هَانَ تَحْكَمَ بَاهَقَيْنِ يَلْفَسَ طَارَتْ فِيْهَا اَلْوَلْبَسَرَهَا زَبَطَرَهَا
 اَلْمَآفَوْصَ الْبَيَادَوْ بَاهَضَيْنِ لَاهَيْمَ اَتَهُ مَاهَكَ الْوَجَدَ اَنَّ اَنْصَرَهَا الرَّجَسَنَ بِالْاَعْمَالِ كَهَاهَكَ مَيْتَهَا
 اَنْجَادَهُنَّ قَبْلَهُ وَتَنِي هَاهَ الْلَوْحَ الدَّهِي شَمَدَ بَاشَدَ اَتَهُ لَاهَهَا الْمَهِينَ لَهَتَيْمَ

ذکر میخواهد ناگهانی از آن دو ذکر نموده باید به اینم جبرئیل بالاتراست یا قبر عیسی با لاریت
 یاسدان این معلوم متاخر بعد از چند وقت ذکر شد یا نه اگر جبرئیل آنست که میفرماید و نزد
 برآروج الایین علی فیک انجام آمده قبرهم نشریف نداشت باری آن آیه زیر
 معلوم بر معلومیت خاتم انبیاء نوشود بر اینستی میگویم از حزب قبل ظلمی بر آنحضرت
 وارد شده که لوح نو صندوق فلم کریست گریستنیکه علاوه اعلی گردید و اصحاب جنت
 علیا صید زده از حق میطلیم این جزء از امثال این ظلمون و اوانا حفظ فرماید
 و بر صراط مستقیم مستقیم وارد آن جو انبویی الممالک التدیر یا با آن اسم امر و رام
 الکتاب از شطر جن بتووجه نموده طلبی من ذکر ک و ارسل ایمک الی تمام سنتی بناء
 و نه تسداء ذکر نمک و این نمک بآیات لاتحد المکتب العالم و ما عند الامم نیشد
 بآنک من نطق امام الوجوه الکتاب و الملکوت نه المقدار الممین لافتوم
منتهی شد
 جانب میرزا ابوالقاسم علیه السلام بهاء الله

بسی المعلوم التدريب

یا با آن سمت شاه ایمک و سمعنا خیرین علیک فرقا مولک و عرفان وارد آن من
 الرزق و انتقام و کنون ای مدداء حس لوابیسته و بیک و مهمن ایمداد تمام شافع او را تسبیح
 نهاد

نمایی سرخ الاجناب با سرم ریه الوباب و نظری میانه مین الامکان بازروج والزان
 دل امکنه والبيان اند من اهل بیانه فی قیوم الامسما، و ازرا کب علی الشفیعه احمد را، باشنا
 ملک الشیوه، و فاعل الشیوه، ان افرج بما وجدنا کنیکب مرتضیا بذکر اند و مخدعا
 عن ذکر و نه و رأینا توچیک و اقیا کاک و خلسا کاک ته و حده اند من ما و ره طیه
 من الضران برگرد فی الشیخ الاعظم بحال بعادله العالم آنکه ذرا رایت و وجودت
 قم با مسد تعالی و قل کل اشناه یا پیهاده العالم و کل اشکر یا بحیب المقربین یعنی
 المقربین و مولی العارفین و پیغوب الحاضرین میباشد

شش جناب اختر ملیمه بجهاء الله

هو الاقدس الاعظم الابدی

یا اختر ذرا است در مطلع اکبر اصحابی ایک قدر فائز نعمت محبت از اداسته
 شد قسمی قاتب افق سما، بیان که امروز روز دگر و نهاد است و روز استه
 و دفعاً لسان ازبرای امروز ضلیل شده و آذان ازبرای شنیدن نهاد طویل ازبرای
 چشیکه باقی اصل توبه نود و ازبرای بدیکه سبسا، غایبت او مرتفع کشت و
 بلند شد آنچه در هر و شانی طلدم از دنیه بشاری شد و مذہر کشت عبد رضا

مرض نمود مکافات آن باش جمله است ان افراد و کن من این کیم

آنچه ایام از اعلم اعمال لدی اعرش مذکور است دامت براین امر عظیمت لعنت را
بناعظیم بشریت اسرار کتبه و حکمه طوبی از برای فضیل که با آن فائز شد آن
ذکر که بالای خدا الففاء به امام اسماعیل و صفاتی آن احمد و قل کاک محمد یا الائیه
البیهی علی الذین سمعوا اللہ آن و علما بآلام و ارباب من لدی اسرار ما کاک الاسماء فیمذا

الظهور لا عظم البهیت متوجه

بسی المیعنی علی الافق

ان یا قلی الا علی کم ان تمحو فیمذا الایام با حبس افغانون اویا ای اول و میوا
سبیم می شان نوح به سکان مکوتی و بجزوتی و اهل دالمقام المنوع لعنتی
قد سمعت پیغی اهل نفر و دوس و بجاهم المقربین فیمذا ایام المشهد آن اظلم یزد
ویستقر کانزیتی فی الارض لا یؤنس اته العینه می شان و ما کیون سرف
یری بجز آه اعماله و بنویح علی فضی و بن یکیده ایا ناصرا شد بدیک من عنده لوح
محفوظ قد حضر کمک و سمعا نترل من قبل من علی الا علی طوبی میسان تخدم
ایمی و لفظ مادرت فیمذا ای و بسر فاز بمنظری المزید الجواب آنه نوس العیاده
من

٢٨٩

مُبَشِّرُ الْيَمَامِ أَنَّكَ الْوَجْدُ أَنَّ افْسَرُوا إِلَيْكُنْ بِالْعَمَالِ كَذَكَ وَصَنَعَ الْمَادِ مِنْ قَبْلِهِ وَلِنِهَا
أَفْرَحَ الدُّنْيَ شَهِدَ بِإِشْهَادِهِ أَنَّ لِلَّهِ أَنَّ الْمُسِينَ الْمُتَسَيِّدَ مَسَاءُهُ
جَوَالِهِ

٢٩٠ هَكُنْ سَبِيلُنِي بِكَيْ وَمِنْ أَنْاسٍ إِلَى رَضْوَانِ مَدْسِ عَيَّا وَيَقْرَبُ الْمُبَشِّرِينَ إِلَى
سَاحَةِ الْفَدْسِ وَيَلْتَعَمُ إِلَى سَاهَةِ عَزْ جَهَنَّمَ كُمْ يَدْكُرُ الَّذِينَ عَمِّلُوا إِلَيْهِ وَأَيْدِيهِ وَرُؤْسِهِ
صِيمُونَ الْمَصَابِبِ يَا يَمْرِي عَنْ دَارِ مَوْعِدِ كُلِّ نُوْمَنِ إِيمَانًا قُلْ لَنَّ الَّذِينَ هَاتَ مَكْنَمَ
رُفِقَ إِلَى أَسْهَدِ وَكَانَ أَصْدَعَنِي ذَكَرْ شَهِيدًا تَاهَ أَنَّهُ رَجَعَ إِلَى صَطْرَةِ الْأَوَّلِيَّ
مَقَامِ عَزْ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ يَا جَاهَاءَ أَسْهَدَ لَا تَخْرُنُوا عَنْ ذَكَرِي عَلَى فَافْرَحْوا بِفَرْجِكُمْ
ثُمَّ لَوْكَلُوا عَلَيْهِ ثُمَّ أَرْضُوْبَعْصَنَةَ ثُمَّ أَصْبَرُوا فِي الْبَلْدَيَّةِ وَالْحَنْجَرَةِ
وَكَوْنَوْا لِي الْأَمْرُ رَضْتِي كُلِّ ضَنْسِ دَانِقَةِ الْمَوْتِ وَهَذَا قَدْرُ
مِنْ قَدْمِ أَسْهَدِ عَلَى لَوْحِ عَزْ جَهَنَّمِ نَسْنَلِ أَسْهَدَ بَانِيرَ فَكُمْ إِلَى مَعَامِ
الَّذِي لَنْ يَأْخُذُكُمْ أَكْرَنْ مِنْ طَرْفِ فَرِبَّ
وَبَيْدَا وَالرَّوْحَ وَالْأَكْبَرِ عَلَيْكُمْ جَهَنَّمَا

١٥١ مَسَاءُهُ

حول العزيز

١٩١
لَمْ يُفْجِرْ كَأْنَمْ بِالْحِلِّيِّ اسْكَنْتْ بِاسْكَنْ الدَّى طَنْسِرْ جَاهِكْ وَطَلْعَ بِرْ كَكْ
وَلَاجْ أَهَاهِكْ وَغَنْتْ دَرْ كَكْ ثُمَّ اسْتَرْغَنْ كَكْ الْأَغْلَمْ وَجَاهِكْ الْأَقْدَمْ بَانْ
تَرْغَنْ أَمْرَكْ وَتَسْرَا جَاهِكْ وَتَزْرَغَنْ مَنْ أَثَارْ سَدَرَةْ وَسَدَاهِكْ وَفَاهِكْ قَدْ شَرْجَةْ
فَرْدَاهِيَتْ كَكْ وَاهِكْ اَنْتَ الْعَادِرْ الْعَزِيزِ الْعَيْمَ ثُمَّ أَبْرَزْنَا إِلَيْهِ حَدَّ الدَّى أَمْنَ
كَكْ وَبَاهِكْ الْكَبِيرِيِّ ثُمَّ أَفْسَرْهِيِّ إِلَيْهِ مِيَارِجَعْ نَسْرَكْ ثُمَّ أَنْزَلْ عَلِيِّمْ اَسْبَرْيِيِّ الْدَّى
أَرْهَمَهِ إِلَيْهِ سَاهِيِّ تَفْرِيدِكْ وَأَنْقَتْ تَجْرِيدِكْ وَاهِكْ اَنْتَ الْعَزِيزِ الْجَهَمِ
شَاهِيَّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْأَنْدَسِ الْأَبَدِيِّ

١٩٢
لَمْ يَذْكُرْ نَصْطَلَهِ الْأَوَّلِيِّ عِبْدَهِ الدَّى أَمْنَ بَاسْدَهِ وَسَنِي بِاسْمِ مَنْ أَسْمَانَا الدَّى كَانْ بِهَا إِنْ
يَأْعِدْ أَسْعِنْهَا رَبَكْ مَنْ جَهَدْ الْعَرْشَ وَلَاهِكْنَ فَيْ أَمْرَهِ مِرْيَا إِنْ اسْتَقْمَ عَلَى إِمْرَانَهِ
وَدِيَسَهِ ثُمَّ أَفْسَرْهِيَّهِ عَلَيْهِ ثُمَّ اتَّخَذَ لِنْسَكَ الْيَهِ دِيلَا إِيَّاكَ إِنْ كَنَّ
فِي إِنْجِكَ وَإِنْهَى قَارِبَيَا هَاهِهِ وَاصْدَنَارِ وَصَدِهِ إِلَيْهِ مَقَامَ عَزِّ عَيْنِي وَكَنْ حَاضِرَالْهَيِّ
حَبِّنْ اَرْتَهَا رِوَصَهِ إِلَيْهِ اَنْقَى الْأَعْلَى مَقَامَ عَزِّ بِهِيَا كَكْ كَكْ بِخَتْنَسِ إِلَهِ مِنْ بِهِنْلِي
مِنْ عَنْدَهِ وَأَنْتَ كَانْ بِهَا وَرِبَهَا وَاهِكْ اَنْتَ فَيَمْشِ سَهْرَانِيَّكَ ثُمَّ أَكْرَكَهِ
فِي بِهِنْلِي

٤٩٦
فی اینی لی و الایام ولاتعاشر من الدیم کفر و او اشکوا و کاروا عن ساته اللہ
بسیا کذک ک نزآن الابات عیک فصل من دنگون حی الارستخانه متناسب

خواهران قدس الاله

قد عذرین بینا ارسلت من امر قرک فی ذکر آنہ ای اسن المهدی فلوبی کک میخت
لیک و عوادک و فوادک من مجتبه رباک العزیز الکریم و عرفان استه میک فی اسراء
و شیوه کاک علی دینه و رسخاک فی جنه و دلک فی الشوق الی نه کذک بینی کک
ولله زین طرا اسد طلوعم عن دنس ای طین و آنما ارسن ایک من قبل بو خاند
اکتفی با نزل حینه و منش ایان بیریک احسن بحرا ولا بریق بیکت بین کلکلیها
وان دن الفضل عظیم کتر من دنها ص وجده الدیم اقبلوا الی اند بکتم واعضا عن الدیم
کفر و او اشکوا باشه المقدار العزیز القدر بجهی اجتای الی دامن قبل بن عبد سبحان بکر
بر سایید و بقدر صد و بربهر فضی لازم که ناسرا از دیاب ارض خط غاید میعنی از
مسکر کریان اهل سیان قسم نیزرا فی عزیز دیس بشانی بر تزویر و نهان قیام نموده اند که ذکر آن
از غم اکوان خارج چه زود تپیزرو و وجوده آنان که دخوی ایان بینودند نا عدهه الاله عاص
ای بدب و ان الدیم و مبد نعم الدیم و مر جدم ایسا بدب است که پکونه شهوار ایان فوم

سلب شده معلوم نیست که پیر بیده بران اثبات ایمان خود داشتند فقیر اکنفستر
 اوی نفس خود را در سیاست خدا نموده اسیاف بعنای او کشیده اند و در کمال بحد در
 قل شجره الیه ایستاده اند و مخدوک خود را از اهل لیقان میگردند انشا، آله بید
 واریم که اهل آن ارض مبارکه از شر مظاہر شیطانیه محبوط ماند و بدین داد
 الیه متوجه شود هنوبی للنازرين بجانب که گذشت ایمانیه برسانید و لوح
 مفضل برسی مخصوص او از قبل ارسال شده انشا، انت باید از جمیع حالم و مافیه تنفس
 شده بذکر حق و مُنای او مستغول شود و اعلم از کل امور ایام اتحاد اجیانه اند بود
 و خواهد بود والزوج والبیان حکیم با علا، اتر و ح ^{تغییر}
^{۱۰۷}

بسم الله الرحمن الرحيم

۴۹۴

سبحانک با الهی تری عبا و کا سیر این بربنگ و محرر، عن و جاک و زیارت طلبک
 و منقول با غلال البعضا، با کنست ایادی عصا تندگ و مشهودا بالتدلس تندگ
 بویچل اند اندت عنهم نظر غاییگ بکذبه کن الا شیاه والی اردی باکت نظر ایم
 ولم کین مدارا کم مع المشرکین الله عکار اینی اخضیها عن انظر عدا، ک فوف ترقی من
 ستد فی جاک و نصر من ذل فی سبیک و سیتنی، به من تبر من ملحت المکرین
 بک

لامرک و قدرت آنما فیها بیش کن و اید من اجتناب باطریات تهارک و مژده
مرک و لش هول، الا صفتی الیزَّ ذا قو احده همیوف شوغا بیانگک و شریو المهموم علیَّ
اعناگک بینی هنگک یا محرب بالسازی مگویک فی سجن المکا و مایرد مک را تقدیمه
و مراده رضانگک و مرادک لاله الالاست اللہ کو رسان البهانی الفرش والشری و کنک

است مجرب العالیین متین

بسم اللہ المقتدر صلی اللہ علیہ

٢٩٥

سبحانک باللهی تری بآی جبست فی هه المدیرة التي لم يكن فيها احد الا لیها و انتا تجيئ
الدنيا و اخربها و منها المغافلون عنی حکم زدن منها و مسدوا على وجوهها کن الابواب و فخر
لست ابرز ع من ذنک لآنی قبلت فی جنگ البلایا کنها و اخترت فی سیکل القضايا
با سرا و لكن حیرتی بضریضنک و تقدیرک فکیت ختم آنک المسک بین الیزَن لا یرون
فوحشته بیل بیرون منه و اشیدی الی بان یخیل هنگک حکمة بعد عکه و تسریع سرک کنیدی بهنها
و لنزوی و فده اسلک بنهنگک باک لاقمع من اجتک عن هه الامکت الذي سطی ایمه

و اکانت المقدر البیسی

الظیوم متین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الْكَفِيلِ

سَبَّاجَانُ الَّذِي تَرَكَ الْإِبَاتِ بِهَا كَيْفَيَّةَ صَنْعِهِنَّ اَلْأَسْمَانِ لَدَ الْجَوَاهِرِ الْأَكْلَافِ وَالْأَمْرِ وَكُلِّ الْحَادِيدِ وَالْأَنْوَافِ
يُنْسَرُ إِلَيْهَا بِبَطْلَانِهِ مِنْ عَدَهُ وَتَرَكَ عَلَيْهَا بَرْشَمَهُ عَنْ لَدِينِهِ حَدَّتِهِمُ الْأَوَامِ فِي كُلِّ الْأَيَّامِ وَكَافَوْهُنَّ
الْأَنْيَمِ لِبَشْرِهِنَّ يَخْلُولُهُنَّ أَنَّهُمْ أَمْلَأُوا فَيْلَقَهُمْ مَرَّةً أَنْسَرَهُيْ باسَدَ الْبَيْنِيْ اَوْ اَكْفَرَوْهُهُ الْأَلا
عَنْهُمْ اَنْتَهَى بَحْرُهُمْ كَمْرَوْهُ اِبَاتُ الْمُلْكِيْرِيْنِ الْعَيْوَمِ وَكَلَّتْ بِهَا عَدَدُ اَسْمَاعِيْنِ دَيْكَلَانِ رِبَكَ الْعَلَى
الْأَعْلَى عَنْ بَيْنَتِيْنِ الْأَبْيَيْيِيْ بِأَنَّهَا الْأَلَّا لَهَا الْعِزَّزُ الْجَوْبُ عَنْ قَوْمٍ اَنْتَهَى كَمْ لَكَ اَمْلَى بِهَا اَنْتَهَى
اَنْكَلَتْ بِهِنَّوْهُنَّ فَوَارَهُ خَوْفَاهُنَّ اَنَّهُ وَلَدَ حَضُورِهِنَّ بِأَنْهُمْ كَمْ وَلَدَ كَوْنَهُنَّ اَنْيَمِهِنَّ مَكْرُونَ ثُمَّ اَسْلَمَهُنَّ
اَحْيَكَ اَنْيَيْهِيْ بِأَبْرَاهِيْمَهُ وَكَلَّ بَعْصَهُ الْأَصْرَوْهُنَّ تَرَكَهُ اَسْنَاهُ، فِيَوْرُ وَجَدَكَاتِ اَسْبَاجَانَ وَتَرَقَيَّهُنَّ
وَفَارَبَهُ فَارِبَهُ عِبَادَهُ كَمْرَوْهُنَّ نَاسَهُانَ رِوْحَارَنَتِيْ اَلِيْ هَوَّا، الْمُرْبَبُ، الْوَسَالُ وَهَلَّتْ فِي بَسْوَانَهُ
فِيَأْسَرَتْ اَنَّوَادَهُجَالَ ثُمَّ اَسْنَرَتْ عَلَيْهِنَّ عَزَّمُوْهُ كَذَكَلَهُنَّ اَنْيَكَ منْ اَنْيَاهُ، الْغَيْبُ لَهُنَّهُنَّ
عَدَهُهُمْ كَلَّشِيْيِيْ وَعَدَهُهُمْ كَانَ وَهِكَوْنَ وَالْأَسَعِيْكَلَنَ تَسْتِيْمُ صَلَبَهُ اَلْمُلْكِيْرِيْرِيْنِ الْعَيْوَمِ سَلَيْمَهُ

بِسْمِ اَسْمَاءِ اَبَيْيِيْ بِلَادِ زَوَالِ

بِإِيمَانِهِ طَرَالِيْ رِبَكَ اَسْعَالِيْ قَدَرَتْ كَكَنَ قَبِيلَهُ اِبَاتِ بَيْنَاتِيْ اَنْيَكَهُ كَمْ مَسَامِنَ فِي اَسْمَاتِ
وَالْأَرْسَيْنِ وَزَرَنَهُ مَرَّةً اَنْرَى سَيْكَهُهُ اَلْأَنْوَنَ فَمَسَدَهُنَّ اَنَّهُ اَحْيَكَ عَلَيْهِنَّ اَلْمَدَنَيْنِ

کک با عرف سیل سخن و نگفته بیعنی قدر العزیز ایکم سو فلسفی آذینیا نہ بہ سک فی طورہ
لو یہ کک من علی الارض لیزرو ان علی ادعا نہم ان ہا لفظ میں ان ادا تریکت بین الجبارات حربین
لختات العزیز دلیلیں ای قیدہ احادیثین فل ای قوم اکھروں بن اذنی اشرق وجہہ عنی قی شیخیہم
الرسن «انی من سما»، المریبان بیران میں ان اللئون الذی دی اپنے فی سیل صد و عزیز کم ادا
کلم اللئی اصلیم خواه اعلیٰ تسلو لا تخدی و امرو غریب ایکم ان اقبل الی ارمن با روح حوالہ بیان
ہذا خبر کم ان ائم من اماریں هل ظہویں عکم اعذکم لا وجہی المشرق النیر عل موتوبیلیکم
الله تعالیٰ و پن الیسا ان ائم من الموقوفین ان فتوحہ الرابیا نہ لفظ و ہجو کلہر کم فی قلعہن آئہ
کلم اللام بریکم ای اسے المسیئن لیتیم ککک مرتضی من سحابہ ادا تریکت ترجیح امداد رعنائی و بیان
بیست منافی تکلیف المحتسبین بنات ایکھڑہ و قیبان تعالیٰ و افسوسی آذینی صاحطہ اس لئن
ستہ شمسہ

۸۹۸

ان یا اسی می شنید، عن شطرانی فی قبیل نفیت بمنانی و هسته، فی افاده و جی تظریج
گرست و رحمی اینکی کی ای سماه، عزیزی و خنگی مذا، نفسی و دیگر حکیمی ای اسی میں حباد و بجزا
ایمی میں بریشی تجهیز انسان من کوئر عرفانی دیستجد بن من جذبات نهادی و بعین مل مادہ
نفسی عدلی و تعلیم من رکنے و پیغام فرماؤ، قرن و بیستقرن فی طبع شجره انتی از غصت با حق

وَهُنَّ كُلُّ وِرْقَةٍ مَسْنَابَةٍ لِأَدَمَ الْأَوَّلِ هُوَ الْمُتَعَذِّرُ الْعَزِيزُ الْكَبِيرُ إِنْ يَسْتَغْفِرُ عَلَى إِمْرَانَهِ وَعَلَى بَنِيهِ
 عَنْ وَرَبِّكَ وَإِذَا أَتَيْتَ الْوَاحِدَ الْمُفْتَرِينَ ثُمَّ أَوْرَاقَ الْمُسْكِرِينَ ضَمِّنَ الْبَوْقَى وَهَدْرَى وَسَالَى فِي
 ثُمَّ تَدَلَّجَ إِنَّهُ وَإِنَّهُ بَنْتَهُ مِنْ لَدُنْ حَسَدٍ دَفِيرٌ قُلْ يَا قَوْمَ فَانْتَهُوا بَاتِهِ لَا يَسْتَحِمُ بَدْرًا إِمْبَالٌ
 كُلُّ الْأَوَاحِدِ وَإِنَّهُ وَحْدَهُ وَإِذَا طَهْرَ بَرْجَى اعْرَضْتَهُ عَنْهُ وَكَفَرْتَهُ بِإِيمَانِهِ لِمَنْ يَرْجِمُ وَكَفَرَ
 كَفَرْتَهُ مَنْ طَلَعَتْ بِيَصْنَعِ الْمُوْرَدِ كَذِيرَةَ إِنَّهُ مَنْ يَرْجِمُ وَرَأَيْتَ وَلَذِكْنَ مِنْ إِيمَانِهِنَّ ثُمَّ
 أَعْلَمَ بِأَنَّهُمْ نَعْمَلُ بِهِنَّ دَرْكَ وَهَذِهِكَ بَيْنَ أَصْبَارِ بَنْدَهِ الْكَلَّاهِ الْأَعْظَمِ الْعَظِيمِ طَلْبَى كَبَكَتَرَتْ ضَحْمَ إِلَامٍ
 بِاسْمِ كَبَكَ الْعَزِيزِ الْمُقْعِدِ الْمُنْسَعِ قُلْ يَا إِلَاهُمْ احْنُطِنَّ إِنَّهُمْ عَنْ وَسَاهِنْ تَشْيَا طَرِيجَوْ لِلَّهِمْ طَرِيجَا
 فِي كَفَكَ الْأَوَّلِمْ كَبَلْ سَوْرَ لِلَّا غُواهُ الْمُوْتَدِينَ قُلْ يَا قَوْمَ تَأْتِهِ بَشْقَنِي بِأَنَّهُ
 إِنَّهُمْ كَفِيَّ الشَّهْرِ بَيْنَ تَهْسِوَاتِ وَالْأَضَيْنِ إِلَيْكُمْ إِنْ تَخَسُّوْنَهُمْ فَلَمَرْ وَاصِدَ وَكَمْ
 عَنْ الرَّزِيبِ لِتَسْتَرِقَ عَلَيْهَا إِنَّهُمْ أَنْوَارُ أَنْسِ عَنْ مَشْرِقِ اسْمِي الْعَلَى كَبِيرِمْ إِنْ جَمِيعُ إِنَّهُمْ عَلَى شَانِ
 هُوَ إِبْرَاهِيمَ الْقَيْمِ الْمُقْصِدِ فَوَارِكَ لَمَرْعَنْ قَطْعَنْ عَنِ الْعَالَمِينَ وَتَوْجِنْ بَلَّهَمَ الْمُطَرَّا كَبَرَتْ
 قَاطِرَ تَهْسِوَاتِ وَالْأَضَيْنِ كَذِكَلَ نَقِبَكَ قَوْلَ سَنَنْ لَنَوْنَقَ بِأَنَّهَا مَانِبَنَكَ وَكَذِكَرَ كَبَكَ لَدِكَ
 الْعَرْشِ وَبِشَدَّدِكَ هُوَ الْوَاحِدُ الْمُفْتَرِي الْعَزِيزُ الْبَدِيرُ وَالْأَرْدَحُ اللَّهُ يَسْبِبُ مِنْ رَبْوَانَ رَبِكَ لَدِنَ
 عَبِكَ وَمَلِي إِبِكَ وَمَلِي الَّذِينَ اهْتَرَتْ قَوْلَجَمْ مِنْ نَسَابَتِ النَّجَانَ شَوْفَالْعَدَّةَ رَبِّمَ إِرْلَانَ كَمْ
 بُونَجَ شَيْنَ

شـهـادـهـ لـفـسـهـ بـخـصـهـ بـأـنـيـ إـنـجـيـ فـيـ إـقـيـ الـأـبـيـ إـذـ أـشـدـ فـنـيـ ذـمـيـ وـكـسـتـيـ بـأـشـدـ لـفـسـهـ
 وـأـنـهـ جـوـمـيـ بـجـسـدـهـ هـذـاـلـاقـتـ بـرـسـحـ وـرـسـيـ وـمـنـ عـرـضـ مـغـاشـدـ أـشـدـهـ فـوـمـنـ ضـلـ وـخـوـيـ كـنـزـ
 بـقـسـهـ وـحـارـبـ بـيـامـةـ وـكـانـ مـنـ الـذـيـنـ هـمـ شـرـكـوـ بـجـالـهـ حـيـنـ أـللـهـ أـنـيـ عـلـىـ فـنـ الـعـدـ سـبـلـ
 أـسـمـ الـصـلـيـ الـأـعـلـىـ قـلـ يـاـ قـوـمـ لـاـكـفـرـ وـأـبـجـةـ الـتـيـ بـهـ آنـتـمـ بـرـيـلـ اـتـمـ بـنـ قـبـلـ كـنـتـ مـنـ مـنـيـ بـهـ
 أـنـ يـاـكـيـ اـنـتـ قـلـ يـاـ وـرـدـ عـلـىـ لـاـكـاتـ كـنـتـ مـصـافـيـ الـعـرـاقـ وـحـسـيـتـ ضـرـيـ بـعـدـ الـدـلـيـ
 لـاـيـكـ وـلـاـكـسـيـ وـلـعـلـمـ اـنـيـ فـرـتـ عـنـ بـيـنـ جـوـلـاـ، وـجـدـهـ وـنـجـرـتـ إـلـىـ اـنـدـرـبـتـ الـأـنـزـرـةـ
 وـالـأـوـلـىـ فـوـأـسـدـ يـاـ اـسـيـ لـاـ رـهـتـ دـكـرـيـ بـيـنـ الـأـنـاسـ وـأـشـرـاـمـهـ جـوـفـاـمـ فـيـ الـمـرـىـ
 ضـرـيـ بـيـثـ مـاجـالـسـ مـعـادـدـ الـأـدـ وـفـدـ الـتـيـ فـيـ صـدـرـهـ بـضـيـ وـأـنـ لـاـ اـطـلـقـتـ بـسـرـهـ وـهـيـ
 قـلـهـ خـرـجـتـ عـنـ اـمـرـاـتـ لـلـاـ سـجـدـتـ بـيـنـ الـعـبـادـ بـيـضـيـجـ بـهـ حـرـمـةـ الـأـسـرـ وـرـكـنـ حـمـ بـقـيمـ
 ضـلـ بـكـنـ بـرـاـنـيـ وـأـشـيـ وـكـنـتـ سـارـمـاـنـ الـبـلـادـ سـتـنـتـنـ بـنـاـيـنـ وـهـ اـطـلـعـ بـقـيـ اـصـدـ
 الـأـنـدـ الـهـيـ خـلـمـاـهـوـيـ وـأـنـتـ قـلـمـ بـأـنـيـ بـاـرـسـلـتـ إـلـىـ إـلـيـ خـبـرـاـ وـلـاـ إـرـاـمـ مـنـيـ بـلـاـ
 يـسـلـمـعـنـ كـرـنـ الـتـيـ كـنـتـ عـلـيـهـاـ وـهـمـ كـاـنـوـاـ فـيـ مـنـطـرـاـبـ وـرـنـاـلـ وـنـيـنـ وـمـدـنـكـ سـرـداـ
 الـأـمـرـنـدـ يـطـرـبـاـكـ اـنـيـخـيـ تـاـسـيـ يـاـسـيـ قـدـ وـرـدـ عـلـىـ فـيـ جـمـيـلـ الـأـدـ بـاـيـكـيـ بـدـكـرـهـ اـكـبـاـ

كل آن من يُخْشى وكم من إيمانِ كنت وصده في الماء، وما كان مني من توافر لاستئنافه وكم
 من أيام سُبُّت برسلي وحدثت كل ذلك بعد قدرة على الذين كانوا في قلوبهم بعض العلام والد
 حلقي المرض ثم أسواني إلى أن أرجحونا فقلنا رجنا شدنا بإنما التي العيادة على ياكذب تحيى
 ثم أفرزى وشدنا الصدور طرت من مثل هذا العلام ويشهد بذلك كل من شهد ورأى ووجد
 أخي ثم الذين اشتروا بهذه الأسمى في ذلة عطلي وكان ان يخرج أخي في كل شهر عن المدينة حفظها
 من نفسه وما استقر في أرض فلن أشدنا بهم في تلك صالحاته فيما بين العباد وعاشرنا مع صدراً آخر
 هيكل مُشي ومحني وكانت سالحة بين العباد بذكر الله إلى أن هشمت الارمني كل قبوره وقضى الله
 كل قبر عليهاته ثم أصفي وأنت قلتم كيـت ثـفت في مقابلة الاحد اسـلطان كان بهم
 الشـمس في مركز العـلـى وـماـكـ ماـكـتـ فيـ الدـرـاقـ فيـ ايـامـ التـيـ فـاتـ عـلـىـ الملـوـنـ وـالـدـولـ وـهـمـ
 قالـ باـنـ نـاصـةـ وـزـرـ سـلـ عـذـ مـكـالـ بـيجـ وـمـنـمـ منـ قـالـ سـوـفـ يـوـنـدـ وـيـنـيـ وـاتـ وـجـدـ جـابـتـ
 مـعـمـ بـجـيـةـ وـبـيـانـ تـاسـيـ قدـفـتـ عـلـىـ الـأـمـرـيـثـانـ تـحـيـرـ عـدـاـهـ مـلـ الـأـرـيـثـ الـأـقـدـ الـكـلـ
 إـلـيـ انـ زـوـلتـ الـغـارـقـ بـطـلـةـ رـبـكـ وـخـضـتـ رـقـابـ كـلـ مـنـ اـسـكـبـرـ وـطـغـيـ إـلـيـ اـنـجاـ.
 حـكـمـ اـنـفـرـوحـ وـنـرـجـاـعـ عنـ الـمـدـنـةـ بـقـيـ اـرـكـيـ إـلـيـ انـ دـخـلـاـ فـيـ مـدـهـ الـرـبـصـ بـالـتـجـيـنـ الـعـلـىـ
 فـلـ شـدـ اـخـيـ بـانـ هـشـمـتـ اـسـيـ مـنـ الـعـبـادـ وـمـاـ صـيـقـيـ اـبـ سـاـيـ فيـ ثـمـوـيـ جـيـنـ اـسـ مـدـيـنـ

امنک فیض اللوح ان عمل بما امرت بروح و رحیمان و قوۃ و عظمة من لدی انت العلی
 الاصلی ثم ذکر من لذنکیں من کان عنده کیا من الدین تجھیں وجہو ہم نصرۃ الدینی ثم ذکر ادیک
 من سلام اند ثم اجر حملی بنکاں یا برخی یہ فنا کی وکیک اداگ فیضۃ الفرج رحمۃ من لدی
 علیک و ملی اهل الفتن فیالیت کیت مدنی فی ہذا الارض لشید ما لاشد الاراء الدینی مسے
 ہے کل شیئی واقع الیہ الرنجی و الباء علیک و ملی من بحکم مل صراط طاس فیضۃ الایام
 الی ذلت فینا اهادیم اوی ہاصلم والی ہنڈیہ

بسم احمد احمد ہرالا ظہر

ہنک بمن لدان عجیب ای الائیم طار و اقیوا آ، جیز الرحمن و اقیدوا عن الانکوان انہم
 اعلی خلقی عذہ الملکاء لغد الریزاء بحیل مستہمن کلیت ہذا السیرون و اطلعن مباورہ علیہن
 جنہو الشرکین ان یا عبادتہ ان اسے میتو اصلی الامر و لا چبو کیا کن رأیم ان اذکر و اسید کیم
 ثم اسکوا بیل رضا و لا کوئی من ای افلاین ثم اعلمیا بان ورد علیسنا هلا و رو علی احصیت
 ان انہم من اہمین ان الائیم کا لوایحد منونی اغرضوا علی نفسی و بذکر شیعیت حرمتہ
 بین عبادۃ المؤمنین و انہم مکوا بحق نفس و دخلوا کافیت لائحة الدریم و لذنیز و مذکر
 بدیخون الانقطاع فی القسم اذما فی اظر عباء انہم اسیتو ہم من تجیریت و لکن بنیسر یاقوم
 نے بھو

وَ جَلَّ ابْصَارُكُمْ صَدِيدَةُ الْمَلَائِكَةِ بِهِ كُلُّكُمْ الْأَمْوَالُ وَ كُلُّكُمْ مِنَ الْمُبَصِّرِينَ ثُمَّ اعْلَمُوا إِذَا نَحَى وَمَا
 مِنْ عَذَابٍ لَيْكُونَ مِنْ رَأْيِهِ عَنِ الْخَلَاقِ الْجَمِيعِ وَ إِذَا قَوْمٌ أَعْلَمُوا لَمْ يَفْتَنُهُمْ وَإِنَّ الْأَرْضَ
 بِهِدِ الْأَصْلِ جَاءَهُ وَلَمْ يَكُونْ مِنْ إِنْتَهَى إِنَّهُمْ أَنْدَلُوا رَوْسَكُمْ عَنِ الْقِرْنِ لَمْ يَأْتُهُمْ قَاتِلٌ فَلَمْ
 يَمْطِرُ الْرَّوْدَ الْمُسْجَانَ أَسْمَهُ الْمَكَبُ الْمُقْتَدِرُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ إِنْ يَأْتِي إِلَّا كُنْتُ مَعْنَى شَيْءٍ
 وَ إِنَّهُمْ كَيْلَاهُ الْمُسْتَوِيَّ كَيْلَ سَارِمَينَ وَمَا جَزِيَّكَ بِالَّذِي كَانَ سَهْلًا أَعْنَانُ الْمُطْرَبِينَ
 حَتَّى لَفَتَهُ دَائِنَتُهُ وَ الْمُشْرِكُونَ لَا يَنْفَسُمُ بَيْسَمْ دُونَ إِنَّهُمْ الْمُكَافَرُ الْمُرْدَأُ الْمُكَبَّدُ وَ لَوْكَ
 الْمُغْرَبُ بَعْشَلُ الْمُوْرَهُ وَ لَكُنَّ أَنَّهُ عَظِيمُ اكْثَرِ الْعَالَمِ عَنِ الْأَنْفَرِ إِنْ سَكَنَهُ الْمُتَّكَبُ لِلْأَدَمِ الْمُلْمَمِ
 أَنْجَيْرُ نُوَالَرِيَّ إِنَّهُ كَانَ فِي الْأَرْضِ قَاتِلًا فَأَسْلَمَتْهُ أَنْجَيْرُ الْمُتَّكَبُ لِلْأَدَمِ الْمُلْمَمِ
 إِلَى الصَّبَادِ وَ كَلْكَ كَانَ الْأَمْرُ فِي سَرِ السَّرُورِ وَ اهْلَكَهُ ذَلِكَ أَحَدُ الْأَسْدِ رَبِّي وَ رَبِّكَ وَ رَبِّكَ
 لَمْ يَلْتَمَسْ أَحَدٌ عَلَى مُقْرَنِ الْأَمْرِ وَ كَذَلِكَ فَأَعْلَمُينَ مِنْ كَانَ لَمْ يَعْلَمْ وَ دَرَأَتْهُ بُوقُونَ إِنَّ الْأَكْلَ
 كَحَا الْقَبِيْكَ بِالْعَنْقِ وَ لَرِجَاعِ بِيَسِّنَةِ وَ كَيْلُونَ مِنَ الْمُوْقَنِينَ فَلَمَّا رَفِعَ أَسْمَهُ بَيْنَ الْأَبَادَارِ كَبَّ الْأَ
 أَحَدُ مِنَ الْعَالَمِينَ فَيَالِيْتَ الْمُلْتَمِسَ بِهَا حَكْمَ حَلِّ الْكَبَّ وَ إِنَّ سَرِيَّاهُ حَكَّاهُ فَلَمَّا عَادَ عَلَى الْأَدَمِ عَذَّبَهُ
 عَلَيْهِ الْمُرْدَأُ خَيْرَاتُ سَرِ وَ كَمْبُرِيْنَ جَيَادُهَا الْعَارِفِينَ وَ إِنَّهُ لَمْ يَرِدْ إِنْ ذَكَرَ ذَلِكَ بِقِيمَهُ
 إِنْ بَرْسَ إِنْ بَكْنَى الْأَنْوَارِ وَ إِنْ إِلَالَ قَوْلَمُ وَ كَانَ أَنْهُ عَلَى مَا قَوْلَ شَيْدَ وَ إِنْكَنْتَ دَعْ هَوْلَا

وامثل لهم ثم اقبلت اية بحکم ثم ذكر الناس ولا يكمن من الصالحين فسوف يأكيم الشيش
 بالواح النار ان اذكركمه وما عندكم في بحفل الجميع فعن تقدس انا استخفينا ببغضه عن العاديين و
 اكتفيت عن كل شيني وبعثناه استخفينا عني كل مبني عليه علهم ان اجمعن اجاتااته على كل من الاكبر وهم ناجيهم
 عما حل بين السموات والارضين كذلك مرارا كفي هذا اللوح واذكر كل جانفها لست كلامي
 بذكركم وكمون مستخفينا على امراته الملكات على العزيز بحکم والارزوں عبادک وعلی اباکائیل
 افضلهم اسد بک وجدهم المؤمنین ثم ذكر من ادعى على وجهها بآياتي الذين استخفوا على الامر
 وانقطعوا عن العالمين

باسم العلی الارض

٣٠١

ذاكرا بمن العبد الى الذي آمن بالله و سافر اليه حتى دخل في شاطئ القدس في جوار حمه رب العزيز
 الکريم و سمع نعمات الله و شرب عن بحول القرب ثم اتدى بهذا الارض و فاز بالغوار و بجهد
 ان يأخذ قدر سمعته ذاكرا و ابصرا ذاكرا بغير عذر عقول اهل ارضين مستخفينا شيش
 شوشک وكمون من الذين هم كانوا باعوا بمال الغاربين و متقطعين عن الدنيا و نظرها بعيشه ذاكرا
 شيش في الشيش وكمونها رأفي ذاكرا بحرق عهدا بجات الذين هم احبوا في ايام اسد وكمون اذن
 لعل بيتمون عن هر امر غلطتهم و ليس متقطعون اشد في افضلهم وكمون اذن رضوان القرب لراجعيين

باقم

14

٣٤
ترى في هذه الأقوال فاتوا بيريان من أشد أوجاته من عذبه ثم أدعوه شدائدكم إن كتم في قواكم
لراحتين وان ابن أقدر وآخذوا عنهم ولا نشكوا في أمره ثم أتيتهم ما نزل عليكم ولقد جرى
كل أحج رفع ولا تكون من المرضين كذلك ذكر لك من بناء الدين حكم فروا وعرضوا
ما أردت إلا العبرة فتساكن وانت شديد على دمك وكأن أشد من دراك عالم ثم سيد
قل يا يقظك يا كلبي بين يدي العبد حيث كنت خارجاً منهم بمثل نفس في وطن السماوات
حيث بالاجر على أحد من بنى معذبك اردو أخصر مكم ولمن متوكلا على الله العزير الرفيع
هذا ياخذون في الحجوة البطللة وفي الآخرة ليس لهم من مدين والأخير بلغ الروح من
الي الذي وجد به كما يكتب على خط وبره باوار فخبر يريح ثم ذكره بان لا شير اليها باشر عليه
عن بيته الفضل ويحمد من رأكم العاذرين والتوارد يك وصل اللواتي هن في بيتك
الذين يذكرهون أنت في اركاك وكيف على سراط حى لغيره ٥٢

بِسْمِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

شاملی اللہ سے وہ خشمہ فی تباب کا ان خلف سراوی الرزق بقدرہ امت سردا عالم ارتل کتب
و سعی فیہا الشرای و فضل فیہا نفع آئی اس لذکار من فعل الذی کان علی الالہین سبیرہما میکن
کن فی سبل المدایہ و سیرت الی رضوان علیہ و ایعتد فی مقدمة دسی محبرا قل با قوم لا تجوا
الذین اکھرہ ایتس و آیا تہ و اذا مت خلیم کل است ریتم بکسون راویم جنکبون ای تقبیم
یستہزان با تہ و مظاہرہ و یکوئن نیجیات فیہم محبرا و لکاکم الذین فیہی
علی طورہم مجدات الار و علی ابصارہم خشاؤه الکافرو علی اذیہم اکتہ التي کانت ابھرا شک
قل با قوم او اندہ ایاصحکم العبد فی هذہ الرزق و کا فیکل با سبقن فی احوال اذ افستخروا
و لا گوئن من الذینم علیوا انتقام عن فعل هذہ الیوم محروم میضنی کی ائم قدریں لانخلون گوئی
و سرجنیں الی ستر کان فی الواح ایا قوت الصدر سکونا و تجدون کی عاکفی فی کن سلیمانیہ
یخادر عنہ قدر عزل و کان ذکار من فضایی التي کانت علی اته محظیا ثم اعلم با تہ فرمائی کے
وابدیاک من قبل کجا سبیر غفرانہ اخلاقی الماحریین محبرا و چینہ زنجیہنگ بہذا ایجو ایسر
جنت حکیم و مکون من الذینم کافوا احی صراط اکبہ فی شهد البیقا با ذن اله موقعا ثم
ابلغ الناس من کلات رکبات تم ذکر یہم بعنام کان میں بیسی امت سبیر طا لیسر عن کی تقدیم
لی شاطی الرزوح و نیصرن اندیجیہم میکوئن بنصرۃ ائمہ فی ارض العربان مخصوصا و بہ اقول

اَنْتَ وَمَا جَدَ اَنْتَ الْاَعْصَدُ لِكَانَ فِي اَنْفُسِ الْمُقْرِبِينَ مُوْقَدًا ثُمَّ اَعْلَمَ بَنَى اَنَّهُمْ ذُكْرٌ
فِي اَرْجَافِكَ مَا ذُكْرُكَ وَالْمَكَانُ دَلْكُ الْأَمْنِ اَسْتَقْبَلُ الْكَذِبَ وَاهْمَاءً اَسْتَخْرُجُهُ مِنْ اَحَدِ الْأَنْسَابِ
مَلَكُوكَ الْمُقْرِبِينَ فِي عَرَبَاتٍ تُرْجِمُهُوَا وَمَلَعُونُ الْقُولُ اَلِي الْغَيْرِ اَسْنَوا مُهْمَلُكَمْ بِشَرَائِكَ لِكَانَ فِي اَنْفُسِ
جَبَوَا وَهُوَ اَنْطَلَعُهُمْ عَلَى كُلِّ مَنْ فِي الْمَكَانِ وَعَنْ كُلِّ مَكَانٍ فِي الْأَرْضِ مُشَوِّدَا وَهُدَامِنْ نَسْرَاهُ
وَبِكَتْ هَبَبْ نَسَامَ اَحْبَبْ عَلَى كُلِّ مَنْ فِي اَسْنَواتِ وَالْأَرْضِ وَكَذَكَنْتَهُ عَلَيْكَ مَا كَانَ
عَنْهُ بِحَرَمَا قَلْ يَلِمَهُ اَلْأَرْضُ فَانْصَارَهُ بِتَنْكِيمْ وَلِمَكَلْمَلْ بِنْكِيمْ اَعْدَى جَوَادَهُ كَانَ فِي رَفَعَاتِ
الرَّوْحِ مَرْسُولاً ثُمَّ اَعْلَمَ بَنَى اَنْصَارَاهُ بِنَصْرَكُمْ اَنْشَكُمْ حَيْثُ كَوْنَ مَهَنَّا عَنْ كُلِّ مَنْ
الْمَكَانُ فِي اَنْظَارِكُمْ وَهُدَامِنْ اَنْصَارَكَانَ فِي الْقُوَّجِ مَشْرُوْهَا وَبِكَتْ بِزَلْ جَلِكَمْ سَكِيْهَ مِنْ فَلَيْهِ
وَبِلَكَمْ لِلِّرْحَةِ كَانَتْ مِنْ سَجَّلْتَهُ اَنْدَسْ مَرْزُولاً وَكَبِيرَ عَلَيْكَ وَعَلَى اَنَّهُمْ فِي جَوَالِ اَسْبَعِ

بِجَاهِ مِنْ اَنْخَرِ طَيْرِ رَا ١٥٢

بِسْمِ مُهْرَبِكَ دَلِيلُكَتْ وَهَبَنَانِي بِسْمِ اَنَّ اَلْأَسْ اَلْعَلِي اَلْعَلِي
لِعَرَقِي بِكَلِي اَسْيَرِ

٢٠٣

اَنْ يَكْرِيمْ اَسْعَنْ مَاءَ دَرْكَتْ اَمْلَكَمْ اَنْدَلْعَنْ اَنْ شَطَرَنْجَنْ وَدِهْ عَرَادَهُ اَنْ اَرْلَى اَنَّ الْمَكَانَ لِدَرْبِكَلِي
اَنَّهُ اَعْنَى يَكْرِيمْ جَنْ اَزْرَادَهُ اَبَدَهُ فِي سَبِيلِكَ دَلْكَ اَنْ حَارَزَهُ وَحَبَتْ اَبَسَانِي اَمْ رَهَهُ اَفْرَادَهُ كَرِيمْ
لِهُ اَدَرَتِي اَنْرُهَسْ فِي اَنْقَاقِ حَيْثُ شَقَعَتْهُ دَلْكَ اَنْ لَيْسَ فِي اَهْمَنْ مَلِلْ بَكْرِي مَنْ جَهَهَهُ اَنْكَ

✓

ان هنگام استجابت او پاک سلطنه السلامين ان استفسطت با هم ركبات آن هنگلک ثم ملن عن قن
الله عزیزان فتن اند این قدر این ابران من دیدی است جان اتفاقاً اندسا عالم اهله سان و لا نظره اند ایشان
اسنوات والارضين ان ائسل با حب ركبت مل شان بجهد صراحتها من نی اندیز کند که چنانکه
الله عزیزان لدن مقدار قدیر اخترن فی شک بعد الله کان رکبت علی صروره سین قدر که کنیه
البخت ما بجز عن ادراکه افتد اولی اتفق ان اقبال علی کعبه اکبریه افعی رب قد ایمان مقطعاً
الصالحين ایست و جست بوجی الیک تدمی عایکر مدر شک فی طبقی هنگامین العباد
علی شان طبقی بخلاف اک و مین راجد اک هکت امت المستدر المسالی العلی العظیم
تذکرہ

1

جذب محبته من في المحميات والارض وفتح موطن العصافير في جبال الهملايين وانه الورثة في اقباب ابيها وخصه لامراه كن الارض واسكيرتن في زراعة حبوب ونحوه فكان على كل سنتي شبه
منها

جواز

T-2

قد ظهر ببعض علیه میشه آتش نی و سط هسته، فوجان ران اهل علی و نکوت مکاله باشند
و از روی بزم من بیث، بدرزه و دیگر من بیدین بقدر توانی علی من بیث، بایث، و آن هوشان، کام
شان، این اراد و آن در حقیقی نمایش، و آن کسان علی کشته شده مذکور قصیره، متساهم

وَنَهْ غَيْبُ غَيْبِ الْمُسَوَّاتِ وَالْأَرْضِ وَلَنْ يَصِلَ لِغَيْبِهِ أَحَدٌ لَمَنْ أَهْلَ سَرَادَقَ الْبَعْدَا وَالْأَمْنِ عَلَاهُ إِلَمَا
لَمْ يَرِزِلْ كَانَ فِي مَرْزَنْ نَبِيَّهُنِي جَوَاهِرَةَ دَأْمَهُ وَلَأَرِزِلَ كَيْوَنَ لَيَبْشِنَ مَا كَانَ وَكَوْنَ مَنْفَسَ عَنْهُنِي بَيْتَ
وَبَيْرَعَ وَعَلَّاكَانَ وَكَيْكَانَ وَأَنَّ لَبُو الْأَنْبَيْبَ الْكَنْوَنَ وَأَنَّهَنَسَ الْأَنْبَيْبَ قَدْ شَدَدَهُ جَوَاهِرَهُ لَالَّهُ الْأَنْبَيْبَ
الْمَسْجِنُ الْمَخْنَنُ اَكْنُونُ نَ تَسْجِنُ

فَهَا شَرْقَتِ الْأَنْوَارُ الْوَجْهُ عَنْ شَرْقِ الْبَيْتِ لَمَّا دَلَّ الْأَدَالَهُ بِهِ الْبَيْنِ وَقَدْ يَشِدَهُ اَهْلُ الْآيَنِ وَخَلَّ أَهْلُهُنِي
بَيْتَ الْأَدَالَهُ وَانْجَدَ الْمَبِيدُهُ شَهِيدَهُنِي وَرَوْصَدَهُ مَافِيَهُ قَبْلَ كُلِّ الْوَجْدَهُ مِنَ الْأَنْبَيْبِ وَلَيَشْهُدَهُ شَهِيدَهُ وَرَبَّهُ
كُلِّ شَيْئٍ وَرَتَبَهُ أَنْلَمَهُ وَلَا يَعْلَمُهُ وَرَحْفَهُ وَمَا يَعْرِفُهُ وَرَبَّهُ الْمُسَوَّاتِ وَالْأَرْضِ وَرَتَبَهُ الْمَلِيمَجَهَهَا^{١٥٢}
شَ

سَبِيلَكَ يَا إِلَيَّ وَالْأَرْأَمَ وَمَا كَانَ اَهْلَمَ فَأَظْفَرَهُنِي رَفْرَاتِي وَمَزْفَاتِهِنِي فِي بَكْرَهُ
وَفَرَاءِكَ فَأَذْكَرُهُ يَا إِلَيَّ بِإِرْفَاصَفَ الْذَّي اَمْرَتَ الْبَيَادَهُ بِهِلَّ يَقْدِرَهُ مَهْبِكَ اَنْ يَرْثِقَهُ
وَلَأَرِيَكَ شَرْفَهُ مِنَ الْمَهَاهَهُ بِهِلَّ تَسْتَلِعَهُنِي فَنَسَبَتَهُنِي وَرَنِيَكَ فِيَهُ مَسْدَهُهُ مِنَ الْمَهَاهَهُ
فَرَسَبَ

٤٠٩
مُهَرَّكْ وَاجْدَانِكْ اِيْرَبْ قَدَابَتْ الْقَوْبَ فِي فَرَاجَكْ وَاصْرَفَتْ الْاِكْبَادَ فِي هَجَرَكْ
وَسَلَكَ بَنَكَ اِنْ تَرَخْ سَنْ بَرَنِكَ صَلَنِكَ ثُمَّ اَوْزَقَمْ اَصْنَاءَ نَهَانِكْ وَهَسْنَرَلَهَ كَبَانِكَ
وَصَكَ اَكْتَانِتْ اَنْزَلَى فَهَرَتْ جَمَاكَ اَرْكَتْ اَيَّاكَ وَبَرْزَتْ هَمَرَلَكَنَونَ فِي عَلَكَ رَبِيكَ
جَيَاتْ الْعَالَمِ وَالْاِنْكَاسَ عَادَدَةَ شَرَوْنَاتْ الدَّيْنِ كَفَرَوَابَكَ وَبَيَّاكَ اِيْرَبْ نَاكَ لَنَيَّاكَ
اَصْرَقَ اَبَارَ الْبَدَدَ مَا كَتَبَتْ لَاعَلَى قَرْبَ اَكْتَانِتْ الدَّيْنِ اَتَتْ بِالْعَادَةِ الْكَبِيرِ بِيَنْ الْاِرْضِ وَاسْنَا

وَبَشَدَ كَلْ مَشِينِي بِحَوْكَ وَكَرِكَ وَضَنَكَ وَاصْكَ لَالَّهِ الْاِلَامَ الصَّيْمَ اَسْكَمْ شَنِيْرَه
مَشْ

٤١٠
بَسِيْلِيْسِيْنِ سَلَّى اَلَّا سَاهَهَ
يَا دَرَدَ اَعْبَدَ قَدَشَكَ الْقَلْمَ الْاَعْلَى فَلَيْكُوتْ رَاهَشَتْ، بَكَ اَنْتَ سَهَتْ اَنْدَاهَ، وَاقْبَتْ اَلَّا بَكَ
اَنْسَاهَ، فَيَوْمَ فَيَهُ اَصْطَرَبَتْ الْقَوْبَ وَالْاَرْكَانَ يَا اِيْشَالْتَرَقَهَ الْكَبِيرِ اَنْ فَرَحَيْ بِاَيَّهَ كَرَكَ
مَوَلِي الْوَرَى بِكَرَلَهَ خَرَائِنَ الْاِرْضِ وَاسْنَا، كَذَكَ لَطَقَنَسَ لَيَنْطَقَ اَنْ قَوْبَجَ اَيَّكَ مَنْ اَهَى
الْمَتَّسِمَ يَا اِيْشَالْتَرَقَهَ الْمَبَرَكَهَ اَنْ بَكَرَى يَا اَقْبَلَيَّكَ مَوَلِي الْبَرَّةَ مَنْ يَهُ اَنْجَنَ الدَّيْنِ تَرَفَتْ
بَهْ اَكْتَبَ وَالْاَوْلَاهَ طَوْبَيَّكَ وَهَنِيَّاَكَ وَبَنَيَّاَكَ هَمَرَنِاَكَ مَنْ دَهَلَ شَدَرَتْ الْاَيَّاهَ
اَبَاهَ، عَيَّاهَ وَعَلَى مَهَانَهَ، يَنِدَكَ جَهَاهَ، اَكَ الْمَبَهَ، وَالْاَيَّاهَ شَنِيْرَه

ش

ورقة عن

صيغ من كتبها، ابها

٣٧٦

بسم المشفق الكبير

برأيتها الورقة المذكورة، ونحوه سدّة المشفق لاخذ عن كتابه المذكورة ان افرى باهتمت
ارادة الله تعالى ارادة الله ربكم فهو الفضلى العظيم فذكرت فيكتل لاخذ عن كتابه المشفق
وغيظن قديب العفوية والعدل طوبى يكرب ولا يتأني اللذاني عزف عن تفاصيل العذاب وتنسبك
الى به الباها يكرب وعلي من مكرب ومن من سافر الى الصحراء وصلى الله المذكورة له ولهم

ورقة انت افان جناب سيراز آقا عليهما بهاء الله

برأيتها عزيز بدرع الدين في حكمة البيان

برأيتها برايتها الورقة المذكورة من انسنة اسحاق مذاقى اذ يذكرها من بعض المحامم المحام الذي
سمى بالاسحاق، يكتفى في التمجيد اكملها، وهي القبر والالواح نماذج رسمية وذكريات جنفاته
لعمارة انت بخداون فناني وقباب عظيزي اذ ذكركم ويدرككم ويكون معلمكم اياكم ثم مشهد شاهد
ان اينج علي وجوكم ابواب فندق وغاياته، يذكركم خبر الاعجزة والآلواد درجع احوال بذكركم
ومنابرها ذات باشيه وبهنا يحيط مطلع اصحاب درجع مشهد ابراهيم ويزداد، سوف ينطبقون
ما ذكر من في قسم ازمر من اذ هو القبر اذ عزى الله بحسب ما سرده اذ فرمي به ستره

بـ

۳۱

پنجه این یوم غافیست و نماز خلیج امام پیغمبر تائید بجزیره علیم و اردکوچه آنده شد لعراسته کل قل از هم پیش
اصل که دانجا صفر زمینه قدم اذین مسکن برگیرد از قبل حق بکسر بسان و بمناسخ بشارت و متنبیین
آفاقی آفاقی مصوبند هدایت کیم و دبت العالیین ابتداء علیکم و علیکم عبد آمن و کل امته تهشت

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

امت حسنه م

هر ائمه تعالی شانه المظله و فرستادار

۴۱۲

سباگ یا هاگت از جد و سعادت از نیزه اشترد اسلگ بنای بجزیره علی و مجنونات او را
غایبگان این تهیله علی دیگر که دنگ و انتقامه ای اندواد شرقی نشانگ ایرت اما اسلگ و ایمه
اسلگ آمنت بک و بباگ و کون صرفه بوصایگ و فردایگ اسلگ این تجربه علی
عذرگاه ایک امت المختار حل، ایشان، لا الہ الا ایش المختار ایز حسنه تیز
اقان و رقی ایم جناب آفاقی علیها سلام الله الا بے

هو الذکر و المذکور

۴۱۳

یاد رقی یا افقانی علیک بمحالی و محنتی قد ضریکنیک و دو جدنا من در عرف بمنزه بک علیزیز یونک
از رقی افریزی یاد رقی یا هاگر که افسر فیض ای ایش فیض فیض آنده رب الادب ای زینیک بلطف

نسبتی و ذکر هم با یکدیگر مذکور نون را نموده قبص را کن ملک دیدم المأدب قول اخوانی تقدیم
عرف یا کن الاعلی و سکنی بحق احکام الاعلی مرتانی یا اعلی محتینه ایک دناظره ای اعکس و خبر
به این فضلاک اصلیک بختی و حکم و امور و جنگ این تقدیری و زانی خبر از اخلاقه و احواله
اکتب در یاد از انسانه و فاطمه انسانه من فکر از اعلی ماشیعی بجهود ک و سماه فضلاک ایک
باش

امت الحسندر المغزی المث

ور قد اتم افغان جناب سیزده قاصیها من کن بناه ایمه

بسم انشاء العلیم ایکیم

بادر قرنی گوش چنان دای رکن را بیشتر از جمل عظیم پیو توبه نموده و ترا ایکر و آیش قلی
میدهد اذن واعیه طه هرمه مهد شه و در بین احیان ارکن اشطر را کند مبارک آن است و آن
ایمید را چون احسان یابید اسرار موست و رجوع استورا و ده و است لهر آنده اگر خدا هر شود اینی
از خوف و خزان ہالک شود و بینی بشانی مسرور گرد که در هر چه از حق بدل جلاله مومنا طلب نماید
موت از برای سو قیمین بشان پنچاس جیواست فرج بیش و مسرور آمد و زندگی پاییذه عطا و از این
مضبوط قتو سکید تمثیله خفت که عزیان حق بدل جلاله است غائز شده اند این قضا مرا بیاله
و ذکری دیگر است العلیم عذر اند رب العالمین از قدم اعلی در این صیست عطیی بداری بیش آنچه باید
کن

مکاک و حکومت با تیست مخزون میباشد از مایه دوچار مراجع و نایابی فقط اتصادی الامین
که وظیفه ایک با توجه ایک لحاظ المعلوم من مقامه العزیز المنبع الباء، حیک و علی اور
الخلائی ^{لکن} بسده امری ^{لکن} اطمیم

مش

مقدمة کبری اتم افغان جانب آغا میرزا آغا علیها السلام آته الامین

بسی المظلوم اغريب

۲۹۵

لهمان در سجن اعلم مذکور بوده و استی پندت قبل نام آن مقدمه کبری رسیده امام و پیر قریب
شد و جدعا منعا عرف خلوصک و حکایت تدریجیک در بت ایک الا و لقین اهل عالم این حقش که
روانگار نموده اتم مع آنکه اسرار طهرا ایات نازل بیانات با هر قورس طبع و لکن میرای عمال عبا
رد اند که برایان رجمن منع نزوه الامین بیان اتمه العراته افغان سده فائز شده اند با این که شبه
و مثل نه مشتمه و ندارد کل باید باقی اعلی نظره مشتمه و در کمال جیعت و سرور بدگز تضییع
حالیان متزوی ارجح میطلبیم آنچه عطا فرموده از از سارقین و خائنین حفظ فرماید اقبال
فرموده اند المؤمن اقلی من الکبریت از هر بعضی از نفس و ظاهر او شیوه ای قل بیانه
و در باطن و افضلان یاد بجا بد و ساعی از قل در باره مقتبن و خائفین فرمودیم مثل نیاشی
سته ای قل از صح است که درنا هر دوی و روشنست و در این سبب سلال کار و نهایی به

دویل میست از آنچه اردشده مجزون بباش لفاظ خایت باشند بود و خواهد بود سرفی نه
 داراد اند علی آن شیئی قدر در بلایا باقی سیم و شرک بوده اید این شاد را کنور ارض معاوله
 تاید پیشیده کن من عنده کتاب میین ضلع افغان عیان بیانی و غایبی و اهل بیت طرزا
 ذکر بینایم شنیانه ان یویه هم علی بحث و بررسی و به هم بخود الغیب و ایشاده و یقند
 لعم بعتریم اید اند هو الغیب القیر در باره و بد ورقه صبا عیان بیانه اتسه الابن باقان یکی
 بیان امر تو و بیم بارض یا بزمیست آنوجه اید آن مقدره بر سه چهار سکم با مظلوم شنیانه
 ان یویه هم علی با امر و بایمن لدان امر قدیم اینها من آنها علیک و علی اللائی آمن با لغزه اینجی
 آنکه آنی از ظرافه ایک بجزات اعین درگذگ و ایک فاک ثم اکتب لعم بعتریم صیافت دلک و کنک
 میین عباوک و خنک ایرت بز نیم متبیین ایک و متشکلین بیل جوک و کرک اسکن جوزا
 و آنوار بز علیک باز تقطیم من ظلم اعادی اندک ایلین اعرضا عن ایک و ارک چواده نیاه
 افر و سری اعلی و سخنان ایجهه العین مثل اتفم علیم علی ایلین متصشم ایجنون من اندک کنک
 و لی اصنوف عن ایستاد ای ایواره چیک ایک اینت المقدیر علی ایش، لی ایه ایانت ایمین
 علی من فی ایشیات والارشین ایک ایک ایک ایشییه

الیار فیین، محبوب المشریین

آنابدرع الاعظم

۳۱۶

از برند آشناه آنند بیانیت ملک بزیر در کل جوالم بعدد نهاده اگریه منک باشی فضن آنند بدرا
هر یک از شما بوده و خواهد بود همه ملک در مرکز پیشرفت بکر فارسی و بمنظر اکبر ناظر آشناه آنند در چیز
ایمان باریخ و دینیان بذکر چون مشمول بیشیده و ازدواجش مفرض دیناصل تصریح و تبلیغ بوده
له اعداد اشت فی مدانه و آنچه ثابت و باقیست دری ایقی موجود ششی اند بان رویی اکلیل با

یکب و بیشی و بقدر کلم ماغده فی عجب ایش اند لموالیست زیر اکبر چشم
ش در قاد سده اتم افغان علیها ببا، آنند بالای

۳۱۷

هو ایشی من فتا اهل

باور قی با این قلچکیم بجاه آنند و غاییت و رحمتی ایشی سبیت من فی المیرات والا رضیین لدای
در سبیل ایشی برشاد اراده آنچه که اندده و قلوب اهل مائیں عدل و انصاف را مکدر نموده گئن
آنچه وارد شده چون فی سبیل شه بوده لذا صبر و اصلیبار ایش و اولیت و رفته
علیها علیها ببا، اند و رحمت و غاییت و آنچه که اکبری لداری دناظر بوده و استند قسم نیز
امنیت که از این نهاده مسجدین اعلیم شرق و ایش است ایش ای افغان مقدار شده آنچه

که شبه و مثل داشتند و ندارد و نیاز خود را غصه سایه خود را علی هست هر چیزی در هر چیزی
 از این شبه دارد و در میانی فرد و مذهب آن اصلنا ممکن است تا یکدیگر را افغان از سکم آشته
 بدارند و گردنها و تسبیح امر لغیده مقدار بوده و است چیز شانی اعلی از این حکم نبوده و است
 در الواقع بازی شده اینچه که عالم بگذر آن صدای دین تسبیح لغرا اند آن المظلوم شکم و میرکم فیا و در
 صکم افسوس آن بخکم و خسکم و بونجکم علی این همکمیں والخطاب را بخیل افغان علیه
 بهائی و غایبی حاضر و دلیل رحمت الی و قیاب حلول سجانی ساکن و مستریح آنگه
 رب بعد العقول العین افرادی جا اتریل کاف النب ، الاعظم به اللوح اعظم داد احمد
 حضرت سنت ابی ایوب فراهم آورد و افشار شرائیق عطا فرموده باشد زده پیوست
 از حق میظیعیم شمار آمایید فرماید تا یکدیگر شباهت فنون غافله و اشارات نفس منشک من
 تایید و همچو احوال ایقی اعلی نظریت شید و بجایش متکبر ضلع افغان علیه باشند
 و غایبی را ذکر میخایم و بنایت حق جمل بخلاف بث روت میدهیم مخروط نباشد
 لغرا اند سوف یلپر ما بیتیم به لغرا لوجود من الغیب و ایشندو آن بیت داش
 از محدود است و افعال حقی میوست شکر اند تعالی و اندند بان این همکم الید و بخکم
 من شرعا داده اند اذ هو المقدر الخدیع و بالاملاکه بدری ایشان من لذ اعلی فنایی و علی الیشان

پرسنگ

500

كتابكم في هذا المذكر الحكيم وأحمد الله العظيم رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

71A

قد صفت أباً لك وفراً لك وبخيك بـ«اللور المبين» وقد رأى لك بالشك فشك
حالم من الورك بـ«النحو المقدّر المنقى العليم» إن فرجي بهذا الكتاب ثم أدركني رب يركب لهزز
الورك بـ«النحو تسيع البصیر» لا تخلني عن الدين إن سكري بالذكرة محبوب الدينين ثم
صح من يذكرك فشك الورك وليقدر لمن ثبت، ثابت، لال الالا هر الفنون اكريم كده لك اجيتك

بعد اتفاقى به قصور عرف حالية ربکت لارعن الرحمن

174

الآن آتى به ورقة من اوراقه قد أخذنا سكرتك شفافياً كل انت بكم وبما يكتب
وأقبلت الى المكتب ابرت قدر لما يزيد عن الستمائة في امرك وبشكيلها
رسماً، وناظر الارض والسماء، بشارق وحير ومطلع العماياك ومنابر فرنك ميلاد
شكيلك بان تقدر لوبنياك او اوراك ابرمناك واحضور الام وبجاك والقيام بدء
بغمبياً انت الذي شهدت اهانات سكرتك وقديرك واقداء ارك غلوك سلندر

51A

وَهُنْ يَرِكُونَ كُلَّ مُكْبَثٍ لَا صِنْكَ وَأَمْكَابٌ هُنَّ الَّذِينَ يَأْتِيُ الْعَذَابُ بِهِمْ وَهُنْ لَا يَشْكُرُونَ

الدكتور ابراهيم

شیخ زین الْعابدین

القدس المُسْعَى إِلَيْهِ

11

لهم اكثب من نعمتني وامض على نعمتك واجعلني ممتنعاً عن نعمتك
ففي أيام فرط السن ينفعنكم ذكره مين عدا الامر الذي طلبتم مني فليس انكم تعلمون
انكم بذكري تزدادون افضلية وكم ذكرتم الذكر الذي يزيدكم افضلية
لأنكم من شبابكم رأيكم في ذلك افضل لغيركم
انكم من شبابكم رأيكم في ذلك افضل لغيركم
انكم من شبابكم رأيكم في ذلك افضل لغيركم
انكم من شبابكم رأيكم في ذلك افضل لغيركم

هذا المقرر

اینکه قول ایشی و در مدل ایک نقایت المک حنفی الحسین کثیر است ریکت فی ایک
 و گذون من الراضیین و از روی علیک و صیهاد الحنفیین ۱۵
 ثم اعلم بآسمها و دعوت الله ریکت فی یعنیک الی تمام الذي این شکر آیات الله
 حبیب نزولها و گذون من الموقفین فغمما درست فی نقایت لاران بذا ام اگر و هر چیزی الله
 ریکت بیکث این بیسته امران انت من الانفسین و این بیوتم مذهبی عالمی میان انسوان
 و ایلیشین و آنلیشین با این بیوتفیک علی ذکر و بیوتفیک الی تمام الذي تعرف آیات الله عن نہ
 و گذون فیهم این الراضیین و احمد رتبت العالمین ثم اعلم این وصل این و رسالت
 کامن من اثرات و این بهذه احبت عندی عن کی من فی التسوات والارض و عکلی اکن
 و گذون و سفلی اش با این بیوتفیک حسن ایخرا من عنده و بیوتفیک الی تمام عزیز گذود و قدر
 خیر الذي و الاخره و بیلناک الی تمام الذي یستطيع عده کی ایدی مددود و بیوتفیک بلت که
 فی فنور بعده و این بهذا لاحسن اغیر و افضل الامور و ایکت در تردن عالمی این میشند
 و بیک سبیل بپروابن و جبال شام مرفوع و این کل ذکر بیویل میں فلوبد الله یعنی
 شنقاون و کر آیه و اعرضاً عذر و کفر و ایکیا و کافون امن الذي یعنیم برین این بیشکون و ایکیا
 صفت فلوبدم بکت انت این بیویل یعنیم و میں و ایکم من شیئی و گذون ایت بیویل میں الله

اذا شاء واراد وانه لو المقدر العزيز استheim ١٥٢
انا في اثنين

هو العزيز

٤٤٤

اسن المذكى حامى الضرائى حين الدنى يفرعن شمل المراق وبه من سنة اسد التي
فشت على المسلمين وكانت انت لاحزن بذلك وتوكل على الله ربكم ورب اباكم ربنا ربنا
سنة الملك وانت نشد وستي لا مررت رب العالمين وان الذين اتوا باجازة
لمن يخافوا بشئ عاقل عقل ويسد وان اسرار الارض مختلف جهات عظيم قل يا اباهاته
لا يخافوا من احد ولا يحربكم شيئاً وكيف اصل الامر بآخرين فوادت ان الدنيم شريرة
العزيز الشير لمن يخافوا من نفس ويسيرون في السلاسل كاصطبار المحب في رضا، ايحبك ابن
البابا، عندهم اصل عن انت المحتوى في ماق احاديثن قل يا هلا، الاستيقاظ في
امرا سباق وتحدم رايات المشركيين ويدعون تهانس في دين الله الملك المحتال الدnim
فتشينا الدنيم سباقاً حب انته وكما امن بخات الدنس لمن المستبررين واباكم

ياء الوتد بين ٢٥١

ما علم ابن اسرمين يربكم وابنكم بما اصحاب الحديث في ذمك صراوة المؤمنين

إلى رمضان أسم مبين ونقطتك عن كل ايجيات ويزنك فيوأه الذي اعادني فيه
العام الفين الذين اخروا ففضل الوجه وكأنها من المشطرين
اقان جانب ميرزا اقا عليه من كل بناه ايجاه

قد استرجاعي الندم على المرسل في قلبي
لأن النظر والكراء عند سروره انتبه
لمن في الأرض ايتها، فوعظتني وجزيل
قد نشر من كان في زلزال اذربايجان في قلبي
المرارة وان جدول ناريو الحجوب شفحته ايجاه

صو

٢٢٢ يا اقان اسحراه من ش طلي واوا تجهن ان الله الا جهو والد مطلق اند هو المخلوم الوجه ايجاه

ش اقان جانب ميرزا اقا عليه بناه آقا

بوا الله

بسعد المدرس من الرضا

٢٢٣ قد فرقناك برك وجدنا منه عرف مبناك ربكم الصديق الحكيم يا اقان آقا اوبنكم في سر
البيان وذكرنا مشوكهم ان عزوفهم الاتم اللهم لا يعادكم ما علقتم في ارض اند هو محبتي المليم قل
سبحك المعلم باللهي اسكنك بركتك انت حق المبين وبا سبك المحبين شهادت من الرضا

بسعد

الارضين و بغير حركه اثمس غنيمهك ، هاه ، هشك ان تجلى في كل الاجان من قبلها
لبيك و اذراها الى اشرافك انت المنشد والشاعر العزيز المنشي
امتن

جانب ميرزا فاتح عيسى بهاء الله

بسم الله الرحمن الرحيم

يا اقانى لسرى و يادول بمحلى ماني ارضي و سماى وار من حالك نشکر جولي الوردي
ا تمسرة والا ولی

اقان

جانب ميرزا فاتح عيسى بهاء الله

او اته خالى شانه الطلاقه والا قرار

اقان

يا اقانى ميك بهائ و خاني و رحني قد حضر العبد اخاه سره و ذكرك مهاته ، الوجه ذكر هك بذكر اهله
به دافن الدلک و اهبيان ان ركب هوا حكم على ما شاء ، آه ميك ففیدا الحکم بیوز الدین فیلیه
ان یقدرك باینک و هشك انت هو الشفاف العليم الحکيم البهاء من لدن علیک ، علی علیک
و بیک و سعی ذکر ففیدا الامر الطیم

اقان

جانب ميرزا فاتح عيسى من کن بست ، ایمه

او اس شانی شانی ذکر همیشان

با

با سعیه ، خط اقان عیسی سدم اند و عیسی شده

شده ولهی المظلوم از بگلایت حادیات محبوب پر که از صدره ذکر شد از جمله سه
سایش عرف مجتبی راه من مخصوص همیشانه و تواریخین نسل اندان پیرتیب الجمایع
الله اعظم و اشرف العالیه امّه و النشان الکریم لازم در صفات مظلوم ذکر
پوده و استند استدام والبناه، صلی وصلی من مهد ذعلی من بجهه و سعی و لـ
اقـنـ جـاـبـ سـیرـ زـادـهـ صـلـبـ جـاـهـ اـشـهـ

لـهـ بـحـتـ

١٤٩٢

هو اذن خضر من افق همایه امیریان

٤٢٨

کتاب یعنی بحق و مکن اند سنس هم لا یسمون ناتقد دلخ و بکار دریش و درت حکای
بر مر و غزو العذیب و انتقام هم لا یشردون علیک باینیت اغد القوم و اقبالت ای الله
المیمن الفطیم نسل اند این بیویک و بر قلک علی الاستقامتة علی امره و یکت که کن
قدر اعلی باین کتاب السید امّه و اسحقی صدم اضیوب المغار المشرق من افق فشمی ایلیت علیک دلـ
من اند نفـ سـیـلـ اـلـ اـتـ دـبـ ماـکـانـ وـماـکـوـ ان

جـاـبـ سـیرـ زـادـهـ اـشـهـ

بـبـ اـلـ زـوـ اـلـ وـرـ اـلـ وـاـسـ بـگـ آـیـتـ اـلـ دـسـ زـلـتـ بـعـیـ منـ سـدـ بـ فـلـ جـاـهـ وـلـیـاـ

لـهـ

الیاد عن انس النسیس والدوی و بشرین عن کاوس اتی کانت مرا جهاد کر محوب وجسبا
 ان بعده خضریا بحال رکرت به اند ریک و دبت آیا ک در بت دش طیها خوبی که با
 خفت بحات اکبال و وردت فیل رکب المزیر العمال و قدست فشك من شرک کن
 شرک هنبد و کن فاس فی فشك فیچن الایام اللذی رک و سادس استیان و
 عن سبیل هربینا و عن صراط در من سنتیا عجب عن اللذی هم کفر و تهمیخ امر مو لایک الی
 تجد من هطر قلوب نفات القدس و من وجوه هم ضرورة غربنبرا و ان اشك من حزن رک
 حزن و مصائب آنه که ایلیست میلای لا یکیسا الا اسر الدنی احاطه کاشی فی ام این
 هنگا کتاب الدنی میلیو چیشند باعی با تزلی الله الاه و الدنی خبر بسم حسین قبل می
 سدنه و علیه و کبر رکم تکوره و بیظونه و غرمه و اقداره علی اکلیین بھی و زانیا دی
 لسان الخطبه عی و آراء مزادی اللادی بآن آنه هن اعلیی ثم محمد ثم علی ان ایجهه بالله
 الارض ولا شرک کو ایه و ایه هن ایلام من ایشکم علی ایه ایشکم علی ایه ایشکم علی
 ایه و ایه
 و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه
 و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه
 و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه و ایه

عن ذکر شمیداً ان ما يعبد اربع نذال ثم اثبت على الامر ولا تقتصر الى مطلق في الشيء
واما ذكرها في الفروع متى ارد فيها وهم سبعة امثل ذيكل وبلطفها باقى سبعة وفتنها ملوك
ارواه ذكراً وعندنا علم يكتفى به علم المسواد والارضى ان انت ذكرها جبراً ولها
ملوك وكل من ملك وعلي من استقام على هؤلاء سر الدوى زلت عنده اقدام الذين كان
في قلوبهم مرية عن عقائدتهم وكذا عن اصرار اهلها ^{طبع}
چنابه فنان عليه بهاء الله الا بني
پرت سید

ذکرها
١٢٩٢

رواية المسئل أقسامها

٣٤٠

سبعين القسم يا الذي شدت اليمانات بتوحيد ذيكل وتقدير اشكاف وامكانت بغيرها
واعطاك اسنانك القديم بمحبتكم الذي جعلته عذراً لغير ذيكل وذكري الذي جعلها سبباً
لعداية عبادك وغضفهم بمحبتك وذكرك بان انتدراك فما ذكرها مفترضة عصمة وعيون مخالصها
واعطتك ايرتب تراه فائضاً على نعمتك وناظمها ذكراً وآخذها مقاماً في خوارك
اجمل يا الذي اعاد كثراً له عندك ثم ادرك ذيكل ففي كل حالم من عوالمك ايرتب ارسلها
في كل يوم لغفات ذكرك وبيانك اكملت المقصد رضى بيتها وفي قبفك زمام من
في السرير

فِي اسْتِوَاتِ وَالرِّضَى
إِنْ تُبَرِّزَ مَحْلَ اقْتِنَى لَا تُمْرِحَةٌ مِنْ عَنْدِكَ وَنَمَةٌ
مِنْ دُكْكَ أَكْنَتْ أَكْرَمَ إِذَا كَرِمَ مِنْ وَارِمَ الْرَّازَ حِينَ
جَاءَ بَنَانَ اقْتِنَى مِيزَاقَ عَيْدَ بَاهَةَ إِلَيْهِ
أَقْتَانَ

هـ اثـ هـ الشـ اصـيم

اَنْذَكَرَ مِنْ اِنْجِذَبِ مِنْ اِنْهَادَ اَذَارِ قَبَعِ مِنْ اِنْقَافِ الْاَصِيلِ وَاقْبَلَ اِلَى اِنْسَرِ بَطِ الْلَّيْلِ اَنْ
مِنْ سَعَ وَاجَابَ مُولَيْهِ اِذْكَارَ الْبَادِ فِي جَيْبَتِ مَبِينَ قَدْ شَدَ بَاهِشَاتَ وَقَرْبَاتَ
صَلْقَى بَلَى اِنْظَفَتْهُ يُنْهِي دَكَكَ اَكْكَاسَ لَا سَيَاهَ فِيْدَهُ اَكْكَابَ الْعَظِيمِ يَاتِلَى اِلَاعِلَى بَرَثَهُ
مِنْ قَبْلِي بَلَى قَدَرَ لَهُ مِنْ لَدِيْهِ اَقْوَى الصَّدِيرِ قَدْ اَحْاطَهُ اَلْحَرَانِ فِي اَكْثَرِ الْاِحْيَانِ
اَنْ رَتَهُ اِلْرَغْبَنِ بِوَلَاثَ هـ الصَّدِيمِ اَنْ فَرَحَ بِاِنْتِوْجَهِ اِلَيْكَ وَجَدَ الْمَلْفُومَ وَذَكَرَ كَمْ
قَبْلَ وَيَنْهَا كَمِينَ ذَكَرَ اِجَانَ مِنْ قَبْلِي وَبَشَّرَهُمْ بِجَانِيَةِ بَعْتَمِ الْعَطْلِ الْكَرِيمِ اَنَّ
كَبِيرَ مِنْ هـ اَخْفَامِ حَلِ الدَّيْنِ يَتَكَوَّا بِالْمَرْوَةِ الْوَلَقِ وَشَهَدَ بِارْجِنِ اَسْقَافَةِ مِنْ
يَادِي عَطَلَّا، رَبِّيْمِ الْمَرْيَزِ اَكْبَسَ هـ اَيْمَ قِيَهُ اَسْتِعْمَيْمَيَادِيْهَ زَيْمِي وَفَيَاسِعَ
الْتَّدَّا، اَلَّا مِنْ شَطَرْجَنِ رَبِّيْلِ الْقَهْرَمَرْسَعِيَّ وَالْمِسْرَيَادِيَّ وَلِيَتَوْلِ اَنْ الْيَوْمِ يَعْمِي
وَادِي اِنْقَافِ الْاَصِيلِ اَمْرَأَ مِنْ لَدِنَ اَكْمَنْدَيْرِ طَرْبِ سَعَ اَنْظَرَ تَانِي وَجَسَرَ

الآية الكثيرة من هذا الفصل النمير قل يا عيشر الامرأة وأمرأة والمرفأة قد طهر العورم المعاود
وأذيرت بغيره ان فسحة حابدة الفرج العظيم تم اقصاده باحكام وتم بيان ذلك
فيكم من طفل وينطلي أنه لا والله إلا أنا أعلم بعسكركم البداء عذب وعلى من ملك وله
الذين يحبونك وسيرون بيتك نبض الامر العزيز المنبع
خاتمة مسيرة اتفاقا عليه من كل بناء ابناء افان

لبنی الفرس الرقاب

قد اتى يوم الحبیر و سین الاستبار والذکر لـ سید الشیخ الحنفی فی الحجۃۃ روایت
باید آنچنین ب مطلع طور صبر و مطلب و افع شوند وارد شد بر شاآنچه که قلب مقصود
از آن محظوظ آنچه وارد شد سبب وحدت آن تلقیاً وجه ظاهر و مشهود و فی استحقاق
عذک لایات این ریکت لمو المقدّس العلیم آنچه در حجۃ علی از همان مشیت نازل
لهمی لا یعاد له سیئی فی الارضه با مشن نار لش آنچه قاد این بر این خوده و سخواهی این آنکه
لدمی الوجه مذکور ولدمی الابد فاعلم آنچه مقدر شد البته ظاهر خواهد گشت این ملکن کهن
من از راحمین قد از زنی ما تشهید به کل لایات بنا یا اند و رحمه و شفته و جود و حجه
علیکم اذن ممکن سری و پسح و یور ایشانه السین بمعنی فتنجهین از قلعه توکیه

برسان و گلند صبر ای ای ایه آنده کن با خطر از مهدس محبوب باز نشود و بحاق نهاده
را فنی و شکر

افغان جناب افغان سردار افغان ملکہ مختار بیان، اجھا

نَسْمَةُ الَّذِي يَهُ امْرَأَتُ الْأَنْفَاقِ

شتمت الاشياء، لم يكتب الا سماء، وشمدت بالعقله في عكوت لابد من يكن
الناس كثيئم لا يشيرون يا افغانني يشمد كالمعلم الاعلى بكت اقبلا الى ان
فالادرسما، وشدت باشمد بالسان العطشه اش لاد الا زاد المسمى لسته يوم ان
فرج بكتري وشادلى لمراسدة لا يعاد لها ما في العالم ان ربكم لهم المقدر العزيز
الله واده اش من الا نقى الا صى يسعن ويرى دا قتم عليه ان هشكرو الله وتوكلوا
عليه في كل الامور كذكك نطق القلم اذ كان المظلوم في البجن ان عظيم اذ لم يوحى علام
الخريب الباء حنیک وصل من معك وشك بصراط انت المدد و
انه ان جاپ سيرنا اقا عليه حماه انت
شن

بِالْمَشْرُقِ مِنْ أَفْيَا فَدَار

۲۰۱۷-۱۳۹۶: هر آنکه می‌داند این کشور را نمی‌داند و این کس را صراحت باستقیم می‌داند من ممکن است از پیشان

ناک و سدا، و منم من توجد الی الراقی الاعلی مقتضی عن العالمین قد رجع اللہ، قبیل آن ^{النیل}
 و نسر من عرض عن الله العظیم انبییر قد حصر کنیکت دی لظفوم و قرآن و وجده مقتضی عن اکثر
 و هر یکی بالاسم اللہی به اظطرت صفات الاویان و انشقت اراضی امرفان و هر یک کو اکنک ^{دو}
 ان ریکت دلو المقدار النیر و اینکنک به اکنک بحقیقته ایکت په پھرک پیغام بر فیک افریق
 قدر کنک دایماده ما خلق فی الارض ان ریکت دلو بیتین ایکیم غل سبکنک القلم ^{ایل} زری خیشک
 بین الشرکین من خلک و المعدین من جهادک ایکنک با سکن اللہی جملت عذت جملة العالم و بتیل اطم
 نیجه الارم ^{ایل} بین خلطه ایکنک و سبک دوچکت ایل ایک شم اصل ^{ایل} هورنا کننا و قدرن ما چو خیرنا
 ایشند ایکنک صلمت بایغیف و گهتانه المقدار ایشند ایل اعظمیم

افنان

جانب

یمزرا اقا علیه مرتضی بیان، ایسما

بسه السین علی ماکان و ماکون

۳۲۵

یاقاتی علیک بہانی قد کنت غفت لاذ خاتمی بیشندیدکاک غلی و اس فی و ایل مانن امری لطم
 لا زال نیقة و جده فاعم بوده هستی اگر و زنبر افمار خایت نایبر شود محروم میش ایل کنک
 و پر کنک فی ایمت حلیمه دیسین ناک و بعد نی خلک دک ان ریکت دلو ایل انبییر آنکه ریک
 من فیل و شد، ناک من فیل در صلی انشقت به درستی، نیاک دک ان ایتیل ایسل میش کنک

سی

البـة من لـة عـلـيـك وـ حـلـ الـذـين اـ قـبـلـهـاـ الـاتـ السـيـمـ اـ سـكـيمـ

افـنـ جـنـابـ اـةـ مـيرـادـةـ عـلـيـهـ بـاـهـ اـللـهـ الـابـيـ

هو الـقـبـرـ الـقـطـيـعـ اـمـ الـوـجوـهـ

ياـقـانـيـ عـلـيـكـ بـهـائـيـ وـهـبـيـ اـخـلـصـمـ وـجـبـوتـ اـخـرـانـ منـفـيـ الـمـحـاـنـ رـاـبـحـيـ وـجـوتـ خـنـوـدـ وـجـاهـيـ وـجـهـ
هـبـتـ بـتـ اـنـهـ وـكـلـ بـلـاـ يـوـبـ بـصـ بـيـتـيـ نـعـ اـخـرـانـ وـارـدـهـ بـحـلـهـ اـزـبـعـنـ اـبـانـ بـرـبـ
دارـبـ وـمـيـدـانـ اـنـمـ شـشـوـدـ سـمـوـعـ خـلـمـ عـلـيـعـنـ وـغـانـيـ اـعـبـيـنـ بـلـيـهـنـ فـنـابـ بـيـهـتـ
اـمـ وـجـهـ صـلـمـ قـلـبـمـ وـبـارـادـهـ اـقـتـنـاطـ لـهـانـ بـيـزـاـ خـلـمـ وـضـرـبـ اـمـ حـاـنـ مـنـ خـنـوـدـ تـبـرـكـكـتـ
رـبـ الـعـرـشـ الـطـيـمـ وـاـكـرـشـ اـزـنـعـ الـبـهـاءـ منـ لـهـةـ عـلـيـكـ وـحـلـ مـكـ وـيـكـ وـجـبـ اـنـهـ وـجـعـ

وـكـكـ فـيـ نـيـاهـ اـسـطـيـمـ

افـنـ جـنـابـ اـةـ مـيرـادـةـ عـلـيـهـ بـاـهـ اـللـهـ الـابـيـ

هوـاـتـهـ لـقـلـيـ سـنـهـ اـخـلـيـ وـلـاـ قـدـارـ

اصـحـ الـطـفـومـ خـجـلـيـ بـاـيـاتـ اـنـهـ السـيـمـ اـشـيـوـمـ وـاقـبـلـ بـكـ منـ شـلـاـتـجـيـ وـذـكـرـ بـكـلـ بـيـادـكـهـ
الـعـلـمـ بـشـدـيـكـ مـنـ عـدـهـ لـوـجـ تـمـ يـاـقـانـيـ عـلـيـكـ سـلـدـيـ وـبـيـكـ لـهـ كـرـتـ مـكـوـرـاـ لـدـيـ اـلـظـلـمـ مـنـ قـبـلـ وـفـدـاـ
اـعـبـنـ اـنـهـيـ ضـعـ عـرـكـبـيـانـ فـيـ الـمـحـاـنـ بـأـنـقـلـ اـمـنـهـ اـكـبـتـ بـنـيـاـنـ وـمـاـيـكـنـ قـدـرـتـ بـلـاـ

تـ بـرـجـ

٢٣٦

تـ بـرـجـ

٢٣٧

三

وَمَائِدَةٍ فِي أَوَّلِ لَيْلَةٍ مُسْكُنًا لِلْأَقْدَمِ وَبَرْزَلْ عَيْكَ مِنْ حَفَنَةٍ
وَرَحْمَةٍ مِنْ لَهْدَةِ اللَّهِ الْأَكْرَمِ لِلْأَخْفَى وَالْأَمْرَاءِ كُلِّ الْيَهُودِ مُسْكُنًا لِلْأَكْبَرِ
وَالْمَكْرُوتِ وَسَكَنَ الْعَزَّةِ وَالْجَيْرَةِ أَسْنَاكَ بِحَرَبِكَ وَغَوْزَادِكَ إِنْ لَيْلَةَ أَنْتَكَ لِلْأَكْبَرِ
بِهَا يَقْتَصِعُ شَرْفُكَ بَيْنَ الْأَدْيَانِ تَرَاهُ إِلَيْكَ مُتَحَمِّدًا فِي جَوَارِكَ قَدْرَكَ كُلِّ خَيْرِكَ أَنْكَ بَرْزَلْ
أَكْبَرَ مِنْ الْمُقْدَرِ صَلَّيْتَهُ تَبَرُّكَكَ كَمْ شَيْكُونَ وَذَكْرَكَ كَمْ فَيْدَهُ الْمُقَامُ بِهِ شَرَهَهُ بِرَحْمَةِ اللَّهِ أَكْبَرَ
الْمُهَاجَرَةِ مِنْ دَرَّةِ حِبْكَ وَعَلِيهِ وَعَلِيَّ الْبَنِينَ سَيِّدُنَا وَرَبُّكَ وَحْشَكَ لِوَبَّ اَللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَسِيبِ وَبَرْ

المرئي التعليمي

جواهير المتنبي

بـا افـقـانـي عـلـيـكـ بـهـاءـهـ وـغـائـيـهـ وـسـلاـمـ وـفـسـلـهـ وـعـتـكـ آـتـيـ رـهـ عـلـيـهـ مـنـسـدـدـهـ دـلـيـلـيـ هـآـيـهـ

اراده حضور ولنای افغان را داشت فلی سایی ولسان ناطق و عین انظر وجود نظر
وکن فضای بسیم الی جای شد و ثبت فی طرح ظهر گشت یا افغان اینجا کلم کنند و داین
وقت قطب صافیه رفیعه و هیا کل مقدمه نامعده بخوده و نیست زاده حرکت امانت دزگون
و صعود جسم من الوقوف اگرچه جن جلال علی ذرا ستم ابره اسرار کنونه را کشته نمایند!
و قبه نایند و علیب صعود کنند و کن نظر بمقصیات ملکت سرمه عین داشته و بحکم این
دو همیشیم الحکیم آن امریکا نالاتعا دلنش روی العالم ولذکر اینم فدق در لاما اقرت پیغام اینها
و اما، ارض نسلی سادان بریل علیها فیکی صین لغنه من عده و رحمه من لدم آنها خشانی کیم
و هر افتخاری تجیم و بذکر این و فخریه بازیل فی النوع من لدم اند المقدار القدير اللهم
والبسم علیک و علی الذین منک و علی کن نایت مستقیم

افغان جناب اتفاقیه میله بهاء اند الا به

هو المسنة اي السپيم

یا افغان هر قرایی المرسنه مادرسته الی اصن الدی مرآة بدسته و دوچند صاحفه اهزان
پندت امانته مرتضی بیکی سلیمانی آغا اگران ایت بیک لمو الله بگرالیم فداخ فیده امانته اگری فی
اصل پیشنه بیک، امریک خاتمه است، بیکی پا ایسی علیه ایت بگر اذین بمشهد ای سین به

من قبل و من بعد و فیضه الایام و لیزه ما نزل لهم من لدم اسرارست العالیین یادگانی درخت
 اشده و صاحت بخرم و کن ایلیین فی زرم طفیل سوف یستبون من سیاط فر رکب اذنه
 الغیر الدین یادگانی اکن پن بر رضی که از جن محبت الی آشیده درست که درین صدیقه
 در زی علی با صاحبان صدیقه که هلا اعلی بیشه شرکیب شود پسکه ظاف مظلوم بکان
 ظاهر و مودی است اشاره لغت و وفاکه و حست و عایته آن دلو الفتن الشیم و
 آنچه بسایر و سهستان آئی باشد بحال شلیم و رضا و صبر و حظیار مشهد شوند
 این آیه مبارکه درین ایام از سهه بستیت ریاسته از زل اماریت راست با محلیں کلم
 و بیکلام بمع تخبر فیض اصراط الحستیم و کن حاذ نا اند من فضیب الحکیم از ایل
 گشته شده ایل علی بیضیل رکب و کن ایل ایشکرین و از قلم اعلی درین ایام
 شده آنچه مدل بر عاز و ستم عالم مستشدین بوده بعضی از ازرا با اسم مدد امریویم
 پوشته ارسال دارد ایله اسراریشت آن فائز خود یادگانی ایل همیم والذین
 ایمنوا فیا و رو علی ایسی الی، الدینی به ایمه اقی الوفی، و حلی الدین استشد و احمدی
 سیبلی المیین لعمر اش لا یغا در ذرۃ من عمال الشرکرین الا و قد سیم بیان کل آن
 اللہ بیل و قد ایلی من قبل فی المیان ما بیلیش به قلوب العالیین ایل کا لمو

المسين على الاشياء وعنه علم كثيئي بكتاب ، احاط اذا عمله الحيط ان الجري
بمشي امام عيون العباد وال بصير سطر ويري انه لا يهتسبع البصیر کثیر من قلبي اجی
الذین و فوا بیشانی و مکدا بیجل المتنی البیان عیک و علی اقانی و علی الذین فازدوا

ترجع

برحق بیان البهیع

شش جای افامیرزاده صیسه بیانه

۲۴۰

اـن لـبـهـاـ اـنـهـمـ فـیـ مـكـوـتـ
الـاـمـرـ وـ الـخـلـقـ مـوـسـبـ اـلـدـكـ
لـمـنـ فـیـ اـلـتـوـاتـ وـ الـلـاـزـمـ

سبـهـ اـلـاـنـمـ بـلـارـوـالـ

احمد تقد در سینین متوالیات از نجاح و محبت روحانیتہ امداد فویضات نهاده
مبدول کشته لمیزیل و لایزیل در نظر بوده اید طوبی کلک با وفیت یاثق اند وعده
وکلت من الراسخین قد اخذ اسره الذین کفر و بالرجم اذانی بالبران در این سند
بلایا از سیاپ قضا براین ارض باریده که احادی بر احتما آن قادر بوده و تحویله بود مکد
علم ذکر از مرگت به نکاده و درکلی جان بگزراشد مشمول از همچنین مشکرگین ایدا قیام نهاده
وکلی اـتـ خـاـبـ بـهـ دـهـ ، خـاـبـ بـهـ ، پـاـپـ ، مـنـهـ مـشـرـکـگـیـ لـانـ اـنـ قـلـیـعـ اـمـرـنـ مـوـلـ

ویدای دکر شد اکن اش آتی باشد از این جزی میباشد من بینی در امر اندیشید ریاست
و استاد رئاس از ذکر احمر باز نمایند کتاب آنچه باب لدی العرش حاضر و سمعاً نهاد است
باقته طوبی کلک باز تبریث و گذشت من المقربین شنیده بان یقین را کلک قادره الی
و سیکل نموده باشد میں استسوات والارضین بعضی اراضی مضری طلب مشاهده همیشه
شنیده بان چنینکم من شرائط اینین و بکمال روح و رسانی بذکر حرم مژوال که شنیده
عاید کردن الایماع این معلم ویراکم الله لعلهم انجیر طوبی لمن حصل ای اشدا آن ادله
نی سراویق اذکر ملحوظ الدی ارسلناه من قبل و به شیوه ذکره الی الایماع و روصال
ب

الایماع قل ان احمد صدیق الجامیین

ش فران جناب افغان میرزا اغا علیبه من کشیده باشد

پنجم حد او ذکر

۳۶۱

کتاب آنچه سده بین اعظم لطفاً و بس نزد آنچه در امور مطری اصنیعه طوبی کلک باز قدرت برداشته
و نهاده و اقبلت الی افق المقربین ادکان انسانی بیب میین در بحیث احوال ای ایل آنچه
را آنیات ای ایل سکلک مذکور وارد گردید یعنی غلت او امام قمری نناند و مستشار از ایل
انوار شمس حقیقت فرض نماید اذکر بیسی و اکلکب بنیع و اخیر بنیش بن ایسمویث پیش

امه لاله الا ربي لا يحيي امته بغيره فعن امة امة الدين يحيي عباده عباده وسوف امة امة الدين كفرة واما
عن امة امة الدين المحبوب يعني دوستان آن اهداها ز قبلى حتى يكثير بر سانده وكل ما يكتب له
وصيانت نائمه العيون بمکالمات تجادل ووداد وحكمة رفقاء نائمه ودر بیجان بگر محبوبه میکنم
ماطن باشند قل لا تجزوا من شیئی ان ریکم الرسم لمحات قابض اب اصل امتداد العزیز ایکیم
طولی کلم باقی با مستقیم تو چشم و اقبیم و استحقیم علی هزار امر اللہی به ارتقدت
فرانس العطا و خطرست ارکان افتخار و منت کن میں فیض امیر فتشکم علی امام
علیم امہ لامه العزیز اکرمیم الہی علیکم و علی من بیگم خاصاً لوجه اسرار

ت پر

الله العظیم

پشت سید جناب افغان عصیب بهاء ائمه الابی

امہ العزیز العظیم

امہ رحمة الله زین الفتوح بیکریه والترسته بیگ ساو ایل ریستعد و امیر ماکان کنونی فی العلم
و مسلطه امن القلم الاعلی فی الرتبہ والادوار ح نامہ افغان عصیب بهائی و عصایی که بعد از ضر
اد سال تقویم ۱۴۰۴م و چند معلوم صاحب ره طحیف شد نسخه امیر تمام نامہ بیور محبت افی نامه بیه
بیهی نسخه امشتی بیه و از بیرون خوش ناطق و حاکی نسخه امیر یشد که ینشر

ذکر و آمده فی العالم اند علی کل مشتبی قدر و اینکه در باره جانب عبد الحمید علیه السلام نشید
 س عرضه از ایشان و جانب ملاعید اند موسم برفع بیچ علیه السلام و شخص دیگر رسید و بعد ام
 دو هر چنده از جانب افغان حاجی میرزا محمد علی علیه السلام و غایبی و جانب عبد الحمید از بعد از این
 ذکر از همان شبکت مخصوص ایشان نازل شد آنچه که شبکت مشتبه و مثل نداشت قبل از اینه جانب
 بنادل چندی می ارسال شد یک روح بهم در جواب عرضه محمد باشم نازل ترد جانب علیه السلام
 ارسال شد که بر سازه شنیل اند این یو اقلم علی خدمه الامر و یستقیم فتحی صحن کاسخ
 خایمه مانند بـ الفـ و سـ الـ عـ اـ و بـ حـ اـ عـ اـ عـ اـ کـ قـ دـ طـ وـ کـ
 با قافیه قد تکثت تبلیغ اسرائیل ره زانگ و زینی کـ و لـ مـ کـ یـ شـ بـ لـ کـ دـ
 قـ وـ دـ وـ قـ نـ دـ مـ اـ طـ بـ اـ صـ اـ اـ نـ دـ رـ بـ اـ عـ اـ لـ عـ اـ بـ
 مـ خـ دـ وـ مـ سـ لـ اـ مـ اـ لـ اـ زـ اـ اـ مـ ذـ کـ وـ بـ وـ دـ وـ هـ سـ تـ
 وـ اـ لـ صـ طـ بـ دـ وـ بـ اـ زـ نـ قـ بـ مـ قـ اـ تـ اـ مـ بـ اـ سـ نـ لـ
 منـ خـ دـ وـ رـ مـ مـ مـ لـ دـ مـ اـ نـ اـ نـ اـ هـ وـ اـ کـ کـ اـ کـ اـ کـ
 منـ اـ فـ قـ اـ لـ خـ دـ کـ وـ مـ مـ کـ وـ بـ بـ عـ نـ وـ کـ نـ فـ اـ لـ اـ اـ حـ کـ

ش

三

وقد صلح أقوى حباباً مسيراً أقاً عصباً بباءً بهاءً

مکتبہ مولانا

۳۴۰

لی الی وہ تھرے من تھی ست حدیقةِ معانی قد اقبلت ایک فیوم فیدا من صلی ہم کر
و فضا، بلاد ک اس نک بچا ک انہی ہر جن خدا ک و باقدار قلک و لفڑا کر
بان کتبِ لامان فلم ضلک اپنے بنا ایک ثم ہم کنک بالد الکائنات مخصوص
الکائنات بخوات ایک تھی بھارت انجیل و ازغت شیخ و اشرفت الارض بجزرک بان
لہ من بکار الصلی احران بکار و اکتوبر ۱۹۴۰ و جمک ارت انت بکرم تم درست

فشك وسببت رحلك لا الله الا انت المغفور الاجر يم

三

هو الله ملئ من فوق السبعين

۱۰۴

سباک بالد الوجود و مرتب از این بود، باشید و پنهان در قدر من اوراق سده امرک
نه اج بست از اداره نیزه ایگ و اقیمت اذ اشرق نور ظور کرک اسکنکل لکلک اتی با
سرع الخاسون ای مترالند آف ایگ و با هزار کیگ و نانی بجز علک بان توپه
چی ایگ و شیک و بسته ته سلی امرک می فریزیت. قریب تر ایگ اللذی طعن مرش

عَنْكَ أَكْتَ أَمْتَ الْمُعْتَدِرْ عَلَى بَاتَّ، لَا إِذَا أَكْتَ الْمُسْبِنَ، الْمُتَبَرِّمَ

فَلَعْنَ افَانْ مَرِيمْ سَادَانْ يَكِيمْ

بِهِ وَقَدْ تَحَلَّ فَسَادَةِ الْعَلْقَى وَالْأَقْيَارِ

٢٤٥

سَبَكَ يَا كَابِ الْوَجْدَ وَسَادَانِ الْفَيْبِ وَالشَّمْوَدِ اسْكَابِ بَهَائِي بَرِدَكَ وَبَلَيَّا
أَنْوَرِ شَمْسِ عَلَيَّكَ يَانِ قَوْنَى مَعِ ذَكَرِكَ وَشَاهَكَ وَالْمَوْجَدِ الْأَنْوَارِ مَشْرُقِ الْأَنْكَابِ
رَبِّ الْأَمْكَابِ وَابْنَةِ الْمَكَابِ أَمْتَكَ بَكَ وَبَلَيَّكَ وَكَوْنِ بَعْرَفَةِ بُو حَدَّا يَكَابِ وَفَرِيزَكَ
الْمَكَابِ اَنْ لَعْنَتِينِ عَلَى عَذْكَ أَكْتَ أَمْتَ الْمُعْتَدِرْ عَلَى بَاتَّ، لَا إِذَا أَكْتَ الْفَغْرِ الرَّزِيمِ

وَرَقَ فَلَعْنَ افَانْ عَلِيهَا بَاهَ، اَنَّهَا لَا سَبَبَ . بَنْ بَهَ

أَنْجَيَّا، وَاسْدَلَلَى كَلْكَوتَ
الْأَمْرَ وَالْعَلْقَى وَصَبَاجَ لَهَدَى
لَمَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَصْرِينِ

بِهَا تَدَاهَلَ شَانَ الْمَوَاهِبِ الْأَلَاطِفَ

٢٤٦

أَنْزَرَتِينِ، أَسْ الْمَوْحِ بَكْرَانِ دَشَّانِ وَنَشَادَةِ لَالَّا لَالَّا هُوَ تَدَنَّعَ الْأَقْيَانِ لَعْنَتِهِ امْرَأَهُ وَعَلَانِ
كَفَنَهُ وَنَشَادَهُ أَكْتَ أَمْتَ يَا إِقْنَانِ وَوَرَقَهُ سَرَقَتِي تَرَكَتِ الْوَطَنَ قِصَدَهُ الْوَطَنَ الْأَعْلَى إِلَى اَنْ
وَرَوَتِ الْمَرَادِسِ وَسَمِعَتِنِ آآ، اَنْ اَنْزَلَنِي وَرَأَيْتِ اَنْ اَنْتَوْ لَمَسَانِي دَانِ بَكْلَهُ لَقَوْ . سَبَلَ

٣٤١

لک و نیها کک با حضرت درا بت و فرست ها کان مرغه من اقلم الاعلی فیکت اندیت

الس لمین

افغان درقه منسلخ جناب اغا علیس بیان اند ال بے

بسم الشام الجیب

٣٤٧

باور قی اسمی مکانی من شطرنجی و مترغثی اطعم اخوند کک فینهه القبله الدلماء بالادیاره
 من اذ شیاء ان رکب هولنستان ایکیم قد حضرن کک و فرداه العبد احاضر لدی المعلوم ایزد کک
 ها لفوح النیر الحبی مسح عرف بیان رکب الرؤس ازیم طوبی کک با سمیت اللذآه او ارسن من
 الاقی الاصل و اجیست متصووو العارفین نسل اند ان یکیک الید فیکل الاحوال و پریل کک من آن
 القص والدیه، داییعنی لطفیه و سلطنه و جوده و کرمه و اظفافه و ملکه و ملکه رعلی، دیش، لا الہ الا مولا
 العلیم ایکیم الیه، المشرق من اقی هما، فضی طیک و هلی ایما کک و علی من دیکیم لوچماته، ایک

٤١ ایوم السبه ي

مریم سلطان بیگم

ش

الاقیس ایلخانی بیگی

لک و کک باید ایلخان ایکیم ایلخانی و کک اند، دیش باید بنی ها، استغصی العده، ایلخانی

٤٢٨

وَالْجَنْبُ بِمَا مَلَى إِذَا هَمَّهُ أَنْ رَبَّ الْوَالِيْمَ اعْتَسَرَ لَا تَحْتَنِ مِنْ شَيْءٍ وَكُلَّ حَلَى أَنْهَى أَنْهَى
مَعَ أَنَّهَ أَفْعَاهَتْ وَعَبَادَةَ الْمُخَاصِيْنَ أَنَّهُ قَدْ كَانَ يَنْزَحَ بِهِ فَوَادِكَ أَنَّهُ غَوَّتِيْ اجْزَرَ مَنْ أَقْبَلَ بِهِ
بِوَجْهِ فَيْرَانَ أَوْ كَرَى مُوَبِّكَ فَيَكْلُ الْأَيْمَنَ وَقَوْلَنَ قَدْ اقْبَلَتِ الْكَبَابِيْمَ الْمَارِفِينَ سَهْكَ
إِنْ جَهْنَمَ مِنْ أَنْلَكَ طَفْنَ حَوْلَ عَرْنَكَ ثُمَّ قَدْرَلَ مَا يَنْقُضُ فِي الْدِيَمَادِ الْأَخْرَجَةَ أَكَتْ أَنْتَ لَهْبَ
لَهْبَ

اَرْ صِيم

شِيمَ اَنَّهَ اَنَّهَ مَرِيمَ سَاطَانَ كَبِيمَ

اَلْعَلْمَمُ الْاَكْرَمُ

سَهْكَ بِإِلَيْيِيْرِيْسِيْمَ إِلَيْيِيْرِيْسِيْمَ وَأَعْرَضَنَدِيْلِيْكَ بِلَهَدِالَّهِ الْحَرَثِ نَهْكَ بِسَوَّاَتِيْمَ
الْوَهْنَكَ وَأَنْزَكَتِ الْأَيَّاتِ عَلَيْشَانَ هَلَاتِ نَهَا مَكْلَكَ اَسْكَ بِأَجَيِيْ خَلْمَارِيْمَ
وَالْجَنْيَ عَلَيْهِ الْكَلِيمَ بِإِنْجَنْطَلَ اَجْبَكَ مِنْ الْأَذْكَرِ وَالْأَنْشَيِّ سَعْتِ ظَدَلِ سَلْطَنَكَ وَهَوْكَ
وَقَرْبَانِيْ عَيْنَمَ بِأَنْوَارِ وَجَكَ وَصَدَورِهِمْ بِنَورِ مَرْدَكَ اِيرَبِ لَمِيسِ لَهِمِ الْيَوْمِ مَعِينَ كَكَ
وَلَاحَفْظَ دَوْكَنَ قَدْرَلِمِ الْمَنَنَ تَنْزَحَ بِهِ قَوْبِمَ وَتَرْفَعَ بِهِ سَأَكِيمَ وَلَهْنَنَ لَغْوَسَمَ اَكَنْتَ بَنَتِ
الْمَهْسَدَرَ عَلَيْهِ اَنَّهَ، لَارِدَ الْأَيَّاثِ الْغَنْوَرَ الْرَّيْمَ صَلَ الْقَمَ عَلَى مَلْعَمَ اَمْكَ وَمَشْرَقَ وَهَيْكَ
وَعَلَى الْفَدِينَ اَقْرَأَ اَبْلَكَ وَهَنْرَفَ اَبْلَكَ اَكَتْ اَنْتَ الْعَزِيزَ الْمَهْلِيِّ اَنْشَلَ اَكْبِيمَ

هر مردمی اسلیل العزیز بکرم

۲۵۱

بادو رانی سده ولی علیکن بجا آئند رب العالمین باعذر بجز خایری علیکن خود آنها افسح
 افقی الثُّقَبَ
 الشیخ با بیتہ افغانی یکرکن سدهه المعنی فی اتفاقی الاصیل وزیر ابن تمری او مجتبی افغانی و علیش
 داعاره باعور و صلیمین من قضا، آنده الخوش و صدراه المرقوم من فخر العزیز البدری لهر و اند هر قی محاکم
 دعاور و صلیمکم دین طلاق احوال و مسنه کو ایجاد علائی و رحمی اتفاقی سبیت من فی التوات و ضمیم
 لارانی و گر تکادر ساخت افع اندس پاده و هست ولی اذ خایت با نظر منزه گرچه صیبت
 کبری بر شاد و دشده و گمکن چون مهد و مرجع من اند و ای اند بوده بآسی بیت این
 جل جلال مصلیم نام صدر زبانور فرج مبدی فرماید و ذیل بوگل و انتشار را از غربه خواهش عالم
 و قدره ادام امام مقدس دارد و رسیان ای واره شبکا عظیم مصائب حالم چه بسیداری لذت
 که از ظلم عیاد مفرون بوده نید و اعلم مصائب فراقیست که طه هر شده و اسایست که ای
 کشتی بیتین بیین بدانند متعالی نبرای شما مقدار شده که گردد مقدار است ایه کشت شو و میں عالم
 از اعذتم با عذر آنقدر چنانیه و طافت حول کردند خالمه و غافلی عالم بجان خود
 هنچیز مرستله و گمکن آنچه ظاهر شود ملت اعزاز کن بده و هست تو شراثت

عالم من نتایج و خدشش را مفتریات امیر ضویت سازد از آول امرالی میں بکم و خود
 پدرت ندویم زانکه امر بخوبی رسیده کرنی احتیاط سبب شکر و حدث تجزیہ اهل حالم کشته کیا
 عالیات بذلت فضی و نور آ، هر دو بازیل شده فرمانت آن مجبوست و سبب قتلی افتد و
 آن اور نیز فیض آنکین ان بکر و رقی العلیاً میں الاما، بکر انجذبیت پا اندیشه العلا، الاعلیٰ و
 العیں بحیث لایقی عرف بد و ام اسماه احسین و مناسن العلیاً، اول نور اشرق من ایضاً
 بعایة مولی الوری و اول کلمة نطق برسان اکبر آ، و اول عرف افتکح من ایضاً آنی
 الاعظم میں الام عدیک پا بطلع الوفای، والد کوره بسان بیانی سجن علماً، اشید کات
 سمعت اندیه آنی اول الایام و اقبالت الی ائمه رب العالم و اخذت کاس العرق
 و شربت منها من ایاری اغتشل والعلیاً، وانت الشی ما منک شمامه بلا شرار ولا شبه
 الشیخ زیر کش ملک العلوم و اقبلت الی ائمه رب المرض و المری و ملک الضرر واللے و اول
 نور سطح ولیع من ایقی سما، العلیاً عدیک یا ایسا الورقه النور آ، اشید کات اقبلت
 و اغترفت بانطلی بر سان العطر فی ناسوت الاندا، ثم اخذت ریخت المختم باسمه
 القیوم و شربت اغام وجده آنها ائمه و اور ائمه امت الشی ما منک صنوف العلیاً،
 صنوپناکم ولا فراق اصحاب البنی والختم، ولی سشبها تهم قد ضرقت الاجباب
 با اسم

سُمْ رَبِّ الْوَآبِ وَاعْرَفْتَ بِجَلَالِهِ الْمُطَاهِدِ وَكَنْتَ بِهِ فِي الْأَيَّامِ تَرْكِتَنَا إِذَا، إِذَا
بِنَيْدَةَ زَارَ جَلَالَهُ الْآمِنَ شَاءَ، إِذَا رَبَّ الْكَرْبَلَى الرَّفِيعُ طَرْبِيَّ بَكِ؛ وَرَقْنَى وَلَمْنَ قَدْرَ دَكَّ
دَنَارَ تَرْبَكَ وَتَعْرِبَ كَبَّ إِلَى إِنَّهُ رَبِّكَ وَذَكَرَ، نَطَقَ يَهْتَسِمُ الْأَعْلَى فِي مَصَابِكَ وَلَدَنَكَ
سَجَانَكَ الْمَهْمَى إِلَى وَالْمَلَكَى وَالْمَلَكَوَاتِ وَسَاجِلَانَ الْمُطَهِّرَاتِ وَأَبِيرُوتَ اسْكَانَ
سَدَرَةَ فَرْزَادَيْكَ وَاصِبَّنَكَ الدَّرِينَ اسْتَمْلَوَا بِنَارِكَ وَأَفْغَنَوا امْوَالَمِ وَارِدَمَ
فِي سَيْكَكَ بَانَ اَخْفَرَى وَلَمْنَ آمِنَ بَكَ وَبَلَيْكَ اِيْرَبَ اسْكَكَ بِنَارِكَ الدَّنِي اَحْلَهَ
الْوُجُودَ وَبِرِحَكَ الَّتِي سَبَقَتِ الْحَيْبَ وَالْمَشَوَّدَ بَانَ اَتَخْنَى حَوَّلَيْكَ وَقَنْدَلَيْكَ بَيْتَيْكَ
وَبِكُونَ نُورَأَادَمَ وَجَيْ فيَ كُلِّ عَالَمِ مِنْ حَوَالَكَ اَكَّاتَتِ الْمَقْدَرَ الْفَيَاضَنَ لِفَغَوَالِرَمَ
شَشَ اَنَّ اَفَ بَنَابَ سَيَّدَهَا عَلَيْهَا

اوست سٹو وینا

علم انجی ریزه ملزم احاطه نموده و بختی قایم نموده اند که شبهه و مثل داشته و ندارد شکر
در برابی جایت این عالم آنده اند فتوی برقلشان داده اند زود است که بقیل از اتفاق های
حقیقت این اسرار فرماید اذای بجود نشستم فیضال هبیب او بیان حق که محسن صلاح
نموده و ندانش از ارجاع خواهد بود از آنکه از این افراد نخواهی میان نموده اند اگر

لاغرگان ان افراد بگزینی ایاگ و کن من ایش کبری و قاعده رفت اعما لین

شیخ آن شد آن

القدس العظيم الباقي

یساوی المقادير فیکل الایحیان ای عباد الرحمن ان اسراروا بالقرب ای شطر المحبوب تقدیم
است بیش با کسبت ایدی المختار کم من عباد ارادوا الوبس و منهم علی حضور ولدی امیر
بدنک راحت سکان داین ملکوت آن سماه و اهل علاوه اعلی علیهم صلوات و رحمتی الی یوم الی دی لا
یتم با حساب طوبی توجه هم با توجه ای وجاهت و الشفاعة با اقبالو ای سر الارضین و کنوت
کم منم توجهوا و پسروا و فازوا بداراد ایته لمب فی الكتاب لکن نصب من هذا الجبر عالم
ان ربک طوب الفرزند مختار ای کم ان بخزنکم العبد کم من عباد ناضر والدی المرش و کنیت
نم الاتق فی ازیز والذواج و کم من عبد کان فی جواری وما فاز بلطفتی کذ کم شهد چون
لی هذا القوح الالهی من اتفه راحت شخصیت و الدریان طوبی للهین فازوا بالامراۃ
قد قدر لهم بالغیره عيون الابداع ان یا اجهانی او اجتماعی فی تبعیمه ان اذکروها و اور و علی فی
ایتی و ما رایت من اذنین لکنروا بایته فانی الاصلاح من انس من اراد اطهاء شور
و منهم من اراد سنک و منهم من نظر با ای عرض جهوده منهم من قال اذ افتری علی ایه

الذى يحيى جسم من مشرق العظمة والآقدار بقدرة وساحتى سوف آنذاكما اضحت امنى
الاحزاب وترفع رايات الاسركيت فثاء ان يركب المقدر القادر لولاد محى ترس
طليم العذاب ولكن اهلنا عهم ناطرا الى الميقات اىك فاجد انته بازى ينالك اليمات اىضا
ايك تجد ما تستوي في المطر الاصغر امام وجدر يركب مايك اى انت
جذاب اقا سيد اقا حمد ٩٤٤

هو الشهيد شارك ولد عالي شاه

10

سبحانك يا سيد البشر و ما لك اسرار الفدر فتح كل الوراث بفضلك و عذائك
و تعرف بسم الله مت بهوا ياك و علو فاك اسلوك باوصفت ينك من اهلك
اسكنى و سناك اصبا ان ترزق الذي نسبته الى افاق سدة امرك و اغفره من سلب
من فضحته لذتك و محبك و فضلك و عذائك كل خير قدرة فلين ياك اي رب و فخر
علي بتصود الى مرأى العرفان في كل الاحيان والوصول الى ما جسمته لخاصك ياربي
لزخن و ايتها على خدمة ايه بثأن لا يخرب من رضاه و حظها يا موجدي في كل سدة
خلوك و حابيك و شرطت بخلع جودك و عذائك اذا ياك انت الذي يحيي ياك
الكريم بالسالمين لا الله الا انت الفضل المطلعي المفدى له مدبر سلام

اقران حباب القاصد اقا ملیسه بهاء اللہ

هو المبين الحکیم

٢٥٤

لسان رحمتی هنفره دید اید وست من و فرود آفان من جامد عزت است باداره همکل شا
بیده و آده شده چک که از قلم اعلی نازل شده آنچه که مخالق توانند باشیست از اشیا مذاخ و داروں
جز ای حق منی و باش مذکور ذلت و اراده درین ایام مضع عزت و مشرق غایت است
سوف یطهر بحق امراء من بدی اسرار بـالـالـلـیـلـیـنـ لـوـرـوفـالـلـبـسـ لـلـفـوـاـحـوـکـمـ سوف عـلـیـلـانـ
عـاقـاتـعـنـمـ فـیـوـمـ فـامـانـ سـلـبـالـلـلـیـلـیـنـ شـوـنـاتـعـرـضـیـةـ فـانـیـلـاـ سـراـاـزـسـعـ وـبـرـسـنـزـنـهـ
نـگـوـشـلـاـبـیـنـ اـصـنـاـ وـجـشـهـمـاـقـبـلـمـاـبـدـهـ اـعـرـادـهـ اـئـمـ فـخـیـرـانـ مـبـیـنـ کـتـابـمـبـیـنـ طـبـیـتـ
وـاـتـمـ اـکـتـبـ طـبـرـ وـکـنـکـلـمـوـحـرـوـمـ وـمـصـنـعـ الـاـمـ شـاـءـاـتـهـ طـبـیـکـ وـنـیـهاـکـ
وـلـاـجـنـاـکـ وـلـمـ مـعـکـمـ وـیـکـلـمـ لـوـجـاـتـدـاـرـیـزـاـکـمـدـ اـبـلـهـ المـشـرـقـ منـ فـیـ فـنـیـ حـلـیـکـ وـلـیـمـ
وـعـلـیـ فـانـیـ الـلـبـیـنـ شـرـبـوـاـ رـجـیـنـ اـبـیـانـ منـ اـیـدـیـ عـطـلـیـ الـلـاـ اـنـتـمـ منـ الـلـبـیـنـ کـلـیـاـبـ طـبـیـمـ
تـتـدرـجـ

اقران حباب القاصد اقا

٢٥٥

هو انتهی مثـلـهـ اـنـتـهـ وـاـعـتـهـ

باب افان سید سـمـمـ کـنـزـ بـهـنـدـرـهـ فـیـ زـمـنـ اـمـرـیـکـ کـوـنـهـ وـبـدـوتـ مـنـهـ

خـواـزـ

علیک ثابت راستخ امین محمد ترتب اعاليين

فان **الذى حضره** «فاز» بـ **باب اقة سنداقا**

شام خداوند

وہ زبان میں بھی ایک سلسلہ کے طور پر اپنے ایک دوسرے کے پس پڑتی رہتی ہے۔

افقان نهاده جاپ احمد صیره باری و فنا بقی صنده مقصداً اقصی و غایت همسری و فروغ عین نمود و نیز
شده پنچ کدکن ب این ارتقیل و بعد مکور و مطهور است لعد خبره سمع با هبتسه هم خواهر فرانی آنکه
یه غایت اخذش نمود و بساعت اخراج افسوس فرموده مدارا با این ظاهر و باطن احساس نموده
افقان نزدیک شد بی مشرف و در غل رست مبتدی ساکن بیصحح نامنت آزادان عن اصحابه
نامنت آزاد بشار عن الشفرا ایسر الالله بن الخطبو خراسی اند او تک من اصحاب زین گفتند ب میں
ایمن ایلام جاپ ضبا شمارا دکتر نموده لذ اذکر هر یک زلسان طوم جباری و از قلم اعلیٰ اذ این مبتلیم
شمار امدوی فرماید بر آنچه سزا دارد است شنید این یک شکم من شمرا صد ایگم و یک کم بجزو الغیب و ایشاده
و پر فکم ب مسند میں عباره آن علی گاشیبی مفسدیز و بالا جاییه جدیز البهاء علیکم و علی من ایگم و یک کم

وجود الله المغير المحبه شاهزاده

افقان خاپ میرزا بزرگ ملیسہ بیت، آنه

بسمی اللئی حج بکر الخطا، امام و بجهه کوار

بابی خانی علیک بیت و بقیه رتبه کاف فرست بیری و شربت، عین بیانی من کاسع علیانی و صفت آنی آنکه
و صرف رشی در عین حق یکیکان فهم، ایں ایس کاف، یکیکان لام فهم لذی و به بیت امام ای شایی
یکیکان و سنتهم کوشیدن، همی ایوسی فهمکان و همکان این کاف ل من یکیکان، دوین یکیکان لذت همی

ثُمَّ أَتَرْلَ سَعِينَ سَحَابَ فَتَكَ امْطَأَ، وَرَكَ أَكْنَتَ الْمُقْدَرَ عَلَيْهِ، وَفِي فَتَكِ نَاهِمَ

الْأَوَّلَيْنَ، الْآخِرَيْنَ أَكْبَدَ كَبَدَ يَا إِلَهَ الْأَنْجَى لَيْسَ وَمَقْصُورًا فِيَّنَةَ الْعَانِيَةِ فَيَنِينَ

شَنِّ ابْنِ افَ شَنِّ بَنَابِ مِيزَادِرِكَ حَدِيدَ بَبَّا، اندَّ

هُوَ الْمُشْرِقُ مِنْ اقْتِيَّ اسْبَابِيَّ

٤٣٨

قَلْ هَذِيَّانَ اَشَدَّ وَأَنَّهُ سَيِّدُ الْأَنْجَى لِمَ يَرِهُ الْمُغْرِبُ فِي أَذْلِ الْأَزَالِ لِحَرَاتَهِ لِيَنْتَهِ الْفَلَكُيَّيْنَ فِيْمُ

يُشَدِّدُ كَبَدَ مِنْ عَنْدِهِ مِلْكُ الْكَلَابِ فَدَغَرْتُمَ الْأَنْجَى عَلَى شَنِّ سَكْوَادَّةَ، اولَيَّانَ مِنْ دُونِ يَنْتَهِ دِيرَهِ

فَهَارَ كَبُوْلَهُ الْمُلْجَى بِالْمَرْدَى الْجَدِ يُشَدِّدُ بَنَكَ هَذِهِ الْمُلْجَمَ فِيْدَ الْعَاقَمِ اَنْ يَكْرَهَهُ بِالْأَيْدِيَّكَ

الْأَقْبَابِ وَشَنِّكَ رِحْيَنَ عَرْفَانَ فِيْدَ الْيَوْمِ الْأَنَّ قَامَ الشَّكَرُونَ بِلَبْنِمَ وَلَفَانَ صَبَرَهُمَّ

اَفَقَانَ بَنَابِ مِيزَادِرِكَ عَلِيَّهُ بَبَّا، شَدَّ اَلَّا بَهَ

كَهْمَلْ رَلْ بَجَّا اَسَدَ

هُوَ الْمَنَّادِيُّ بِالْمَنْجَى وَالْمُبَشِّرُ بِالْمَدْلِ

٤٥٩

يَا الْفَانِيَ عَلِيُّكَ بَيَّانِيَ وَغَافِيَ نَاسَاتِ رَسِيدَهِ وَدِيرَيَّكَهُ صَدَهِ سَكَلَهُ طَرَدَرَيَّفَ صَفَاعَهُ زَرَكَشَتَ سَرَجَهِ

غَزَّهُ صَاحِبَ سَفَيَّبَهِ مِنَ الرَّأْسَ مَنْتَهَى عَوْدَهُ مَرْفَشَهُ كَوَافِيَ وَدَهَرَهُ سَنَاتَهُ وَتَوْبَهُهُ، تَبَتَّ

شَنِّيَّتَهُ شَنِّيَّهُ وَهَبَتَ لَهُ غَزَنَ مِنْ شَبَّيَ ضَمَرَهُيَّهُ، تَهَبَهُ رَقَمَهُ عَلَى مَخْرَمَهُ شَهَادَهُ

زیره احوال نازل شده این مفهوم در جمیع احوال افاقت را دیگر نموده و آنچه بجهنم نشاید وادیک جسا
گند مشریث و مهله کفرت من لدن خلیم ضیر ارادات عیاد اراده خسرا تفسیر مه کله طیار از خوا
منع گند آنچه از انسان جاری شده صرف برگت در ارض ظاهر میشود تفسیر این ارض و حواله حالت
آنچه را که ثبت شده نباید و محظا زد و تجزیه این فهم از ایمان لایا خسنه الحجۃ و ام المکاف و
هذا اخلاقی بر این المعلوم فی معاشرة المکروه و رفعه سده و مذکوره اتم و من ای ابیت حق راز قل علی
تجزیه بر پسان و با پنهان نازل شده مذکور دارد ابتداء من لدن علیکم علی من علیکم و میعنی ذکر کم
لی امر آسود شب الاربعاء شب شنبه

شش
جانب افغان سیر ابریزگ صیب بیه ایمه الا به
هو السیر علیه من ای الدرض و آه

۲۶۰

و ذکر من لدن افسودم من آمن باش السیر اشتیوم قد ای ایم و نادی ای ایم من بگران تیرج
و لکن المعلوم لا یفتهون و ارتفعت الصیبه بخشی و ای ایس لا یفسرون یا ای ای علیک بهال
و خاری ای ایت ای ایل ایت طا هر سکلخ طرد بر عرش طور سسته و لکن المعلوم فی جانب غلط شد
اسکه افغان سده ای ایل کمکته در خزانه قلم اصلی که عرقابین حق بیل صدراه است ضییب کلی بیدند
و ای ایو حین فرمود که اکثر ای ایل عالم ای ایان مسرور مند آشامیدن ایل عالم طرا مفترضیوم ایت بودند و چون

ش کی عرض سث بہ کشندہ الامن سث، رہبک عربی لو جک بام تو پسک انوار الوب و لفکیک بہ
 اقبل الی الاقی و لیدک جا اخذت کن ب اسد رب الی لمیت پھرین میں نسلی نہ ان بدھ
 حکم، غفرنہ بیوکم و غرز بانسلوکم اذ علی کن سبینی قدیر فسیبین طڑا را دکر جناہ نیم کی بدھ
 منشکند، باہ منسوب الہ، امشق من افی خا، غابہ رہبک ار تم سیکم علی بیگم
 و نیس و فکم لو بدھ اند ربہ المرسش العظیم تیرہ
 ش ابن اف جا ب پیر اجلال صدی سب، اند

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فمشهد المعلوم باشتماءه قبل خلق الأرض واستمارة، إنما الله الاله لا يلهى بغيره
وبشدة بعذابه وظم الدليل كفره وأبا شهادته في مطر امرأة ببلدان مشهود لها عادة ارجح
ان يستمرها إلى ان ترثيكم الى ان ترثيكم الى مكان وما يكون قد اقيمت اليك من هذه المقام وذكر ذلك
مشهد الاله الاله لا يلهى بغيره في مقام محمود انه محمد استمارة شكره يوم اقام الملك والملوك

جوابت و پیش

کامپیوٹر پر اس سلسلے کا ایک بہت سیکھنے والے شرکتی مذکورہ

صلح آنیه و نهضت با پرتب الحکم الی الاوقیانوسی است شید بذلک حصاة الارض و تو اتمامه مجن
س ان اشد رب الارباب آنها رده فرح من فی الملك و چشم باز اصری ان افظروا یا ایه
نه بدار قدر فناج باور دهن بعلم مکان ملکوت اند که این دنام سو فیری اخلاقم اعماق
هیمه همه علی یافرقت فی جنب اسد العزیز الی آب شنک بالمردة الوشق و نشیث باز بدل

فَلَمْ يَرْكِنْ فَلَمْ يَأْتِ الْأَصْبَاحَ

يَا أَبْنَى إِقْرَانِي عَلَارِفِيَّةِيَّ وَضَرِّاَمِ وَجِيَ وَشَرِّبِ دِجِيَّ بِيَانِيَ وَتَكَدِّفِيَّهُ مَهَانَىَّ فِيَّ ظَلِّيَّ
تَشَهِّدَهُمُ الْمُتَّقِيَّينَ فِي كَبَّتِيَّ بِيَهِيَّنِيَّ وَقَسَّرِلِهِمُ الْمُعَاوِلَهُ خَسَّهُمُ الْعَالَمُ وَلَا
مَاعِنَهُ الْمُرِكُ وَاسْتَدِلِيَّنِيَّ تَلِيَّ حِيَّكَلِيَّ الْقَمِيَّ بِيَلِيَّ شَكِّيَّ بِاسْكَلِيَّ بِيَنِيَّ بِهِ اِتَّهَدَتْ فَرَانِصُ الْمُكَرِّبِيَّنَ الْأَنْ
لِيَ سِنِيَّكَلِيَّ لِلْأَعْلَمِيَّ تَضَنِّيَّ فَلَكِيَّ جَاهِلِيَّمِنِيَّوَالِكَ وَيَخْطِيَّ مِنِيَّهَرَادِكَ كَهَنَاتِيَّتِيَّ الْمُهَنَّدِيَّهَرَادِيَّةِيَّ

الآن جن بـ مـيـا، عـلـيـهـ بـاـ، اـتـهـ

دورة المُهندس في قاسم الوجهة

بایهین افغانی با اینها آشنا شدند و اینکه کن فی حرب ای هاشمی، ب. همچنانی تقدیمه خواهند داشت.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَالصَّلَاةُ عَلَى أَبْرَاهِيمَ وَآتِيَّةٍ
وَمَحْمَدٍ وَآلِهِ وَصَاحِبِيهِ أَنَّهُمْ
أَنْصَارٌ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَهْلِ
الْكِتَابِ وَالْمُسْلِمِينَ
إِنَّمَا يُنَزَّلُ مِنَ السَّمَاءِ
الْحِكْمَةُ لِغَيْرِهِمْ إِنَّمَا يُنَزَّلُ
الْكِتَابُ عَلَى رَسُولِنَا مُحَمَّدٍ
لِئَلَّا هُوَ بِهِ يَعْلَمُ
أَنَّهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

انجذاباً للبن في ملوك
الامر والخلق ومسارح
الليل ولسمة الوضي

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱۴۰

هذا كتاب من لدن المورقة اسرة فضلا من عذبة و رحمة من لدن طوبى لمن سمع و قرأ
وويل للذين باورتني و افاني عيّك بهائى و خارجى يكتفى لك احمدى
بما سبقتى من يد عناك كوش عزفا كان لك العناية والبسأ، بما اسكنتى في جوارك سرتى
خذ عناك الى اي ادركك يليك الكبير و درسالى مسبقت الاشياء، ان كتب لي
مكتسبة ناعماك اللذى طعن عرش هنكل ايرب لاقنع امتك عن دفاع جوك
مشكك، بدم اهر كرك، عن كات انت ارم ازى ميس، و قاضى خانع انت لميس

لار الالات الفضائل المخمور اقربيم ميرمه

اقران طبلي

جو الفياض اكدر يم

الى ابي شمس دان المظوم بود ايمك وغرايمك وبا ازمه من شگ و على لي ايمك ازمه
مرى و اهل قيلوا ايمك فهناك من شيشار و ادار و اذان ايمك و رضاك باسک جبران ايمك و فحش
و بيك و بالاسم الظاهر الذي بعزمت العالم ان تؤديهم على الاستفادة على امرک ثم افتح على ديجام
ابواب كرك و برك و عي ايمك ايمك انت الفرد الواحد المعتقد العليم ايمك ايرت قدر الاما
ماير فحسن باسک مين شگ ثم اكتب بخن جبران شگ و مخمور دام وجك ثم اكتب بخونه
التي سمعتها بطيبي في اصرينة اهراء و يخطها بيجوك و جنودك و بحرس باشنك و عي شگ

و يخنود الفيء لاشددا و ايمك انت مول البرية و اذانت المقدار المخمور اكدر يم
ش ابن اف جاپ ميراصها عبدهها اند

بسى انشاط الامين

ياست ا ان اشد با شهد المظوم فليكونت الا سعادته لار الله الا وليفضل تقديم قد منان
ا نملن امرفان شرق و ميد و مطلع آبته غلى طره لهر زاد اعرض عنه كون خضر و يرب اذان ايمك

ن ب

الى انته و اهم فتوحه على علم عظيم انه اطهر ما كان يكتنوا في كنز العلم و هم يكررون على شان نوح
الروح الرايح قد دلّلهم لعم رحى ابسان و هم منعوا عن فرات انته الفرزند الحكيم قد هرموا
عن اسفلها باقىهم اهونائهم لعراصه سوق يرون انفسهم في خزان عظيم قل كم احجزا
الى بنا ابدتني و رفشتني و نادتني و ذكرتني اذ كنت في بحث المستعين

شـ افـان جـاب مـيرزا مـحمد عـلـيـهـسـاءـاتـ

هو لـاث بـاـخـبـير

٣٦٨

يشـهـدـتـيـ وـكـلـهـ دـانـاـتـيـ وـسـرـتـيـ وـظـفـرـيـ هـرـىـ وـبـاطـنـيـ وـظـبـىـ وـكـبـدـيـ وـرـوـحـيـ وـقـضـىـ وـارـكـانـيـ دـجـوـهـ
وـظـلـيـ وـادـاكـيـ وـبـصـرىـ وـفـوـادـىـ بـوـحدـانـيـةـ اـنـهـ وـفـرـانـيـتـهـ وـبـطـلـهـ وـسـاطـلـهـ وـعـرـقـهـ قـدـهـ
وـكـبـرـائـهـ طـرـبـيـ سـانـ بـشـهـ بـاـشـهـ قـبـلـهـ الـلـيـلـهـ اـبـلـاـ،ـ وـانتـبـ قـبـلـهـ اـلـىـ قـلـقـلـهـ
وـاسـيـنـ رـأـتـ اـلـوـرـاـلـوـجـهـ اوـكـانـ مـشـرـقـاـ مـنـ قـيـقـيـنـ وـلـيـدـ اـخـذـتـ كـتـابـ اـنـهـ وـبـلـهـ

بـعـدـهـ بـحـثـهـ

بـسـيـ الـآـسـرـ اـسـكـيمـ ١٤٠٤ـمـ دـجـوـهـ فـلـهـتـ وـلـيـزـ

٣٦٩

بـادـبـانـيـ فـيـ اـنـشـيـنـ فـمـ اـمـ دـجـيـعـ اـيـاجـانـ شـهـادـتـ دـادـهـ وـمـيدـهـ بـانـهـ هـوـ الـزـادـهـ اـلـوـجـهـ
اـنـهـ اـنـشـيـنـ مـادـبـ اـنـشـيـرـ بـيـنـ بـيـانـهـ وـبـجـمـعـهـ بـيـانـهـ هـوـ اـنـشـلـهـ اـنـكـيمـ تـوبـتـ بـتـ بـكـهـ

القیامت اصل المکتوب الرحم مسیر

۱۹۷

T V 4

باید این الفاظ حمل المرش باشد قبل علی یا پس از این مرش سیمین آن که کتاب افکار
عبدالله بن علی که شناخته بودند عبد حاضر دی المرش مجامد و حض نبو و از همان مشیت فرمودند
ایران آیات بدینه فرمیدند مررہ بده مررہ مازل ببشره بدنی و فضلی و رحمتی و مکتوک
ادایران فرستادند بروند آنهم لدی الوجه حاضر و نهیں آن اصنعاشد ایام يوم امسدا
فیض لذتیو سچ اساد و خاصم خود را فلت سیس لاصد این خلیج آن با مکمله
مکنیا ب الا قدس الدنی تریل من ملکوت بیانی البیان هر فسی بکلام حق ماطئ شد
ابسته لدی المرش محبوب است و گن نفو سیکی از خود فایده و بیتی باقی ایشان
خوش سنتیز پنجه نشید آن شد آن کس بیتم سجنی به ناشر شود اینکل از محل هر قل است
قال احمد بن دلیل، یارب کیف الوصول ایک قال ای فکر نمیگذرد که کتاب خلیج من

السبعين اليهـ، من لدى اليماء على فقني وعليك وعلى الذين فارأوا بهـ المقام
وأذكر بـ ذكريـةـ ما قـدـ حـادـتـ أـيـهـاتـ رـاـونـشـةـ ذـكـرـيـنـمـ لـغـرـجـ وـكـونـ مـنـ ذـيـنـ
أـنـكـبـرـ مـنـ هـذـاـ المـقـامـ عـلـيـهـ وـعـلـىـ الـذـيـنـ آـمـنـواـ بـاـسـقـيـنـكـ مـضـلـلـاـ مـنـ لـدـيـهـ الـمـسـيـحـ وـلـيـكـ
ذـكـرـيـةـ آـسـمـ اـسـهـ جـالـ عـلـيـهـ مـكـنـ يـاـ دـيـبـادـ الـخـوـدـ بـوـيـدـ اـلـثـ وـاـتـهـ بـعـاـيـتـ اـتـيـ فـارـبـهـشـهـ
وـبـحـالـ حـكـمـتـ مـشـكـهـ اـنـ دـكـرـهـ مـنـ قـبـلـ وـارـسـنـ اـلـهـ مـاـقـرـبـهـ عـيـونـ الـعـارـفـينـ وـكـبـرـصـيـ جـبـهـ
وـصـيـ مـنـ صـدـ وـعـلـىـ الـذـيـنـ يـسـمـونـ قـوـلـيـ اـمـرـاـتـهـ لـكـ بـهـ الـمـرـطـبـ الـذـيـ بـهـ طـبـرـتـ
الـاقـدـةـ وـرـأـتـ الـاـقـدـامـ وـشـاهـصـتـ الـاـهـمـاـرـ وـارـقـدـتـ الـفـراـصـ وـرـتـزـلتـ الـرـكـانـ
وـانـقـبـتـ الـوـجـهـ وـعـنـكـ كـلـ بـيـانـ قـوـيـمـ الـاـمـنـ شـاهـهـ لـكـ بـهـ الـيـوـمـ الـمـبـيـنـ كـذـكـرـهـ
مـنـ هـوـآـءـ سـيـانـ صـفـيـرـ قـلـيـ الـاـعـلـىـ طـوـلـيـ لـمـنـ تـوـجـهـ وـقـبـلـ وـسـعـ وـقـلـ لـكـ بـهـ يـاـ الـمـالـيـنـ

جواہریہ الہمی

شد الشتم انة لا الة الا نا المسين استقام وشد المتن انة لا الة الا نا العزير اليهوب شامة
يامشد اساني اشداد ار انة العزير لمهنن ياممي ان استقام مائي من فني فناني اشتكى
في صر عل استقيم العمري من فاز بمساعده آن حق مصنا انة لاتسته جنون العالم ولا

سلامة الله بين
 كذاك نطق العزم اذا كان جمال العزم متحقق ففيما ينصر افرفع البا
 عيك وصل من امة محمدت واقبلت واجابت مولانا العزيز الرايم
 درقة التي تشکب بالشدة عليهما بهاء الله

حصوات قد سبب

ياده في باشي بزرگ، باکس الاسماء، فی بجهود البلاء، بین بکب الی منام و قم من کلام الامر بمنکر بجز
 العقی العظیم لغایا و مده مختفا و ساوی اکنون عن اعجی و مشکت ببرهه الفضل و عرضت من
 جاہل بعید لسان پرسی هنچکن گهواری پروردگار عالم و مستود امم شاده میشود که
 اجلال رجال و اقویاء عباد در يوم طهور از حلبوت ظلمان منزع و محروم شد دیگر کیان پرورد
 که این اندھاجرة مسکن جوازه و موضع سشناسی تقدیر گردید باز توانسته بیت قلبان ناید
 و گلنی محب من و مستود من کرم تو مانع و مسد و غصه تو برجیب رتم فرد و حال بمانی
 بین روزان عطا متشبّثم و بصد هزار ای ای عرض میخایم که مرآ از باب خود محروم شناوار
 کو شفعت منزع کن کن انم را بناست خود عجیش و خدا نیم را بسته
 خود ستر فرما اشید ایک انت لحیب

و ایک انت ای خضر الرايم

بسی

بسم الله الرحمن الرحيم

لکی ایشہ ایک ارتست الڈیں واپرٹ اسٹبل و اونچت لیڈا کے کان سوڑا فی ذلیل
القدار اسٹک یا ہک الدال یا ہک الفتی الشال یا ہنخنا ہاک و ہاٹک من شتر ایں
ایسیان اذین ایکرا ہجھ فٹک بعد نامچ ۱۴۰۴م وجہہ العالم ایک انت المقدر علی ہائے
و ہرگز ہاٹک ملکوت دل سماں لا اور آلات العزیز اعظام مسٹر

روايات و الشهود

آهواز من المحب

تئي اتي ارمم جا دك و آماگك ولا تضم عن فرات رنگك آندى جوي من ملکه لارستانى طبیعته
لهمان باهك ابرت انتم بيد اقبلوا يك سقطعين من و نگك فاترا علیم هسته بگه من بگاه

۴۸۳

سما، جودک، یخنیم عن دوک
 ایرت ترول، آبیان نقصوا عدک و کترادا گلک
 و اعرضوا عن چهارک، سندک با چهار عظم الذی باع با سک و برف قیسک آنی ای
 فی نیک با ان عینسته چهارک و آنک تقدیک و سندک لادان اشت المقداد اللہ یہ
شیراز
 ہو المؤید

جناب حاجی سیرزا اسد اسره صلیب سیاه اسره

۱۵۲

۴۷۶

بسم ربی الال قدس الاظلم العلی ای

سبیک یارب الاننانات و مرجع المکانت اشد بسان ظاھری و
 بطورک و بروزک و ازال آنک و اخمار بیستنک و باستنک
 عن دوک و تقدیک غاسوک، سندک بزمارک و اقتداء
 کنک ان توئید الذی اراد ان یاؤ سے
 ۱۶ مرته ہنی کنک و بیس پائشوی
 بعرف قبولک اکانت المقداد
 الیاض المقداد اکرمیم شیراز

قد حبسنا في حصن بيبي من لفترة العصا وصلوا سبأ لا ولها معا جرأتنا وبين بيبي، آلة العلى الآلة
واردا وادان ايسرة وجال الشف لهم نفس والدوبي تائدة ينكح عليهم كل الاشياء
بك لمقدر على ما ياث، لا يغدو الملك عماردا واتهم الملك في قيسته ما كث يوم شاه
فوف بليخرا مرد سلطان سين وانه لخوا الحسين طبع ليهن كان مستيقنا على الماء وشك بعدة
وبعد عده ما سواه عن وراء انت بالنظر الاعظم فوف سيد نفسه في اعلى القاع مقاماته

ستئني فيه افوار وعبد العلام امة عاصم كريم ست زهر

شام خداوند دا

كانت باخوار قرب صور وليطي طالاف مشرف قد سمعنا ملككم وابيكم به اللقى المفع
هزون مباشد اذ اپنه واردو شاه البلا، للولا، فلكرنا شيد اذ اپنه بر نفس حق از ظلم ظالمين^١
شه وقد رآته لكم تستثيره الصدور وتقرير العين درکال فرع وسرور بدرکش مولى
باشید اشیاكم في مملكة القوى المتع سير في ا世家 ذركم وقد رآكم وابيكم هاشم خير لكم^٢
لهم انخواكم ^٣ اذ ارتيا افي اذ اتكب بايات الله تكون شادة لكم ان افرجوا بهذه افضل لميدين

٠ قبل ما ارسلت مسلسل من عذنة اذ امو الفضل اهتم بهم

٦١ الاقـسـسـ العـظـيمـ

شدة اسد اذ لا اد الا وهو ليس له سبيـمـ لـ الـ قـدرـةـ وـ اـطـمـهـ ولـ اـيجـوـ وـ اـكـلـهـ دـائـيـ
بـهـادـاـ الشـعـقـ مـ فـيـ اـسـمـاتـ وـ الـ يـضـ الـ اـمـنـ اـنـذـهـ يـفـضـلـهـ المـغـرـ رـاحـيـ اـنـ ذـكـرـ اـلـ
عـبـدـ اـقـبـلـ اـلـىـ فـيـ الـاسـتـ وـ كـلـ اـمـةـ فـارـتـ بـذـكـرـ اـسـمـ رـبـهـ الـعـزـيزـ اـكـيـمـ اـنـ هـكـرـيـ شـامـ اـصـدـيـ كـبـ
بـاـكـنـتـ مـكـورـهـ دـيـ يـظـلـمـ اـدـكـانـ فـيـ هـذـاـ المـقـامـ اـكـيـمـ قـدـبـيـتـ رـحـقـ الـهـنـاتـ وـ فـشـلـ
الـعـالـمـينـ تـوـكـلـ عـلـيـ تـهـ وـ يـكـلـ الـامـورـ اـذـ دـوـبـتـ مـنـ لـهـبـ الـبـاءـ عـلـيـ الـلـأـلـ سـعـنـ وـ قـبـلـ
اـلـ اـتـهـ اـسـرـيـزـ اـكـيـدـ تـهـدـهـ

هو اـمـسـتـرـ المـقـدـسـ اـسـرـيـزـ اـجـبـوبـ

فـذـهـ حـتـ فـخـ اـرـكـنـ فـيـ الـكـانـ وـ الـخـاصـونـ فـيـ وـلـدـ مـيـنـ قـدـنـوـتـ رـائـةـ اـقـيـمـ لـكـنـ اـنـهـمـ
فـيـ غـنـدـ وـ اـجـبـ بـ طـيـمـ طـوـبـيـ لـمـنـ يـهـدـ ، اـعـدـ اـلـئـسـ وـ اـخـدـهـ نـرـلـ مـنـ دـيـ اـتـهـ دـرـبـ الـعـالـمـينـ
اـنـذـكـرـ مـنـ تـوـجـ اـلـ اـقـيـ الـاصـيـ وـ بـسـتـهـ وـ بـقـامـ كـيـمـ الـذـيـ سـتـيـ فـيـ الـفـقـونـ ، الـمـدـامـ اـلـمـودـ
وـ فـيـتـ اـنـذـرـ بـ مـسـجـدـ اـقـيـ اـذـ لـهـ مـنـسـرـ اـلـهـيـمـ اـنـ هـكـرـاتـ بـاـقـبـلـتـ اـلـ مـقـصـورـ وـ غـفتـ
اـلـمـيـرـقـ اـكـثـرـ الـعـابـادـاتـ هـذـاـنـضـلـ كـبـيرـ لـاـخـرـنـ مـنـ الـدـيـاـنـ فـرـجـ بـهـذـاـلـتـوـجـ الـذـيـ هـبـتـ
نـسـنـ

لَسْنَةَ اَسَهِ فِي الْعَالَمِ وَسَتَّحَاتُ وِجْهَ الْمُتَّلِّينَ اَنْبَشَهُ الدِّينُ اَمْنَوْ بِاَسَهِ
اَوْ اَشِيمَ مُطْلِعَ دَائِرَ الدِّيْنِ يُنْهِي اَذْلَالَ الدِّيْنِ اَغْفُورَ الْكَرِيمِ قُلْ تَسْكُنَا بِاَسْتَقْاهَدَ لَانَّ اللَّهَ

يُحِبُّ وَالَّذِي سَنَ في رَبِّ سَمِينَ
لَمْ حَضَرْ كَمْ بَهْ تَمَّتَ وَالْمَرْشَ

رَبِّ اَسَهِ الْاَقْدَسِ اَسَهِ الدِّيْنِ

٣٤١

فَوْجَدَنَا مِنْ كُلِّ كَبَكَ طَوْبِي كَبَكَ بِمَا اَقْبَلَتْ قَبْدَالِيْنَ وَقَوْبَتْ كَبَكَ
لِلشَّرْقِ الَّذِي مَنَّ عَلَى شَمْسِ اَيَّاتِ رَبِّكَ اَصْبَرَ اَطْبِمَ وَدَعَتْ اَنْدَرَ كَبَكَ بِالْجَنَّةِ وَالْاَسْنَدَ
اَنْ رَبِّكَ لَوْ اَعْزِيزَ الْمَعْنَى اَشْلَمَوْ اَغْفُورَ الرَّجْمِ وَارْدَتْ فِيْهِ اِنْ كَوْنَ رَاضِيًّا بِرَحْمَكَ وَسَطَّلَكَ
فِي طَلْقِ اَنْدَنِي جَدَاهَدَ مَطْرَقَ الْقَبَّيْنِ فَلَمْ يَرِبْ كَلَكَ كَمْ بِمَا سَتَّيْتَ خَرْفَانِكَ وَكُوْرَانِكَ
وَبِمَلْئِي سَقِيلَ اِلَى حَصْمِ اَنْدَنِي لِمَرِيلَ كَانَ مَطَافَ اِنْيَكَ وَاصْنَيْكَ اِيرَبَ وَفَقَنِي عَنْكَ
عَلِيْشَانِ الْاِيْنَعِنِي وَاعْضَ مِنْ عَلِيِّ الْاَرْضِ كَلَنِي وَاطْنَنِي بِكَلَ عَلِيْشَانِ يَقْوَمَنِي بِالْعِبَادَهِ عَنْ مَرَادِكَ
وَالْمَوْيِ وَيَوْجَدَنَتِي شَطَرَ اِسْكَ الْعَلَى الْاَبِي اِيرَبَ اَنَّ اَنْفَقِرَهَ اَرَدَتْ اَسْخُورَ نَمَّاَهَ عَرْشَ
قَدِيكَ وَاَنَّ اَلْفَلَانَ قَدْ سَرَتْ اِلَى مَنْزَرِ اَنْدَنِي اَغْبَرَ مَنْكُوْرَ اَجِيْنَ بِاَنْكَ وَقَدِيكَ وَاَلْمَلِيلَ
قَدْ اَرَدَتْ بِرَشَنِكَ وَاَنَّ اَنْدَلِيلَ كَونَ اَمْدَدَنِعَكَ دَجَسِنِي مَرْهَمَ عَنْكَ وَفَقَنِي بِاَنِي

على شفاف يضر من انتهٍ و يدرك بين عيال واحداً، يحيى من شفاف واليقت بآنك استحقت
لـكـنـ ماـرـ دـسـتـ بـهـ اـيـ فـشـلـ كـاـبـ وـ سـاـ، جـوـكـ اـسـكـنـكـ الـاـلـاـتـ الصـلـيمـ يـحـكـمـ تـرـدـ

جـنـابـ مـنـهـ الـكـوـرـ بـأـمـ قـبـرـ زـكـ عـلـيـهـ بـيـاهـ اـتـهـ

بـسـيـ اـنـ ثـمـ اـمـ وـ جـوـهـ الـعـالـمـ

كتـابـ هـنـزـ المـفـهـومـ إـلـىـ الـذـيـ أـقـبـلـ إـلـىـ اـنـ السـيـرـ الـسـيـرـومـ يـجـذـبـ الـذـاءـ إـلـىـ الـغـرـوةـ الـعـلـيـاـ وـ تـشـيهـ
بـ الـعـطـاءـ كـوـثـرـ إـلـيـهـ، إـذـ هـوـ الـغـرـةـ الـواـحـدـ الـعـرـبـ الـوـدـوـوـ يـعـطـيـ مـنـ بـيـثـ، بـيـاهـ، وـيـعـنـ مـنـ رـادـيـهـ تـهـيـةـ
ماـكـ الـيـوـمـ الـوـعـودـ قدـ حـضـرـ كـانـ كـبـ وـ حـرـضـ الصـدـاـخـ اـسـلـيـ الـوـجـدـ اـجـيـكـ بـسـدـ الـلـقـحـ الـحـمـمـ الـكـ

يـنـلـقـ مـيـنـ الـعـالـمـ إـنـ لـاـ الـلـهـ إـلـهـ بـهـ مـاـكـ الـخـيـبـ وـ تـشـمـوـوـ لـاـ هـرـجـنـ مـنـ شـيـئـ تـهـنـ علىـ تـسـنـيـ

كـلـ اـلـمـورـ إـيـكـ انـ تـهـيـكـ حـوـادـثـ اـتـيـاـتـكـ بـيـحـلـ عـلـيـهـ رـبـ مـاـكـ الـوـجـدـ سـتـنـ

الـدـيـنـاـ وـ مـاتـرـاهـ الـيـوـمـ وـيـهـيـ كـيـنـ قـدـرـ لـكـ بـلـوحـ اـنـهـ رـبـ الـلـهـ يـنـظـقـ فـيـ مـقـاسـهـ الـحـمـودـ لـاـ يـأـسـ مـنـ

رـوـحـ اـنـهـ رـسـتـهـ اـنـ قـدـرـ لـكـ بـلـوحـ اـنـهـ رـبـ الـلـهـ يـنـظـقـ فـيـ مـقـاسـهـ الـحـمـودـ لـاـ يـأـسـ مـنـ

فـرـتـ بـوـيـ وـ سـمـتـ ضـيـنـ ضـبـلـ فـلـ اـيـ اـيـ كـلـ مـحـمـدـ بـاـ جـلـسـيـ فـارـزـاـيـهـ بـلـيـكـ سـلـيـهـ وـ يـكـرـتـيـهـ

اـوـكـتـتـ مـيـنـ اـيـهـيـ الـعـدـاءـ اـيـ رـبـ سـنـكـ بـرـفـرـاتـ الـمـقـرـمـينـ وـ صـيـراتـ اـلـثـقـيـنـ وـ بـيـانـاـ

اـصـدـافـ بـيـكـ فـيـ عـمـانـ عـلـيـكـ وـ حـكـيـكـ بـاـنـ تـوـيـهـيـ فـيـ عـلـىـ الـاـسـنـةـ عـلـىـ هـكـ فـمـ فـحـصـيـ

سـ

على ذلك ونهاية بين يديك بالحكمة التي امرت أهل بني إسرائيل والواحات اذرب ترزي المقرب
اراد بحر سرورك والمنفوم كوش فرك اسلك بشرك التي اساحت الاحياء وبالخلف
التي بما ظهرت الموجودات بان تقدر لي ضير الآخرين والذو ايك انت مولى الوري ورب

المرسش والتربي مسروره

هو اشد ق من افي لبیان

٣٨٣

والله اد سآه وفا طرسه، تعلم وترى قد صرفني التجن كناب من اصدابيك واند ملك بجي عطشك
وانت شبث بيل رجتك والطايك اعترف بود اينك في ايک واقر بيه زانك اذ اعم شنك
اکثر جيوك اي رب فاشهه في كل الاچان ديجتك تخدم الدهي نكك فتحه بايمك القيوم قيم هنر
في خدمتك اي موجهن به ايک اه مملتك وتشبن به اذين علوا في ايک ايزب کارههت مده کنه
ايک اي زين صدر وجنور حلايك ثم قدر لاه بصر ايک اك انت الصيم اكيم وآه، شلت من بجهه
قام علم اند بجه جيله استهه في بحر الاسماء، وما ادك اه لانهه، لونفسه في النعام ونفسه على دلخني
لـ بجهي الالواح وركب ذاتي لاصلاح ونرات شرجده الله اتم الجور ومنه ظهرت الاماكة
اللهوكهه في الكتاب ان رجك الدوايک في البد، والماسب لا تخزن من ابدا ياه قفصي شد مبين
العنصرين الرئيسيين نصف يره، من الماء، من طرق الماء، ونصف مداره، ما قد يام منع ان تقدر قدر

بجهه

خاچب اسد الله عليه بیاء الله

بام کوپنده گناه

سبحان الله صاحب بیان بیزراشد بیان ازو محجوب ملائید و بکروقات ازو اعراض کنسید
 بمحی بیان بسایه و قیست نزد او اگر قبول فرزید مقبول و اگر دنایله آنها محجوب فی امره
 و مطلع فی حکم مع ذکر معرفین بیان بسایه تسلیک شود و از خاتم و اکران غافل هر چیز
 اذ پرچه امره و پرچه محبت و بکلام بران بیازاقبول نموده و بر متزل و مرسلاش وارد آورده آنچه را کلم
 اذ بکر سش حاجز و قاص رهست هر شخصی برآید آن کلم اعلی و کلی علیا شادوت داده و میده
 و هر جسمی کو اه بوده و است یا اهل بیان اثناواز الرحمن ولا تصرخوا علیه ای طعن کنی هر چیز
 دلکم حکم با مصادمه خلافات و لا گرفتار من اظالمین این معلم معلم اقوال نموده ای
 اهل، کل و اهل امر الله ازو اول ایام الی حين دست طالحین خافلین بوده کل دیده
 و شنیده اند لوحیم شخصون از حق جمله ایلاد سیطیم اضافه طافنه باید عیاش
 را ابطراز صدق مرتین دارد ذکرست نزد معلم دکور و این لوح ایکنیه
 ایه ع اعلی ارس مائمه مستیت مولی الوری مخصوص تو مازل خده بتوهه من

عنه و آنها و المقدار المفیز به مسلم

5V.

۳۷۰
اسه ریک دیک ایشیوو آن لولام اسد عاوه الستور لیلر شوچا ای اند رب ماکان دیک

الآباء، عليك وعلى الذين أقبلوا وفأروا إياك سترني اللذون من قسم آنـه يـنـزـلـ الـوـودـ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

TABLE

ای امیرانه ایست، صنایع و کنیت دلی در میان فرازگشت آن اشکنی را بک بندان
الفنین عین البریم بگل لذت با محکام آنی ساقی باشند و باقی اعلیٰ ناظر مقام است
برای افسوس است که امیرانی را گلچوش جان به تعلیم خود او در جزیره و همات طافت حول است
اینست فضل عظیم و غایب است که بری طلبی این فانیه کان من الموقفین

۲۰۱۴-۱۳۹۳ شناخت و ایجاد

FAN

اکھرۃ الدّی وہی العجایب الی صراطہ المستقیم ونیاۃ الطیم وانزل علیہم من سمااء عطاً شے
ایات توحیدہ وعزمہ میر فہم بحیوہ و حلقہ ما یتریح لی بباطنة وساخت قربہ انہ ہو المسدر لہ
مشہدات الانسان بقدرہ وسلطانہ والملکیت بسلطنه واقتدارہ والصلوٰۃ والسلام صلی
جیبہ الدّی اصطفانہ میں خلقہ لا علّا کائیت وانہار امرہ وہ استشارا و امرہ و حکامہ و بریغ
کلیت انتویہ و آیۃ التجیرہ الذی ہو مج بکر المعرفان و مج عرف غایتہ میں الادیان و علیہم
واصحابہ الدّین فاعلموا علی فضرة امرہ فی ملکتہ وانہار اسرار کی یہ میں عبادہ سلطانہ لا تضریر

و دلیل نهاد افتخار الامریقت ملک الزیارات یا اقامی علیک بستان و علیتی ای طلام
 صور جانب محمد علی افتدی و جانب ابراهیم افتدی میهمان سلام اته از حکمت خارج
 ای مظلوم تعالی و مسازدا دوست داشته و دارد و لکن نظری کنست بالذینکه
 ذکر نشود اولی و احبت است حال مصلحت اگه بحال روح و ریحان بمن راجع نه
 نشان اته ان یویدها و یو قضا علی احیب و ای صطبار و یکتب لها کتبه للعزیزین
 من عباده والمحظیین من خلقه اته هو المقدار القیر وبالجاجة جدیر سخاک
 اللهم يا الله العالم و سید الامم ان المظلوم شد و مشدود اینک و فردانیک و با
 انت الاول والاخر و الظاهر والباطن اشک بالذین پر تضویت نفحات الودی لی شر
 و بخل و بازیک اصنیک ان تویی اویک علی هر کس بجهدک المتنین و لاشتبت یک
 المسیر ثم اکتب لهم ای هم من شرب و حق ایین من کاس عذاب
 ثم انصرهم بشرک ثم ارزیل علیهم فتحه و برکت من سخاب جودک و سماه
 فشك اکت انت المقدار العزیز اوتاپ ثم احفظ یا الدهام
 الذین اقبلوا علی فوار و جک و اقرابه تجد زانک اندیک یونک
 اکتب بهم کن نیز مرکت فیکن اکت اکت العزیز لشان سبزه

رسالة في العلوم

یا سی کمتو ب جانب افغان آقا علیه بهائی و عایتی که با اسم شابود عبد صادر لدی اخدهم
ذکر کروان است انت آنست در جمیع عوالم این پیشات نامتناهی هست فیاض فائز باشد
آن همچو اذنی شهد و رأی من آیات رتبه اکبری و نطق و اشی مکانی اوری او سمع داد من
افتد اعلی کذکب شد اند له فیضه الرابی اند احوال الفضال المشفی الکریم این طبق عایت
با و متوجه بوده و هست عرف محبت آنی درکل احیان از او منثور ع از حق
جل بلاله بطلیعه کتر اموزید فرماید بر این سر اواریوم التهیت یا صدی قلم اصلی در کثر
الواح ذکر عطفت این یوم را نبوده و ذکر شد کتوب و صحفت آنی از قبل و بعد
بوده معدن کک اهل عالم از او خفافی و چوب مشاهده می شوند الا الله یعنی ما منعه شد شوئی
الامرآ، ولا شبیمات العلیآ، عن هذا القراط الدلیل بغضین سادی مین الا ریس؟^۱
طبعی بصره ای ولادون سمعت و لحنی این ای ائمه المحبین انتیوم این مذکر قیان
مرة اخری لیشکر ربه الفتنی المتعال یاقانی قد فتح عرف جگ و وجوده کل دیم
الصفت فی امر رکب العزیز الوباب قد نطق کل انسان بشاء الله و لكن الله یعنی
العلم نرا هم فی غصنه و بباب طبعی اعالم طیر قلب ای فرات رحمه ربۃ المؤمنین رفقان
انتیق

این حق عن و را تکمیل و بخوبی آن تم من اهل جهان سبب و ملت غفت ترک
 و احتجاب عیاد علی حصر بوده اند چنانچه از قلم اصلی در الواح قبل و بعد نازل شده آنچه که
 اهل سبر را کنیت دیناید در بعیی کتب ذکر اعراض نفس طلاقی باقی بوده و هست لکن
 در این مطلع اعظم جمع کثیری از خدا بافق اصلی توجه نموده و از جمله اهر آش میدهند هنری
 ایام بعرفان حق فائز شد او از اصلی الدی ائمه مذکور و در کتاب آنی مسطور بسیع جاده
 را از قبل خارج نمودیم باچنین سبب ارتقی نفس و حضن و بوده است از حق بخواهید ها کفر از حق
 و ناید و از اشرافات انوار آفاق بمعانی و بیان محروم شاید اند نهاده باستیع العلم
 یا افغان و بجهود احران محبوس امکان تراویگر عیناید آنچه بعیت من اینست و بتویه ای این حق
 ایمه اتن ریکت شنی بالترجم فیکار بالظیم آن است زمان اورین قبل ویرد من بعد اللایزن
 قلب من اقبل ای اسد الفرد انجیر حق ایام در ارض وجوده ظاهر و برگرسی مذکور
 جالس این ارضی است که بارض مقدسه در فرقان مذکور و پیغمبین در کتب قبلی
 انبیاء این بیدا مرتفع و لکن ایش باولا و افعانی مذکور و مسطور و این مطلع ماین این
 گروه و بسیع اخبار این حق بیان صدر و دعوت میناید طولی للخانزین و طلبی للساعین و طلبی این
 ذکر و تذکر و تذکر و ای دلیلها یعنی آنست نموده بودند دولت امن اقدس مخصوص ایشان

نماز و ارسال شد و تجذیب مخصوص افغان علیهم السلام از آنست که بر سرمه
نمایند که بیان آنی بیا شامند و رقه علیا علیهم السلام از آن نیزه وقت محروم باشد
لهمری آنچه و القشده نظر حکمت و مصلحت بوده خنده علم کاشی و هوایلهم حکیم
البسار، علیک و علیها صلحیسم و علی الذين شربوا اذیق الومی باسی الحجوه بشری

جواهر الفتن

طوبی که با اخذک سکر کوشش بیان علی شان قلمروت سیدی العالم الی ان خدمت
لله سجنی الا عظیم و سمعت ذراه المخلوم فی امراته رب العالمین نشید انک نزد
السلطان الاعظم و آمنت باشد ما لک التقدیر و شربت رحیم الاطهر من یه عطا، رکاب
انجیسز که انک ذکر نک لائز و مکون من اث کریں ایک تقدیر رب العالمین

لا قدس الا طهر

سبحانك سمع خيني الذين ذا البر في بحرك وفراڭك وضريح الذين بعدوا عن فد้าك
ومنعوا عن الدخول فخيرهم اجلراك وسرادق الطافاك ومنهم من يداريك يا أنت
في العراء ومنهم من ينوح في البیداء ولم يجدوا الا قسم ناصراً لآلامت ولهم ميشنا
آلامت ايرت فاخت حلى وجهه عبارك يا رب الذي خلق بما تحيطت ايديي مقدمة
في راكب

فِي إِيمَانٍ لِيَدْعُونَ مِنْ أَرْوَاهُمْ فَيَضُورُ الْمَدَّا، عَشْ عَذَابَكَ وَالْوَقْفُ لِدِي بِهِارَةِ الْأَيَا
وَجَكَ اِيْرَبَ قَدَّا شَدَّ طَاهِمَ فِي جَرَبَكَ فَإِشْرِيمَ سَاسِبَلَ إِنْجَكَ وَازْدَادَ ضَرَبَمْ
فِيزْ إِنْجَكَ قَرْبَحَ يَا إِيْنَى إِلَى كُوَشْ وَصَلَكَ اِيْرَبَانَتَ الْكَدِيرَمَ دَوَافَضَلَ الصَّفِيمَ سَكَ
بَسَكَ الدَّى مَشَادَهَ الْأَضْطَرَابَ مِنْ فِي اِرْكَكَ بَانَ تَحْبِيْجَ اِنْجَكَ فِي ظَلَ سَدَرَةَ
فَرَدَانِجَكَ وَشَجَرَهَ وَهَدَانِجَكَ ثُمَّ اِزْلَ عَلِيمَ مِنْ هَمَّا، جَوَكَ بَاطِمَهَ بَرَلَوَهَ لَرَبَّونَ
عَلَى فَسَرَكَ بَيْنَ حَبَادَكَ عَلَى شَانَ لَيْخَقَمَ طَلَمَ الدَّى نَكَفَرَوَا إِيْمَكَ اِكَنَتَ المَقْدَرَى
مِنْ فِي اِرْكَكَ سَهَكَكَ الدَّى اِنَتَ الْعَزِيزَ لِهِ مَسْعَانَ تَسْبِهَ

أَمْوَالِيْقِيْسَلَ لِأَعْظَمِ الْأَيَا

كَنَابَ اِنْزَلَ اِرْجَمَنَ وَأَشَبَشَدَ بَاشَدَاتَ لِتَنْسَهَ اِنَّ لَالَّا إِلَهَ إِلَّا جَوَالِيْمَ الْقِيَمَ قَدْمَرَتَ الْوَرَقَهَ
مَيْ اِسْرَهَهَ الْمَتَنَيَهَهَ وَعَنْ وَدَانَهَيَهَيَهَ الْيَابَ وَنَجَنَكَدَكَكَ قَنَى الْأَرْفَيَهَهَ الْجَنِيَهَهَ الْمَنَوَعَ قَوَنَ
فَأَنَّا عَلَى الْأَمْرِ حَلَّ شَانَ مَامَنَتَ شَرَالَمَ وَلَا عَرَاضَ الدَّى نَكَفَرَوَا بَاتَ الْعَزِيزَ الْوَدَودَ وَفِي مَيْنَ
الَّذِي كَنَّ غَاصِيَ بِجَرَالِيلَهَ، دَخْنَاهَ الْكَلَنَ إِلَى إِتَهَ، فَأَطْرَاهَهَ، يَسِيدَهَ لَكَ بَعَادَ عَارَفَوَنَ قَدَرَأَيَهَ
كَنَكَبَ وَسَعَنَذَكَ وَأَبِنَكَ بَهَذَ اللَّوْحَ الدَّى هَهَ، إِهَنَدَيَهَ كَنَّ قَبَلَ إِلَى إِتَهَ الْعَزِيزَ الْمَوْبَوبَ
قَدْ فَرَتَ بِكَرَادَهَ وَإِنَّا ذَعَنَ شَانَ لَيْخَسَبَسَ اِمَدَ الْأَيَا رَبَّهَ، كَانَ وَمَأْيَكَونَ طَوْبَ

لمن ابتعني من يده اتسدة ثرات الجنة لما نبيه أبديته الا لآلة من النازرين في لوح مسطور
 نسل انت ان يوقنك هيكل الارجواح وينشقك بذكره المخلوم كبر من قيل احتال في بيت
 وذكرهم بازيل من قلبي المخوم اغناه الله حذرك وعلى الذين شربوا هذا الرحيق المخوم ۳
 اذ ذكر ويا احتال الدين سجواني هناك اذ ذكرهم فيهذا التجن وكبرت عدو بجهنم من هذلهم

الحمد لله رب العالمين

٤٥٤

بسم العزيز العظيم

سبك يا التي وادى من فنكموت الاما، وسلطان الارض والسماء
 وملائكة وطلايك من فخرية البقاء ترى وتعلمه ان قلت على ذكرك في ايام فيها ارتداد
 فراضي العالم من خشية مطهرا هر قرك الذين كفروا بسماك السكري واعرضوا عن اشكاك
 الاصلي ايرت قلم ان قدما جرت في سيرك واقبلت الى جحر حدرك وسماء بجودك انت
 ان وصلت التجن باسمك وشرفت بلقا سماك وقررت باصنافها نماك وشربت حرق
 اللئام من ايادي عطائكم اسماك يا الى العالم ومقصود الاصح بيان لا انتظرك
 عن باب هشتكا قدر لي من قدرك الاصلي ما قدرته لاصفي سماك وامت سماك ايرت
 ۴ ا يوم بشرت العبا في بلدورك وبروزك واعلامك ونحوه مشتكا قلت
 ونورك

وَقَاتِلُ الْأَصْلَى يَوْمَ يَأْتِي رَبُّكَ أَوْ الْبَعْضُ آيَاتُ رَبِّكَ وَيَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ
 الْعَالَمِينَ اسْنَاكَ يَا فَاقِي الْأَصْبَاحِ وَسَخْرَةُ الْأَرْيَاحِ بَعْدَ الْيَوْمِ وَبِالْمَسْبَاحِ
 الَّذِي أَوْقَدَهُ أَصْبَحَ إِرْدَكَ بَيْنَ إِرْدَكَ وَسَارِكَ بَانْ تَوْيَدْ إِرْدَكَ عَلَى الْأَسْنَاكِ
 عَلَى امْرَكَ اِيرَبْ فَوْرَ جَهَنَّمَ بِأَنْوَارِ فَجَرْ طَبُورِكَ وَفَلَوْبِمْ بِأَشْرَاقَاتِ شَسْ مَعَافِكَ
 وَعَنْفَكَ وَصَدْ وَرَبِّمْ بِأَنْوَارِ مَكْلُوكَكَ وَجَرِيَّرَكَ اِيرَبْ تَمْ حَلَوْفِي جَنْكَ بَلَّا
 حَلَوْهُ عَبَادُكَ مِنْ قَبْلِ وَثَدْ وَوَافِي سَيْلَكَ مَالَارَاتِ عَيْنَ وَلَا سَعَتْ اَذْنَ قَدْرَ
 لَهُمْ بِاللهِ الْوَجْدَ مِنْ فَشَنَكَ مَانِيَّيِّي لَعْنَكَ وَلِيَقِنْ لَسْلَطَنَكَ اِيرَبْ هَذِهِ نَيَّامَ
 فِيهَا اَرْتَكَتْ كَتْبَكَ صَحَافَتْ مَبِيكَ وَزَبِرَكَ وَالْوَاحِكَ وَفِيهَا شَرْقَتْ اَنْجَمَ اَمْرَكَ
 مِنْ آفَاقِ حَمَّا، فَشَنَكَ اسْنَاكَ بَهَادْ وَبِالَّذِينَ حَضَّوْهُ الْمَهْوَرَاتِ اِمْرَكَ بَانْ تَقْدِيلَكَ
 مَا تَفَحَّصْ بِفَلَوْبِمْ وَتَفَرَّجْ بِعِيْونِمْ اِيرَبْ اَنْزِرْ وَدَارِضَ بِأَنْوَارِ شَسْ حَدَّكَ وَزِيتَ
 اَعْرَاشَ بِهِيَكَ مَطَالِعَ الصَّدَقَ وَالْاِضَافَ لَيَقْرِبَكَ شَغْرَمَنْ جَنَّكَ وَالَّذِينَ
 اَتَمْنَوْ بِهِيَكَ اِيرَبْ اَنْتَ الْكَرِيمُ ذَوَ الْفَضْلَ الْعَظِيمِ تَعْلَى وَتَعْنَى وَهَكَانَتْ
 الْمَتَدِرَ الْقَدِيرُ اِيرَبْ اسْنَاكَ بِمَظَاهِرِ تَوْيَدْ وَمَطَالِعَ جَرِيَّكَ بَانْ تَكْبِيلِ وَلَاجَكَ
 مَا يَسْعَى فِيْخَانَ عَالَمَ مِنْ عَوْاْكَ وَيَخْنَطَ اَسْلَطَنَكَ اَكَاتَ اَنْتَ اللهُ لَا يَرِكَ سَيْنَيْلَانْ

四八

املا الالافت المتعال المستدر العليم الحكيم وصل لهم ذاتي على انبنيك و انتي
واولي يكع صل انتي قيلوا الى سلام القضاة في سيريك و فائز و بالشارة الكبيرة اشد تهم عباره
الذين وفوا يهداك شربا كثر اشتراطه باسرك المعطى اذكر لهم سائر زمرة

جَابْ عَبْدُ الْكَمِيْدِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

۷۹۰

ش امداده رقیه علیها بآ، اته

بام، تک مکوت اسما، درین عکا،

۲۹۴

علم کن بیست میین و هر صین بروز اول خود گواهی داده و میدهد بلکه میخواهد از اوں دنباله
 صین باز میان ارزیل ناطق و باضع بیان میگوید ای عباد و تقدیرات من نظر نمایند که این چیز
 شب ظهر هر شووم و هنگامی بتوغ فخر اشجار و قیچیکال بسری و طراوت مشوه و کاهی زرد
 و سپک و خنک منظور پنگیریدای سیاپتان گرفته جای پند پنگیریدای اسفیدیه آن مده
 پر عذار پری وجاهی و مهوت و حیات من دید از جانب او و آنکه جایی نداشت بر قاعده امده
 یکوست حال نفسیکه از او بگست و بحق بیوست یا امنی و ورقی جمیع هشتاد و پنجم
 مقام منادی ختند ماین عباد خندک خنثت جمیع عالم را احاطه نموده آلام شناهه که لشنه
 الکریم کوکا کات محمد به معقصود العالم با این قیمتی ای صراحت و ذکر تفیج چک ای ایک
 حلی الاستفقاء حلی چک اگات انت المقصود العذیر لاله الدال انت الغفور الکریم مت بر

ش جناب سید زاده احمد علیه بآ، اته

بسی اثائق میں الارض والنه،

کتاب از ز دنیا بستی ای ایل للذین آئهم ایات المسیح ایقیم یا مل الارض ایاکم ایشکم

۲۹۵

اعمال ائمّتین ایت رب العالمین قوموا عن رقیه الکوئی مصلیین ایت سه مولی اکبر ۱۹
 و مشتمل فی الاخوة والائمه ان انت من اهارفين قد حشره کرک لهی المظلوم و نزل کا ۲۰
 اللوح الغیری البدریع اما نوصیک و الذين آمنوا بالاکسقامة التي جعلها اته اکلیند رکبها
 الایمان و عینا لمیکن لعرفان کند کل شفی العرسن قلی لاخی فی الحجۃ اکبر، والقوم اکثرهم
 من هنالکین ایکا زا وجدت عرف قیصی من هیکل یانی ان شکراه و قل کل احمد ۲۱
 الملک و الملکوت و کل اخن، یارام الملک و الملک ایکا باکت اللہ بپرست الشامل
 و دیت الامم باج چندی مستقیما علی مرک و ثابتا علی چکا و ناطقا بنیاک ایک ایت المنشد علی

لا الالا ایت المیمین علی ماکان و ما یکون

ش ورق بنت حضرت شیدر قیة عینها بهاء ایت

پام مقصود حالیان

ایور قد عربیت در ساحت مظلوم قرائت شد و با صفا فائز گشت ایکدنه لی ای ط
 غاییت حق جبل جلال از اول مردا صین بشایوه ایزت پیشل هنکم که مقامش باداک و عزیز
 ناس مخدود و نشده و تجا به شد در جمیع احیان سدهه خستا مابین ارضی ساکل راه ایستاده
 و بسراط مستقیم آیی دعوت صنایع و یکن چون آوان طا ہر و اعیه کیا بست له ایوب
 تقدیم

قید فاریک شدند و باقی اعلیٰ توجیه نموده اند ^۱ احمد شاہ نو ره بشرافت کبری و فیض شنگی
مشترفست ذکر شناور قلم اصلی در کتاب آنی جاری و مسطور این اشکنی رکت بهداشت
البین البهاء المشرق من افی غاییت علیک و مدلی من هنک و مدلی اللائی فرن

بعد اذکر احکیم سیرمه

بنابر سیان علیه بسائی

سبی المیین علی الامان

۳۹۷

یا سیان علیک بسایه الرجعن اگرچه در طاہر قدرت و محامت مایمین عبا معلوم
چکه اباب نظارت موافق طبایع فلسفه نموده و نیست و لکن فضل حق جمل جلال و قدره
بالخواش تبو امصار آیات نمود اگر عباد در یخفره نگفکر نایند با منفاصم اصلی و یا چنین فیضا
حق جمل جلالی ایجاد آنکه شوند حکمکن مقصود عالم را کار از طریه در یا طاہر فرمودو و از دره انوار
آفتاب جودش عالم وجود را موحده نمود و فضلاش قدرت بخشید و قوت عظیم نمود اگر
بعد حصاة و نواه خفر اشکنکوئی و ای ای الایاد ذکر نیانی هر آینه ترد فکره از بحر عقیش معدوم
و انتقام است لایکم فیک لایحال اند چو اعیانی المتعال نامشار رسید خسرو کبر
کمر و رض نمود و جواب از همها بستیت مازل بینزیح به علیک و قلب بلهین

امنه اياته المقدمة العلية الحكيم وجميع احوالها ينبع منها حلياناً على باش لاتدرى كاتب
وانت تدرك الابصار وانت العليم بغير و لا تدرك الفقول وانت تدرك المقول
وانت العزيز العظيم وجميع احوال سرور باش غايتها حق ياتقونه وانت فرسان
ان يفتح على وجتك ابواب العناية والبركة انه هو الفضائل الكريمة وهو الفضول
البعي من لدن عذيك و على الدين تشكوا بحسب الامر و كانوا من اشر الخلقين

ش انت انت فارس حبيب ايات

بسم الله الرحمن الرحيم

كن بالي عرش واشراف پيكره وستان مشغول امرور بايد اهل بهاد اصحاب سخا هم رأ
منك نهاده بچوپ كسب ارتفاع وارتفاع، لكنه مباركه است باديک و قرار غمیت و آند و بما
مینی تشیث جویند يا ورقی اسمع مذاقی ان بجهد کوب الی مکوئی و پیرگاس بسید او اوضاع
المستقيم قولی کارک سخدا کارک مکوئت الاسماء، باذورت قلب امتك بدور معرفت لذت
لهاد، فربه ای ساخت عزک وبساط تقدیک اشکاب بجهود ک و شمس خاورک ان تقدیک
ما نینین لرک و عنکبوت و اقدارک و انتیک اکانت المقدمة على باش، و فی قبیک
ذمام من فی اتسوات والا زین ای رب ای امتك و ایش امتك ما اردت الای دلیل
جوک

بِكَ وَلَا تُنْكِبْ قَدْلَى مَقْدَرَةِ لَمْبَكْ اِنْتَنَاتْ حَوْلَ عَرْشِ عَنْكْ اِسْكَنْ يَهْمَلْ
الْعَالَمْ وَمَيْمَوْدَ الْأَمْمَرَةِ اِصْرَى بِاسْكَنْ الْأَطْلَمِ الْأَبْرَى انْقَدْرَى اِلَّا سَقَرَةِ الْأَكْبَرِي بِجِئْتْ قَنْبَنْي
سَلْطَةِ جَادَكْ وَظِنْمِ الَّذِينْ كَفَرُوا يَمْبَكْ وَاعْضَوْهُنْ قَنْ طَوْكْ اِنْكَنْتْ الْمَقْدَرَى الَّذِي لَمْ
تَجْرِكْ قَوْهَ الْأَمْمَ وَلَا تَنْكِبْ سَجَاتِ الَّذِينْ كَفَرُوا يَمْبَوْمِ الَّذِينْ لَالَّهُ الْأَنْتَ الْمَقْدَرَ الْيَقِنُ الْعَلِيمُ

اِنْكَبْرَى تَرْمَهْ
يَهْمَلْ

ش جَابِ مَيْزَرَادِيْجِدِ الدَّى حَسَرْ وَفَارْ

هَوَانِ هَنِيْ بَاهْنِيْ مَكْوَتِ اِسْبِيَان

٣٩٩

سَجَانِ سَنْتَنْ اِنْتَلِ اِيَّيَّتْ وَفَقَحْ بِهَا الْوَابِ الْعَرْفَانِ حَلِيْ مَنْ فِي الْمَكَانِ تَعَالَى الْرَّحْمَنِ الَّذِي نَهَرْتَهُ
مَا كَانَ كَنْوَمَانِ اِنْزَلَ الْأَرْزَالِ يَا اِلَى بَيْسَهَ، اِنْ اِسْتَمَعَ اللَّهَ، اِنْ مُطَطَّرِ الْبَقَعَةِ اِسْتَهَ، اِنَّهَ لَهُ
الَّهُ الْوَغْرُدُ الْوَاحِدُ الْوَحِيدُ اِصْمَرَ الدَّى وَعَالَكَنِ الْأَصْلِيِّ الْمَلَكِيِّ فِي الْمَنَامِ نَيْمَانِيْ وَجَدَ عَرْفَ الْقَيْصِعِ وَقَلْبَ الْأَيِّ
اِنْي اَعْضَعَهُنْ اَفْتَيَرْ هَنِيْوَمِ فِي اِنْجَذَبِ اللَّهَ، اِمْلَأَهُ الْأَطْلَى وَاهِيْ بَعْثَةِ الْعَدِيِّ وَالْقَوْكَبِيِّ
لِيْ غَنْدَهُ وَحَمَابِ يَا حَمِيدَهُ اِنْ اِحْمَادَهُ بِهَا شَرْكَ بِالْلَّهِ، وَسَكَ كُوَثَرَ الْوَصَالِ مِنْ يَهْلَكَهُ
فِي اِمَالِ كَنْ مَشْتَدَدَ بِهَارِبِي وَقَانِي مَنْ صَدَرَهُ اِصْرَى وَنَاهَنَتَهُ بَكَانِي صَلَشَانِ لَانْكِنْهُ ضَنَّا
الَّذِينْ هَنِيْ وَابَلِي، هَنَّا بَيْبَ اِنْ اِدَكَنْتْ حَسَرَادِيْيِيْ بَوْجَهْ وَشَرْبَتْ دِيْنِ بَيْبَانِ

وسمحت نادا، المتصورة في طور العرفان
ندا نسل انة بان يُؤيدك على ما يُشتبه لا يُسمى
ويُرثيتك ما يُشتبه به ذُكرك بـ دُر و ام اسماً اعني ان ربك لم يُقدر على بايشها، لا الالا
هم العزيز الونا يُب كذا لك اترن الايات وارسلننا اليك لتجذبكم الى مقام قضم انت هاد
و تخلص بين العبا يا حكمة وابيان لا مطرالي العلى، وضوضائهم ولا الى الامر، و خلاهم
سوف يأتي يوم فيه يذكر، فتشي في ايام ربك مولى الانام كبر من قبلى مثل اجيالكم ثم لا يذكر
بما اترن لك لعل يتومن بما فات فهم في ايام انت رب الارض ابابست

ش

قد توبك ان رشية الى اسف اظر لرسا، ولكن ان من كثيرون من السجدين قد مسحتم اذاء اذى
اشدتهم بذم من دون اذاته الا اذى من المالكين ان انت لهم بذمهم وذمهم وذمهم وذمهم والى
كل اخرين بعيد قل قد خلاكم الله اذاته لا توجهون بقوله ذروا، الى اسد ما كاتب الله
يرجى من افوات الحكة والمبين فهذا اسباب المبين قل في يدي شرك او فيما عندكم ان انصذوا
ولامون من امثالين قد تجده كل جنة لامری وادع عن كل بمن الله البران اللذان امسني
غافرات ورعنون «اضركم ما حصلتم كذلك يضحك القلم الارضي فضلا من حسنة ان تتم ان ادعا فدين

إنه لا ينتهي ولا ينضي أمر قد جعله الله مقدساً عما عدكم يشد بهم كل حارف بصير إيمانكم إن تمروا
الذين كفروا بات ولاتوا هرضا من الله أقول لهم يا ملائكته ثم أسبعين والمرسلين إن أقصد هؤلئك
الآلهي أقسى سيدة لهنستي لادامتهم الوقين كذلك أتنيكم ولو حتى من أقبل آنهم من هن إبليس، وأنه
اخضر زماني حباب التسuir طوبى بصرة توبه ونقسي قبل أن أتساقيركم كذلك يحيى زمان
يشاهد عن عبادة ويزيل لمن أراد ما يثبت به ذكره في الابداع اذ لم يوقن العبد ولقد يزد
ـ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قد صرّكَ بِكَ لِخَلَا، إِلَيْهِ بَرَفِي اسْجِنٍ وَكَانَ يُرْتَأِصِدُهُ بِالْكَلْمَاتِ الَّتِي أَبَيْنَا نَاهِيَةً فِي سِيلِهِ السَّيِّئِ الْعَسِيُّوم
وَادِرَنَا النَّفَسَيِّ وَلِمَنْ مَحِيْ وَرَبَّكَ الرَّحْمَنُ جَوَالِعِلْمٍ مِنْ أَوْلَى وَهِيَ ذُوِّي الْيَقِينِ كَنْتُ مِنَ الْمُسْتَدِّيْنَ
فِي سِيلِكَ لِعَمْرِي بِسَدِّا إِرْجَاعَ تَوْجِيْكَ طَرْفَ اسْتَهْ وَأَمْلَى يَكِيدَهُ مِنْ هَارَلَيْهُ وَلَكِنْ لَنْ هُمْ
لَاضْفَقُونَ أَتَابِرْ جَبَكَ هَذَا الْمَقَامَ كَبِيتَكَ جَرْسَنْ هَشَمَدَ فِي سِيلِكَ لَرَبَّكَ هَوْ لَهْمَوْرَدُو
فَاعْلَمَ بِأَنْ فِي شَلْكَ لِكَ الْأَيْمَمْ مِنْ إِقْوَمْ عَلِيْ ذَكَرَهُ سَوْدَدَ الْأَسَمَّاهُ مِنْ عَبْرَهُ أَكْبَدَهُ أَسَمَّ فَلَزْ بَغْيَرَهُ كَلَّا
وَمَكِيْونَ كَلَّرَنْكَ لِكَ الْأَيْمَمْ بِسَلْرَكَ عَلَفَتَهُ وَأَكَّلَهُ فِيْهَا بِسَلْطَانِ رَبَّكَ الْعَزِيزَ الْحَمْدُوَهُ أَنْ هَلْمُ
يَعْمَلُ هَوْ أَكَرْ كَبِيتَهِنْ الْعَبَادَهُ كَبِيكَ نَرَقَ فِي دُونْ هَمْرَلَهُ مِنْ زَهَهُهَا فَأَنْهَا إِدَاتَ لِرَعْدِهِ كَبِيكَ عَلَمَ كَثْبَنِي

و لكن ان سخن مجبرون ان اطلع عن قلبيين بقدرة و كثب العلى الاعليم ثم ادخل مطر المكرين
من ماء المدين ان الذين كفروا بالله فاطر السموات السماوات كل قوم دعوا لهم قدراً القديم على فلان ابران ان اذاركم
الرسول الذي طعن بسيده ان تغوا الله و رفعوا الله الذين لا ياشرونكم كذلك لعنة باسمي يقىدة القفين اقبالاً
او يرمي ضئلاً فوضع و فندنكم بالجراح غير ممنون ان فتح بذاته شنك سبورة الله المبين اقسام
سترة

صاحب ميرزا عبد الحميد حلية بباء الله

جزء اثـ ٤ العـ اعـ

كتاب رقم من فلمات الدجين القديم ولوح مطرور من اي يراحته من يراحته ردتكم فان
پا بعد الحيد اسمع فداء، الحيد ادا يذكر في الحجن الا عظم في حين يكون تحت فني اربعون، بما كسبت
ايمي الدين كفروا باستهانةكم اليوم الموئده قد وذكرناك من قبل بلوح روح من قصه يزعن عليه ذكر
العزيز العودود طويلاً كاب باشربيت ريق الاستفادة على هذا الامر الذي به ارقدت فرضي الان
واضطربت الاقفة والقلوب خدمه اخرى كوشرايتها، باسمي الابي ثم اشرب منه امام
يايك ان شنك سلطة الدين كفروا بايثاده والمشهور قبل عشر العمال، ناسه قد ائمه العهد وكم
الظاهر سته على عرش الظهور وخلق باعلى الذاهـ بين الارض و السماء، قد ائي الملك الملك
وقد دربت مكان وما يكون كذلك ارتفع حفيت سدرجه ولذليـ اشـ طـقـ فيـ ظـقـ فيـ ظـقـ المـ حـمـ وـ اـ كـ

من قبل

٣٨٧
من قل اوكى وبشرهم بعلتى وذكر لهم آياتي وفوجئهم بالشرق من في قلبي فيه المعلم الواقع لك
اطهير برب العيان نهائى الحكمة وانتسبين بعذرا من لك الرحمن طوبى لقوم تصرعوا وآمنوا وويل لك عذاب
محبوب البيضاء المشرق من في هاماً حتى حبك وعلى حبك ومن حبك من لك الله يراك

الغريب و اتشهد متبرئ

الافتراض الا باجي

٤٠٣
تبارك الذي اترى الآيات و جعلها بيتات لمن على الارضى ثم هو المقدم العزيز بالحكيم قد
ازال لامة الابية من بآءا لم يحيط علی بيك ان لسان تبارك الرحمن الله طهرا حتى بعد الاسم اعظم
طوبى لمن تقربوا اليها فهم من اصحابي يك بـ بـ عـيـنـ وـ الـذـيـ مـنـ عـنـ اـنـ مـنـ بـ يـنـ فـيـ
كـرـيمـ اـنـ اـسـخـوـنـ بـلـ بـيـةـ بـهـ الـنـدـ اـلـاـصـيـ تـاصـيـ بـهـ اـنـجـبـتـ اـلـشـاءـ وـ اـسـخـوـنـ هـنـظـمـ يـمـ اـنـ
اـشـبـرـ اـخـرـ الـبـيـانـ فـيـ اـيـامـ رـبـيـعـ رـحـمـ رـحـمـ اللـذـيـ كـفـرـ وـ اـتـسـادـ اـوـاقـيـ بـهـ اـلـقـوـيـ الدـيـعـ اـنـ اـسـخـوـنـ مـلـهـ
حـبـ اـسـدـ عـلـيـ شـائـرـ وـ رـوـنـ اـكـوـرـ عـنـ دـرـاـكـمـ هـذـاـ يـقـنـيـ لـمـ اـشـبـتـ بـهـ اـذـلـيـ لـفـيـ كـدـكـ زـلـتـ
الـآـيـاتـ وـ اـنـجـرـتـ الـبـيـتـ طـوـبـىـ لـمـ اـرـبـدـ اـلـيـومـ الـبـدـيـعـ وـ اـسـخـوـنـ

٤٠٤
بـسـمـ الـجـيـسـ شـيـعـيـ مـنـ فـيـ الـمـكـانـ

يـأـمـيـدـ تـصـرـيـكـ يـكـيـشـ يـكـيـشـ لـكـ الـفـيـرـزـ الـفـيـرـزـ وـ وـ بـدـنـ مـنـ عـرـفـ الـقـوـشـ وـ الـبـشـاـلـ اـنـ يـكـ

۳۸۸
او با هم آنچه طوبی کاش میگردد خلاصه همه من ذکر است ریک و رب العالمین اذ افت
بلوح اند قم و خرد مید لاطین ان شما شریب من تحقیق این بیان کوثر المعرفان لآن ات هد رفیل رف
من حروف قاتم بخواهیک و اشیان و لایستم بحال الانفسه العالم الجیط نیها که با فوت بنده
المعلوم و شربت رحیل اوصال اتن هن لفضل میین اتن الہم، حیک و ملی فیل زیارت

له من له ان حلیسم حکیم متبره

ش ش جانب عبد الحمید علیه السلام، اته

۴۰۵
هو الشاعر من انشق العلی

یا جهه احمد علیک بهاء، اته و خایمه افعی فی نسکع بشروانگ که اینجا آنہ رب العالمین آنچه
الاعظم ارادان پریل کیک من صفت فضیل نیای انسانیه و ایلاف لعمر اند لایعادل بینه الکافر که
و بیان اینها گون کا شخص میین الا زکار ریشه بذلک کتابیں المیین که حضرت ریک لهی المعلوم
من عرف ریک نه مقصود العادین و شدکل کاته منتهی شنیک بادیل راه رحمت و ریک الفتوح
الحکیم نشئی اند این بیک علیاً بامدین عباره و کیک یترتب الناس ایه و یهدیم کم صراحت
الستقیم قد ارسل ایک من قبل عیل کیک الیاد بایات اته الملک اسکن العدیم الحکیم کن
ما هناییان نسلیت به اسن العالم و قم علی خدمت الامر تعالیم یتم پیش قاصد مریب الیه
المشرق

الشـرـقـ منـ اـنـقـ سـاـ، بـيـانـ صـلـكـ وـصـلـ منـ صـلـكـ وـصـلـ اوـلـيـانـ هـنـاكـ الـذـيـنـ بـنـيـهـ

سـآـلـ وـمـشـكـوـاـ بـجـلـ الـمـلـكـ الـمـلـكـينـ سـبـرـ

سـشـ جـابـ كـرـيمـ صـلـيـهـ بـهـاءـ اـتـهـ

بـنـمـ خـدـاـوـنـيـكـ

٤٠٦

اـيـ كـرـيمـ اـنـ، اـتـهـ بـعـاـيـتـ كـرـيمـ دـرـطـ سـرـدـ رـبـ الـعـالـمـينـ سـتـرـجـ بـاشـ وـلـصـوـحـاتـ
سـرـلـهـ اـزـهـاـ، فـلـ فـازـ ذـكـرـتـ لـدـیـ الـفـرـشـ بـوـهـ وـخـواـهـ بـوـهـ وـاـیـ اـزـ اـظـفـمـ غـلـاتـ الـمـسـرـهـ
اـيـ كـرـيمـ كـرـهـ مـرـاـحـلـ کـنـ کـرـشـاـیدـ نـوـسـ ضـعـيـنـهـ اـزـ ذـکـرـ بـاـکـ بـرـیـ بـجـالـ حـبـ وـقـدـرـتـ قـلـيـهـ فـهـ
سـوـدـ بـشـاـيـهـ دـيـاـ وـبـيـاـ آـنـ اـخـوـسـ اـرـزـقـ ضـعـ تـحـاـيـدـ کـلـ، خـلـاقـ الـعـيـهـ هـاـيـ اـيـمـ نـوـرـهـ
ظـاهـرـ شـوـذـ اـيـ كـرـيمـ بـادـهـ دـوـ حـائـيـهـ مـضـيـهـ اـمـاـدـهـ وـسـاقـ اـصـدـيـهـ مـوـجـدـ وـلـکـنـ اـکـرـبـ بـرـیـ مـنـیـعـ
وـحـرـوـمـ شـاـبـهـ مـیـشـوـذـ حـتـ بـجـالـ بـلـورـ ظـاهـرـ وـخـلـقـ درـنـایـتـ اـشـیـاقـ مـشـاـقـ
مـعـذـلـکـ عـشـقـ اـرـمـعـشـقـ حـرـوـمـ وـرـتـیـهـ فـرـاقـ دـرـ اـحـرـاقـ لـدـ اـنـادـیـ وـنـاصـخـ وـعـلـمـ لـامـ
دارـهـ تـاـبـ اـنـدـ کـهـ سـبـبـ منـچـیـتـ وـعـلـتـ بـعـدـ چـهـ لـعـنـیـ زـعـبـ وـتـعـلـیـمـ مـحـاجـ بـیـسـتـهـ
ایـشـانـ بـمـرـلـهـ حـیـونـ شـاـبـهـ مـیـشـوـذـ وـصـینـ رـاـوـیـنـ بـنـایـدـ آـمـوـخـ وـچـخـنـ کـوـشـ اـشـیـانـ جـنـکـ
بـعـاـسـتـ رـوـنـ مـضـعـ شـ خـوـمـشـاـبـهـ بـیـاـیـهـ وـلـکـنـ دـرـ کـوـنـ حـیـانـ بـایـدـ بـلـعـةـ رـجـمـ بـاـهـ بـرـهـ

که می‌دارد و یا ملت اخیری حاوی شود و حایل گردد ایشانه عبا و یکه بعد از آن اخراج ندا
باقی ارضی توجه نموده اند و با این مستحبه که احمدی قادر بر اخراج آن خواسته از شهر
احدیه نیست از تسبیل بیان رحمن در کل حیان نوشیده و می‌شوند و بگذشت امیریه
و مشاهده نادوی این نتوس به باعطف حسن و فضای مشتقاته هفچانج لذابید آجی
آئی بجهت و بیان برای من تجزیه اقدام نمایند بضمیر ای او آل و بضمیر با اهال و اعمال
و بضمیر با اخلاق سلیمان نمایند و بشیر احصیه کشند اعمال حسن و اخلاق روحانی
بفضل مبلغ امراء بضم از این محظوظ نباشد که عالم نمی‌ستند و کسب علوم خارج
نموده اند خلاصه در زمان رسول خواکه بعد از ظهور آن نیراعظم جمیع علم و ادب و حکم از آن
شریعه عرفان گنجویم مانند و ای اوزر که راجع غیرم بود بجز در اقبال بعضی متعال بجهت و بیان
از قلب و لسان حاری و حال جمیع علم را متوجه کر شن پس من مشهده مینهانی و حال اگر
در اول امراءه بای او هستند نداشتند تعالی اهلیم و اهلیم اعلیه کم علی ای
آنکه لوم القتل و القتل ای که باقی باقی فی الحقيقة اقبال نموده با اینها
می‌شود آنچه سبب دایت بر تیره ماشد بگوای جای این شما طبای خوی بوده وستیه
به بجهول و قوه العیته بدراي ای اسم عظم امراض بالطیه ایم و مرد عیون ایل عالم را هم
نماییم

نایند و شن بینشید تا کل بیشتر عالم در ایام مکاتب قدم توچین نمایند لذا باید کل پیش
 اماست و ردا آه دیاست و شعار صدق و راستی ظاهر و باطن خود را ازین نایند تا سبب
 خلو امر و تیریت خلی کرد ای طهور از باری جزای صد و دوادت ظاهرو نیا مده چنانچه
 بیان از قسم روح حس جایز بلکه لا جل ظهورات کمالیه در نفس انسانیه و ارتفا، اراده
 الی المخارات الباقیه و مایصده عقولم ظاهر و مشرق شده تاگه کل فوق مکان
 و مکونت شی نمایند لعمی لا اخرق انجاب فیهد اخاقم لستیرن الارواح الی سخن
 ربك فائق الاصلاح و کمن چون بجکت امر کنودیم لذا بعضی از مقامات اسرور داشتم
 تاجذب محترز نام اختیار را اخذ نماید و کلی دادب ظاهر و مابین بریز شی نمایند و سبب
 همایست ناس شود بعضی عقول شاید که بعضی صد و دوادت مذکوره در کتب الائمه را اجل
 حدم اطلاع بر مصالح که نهاده در آن نقده بقی ننمایند و کلی آنچه از قلم قدم در این طور
 اخطم در اجتماع و اتحاد و خلاق و آداب و اشتغال باشد منبع به الناس جاری شده اند
 انکار نموده و نمی نماید مگر اگه بالمرة از قتل محروم باشد اگر اخباری آنی بطریز آنها
 و صدق و راستی هر چیز نباشد ضریش بخود آن افوس و همیش ناس رایح او لآن ^{نهایت}
 اینها محلی نامن کلته الائمه و اسرار مکنونه را نمایند و نخواهند شد و همان سبب ضلالت و غریب

ناس بوده و خواهد بود و عن و رأته فراته و فضیله و حدا به است و سخنه امکن
 مذای رحایزرا از قلم روانی بلسان پارسی بسته لغتی اش چیزی کانی خاص لاتریل ا
 آن تجیمات ها الامر الدی شرق من ای آن طرف ریگ العلیم اکیم اگر جمیع بر زیر چیز
 بالقدر اخرق نمایند و صیر قلم اعلی را که در قبیله نوزاد بازن مکانی سامن تفعت صنای
 کفت ندگل بجان بسطر جهن تو خوب نمایند قد منعهم اجوه حصم و هم ایوم نمی خصون
 ای کریم شمس کل کهی که از مشرق اراده مشرق و طلائع شد هر صاحب اصری
 اور اک آن عناید و آن کلک بشای شمس طاهره روشن و پذیری است مابین کلامات یعنی
 ایوم دوی نیست که قلم اعلی بین ادکار متعول شود ینفعی کل نفس فیض ایالواد ایام
 اللہ امن الانف الاعلی بیفع الوری عن دراہ یاقوم سجول انته مقبلی ای مولا و ولیتوان ایک
 یا محظوظ من فی النعمات والارضین اسان رحمت در رفته بیان باین کلمه مبارکه بیان
 میسر باید لزمال ذکر آن تیر عظم لا الہ الا ایا ان یا خلیلی یا فی عبدون بوده و خواهد بود
 و آنچه در این خاتمه از قلم مبدع انسا و صفات جباری شده نظر برجست سابق بوده که جمیع
 ممکن ترا احاطه فرموده که شاید اهل مكان از کشور جهان که از جهان درست رحمت رحمت
 محروم نمایند ائمۃ المؤمنین الرضیم سید الدی کان غنیاً عن اهل المیعنین بعضی راهیں فرقان و بیان
 کرد

که در عقبه و قوف و پای عقبه از تیاب و امثال آن توقیت نموده اند این اثربرآوردهایست
 که از قبل این قوم بوده بگوایی عباد امروروزیست که بهید خرق جمیع اصحاب ناید چنانی
 اهال امر را گوئیست و بحال قبال باقی هال قبل توجه ننماید چنانکه سیل رحل به است
 ایدی اللهم عین منبع شده و با مری جز بمال هم منظوم را نظر بساشد چنانکه باهیں ناس
 کلمات موحده و مصلحه لایخنیه بیار و همان موهومات بعضی از اهل بیان از این تیر را گرفته
 افتن امکان ظالع شده منبع نموده و محروم ساخته و آن نفس بقیت بیدار است و
 مشاهده میشوند بگوایی گلگشتگان و ادی صدرات که امیرک از موهومات مختلف
 نزد شما صدق بوده و راجحه صدق از اواستشام نموده اید لا و نفسی کجی که بجزت
 الی حقایق کم الموسوس و بنتی الامر لسه لمیین ناستیم هزار نسخه او زید نفس من چنانکه
 در شری و حوم باشی زن، و اولاد مقرر اد بودی و بآن او همان محتفظ تکنگه ناکرد آن
 الف سنه بچه مهستک بودند فوالذی انطقنی باشی قلم شرم دیگر از ذکر آن نفس نمیتواند
 متحجه آنچه در ذکر آن نیز اعظم اینی قائم باهیں آن قوم بوده صرفی از آن شخص مذاشته
 و عذات مذکور نمیگوید و پس از آنکه برگش معلوم و مبررس شده این کی از موهومات
 آن نفس بوده بعد از اینکه قدرت الهیه خرقی تجاپ نمود بعضی طبع شده اینکه

مهربه هات و گر کرد میں آن قوم است و ما حال خرق شده باشد بجان فیم مشاهده نماید که
 ان بزرگان این بیشتر صدر مرد و قلب فیراید معتقد اون گن لاشرات والکلام شطر
 امر توچه غاید بگو الیوم اویم رسید و از تاب فیست اون اخرو قلبا زار گفته رکم العزیز او را
 ای جای من آخوند سر انصاف مشاهده نماید این مظلوم در قلم ثعبان و در جمع حیان
 بلایی بر او وارد که احدی خیر اند محظی نه و نقش رالاتفاق خود را که شاید از اتفاق قدر
 خالع شوید تا حاکم ابداع و اختراع از شمار و شن و هنر گردد قدر خود را بدیند و از مو
 سبب تضییع امر شود میین ناس حسرت ز نماید قل بل ایست عرفهم توجهات هدا آنها و هم اس
 فیه من هنالی سکم رکم العزیز اگرید ایکریم اگر چه تعذیت قلم اعلی را آسمانه و کل نی
 دیگر قدر نویم سجیک انتقام را آئی اسلک با حاکم آنها پر تراست امداد ریشکش هنر
 آیات قدسیا و سلطنت شمس شیک و احاطت روحشک من فی ارشک و سماک
 باش کبس اللہ یتم امنوا اثواب الاداء و الا نقطع شم احمد بهم الی مطلع اللہ یه است اخر
 شمس الاتقیع لیطبریم تقدیس امرک میں عباد ک و تبریز اسکا کم فی ملکشک ایت
 انت الفتی و هم الفترا لاما خذهم با غفلو افراهم هم افسریم لانهم حلوه ایشید فی
 سبیک اون عقولا عن بعض اوامرک و لکن سرعو ابتلوبهیم و اچدم ایک راضظرانی
 خلیلی هم

٢٩٩

خلیلَهُمْ فَانظُرُ إِلَى نُوَارِ الْتِي أَشْرَقَتْ مِنْ أَفَاقِ قَلْوَبِهِمْ وَلِدَيْهِمْ الَّتِي وَرَدَتْ عَلَيْهِمْ فِي
 سَبِيلِكَ شَمَاءِهِمْ بَعْدَ لَكَ عَلَى مَا يَرْتَضِي إِعْلَامَ امْرِكَ فِي بَلَادِكَ وَرِبَابِكَ
 عَلَيْكَ فِي بَلَادِكَ أَكْثَرُ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلَى مَا تَشَاءُ فِي قَبْصَكَ مُلْكُوتُ الْأَنْشَاءِ
 لَا إِلَاهَ إِلَّا الْمُحَمَّدُ الْعَلَى الْعِظِيمِ أَكْبَرِيْمُ وَصَاحِبِيْمُ الْحَمَّةِ رَاجِبُهُنْفُزِيْنِ ذَكْرُ
 نَائِيدِ وَقَدْوَتِ كَنْيَدِ كَهْ شَاهِيْدِ بَجَارَادَادَهِ حَالِ شَوَّهَدَ ذَكْرُ مَنْ قَبْلِكَ مَكْلُونُ
 وَذَكْرُ قَلْبِكَ سَهْدِيَارَبِيْ العَرِيزِ الْعَسْفُورِ سَهْرَهُ
 جَنَابُ كَرِيمُ عَلِيَّهُ بَهَاءُ اللهِ شَشَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

٤٠٧

هَذَا كَتَبٌ مِنْ لَدْنِ الْوَآبِ الْوَآبِ الْمَنْ بَاتِرَتِبِ الْأَدَبِ الْأَبْ وَفَازَ بِالْجَمِيعِ الْعَظِيمِ أَدْمَاجِ بَعْدَ الْأَمْ
 الَّتِي جَعَلَتِهِ مَيِّمِنَ عَلَى مَنْ فِي الْبَلَادِ قَدْرَتِنَ الْبَيَانَ لِمَدَّ الظَّهُورِ الَّذِي يَأْشِرُقُ الْأَكْوَافَ
 فَلَمَّا تَلَقَ الْمَيَخَاتَ وَطَهَرَتِرَلَ الْأَيَاتَ أَخْدَتِ النَّاسَ شَهَادَاتَ الْفَدَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِاَسْتَهَ
 مَا كَلَ لِمَدَهُ وَالْمَأَبَهُ مِنْهُمْ مَنْ تَابَ فِي اِمَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ بِهِ اَخْيُونَ الَّذِي هُنَّ
 اَشْرَقَتِ الْأَجَانِ فَلَمَّا عَذَنْكُمْ عَلِمَتِهِ اَمْ عَنْدَ رَكْبِكُمْ فِي الْكَتَبِ لَا يَسْبِطُ بِعْدَ عِلْمِ
 مِنْ مَيِّدِ الْأَرْضِ يَشْدُدُكُمْ كُلُّ عَارِفٍ بِسَارِ فَلَمَّا خَفَرَكُمْ سَارَتْ بِاَمْرِهِ اَفْكَنْ قِيَامَهِ بِعِلْمِ

الذي أحاط الامكان به وكم يأخذكم ستره بذهنكم التي التبس من السدة التي أتت
 في اعلى المقام لعمري لا يكفيكم اليوم ما تزل في البيان الا بعد ان تكون الله اذا نهره فيكم
 المرس وقطني سان الكبيرة والكبيرة الواحد المقدار العشار قد اختركم البيان بعلمه ^{الله}
 ان افظروا يا اول الابصار قل ياكم ان شجاعي اباني في بيان من جن الظهور والشرق على الـ
 من اراد ان يصرفي بغيركم من عنده اته لا حجب اغلى عند افعى المتعال من اراد ان
 يطمرني بيفي ان يطرد عيني كذلك فتحي الامر في الالوان قل اعوذ ولا جلو ما عندكم
 ميزانا لمنذا الظهور الذي اشرف من افق الارضان قد تلمس كل قطلاس باسمه ويزهر الصراط
 ونصلب اليزان ليس لاحد ان يقرب الرزب اته يقرب من شيا ^{شيا} بيدك ان عنده
 انة لا العصارة المختار لو يضره احد ما تزل في اسبستان ليسوح باوره من المظلوم من طلاقها
 ان ياكريم قد حضر لدك الكنز كـ وابينك بهذه اللوع الذي منه لا خير لا مرشددة
 وسلطان ان اشكرا سدر بارسل يرك فتحي فتحي فتحي انته وبمانة وظلت باشك
 اذ كان بين ايماني لفتحي لا تحرن من شداد الدينا قد ورد علينا اعظمها ان اصبرك صبرك
 انة لا العصارة الصبار قم على خدمتدين الناس ^{هـ} اغبنيك وللذين اقبلوا الى قبلة ^{هـ}
 طوبى لك بما فررت بذكر ربك وظلت ^{هـ} بين العباد انت ايها ملوك وصل من ياك
 الذين

الذين استقاموا على الامر وفوا بالباقي ثم اذكر اذكى من لدئ المعلوم قل
ان اذكري اذكنت في البيت بين يدي ربک العزير لا تأب وسمعت نداءه الا حالي
اذ ترتفع توجهی هن خلت ايجی بک لذک شاعرک اذکان نیر الافق

في السراق سرارة

باب مرتفع عليه بهاء اتم

هو اثناه اتسع

يامرتني عديک بهاء اتمه مولى الورى مبشر ايسليمور عظيم ميزرا يکل زيرا کي اتست
کدکرته در ساحت او ذکر شود امروز خزان حالم بکله رضا کار قلم اعلی بازگشته معاویه
تماید طوبی از برای نفویکه بکله فائز گشته اند و دارای لوح آقی شده اند آنچه برایها
وارد کی در حیضه سبک که بجهان میده شده مذکور و مسلط ربع عالم فضیب ولیاست
و خارت آن قمت ظالمین و معذبن عنتریب و شن بستر راجع
دوست بنظر اکبر محمد کن مقصود حالی زا
که ترا آناید نمود و بآثار قلم اعلی فائز فرمود
امه علی کل شئی قدر بر سرارة

هو العالم سجين ثقي وكل راهن لا يرهن

فبحان من خلق السموات ببره وفتح في الصور واجعل به قيادة الذين هم اقطعوا الى آلة
على رفوف احجارا بين يدي انت مرتاحا وشبروا عنى سبل العرش «او قد وابراةه ووجهها
رواجي لعمريص عن صرطلا كان باسم اته في طلاق القدس مشترأ كذلك عذيب من اسرار العالم
ولعنة عذيب ما ينتيك عن الذين يطعون انتم عزوجا الى معابر العلم لتعرف سبل العلم «اوكذلك
وستقيمه على الامر واطلب على معارف التي جعلت اهله خلف قباب الفضة ليكون عن العذيبين
مشترأ قل يا قوم خلوا عن اته ورسكوا سبل لبني والفتح ، ولا ظلموا بالاته طلاق اسود الارض
محكون من الذين اهم كانوا في امراءه طهدا اهم الذين انا اير واسبيل الفروس لايحة ودلاهم
سبيل وان تحر عليهم فنمات الك فوتستيقن وه لانفسهم سبيلا ذكرا لهم كفروا بالاته وآياته وكذا
من المؤمن عرضوا او سكبوا على اته في امره الذي كان ا يصل شمس عن افق الرؤوح مشترأ قل يا قوم
اما شهدون كيف اشرف الشخص «والاح النور وكشف الحجب وقام اته في طلاق القدس ويشير
الورقة قد اتمه بعده التي تتضمن عنده كل من في الملك اذا فاصحوا ايام الملك لعقل يكون من اهله
مجده بما ذكر ارجعوا على نسكم ولا تخربوا ذوا واحكم صيفي الدنيا ونهرها وتحبون الات في امره
كان عن سبيل اعدمه مرفقا ثم اضم بنا ارسل ايك كثي من قبل واذكر ذلك فيه بذكر ابنته ضي عن

كرج

144

لبن يقدر اصحابه بحرف منه الامين ش، ونک وکذا لک خبرک باخبری من قلم الابد ع
لتوقیت: ان اش کان علی گشتنی معتقدا و نک لاتخون عن شیی ولا تخفیت من احمد ع حفظ
ملک الحکمات ثم اقر لها علی الذين بهم امنوا باشد تكون لامر الله في افسک غصرا
سازمان

أبو العالى الله علی

11

وَإِنْ لَمْ يَتَسْرُّوا فَإِذَا مُظْلَقُوا بَاتِّهِ مُضْرِفَسْهُ بَاهَةٌ وَيَرْجِعُ إِلَهُهُ بَاهِيَّهُ وَهُدَاهُ سَاهِيَّهُ هُرْجِزُهُ غُنْ عَزَافَهُ كُلُّ الْأَسْلَامَهُ قُلْ
وَهُوَمُ نَاظِرُهُ أَنِّي قَرْوَنْ الْمَاضِيَّهُ وَنَجَاضِيَّهُ عَصِيمُهُ بَيْثُ كَوَافِرُهُ كَلْكِمُهُ قَوَّهُ وَكَلْكِمُهُ عَرَّهُهُ وَاصْلِيَّهُ كَلْهُهُ وَكَلْهُهُ
وَهُبَّهُهُ الْأَلِيَّهُ أَقْسِمُهُ دُوقُهُ بِالْأَعْدَامِهُ وَرَسْبُهُهُ الْأَنْتَرَابُهُ كَابِدُهُ وَاعْنَهُهُ أَوْلَهُهُ وَهُنَّ الْمَوْهَأَكِيَّهُ الْمَلْدُومُهُ وَأَنْتَمُ
سَرْجُونَهُ أَسْيَمُهُ وَسَنْدُونَهُ حَمَّاَكِتُهُ بَيْدَاهُكُمُهُ وَعَمَّاَكِتُهُ بَيْدَاهُكُمُهُ وَلَحْفَتُهُ عَيْنَاهُكُمُهُ وَلَكَلُّهُ أَتَمَ عَلَيْهِمُ
فِي الْأَكْبُرَهُ أَبْلَهُهُ طَدَهُهُ وَهُدَاهُهُ سُطْرَهُهُ كَعَصِيلُهُ لَوْلَاهُهُ عَنِيَّهُهُ ثُمَّ إِرْجَبُهُهُ إِلَيْهِهِ فَيَرْطَمُهُ فِي قَلْمَنْيَهُ أَسْتَنْدُهُ
بِالْأَصْحَنِهِ كَمُكَلِّنَهُ تَقْلِيَّهُ بَارِدَادَهُكُمُهُ تَصْلُونَهُ وَهُكْكِرَهُ كَلْكِمُهُ وَلَلِيَنَهُ سَنْتَهُ بَانَهُرَادَاهِهِ وَكَانَهُ لَدَهُنَمُهُ

کانونی مواقع الصدرا خلوت ۱۵۲

آن آنده در هیچ امور منکر علی الله مرکت فرمایید و حزن پنجه را دهید و ایشان را بخج میگامائی فرماید
که همچو که میگویند میگویند میگویند میگویند میگویند میگویند میگویند میگویند میگویند

ثواب و السلام على من أتني بهدى مرسول وأصل شه

۱۰۷

یاد محبوب عالم

ایجاد نیت قیس طوراً کم قدم در عرصهٔ عالم متصفح هست و آنوار جوش ازاق بدهش شرمند
لکه هر قیس دو اقبال نموده و از دفعهٔ گشت او از این توپید دستگیری شد و بگوییست همکاری

مقام دور بند از رای بودی از قلم اصلی گرسب از حق نبود است. بودی آن از سرشاری طیین گفته شد و در میان اینها
اللیم حکم این مقام منوط با استحامت بوده و خواهد بود و استحامت آنست که تھاد و صد همیشین برگان نگاه
برگ و دخالت برگان و محیط برگان دانی و دو نشان در ساحت این مخصوص و فاعل شمری لمیزیل ولایزیل شرک نشانه
و خوب بوده اشت اگرچه زنگنه همین تا صین مقام این نهاد را کارهای خود ادارگ نموده اند اینست که در پیدا گرفت
و انسیان بسایر و داشیزند عمری لوزافو اصحاب اوان خواه او قل اتفاق فرطت فی جنگل یا مولی العالمین این اجلیق ادا

الصحیح نصب صدیک کن من العالمین بیت زیر

جفا ب اشرف علیه بهاء الله

لامین

پیام خداوند عالم ۱۶

رشیت الدنایم آزاد و ماق سدره هفتی باعات نیم اراده ایگان سایر بصرت ایگانست تترش نموده
ای اشرف کن بست و مضر ایگر حاضر و طرف خایت نگان تقدیم بآن متنجه ایگر تقدیم سلبیان رگن
آش میدی و بذکر حق عین خلی مشغولی قد عرق ایگر حجک و معن د آنگ ایگان آن بگل ایه ایه ایه العلیم
طولی کن بیه و فیت بیثاق ایه و محمد و ایه
فرانص ایه
بیش و بگوش ایه ایه

کل احوال بحکمت ناطرا باید و ناسرا بحکمت مخدوّه هست کنید چه کسانی غصنه و از مطلع و حسی آنی موکت
همو رو بدانی خاطر و بجزئه اگر امری مشاهده نمایند و چنینست آن پیشتره اینسته اینسته نمایند و دیگر
صورت امر تبلیغ محتوى باشد مثلاً مولود و مادرگ در مردم واقع پذیرگ رفاه است با این وجود من الاعي
للغاوه حال اگر فرضی در بخلاف اسلام بر حسب طبقه از در شرایط عذر غایب است اینسته اینسته خارج
شده چه کس که اکثری از مبارگی آن بیوم و ماوله قدر مطلع نمی شوند و بمحض کان هنوز نمایند که سبب جلت عیاد الصیانت است
قد است با اینه تشدید آینه مسلک هبته، اینها بوده چه که جا امنه و نمایند اند که مطلع آیات و مخترقیات نهاده
و ناطحت از این گذشتند و با اینکه ترد فرشان بحقیقت است خانه نهاد فرموده دست اشتداد روح را
فداه بعد از آنکه مقدم قیام ظاهر و جلیل نیاد احصیا و طفل آن خاطرت بمعنی باری زیست و لیوم اف و پسر
فیله که در فرقان و کتب قبل مذکور است بجزئه از اختر هوی مدوس و دارای قی و در عرض مبتدا اینم
والذین اشتهوهم من دون دینه و کتاب نظریه است ساخته آنیه و فضل و ایلاف محظیله
و زبانه باید کل را بحکمت بگانند تا علمه نای و چه بحکمت و تربیت او بی ای حقیقت اینم
فیدار ک اند احسن این اتفاقین فارشند. جمیع دوستار از قبل این مسلمون بکسر بر سایه و کسر ایام
مشتمله شجره می که مشتعل نمایند و بزمیست اخداد و اتفاق و مالمریرات فی الالواح فریتن دارید اخلاق ایمانه باید
و علی این اتفاقین ارجوی ای الوجه بعدی، الاستشبی، انتقامی انسان، و فاطر بحاج، والذین بجهت این اصلیم بکشمیم

پام چوب عالم

۴۱۲

گوچ نوشست کثر استفات گزاردست دست بیا شاید و چنگیست عفان گلک
 ناز شوید گباد و سان گفت مکان میخواهد اکمیل عمال استامت باش ترکش شوید و غلطگان
 مت است باش از طراشی اوست از خلیه کهی که صحبت خواه از اشاره مهدی و موسوس شایا طیقی
 ناصین اخطیهای اوست راهیک باید در درت صاف حقیقی افتد شده هر چیکی باش ترکشند
 شبایلین مخاطب از آنست اند از فواید فایض اهل حیثت اذاین کاس میشاند و باری فیض اعظم
 قدر گذشت از خود یک اسراق امورش علت و اقداره اور وظروه ایشانه میگذشت
 به هات افسوس هم بود خود را محجوب میزاند اینکه در حاشیه کهی که شایسته کوشانیست و از مطلع پنهان
 آنی چارشده به سستان تیز بر سانید شاید کل عرف آن را باید و از اسایش فرع و آزاد شوند لیز لبر
 غاییت متوچه و سسان بوره و از برای گل خواسته آنچه را که سبب صحت و صوال بستام گموده است طبق
 امن سمع مانظر به متصود فیض اللوح المشود بتوذیع اصلو مرارکه از شطر جن عظم خاری میزاید
 و بخدمت امری قیام نماییم که قدم و اراده گذشت و خوار یکند خودست اور از فوران یافته ارد اث آن
 پرای را گردد بیان در یهای بجهت رحم طیران نهانی و با ذکر ابدیه خمیده که از زنی فمشیت رهایی نهاد

اشراف فروعه كل ابراط استقيم جامت نائي مشاهدات بان يوبيك على خدمته ذكره
ويبيك الى البحرة من شرب منه انتفع عاسواه وينقدر لك بغير في الآخرة والآباء آلة لوكيا

الذكر يعم مطلع

جائب اشرف عليه بهاء اقبه

لا صبيان

هو الذي من لا يعلم الفتن الذي لا يحيى

قد ددم العزف وارتفع هرير بالرياح وفاتي الصباح ففيما اشتغلنا بمرقله ان صل بابن مطريلان لا
بعد البربع الذي يدور تحت اشجار الحكمة والبيان قل من غيم الهدى قد اظلم افق الده فاسن سه
ما يك ووردي بابن زيز لما بعده من عنة انتقامه العذر المغير قل اذا وقفت في الامكان بما يبيان انتها
لبيت من اغصاراتي كانت ينكم وجز فتوها من قبل اتها الخضراء يذكر ولادث رياشة وخلاف
بوصف اطهرت منه العصر كلها بعد تقادمه غدا وان قد نهر من تحيي تعرف مجتبه بكل العزف والواب
طوبى لمن تحرر باليه مقطعا على الدنيا وفيها وليل ينكم شرك مرأة بـ سند اصحابه لا اداله ينبو وانه
خلق في اشجان العظم اثر فائق الارشاد، ومحاجة لاما، قد جعل اجلها لاجياء العالم وانه لا ينكر اسلام
الذئي كان يكتناني اذ لا ازال هه ضروري اوجه كي يكتب وجده من عزف جيـك موبيك الذي يخلق في اسام
اشـلاقـكـ المـسـتدـلـاـتـحـكـمـاـلـعـزـفـاـيـيـارـ وـقـرـالـذـيـعـرـشـ حـكـمـةـ الـخـلـومـ وـقـدـ حـكـمـ عـزـفـ كـفـارـ كـيـكـ
آـسـرـ

الرقة بـ لـ تـ حـ مـ شـ يـ وـ هـ كـ مـ مـ تـ شـ كـ كـ لـ رـ سـورـ قـمـ اـ صـرـ كـ بـ كـ بـ فـيـ اـ سـرـ وـ رـ جـارـ هـنـاـ كـ بـ باـ شـرـ وـ حـيـ اـ بـيـانـ وـ نـكـبـ باـ عـرـكـ هـلـيـ كـرـهـ الـمـكـوـرـ الـنـيـ بهـ تـحـوـلـتـ الـأـفـاقـ اـنـ الـغـيـرـ يـمـعـونـ اـعـدـمـ عـنـ اـقـسـمـ اوـ لـكـبـ لـيـسـ اـنـ نـعـيـبـ فـيـ اـيـامـ الـأـنـهـمـ مـنـ حـالـ الـضـدـالـ ذـكـرـ اـنـسـ باـشـلـادـ لـكـ بـ قـمـ الـجـمـ عـلـىـ الـكـلـ الـعـيـ الـقـيـ بـهـ اـنـظـقـتـ الـأـشـاءـ الـمـكـسـهـ الـواـحـدـ الـعـزـيزـ الـعـدـامـ قـدـ عـرـقـيـ كـ عـلـىـ حـدـمـةـ لـلـأـسـرـ وـ شـانـكـ فـيـنـدـ الـمـرـثـةـ بـهـ اـنـ اـلـمـكـانـ قـمـ وـ اـنـقـمـ عـلـىـ لـهـرـ قـمـ ذـكـرـ اـسـدـ بـلـجـةـ بـهـ الـأـدـيـانـ الـبـهـاءـ عـلـيـ وـ عـلـىـ الـغـيـرـ تـوـجـهـوـاـلـيـ فـيـ الـوـجـيـ مـاـلـبـرـوـغـ وـ الـرـجـانـ تـرـجـمـةـ

لارڈی چاپ اشرف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ان باجهاد ان استمعن آن، اند، لذك قدمن من طریق اعظم لمیر او یغورز من في العالم باصفا، به الشاعر
عظامهم ویغورلى شرق العالم آن اورن ان نشیک مرتاح ایمان بگند بکمال ترسیک المعرفه
او تاب تعظیم الملک بارا کتابه اصلی شان لاظفرا ک شادات اهل بحیت والآن چنان شویه
من في الابد لافتت الي این چنگو بالاد و دام و تخرجو على من شرعاً ائم خواه علیه السلام و ایروان خوارج و
لا یسمون بخطی سران ایمی في اعلى العالم فدارک زدن رافق العقان بجز اسطیع، اخترع علی العدل، والا
وقد نو امساع يوم من زدن تو قشمها في سری رکبت بکل رقب قلب با قوم سیمه ایوام سیوال قد نظر

العقل ببطحان حاط من في الأرضين واستسوات توجها الي القبور بآلامه وآلامه وآلم ما وجده في
العرج خارج بمعنويات نفس ذاتها العذاء من أسمدة المرض التي بعثت في الأرضين، ^{أصل}
لبيك يا رب العالمين سير يا مبشر بكل حبه هذا المنهل الذي منه إشاعت النحل والجرة
من نهرت البر قلن لهم هو أنا نون ماء قد اتى مني المكون الذي كان سوار في البحار ^{وأيكم} أنت
الفسكم عن به ^{وأنت} في البر كل حاسمه باصبع القدرة والإدار ان محمد ركب بما حضرك ^{كما} يحيى
العرض ونزل كائنة الشلوح الذي منه يترى في الرؤوس على الأشكوان ان استقام على الامر متطلعاً عن ^{أه}
هذا المرض حكم به فانه صباح ان اقره ^{فانه} انتو في انتي واللهم ^{لهم} يحيى يركب لي تمام سعيك
الأشياء، انت لا انت هو الفيرزاني ركذ لك تتساهم، الایمان فيreira العيون واد ساعنا ايک فضلاً منك
ان ربك العواصر ز العسلام ^{مقدمة}

دہیان چناب اشرف علیہ السلام

سیاست و حارثان

نماینده ای از طبقه عرقی آذربایجانی که برای افغان سدده و افغان مرتفع بود بشرفت این نماینده از آن درگذشت و این پیکره شناسی حق شفول باشی و گرفتار خدمت را از برخاسته بینی امیر بچوی و قوه زاده مکمل نمایی فی احییت و احییت شخصی انسانی بجز بحسبت این بوده و خواهد بود چنانکه از این لمه میل و لری زاده

در اینجا آنی و داشت این بود خیرات ایم بوده و درین کتب مخفی و زیر بحق منوب گشته
و با سمعی مذکور مسطور است و علیکه در این ایام ظاهر شود سلطان عمال بوده و نوابه بوده و آن سعی
مالطفت است به دیگر یک احصی این آنکه عزمه ائمه العزیز ایلکیم دوست از ایوان از کار آنی متور داده و
علیک و علی الذین اقروا ای اشد رب اهل لعین تسبیح

اَسْدَ اَسْجُونَ

ان یاقوتی الاصلی آناردن این مذکور مولی قبل ایل افتوی اذ سمع شدنه و قی معلی نصیق اد فرق کن ای اعظم
یاعذلیب ان افرخ بآشید اکسان اعطر و اعزف باقی که و خسرو حک و خشو عکت قیاک
علی خدمتہ امره الحکم المتن

جانب خذلیب علیه بهاء اسد

بَسِيَ الْأَعْظَمِ إِلَّا هُدَى

ان اشید بآنلی بیان الرؤس فیلکوت البیان و قی معلی خدمتہ امره العزیز العظیم اند ذکر باید
خران الا نفس پیشید بکش من یعنی آن ایاده الا جو الفرو واحد العلیم اخیر و خضر کی بکش عنده شد
ان خضرابیاک بینداک سب بایدیع یاعذلیب نهاد رسید و نزد مفلوم کرد و در ایام خزان
حسب جنت و سرمه کشید و اینکه ت بیان میتوان و آنی بر از این که ختم که سرعیب و دو و نیم

٤٨

آن میسم که را بعده آورد گوچه جی آنچه خودی برخیز و هم شد و گلن بیک را مقام داشته
نمودیم اتن ریک دوسته احمد یاعلییب نجاتگ مولیا حلی کری اشانی و خدمه امنی بشترین
عبادی در جمیع خواه بیک ناطراش و از باری حق یک عذرخواهی مفروضه باشد از دیمه غیره و خالق
شوده بذره من لسان تصریح و گونه ای که این اوراج معتقده باشند خیابان زل اشان ریک
فائز شدن و یاد بینی کاف لامری عالم این اطمین دشنه میشند ریک اشان را بار اداء اسد فارسی و چیخت
مبیوت اند قدر ریک من قله ای انتصری ای افلاطون طلبی لایک ایک ایک ایک ایک ایک ایک
آن ریک سلطان خود را تیریم ایک
کان فیک ایک اتن ریک دهونات مع الجیب

٤٩

ب) المشفق الکریم

یاعلییب لاقس ذکری ایک و راهیاتی ایک و راضی کام لاشتی علیک ضعیم دادنک
منذما رفک کن یوم ہو فیلان برفع و اوضاع آخرين بیکی کام عین جیعی لمراسه مدنی علیک
علیم نسل ایمان اتن یویک ریزگانه بینی کاف فی ایام ریک ایک ایک ایک ایک ایک ایک
مشتبه بذیان سر اکریم ذکر رشک من قبلی اتن ایک ایک ایک ایک ایک ایک ایک ایک ایک
لک و دنایا مستقیما حلی ہذا اسر العظیم

باب

٤١

٤٧

چاپ خدیب علیہ السلام

رسالة في المثلث العظيم

نه ایک مرد اختری کو ٹرھ جوان ازید عطا می مقصود حالیاً آئشامیدی لازمال ذکرت در ساحت کے
بودہ و کئی در اول بصرح و مسورد و بجهت و در اختر چکن و اسنی فیرت یا غلیب قدس شریعہ
کا اختری چوک فائز شدی ابھو بعد چوک قدر ضراور سنتہ و قرارہ العبد اسی ضرداً ایسیم ثم ان چکن بصرح
لار مزید لد ف خدمہ و کن من اشکر یعنی مرح و شانست لدی اندہ کور در جمیع احوال ای اخط عذایت
بہتہ متوحہ حق جعل جلالہ و فاراد و سوت داشتہ و دارو و لازال باین سهم طبیعت کے
مبادرک نظر ساین پر بنیجکہ اسف تکمیل خودہ الی ان وردہ حکم و جدہ منہ عرف خانیۃ
دبک الشفق الکریم یا عذلیب تو صیک بنا رتفع پہ مقامک و تضییع عرف جاک
آن دبک پیک و پیڑک و ہون صبح احکم باید ثانی بحال یتبہ و اخلاق رضیتہ نک
نانی کو حرف نشخاید در جمیع احوال حق نائیہ خودہ و میناید المعنی و کن من ار اخین یا یہ
مثلاً اختاب بر جملہ حالم قیام ناید متوحداً یہ ہا اینیں لک پیشہ نک من چنہ کہ تبیین
ہر ہون و دیان بگرہ مانی چوپ پالیاں علی بش و بچار قلم اعلیٰ بریش مل ہا بچک و تجہ ان
زکر عین نبی کرنی یہم کیتے ہیز میم ایت مرنی، عیش مل ایشین فاسو اوقا لو اتسیتا

ورب من في السموات والأرضين

三

هذا كتب من المخلوم الى ورقه من لا وراق واحدة من انا، تفريح بياتت بيت العفو الاليم
لما ذكرناها في يوم اخر من ذلك وقبل اقبالها لشدة اخیر قولي كلام محمد بن يحيى بن ابي الحامد وسلطان الامم
ما عرفتني مطلع وحيد واندرة التي احاطت من في سماك ارضك وكما ان شكلها مقتبلي كوش
عدها نك وعلقني سيل رضاك اي رب لا تحرر انك عن جيبي كون لا اظرد ما عن اي ارضك
اي رب انت اقبلا لكي عزفناك وسللت بداعي موافيك اشك بان كتبها
من قلبك العظيم ما ينفعي سلطانك بكتاب جواد كسر حم مسند

ش ب ز اه ب ها آن ده علیه سین خود جاپ

سوانح

10

کی بست زده مسلموم حاضر شدیم و دیدیم و با نیکلاری علیا جواب غایت فرمودیم که
شان ریسیک اعلام و من فیله که نیک یوسیک من عنده اتم اکن ب لادال خدا هم
وبنی و فرش در سالم بوده و در جمیع اعصار در اطراف نور کمال جند مبدول و اکنسته اند اکنسته
بر این دست

اطرده هم اس بقدمة من شده ان نکر ریک لمشهد اللہ تیر د و سان آنیر اگر بیر مینیم
و بصیر و صبار و اعمال و اخلاق فیکد لا یقین این ایام است و میت مینایم طوبی
العا طبین منادر

جاذب سین علیه بهاء اللہ

هو الاعظم الا قدم الاجمی

یاسین قد حضر کیک بدی المعلوم و فرقہ العبد ای ضریح و اینک بند الکتابت
شده آن لام الدارا ہو ہنزیل علیم ایا ک ان تا خذک لام حزان فی ایام ربک رجن وع
الامکان عن و را یک سوکن علی آئد رب العالمین راظظری اکتفی و ما عتم
نکر فی طیور آنہ و سلطانہ و ما ظهر من عنده فیمہ «الیوم الذي استبشر به الملائک والیه
سرخوا الی اجر الاعظم و شربوا منہ باسمی کریم ایا ک ان تجذک شونات البشر ان ایش
ما یخلق بہ ما کان اند من شطر منظہ الامرکر لیا خذک الفرج علی شان لاجھک جیت
العلم عن هـ الامر الذي اذ اجله اضطررت افداء العذفین نشک غسل رحمہ کیک
وقل یا یوکی اکور و سلک ان الاضرة و الادم اس نک بـ سک لاعظم الاربی اللہ پر مستغنا
امک علی بحر نکبان سجدی مسیتاً علی هـ الامر الذي به زلت اقدام العدل و اذ بتر

جواب
ال詢

٤٤

انهـة العـرـفـاـ، الـذـيـنـ بـنـدـهـ الـمـكـ عـنـ دـرـأـ تـحـمـ وـأـتـجـهـاـ إـلـاـ مـعـمـ مـنـ دـوـنـ مـيـثـةـ وـلـكـابـ فـيـرـ
كـلـكـ اوـقـدـ سـرـاجـ العـرـفـاـنـ لـىـ سـكـوـةـ الـبـيـانـ وـارـسـلـنـاـ إـلـيـكـ اـشـكـرـ رـبـكـ اللـهـوـ الرـحـيمـ
أـمـةـ اـسـدـ سـكـيـنـهـ عـلـيـهـاـهـآـ، اـسـدـ

بـلـامـ كـيـنـاـ حـدـاـ وـلـدـاـ

٤٤٣

بـاـسـكـيـنـهـ مـفـلـوـمـ عـالـمـ دـرـجـنـ اـعـلـمـ تـرـاـدـكـ مـنـاـيـدـ وـوـصـيـتـ مـيـزـمـاـيـدـ بـرـأـخـيـرـ سـبـبـ اـلـفـاعـ
كـلـكـ اـتـهـ وـارـقـهـ، وـجـدـاـسـتـ حـمـكـ سـلـطـانـ وـجـوـدـ وـلـكـ غـيـرـ وـشـمـوـدـ رـاـكـ تـرـاـ
تـاـيـدـ فـرـمـوـدـ وـرـاـهـمـنـوـدـ مـاـكـهـ فـاـرـشـدـيـ بـاـنـجـكـهـ كـهـ حـالـمـ اـزـبـاـيـ آـنـ مـوـجـوـدـكـشـتـ اـيـنـاـمـ
اـحـلـ رـاـبـسـمـ اـلـكـ سـاـخـطـتـهـاـتـهـ مـعـ عـبـادـهـ وـاـمـاـلـهـ مـيـشـنـوـدـ وـمـيـزـنـ طـوـبـيـ اـزـبـاـيـ اـسـكـيـهـ
بـذـكـرـشـ نـاطـقـتـ وـاـزـبـاـيـ قـلـيـكـ بـاـهـشـغـوـلـ وـاـزـدـوـنـشـ فـارـغـ وـاـزـادـ اـشـكـرـ كـبـ

بـهـذاـ الفـضـلـ المـبـيـنـ

جـابـ عـنـدـلـيـبـ صـلـيـهـ بـهـآـ، اـسـدـ

٤٤٥

هـوـالـهـ تـعـالـيـ شـائـرـ اـحـكـمـهـ وـالـبـيـانـ
يـاـعـدـلـيـبـ عـلـيـكـ بـهـآـ وـعـاـيـتـيـ قـدـاـشـهـ الـبـدـاـيـ ضـرـنـكـ وـنـرـكـ قـيـثـاـ، اـسـدـ رـبـ
الـعـالـمـيـنـ طـوـبـيـكـ بـاـفـرـقـتـ بـذـكـرـهـ وـشـائـرـ فـيـ اـوـلـ لـاتـيـمـ اـذـأـكـرـهـ الـعـبـادـ الـأـمـنـ شـائـرـ

رـبـ

٤٤٦

جـوابـ
الـ詢ـ

جـمـ

تـقـيـدـ

إـلـيـهـ

لـيـلـيـاتـ

كـبـ

تـقـيـدـ

مـبـتـ

رب العرش اعظم محسناً انت پسان فواذك و رأيها حضرا مام وجه المظلوم
 نحن شاهن شاهن يذكر و يؤيد لخسرو امره و اهلها، كائنة ائمه المقتد القدير اما
 ذكرنا من قبل بآيات تشرع عرفانی حدائق کتبی و عوالم سیانی و مکلوت ذکری الغیر
 البین انکاراً منه الا خصل و خلیم و قل لک شاه، يا مولی الاماء، و کل ایمه،
 يا فاطر الاماء، بما عزقني و علمنی و ذکرني و بشرتني و سقینی من رحیقک الخاتوم افضل
 کل يا مولی العالم والجود کل يا ما کل الغیب والشود الہباء حلیک و علی هنیع
 قولک فی هذالا مر المحتوم

باب سید جاد عليه بھاء الله

بسم الغفور را ذکریم

يا آلم قد حضر من عذرک کن ب فيه افریب حدایک و اعترف بضردایک و اراد
 الشو من بحر جودک و انسان کاف لشنه و اینه من اینک ایرت و رفع علیم من
 اینه بحر جودک و هر اینک با اینک عن ذکر دوک و یقدیم عن اینک ای ایک و نویشم با اراد
 شمس و جیک این اشرفت من فیک الا اعلی و اضافت بها الارض والسماء، کم بیک
 کوش بالسما، بایادی التضليل والتعلله، فیک این بحر الدلی به اندرا افق العرفان وللاح بیک ایان بیرو

قد يُسْنَدُ لِلشَّاهِ وَتَزَيَّدُ ذِكْرُهُ عَنِ الْأَمْثَالِ إِذَا تَبَقَّى مِنْهُ شَاعِرٌ فَخَرَجَ
وَنَتَّمَ بِإِدَادَةٍ فِي يَمِينِ أَكْنَافِ الْمُسْتَدِرِ عَلَيْهِ أَشَاءَ قُطْلُهُ وَتَبَعَّدُ لَاهِيَّ اِنْتَ الْمُسِيرُ الْقَوْمَ
اسْكَانُ الْقَمَمِ يَا أَتَى بِأَكْنَافِ أَنْتَ بِرَحْمَتِ الْأَرْضِ وَالْمَهَأَةِ وَفَكَّ بِرِحْبَانِ الْخَوْمِ لَاهِيَّ اِنْتَ
بَانِ أَوْيَدِ عَبْدِكَ أَنْجَادَ عَلَى أَعْلَمَ، كَلِمَكَنِي مَكْنَكَ لِتَسْتَبِّنَ بِالْمَلَوْبَابِ لِمَشْقَ وَجَكَ وَ
مَطْلَعِ الْمَكَكَ وَتَسْرُعُ بِهَا إِلَى الْمَغْبُورِ إِلَى ظَهَرِ الْمُطْهُورِ نُوكِيُونِكَ وَمَصْدَرِ بِرْزَ وَنَارِ سَدَدَةِ الْأَوْيَكَ
ثُمَّ أَفْرَقَ بِجَيْهَاتِ الْمَعْلَيِّ الْمُظْهَرِ شَمْسَ الْأَوْتَادِيَّةِ لِمَنْ فِي أَرْنَكَ وَهَمَكَ إِذْ تَبَانَتْ أَعْلَمَ أَبَيِ الْأَرْ
آتَاهَا دَادَةَ وَهَاجَلَتْ إِلَيْهَا الْمَعْتَقَيَّةِ بِجَوْكَ وَالْأَنْكَكَ وَقَتَ بِجَوْكَ عَلَى اِمْرَكَ وَدَوْهُتَ الْخَلَائِيَّ
عَرَفَهَكَ وَبِجَرِ اِسْكَاكَ بِعِيشَتِهِ، مَنْقُوتَيِّ سَطْوَةِ الْمَلُوكِ عَنِ ذَكَرِكَ وَشَاهَكَ وَالْأَضْوَسَ، الْمَلُوكُ عَنِ
وَصَنَكَ وَالْمَهَارَامَكَ وَلِعَسْمَ جَهَرَةِ مَا هَرَتْ بِهِ مِنْ فَنْكَ كَكَ كَمَدَ بِالْجَلَقَنِيِّ قَيْهَا عَلَى خَلَكَ
وَبِرِيُونِكَ بِعِيشَتِهِ لِمَتَّعْقَتِيَّةِهِ أَبَيِي بِرِهِ وَلَا قَدْرَةِ الْقِبَاسِهِ اِنْهَرَتْ مَيْدَكَ الْمَيْمَةِ
وَارِدَهَكَ الْجَيْلَهِ وَبِعِيشَتِهِ أَهُوَ الْمَسْوَرُ فِي صَنَكَ الْمَسْلُوَرِهِ وَالْوَاسِكَ الْمَزَرَهِ كَكَ كَمَدَهَهَا
بِلِطَهِ الْمَحْصُونُ إِلَى الدَّرَوَةِ الْعَلَيَا وَالْمَخْرُوبُونُ إِلَى الْمَهَأَةِ الْمَنْتَيِّ وَكَكَ كَمَدَهَهَا بِبِعِيشَتِهِ أَكَكَ
وَلِطَهِ الْمَحْكَمَكَ وَكَكَ كَمَدَهَهَا تَحْبَبَ وَتَرْضَى أَكَنَافَهُ اِسْكَمَكَ عَلَى اِنْتَهَى، ثُمَّ اِسْكَ
يَا أَتَى بَانِ بُوقَيِّ اِصْبَتِي عَلَى اِقْيَامِ عَلَى نَهَدِهِنِكَ وَالْفَرَّةِ اِمْرَكَ أَكَنَافَهُ اِنْتَهَى شَدَّتِ الْكَهَانَاتِ

2

ادخونیک سطوة القبار
ان اذکراته بالزوف والریحان وباکتی التي ترشن نام من شاهزاده
والادمام بیعوم بیکرگ کن راند و متوصه به کل خافن و بسیع بکل متوقف مرتاب کنک
غشت الورقا، و دل دیکش است، بیفی بیک و تصریح بک ماک الامام قدیزنا کنک
لو حاسن قبیل بسان عینی اصل و بده سورکن کنک به اللئی الله مول باللغة الفصی شکریا -
العزيز الو ناب انتا البهاء صدیک و صلی لذین فازوا بعد الیوم الودی فیلطفت
الاشیاء الملک ته فانق الا صسباج شاهزاده

من
جذب مهدیب
علیها بمهه اند

پیام زنده پاییذه

پامتنی دایور قی صدیک شاهزاده و خاتمی
قد احمد بیعیت ای و رحمت رحمانی در سراوی غریبان
ربانی وارد شی و بضریب درگاه حمدنه افس کرفتی
ینفضل عظم و مقام اکرم را با اسم و
یک خداونا جمیع عالم از برابی هر فان این ایوم بیعی خلق شده اند چه مقدار از علکات حاکم کنیدیم
از درین مختوم شرست قوم فرومند و قوبایان فائزی قولی کنک بیا آله العالم بیان نورت قلبی بور
مرفقاک و هر قی ای افق نیوک اسلکان تقدیری ها قدرتہ لامگیک اللئی لطفن جول عزیک
و هنگین بجهة علیک بکل نت المقدار العیزیزی ایش ایش، المشرق من ایق شاهزاده

غاییت

غافرني سيدك على الدليل قبلن وأمسن باسه الفرد انبير سمه

عليه بهاء الله

هذه لبيب

جانب

هو النبي الباقي

٣٢٨

سبحناك اللهم يا آله سيدك يا معلم وبنورك الباقي وباحكام الجبوب الذي لا يحيط
ميمان لا فدحة والقولوب ان يفتح بفتح احكام لا عظم يا رب فشك على آلة تشك وتثبت
بنبيك الاطهر لا الده آلام است الشفاعة المطل الفضل اكفر عز وجل

عليه بهاء الله

حاجي ابوالن سم

جانب

بسى ان طق امام ووجه العالم

٤٦٩

يا ايتها العزى الوجيه قرباني عظيم دارض ظاهر شبه آثر امين ايداع نديه فوكيها
مضمار انتشار را ذرا بارض دريدن پر که ايادی مباركة مصونة او لیا بر تکریم منجع
بسته بود ظاهر شد اذ آن نتوس آنچه که اهل علا اعلن و فروع سل بھی وجنت علیها
بتبارک ائمه ناطقین بائز ارا يکان فدا نمودند و تجو وزار سکم آمر حیثیتی را جائز
ذا استند لذ ابیر بیل واستبار بیل و تسلیم و رشانک فدا نمودند مثل نہ
المنساق است المأمور المتنفعه نیزی مذکور بهشت، والهast والبدانیل

٤١٨
تبارك و تعلى ان يوْنَكْ و يقْدِرْ كُلْ قُدْرَةِ لَا مُنْتَدِيَّ

عليه بس

باب ساجي ابو القاسم

صلع

هو اش مع الحبيب

٤٢٠

يا ورقتي يا متى قولي لك كم بعشقني من يدخل على حجتك عجيج فاك و هو متى الى صراطك
وارمي اذارك و ازرت عصي من هما، حرك آيات عظيمك اسكنك يا موجي العالم بالحرام
الذى يحيى في التجين و ينلي باقصيوع بعرف اوسي والا لعام مين عيادك و خداك و باوار وجاك
ونهودك كثك اهلها ان تقدر لامتك بده شير الا نترة والاه لالا انت افضل العشاء لالهم
ايمكم ثم اكتب له ولاده اذانته ايتربت ايك ويرفعها ياك هيل ايك اير بتة
اسنك قيلت ايكت من تقطش عن دوك و قبضته، دليل دلآهنوك و كوك اسكنك انت
صي و جهي بساح اسنك لا يبي باي بالضلال العطا، اكانت المقدمة على انت، وفي قبرك

زمام الوجود من الا ولين والخسر بين النور و الدهاء

والذكر و انت، على اوليك اصفيا ياك و امناك

الذين ما نفستوا عيادك و ميادك و قي مواعي نمرة

امرک بشدة ضطربت بها افادة المرسين الفانيين لالا انت الشر الواسد العذيم انجبيه

باب

٤١٩
جانب عشد لیب عليه بنا، اند

او آنستین العیم

شمداده لرین طلاق باخنی اند کو اکثر احرارون و اسرائیلکون والقوع المخنوظ و اکثراً بالمسکو
لو راهه طهر سکنی فی الا مکان و ما توجه الی افخنی احمد من اک دیان من فارس قدر فاز بکل نخیرین هن
عنه از محیا عرض هن سکنی فی ازد اک ازد و جادول بایانی و حارب بنفسی و کنیره زانی هن
علی العالمین طلوبی لری شمید بجا شمداده و شرب به ازیس بیشین میین کدکا رسن
ایلک نقیت الهمی اند مهنا عرف المقصود و گونین کنامین فرموده

بروا تقدیمی شانه ایکه و پیمان

یا عشد لیب علیک بسته و خانیتی نام آنچه بکار اند قبل با اسم جود عليه بناهی ارسال
نموده شخص کبیر و منظر انور قرائت نمود و مخدرات سراپرده حکمت و بیان کرد جرقه
جهت متصود عالمین بطریز احیاء و صفات هنرین بود صاضر و علاطف شد شانی ذکر و سارکار
صف حضور من طهار و هشتی در قیصل شمار مسورة بشرف لیاط و اصناف برو و فانز ته اکمده و
ایام پذکر و شاوه دست ام مشغول بوده از ای بظیلیم ترا آمایید فریاده مدد و تو جستخواه از بوادر
هزاره از باتی ایام بسیار بقبل مشغول باشی و با صدست سالم و هند لیب فتوس اهم پردازی

670

اعزیز بکر تنویم و مخصوص ورقات الواح بجزء ارسال داشتیم سفرخ و گمکن من اشیا
و دیگر آن ارض و دیاره از قبل مظلوم کیم بریسان و کلرا بجهالت محبت آنی سفرخ با خوار
نیز سیاست منور دار آن مکان بین و پری و هو تسبیح الصیر قل با هزب نهایا کم
آن بینکم شی من الاشیاء او بینکم ام من الامور او تجذب کم میاه ای خواص و دو نکم سلوة
الذیں غلظوا عن اقدار بی اعماقین نهیکم با تسریع و لاصطبار وبالستادتی لا یاحدا لاما
علم العاملین ان ریکم الرؤس ہو اعلیم ریکم البداء المشرق من اینی سعاد و حیی علیک
و حیی من مکان و بین تو کا فیض الشباء الاعظم والا مرطیم
جناب عذیب عیی بس ، اته

وَاللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَمُ وَتَبَوَّهُ الْمَرْ

یا عذری بست همکار و تقدیرگار و ترددگار فی این اخلاقیه والا اتفاف شنیده
باش یوگیک و چندلیک عالمانه میگیرد یا مادرانه برترها از روح و اندیجهها اکثیر کلمیم قدر خود را که در جهاد
منه عرف انتو بند و از قبایل افغانی ایکت ذکر را که بعد از آنکه این اتفاق ایجاد شد
و حکم اخراج این خود را نهاد را کان گفته اند فی علم اند رتب العالمین قل این اینی به عذر غایبگار
من یا یک کار او ای اندیجه کر منی همکار است لیکن با کسانی که اندیجه ای اندیجه داشته اند
و نیزه

وَالْمَرْءُ اسْرَاطِنَا وَيَسْرُتْ أَسْبَادِنَا وَرَزَتْ عَلَى الْجَنِدِ مَكَانٌ طَهُورٌ مِنْ كُلِّ الْأَعْذَى
إِكْرَارٌ بَانْ تَوْفِيقِنِي عَلَى دُكْرَكْ وَمَنَاجِكْ فِي الْقِبَالِ وَالْأَيَامِ إِكْرَارٌ مِنْ حَوْلِ الْأَنَامِ كَكْ لَكْ
يَا إِلَهِي يَا عَزْفِقِنِي سِيكْ وَلَخْنِي شَنَكْ فِي مِدَالْيِمَ اللَّهُ فِيهِ قَامْ عَلَيْكَ الْمُكْرُونْ يَا يَاهْ
الْمُشْعِنَةِ وَالْمُبْخَسَةِ وَالْمُنَظَّنَةِ فَلَوْنَ بِاسْتَهْتِ الْقُنُونِ وَالْأَوَانِمِ إِسْكَ يَاهِكَ لَكْ بِي
وَغَوْرَاتِ قَدْكَارِ فِي نَاسَتِ الْأَنَشَاءِ بَانْ كَتْبَلِ يَحْضُلِي عَنْ دُوكْ وَيَقْرَبِي إِلَيْكَ بِكْ
إِنْتِ الْقَنِي الْمَهَالِ لَالْأَرَادَاتِ إِسْكَمِي فِي الْمَسْدِ وَالْمَآدِ لَدَعْرَةِ

سُلَيْمَانِي إِبْرَاهِيمِي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ذَكْرِ حَمَدَ رَبِّكَ عَبْدَهُ اللَّهِ أَكْثَرَ لِنَفْسِهِ إِسْمَيلِ وَادِادِ إِنْ يَسْرَقْهُنِي الْمَرْسِ عَبْدَهُ اللَّهِ صَبِرْ جَهَلِ
الْقَدْمِ يَا كَاهْسِبَتْ يَدِي الْمُسَارِ الَّذِينَ ذَاقُلَّهُمْ بِأَنْجَهْ أَخْتَمْ بِاسْتِقْلَوْنِ بِالْبَيْانِ وَازْدَادَهُ
سَلَطَانِ إِعْلَمَهُ عَلَى طَلْوَنِ الْتَّبَيَانِ كَفَرَهُ يَا سَدِرَتِهِمِ الْرَّجُونِ كَدَكَتْ حَدَّهُ الْمَجِينِ وَأَظْهَرَهُ مَانِي صَدَوْهُمِ
وَجَلَّهُمْ عَبْرَةَ الْعَبَادِ فَأَسْبَرَوْهُ يَا أَوْلَى الْأَصْبَارِ قَلْهُمْ يَوْمَ فِيهِ مَاتَتْ قَبْلَ الْأَرْضِ وَظَهَرَتْ
الْأَكْوَانِ وَتَرَى فِي وَجْهِهِمْ بَحْرَةَ الْأَنَارِ قَلْهُمْ أَنْتَهُتْ قَدْهُنْ هَطَرَتْ وَاسْتَوْهُنْ بِنَفْسِهِ
مَشْهَدَهُمْ بَيْنَ أَخْدُوْهُنْ وَأَنْفُلَهُنْ زَنْتْ يَا تَبِ الْأَدَابِ وَالْمَلَكَتْ وَاقْنُونْ تَهَاهُ الْأَنْسِ

وَلَنْ يَتَدَرَّدُ وَلَنْ يَكْلُمُونَ إِلَّا بِعِذْنٍ أَذْنٍ رَبِّكُمُ الْغَيْرُ لِلْخَلَقِ إِنَّمَا يَأْتِيُهُمْ بِمَا كَسَبُوا وَلَا يُؤْخَذُ عَلَيْهِمْ بِمَا شَاءُوا مِنْ حَسَنَاتِهِنَّ إِنَّمَا يَأْتِيُهُمْ بِمَا كَسَبُوا وَلَا يُؤْخَذُ عَلَيْهِمْ بِمَا لَمْ يَكُنْ لَهُمْ يَعْلَمُونَ
بِإِشَارَةِ مِنْ صَاحِبِ الْفَضْلَرِ سَمَّا، إِلَادَاهِنْ وَأَنْشَقَتْ أَرْضُ الْهَمْ وَكَبَّ لِلْحَسَامْ وَلَهَزَتْ لِلْجَنْبَانْ
قَلْبُ قَوْمٍ وَالْمُوَسَّطُ نَاجَ لِلْمُرْزَقِ لِنَطَقَهُ مِسْبَيْنَ وَسَعَ دَارَمْ لِنَطَقَهُ الْمُرْقَانَ إِنَّمَا يَأْتِيُهُمْ بِمَا كَسَبُوا
إِنَّمَا يَأْتِيُهُمْ بِمَا كَسَبُوا وَلَا يُؤْخَذُ عَلَيْهِمْ بِمَا لَمْ يَعْلَمُوا إِنَّمَا يَأْتِيُهُمْ بِمَا كَسَبُوا وَلَا يُؤْخَذُ عَلَيْهِمْ بِمَا لَمْ يَعْلَمُوا

جذب غذی غذیه آنلاین بیان

دوانت خی، امیرالملوک و الملیک

فرجها اليوم من مسامق صدمة آخر وخلصناها بآية نبذت «أهلاً القوم» وانقضت الأشيا، يائياً
وأنادت حمامه الامرئي العروض لاضي قد فهم من كان مستعداً واتى برجلين من طلبهما أفرجوا يامل العرضين إيجابياً
من دعائم في فحصه الشفاف وتحميمه الشفاف الذي كان عطاق المعلم الراحل في انتقامه ويلسر مرزا على إنجازه والآن
وسمعت حفيظ الآباء في ذكره على ورق ونسرير الآثار فيه كذكره بالذكر لذاته والذوق الشفاف الذي به جلت إلهاماته
ولكن عرفت رب الباب طويلى نصف في المسرة قبل حلوله إلى نوابه أيام
فيه استوى بمحكم خطه وسع شعبه مبيان وخلق بما سمع المتداول ولهذا سهل على آياته تمران الآيات بالغة

ملک بیان و خایة در پر کنیت جد منزه و بگو خود کش است ملک و دلک و لک
 ت و لوجه المشرق من فین الواقف قرع قوم تقد پدر میان خصوص الاعظیاء و باشرقت شمس الکوه و نور
 فی الارضیان شعائی الریحیان اینی شریعه و بکر محکم اطهور اینی هست ملک خود و واطحت الدنیات المکنیه
 والهزه و بکبره و سنه ملک بیان آباب یا خذلیب لهرات هر قی اعمال آدمین خند و تھی و دامگی
 بالین و آش و پیشیم کان مطلع التقدیر انتزیمه بکسل قلام اسنه فی مصلی احتمام اما از زمانی الاربع
 دایریت امداد ای اعزیز ام اآباب مسلم من ای عجیب و الور و دنی حصن نهایی و ای چکنی و قی و کوت
 صین ستری ای الایل و الایام قلیان قوم اتفاق اسد ولا طبعوا ای هونکم ای جهاد امن ای من سکا الامر ای بدره و
 ای و قیس کم سخوکی تسد و از زمانی ای شیکم ای دیا کم ای تذخیر ای اهار تم جوی ای ملک بیان ای امیری و مکنیه
 و اردنا کم فی ای بخته السید متحملا عجزت عن نکره القدام ضعو ای اعذ کم و خدا و ای ای هیم من ای دن کم
 ای ره ب ای ای من ای البد فی میه ای ای خود من ای ای زرع ای ای باد و ای ای کند و ای ای ای ای ای ای
 دا ای
 دا ای
 دا ای
 دا ای
 دا ای ای

四

جذب عذیب صہی بھائی اسے لے بے

جواب مراجعتکم

三

یا قدیمیب ملک بنا آورد ترب العالمین مبانی پادشاهی ایرانیم اما خوب باش که ملک بنیان
و محنت آنی ساخت که نیز بین امری لامخمه بنای اعظم است تقدیم و انتظام قلم است ماقبل فرگش
العباد و فخرم قد انتیم ایام خوش و رفیع و بفرختم و بفرختم ای شاهزاده ایم آنچه سبب ملک
و مذیب فخرم بوده مکرر نمودیم و انجمنه بر این مبنی دنیا فاقی الاواح آنی مشرق و دلخواه آنی مظلوم
که از آنید فراموش آنچه سبب تقویت و اندیاب خواست قلم اصلی پادشاهی و پیشوای ایرانی باشد

ام بنا این سوت اش را بعمال و اخلاقی هاست که نشسته و بسراط است قیم راه خانه شنید
 ششی و عالم روزی یکی از میان محبت که خارج از این رخاست بین آن ممکن نظر نویم که مخفف
 لمحه قامری و لکن نصرت کا تکه بیان کان اقوی من جن بده المدحه اسلامیت و پیغمبر آن بات اضطر راه
 شد و این آن یه مکاره را دیگری زال و ذکر نمودیم از حق اجلسیت بجهت فرمادن خواسته ای که بحال
 اسریه و انتظام بر نصرت امر حمله عوم قیام نمایند قیاسیک رئیسی فرا افظع نکند و خود اپلی و ناید خوا
 قیل و اده کثیر عذری بیکشیدنی بمنای جد ناشید عباد از احوال بجهت معاشر آنی محروم نماند اکثرها
 اصحابیں شده و حباب بکرگشت لذ از تقدیب باقی اعلی مسیحیت کبوائی ای بنا از هر کیک گرف عنین یعنی
 خلاصه شد و انصار اعداء حق بوده و هست پدر که قیوس خانه بجز احسناه عمل منکری و فساد ملوک
 و بیشتر عمل خذانیست و نسبت آن امیده راجح که نشسته کمتر از قلم اصلی بیکله عدی نازل جزوی
 ناصر نشسته اعمال و اخلاقی پسندیده بوده و قائد و صدر این جزوی نعمتی است لعی آن یک رانی
 احسناه این نهاده است قلیل شاهده میشود از اول مردمیان راحی لحسی راحی نه و دیم که شاید قیوس خانه
 آنکه از خود و با پنهان سزاوار هست نایز گردند ارجی بیش پای اتفاق و شن بیز است در ارض مهد نصرت
 اشرف جانزاده سبلان عصو، عالمیان فدا نمود و بکمال مستعانت تسلیم و رضا قدس شد افکار و بعد اینها
 آن خدمه مکر را دی و است آنها نهاده اصل از این سبب نهاده شد نمود آن بی اضافه بر تغیر رفتاجست

و مید، و متنی پا سمه و رسیده لدنی آخود و هرچی بست بشانکد این اسب در گنج برای یانش گواهی داد
 از برای دو روز نیامد فنا نیز علی کرد آنچه را که بصرتین هر قر و عبارت نهادین از زل حیاتین
 دلیل بر تلاق و شاد است آن گواه بروغاتی و اتفاق صعده که بعضی متوجه شده و آنچو اند شد
 آیا پد شده که دشنه ای اول مر جا نشکر تین خانه نورین نزیرین من غریب شروع شد رفت است چنان
 فدا نموده که عذر اصلی تحریر و چیزیں قبل از ایشان کافلم و من مطلعیم به آن و زمانه و ناید و بله
 بگان است تمرس افسر بزرگ بزم این سیم قدر اند نهاد اهل فرقان که متوجه شده سه میل میشوند
 بیان همگذگار ک در بدعی باشد نشکر فدو آن احضر راه و شرف فی شفاهه فلی تم خفت و علا بنخشدند که
 گلگتة القدر هامنسته سلوة الایام والآقدره الایام مخذلگان صدی کاوهه بمنزه اند چنین یعنی یک است
 ناطر شویم و باین آیه متسک راظطرالی ہنلی و انوار حرم بدل لیکی و مسلطانه که دیگر قنی دارمن
 لدی آن المدینین مستیوم امروز در جمیع شیدن اعلی و مکن سایع مخصوص دان مر شاهه ریگ و دیگر از
 احوال بخت خود ای سخنی تسرقوم سکت ب میگوید چه میگوید میگوید کنون آمدند از نگاه
 منک سخن آدم صدف میگوید لولا حضنی آم افق میگوید تیراعلی اند طور میگوید بحکم آدم
 سدره میگوید انظر و اشاری و اسهو اعینی بجز میگوید انظر و اعینی و امواجی آقای
 میگوید انظر و اشاری و اسهو اعینی مظالم میگوید العزة و احظیه رسون صفتی ک در بزم
 سکت

مکت و جواهریان رزمندانه خلخالی طاره و کون طلب قابل بثباته عدل و انصاف معدوم و مغایر
 قل الحکم لایق شنجه باورک عن فراس در حکم لامن اصله بروکن بحکم اسنکن بحکم آنی پیشرفت
 اسلام و بیان های ایندسته حقایقی را شاهد بان آندر اتفاقیان می اندیشه که بباب فتنگش از نوع ای
 فخر بک اگر لمقصد اصریر افضل داعی بیک بائی اینجیت مکنونه را بر عبارتها
 ناشاید از جوی بجدی رایج شود و از طرفی بجهتی اید و سان من سلیمانی اسکن نیزه می تبلد
 باقیه های است در قلبی دل برآفرودی که عذریت سرافان و جود و پریگاه حضرت مطیع و بزرگواری اصل پیش
 و غیر عمل کل قبول تایید در سطر او آن که کور و سطور است و در ساردن خطاطه مستور ایندسته
 مکبیز و الای ایزرا ای از دست منه و شاهنشی فرد و سراشیو از دست ده اینست که در تجویگ
 میین قلم رسمی برای گشته طوبی شدیم ای گیاه خاک چگونه است که بادست آنده بجز
 مبشرت جامد خود نمی باشد آنکه بگفت شوت و هوی حاضر ترا جمل و بیهاد که دنس را نهاده
 اینجاسته بمحابات خالق تم تبریز و ای ایزدی بیک مقصود بگم برگم معلوم گردید که قلم اصلی زاده ایم
 که را بسته و قدر و مایر تلقی به الامر افرموده اینجکت مایلیات دلیل تعلی امرور شر
 حق اعمال بیمه و اندیق رفته بوده مکررا بمحکم عین از قلم اصلی نازل نزدیم نسلوم رخیز و کند ایض
 ن نبوده و بجهتین نظریت اهدای رض و حمیمه بکلار قتو سیست که دعوی محبت می گایند و خود

اذ اهل جامی شنیده و نکن منشی فض و هموی مشاهده میگردند امروز باشد او لیا بسوار خودی نشود
 باشد و هنوز نفعی متشتم اینست و سیست حق قبل بدر از قبل بعد طلوبی اهالی دین براست
 میگوییم اذ هر چندی ناراضی و شهوت خواهشود اذ از حق خوده و نیست باید روتان بخوازد
 انقطع و تقوی و امانت و دیانت هر چندی باشد دیگر تکمنونه فرمودیم ای بله از این
 و بباطن کاسته مثل تو مثل آب تلخ صافیست که کمال ای فوت و صفا از آن بخوازد
 شود و پیون بحسبت صراف ذاته احصیر اقد مقطره از آن قبول نخواهد تجلی افتاب از آن
 و مرآت هر ده همچو د و نکن از فرق دان اما رض فرق دان بلکه فرق سنتی دهیان میگردد
 حکمه از تقدیس نفس بوده و است قل ای ای ای اور قلوب و نیکی بخود معرفیگ و ای همکی
 نفره امرک جیان آنست و من عرف آنکه یک ای رتب لا اسقیم من بخوبی یک و داعن
 فیوضات یامک ای شکیک بان تو قسم سی ای خیر از زنده فیکن یک ایکانت انتقال
 القوی انتیر ذکر اولیا ای رض شدین دامنودید و اچینین دیار اصر خصل آن بمن بدلک شنید
 ادارضی خدمت سه شاه افتاب ظاهر و همود است طلب لیما و فیجا لاهما اذین شرب و ارجمند ای
 من کوس عطا رتیم المشفق الکریم ذکر یعنی انتقوس اندوهه اید و اچینین اشعاش زیاده
 محبت ای ای لش ای ای هر کیک با هم ایان بخوبیان فائز حکرا ذکر نمودیم ذکر یک مسدس انتیر

نمود

و محبو است اتن ریکت هو المسعد و القدير بشر نعمت من قبل و ذکر خود را یعنی و فخر خود با خواهار بیانی
العزمی زلبدیع افهان آن رض مطیبیم بهائی و غایاتی فائز شدند با پیک شده و مثل نداشت و ندارد
کشل اس آن خیر بزم رایاست طلاق فی بلاده و اعلام هایسته میں عیاده ذکر جای بعده بگوید
علیه بهائی و توجه و اشخاص مرا اخوندید نسخه کم در اویں آیم اقبال کرد و بشرف تھا و مصل
فارزگشند از قصیده سلطیم اور اثاید فرماده تا پر امر مقام غایی شاید بعضی عمال پاسندیده بھی
بی جمال پیشی بھاڑہ تسبیل شود یا بعد قبل کجا، و ایم اسمعیل شے من شطر محجوب و خذ رنام اما
با لکھن و ای بیان تم امسی نیاس مرآت من میں ای بیان و اخیری من کو شاعر فران قلم باتم
نامه ایکی قد ضاقت لعنة الیوم شعر الادو نام و مظہرہ و مطیعون و مخالعہ و کشت الفنا
واتی، ناکت لا بدیع برایت الایات و اعلام ایسترات اسرع و با القلوب و قوه کتاب
اصحی بیان کا سیوں الماب و ککت بہاء، یا ناکت لرقاب که ناکت نزدیک الایات و مترقب ناہی
وارسلن نا ایک انتقام علی خدمتہ الامریکیم اضطررب به افکه الاشرار امروز عجاد خافلند
گر کا کا دشیوند و متصویر دایا ند کل برشدت قیام نمایند قد منعهم ملائم عن العدیم انحریم اخیر اخی
میطلبیم کل را تایید فرمادیم بر آناب و درجع ائمه و الحاطوف انتظور مخصوص بعضی از اویں ای مذکوره
اویح خیطہ دین مقتدر سه از هم، مشیت اذل ایش آئندہ از کوثر بیان رمکن بیاش مذکور

2

٤٣٦
بگردد و جید عزیزی فتحت برد او سرت معنی واوست با ذل او سرت کریم آنندگاری
فی الحیم و ایا ثم المیم و امند ایم الواح من حماه، الصیانة والاطفاء شئی سه این بر قدم
له الا صد و غیر تحرم با قدار بلطفی می ستد تاب العالیین قل آنی فی فاتحه سلطنه الامراء، ولا تغصه سلطنه
من ایهوم علی خدمته امک بجهیث لامتنعه شی من الا شیاء، ولا تجده سلطنه الامراء، ولا تغصه سلطنه
الامراء، ایرت قری صنیعه گر بیل یا هی این فلین من خشک ۱ سلکی سلطان اقدم و نک
الاسم بالاسمه اعلم با کتبه لعن خش فی خذک لاجرم کیک و مقدمة رسانی گر بکل بکل نت امداده
ما فیه، لا ال الا انت العیسی علی مکانی یکون و ذکر نایی و اور، هنک لاله کی آمنیت ایله اور ایمه
آنیز قل ای اما، اتس این هنلادم یخو آس این شرکن یو یوکن علی بسته و ایسته و برو ایم عوی افسن گر بکن لاعل
الخلیفه ای هرمه، والخلیفیه الیکه یا اما، اسد و زیر ای ای احمد غنوده طلوبی درین شکر شوهرات ایامه
ازنک نام منع خود البراء، الشرق من فی سما، عطا ای میکن ای عزیز علی هنک پیغمبر
فی شهیه ای هفتم حب و روز داری ای هنک ای عشقی هنک یه بختی ای هنک ای هنک ای هنک ای هنک ای هنک ای هنک

موالیہ تعالیٰ شاہزادہ حکیم وہبیان

۲۳۷

اعلم به سه و اصلوٰه واستلام علیٰ نبیکه‌الذین اضدوا ما اصرروا به من اندش آن‌ها اسرار احکیم و
د فضوص عده‌های بذکر نموده دشمن پنهانی کنوبی آورده بر صدق مدعای خود و چون گفت بله بر

38

بود سوخت شد این خسته محبوب نه پدر که آنچه باید نباشد حق بجزیل بوده نمایند اموز خود
 از جذب حضرت امید آنکه آنچه باید چند حضرا صرحت ناید نشانه میگذرد جوان ان یوکه
 و پوچش علی هایچ یزدی اند آنی المخصوصین والاضمیه اجر حسینین اگر همچو عجت در را
 آگاه میخواهد احبت بود عفت ا ته سبده

جانب عذاب عذاب بهاء، اند
 عذاب بهاء، اند

هو اسامي بالفضل والمحبب بالعدل

محمد و سار ذکر و بهاء، آفاق حضرت را لایق و ممتاز است که با فواد تیر بران اهل بکار ابطار از خروان
 و اکنیان ایان هر چند داشت بل عالمانه و جدت آیه های خط سلطنته باع قدر حضرت که بالله
 اد سلطنه ای ستم کیم علیمه بهاء و عنایتی فرآنده و میگذر بعده امروز الذي به راحت فاقی علیه همین
 و فخرت اسرار المعرفه فیکن بیت سعد العزیز المثان یا ان آن المون یسیج نی گیریان و ایقول یکی
 که با عنایتی پس با اغورت علی لافقاران یعنیون لا اسکان یا د علیک بهاء، اند که الایجاد اسیح نهاد
 الذي ارث من اتفاق ارعی المقام الذي فیه نادی المذاوالملک ته مانک ای لمبد، والمعاد یا میگز
 الغنی اتسداب با فقره عدویان، میگز ای عزیز الجلد، والدان طلبی سبع سبع و السان افطی و اینی آی
 و فازت با زمام ای رهی ای باب ای ای وجدنا من کی کس عرف القمیس و ای زن لک ای قرت یا یو

والانسان يوم يوم فرط كبر است بادا ولي نهست كفنه وكمرا نمرا بسيط آنجي راه پند
 گبوايد وسان امه زروز نهست بامه خوف و نهست و سکون ناما مطلق و بيان
 ۱۹ اهلین اهتماز تبدیل نانید جميع اشیا يکرو شناختی يوموم است و برع زور است
 واور احکمت بيان طوبی نفس عرف ولاس نیادت و قال است یاقوت قد امی الیوم
 ۲۰ اسدار و احاطه و اخسیار است الواحد المتعذر اصریز العشار ایکیله باره بعضی از اشکن
 کرده رعنان نوتنیم ایانه ترکیه اند کرده و ندیک من فضل است نویسند من شیان، علی ایان
 ۲۱ اقی نهوره و انتو بله ای نواره جهاده هوا را کم از احسین و منور افاده المتقدیین الموهیین آنکه
 مکوره وی می باقیمی قی نیزه امود فراید بر قدریں ق تریه و امانت و دینه ت و چکم با تاریخ ایان
 ایکمله آنچه بله ای عرش اپلزار قبول و رضا مژنگشت ارثی بندی پ میبلیم ایان بهار
 موقی دارد بر حکم ایان ایکیله سبب از غص و ارغا، عجده است چه اگر رآ است مترد و ریس
 در هر مقام فرمائیت شو عنتریی عالم از اغده حکم با خدا است و وجهه نانیست جذاب سهیان
 هم در اینستم کلمه عرض نمود که با صفا فائز و جنور قبول منور قوله نوشت اذ که سدا کرد
 سید استند و مسلم لازم دارد اما بشرط ایکه افسن اعلاء، اصرار مخطوط دارد و برا کی خود بسیار پیش
 شاید فی احکمیت ایکمله و کلیه آنچه برای بدی بعضی از مبالغین می خذل نانید و با این طربا شد و بان
 متک

مشکل جزئی امرأ من بدى تسللاً سارياً كيهم اينكده بارهه تير و سند و كر نووي و ظلت بالدعا
شنوار استباره كتعالى ان يرفها باسد و كحدها من ايات نصوصي ممكشه و اعلام دايمه منش
ان اذ اظراف رض خاصهم و كراي شناسنحوه و اند مني لحا و مرثيا لاما شهد اتها اخذ اقداح اهليان
و شربا باسم ربها الرحمن و فرار اجنبه منه الامر في اثر الاحياء آنچه اليوم زم بديا و امر اعما
سبعين نور توحيد انتيقى به اغانيه و باقى طهور و حده ناطر استند و مثابه خرب قبل حرم
اخذت ايده هن ارضي لهم و سخن استباره ك و تعالى ان يوبيا اكل على اتره و كيدها به المدين
او ليماي ان رضا از قبل مظلوم تکيي بريان شم اهل عليهم ارزناهه دك ففيه اللهو حظيم اهبا
المشرق من في سما و حتى علكره و صلي الذرين سيمعون قولك في هذا النبا، اعطيهم و يحيونك جهاد

دَبَّ الْأَوَّلِينَ وَالآخِرِينَ

٢

۲۷

علیہ السلام

طبعی که نیز عذری سب با اقبال ایک الجر اطمین من فدا المکان یامون ایکلک و ایسین متفق و اتفکل آن یوچ
عنای یکس اند، اندل، اندل، و جی اندلک اندل، و مادری ایس اند، آیا جمول لوی و مکلک هاشم ایس اند
پتا، هشک، هجرت اگر اینهم مو ایک بان آنیا و ایک بان علی خدمتہ امک، نشرۃ عبادک اگاٹ انت المقدم

575

علیه این آن و فی فہمک نام من فی استوایت والادخیین ملکی عسکری غذایی بیانی ملکی شاہزاده
رب العالمین قد جمل سند غارک کمن کمک پر ایضاً منہ لشکر و لشتنا، فیہا الارسلانی داشرق این
ادارہ انسانی اوجہ ای این من ایضاً دی ادارہ ائمہ ریس همشقی کیرم قد ضریب بکس بدی ای اسلام خیز
اصداقتی امام و جی بکریک بعده ای ایضاً ملکی یا غذایی بیانی ملکی و جی بعده ای ایضاً ملکی
نموده اند که شاید امراض اراضی نامند و نکن چیز اعمالی خواهی بکریک طاہر شہود نسل سند ای ایضاً
التریغ و نویزیم علی ایضاً کمی خاتم اولیدا از حق میں ملک دیان و کوش عفان سرست ناماکا
جیت و انتطاع و بر ریختی برضرت ای مقام نمایند قل بکم ان چوکم صدیکی خاتم و ای عراق ای خفت
او فضوه، اینین نیفو اللہ ال اسماه مسکین باغذیم من ای طسوون والادنام السید ای شرق این فی کما
مکملی و ای توپی ای طع من جیروتی ملکت ایلی ایلین سعوان ایگائے اعقر ای ایلیل من بعدی ای ایلیل ایلکیم

١٩- محمد شریعتی

55

فِي يَوْمٍ يُنْتَهِي مِنْ نَعْمَانَ اللَّهِ الَّذِي أَنْتَ تَسْأَلُ
صَاحِبَ الْجَنَاحِ وَالْأَنْصَافِ يَحْكُمُ عَلَى أَجْبَرَةِ الظُّهُورِ الْأَمْنِ وَالْأَمَانِ يَا مُسْتَعْلِمَ
وَمُرْكَأَ قَوْمِ شَيْرَ الْوَجْدَنِ مِنْ بَرِكَ يَا مَالِكَ الْغَيْبِ الشَّمْدُودِ سَيِّدَ الْمُؤْمِنِينَ

۴۳۷

دو اندیشه‌هایی مبنی بر اینکه وابسته

با اسم جود علیک بهائی نماین جناب خدا را بسیار علیه بسیار کردند از این داشتند که بجهات شرط شده
 اینکه باید علی طرز و بدگر و شناخت و بر ضد هست قائم ایکه در اتفاق و اتحاد بخوبی علی همانها و فوایدی
 و بخشی نوشته باشد افق خوب نبوده و لایحه و مطلع نشان شده اند بجهالت عالیها و اوراد هم اکتفا نموده اند و همچنان
 و حال امامی نشستی سهوا ایکه مبارکه از اسلام و حج و این نشان نمایند بمناسبت که بعیی تاریخ فرموده شده اند
 خود را فریست بیان اند اتفاق نموده اند از آنکه ایام فائزگشتند و کاس هفتاد ناز ایادی علیه امداد
 نوشیده اند همین کار و مردمی اینها و ایکه از بینی نوشته اند که با نهاده است خود را تقدیم و اینکه از اراده اینها
 لفظی استند که از اعماش این بجزء رجا تعلق شده از قبل برگات نکنند فرموده ایم ایکه اکنون خود من
 بتوانم نویم و تو از من نمی‌پرسی می‌شنید عصیان شوچه امید ترا برده و قلچ نموده و در جیل جیان بتواند یکم و تو زوج
 احوال زمان دور من هر چیزی از ای را برآورد نمی‌توانم و تو را بستی بخوبی پذیرید پسندید آخر قدر
 با این نهاده و بیچ کن و فرست اگر کار یا اسم جود حقیقتی حالت اینها را انجام نماید که می‌بینیم
 گرایست و بین قلب رفیع گشت امشائی این شخصیت لازم داشت و دامنه حکم در جهاد خشم انبیاء یا یونان جدا شد
 با اینکه ملعون از ای امثال آن شخصیت بوده و مستند اینچه می‌شوند که از این داشت فرموده و از بجز اینها
 محروم شدید امر و فرمان را اطاعت نمایند و بیشتر، مکریانی شدند که از قدر این قلم اعلی ظاهر و با پرست

بیشترین از این میتواند مشتری غیر مردم و گلکو قیمت آید که مردمان بیجان کو بجز بین افراد از این اولین، آن رضی هرگز از گذشت اسقاط است چون بسته بیکار بیشتری نداشت را شرکت کنند و این اتفاق از این عکس نمایند غنیمه کیم غیر از این حق تکمیل نمایند و هر فردی از این افراد شاد است میباشد بر خلاف این اتفاق یا او کیم لایخنوا من شنی و حکم مکالمه ایجا میباشد او نیز گذشت با این کنم شنید اند این دو یک هم خالی از جمیع آنها معتقد نمیباشند انتیه میباشد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

باسم جود حیک بسته نامه حنفی علی سید بهاء اللہ الاصلی سجفور و اصنی و مشاہدہ فراز کشت
تمدید کمہ با ذکر حضرت قیوم ساقی رحیم محمد مند بن انطاقي و پیغمبر مساع فیکر اندیختہ الارکان
در طایل و ایام بندست امیر شفقول فینما در وہ بیان که نشید از قاز باخوار الخود و سعیں باطنی پر مکمل آمد
فیضہ المقام المرفع نسٹیں تند تباک و تعالیٰ ان یو تکہ و یو تیہ صلی لہیا میں علی خدمتہ بھیت یا
قیاسہ بالتعود باسم جود ارکلی کی انجاد مگر وہ شدہ اند قل انکا خیز برارتہ قد مدت کا
اوامدہ و ماضی من یسان علیکہ من یقید ان یعنی ما اعلیک اند تند بقیضند و کرمہ وجہ و عطاء و ہر من شک
ان یعنی علی بیگان ردا، عذابیہ بیکہ المشقی الکریم اند، اندہ باستفامت کامل بہدیت
مرتضی

مرضين وآگاهی خالقین مثول باشد اند سعادتیں انتشار العلام محدث رالصیر کوکاریا
موده اید جانب محمد قبل رضا بمناسبت آنی فاتحه شدائد شدید باشد قبل ختنی الرضی تها
شنا ایشانه
و خضره فائز بکان سرقوه من انتقام الاعلی فی البر والابوالح و ذکر اخاه اللہی شرب دهیت ایشانه
من کاس عطیه رایه ماکس مکوت احیوات والزینین فیل ایشانه ایشانه ایشانه ایشانه ایشانه ایشانه
ماندا باسمهین عجده باکثر اتفاق ازین نانی کتاب و ازین ل منی بیل مرت بایگیل فازانجور
بیانی البیان و بغا ای تمام مامنعتیا الاما، ولائی ایسوس ایشانه، لذک افظی ایشانه مکوت
البيان امر ایمن لدن عزیز خشمال فتوسیک ایزه قصد مقصده ایسی موده ایهار قبل مظلوم کمیر
و چیزیت ایهار ایزیر بدان متهوده ایهار قل ای ای شریه مترکه ایک و متفعله عن وک ایک
بند ایک الاعلی و صیر قدریک لاعلی و با سراکل المکونه فی ایتحیة ایکرا، ای ایقی و اویک
الذین یا منعهم شبات القوم و زنیم ایجیت عن التوجه ایک و ایقرب ای باط فهیک ایک
ایت العزیز ایوه آب ایسا، من لدن ایک و علیم و علی الذین ییکه ایک و ییعون وک
فیهد ایشانه، العظیم العزة و ای قدر ایله

باسم حمدك سلام انت الملك لا ينال ووده
و رحمة وفضلة خبرى ترسيده النبتة شاد بحر كره از احوالات ایشان مستفسر شوید
اگر پر بخشش آئی و درست ناشای سالمه چون شد و کل من سفار و معلم مجرب است اما
خوب و خوب آمده نشان نیمه ویفره و یقداره ما نظریه الایسا در زمانی ای مرسله
ذکر ایشان بوده و هچین گراین علیه سلامی باری در طلب خبار احوال جائز شد
السلام عليهم من لدن صاحب محیب بن شریعت

صلیها بهما آله

ام انته طلاقت

ش

کتب انتزد المظلوم فی بین ازعاجهم لذاته من ایذا فازت بهیم انتزد احوالین یا ای اسمعی
مانطق به ایشان القسم فی میاذ التجھیز ازعاجهم از دیگر ای انت افرد اخیر لاتحری من جواد شاه
وقیسیه لعلی قد قدر لامائی ما یترین ای حمام فی تعلی ای انت ایشان المقادیر الفیض ایهید
طوبی لورقه سمعت همایی و تکثیت بدرة علایی و تستثبتت بذی المغیر یا ای ای و ورد
او اشتہرت بحیوان ایشان کی سعادت ایک ای ترجیح قولی الی ای ای امکن کتابت ای ای تکثیت ایک

ایک

لِيَكُمْ مُفْتَحَةٌ عَنْ دُوَّارٍ
 اسْكَنْ بَكُمْ الْمُبْعَذِينَ فَأَمْكِنَ الْمُتَبَعِينَ إِذَا حَطَمْتُ أَعْظَمَ أَقْنَبَ
 لِيَقْدِرَتُ لِأَطْهَانَنَّتُ فَيُجْزِكُ الْمُخَاصِرَتُ فِي إِيمَكَ وَالْمُطَرَّاتُ إِلَى إِنْكَابَ
 اشْهَدَهُ إِلَيْكَ وَاسْتَوْكَ عَلَى جَرْحَسِ الْبَيَانِ فَيُعْصِيَنَّ لِلْمَكَانِ وَاسْتَرْكَنَّ بَكَ وَالْمَوْرَجَكَ اسْكَنَنَّ
 تَسْلَ عَلَى جَهَادَكَ وَاهْكَ مَا افْرَأَتُ لِلْمَقْنَاثَتُ حَوْلَ هَرْكَابَ كَاهَنَتُ الْمُقْدَرَ عَلَى إِشَاءَ

لِلَّهِ الْوَاحِدِ السَّمِيرِ الْفَيَاضِ الْفَضَالِ الْمَرِيمِ

أَوْ اسْتَرْكَلَ شَاهَنَّهُوكَهُ وَالْبَيَانِ

كَتَبَ بَأْتَرَكَ الْمُطَلَّوْمَ مِنْ طَرْبِجَنَّهُ الْعَظِيمِ لِيَتَرَبَّلَنَّسِلَ إِلَى تَسْرِيَلَالْعَالَمِينَ وَارْدَانَ بَكَ
 أَحْدَافَهُ الَّذِي تَجْزِيَنَّبَيَّاتَ وَطَارِقَيَّوَهُ وَلَطَقَيَّشَائَهُ وَتَسْكَبَجَلِّفَشَلَهُ وَأَخْدَكَاتَهُ
 بَقْرَهُ مَامُنَّتَهُ فَرَاغَدَالَّرِيسَ وَالْجَابِرَةَ الْبَلَادَ وَقَامَ عَلَى خَدْمَهُ الْاَمْرَ بِإِسْتَهَبَتَهُ مَارَسَهُ سَلَوَهُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا مَانَهُ وَآيَاتَ وَأَحْرَضُوا عَنْ صَرَاطَهُ مَسْتَقِيمَ وَنَبَاهُ الْعَظِيمِ فَكَنْتَ مَكْوَرَالَهُجَّ
 وَمَكْوَنَ الْكَنْتَ أَنْ بَرَكَ مَعَكَ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ تَهُوَ الْمُقْدَرُ الْعَلِيمُ الْغَيْرُ يَا إِقْنَانَ عَلَكَ
 بَهَائِي وَعَنَّيَتِي قَدْ حَسْرَاسِمَ بَجُودَ الَّذِي طَافَ الْبَيْتَ فِي الْيَسَانِي وَالْأَيَامِ وَارْدَوكَكَ ذَكَرَ
 بَدَ الْأَقْوَحَ الْعَظِيمِ يَسْدَ الْمُطَلَّوْمَ بِأَيَّالِكَ وَخَنْوَكَ وَخَرْمَكَ وَمَتَقَانَكَ وَمَنَكَ
 فِي إِرَادَهُ الْمَلَكَتُ مَثَّعَ الدَّالِيَ الْمَبْعَذِينَ قَدْ حَمَلتُ فِي أَنَّهُ مَا لَيَخْدَدْ بِدَوَامَ الْمُكْوَهَ وَجَرَّهُ

۴۶
کذک اترن آرایت و ارسانیا ایکس ینشرح بهادرک و یعنی قلبک و کذاست
ایک احتات المظلوم من نه الشطر البعید که من قبلی علی وجوه آنها و ذکر هم ماید
و بشیرهم باز ناچشم فی الحجۃ الهرأ، من قلی لاصلی آن ریگ چو هاشنق الکریم
نشنید ان یقطنم من لفاق کل اعوی و من التین ما تشدت قلوبهم و استند هم
ما خبرنکم چه من قبل و فیدا ایکین الباهه المشرق من افق سماه رحمتی علیک و علی
من حک و بحک و سمع قولک فی امراته ایک یوم الدین يومی زایتم
اسسم جود علیه بهائی تھا، وجده حضر و اهمار محبت و محبت لانهای نسبت
با فان هلهیه بکل و خاری نمود مذکور داشت سبب رحست ایشان شده ام در اینها
غایت و محبت وقت خودند از حق جل جلاله طلب نموده آنچه را ایلی و دانم هست گفتیم
یا اسم جود افان لاجل خدمت حق جل جلاله از عدم وجود آنده اند ایشان و خدا
بمحی راحی و ایشکله و قطلب کتاب ای ارقام را ای ثبت شده بینال و میریا الله اویا
آن ارض را رقبل مظلوم کبیر بسان از حق میلادیم قلد بسان عبار خود را متوجه راید
غایات ظاهرو و آیات نازله از اثر و نمر منع نشو و کذک فطی قلم المظلوم فیدا ایشان

الملک ته رب العالمین نیمه

چاپ

خاپ کر دلی صدقی عدی بجهه اند

بسی المیہن ست ادعا

ذکرت دلی مظلوم مذکور و است از قلم اصلی جباری و نازل محمد بن حسین عالم ابرارین فتح عظیم پوست
گهی خلا حضرنا و اشکر کن نظر در یک ساعت بسر است از اعمال سبیل سند پر مقدم از اعلی و در راه
ادغفب سیمید که در بیانی و آنام که کرقانم مشغول در مساجد هم زایر از حق حق جدار خود را شناسد
الهی شر آهل و چون اتفاق عالم باز و وجه منور و سده امید باز رتب مجید روئید در شعبن او آیه
کن بر عرض قیام نمودند و بر سر کشم اطهارش فتوی دادند و تو از قصص ایش و موهبت ربانی
فیض عظم فائز شدی و بآ عظیم کرد کن ب ایش که کور به قران او فائز گشتی قدماً عظام بلند را
بدان و با سمش حضرنا کفری انتخیبه در آنچه ذکر شد نظر نهانی بفعی کبر فائز شوی ابانت را ذوق
مظلوم بگیر برسان و بآیات ایش متذکر کرد ا شاید فتح جایزه در خدمت منزل آیات صرف نه
وزخارف خانیه او را از شروت باقی گردان شاد و پیشین با قدر اذکر مخاطب و تبلیغ بدیله مفید که
صدای ایم از قبل مظلوم بگیر برسان از حق مسلط ایش خود اموافق فرمید که آنچه را یافتست
و ذکر من حقی بجزء نو صید و او بآیی بالعدل «الاضاف» به این طور بر عترة خوبی من الضراب لگد
انه را نکنند شاید و ایز ام اید و انتوا شر اند ایشی من شد و رایی و دویی بمعت قلین سرمه

سرهستان جانب صادق سبب بحث آن

هو انت طلاق من اینی الامی

٤٢٧

كتاب از زده باعی و جدناه بجزرا من لذتمن فی السیرات والارشیین فی این راقی ای اسلام
الظہور و ارثیع نهاده است من الا مطلدار و کتن التوہم فی جانب سییں یا ایها المقربین فی انتیع مهاده همکار
انشیادیک و دیگرک ای ایسی یا ذکرک بد و ام اسما که اخشنی ان یا همکرها ب بعد الفضل عظیم و خضر
کن کپک نهیان خلود و عرض العبد ای اسرا یعنی کن بالای داده داشتی ان افراد و کن من ای تکرین نهاد کرک
من قبل فیضه ای چین لذی فی میان سان لر چن کنیکوت البیان امر امنی غذه و هو معتقد علی ایش راه
الله ایه العذیم ای خیر ایکسا و اغرت بیون اته قم و قل کنه کندیا کنک لاما و کنک شادیا فی این طریقها و همک
بان ایور ایشلک بعد فرقا، ای اشتیا، ای تویلی علی ای مستفاته علی مرک ایشیم لذی یه بنت اقدم اهل
الامن اندسته بدهیانکا فی یوک بدریع البیان علیک و علی یانک علی من بکا و علی یانیک یا
رجیح ای بیان من آیاد عطا، ربهم المعطی ایکر یم تردد

پنام مجبو سبب عالم

٤٢٨

ایساد فی کنیت و ایضا کبر شره ملطف شد ایش آن ایمیش بمحفات الکاف ماکی ییا و مسروه
و هنریم باشی و آنچه از آیات استخوان اسم عظم متواتی لذی العرش متبول است علیکا و مکن الیم
اعظم

۶۷۴
اطلی از آن مگه جدنا نیز که سایه غریب را نیست و همین بعنی مرده را نیز محبت ای تنه نمایند و با عالمی

بر سرمهی دانائی رسانید علوم اصدا و تیر لایسنس و لایتنی پوده ایش آرت پلاسیتیتیتیتیتیتیتیتی

وبخشت و ترسیش صرور و پرکیم حاصق آن مشهود است مشغول شو که کنیه که در بکار اخیر نمیگیر

سر و سرستان ^{مشغول} کرد ^{مشغول} سے صادق

الله عاصم اعظم اما به

۴۶۹

کتاب اتفاق کان علی بکیل دانستان سمشوده قلن قل لیکن راحظ من الهم انتی خلق باعثی و دفع

الله عاصم کان بانواری بیضیلا لا تقصیوا ام تو آین ان ایتموا من یمرکم با بعدن زانی بسخنان کان شی

العامیین بحیثا قلن میخواهی ایجاد کاری بیضیلا هر فرض ایجاد گریز همچنانه کان است علی اقول شیدا

طوبی که با اقتدار بدگیره اذکر اعظم و جیب مویک اذانی بامیر کان فی اذل لاذنی باعثی قی ایک

باندیک حل الا قبل و انشکت بهذذا الذکر اذنی کان فی الالواح ذکرها

سیده

نزل لحمد قبل صادق

بسم الله الرحمن الرحيم

۴۵۰

سبحان الله بیوه موت کاشی بیته لارسد من نشیسته و ایضا من عظیمه لارسی لجهش

اعجز ایشان این باغ اسون زاده ایمیزین من شطر ایشان هم اشتعلت میشانی فی ایکان قل

الى الله في هذه الايام التي نشرت مشكل بحثات خلداع الامتنان والبساطة، حذف وصلتين ما
مضهم لغفات الاختنان عن التوجيه الى الله المقتدر العزيز الرحمن

بِنَمْ طَادُونَكِتْ

يا صادق جليله است حاضر وعرف بجنت محظوظ عاليان از او مقصرين حدرك منتصوده بالراکه
تراموني فرموده بر فران اشراق وی و مطلع الدام و منظر قشش هر رضی مرور زی تقابل فائمه
او بجز خیر فارس است بجهیز عمل از برازی زیروز برا که در کتب الحی سیم اند مومن است خلیله
معد لک چون یوم فهر و ملاک آن بر عرش مستهی کن عراض نمودن الامر شایان استدبار این ایام
وسبب وقتی فیض ملی عصرب نشید اتفاق من ایجاد آن گلایب میین به سمت معززه و از رضا
وابسم و مصروف قدر و از اوضاع فل و بحروب هر رضی الیعیم بافق اعلان فرزش باید بدوام هر زمانه
حق ناخوش و با حکم انتظام اعلی احتضن غایر چکشی میین دکین و بر اراده مقتدر آن پرسانوی و پنجر
العیم بجهیز دوستان آن دشرا ذقبل حکم ببرسان و باقدار لمبیث رت و ه صقریب تمامی
بر عالیان طا هر و هویداگرد اون ریک بلوغ افتخار اکبر یعنی سرمه

بِوَالسَّبَقِ

شده است این آئینه است بآنکه سُرْبَلْ اَنْدَهْ اَنْ دِيْنْ اَكْبَرْ اَنْ وَلِهَمَسْهُونْ وَجَزْهُونْ اَدَكْهُونْ اَنْ فَلْ اَنْ هَمْهُونْ

٤٥٢
ولا رض از من شاه، ریک اعالم ادیم یا خدا، کن فی الیسا آه صابر و فی الایور فرسیا و فی نگ
مرقا و فی اخیر سارش و فی اسنه قانعه و ملی اس ساتره عن آنکه مردا و الی اکن راند و دلبا
سچی و خد اکن آه علیقا ولدی ای خسیان هنرور و فی الحدقة آنها و ملی الامستقیما کذکب یاریک المظالم
فی بیرونیه کنم یوسیک بالذاته والتدقی صدیک بهانم علیک بهان طوبیک و لمن ای چیک لوبیا شده
و ویل من ای چیک و ای چیک هنروره فی اکن سه - سازه

اجانه، لذت

بسعد اللہ در العالی سب

٤٥٣

هه شد اکن سب باشد بد المظلوم فی المبد، والذاب یا اهل لا رض ان استماعوا دالی اتسادیزیم
الی مکوئی طوبی شخص فی زن و ویل یلکنون فی اندرا، افق المظالم و الی المزدو کفر اناس باش اغیر چیز
منهم من قال غیره سمعناه من آیانه و منهم من قال قد امتحنت بکب یا الله من فی اتسوات والذارین
هه ای یم فی نسب اغوا و اتفعنت رایه اندیم با اکتسبت ایوی المشکین القین بذوقه
واخذدوا ای ارمهم په بشهیطان کذکب یقص کب طلبی ای ملی تکونون من الفریض طوبی شخص
فازت بذکری و اخذت کتابی البیع یا ای جانی ان اصبروا فیها و رد

علی امانته، رسد و توکلو علیکی الاصدر ای شیخ و میری الالانه، ای اغیر ایهی - ای ایهی
کریمی

بسم الله الرحمن الرحيم الباقي

٤٥٦

ذكر محمد رياض عبد الله أتى نفسه إلى مسند سعيد واردان يحيى طه، العرش يحيى حبيب بن إبراهيم .
 بما أسبحت إدي الشرار الذين إذا قيل لهم باي جهة أتيتم بالله يحيى طه، العرش يحيى حبيب بن إبراهيم يا بابا وادا إلى سلطان
 المعانى حتى يطلع بيان كثروا باسم ربهم الرحمن كذلك لهذا الجرم وأخْرُجوا من صدورهم وجحش
 جبرة عباد فاعتبروا يا ولى البابار قل يا أبا يوم فيه ناحت قبائل اورنبع احضرت الاوكوان وتر
 في وجه الجرم طبرة اللئد قلن آنسان انت شهدت احضرت والحضور منع منفه وعشر المقربين اذروا
 ذرير سدا يحيى طه، العرش يحيى طه، العرش ولين يحيى طه، العرش ولين يحيى طه، العرش
 بعد اذرات ربيكم العزيز الخير القواسم يا قوم ولا تفترعوا على الله باشرة من صعيد احضرت سعاده الرايدات
 وانشتت رعن اوصم وركبت الاصنام وانصرفت الى محاجر قل يا قوم يا العالمة في جبرة لشنة طه،
 ومسعن دارم لفظت العريان القوا الرجمين يا عدو الفقير اماك لا تخزن من شيء تمسكه
 كعب تضرر بالاصمار ان استلم حل الامر بحاله وقوته هي شأن لا يمسك من

ذكر اشارةت الذين كثروا باسم الخوار و اليهاد عليهك وعلى الذين

قاموا ضدهم بين الدموات في يهوا الى دحيم من افلاطون الراية، سرا

جَنَابُ مِيرَّاتِي الدِّينِ شِيدَهَا آتَه
صَحِيقَةُ اللَّهِ الْمَهِيمِنِ الْقَيْوَمِ

بِوَانَّ طَلْقَ بِالْقَشْلِ وَالْكَسْرِ بِالْعَدْلِ

کلمه اند از این حکومت بیان ظاهر و نوافر از این طور ساطع آن کلمه که شده مبارکه بفضل
ما پیش آست و آن نور نور خود را متصوّر می‌باشد یا توجه طبی از برآفتشیکه راس خواهش گهیں
اسماهی بزیرت و همیکاش بطریز افتخار اولیار الارازی ذکر نموده و چنانیم مغایرت هنریون و
اعراض مترکیین قلم اعلی رام من نخود دریک و آیام به ذکر ارجایی حقیقی و دوستان محظی نهانی می‌شوند
انجام این مظہرا قرارداد ایصدق و صلح محروم نداشت و ظلمش نور عذر از اذارق و تبلی باز
نماد است جمل عزمه و بیان قدر از و حریمیه یا ملک الدین این مظلوم درین فاقه‌هیان بی ناصر و میس
سکن لذا هر طالمی بر اعراض و اخراجی قیام نموده طلبی ای عالم می‌یابد یا فشاذ و بربی ناصر
و میسین تاضتد و لکن اعراض و هجر اعراض کل میثا بطنین ذوب بندی متصدیه و هست قلع
اظهراز حقیقت اهل بیان و در تمام عمرها با صاف تقویس جمله شغقول و از مطابق قدرت و حمل اع
اقدار غافل و مجذوب از این اطلبیه ای اس فرا با اضافه میدل فرماید و ایضا را از
رد و اقام مخدوس سازد و مطریه از اند ای کیشی قدر سجان اند امثله بگست در این اکن
سین

وبالناء التي جعلها حرمة وثروة ونعته لمن في العبداد فلكل محمد ما ينتصبه وكل ابنته يا عبدة شاه
 اكانت اسد لا ادلة اشت وفي قبضتك زمام الوجود من الضي واقعه وملائكة بشرى لك
 وصدر شفاعة وبيان سبلة الذي به ارتحلت فراشك ان فيكين من جباروك والمربيين من نيكان
 تفتح على وجهه او يلتفت بباب رحمةك بمناجي فشكك اكانت المعتقد على اشت، وفي قبضتك
 زمام من في التمارات والاضيئن آثارها ان توجهه من شطط الحجج الى من هي جعل قبل عسكرو كفره
 بذلك نصره عيون المقربين يا عالي عصر نزهدك اكانت قبلت الى تدفع يوم فداء عرض عن كل العباد و
 مذلة الانصاف في سعيها ، واذا كان محبونا مبنى على الذين يبذوا حكم اسد ورائهم بما اتبعوا امثالهم لا وآما
 ونسمدة لك عزرت بالاعناق بسان العنكبوت واتزل فيكبة البدين اكذلك ذات سرية زيتون سيريانها
 كاس عده ، وبكل الدقائق قل لهم اهي استعمل قلبي بارجوك وتغور فوادي بنور حرفك اسلوب
 حول العالم بما يملك الذي يعززت الامم وبالطالع التي كانت مخزنة في بحر عرقك وبالسرقة
 كانت ستورة عن عيون خنثك ان توافقني ففيك ان لا حوال على زيني لا يامك ثم كتيبة التي
 ما يحيطلي مستيقنها على حبك اكانت الامر المقدمة حكم يا احمد قل على عديك بشكوى غنائي قد
 حضر اسرك لدى مطردهم ذكرك بما لا تعدل له اذكار الامم ومن في العالم يشهد لك اتم اكتاب في اللات
 اذ ذكرك مررة بدمارة وازلن لك اضيق بغيرين العبد عرف العناية والاطاف فلكل محمد

يَا أَيُّ بَادِكْنَى وَأَرْكَلْتَ لِلْأَقْرِبَةِ الْأَعْصَادَ، سَكَبْتَ مَا كَسْنَى وَصَنَّتَ كَالْعَدِيَا وَسَاظَكَ
 الْأَنْجَى حَاطِلَشَلَّا، أَنْ تَعْدِلْ خَيْرَ الْأَخْرَفَ وَأَلَّا كَمْ نَتْ رَبَّ الْمُرْئَفَ الْأَشْرِي لِلَّهِ الَّذِي أَنْتَ الْأَنْجَى
 الْكَرِيمُ وَمَذْكُورُو يَمَّى فِي قَسْنَى الْأَنْجَى، فَضَطَّمْتَ الْمَرْسَاتَ الْمَرْسَى إِنَّمَى سِيَحَوْنَانَ الْأَرْبَى وَبَيْكَرْ وَمَنَادِيَةَ
 وَمَرْكُونَهَا الْأَنْجَى مِنَ الْأَخْرَى، قَدْ أَخْتَدَنَ الْأَدْوَامَ الْأَنْجَى مِنْ دُونَتَهُ كَذَكَبَ سَولَتَهُ كَسْمَى
 وَهُمْ الْيَوْمَ فِي بَعْدِهِنَّ نَمَسْنَى تَرْبَتَ الْمُرْئَفَ الْأَشْرِي وَمَكْلَلَ الْأَنْجَى وَأَلَّا، أَنْ يَلْيَى وَيَأْلَى كَلَّا
 حَلَّ فَرَّةَ امْرَأَهَا كَلَّكَهَا وَالْبَلَانَ إِنْهُمْ الْفَرَّدُ الْوَاحِدُ الْمُعْتَدِلُ الْأَقْدِيرُ لَا يَزَبَ عَنْ عَلَمِهِنَ شَيْءٌ سِيَعَنْ كَرَّ
 وَهُوَ الْأَمْرَ الْكَبِيرُ وَمَذْكُورُ فِي ذَكْرِهِنَّ مِنَ اقْبَلِي وَجَبِي وَفَارِزِيَّهَى وَقَامِلَدَى بِلِ وَشَرِبِيَّهَى الْأَنْجَى
 مِنْ يَدِهِنَ وَسَتِيْ بَاشِينَ وَالْكَافِ فِيهِ الْأَنْجَى الْغَرِيزَ الْمَدِيرَ، أَنَّ الْمُشَكِّرِينَ شَفَوْهُ وَجِسْوَهُ
 مِنْ دُونَهِنَ مِنَهُمُ الْأَعْلَمُ كَبِيرُ شَنَلَتَهُ إِنْ يَوْدَ الْأَقْلَمَيَّهَى حَلَّ الْعَدِيلُ وَيَرْتَهُمْ طَلَبَرَ الْأَصَادَ
 إِنْ هُوَ ارْتَهِمُ الْأَهْمَى يَا كَشْرِي سَعَيْهَهُ مِنْ طَهْرَسْجَنِي إِنْ يَسِيدَكَ بَاهَوَدَعِيكَ مِنْ جَنْوَهَهَكَ
 الْأَنْجَى الْأَنْجَى وَجَسْدَهَهَنْ يَذْكُرُ فِي الْأَنْجَى بَعْدَ ارْيَكَ يَسِيجَنَ مِنَ، قَدْ جَلَنَ كَشِرَكَانَ نَافَى
 وَالْبَلَادَ وَأَجْجَى الْأَقْصَادَ، أَنْ يَرْكَبْ يَرْزَلَ عَلَيْهِنَ امْرَأَهَى رَبَّ الْمَلِيَّنَ قَدْ أَخْذَهُ كَنَّ
 وَالْأَضْطَرَابُ بِعَضِيْهِنَ كَلَّكَ لَا يَزَبَ عَنْ عَلَمِهِنَ شَيْءٌ يَشَدِّدَ كَلَّكَ حَارِفَ بَسِيرَ وَجَبَ
 فِيهِنَّ الْأَهْمَى إِنْ يَذْكُرَ اصْدَائِيَّهَى الْأَذْيَى سَتِيْ بَاهَقَافَ وَبَشِرَ وَغَفَلَتَهُ الْغَرِيزَ الْأَكْمَدَ دَهْضَرَ
 كَنَّهَ

كُنْ يَادِي لِلظُّلُومِ وَأَرْتِنَا بِالظَّارِبَاتِ بِأَفْدَهِ الْمُوَسِّرِينَ فَشَلَّ تَدَانَ إِلَى مَدِيرِكَهُ كَمِنْهُ
 وَرَحَّتْ مِنْ لَدُنْهُ أَشْهَادُهُوَانَ طَرَافِيَّهُ الْبَهَادِ وَالْكَسْرُواشَنَّا، مِنْ لَهَّا عَلَى وَلَيَّ الَّذِينَ يَأْخُذُونَ
 سَقْوَشَهُ الْعَلَى لَمِينَ وَلَاسْتِبَاهَا لِلرَّمِينَ عَلَى شَرِبَتِهِ مِنْ لَسْنَاتِ الْأَسْوَاتِ وَالْأَغْزَينَ قَرْقَعَ بَابَ
 الْعَرْفَانِ بِعَصْبَانِ الْبَيَانِ وَلَكَرِّ الْأَكَانَ كَعْنَوَانَ فِي مَلْمَسَهُ مَكْكَهُ بِهِ الْأَيَّوْمِ الْمُبِيعِ قَدْ أَرْنَانَ الْأَيَّاَتِ
 وَأَنْجَرَ الْبَيَّنَ وَالْقَوْمِيَّيْ بِعَلَيْمِ يَاءِ مَرْقَنِي اسْعَمَ اللَّهَهُهُ مِنْ هَذَا لَفْقِ الْأَعْلَى تَدِيْكَهُ فِي تَبَعِيْنِهِ
 مِنْ هَذِهِ وَغَيْرِهِ مِنْ لَهَّةِ طَوْلِي كَمْبَضِهِ كَمْ بِالْأَنْدَتِ كَمْ لَهَّا بَلَادَهُ، بِاسْمِ كَمْ كَمْ لَهَّا، وَشَرِبَتْ
 جَنَّا لَهَّا سَمَدَ الْمُقَدَّسَ الْمُغَرِّبَ الْمُنْجَعَ قَدْ وَرَدَ عَيْكَهُ وَرَدَلَهُ مِنْ جَنَّوَهُ الْفَلَلِينَ أَلَّا مُخْفَهَهُ كَمْ كَمْ
 وَرَأَيْنَا نَادِرَهُ خَلِيْكَهُ فِي بَيَانِهِ الْمُكَبَّلَ الْمُغَرِّبَ الْمُجَيدَ ثَمَّهُ أَنْ لَبَّا، وَمَنْجَكَهُ عَلَى رَدِّ قَبْلِهِ وَلَكَهُ
 مُجَبَّاتُ الْعَاقِلِيَّيْنِ عَلَى تَسْلِيْعِهِمْ خَلِيْرَ قَلْكَهُ كَهَدِيَّهُ كَمْ كَمْ لَهَّا، يَاجُوبِيَ وَكَلَّا حَلَّهُ، يَالَّكِي يَاهَذِكَنِي فِي
 إِيَّاهُكَهُ أَنْرَتَهُ لِيَفَاتِهِ بِهِ فَقَتِبَيَا كَمْ فِي الْعَالَمِ أَشَهَدَهُ كَمْ ثَمَّهُ أَنْهَرَتَهُ كَمْ بِبَطْلِيَّهُ
 مِنْ لَهَّاتِهِاتِهِ وَلَالْفَسِيرِيَ سَكَنَيَا فِي طَرَاحَهُ، يَكْلَكَهُ الْمُدِيَ الَّتِي يَهَّا مَنْشَرَتَهُ كَمْ وَجَهَهُ كَمْ جَهَّلَهُ يَهَّا
 يَاهَرَهُ عَلَى فَيْجَكَهُ وَسَتِقَهُ صَلَيَّهُ كَمْ كَمْ لَهَّتَهُ التَّسَدِّيَّهُ لَهُ، لَالْأَنْتَهُ الْمُهَاجِرَهُ الْمُدَيْرَهُ

هُوَيْشَهُ التَّبَعِيُّ الْعَلِيُّ

فَقَمَ عَلَى رَكْنِهِنَّ هَامِنْزَادِهِ وَكَنْ عَلَى سَنِيْكَهُ بِالْوَانِ مُنْقَذَهُ دَنِيَا هَلَكَوَتَهُ سَهَا

مسئول نبوده مع آنکه هر دی ابرو ذی سمعی شهادت بر قای آن داده و میدونه جمیع اهل نفس ادای این درگاه
 و بحسب حدث آن را یافته اند مثبده هشاده اهل فرب بادانی یعنی کفی احکمیت مردمی زاده اهل نهضت کیم شد
 بشانکه الوف ناوف در سبیل طور و ترتی آن جهان داده و میدهند و اهل ایران این امر را ملکم مسیحی است
 پتو و میوش عالم اسلامه متوجه شده و فیضه اند اید وستان قدر و تمام نبوده اید این را کات
 خود را بتواند این و آن ضایع نماند شایسته بگهم سماه عرفان و نسایم کرکان این شایسته میباشد جبار گیری
 کن معلم باشد و شاید از حرف کتاب بگان حق و اتفاق بیندعا بیندگشیده موقی شوید با آنچه مزاوار و مرم
 ایست براستی بگیریم فدا و نراع و مکیره المقاوم این شان انسان نبوده و نیست بجیع هستاد در تبلیغ این راه
 صفره اید هر کسی که خود را بتوان اختمام اعلی است بآن قیام نماید و آلا ان یافذ و کیلان قصہ فی اینه ای
 الامر الذي چرخ کل فیان مخصوص و اذکرت انجیان و انتھقت المقوی اگر تمام این یوم ظاهر شد
 از اور العصمه هزار جان طالب و آهل شود تا چه رسید بارض وزخارف آن در جمیع امور گشت
 ناظر برشید و با وقتی شدت و مسکن ایشانه کن موقی شود باما اراده الله و میونگ کردند
 بر عرفان رسانه ای ولیاکی و کیانیت قائم و بشنا مطقد خلیم هم باهاد و بهای من ای السموات والار
 و بهای من ای اغزوی من ملکه ای
 ای
 ای
 ای

باب

سرمه

جناح سير ناج الدين الذي يبرر وفاة
هو المؤيد أحكيم

فیم یویم قایم و جالعدم بر عرش عظمتی نور شرق ناشغل بجهنم واج همازرن ای
حق بسطیلیم ز را قوت عطا فرماید و ببراصو حیرید تاکن یعین خدمت به نهاده و آنها
کرده باشیم این ستد احمد راس توچست بتاج عرفان اکن هر چنین قصد که حقیقی نخودی فی رز
شدی بگشود و ازین طریق اس لقا نوشیدی گل دلکش هنر پژوهی عدیک این قدری ای ای
یمشد با قیبا کل لی قی انور و توجه کل لی اوجبه و قیبا کلدی اباب و احسن کل دنیا کلم
الطور ادکان مستوی خوش المظهر اون دیکب اهل الفیاض الکریم بمحظ اجر عمال عباده فی
کن نز عصمه و بطریق افضل من چند و دوسته من لدته اشاره هو الغفور الکریم لالله الام احوم
اچکیم نشن اتس بابک و تعالی ان یویک علی هدایت العباد و ذکره فی البلد اولیا ای آن
ارضرا اقبل معلوم بکبری سان و با شرافت ای ای ایزیر غایت الی تصور داد اتممیع اجانبه
یسعی و بیان عالم و میطلق به السنن اند هو اسامع وهو اجیب امرور اند خدا و دنیا
لدى امرش ز افضل اعمال خوب و ذکور طوبی ابرارآ نتویکه بتائیف فنه و کل و
مسئولند ائم من اصل اینها، یمشد بک دلکش مکوت ای این فیهد المقام الرفیع لبها

لِلْأَنْجَامِ

مِنَ الْمُهَاجِرِ وَعَلَى مِنْ سَمِعَ الشَّاءَ مِنَ الْأَفْقَادِ الْأَصْلِيِّ وَقَالَ كَلْكَاسِيَّةٌ مُتَسَوِّدٌ مِنْ فِي

الْمُسْتَهْدِفِينَ مَتَّهِدٌ

سِرِّهُ

عَلَيْهِ بَهَاءُ الْقَدَرِ

بَهَائِيَّةٍ يَهُمُّ عِرْفَ الْمُرْتَسِنِ فِي الْمَلَدَانِ

٤٥٨

وَضَرِكَ كَبُوكِ الْمُطْلُومِ وَغَرَضَهُ الْعِدَايَةِ شَرِاسِيَّكَ بِلْوَاحِ مَنْ افْتَنَتْ عَنْيَاهُ رَبُوكِ الْعِزَزِ
الْوَنَابِ قَلْ آبَيِي ذَكْرِكَ لِإِسْتِبَنِي وَذَكْرِكَ هَرَنِي وَنَخَاتِ وَحِكَاسِيَّتِي وَنَهُورَاتِ ذَكْرِكَ
اَحْاطَنِي اَنْعَدَكَ وَابْنَ جَبَكَ لِإِذْدَاهِ بَحْسِرَكَ وَشَبَقَ بَذَلِ حَرَنِكَ اَسْكَنَ الْكَلْمَةَ الْعِيَّ الْتِي
بِهَا خَلَقَتِ الْأَنْسَ وَالْأَنَّ، وَبِنِيَّكَ رَسَكَ وَبَانَوَفِيَّلْبُورَكَ بَانَ تَوَيِّنِي عَلَى الْعَلَى بَانَ اَمْرَنِي
بَهَيْكَ كَبُوكَ وَشَعْنَتِنِي غَنِيَّكَ وَارِدَكَ تَحْمَكَ كَتْبَلِي بَانَ اَنَّيَّنِي بَقِيَّيِّهِ شَرِحَ
بَهَسَدَهُ وَأَنْجَرَهُ صَنِيِّي اَكْسَانَتِ الْمُتَدَرِّسِيَّاتِيَّ، وَفِي بَنْتَكَ زَدَمَ الْأَشْيَاءَ لَالَّهُ الْأَنْجَتِ

الْفَرِدُ الْوَاسِدُ الْعَسِيمُ الْكَبِيمُ - تَأْمَرُ

جَنَابِ مِيرَكَاجِ الْتَّدِينِ

نَّيِّ

هُوَ الْمَشْرِقُ مِنْ فِي الْمَكْلُوتِ

٤٥٩

أَنَّكَبَرَ مِنْ هُوَ الْمَخَامِ الْأَصْلِيِّ عَلَى وَجْهِ الْذِينَ قَبْلُوا وَفِي رُوايَةِ تَرْتِيْسِ الْأَصْفَنِيِّ الْمُقْرَبِ بَهَيِّ
الْأَشْبَرِ

الغدير قد طرت ابكيه واصرحت شمس البرهان من افق الامكان ولكن انساني وهم علمي بني
ما يكتب لا يحتمل ما يكتبه اهل سیان عرض عن المذاهب اخیر قال اقوات ولا ينفعوا حکم این چیزها
من ان حکم سلطان میگیریم ای حکم ان یعنی کم خارف اند تیاعی ای کم ای
لهی قد استری حکم سوف لشیانیانی و مارتندیوم یعنی ما قدر کم من ای صیع اراده رجیم العلیم
کند که بشرا فعلم الاعلی طلاقا بهماء الدین فاما علی خدمتکربلاهم العصریة المفتری
شمش

القدس المُنْعَى

29

نه ورده الرضوان فدارسن ما يكتب لمشكربك في الشي والا يكدر ان انتيج
ملاسته وستته فيما نزل في الالواح يا كان ينبعك شئي خار او اوهه ما كلك ترجي
شيءين لكل نفس ان تجبن ما ارادتها العيز لا تهاب ان القرين اتجوطنون او تلک في زهر
ونفاق طوبى لقوى طرقى الا جا ب
قل هاه شمس العدن

ش استاد مرحيم
١٩٨٥

القدم على عظم

يَا أَمَّا لِاتَّبِعِنَ الْوَسِيْيِيْرِيْ
أَنْ اتَّبِعَنَ مَا أَلَى بِمُرْسِيْنِ
أَتَتْنَا وَرَاقِي سَرْتَلِيْنِ أَنْ اعْرَفُنَ يَهَا
الْمَحَامِ الْعَزِيزِ الْمُنْسِيْجِ
أَنْ اشْتَقَنْ عَلَى امْرَأَةِ وَسَطْلَةِ وَلَاتَّبِعِنْ كُلَّ بَارِيْلِيْدِيْ
طَوْبِي لَامَّةَ فَازَتْ بِيَاهِي وَسَعَتْ مَذَاهِي وَاقْبَلَتْ إِلَى افْتَخِيْيِي
وَلِلَّامَّةِ اهْرَضَتْ عَنْ
الْوَجْهِ وَكَانَتْ مِنَ الْمُشَرِّكَاتِ فِي الْوَاحِدِ الْعَدِيْمِ الْحَكِيمِ
يَا أَمَّا، أَسَدَنِيْنَ بِعَرْفَنِ تَدَّ
الْأَيَّامِ وَاسْكَرَنِ اسْتَهْدَ فِيْهِ الظَّهُورِ الْبَدَيْيِيْ
كُنْ خَلَقَتْ حَوْلَ امْرَأَةِ وَسَقِيقَتْ تَلَاهِيْنَ
مِنْ لَدُنِ مَقْسَدِ رَقْدَيْرِ بَشَّاهِيْ

القدم على عظم

وَمَحْتَ ارْدَاهِ كَارِعَنْ دَبَّكِ رَبِّكِ اَكَابِ الْأَنَامِ
وَلَنْعَنَتْ الْقُوَّرِيْوَيْنِ اَذَ اخْتَسَتْ سَرَرَةَ الْمَرْجَنِ
يَا أَمَّا، أَنَّهُ لِمُهِمِّنِ الْعَزِيزِ الْأَنَانِ اَذَ اخْتَرَ الْكَتَمَهِ مِنْ فَيِّ السَّيَّيِّهِ مِنَ الْأَنَاسِ هِنْ قَبْلَ الْمِيْسِ
وَهُنْمِمِنْ هَرْسِ وَكَنْبِرَتِيْهِ الْمَرْجَنِ اَذَ اغْزَتْ لَبِصَرَ الْوَيِيْيِي وَوَجَدَتْ مَنْعِرَفَ رَبِّكِ قَمِ
يِنْ حَلَّ الْأَرْضِ قَلْ قَدْ نَطَرَ الْمَوْهُودِ بِسَلْطَنِ الْمَفْتَهِ وَالْقَدَارِ اِيَّاكِمِ اَنْ حَكَمْ شَوَّنَاتِ الْدَّيَّانِ
عَنْ رَبِّكِمِ الْعَلَى الْأَبَيِي مَشْعُونَهُ عَنْ وَرَأْكِمِ وَخَدَوَهُ اَدَتِيْمِ مِنْ لَدُنِ فَائِنِ الْأَصْبَاجِ
كَذَكِ

لهم ترزقنا عليك النعمات انت ربنا لعلك العزيز بالفضل
يا ابا ابيك ابا يام ان تتبعوا الذين
اتبعوا الا ونأم كسرى والاصح من الذين يكتلونه لا وآلا فخر لهم بقدر قدر سرمه

رضا

بسم الله الرحمن الرحيم

٦٦٣

فـلـمـعـكـ الـلـهـمـ يـاـيـيـ اـسـكـنـكـ بـاـسـكـ الـأـخـلـمـ الـأـنـيـ جـنـ فـيـ الـكـنـاـ وـرـبـيـ يـاـيـيـ مـنـ يـمـ يـكـ
الـأـخـدـاـ وـجـنـتـ يـمـوـفـتـ الـأـشـقـيـاـ يـاـنـ جـبـنـيـ سـتـقـنـاـ عـلـىـ أـمـرـهـ وـنـاطـرـاـ إـلـىـ طـلـوـنـيـ كـلـ الـجـوـالـ
بـحـيـثـ رـأـيـنـيـ شـيـنـ عـنـ التـوـبـةـ الـيـهـ اـيـرـبـ اـشـدـ بـاـنـهـ فـذـيـ قـسـنـ فـيـ سـيـكـ وـمـاـ
اـرـاـ وـلـقـيـهـ اـلـلـهـ اـبـدـاـ فـيـ جـبـكـ قـدـ حـلـ اـشـدـ اـنـ كـلـهاـ لـاـ خـدـارـ سـلـكـ بـيـنـ جـدـكـ وـجـدـاـ
كـنـكـ بـيـنـ بـرـيـكـ كـلـهاـ اـزـادـتـ الـبـلـاـيـاـ وـاحـاطـتـ اـلـتـسـاـيـاـ مـنـ كـلـ الـأـشـاءـ اـنـهـ
زـادـ فـيـ ذـكـرـكـ عـلـىـ شـانـ وـخـوـقـ جـنـوـدـ الـقـيـمـ كـفـرـ وـبـيـكـ وـبـيـاـكـ اـيـرـبـ اـسـكـ بـرـيـاـ
عـنـهـ يـاـنـ جـبـنـيـ فـيـ جـبـكـ وـاـشـدـ يـاـنـ جـبـجـبـ وـفـنـهـ فـنـكـ وـجـالـ جـيـاـكـ
وـاـمـهـ اـمـكـ اـيـرـبـ لـاـ جـلـسـنـ مـحـرـ وـمـاعـاـعـدـكـ وـخـافـلـ

عـاـرـدـتـ فـيـ اـيـاـكـ اـكـلـتـ المـقـنـدـ

الـمـسـالـعـيـزـ اـسـكـمـ سـمـ

eg.

قد استقر جمال الأندلس على العرش

الخطب والكتابات

عند سدادة المتنبي

می سب سان

الآن هي في قلب الشرة والليل إلى

المحويات قرآن وscience

ش جاپ عبد الحسین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

147

یا عبدالحسین کن ہے تو دینی تحریک بیت امام عین بالکل سما حاضر ولی اعظمیت با
موقبہ وابن نکھر میں یور شیخی حل القول پاکل نہیں کیتی الصرف والوزرا الجبت سے
کہ بالقطع بسہنہ الحکمة فی الحکیمة مجیع خلق یا بدالیوم اینتہا سرا از حق مسئلہ نہیں
چکے امر سید علیہ مست چسبیار انفس کے دھری چوتھے سورخ و استحست میغزو
و بعد یاد کی ہیوب ارجمند قلوب اعراض نہیوند و بعده اصنام ملک کی شند انشا تھے
بیانی پر امراتہ ثابت و راخ شوی کہ جمیع اہل عالم قادر بر منع نہیں شد کون شدید نہیں

5

٤٦

حي و خارج في جواني و مترئاً بجبن و ضيقاً بدني و متعرجاً باداري و متوجناً على وجهي و ظهري
 بشائي و صاعلاً بامتنان في كل بي العزيز البدري الحكيم سيدنا الله اكر مني ازيرن افني
 اخواض فنادي بكمام افق توبه حنادي و بجهة برت و بران سرک ميشو لغيره انت اجهة
 تلوف والبرنان يجد لوجبي ولكن القوم اكترم في حجاب مبين البهداء عليك وعلى
 كل عبده كان مستيقناً على هؤلاء امر النظيم

فاجتاب

مشهدى جاتس

عليه بسارة

هو المبين الحكيم

شدة الله اشد العذابات اليه لم ينزل كان في عطواه رفع و سقوط الاصناف و لا يزال يكون بذلك قد
 كان وهو العزيز العظيم قد تغير و اطهر الامر اذا اكمل العمل، الذين استثنوا عن عبادة
 ما يكفي الاصحاح، الا اقثم من اهل الحجاب قد نبذوا اكتن سب شعن و رأئهم و اتيقاً كل خلق
 مرداب الالذين نبذوا الا و ظلم مغلبيين الى الانفاق الا على اقل اقثم من اهل الاصدقة التي
 رتب الارباب جواباً لهم فيه تحرير العلم «لكن القوم في سكريبياب نبذوا امره الله عن دفهم
 بيان اتيقاً كل فاجر سكار اكتن اذا فرق تلوي و وجدت عرف بيان ركب الرحمن
 قم و قل اكتن يا اكتن الامكان سرک ميشو اصل و مظاهر امرک في كوكوت الاشتان

بَنْ ثُوَّابِي عَلَى مَعْبَتِ وَرْضَى أَكْبَرِ الْمَرْشِ وَالثَّرْيِ لَا إِلَهَ إِلَّا إِلَهُ الْمُرْزَ الْوَآبِ
شَاهِرَةٌ

جَابِ مَشْدِيْ جَاهَسِ عَلِيهِ بَهَاءُ اللَّهِ

هُوَ الشَّهِيرُ مِنْ أَنْقَبِ الْمَكَوْتِ

٤٤٤

الْبَسَاءُ، الْمَشْرِقُ مِنْ أَنْقَبِ الْبَسَاءِ، عَلَى مَنْ شَرَبَ رَحِيقَ الْأَسْتَقَادِ مِنْ يَرْعَلَّاتِهِ، وَرَبِّ الْأَكْرَبِ
كَمْ مِنْ جَهَدٍ سَعَى وَاقْبَلَ وَكُمْ مِنْ عَجَدٍ سَعَى وَاعْرَضَ إِلَانَةَ مِنْ الْمَالَكِينَ طَلَوبَ الْلَّذِيْنَ لَوْلَمْ
جَهَدَ الْأَرْضَ وَهُوَ اضْطَفَنَمْ قَوَّةَ الْمَشَكِينَ لَعْرَاتِ سِيفَنِ الْقَوَّةِ وَكُلَّ افْتَارِ وَكُلَّ نَزَبِ
يَشَدِّدَ كَبَرِ لَسَانَ الْحَلَقَةِ فِي هَذَا الْتَّامِ افْرَقَعَ إِنْ افْرَحَوا يَا إِلَيْهِ بَشَاءَ، يَكْرِي أَكْبَرِي لَدَقْمَ
شَاهَةَ الْأَدَاءِ، وَتَمْهِونَ إِنْجِينَ ذَكْرَكُمْ وَشَاهِمَكُمْ مِنْ قَلْمَانَةَ الْمُرْزَرِ أَكْبَرِكُمْ هَذِنَّكُمْ وَمَرِيَّنَكُمْ يَا إِلَى
الْوَفَاقِ، وَلَمْنَ شَرَبَ الرَّزِيقَ الْمُخْتَوِمَ بِاسْمِي الْمُنْخَوِدِ الْرَّعِيمِ الْبَسَاءُ، الْمَشْرِقُ مِنْ أَنْقَبِ سَهَاءَ، مَكْلُوبُ عَلَى إِلَيْنَ
وَهُنْهُمْ قَلْمَانَلْ عَنْقَلْ كَنْتَرِ بَلْدَانَى مِنْ قَبْلِ إِلَانَةِ مِنْ الْفَارِسِينَ مَشَاهِرَةٌ

بَارِدَوَقَ جَابِ مَشْدِيْ جَاهَسِ عَلِيهِ بَهَاءُ اللَّهِ

بَنَامَ حَدَادِيْ مِنْ سَانَدِ

٤٤٦

بَنْ جَاهَسِ مَرْوَزِ رَوْزِيْسِتِ كَبَرِ شَاهِنَاسِ بَرِدَلِشِ مَسْتَوِيِّ وَالْمَاطِعَنِيْشِ مَنْتَوْجَدِ دَوْسَنِشِ بَوْدِ
وَهُسْتِ اَوْ بَيَادِ رَجَبِيِّ اَجَوالِ بَلْكَارِ مَكْلُوبِ تَلَوِرِ فَارِزَنَهِ اَرْنَقِ مَسْلِيلِيْمِ بَيَاجِيِّ اَجَيانِ اَزْرَقِيِّ كَبَرِمِ
بَرِاشَانِ

برایست ان بندول فراید یا حرب است قدر یوم آنی راید نیند امروز نه از افق اعلی شریعه
و مقصود عالم با اسم اعظم طهیر طوبی از برای بصیر کیه از زندگی و هی پاک شد دوست یکدا
ادردای تاره دیده شاهد قل ای ای کاک ای سخاک ای ایکت لی دل نیقطع عرض بدمام ملک ملک
ای سب ادیم خدک ای ای ایک و شیبیت بازیل رداه علیک کاک ثم اکتب دای خصلت لی
۱۰ آنحضرت ایکت نت المقتدر الغیر الفضال سیده

جانب مشهدی مخصوص علیه بهادره

سمی العلیم

آن سمعنا آنکه الدین اقیلا اذ سمعوا اللہ آن من الرفق الراحل و اذ الشفق الگیریم یا ایل بھی
قد از قلع الخیث من شطر و انتہیت من جهت اضری و اذ الحصی العلیم قد اخسره کم
پاک اذ کان الدور مشرقاً من افق الرزوه، طلبی سمع سمع و لعین رأت
۱۱ المظرا نیر ایکت لا غرزن من شیئی توکل فی کل الامور علی ای درت العلیین
اش مع اجتک سمع ویری و هو الوتی الفالتب القدر کک
ڈکن کک با تجد مشعر غایتی ان ایکر و فریک ای سخاک من فی قبیل

ر نام من فی السموات والارضین سیده

ش جناب کربلائی محمد مسیح صدیق جماعت اسلام

ہوائی میم من افکار والی

三

۱۰) بایی حق جمل سیاره را بدو امرا علیهم دعوت می نمایم اول معرفت ذات قدم و ثانی
انتقامست برادرش و پنجم به سخت علی و سیست میزدگریم دیانت و امانت طرب
آن برای نشیکد و یوم الی قبائل نود و بامار قلم اصل فائز گشت قدر بیان رجعن را بدان و
لوح مبارک را چون بصیر حفظ ندا و قراست کن که شاید از جذب بد نهاده اراده استه فی مرگ کی
از حق میطلبیم تا آمید فراید و تو فی بخشش تما ایام باقیه را بمحبت و ذکر کش بگذرانی و دین
ارقا منتنا عن اهل علم برخی اعلی توجیه کنی او مست مشنی و کریم لا الہ الا چو المقدار الصبور

الرَّحْمَن

جذب سید محمد حسین علیہ السلام

جوان طرمن فسنه ان علی

17

كتاب من ذلك، فمن قبيلي افق الارض اذا عرض عن كل جبال عجيبة يمشي، وكل لفظ في السجن العظيم
انه مواد المقدار العظيم الحكيم ٤٠ يوم فيه يخرج في القديم والمعاصر من في الارض والسماء، اذ ان
شأنه دروب العالمين لا يذهب عن عقل من شئي سيعين في كل زمان وآلة المترتبين ويرى كل
الذئاب

الذين آمنوا بالله وأذل من حماه، الهران ببيان مبين
أكثروا شرب رحمة ربنا فلئن
الى ذلك كجهة وقى في أيديك وآتى قوى على هرمان مشرق آياديك ومطلع يديك اسكن بذلك
الاعظم وكله وصروفاته وبما يدرك الذي يهاج به رهان العالم وجهه الاواني ما جعلني شائعاً
امرك وراسخ على يديك أكثروا المقدار على قدره، لا الاداء انت المسئل انت
ش شاب حسين ميد كعب آلة افغان

القدس الأعظم

٤٧١

قد استدفناك من انوار افق الوعي وترشّف بخلاف عاليه ربكم الفخور بالكم وذاك
جزءاً، ذاكراً ذاكراً ايات الله العزيز عليهم بغير سلطنه ولدى العرش خلاصه طلاقك وبحكم الله تعالى
ان يغفر من سبّه، سلطان عن عنده اتهام المخلوق الفاجر العزيز الرؤيم لا تناس من روح السورة وسم
ثمما في هذه الفتوح المبين ان اثبت على الامر ثم اجد لي سلطنه لك وفيه لمن العود العظيم وذاته
في الذي توافت اذ سبقك كذاك قدر في العراق من نسبت بهذه الاصاله العقيم ان الفرع يترك
مع انصافه وليكون خالداً اذ لم ينال بعض الحرك العاليم احكامك ان شكر باذرت يذكر بوليكاك توجه
ايديك وجده القدم من هذا المقام اخررين كمن يطرأ اليه في كل الاتوال ونامت يدك من بين اليدين

قول العبرة رب العالمين، مولي الاداءتين، والظرين صاحب

اقارب

جذب حسن عليه السلام

نـا المـشـهـوم الـذـاكـر

فَلِيَايَتْ ارْقَةَ، اَنَّ الْبَرَّ عَلَىٰ مُنْهَاجِنَّبِنَّيْ، اَفْقَدَتْ عَلِيَّنَيْ، وَلِيَايَاتِهِنَّ تَرْبَ اَنَّ
الْأَرْسَالِ يَسْكُنُهُنَّ بَعْدَ اِبْنِيْنَ يَوْمِ الرَّسُولِ وَابْنِ قَرْبَةِ عَمِيْنَ اَبْتَلِيْلَ نَائِمَةَ قَدْرَقَعِ الْاَفْرَادِ اَعْلَىٰ
اَنْتَبِ الْاَوَّلِ وَهُدَى الدَّلِيلِ اَبْنِيْنَ الرَّسُولِ هَمْ وَجْهَ الْغَافِلِيْنَ قَدْ غَرَّتْ اِرْقَةَ، بِمَارَأَتِ نَفْسَهَا
اَمَمِ الْدِيْنِ كَفَرَوْا بِاَبْصَارِهِنَّ بَعْدَ اَعْمَالِهِنَّ قَدْ خَرَجَتْ بِذَهَنِهِنَّ بَعْدَ الْحَسِيبَةِ عَنِ الْذَّكَرِ وَالْبَيَانِ لِشَرِّاهِهِ اَنَّ
يَقْرَئِي اَلِ الْبَيْتَ اَنَّهُ لِوَالْمُقْدَرِ الْقَدِيرِ يَا اِيَّاهُ اَنَّهُ اَنَّهُ اَنَّهُ اَنَّهُ اَنَّهُ اَنَّهُ اَنَّهُ

تفكر في الدين طموٌ وفِي الدِّينِ الْفَقُولُ ادْرِواهُمْ لِللهِ الْعَزِيزِ أَكْبَدُ مُسَدَّدَةً

اقران حاب سندھ سن ملکہ بھا، اسٹہ

三

الله عز وجل

قد حضره في المعرض كتب أحد من قليلي الله أقبس من ملوكه البيان وفاز بالمرفأ من أدائه
الفرج بسلطانه للبيهين على العالمين آنذاك بجهة بهذا الفتوح مجده بأثر قلمه الوعي إلى مقام حبله أشد
مقداراً عن كل ذكر بقى من ذاق زلت نكته كأنه سمعناه لأول مرة واستمع السليم طوي لكنه غدت
في شاءاته ولملأ كل حكم بأدله بكلمته آنذاك كمن قبل وبنزك كفيضه لا يحيط بهن الذي استرجاه
النعمان

الحمد لله رب العالمين اللهم اعلم عبادك من اصحابكم بجهالتهم وغافلتهم
عن احكام كتابك واصح لهم حظاً في الدار الآخرة اللهم اعلمهم بجهالتهم
واغفلهم عن اخطائهم اللهم اعلمهم بجهالتهم واغفلهم عن اخطائهم
الله اعلم بجهالتهم واغفلهم عن اخطائهم اللهم اعلمهم بجهالتهم واغفلهم عن اخطائهم

چاپ افغان اق سید حسین علیہ السلام

بھی اپنی لا بھی

الملجم العتين أكملها ذاشرت درجتى ميائى الذى جرجى باسمى من قوى فرق جهاز المخابرات إلى شرك
بالتصرار المكتسبة فى أيام الكتاب و باستطاعته على عرش الطهور فى المآدب و سيرك الفخر المكتفون
و باستكمال المحبين صدى كافان و ما يكون ان تويدنى على ما يعنى لا يأكمل اى رتبة ترى المخلص سعى
ارتكبة عدوك و خطا، جيدك اسكنك ان يكتب لريحك الذى احدث الوجود و هنور استكمال المختبر
كتيبة لاصفيها أكمل و اولى أكمل ايرت و فقني على دادا حقوق عبارك و خلقك و مزكيات الله
الكلمات لا احبت الا ما است تحب ولا اريد الا ما است ترى قدرلى ما يرتفع به تقدى ملوك
من خلقك و ترتل اذنك من ارقى اكمل ثابت المقدى العزيز العظيم معاشر

افغان جام سین طبیعت، اسلام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سچان الذي أطهرا الحلة سبلاتان من عنده أثنا عظتى مين اهل الـ مکان انة لاده الـ اجهـولـعـيـرـةـ
الـ مـلـنـ لـوـيـتـجـيـلـيـاـ اـحـدـيـاـنـ اـنـقـطـرـةـ لـسـلـيـلـلـيـلـ جـوـأـ،ـ عـجـيـرـتـ رـبـ الرـجـنـ باـرـجـوـ وـاـرـجـيـانـ قـلـ اـشـاـ
شـارـلـمـنـ اـوـرـعـ عـنـ اـخـتـارـ وـنـورـلـلـيـجـارـ بـهاـفـلـ مـيـنـ المـيـنـ وـالـمـيـرـضـ وـاـنـتـالـيـرـانـ الـهـيـالـ وـاـنـتـاـ
الـسـرـاطـ الـاـمـرـلـمـنـ فـيـ السـمـوـاتـ وـالـارـضـ وـكـوـشـرـ اـخـيـرـانـ لـمـنـ فـيـ الـمـکـانـ طـلـبـيـ لـمـنـ اـقـلـ اـسـاـ
وـتـكـبـ بـهـذاـاـلـاسـمـ الـذـيـ جـعـلـ اـتـهـ مـيـنـاـ مـلـلـ اـلـاقـاـقـ قدـ خـلـبـ شـتـوـةـ الـذـيـنـ كـنـهـ وـابـاـیـمـ اـسـدـ
الـيـ

49

التي فيها اشقر الاممن اقى الاسرار قد اخذنا الدينكم كفراً بآياته وظلموا بمحابيكم الوفي ان ركب
أشدید العتاب منهم من اخذناه بالضرر من لدته ومنهم من هلكناه بصیحه واحده ومنهم اخذناه
في الجبر ومنهم من حسنتا به الارض وفهم من احرقاوه بحسب انوار ومنهم من امطرنا عليه
الاجار كذلك نزدی قصصهم في الاواوح ان ربک لمواليه العذاب سوف يأخذ الذين اذ
كما اخذنا المعددين في تلك الجهات الذين ااضر بنا من ارضی اسر اذا اخضناه على انته
ماكس لرها بـ قد اخذنا كلکم بسلطان من عذبة كذلك تزل في لوح المواء طلبي داعي الاصح
قد اخذنا الاول كما اعدناه في الكتاب واندنا الثاني ومن معربيه رضليت هنا في لوحها
قد اصحابوا ولايسين من ما ينکم الاصوات الصدى وغیب الغراب ان ياقلم الاصح
اذکر اذا رسنا الابیع بیات میتات الى الذي كان في غفلة وشقاق قد اذکریت ما زل به الال
الغدو وسم حماقی ایں الرضوان اذا تركن الله لم ينفع لحکیة واحدة من في الدیار سوف
نأخذها بامرمن عذبة ما المتقد للصلی ما راد طلبي لمن قرأ لوح استه الذي ارسله اليه ليوقن
ما میغای و لا صلینا لطیق سان العلیکه باسکی ایخاوس لمیشتد المک بازه المقد للحکی
قد است علیکم جنة ربک و اشرق البردان من اقی الایقان ان الذين يترؤن آیات
ونکسب بکو دون صدقة بیان دینک العزیز اهوا بـ ویتعذبون بستوب بیضاه الشمرد

في ظهير الادب قد حصره في العرش كتب من الذي أوسع الآفاق، قال بي بي يا حرف
 الوجه دارني كاب هذا السوح الذي به فاع عرف القميص في الكون ان اسكنك
 بما توجه اي ك لخط المظلوم او سجين في اشد الابدال يحسين ان استمع لها، الحسين استقم على
 يضطرب من اركان الذين كثروا باستهلاك الرفقاء قبل بعشر العذر، قد يتحول قلم الاحلى
 ميادين الالواح هل مكتوب من صدآن يركض مع فارس القدر في هذا المصمار لا ينفي مثلهم
 مثل اطلاع قد توافقوا في طين الا ولام قل بذهنهم العلم اشرفت مناقيب ابيان رغم انكم لا
 تفجرون جهولا، يكنهم عذاب ركب المقتدر القبار كمن ناطر في كل الحوال بطرف حكمه
 كذلك امرنا البريء في اكثر الالواح طوني كاب ولمن اسمعك هاجر الورقة، حتى ان قاف وجزء
 كوش ابيان في تكاب الایام العبرى انت هو المنكورة لدى العرش والذى يذكر بهذا الذكر الذي منه اخذت
 الاصنام قل يا مليل ان استمع لها ايجيل الذي يناديك من سان هذا العليل الذي اتى
 بين اهل اشتاق بين الطلاق اصحاب الغور وفي الاستقرار استقر بهذا الرسل على شأن لا يعاد له
 ايجيل طوني كاب بما جعلت ساقى الرجم وقطع خرايجوان على الدفيفم قبلوا الى اسر الملك
 المستان قد زرت كاب آيات بينات وارسلها من قبل اذ تحرك جبل الوداد انت ابا
 علیكم يا اهل اليماء من دون ربكم ۱ لمسنة زن الفضل لـ شـ

تحريم الملايين في التقييم

هو انطلق من فضـالاصل

كتاب ابراهيم المسطور ليقترب اهل الى امة المسلمين التقييم قد ظهر ما كان محرزاً في علم اسره بخلاف
عن الافتدة والصيون قد اتي عليهم والقوم اذكرهوا جده اسد وبرهانه بما ابيدا كل غافل بردود بنده
كتاباته وراكمه وارتكبوا ما ذكر بالمحررتين قد تخلوا ما شوا عنهم في كتاباته وتركوا ما مرروا به
اما ائمـ من الذين نبغوا على ميشاق والعمود فـ قـيلـ الارضـ لـتـقـواـ اـسـهـ وـلـتـقـيمـ اـسـطـارـ
الـاـوـاتـ وـالـلـسـونـ اـنـظـرـ وـالـظـرـوـ اـنـ الشـرـ طـنـ اـمـامـ وـجـوـكـ وـتـدـعـوكـ لـىـ مـقـادـهـ الـحـمـرـوـ
فـ فـوـ اـنـهـ وـلـاـ سـكـرـهـ الـذـيـ بـشـرـتـ بـلـطـورـهـ كـتـبـ اـتـهـ مـنـ قـبـلـ وـمـنـ يـعـدـ وـلـفـقـ شـائـرـ الرـسـوـلـ
ياـسـينـ اـنـ الـمـطـوـرـ مـيـاـكـ مـنـ شـطـرـ الـجـنـ وـيـرـكـ فـيـاـوـرـ دـلـيـكـ اـنـ رـكـبـ جـوـ الصـبارـ
يـرـكـ بـالـصـبـرـ وـالـاصـبـارـ وـجـوـ الـمـرـ فـيـاـ كـانـ وـمـاـيـكـ اـسـعـ الـنـدـ، مـنـ شـطـرـ حـنـكـ، اـنـ
يـخـلـقـ فـيـكـ شـانـ اـنـ لـاـ الـاـ جـوـاـكـ الغـيـبـ وـالـشـوـدـ لـاـ يـزـبـ عـنـ عـلـمـ مـنـ شـيـءـ فـيـلـ
دـيـثـ، وـيـرـكـ بـاـيـرـ وـجـوـ الـقـتـلـ العـزـرـ الـوـدـ دـيـكـ اـنـ خـرـكـ خـواـثـ الـعـالـمـ اوـرـكـ
سـبـبـتـ الـدـيـنـ اـكـرـهـ اـكـرـهـ اـتـهـ وـلـمـوـهـ الـاـنـمـ لـيـشـرـوـنـ خـذاـكـ بـقـوـهـ مـنـ عـنـدـهـ

من دن مکنندم سیک یا بایه هنرگ بیل استل لی ایم اته کنکنکوت سندنکات
ان بزک سیک فیل هین رون من عنده و یقدار کک نتریه العین کذک نظری دن المظومیه
الله الدلّه امرأ من لدی اتسه کنکلا وجور آتاه و آیه راجعون از لغه تازی پارسی
توجه نهادیم تاکن مقصود را بایه بند و بیایند یا اقانی محروم بعاش ارتقیه وارد شده عالم چیز
احسان و فخر خود را بیناید و با علی الدلّه بر قاعی خود گواهی میده و اهل خود را پند میگوید و پیخت میکند
طوبی از برای اتنیکه با صفا، مدارش موافق شد چکه اگر اسان لی احیثیه حوازت و تغیرات
علم را مشابه نماید و بیاید خود را بر طرش طینان ستریج مشاهده کند از قاعی عادی شود و از
ذلت کبری بهرت علی دل بدده عالم و آنچه در او است او را تغیر نمده شناگه از برای شما ممتد
شده آنچه شبده مثل مذاشته سدره سبار که شمار از اتفاقان ذکر نموده و قبول فرموده این فضیل بیم
و اینست کهیز با سم قادر یکی خفظش نداشتم تاریخ و تبلیغ امراء است این مطلع
از اول ایم ذکر اتفاق از ایند نمود صحیف شاهد والواح ضریل کوه «بلیایی واردہ و مصیبات
نارک بر صنیعه نگذرند از اول ایم ادم وجوده آنام از امرا و صلایقیم فرمود و لوحه ائمه من غیر متر
و تجایب کن، ایاقی علی دخوت نمود ارقی مش مخصوصاً اصله، که بوده و اینه ایش تقریب و جود
و مک فیب و شمود بر این ابره و اصحاب مسخر اکبر، اضع و مشهد است که بیچ امری از احمد

از برای خود مخصوصی نموده و نیست بیشده کن علی امام وجده العالم و ارتعاع مذکوی میں الام
 و چون اشاره است از از آن قاب حیثیت از افق همچو طهر جمع احرا ب بر اخراج و اغراض قیم
 نمودند و اور او در آنچه که خیرخواه میگاهند سیحان استه از ایل بیان و اورد شد آنچه که قلمار را کوش صادر
 و قاصراست بعضی از ذکر الوحیت و ربیعت اعراض نموده اند فلی غل این بیان لعنه الرجیح از همانها
 ذکر امن الدوکار از الترتیب العدد و توجیهم ای اسسه کنک ایوم المآب سرت نزد مختار مجموع ب
 نموده و سرت چک که آزادیکند ایوم لاپی این نداشته کنی ب پیشده کنک کن منصب پسر
 و گن حضرت بشترینی نقطه وجود در اول بیان میفرماید الدنی بخشن هنگل شان اتنی اند اند لاد
 الاما رتب کل شنی و ان مادونی شنی ان بخلانی بایدی فا هدو و و اینچین دیوار ب کی از حروزی
 در ذکر من بغیره اند میفرماید اتنی اند اول الدابین کمر این بیان است را فرموده اند قسم بخشن
 حیثیت اگر کراخنیست نمود این مطلع دایم مقامات صرت اختیار میفرمود الالا بلده سیحان
 حرفان ایل بیان اند عرفان ایل فرقان پست مرث بده نمود چک که آنچه که اتنی اند را از
 شجر قبول نمود و این فئة از سدره وجود و ماکن غیب شهود اینکله را نیزدیدند لفوس یکی باشد
 اینکلات اخای شبیده میباشد مخصوص داشان عذر اند مشهود و واضح است اند هم انتشار
 الصبار المشتمل الکریم فلی را یهیز عن ملده شنی و لک یهیز امر شبیده ویری و هم استیج اینه

۱۰) افغانی شنیده اند آن بچگانه باید که و پسند کنند اصرار به المکنوب و تغیره المکنون و در آخر
موج و صیانت مینهایم شماره بچگانه محب ارتفاع و ارتقا، است و آن مشورت دامور است اگر
با حضرت افغان علیه السلام و خانی و رحمتی در امور مشورت نمایند لذتی اشته محبوب و مغبوب است
سوف بصلح اند امور کم و بترکم اید و بظرکم کم، اگرستوراً علی سین انطربین اگر تقدیر
العالیین منتسبین طراز از اقبال مظلوم بکبر برسان البهاء، المشرق من افق سما، رحمتی
علی افغانی الدین باقتصو احمدی و میاثی و ملدو بایه امر و روا په فکیل الیین الامرته المقدیر القوى

الغائب القديم

أو المسمى من من في الأرض وأسماء

حمد مقدس از ادیک و علیوال ساخت امنیح اقدس حضرت مقصود برالایق و میراست در ایام
حضرت خالیه احاطه نموده ناما مرثرا برافروخت و خنا، مجیدش را با فوار و جوش بیاراست
سراج قدر قشرا از ارایح مخلصه خالیم خطوط نمود و آفتاب نگور شراسحاب و خمام ستر تکود در
جعیج احیان به الیک سلطانی و دو قطب سکان بقدامی الیک سکلم حوادث زمان اعمی
هل بران اور از اراده اش منع نمود و آذربیشش بازداشت از یعنیش علم پیشان بیشان ،
مدفعه و از بارش رایتی بیکار برین مخصوص ب ۲ تجهیزات سلطنتی و غلبت قدر

ولار غیره یا افغانی یا باکسن علیک بهانی بسته نهادی مظلوم را و قلب را در غبار احران
 وارد و با سبب ذکر الهی متدنس دار اگرچه صدیقت وارد و عظیم است و کن حسیر و اصطبار عذات
 اعظم آنها هوالصبار و امریجاده با اصبر ای چیل اما ذکر افغانی الهی صدح الی اته بامان به بر لغزان
 و محظلت امداد رکن ریکن اخوند ای گریم صین صوره زیسته ای طیار از الفرقان فضل من عنده و او
 الفصال التیم منشیین طیار از قبل مظلوم ذکر کن و اصبر و اصطبار و صدیقت کن امروزه
 روز ذکر و شنا و مندت امراء است یادی او بی محض من فنان تسلیع امراء و ارتقاض کل مشغول
 باشند از قلم اصلی در بوده افغان از دل شده آنچه که بدمام اسما و صفات الهی باقی و پاینده است
 با این خدام اعلی را حفظ نمایند چه که نقوس خانه و ایوان مختلفه و گلستانه متصرفه که کل افغان ناید
 صراحتیم و نبا عظیم خدا و اخترف سازه ایکاش از اصل مرطبله جیوند ان ریکن علیم
 و سیتروه و افتخار العلیم ای گلیم حالم کن بیست میین در هر صین اسرار خود را ذکر میکند و میانه
 لذا خواهش ایل ایصر و اصحاب هنر ایکبر را از ناداده الله باز نمیدارد یاد آنچه ب اکمال رسید
 و ریحان علی بینی قیام نمایند از بعد احادی آنکه نه سو فیطره میسر ک و لدر گلک و لدر گلک ماکان
 مستور اعن الاصمار در هر ظاهره حکم مشورت از قلم اصلی ظاهر و عیذ توکل علی انتہان تک
 و مشغول اذ افاقت گلکی و وجدت منزوف خاتی قل الهی کل که بامانی الی میکن

المسئيم وملكها، بما ذكرتني في سجلات العالم وكتبها، بما كشفت له مسرة عن أخرين كما أسلك يا إلهي و ما أسلك لأخيك والشود باسمه بحر عدن يركب ابن أخته من قلنسوة صلبي يرتديه أليك ويظهر في عالمين يناديك ثم يغسل يديك ويركب أربعة سرالي مقبلًا على أليك مستعيناً بجبل فاريك أسلك بن تفتح على وجهي بباب درسك ويربك وقد لغيره آخر والأولى يهلكت حول الورى وربما يعيش في أرضي لا للآلات المقتلة العذير صدر

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يا افاقی علیک بهلئی ان قصہ المقصد الی خصی والذرۃ العلی التزویر نیا یہ لمن رخصا ہے فی کتاب
و سخا کوثر نے آنے میں سبیل و صال و انفعہ پڑھ کر شناگہ و آن عمل خدمت امراه ادازادت انتہی
انی شطر حضرت لد الا سطار قل برتب اردت حضور ک واقعک و القیام لدی بپک الذی فی
علی من فی سماک و ادھک ایرتب مت اکھیرم و افضل الخیم فاقین منی اعانته و هنل فی سیک
سوچا بیک و مشتی بیک سماک بحر بیک و سمس جودک بان کتکب من اقلم الاعلی لمن بادی بادی
اذ وک من قبده و مخفی لعلوک و کرک و تقدیل ما یکون معد فیکن عالم من عوالمک ثم قم عن
متاک و قل لعلی ایک تو بست و کیا قبلت و عیک تو نکت فارجم عیدک الذی دارہ
و ح فشار قلدار ای ان و مدد مسٹر اربعین ثم امش بالوقار و بسکینہ و قل بیک بیک الی

ان ورد مقتنيب ثم همش بالوقر وانتك ان تضراء امباب اذا قل بسم الله وبا شهادتك
واثقونه اليك ثم ادخل صدر المظلوم وقل كلامكم يا الله تعالين وكما تذكر باحتساب المختصين باي حق
الى صراحتك المستقيم واصنعني دلماك وارتبني جواك نهرا ياهرا اسلماك يا تحيتي فشكلا لا جوا في
ظل قاب فشك وجا، وجاك اكت انت المقدار المتعال الغور الکبریم ^{صادر}

باب ن ای ایده اسه

بسهده المقدار العظيم الحکم

٤٧٨

ذاك بمن لدى المظلوم الى الله توجه الى السيدة اکبر، ليسع ذمتنا لحق في ذكر الله بت
العالمين اهـ، ایا توچك الى الوجه، سفنه ایک واجین ک قبله، وفيه اتروج العین نشیخ
بان یونیک في كل الاخوال ويجاک مستقيب على هـ الاسرائيلي بهـ زلت اقدم العدل، والعرفـ، الا
من شـ، آنة رکبت العذيم اکبر، ان اسكنها بهـ الفضل وبا حداک من الذين فضدوا اعتقدـ
الاوضـ عن الورى الذين اتبوا هـ غافـ بجهـ قـ سـ رکـ تـمـ ياـ اـ سـ رکـ جـ هـ
الـيـ بهـ اـ شـ، اـ عـ الـ مـ بـ اـ تـمـ لـ مـ عـ فـ اـ نـ خـ رـ اـ رـ وـ مـ عـ لـ اـ يـ اـ يـ هـ مـ
هـ لـ هـ مـ اـ کـ لـ اـ کـ
اـ کـ لـ اـ کـ
المقدار

اقان

الْمَقْتُدُ الْمَسْتَأْنِيُّ بِذَلِكَ الْفَقُورُ الْكَرِيمُ مُحَمَّدٌ
بَنْابُ نَبِيلٍ قَبْلِ عَدِيهِ مِنْ كُلِّ هَا، بَحْرَهُ

هو اسره

بسى المسين على الاصحاء

ذَكَرَ مِنْ ذَلِكَ فَازَ بِالْجَرِ الْعَظِيمِ وَتَرَفَّ بِهِ الْمُغْصُودُ فِي الْوَاحِدِ الْمُهِيمِ الْعَلِيِّ الْكَرِيمِ
وَشَرَبَ رِيقَ الْوَعِيِّ أَذْفَازَ بِالْأَنْفَاعَ فِي الرَّوَارَةِ وَسَعَ الْمَسْعَا لِلْكَلِيمِ أَذْوَاجَهُ إِلَى اسْرَدَتِ الْعَالَمِينَ
إِنْ أَفْعَلَ بِأَتْوَجَهِ الْيَكْرَكَ كَمْ بِسَمِّ هَذَا الْسَّامِ وَأَنْكَرَ كَمْ فَضَّلَ مِنْهُ لَوْحَنَ الْكَفِيفِ إِنْ أَرَدَنَا إِنْ
نَطَرَكَ بِهِذَا الْقَحْ فِيهَا، الْذَّكْرُ وَالْعَرْفَانُ بِجَهَةِ لَارِيِّ الْمَكْ اسْتِبَاهُ وَلَا إِمْثَالُ وَلَا تَهَا
مَحَدَّثُ مِنْ قَوَّةِ الْأَرْوَحِ الْمَنْجَنِ مِنْ قَدْرَةِ رَبِّكَ الْعَلِيِّ الْكَرِيمِ وَإِنْ أَرَدَنَا إِنْ تَنْطَكَ بِهِنَّا، إِنْ
لَا بَسَنْ كَالْسِنْ إِنْ سَبَلْ بِالْأَسَانِ الْذَّي يَطْبُرُ مِنْ مَكْوَتِ بِيَانِ رَبِّكَ الْمَدِيرِ الْمُحَكَّمِ الْجَنِيرِ
نَقْوَمُ مِنْ الْذَّكْرِ مَنْ يَحْرُكُ بِهِ الْعَالَمَ وَيَنْتَهِ بِهِ الْأَمْمَ إِنْ رَبِّكَ لِهِ الْمُعْتَدِلُ الْقَيْرِ إِنْ يَرْكُبَ فِي الْأَيْدِيِّ
بِجَلَّهُ مِنْ ذَلِكَ لَا تَمْنَعْ شُوكَ الْأَقْوَيَا، عَنْهَا رَادَ وَلَا يَصْنَعُهُ قَوَّةٌ مِنْ فِي الْأَسْمَوَاتِ وَلَا الرَّضِيَّنِ إِنْ أَكْرَكَ
بِهِنَّا كَمْ كَوَنَ الْدَّى الْعَرْشَ قَبْلَ طَهُورِهِ وَفَرَّتْ بِنَخَاتِ الْأَيْمَمِ مِنْهُ، لِيَصِلَ النَّيْرَ إِنْ أَرَسَلَ إِلَيْكَ
فَنَّ الْمَعْلَمِيِّ إِنْيَ مَذَّا مِنْ كُوَثِرِ الْبَيْانِ إِنْ اشْرَبَ بِذَلِكَ مِنْ ذَلِكَ مِنْ رَبِّكَ يَقُولُ بِهِنَّا لَكَ بِهِنَّا

فرزت بهذا المقام الکريم سجاك يا الى لاسک کهربا جلتني قالا يفتوهیک بین شنکار
واظفنتی، شنقت به اللذات ہرگز وشکار، والکائنات جنید فریک و تسبیح دامہل توپتی
لا خدار امرک سلی شان، منفتحی سلطنة الفراعنة و دشونکه امیجیرة قد بلقت امرک بدره شرق ایشان
و غربها بجهیث ترزدش ادکان العبدین واخضطربت اندیشه الطالبین وکنست فی کل احوال توپتی
الل افق امرک و متنقشع عن دوکار لاسک محمد حمدا یسیره العارفون الى جواه جورگ و اللذا کنست در قیاده
الملخصون الى افق و حیک و موایک و لاسک محمد حمدا حضرتی په جمیع الکائنات و کسانی
الملحناست یا یعنی الى بروحاک و بیشتر قرن بدنکار فی ایاک ایرتبا نت تعلمیانی لد
من یا الکتاب احدا فیما الذی نسب ای قصی و تسریب رحیق و محنتی من کوئی بیانی ای خبر
لدوی خوش عظیی و مفترضهوری و سیبق عن دونه متوجه ای ذاک المقام العظیم ایرتبا یاه
علی ہرگز و شنکار سلی شان لا یمبعده اشنق فی هنکار ثم کتب ده کتبه لاصفیہ کارک و اندیشیری
والاغفاره ایکانت مولی البریه لا الہ الا وانت المعلی العبد ذات الغسله الکریم
مشترک

چھو اسٹر تعلیٰ شاہزادے الحکمہ و انبیاء

فیلی علیک بتأئی از خیف سدره هستی در فردوس اعی اینجکت پر کن لی ناگون

سادمه فائز و موقوفند و بناور استفات بکری منور و وزیرن یا افغان عیک سپهی و خانی
نمایند شاگرد افغان حلبیه همای و خانیتی ارسال نموده ملاحظه شد هر صرفی از آن بنزرت توحید منور و بکر
لال الدائیه هموطن در خایت حق نکترن حرف بایختام اعلی و وزارت عین فائز و نتویکه خود را
اعلی العالم و اعلم از اعم میسرزند از صراط محرف و بسته خود را بع اشدا ان الفضل حرام
والمرآتة ممکم والغثة کلم در فهرة مذکوره بین افغان محسن علیه همای و ذکر شد آنچه که این میں
از ده بر آن حقیق گرفت از اول یوم آنچه ببست تمام بر خدمت مالک نام قیام نموده
بهه شهاده حقیق بمالسان اللهم فی الحجۃ الاطمیم فی الحجۃ الاطمیم فی الحجۃ الاطمیم
هر قسم صدحت و اینکه عمل نمایند مقصود آنکه دار آن ارض صادشت شود آنچه که سبب ارتفاع
کند است از این میزده بیفعلی شیوه و حکیم نماید البهاء والذکر و ایکنیک علیکم و علی من معکم
و بیکم لوجه اند رتب العالمین

یا مصرا مراتد اگر حکمت اقتضا نماید بعضی را آنکاه نمایند برآنچه مصرا و اراد ایام است زنست به
الوجه مقبول نه بعضی از بیان بهوای نفس نمود است دال بر عیتیت بعضی اشیاء بینایند من و دل
بینش من است و ای جین در کشت احوال آن غوس از قلم اعلی کهنه اصادره چه که اسم است
دال میل فعل مشتبت است لذا است زنست گرفت اند هو استدار بیری و بیسترو هو اعلیم

وحكيم اگرچه این ایام پیغمبر خدا موات و نیز کرم از اصلی اقی عالم مشرق و دکن در عرض
اشری هفتاد و یکم عباد یکی بمعظمه اکبر ناطرخواه با عالی شرک نایید که عرف تقدیس ازدوا
متضوع گرد و سبب قبال هائل شود العجب کن العجب از تو سیکه بعیش شکا
خود از ازدشتی ای که سبب بنتی ایدی و لغت سردی است محروم نهاید نسل استه
ان یونیهم علی الرجوع و یونیهم طیراز المقوی اند هو مولی الوری و ربت اعرشی هری
بر پیش

هو استه کنی المحتال

مرک با جده فه القلم استه علی زدن اتفاق الدرتی البیضا بحکی عنا تفنن الزمن فی قلیک من کلک
الموئی فی زدن بخته البید علی زدن الدوره متضدیه بستبتره لکب جداد کرمون الذين فی حرم
شجرة الزرقاء و اشرفت شمس الصدائی و المؤذن استیعانی و الشور القداءی و بهم فرجت عید الائمه
و استورقت سدرة النهاية و اندرت در قد المكافئه و منهم استقرت جوهر الوری علی زدن اتم
و تفرز الورقة فی بیکل المکرام و لخدت انوار السعیج من شمس الموئی فی قلس المعلم و بهم فرجت
الموجودات والیهم عادت و منهم طلعت المکنات والیهم رجعت و بهم سبس بیکل الفنا
رو آباء و تفتب جوهر الفخر فیس الفقا و سانج الذل ثوب اکبری فسبجا کس الدلم با
الیهم اور جاده کرک جنلند او کرک با تنلخ فی صدری او بیانهم فی قلبی او اوزکرک با وفیت بکت
فی علی

فی حیث و حیث عبارک حکما و عدته من قبل فی مکان کنگ و متنق آنرا قدرت و قدرک الاحلی
 و عدک اندیشی فی مکونت الاعلی یوم رفیع ایمه کن من سمعه اشید بینند هیں به کیم کنگ
 و فیست بکل و عدته و اوتیت بکل و مختت و فضیلت کن و بیست بجیت جدت کشیشی
 همکن خانک و معدن اندیشک فیاض فتحم مناج امرک و سبیل خانک و جواہر خانک و مساج
 علیک و معانی آنک و کشت هن و جاک بر افع ایجادل دیشیدن ایکل من انوار
 ایجادل فی ایکل زکرک و قفس و ک و وجہ هر کا و هر زن و چاک و معدن امرک و همکن فر ک
 حتی استغذیت هن دو نه و استگذنیت هن کن ماواه و استقرفت هن کن من فی
 السهو ات والارض بجیت کن العیاد بیطیبون فر کیم و جوارک والطفوف فی کعبه زکرک
 والور و در فی حرم لقاک و کن آن فور بک ناوقت بعدک حتی طلب فر کیم و صدک
 و ماشدت فر ایک و کلی ایکی و مسلک ایک ایک فاطمی بک یا ایکی و ماهم العیاد ایکی بیلی
 لقاک کنست فاما فرق کشی و با پایا علی کشی فا مسلک جند میشی زلیک و افوار عز
 قدس و بوبیک و بن تجلی هؤله من آیات عز سلطانک و من اشاره شجره فردا بک و هن و قبا
 سده کیسونک نک تم امشغل یا ایق فی قلوبهم سرخ همک و مکاه عایک و مصباح
 و لایک لحرف اکد هم شوغا هنک و جا لو حک و طبلی از باره جاک اد هاشان لمکن

فِي الْمَكَابِ شَانُ اعْلَمُ مِنْ رَبِّكَ وَلَغْرِبُكَ إِذْنُ النَّدْسِ فَنِي خَالِ الْأَكْتَيَةِ إِلَى بَحْرِيَّ الْأَحْدَيِّ لِيَقْدِرُ
عَلِيَّ اصْنُودَ الْأَيْ وَرَفِفُ الْمَاءِ خَلَقْتَ سَرَاوِقَ الْجَدَافِيَّ مَكْوَتَ السَّاَ وَجَبَرَتَ الْبَقَافِيَّ دَيْقَلَكَبِرِيَّ
عَذْقَيْسَ بَلْيَنِيَّ وَبَلْكَلَكَلِيَّ ثُمَّ أَسْتَقْرِبُمَ بِالْأَيِّ عَلِيَّ مَسَامَ الْأَنَيِّ خَلَقْتَ لَهُمْ بَلْقَسْمَ تَلْبِرِيَّ
مِنْ ضَلَعَهِ يَكَبَ وَقَيْسَ لَدَنِي نَسْجَهَ مِنْ إِيادَيِّ قَدْرَكَبَ وَأَنَاعِلَكَبَ ثُمَّ أَهْبَتَ بِالْأَيِّ
الْوَاتِ قَلْوَبَهُمْ مِنْ قَلْمَارِ مَضَا طَلْبَيْنِي لَهُنْ إِنْفَنَ وَأَكَبَخَانَ لَدَنَشَ، وَأَكَبَهُنَّتَ عَلِيَّ كَنْ شَنِيَّ

قَدْبَرِ ١٥٢

جُونَ لَبَرَ جَرَبَزَ زَرَّا
مُحَمَّدَ سَعَدَ دَلْبَرَ هَنَزَ زَرَّةَ

جَيْلَانَ ٢٣٨

هُوَ الْعَسْرَ بِرَ الْجَبُوب

إِذْ أَخْتَتْ حَمَّةَ الْجَبَرِيَّنْ دِيَسَةَ الْبَخَادَوْنَادَارْوَنْ اسَدَسَ مِنْ إِلَادَنْ وَإِسَّاَ، إِنَّ أَكَبَيَوَيَا نَزَبَتَهُ
وَهُنَّ أَقْدَمَكَمْ فِي الْوَاحِ قَدْسَنْ خَلِطَ ثُمَّ أَفْرَجَتْ حَوْرَيَّةَ الْفَرَاقِ رَاسَهَا هُنَّ تَرَنَاتَ الْبَخَادَوْنَادَارْوَنَهُ
الْشَّوَالْرَادَوْنَيِّ وَبَوْكَمْ بَاطِلَهُ الْأَرَسِينَ لَهُنْ طَبِيرَ الْوَاهِيَّ قَدَارَادَ اصْنُودَهُنْ رَبِّكَمْ وَبَرِيجَ الْأَيَّنْوَانَ دَسَ
خَيْعَ وَبَنِكَبَ يَرِفَ الْكَرَوْهُنْ بَيْكَمْ وَأَذَّا تَرَوْنَ بَيْشَنْ آتَهُكَمْ إِذَا فِي تَبَابَ عَظِيمَ لَهُنْ إِلَانَ لَشَنِيَّ
عَلِيَّ سَيْتَهُونَ فِي الْقَسْمِيَّيِّ افْلَقَ مِنْ إِنَّ بَلَّا كَهُونَ لَقَرَاثَهُنْ بَهَا بَحْرَنَ الْأَنَيِّ قَدَلَانَ عَنْدَهُ
عَلِيَّم

ملِيمْ قل ان الطير قد كان ينكم في سنتين متواترتين وانتم واستعمرتم به كثيرون من الغافقين
 الى ان ظهرت عن الان غصان وساق فرس من سنتان، الرعن الى سبعة ائم وبدنك ترقى كبا رفيعة
 قل ياعاده اذا يرضيكم عني زنك اذا قوموا باروا حكمكم ثم اسمعوا ما يحكم بين الفراق ان يكون
 على الفراش بالغافقين ولا يختلطوا في امراءه ولا تخافوا من احد ولا تستوحوا الى وجود الشيء طيبين
 ثم انتموا ببركته وفضلته وموتكوا عليه وان يهدوا يبنكم عين كل العالمين ايكم ان لا تقتصر لبر
 بشئي ولا تخربوا عن اميره ان يأخذكم في سبب المغافقين لات ان استحضركم في كل شأن وليقضى
 حكمكم في قل من اصحابي ويرفعكم حتى ان تستنصروا بها انتم كم في خدمة اللورج وبدها وعدكم
 عبادة المخلصين ثم اجمعتموه على اعيان ولا تقتربوا اليهم عظوا وعنه ذكراته المعجز العزيز القدير
 واياكم ان لا تقتروا بعذركم شيئاً ولا تغفلوا ما نسبتم عذر في الواقع عزت نمير ثم استدركوا به
 بار لكم في كل صبيان وهمي وذكركم برائهم بالحق وسمدة عليكم كل من في الملا، الرفق ثم
 حلاكة المقريبيت قل ان الذين منكموا ببررة ائمه المحبين حكمكم من يخفا عنه ولن يقبله الى احد
 ولن يشكوا الا ببررة ائمه وهم اذ ذكركم به في خدمة اللورج لعل انت لا تقتربون في شيء ولا يحكم نتر
 هؤلاء المخلصين والرقيق عيكل وعلى الذين تمتعوا بحكم ائمه
 في حين وقبيل حين وبعد حين ٢٥١ سرية

Eng

ورقة على يد بسام، الله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
١٤٩٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

148

امروز فیض حقیقی نگار و دنیای فیض مولان و اشراف است اخواز آفتاب سبب جود موجود و مشهود و گن
فائز شد الحمد لله و لعنة علی اعداءه ای شاعر حروف نایک زکر شان از قبل و بعد در کتاب ای بوشهه
آنقدر گریب بیک لغت ای اینه امک و ایمه امک و در قدر من اوراق سندیک
سلک با خار و چگا و اسکل لذتی به حضرت ارمک و همگا و بیک لذتی امرت همک
همه و بجا هری من فیک لذتی ایک باش تقدیل یا یعنی انت ترسی و تعلم یا یعنی فیک لذتی
من هو امک لذاتی ای امک مقدمه ایک و چیزی کوک و همگا لذاتی ای امک

مشت - التويي العالمي القدور

عَلِيٌّ وَأَنْدَلُبٌ

جعفر بن محبوب

- 1 -

سی ام شماره ۲۰۱۷

二八

این رفتی سدره از شذر سجن اختم توبه مخواهد و ترا ذکر نماید فیلم آن را قاب افق بزرگ آن اما نیکه

23

اليوم بيرفان حق جلال فائز كشته از رجال ارض ارض ارض وغیره لدی است افضل و ملی
بوده و استند بکه خاقانین میت ولا پی دن ک ب الی ذکور و از قلم اعلی مسلطونه الی
الی سلک با یا ک اکب الکبری و نخات ایمک با اکب الامان، با این تقدیر بقیه ک ات قذة
اور قیک ما شفعتها و یترتبها امک انت المقدر علی نشأه، لار آن انت العلیم خیر
سچمه

بسم انت الفرد بدمثال

٤٨٥

سبحانک اللهم يا الی تری کیفت احاطت البلای عبادک فی کل الاطراف و کن
قاموا علیهم بالاعتساف فو عزیک لوبیخ عین امشتیاه الا رض کتم و بیر قوتا باشد
و یکن فی الدیابع لا یحکم بصران عن النظر الی افق اسکم اصلی الاعلی و لا یتعجب فیها
عن التوجه الی منظرک الابهی فو عزیک انت الشهاب فی سیک دیباچ ایمکن و از راح
فی جگ حیری کا بدانتا فو عزیک لا یبغی لاجیک ات، مطر من قلیم تقدیرک فی هذا اللوح الغیر لغظیم
و احمد لمنشک فی کل الاحوال و امک انت الصید ایمک یهم صدمة

بجم + اندیه بحیل بجه و بیانله

٤٨٦

هوات مع العذیم انجیر

ذکر امن لدی المسلطون ای من اقبل بقلبه الی از فی الاعلی و تنهی الی اسد فطر اسماه بیکر

باقيل و انتارتب من في الشهوات والارذين طول سنتي مانعنة قدرة العباد و لئن لم
ما اقصدت سلطة الالذين ستفنى الدنيا فيما يجيء ما جرى من قلبي لى من في هذا المحن العظيم
من اقبل اي يوم انا قبل في اذل الازال الى انتارتب العالذين يا حرب الله يذكركم المحتف
و يوم سكم بآيس تفعيل الامر بين الصبار ^{٦٧} والاصرار حكيم العباء المشرق من افق سماواتكم يذكركم
و على الذين فازوا بالثواب واليتين سرير

حاجب اقان حاتي ميرزا محمد عابد بهاء الله الابراهيم

٦٩٠ الله المقدار التعليم حكيم

٤٨٧

حمد لله رب العالمين يعلم بيته رالباقي سرتا است كلام معدلين واعراض معرضين او ازدحام ادش
منع فنود بيك كنه عينا هن رض ونها ابراهام مستقيم ونبا عليهم هاديت فرنود جنود خالق وسونوف
اهم او اذمشيش بانداشت زلي قدرت وظليلك گوهر گر انباهی معرفه از مشتی ناکی از
فرنود و برادر گ برتری عنود عالم ادک از قصرناش سیران و این مکوت بیان نزد مقریان
در کاهش بی ذکر و نام جدت عطیه و علت قدرت و عزیزیه ول الله فخره الکرمه آقا و اکبر
وابسته علی اسدية و افسانا و افناها و اوراقها و على الحنكين بها و المتشبهين به كمیسر لـ تفعیل
تفعیل سید و ام امک و امکوت و رقائق فی حاسته و ام العزة و امکروت امکرها سند پایه همیز

شاه، القرب، الوصال، والخاصه ان الى الغني المتعال بغير اعتذاب به افذه الملايين وتعزى به قلوب
 الفردوس الابي نسلون به تبارك وتعال ان يقرب العباد الى سبله قريبة ويسقىهم كورة الوصال من
 ايادي عطاء الله المقدار العزيز الفضائل يا افاني يا محمد عليك بليل وخيالي ايام حضور دليل وياتم
 اد ساحت مدنیوم مذكر صلح از برای هر فان هی از عدم بیرون آده وکن کن زاو غاض ومجویب اذرت
 ابدی گذشتند و بسته بیات نفس و هوی و بقی و فیش ترکیب نهاده اند سوف یرون جراهه مکلو
 فی الجنة الباطلہ چکر صل آتی و مکت ربانی از بیرات و مکافات لیکنده و لظم عالم و جنت
 امم بازی حقی و منوی است طوبی للعارفین نهاده ایضا فان فائز شد مبارکه سببه و شل شاه
 و مدارد ید قدرت بخاست داد و اراده الکی بجهد اسباب او را بثی بجهد و صال فائز فرموده ای
 قام دری المیاب و سمع ندا، انت العزيز الواقی، شکر بک بهذا الفضل عظیم احمد بک بهذا
 الغایة الکبری التي ما فاز بها الوری الا من شاه، ائمه ملک العرش والثری امروز بیکم متقدمن
 اکل باقی اعلی ناظمها شنید مخصوص افان سدره مبارکه که از برایی خدمت از عدم بوجود
 آده اند خواست خا هر و مطمیجی بر، از مخاشان نخواهد یشد بک کتب شهادت الاعظم فی شاه
 العزيز المنیع از صعود بکم ای شاه، القرب، و است، مغزون بیاش لیری فیمذا اکین نشده و نری
 و نسبیت من ذکری و ذکر ک کرک کشتن ایر فرمان من خنده ضریک، علی افانی الذي كان مکورا

فِي سَاحِدَةِ عَرَقِي وَقِيلَّا اَمَامَ وَجْهِي وَنَاطِقَ ثَلَاثَتَيْ اَبْعَيْنِ
بَصِيرَكَ شَاهِتَ اَعْدَادَ مُفْتَرَاتِ اَبْلَى بِنَضَارَةِ اَزْسَرِ وَرَمْعَنِ خَالِدَيْهِ وَزَفَرَ كَبِيرَوْمَ فَسَازَهَ عَانِيَكَ
اَدَسَالَ خَوَدِيْ جَوَابَ كَنْ يَذَلِّ وَارْسَالَ شَدِيرَ سَانِدَهَ فَسَنْتَهَ اَسْتَيْنَيَكَ لَكَنْ مِنْ كَاسْ بَيَانَهَ كَوْشَنَهَ
اَنَّهُمْ بِالْفَسَالِ الْغَنَورِ الْكَرِيمِ الْمُؤَرَّاسِ اَضَعُ الْمَلَمِعِ مِنْ اَفْقِ حَمَارَتِيْ عَالِيَ قَافَانِ وَعَدِيكَ وَهَلِيَكَ وَهَلِيَكَ مِنْ بَحْرَنِ
مَعْكَ فِي اَبْيَالِ وَالْيَمِ وَعَلَى قَافَانِ جَنَّاكَ وَعَلَى اوْلَيَائِيْ اَذْبَنِ نَبَّهَ وَاسْوَالِ وَاخْدُوا اَمَراً وَاهَ مِنْ

لَهِي اَتَهُ المُقْتَدِرُ اَعْسَدِيرَ مَسْمَدِه

اقَانِ بَنَبَ مُحَمَّدَ قَبْلَ مِنْ حَيَّهِ مِنْ كَلْ بَسَّهَ، اَبْهَا

هُوَ الْعَزِيزُ الْعَسْلِيمُ الْحَكِيمُ

٤٨٨

شَدَ اَسْتَهَ اَنَّهُ اَدَانَ جَوَالِيْهِنِ اَتِيرِمِ مُشِيدَ اَسْتَهَ اَشَلَّ اَلَّا جَوَالِيْتِيْ الدَّاعِمِ اَعْزِيزَ الْمَسْوَدِ شَهِيدَهَ
اَشَلَّ اَلَّا جَوَالِيْنِعَلِيَّ بَشَّتَ بِسَطَانِ مِنْ عَنْدَهُ اَنَّهُمْ بِالْعَزِيزِ الْمُحَبُوبِ يَا اَخْفَانِ اَنَّ الْخَلَمِ اَعْلَى بِعَيْنِكَ بَهَدَا
الْمَكْرِ الَّذِي يَهْدِي اَنَّهُ اَخْزَنَ بِالْفَرْجِ الْكَبِيرِ بِدَالِ اَلَّا جَوَالِيْهِنِ اَعْزِيزِ الْمَوْرَودِ لَأَكْرِنِوَهَ قَوْرَهِ دَلِيلِكَ اَنَّهُ اَذْيَ
صَعَدَ اَنَّهُ اَيْوَمِيْ مِنْ قَدَدِ الصَّدَقِ حَدِيلِكَ النَّيْبِ وَالْتَّهْبُوَهَ هَذِهِ كَهْدَهِ لَأَسَادِهِ ضَرَائِعِ اَلرَّضِيِّ كَهْدَهِ
وَلَكِنَّ اَنَّهُ اَكْرِمَ لِلْفَقَوْنِ اَنْتَمَسَهَ قَمِيْهِ تَرِيْعَونِ اَسْنَسَهَ اَنَّ بَلِيرَكَمِيْهِ يَضْرِبَهَ قَبَبِ
الْعَالَمِ وَاسْتَيْقَنَهَ اَبْلَى اَرْتَقَوَهَ اَنَّهُمْ بِغَرَبِ اَذْسَرِقِ مِنْ اَفْقِيْ اَعْزِيزِ الْمَهْمَنِعِ قَغَبَهِ بَهْجَهِ بَهْدَهَ
مِنْهَهَ

من تماراً غبرى وطلع من قبة حمام اسماي اليابان المكون العبرة انه ابا المسطر الابن والمقدم الاصلى قد
شد بيك من خده علمه كان «ما يكون لوحرك لو بعد ساعه بعده عن هذا المخام الحمر قد نزل له
من حمام اليابان ماجل به الملائكة وكثير الرزوح كل ذلك من فضل سعاده عليه وحذفكم انه ابا المفضل المخطو
ان حفظ الناس من وساوس الذين اخذوا الا ولام ونبهوا عن وراهم ما زل في لوحي الجهنم
لان ان عقوق وسوف ينقذ اندلاع الحق عن عدم الغيبوب البداء عليهكم وعلى الذين سيعونون توكيم

فیض الامرا المستوم تذکرہ

حباب افغان ۹۲ عیسیٰ من کل بہاء، ابہاء

هذا العلّام الحكيم

وينفرد ما يقصد عن شرک عن طالع ووجه بجهود شخص ، العلّة ، الا تقدّم المقدمة العلّى الكليم البهاء بن زيد
عليك وعلى من يحيي ^ه يسوع ^ه اباك في هذه الامرين ^ه مـ ^ه رـ ^ه دـ ^ه
بـ ^ه بـ ^ه اـ ^ه فـ ^ه اـ ^ه قـ ^ه اـ ^ه نـ ^ه عـ ^ه سـ ^ه مـ ^ه كـ ^ه مـ ^ه بـ ^ه اـ ^ه بـ ^ه اـ ^ه

٤٩٠

هو انتقام شانه الحكمة والبيان

كن سب ابرد المظلوم من مطربيه الاعظيم سيرث باب الناس الى استدراب الحالين واراد ان يذكر احد
اقات المقاومين باليمن وطريق في هوامك وطنق مباركة وشمس بحبي فند واخذك سب انت بقوه ^ه
منعت فراخته الدنس ولجيء ببره البراء وقلم على شفته الامر باستئناف زلتنه صورة الذين
كفرروا باستؤنافه واحرضوا عن صراطه المستقيم ونبأ العظيم قد كنت ذكوراً لدى الوباء وكذا
ما حاكمت ان رجك سعك في يكن لذوالاته فهو المشهد العلّى التجسيم يا اقلي عليك بهائى وعذري
فحضر اسم بجهود الذي طاف بالبيت في النيل والاريم واراد ذكرك ذكرناك بهذه اللوح العظيم شيم
المظلوم باقلاك وغضوك وغضوك واستئنافك وضدوك في امراته المركب شحي ^ه لـ ^ه
المبين قد عدلت في اسد ما لا يقدر به امام مكوتة وحبر وشككك تزنى الالهات وارسلنا ^ه اباك
ليشرب بما صدرك ويغزح قلبك وذرك توحيت اياك لحن ^ه المظلوم من هذا الشسر ^ه ابرد
كذلك من قلبي وجهه اقلي وذكرهم اياتي ويشتم ^ه عاتل اهمي الحصيدة اسراراً من قلبي الاعلى ان ^ه كـ ^ه

هو المشتق الکريم سلسل استان بخطهم من فرق کل نافق ومن الذين ما تحدت قلوبهم واسم
 هاما اخبراكم به من قبل وفيهذا الحين لا يعرب عن عذر من حيثي وهو اول الصبر العظيم
 الها المشرق من فرق هاما، لمن عذك وحن من عذك ويجهك وسيمع قوكلي امراءه، اك
 يوم العيون يوم از ایام اسم جود عليه بهائی تلقى، وجع حاضر و اهلها رجحت ونجلت لانها يثبت
 عليه بهائی وعنيتي نموده مکورا شت سبب زجست ایشان شده ام در اهلها رغبت ومجتب ایشان
 نموده از حق بدلله طلب نموده آنچه ایشان داشت گلتفیم با اسم جود افغان لاجل خد
 حق بدلله از عدم بوجود آنها نه ایشان و اعده بحق تایع و ایچکه قلبک ز بالای از قلم بالی ثبت
 شده اینکله و مریزاده اولیا آن از ضرا از قلب مظلوم بکیرسان از حق مصلیق قلب و ایشان جیا ذوق
 رامحمد فرماید تا خلایت ظهره، آیات از زده از اشر و شر منع نشود که کل نلن قلم المظلوم فيما

الحین الملك ندرت العالمین متینه

وقد اضطرت جانب صاحب سید جود عليهما بهاء است

هو المفترى المستك الکريم

قسم اعلی دلک رصائب بکری نازل فرمود آنچه که بیون تو صندوق و صیخا سامرتفع یا اولیا و دشیا
 ۱۹۰۱ آتی و آلی مفرزن تیاشید لعمارت بعد این اصران دیبا با فرج مواعی مشاهده میشود

در بیانی و ایدم فلکه است نو صنود و عین شنفت گریست من آنکه ترد آن سرین و مضرین آنچه و اید
 شد سبب رفقاء که کات وارد تقدّم نفوس ست و لکن در فرهارز جمیع اشیاء از جمال و اشیاء و بکار
 حقیقی احواله و احسانه نوعه و خوبین مرتفع حال و صیت یعنی تمکن و اراده کوکه و اذیت بسیراه طبقه
 آنها اجتنبا الطیب و امنیا الکل همین قبیل «من بید و فیض» الحین المیین یا عینی و در حقیقی اسمعیل آنی من
 مشترک بحقیقی اند لایعادله کنوز ان ریض و لازمه هما ملکاتها پیشنهاد دیگر من یعنی فیصل شانان اتملاک الداله اند و
 العز و واحد القوی القدر عیین میشین چنان که حقیقت جمل تبلیغه است و البتة بحقیقی است
 محل بردازی مغلقین و مشکلین و مضرین و قاتلین ادویه شور لا یعزب عن عده من شیئی یعنی ایصالی آنها
 المقصد العالم بخیر اشکنی و بکار آنکه ایک و انتزل که من عینه اینسان با جهاده ریانی
 علی من مثل اداره کرد که یعنی سان الفعله فضلًا من شده علی اوراقه المذاق شرین کاس المذاق آنی
 مولی الوری و ملکت لاصحه از قبل مظلوم اما آنکه ضرا بکسر بر سان قوی لمن حکم لا حکم زن غاویه
 علی اویانی فی سبیلی سوف حیطهم فلایت و بهم اکرمیم موست لاید است از برای اکن لذ که
 در سبیل و است یکتا واقع شود البتة اعلی و هبست و آنوت سبب حیات ابدی
 زندگی سرمهیست نسل سان یکیل هزن اولیانه بالغه از اطمیم و یکتب لهم مکتبه لانسیه
 العین انفعه و عندهم من الدموال والارواح والالوان فی سبیده المستین و اکبره از هنقوشو

العارفين ومحبوب العالمين ايماء المشرق من افق سماه، يحيى على شهدانى وصلى الله علیهم وقليلات
بدانهم وقطارات دمائهم وصلى الله علیهم خافوا هولهم وفازوا بالبررة ما تزداد سعادتى شانهم من سماه علیهم

اَنَّهُ هُوَ الْفَرِدُ الْوَاحِدُ الْعَزِيزُ الْعَصِيمُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

٦٩٦

سُبْحَانَ رَبِّنَا وَبِحَمْدِ رَبِّنَا وَلَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
وَإِنَّكَ وَامْرَأَهَا لَمْ يَمْلِكْ فِي نَطْقِ بَيْكَ أَعْظَمَ مَا يُنْظَقُ بِهِ يَمْلِكْ وَأَعْظَمُ عَلَيْهِ الْأَدَبُ
مِنْ يَمْلِكْ وَبِذَلِكَ شَعَدَتْ نَارُ الطَّمَنِيِّ مُكْتَسِلًا إِنْ قَاتَ الْمُكْتَسِلُ عَلَى طَاغِيَةٍ، فَرِكْ يَدَكَ الْمُكْتَسِلُ بِلِفَغَةٍ
الْأَدَرَالِيِّ تَحْمِلُوا إِلَيْهِ وَجْهَيْنِ اسَارِيَ فِي أَرْضِكَ وَمَنْعِلِيْجَيْكَ عَنِ التَّوْجِهِ إِلَيْهِ وَجْهَكَ وَالْأَقْيَالِيِّ شَرِيكَ
رَمْلِكَ وَبِأَخْلُوَاهَا سَكَنَتْ نَارُهُنَّسِمَ إِلَى إِنْ جَلَلُوا مَطْرِبَرِيَّكَ وَمَنْزَلَ يَاهْكَ سِيرًا وَادْخُلُوهُنَّسِمَ
الْأَكْثَرَ وَمَنْوِهُنَّ ذَرِكْ وَذَنَابَكَ وَكُلُّنَّا هَذِلَمَ مَا مَنَعَ غَاهِرَيْهِ مِنْ هَذِكَ وَمَنْ أَنْقَبَ الْبَلَادَ عَنْهُ
الْأَرْضِ وَأَنْهَا وَيَهُوْهِمَ إِلَى حَمَارِيَّكَ وَرَمْكَ وَمُشْرِقَيْكَ وَرِيزَلَ فِي أَقْيَالِيِّ وَالْأَيَامِ إِيَّاكَ قَدِرِكَ وَرَدِنَتِكَ
بِلِيَّجَيْكَ سَبِيلَهَا فَقَدَهَا بِرِيَّكَ يَقْبَلُنَّ سَقْلَهَا مِنْ النَّفْسِمِ إِيَّكَ وَهِرَبَنَ مِنْ أَقْتَادِهِمَ إِلَى سَرَاقِهِنَّكَ
يَرْقَنَ مِنْ زَاهِمَ إِلَى فَارِوكَ وَاهْزَرِكَ هَذَا سَرَاجُ اشْقَلَ مِنْ فَوْرَهِنَكَ لَا يَطْفِيَهَا بِلِحَقَاقِهِنَّكَ
وَهَا يَهْزِهِنَكَ لَا تَمْعَدُ سَلَوةُ الدَّيْنِ كَفَرَوْا بِيَوْمِ الْحِلْقَانِ وَهَا أَشَلَ شَرَقَتْ عَنِ افقِ سَهَّامَيْكَ

اقان

بن بندگ

عليه همه ، الله

بسم الله الرحمن الرحيم

هذا هو اشرفه من في الفضل وهم ينتون
يرثي المؤمنين كثر انتها ، والمربيون من يحيى فخور قل
لما ، الوصال للذين افتقهم خلق العراق وعادب لهم انتهم اعوضوا عن انتهم فهم مدحشون طوي
ل الذين يحيى وفتح الله الذي انتجه اذا ارتفع الماء ، من يحيى اطهور بهم الطهور انتهم بهالي المراكب ونسبة لغيرها
انفق ارزقون الملك ت المقدمة المحبوبين انتهم طوي من فداه بالغور العرق وقام من هدا الغور انتهم
من فم

٤٩٤
لا تنهي سبعات النجارة والاستبشارات لا شرار يكأس حكمها التي على فرجها في بيته . واعلنتي هدا سلامه
قبالها دك ومرئ القضايا ليس ، ببرهانك وما الذي بلدك في ذاتي وما انت فنك في نفسى عدت
كيونه قدر من صلة الملك خفت لشخصياني ؟ لك فو طرح من شرب كوش عطا يك لا تخرب عالمي ان
سيكك ولا تمسد الرعن يا عن ذكرك وشناك اشكاك ياك اليها وعيك الداما بان ختمه الان
الذين نسبتكم الى شرك وانضمتم فيه القبور بين عبادك ودحوthem الى التقرب اليك . والرجل
الى افق ديك ايرتب لمعنى عظم ساحب زنك واسراق شعر فشكك فاجعلهم معاً بين يديك
ل عذر ، كلنك ونصرة امرك وفتحهم التي على اهانت تحب وترضى لا لا اذانت المقدمة العرق

الا على ق

من قم اداده ده العزيز المحبوب ایکس اذا وجدت عرف ارجمن قم و قم ده قوم قد انت ایکس و ای هر لای
 و ای نفعت ایشیتین العالمین ای بشن ای علی میکن بشرو و ای سناه ای ریمن ای شل مین بیو من لدن ریکس العزيز
 الشیع اذا حضره في القوی علیه الرزق باستاده تجیزت منها اهل طلاق اعلی قم سکان الفدویں
 و جنود من الملائكة الشریعین به اخیراً قدمة ریکس میکلو ایت الشیع و البداء، ما منع عن ذکر ایه العلی
 العظیم مطلع فیکل الاجان بالله الکوآن به ایکم الریکم قد ایی باعیتی ان ایکیو اییه قبیکم ولا حکمت
 من ایاقین بقدرت ایشقت سمسی لای قادر و بیچوتی لای است بیچی المرسلین لواده ما تجزیم و کیتے
 الیه زان و دان درت و بجهة ایین فارزو ایندال مرابدیع طوی لای اسان قام باسم الریکم من مطلع
 من العالمین واخذ فیکم ایقطع باسم ریک الدیجاع و شرب منها رغماً غلیشکریکن هل بید
 ایکیو ایان ما، ایکیو ایان لا و لفیی لواتی من العارفین با ایل بیتا، ان ایکرها ایکم با ایکم علی عریان
 مضر امره العزيز البدیع ان ایستھیو ایعنی ایتم طیب و قوموا علی فضرة الامر لقیام لاصظره به
 سلطنة المانیفین کذک ترثیک الایات و ارسنی با پلش ستریها علیک و بکون علی ریکن
 مشکب بذلیل ایتدیس بیویه من لده ان ریکب ایو القی ایتھید المحتد المحتدی

العزم العزم و الیہ، علیک و علی من سین داده

۶ دیه، ایقین بی ایلکب بیز تایدیه

ابعد المتصدقي من في الارفع الشاه

قد ارسل اليه في بخش من هذه وعده بكتير و ما تقدمة منه ان تقرب اصحاب الامر والى قيم
 او كعبه او من به مكان الفروع ثم اهل الاصح والذين طبعون حول عرش الله المستدر عليهم الهمكيم
 اذ ارسله بيه شاهزاده بشارات الله لهم قابوه بباب هاجر شبهه في انتظار الى ان تقول لهم
 مبين فلن ينكح احد على الارض اضطربت وزرعت وخفت وادت فاطر يامن في قبة قبة
 مكوت مكاك المعموات والارضين ولا سبعة ربي لخسف بهم ولكن اسكنها فضل من هذه
 وانا القبور الكريم ثم جووا ابا بابا بابا لشبيهن ويتوين الى الله العزيز اكيد فاظروا اكييف
 احمد لهم قمر برك وانا الصبار الشاهي اخذهم اوان لان لهم مستوى اصل شدم سوف تسن
 اليه اشباح المتصدر القدير قد مرت عليه وعيهم جنة الله وبرنا نلذة نزل عليهم ما تردد ما ذكر لانه
 من قبل انتم من العارفين قل لا ينكح ما عذكم ولا ينفعه شوكه المعدن لو بستانيك
 من على الارض بكلمة من هذه اشباح المتصدر على العالمين اكيم يا بايان ان اذكر وابد عي وسنانه
 وقد رأته ثم اشكروه في سراة التي اخذته من كوكبة المتصدر لم يعين العزيز اكيم ان اذكرها حسبت
 او احضرلي العرش ولنفع قدر ونقدره والقدار من دون قوي امين واحدة جهاد السُّور

٤٩٩

جده، أنسق من الحلة، وكم ذكر قصي الهرمي بخوش خوبى ذكرى، ثم مارسناه بهم من خذابه
وستفاته، منه آفاق لم وجوده المقربين ذكرى، ذكرى، وختل من عذبة وارسناه اليك التراجم
من اثركرين، اثركرين في أكثر الأحوال بحال ما لم يحلها أحد من الناس عليك ولطيف بهائى لهم جحي
ألى يوم لا يحييه أحد الآباء السليم الجابر منتشر

٤٩٥

اسم الميم

هو الشىء فى الواقع الحالى

ان ياصرف الميم، سمع ذاتى وذكري من الصابرين، ثم اشتد فى فضلك، اتى بهواه الله الذى هو الفى لك
يُصلى علیه، باسمه وبحكم ما يريده لا يسئل عن افضل وآنه هو القوى انتير ثم اعلم بان ضربين يديه كان يكتب ما
يما فيه وكتاب من اث هرين، وشنلى تد بان ينفك على موذه انتير كاك عن مكانتك متى شئت
والدرسين ثم اوسيك جنند صين الذي طارت عليه رايتها عن فرضي العراق وارادت فرضي بيا
اكتسبت ايمانى القالبي، قل آياتك ان هذا المدى افضل، ووصلت ربك وورب العالمين وهم
 يكن ناظرا الى حكمك لكتاب دينك ويدى من يتقدى بين شعيبين العزيز انتير قل آن الذي تم اطلعوا
بموقع الامر من دون سلطان ولا ملكين، لمن يحيى منهن اتم ولهم بغير سببكم اثنا فتيان وذكيان
يتقدون بعلم ياتى بهم انتير، وبشتات قوت الرزق ياك مشتاق الرشيق الي شهدى تمه مكنت بشـ

على اقوال شيه واتم بالذال السين لاتقى فوافى من اسنان اسنانه قادر عليكم ويجرب علىكم ما يريد ومن اونه
من ايدى على شئ واتنها اتى بيتين فواتى لوعبر فون اجاها ات قادر لهم في رشوان قرب نجف يندوان
القسم واموالهم فيك ان وصين و يكن شجوان عن ياك بالتفتوا الى زنارف المراكب ولهذا صب
 عليهم البدايات في سبل برهم واتنها اخذته مبين اذا يا اىي فارزقهم من غير فشك وافتاك حى
 لا يستثنوا العبر و لا يغدو الى دوك واتنها الفضل عليهم ثم جبتهم على ياك حيث لا يستثنون
 الي انفسهم يجرون فيها آفال فقدة و يدعون في القسم بالقدر لهم من دون حكيم ضير والرقة حكيم
 و على الدقابهم كانوا على ياك والخطب استقيم ١٥٢ مت مدة

جناب خال عيسى بهاء الله

هو العزير المحتلى لامض الاعلى

يكلب اي شكل ای نزلت من ساحب رحمة طيبة و من اسباب نعمة الملك تان يتجوّل من الى سبار لهم في كل من
عدهم و لكنه يتركها لمرفقية القبور و لكنه من اسباب نعمة الملك تان يتجوّل من الى سبار لهم في كل من
او يكلب كذا و يكتب بفرش سهيل عهد و سرا «لن يذكر حماكم خضرتهم و لن يتوقه اليهم طرف قدس فديها
و يكتب نعمت ياسية القوم اربع نعمات من هذه النعمه اخلاق اعلى بخلاف البقعة المباركه الالهيه ايها
الصلوات والسلام على سلطان الملك تان يمرقان نفسه و ذر الموسوعه ات لاتتابع امره و لكنه يكلب كان الامر قليل
و من شيه

ومن بعد ان انت بگشیدا و من انفس من شرب کاس المدهون و منهم من عرض عن تبعيد الله
 نزلت عليه الآيات فلیکن کبود و مسین ثم اعلم بأنما اتبلينا میں عباد الدین و امنوا باستهی اذل الانذال
 و استمدت امراض العقلي صد و حرم و كانوا على احتساب الاعراض على بملهم مستقبلا و احاطة الضرر
 على شان ان شرک سلی حلی ذکر محبوی وکذک و رده على افلام من تکالا دیم ان اشت بذلك خیرا
 ولو تكون للعباد آذان و اخیات لیکن فیم ما تزال عليهم من بيروت قدس شیرا و من دون ذلك لان
 يتحقق الکلامات اتسه ولن ابسحوا انفاسه و لا يرثیل عذیم فیکیل کھیں بعد ما مطرد آیات
 عزیزیست قل يا قوم خافوا عن اشد ولا تکر ربو اجفنه و لا تحجا دلو ابایة بعد الدلیل نزلت بالکی
 و احاطت كل من في العالمين بکھیعا ان مستعونة اذا اسرتم انقطعوا عن وسنه و هذا شرک عزیز
 الاستوات والارض ان تم بذلك علیها بصیرا و اکتانت ان استعم على امراء بک بگان
 لا يرى ذلك سمات الشیوان لانه قام على وجه الرجمیں باعراض کان في اتم الکتاب بکیرا ان
 ثبتت على امارتهم ذکر رشک فیکیل الدیم و ان تستطیع فی رشک پیغ امریک الی الدین
 تجھیم الیوم فی عنده و شفاق بیدا ذکرک سان القدم لشیع امرت به و میکن
 می امریک سنتیغا و الہما علیک و میں من فی وک من الدین ممنا
 کاوا میں اندر میتا متوجہ

القدس لابي

ان يعلم الارهان اذ يمر على المطر لا يكره تجنبه لغافر الذميات الى الله، كم اذا تم العصى
 الذين يعلمون اشد ايمانهم فلما يبتعدون لا يكرهوا باهتمامه لغضواته من ذلك من يجد ذلك
 واد افهم المحتوى باسمه الابي كفر بربه، الارهان اذ ارادوا هم من القدار قالوا اخذنا حكمه بحسب
 واد انتیت عليهم الذميات قلوا انه مفترىء بحسب قدوة عباده حسوات اللذة وعذبت اللذة بخلافه
 وهم في سعيه بحسب قدر اذ اذ نزل كل اقبال اذ من اخذته سكرانه وسرور من فخر وتجدهم ارتكبن
 اذ اقبل لهم بن آفتم يقولون يهدى رسول الله قبل حكمكم ولمن اتيكم من الاخرين انتي من يهدى
 ان آفتم طبعواني لم اعوضكم عن الذي ارسلني بالاعذلة، اذ تامة هذه الوالدي سمعت دعاك ودارت
 جبار اذ اذنيت شئ سعادات اجلاله وفتح باب الوصول اعوضتم يا اهل النقاش انا اغيركم
 بطهور بحسبين بعد حكمكم في الموافقه بليل كتاب قدر ضيق الله عاصم ثم صادر لصالحكم
 من اعرض وحكم من توقيف دمي ابابه في فوات ولا تعموا الفشك عن هذا الغسل الذي يقتضي
 ان اقليه اذ اقبل عليه ثم اسوق ايجاب الارهان بذا روحه اهلا ثور الله في قبور وجرائب في الارهان
 كذلك بخط الرسول ما يتول طلب من سبيعه ويتوجه الى شرق الانوار اكتبه تحزن من شيبه فتم

اقبل

二〇四

فین چنگیک ال قبله الادافق قل کاک احمد یا من ذکر تمنی فی الشجن اذکنت فی امیری الاعشار مسجد

ش، افغان جنگ ۲۰۰۲ علیه مملکت های اسلامی

平生集

نهج الاجربين بالاج عرف حكى تدریب العالمين قل يا طه، الا رض، تنداءه طه و زهر
الفرع العلمي الحكمة والعرفان الفتوحات، ولا ينكرها من اصحابها حتى يعادل بمنزل من علمته
العالم بشدة يذكىء، اكمل القديم ففيها ملة العزيز البديع قد ضرلدى المظلوم كما يكتب مرة بعد مررة
و سخفاً خذل يذكر و يحيى و جده من كن عرف فرق التوقيع و المخصوص و المنشوع امام
ظهور امة العزيز العظيم نشهد بذلك كون قائله لدی بـ المختصر و حاضراً امام المرش و معاً
صريح القلم و ناطراً الى افق عزاء امة محبوب الارفافين نشن شهاده بـ ذكر و توسل
عباده في الارض امه هو الفقىء الخديع سوف يظهر ما قرر من دعى امة الفرز الواحده العزيز اكيد
لو يكشف الغطاء، لرتى القوم طيورون حول اراده ركب الميرين عدد من فى السotas و الارضين
يا اقلي انت منا به كثرة طبرت من اكثرب المكون المخرون في قلبى الا على سوف يطرد المهم
كالخش من افق اسماه، ان ربک هم المبين الامين الهم، من دعه عليك وعلى قليل الیك
مسكت بـ يمك الشهاده، و تأمر لهم فيهم الامر العزيز المنشيع

مِنْجَان

هَقَانْ جَانْ بَحَبْ جَانْ بَحَبْ جَانْ بَحَبْ جَانْ بَحَبْ

بَهَاتْ مَعْ وَهُوَ لَجَيْب

يَا فَقِئِي عَلَيْكَ بَهَاتِي وَخَانِي أَكْرَبْ جَرْبْ نَدْهُزَارْتْ وَادِي وَكَنْ قَمْ بَاقَابْ جَنْقَتْ كَرْ
 رَجْ عَالِمْ جَرْدَهْ بَرْجَهْ دَبَاطِنْ مَخْرُصْ شَامَسْتْ وَسَوْفْ بَطْرَهْ اَتَهْ فَضْلَهْ مِنْ عَنْهَهْ وَهُوَ الْمَقْدَرْ
 الْمَيْنَ الْمَبْيَنْ الْعَلِيمْ أَحْكَيمْ عَالِمْ بَكْ شَاهِرِيْنْ لَرْ تَخْنَنْ عَلَا وَرَدْ عَلَيْكَ قَدْ وَرَدْ عَلَيْنِ الْفَلَمْ مَهْبَهْ بَكْ
 سَنِي وَسِنِيْكْ وَهَذَاتْ مَعْ أَبْصِيرْ التَّوْرَهْ الْبَهَاهْ عَلَيْكَ وَهَلْ مَنْ أَجْكَ وَيَجْكَ وَيَسْعَ
 قَوْكَبْ فِي زَالْ مَرَاهْ عَلَفْلَمْ الْأَقْدَسْ الْعَزِيزْ الْمَدْ رَعْ مَهْدَهْ

بَهَاتْ لَطَنْ بَكْ وَالْأَمْرَاءِ الْمُعْدَلْ

يَا فَقِئِي عَلَيْكَ بَهَاهْ مَكْوَهْ تَيْ وَبَهَاهْ مَنْ فِي الْمَنَوَاتْ وَالْأَرَضِينْ لَهَذَكَرْ بَكْ مِنْ قَبْلِ وَأَنْدَلْ
 كَكْ أَنْجَدَبْتْ بِهِ أَفْدَهْ الْأَوْلَاهْ لِي الْفَرْدَوْسْ الْأَعْلَى وَخَاتِيْقَيْنْ أَنْجَيْتْ الْعَلِيَّ طَوْلِيْكَ
 وَلَهِ أَجْكَبْ فِي بَيْنِ سَدَرَتْ الْعَرْشِ الْعَلِيمْ لَرْ تَخْنَنْ مِنْ لَاهْ دَوْضَفَانِهِمْ سَوْفْ بِيْتَهِمْ
 وَبِرْغِيْهِمْ مَهْكَمْ اَتَهْ وَالْصَّادِقِ الْمَهِينْ الْتَّوْرُ الْمَشْرُقُ الْلَّاَنْجُ مَنْ أَقِيْلُوْجَهْ حَدِيكَ وَهَلْ

الَّذِينَ مَا خَوْقَتْهُمْ صَعْوَفْ الظَّاهِمِينَ اَمْهَدَهُهُ

رَبُّ الْعَالَمِينَ مَهْدَهْ

ح و يزكيك الله بفضل من عنده ان لم يدرك العليم الحكيم لا تخزن في ابيك ان صدعا به
 و كان يخوضها مشرف جن العزيز يعني ان يكتد والمن عفن لا من قد يدرك الحكيم قد غفره انت
 صموده وبعد صموده ادخله في مقام يعفون ذكره قلم العاملين كبر من فضلي مي من سعي قلبي قلبي
 ان تخزن في ابامي و اباك ان يدرك يعني ان الغطاف يغفرة ربكم و كون من الغافرين ذكرت اصغر
 حنكه ذصده الى الله و كان يعزني بعض الدهاء و انت يزكيك الله بل انه المفترس العزيز ابدى
 فانصفني يعني الحزن بعد ذلك لا وحالي المترقب من هذا الواقع المبين هذه حنكه ترددت بالعقل
 لذة يزكيك ، يلمسني الارض ان ربكم هو المبتين عليهم ليس به يوم الکدر ولا البکاء يعني
 لك و نحن بنآمنوا بان ينفعنا في ايام رجحتهم الحفظ والكليم اشتكينا يعني وهو مشق من لعن
 اب و هنا في حد الاشارة والا تعال ان يكتد صفاتك بالهدوء او فتن بالعلم والمداد يشهد بذلك كل
 عالم بصير توكلوا عليه ثم اشقولوا بذكره ثم افخوه بما يذكركم في جهة الاطعم بيأس لا اقدر لما يجري
 العاملين طوي الذي صدعا شفتي يا نورا نعم و توجه الى الجحوب بوجوب نمير ومن حسن نشرته
 فهو لكم و قبلكم على مذهب موليك انظيم ان اذكره يا زرقي و ارجيكم و آذنكم في هذه الملة لكم
 صيد عبادة و بها من في حكمي و كون ذكر ميس

سترة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

547

سچانک یا لی تری صفت بذک قدره اعدامک و ذرا اصنی گلک و عزمه اذین جلد و امرک
وکفره باییا گلک هنم یکردن آیا گلک با اطیافهم من القلم اخلاقیه و هولا، یکرو گلک باهاره علیهم
اعذک من القلم اباقیه و محنی ذکرک فی الشدہ و البداء شناگل هند چهوب اورین المحت و نات
قلمی ایشی بان ایسا الی بیرون خواهد عیضی سیلک بنی جده کن اعضاً و چهاری بشناق البداء خدا را گلک
یا ملک الدعا من آه چک هستیقی ایسا یا گلکوت داشت، و من از ذکرک اشقلاب بنی اسرائیل
علوی لی و آنده ات را لقی اتسعن من رفیرنا لا الہ الا انت الحجوب فی صدر ایسا و المذکور فی قلب
البس فو چک او بیحسن من فی اسوات والارض میان یعنی ایسا عن ذکرک و شناگل لی شخصیت
ولایتدرن لو یختونی المشرکون اذآ و می یطنی بذک و یتول لا الہ انت یا مخصوص ایسا
والیطنونی فی قدر البیضا فمادلی بیخ من ای یخچه ایک و میادی این انت با مولی العالمین و
الدارفین و لو یکر قوقی بان رفو چک راوی یطنی و بیطل قد فاز القلم باراد من دریه الغریب
والذی کان کذک بی یزند ابتاع الملک علی نمره فی امرک ن فونک یا ملک الملک لا یکن من مسلمه بیهودت
فی بیک وقت یاضی علی امرک بیو گلک و لی یشنربی یجنوا لک لیس و اذآ می من فی الدین یا یهودت
اعذک

۱۰۷

ن استمع ما آورد اللہ تعالیٰ من بزرگی، ان اصره فی باہل بسیف اکٹھے الین قل ان
بزرگی و الحیر قسری والبداء کھلیل الہیان اعفویا اولی الاصدار من فی الذار اشقرت شس
سمی العزیز ان الفڑوا یا چڑوا خاف قد جعل تہ الیز قصر امن الیاقوت واستقرت فی مکان الظہور قدر
و سلطان انمازکن المفسر و اخترنا اضراب الیوسوت وزینہ طبارز المکولات تعالیٰ ہذا تصریح اللہ
جلد اس مظہر اندر و المسکر الکبرہ فیہ استوی اللہ یم صلی علیہ وسلم احمد العلیم سلطان العظیم و اپنے
اکٹھے باہیۃ المحتل دا شربت دینی ایکھوان الذی جری من قلم ریک رخجن قل کسا کھدا یا میمع کئی
بکر فی فی السین اکٹھے میں ہے نہیں۔ مدد مدد

مِنْ قَبْلِ الْقِبْلَةِ

رسائل في المعرفة والبيان

24

سالی احمدیم و اینچنل عظیم سالی احمدیر و المور استیر سالی اکبریم و الامراکلیم تعالی الہی، داشت
و الحفطه، و تعالی، کس از همان دو اهلیتی اکبری، یا اقانی علیک بهائی و غایبی و رحیمی ایش بسته اند
من افیض و اینشونه در طبعی معلوم نکرنا افسری را که محنت قاب عذلت و فلی سدره عذالت
سلام الحفظه نمودیم بسادی قیام نموده که بسته داشته و ندارد حسب الامر پادشاه ایران بحرائق عربی
نمودیم بعد اینچنی اخوی وارد و بیدار غرایق حسب این رازه دو ولت ایالتی بارض پسرخود به شد
مث همه شرفه دموص مضرور و روای است هرگز رفیع آمده و بعد مخلوع شدیم تا دی دو ولت آیاری
نوشتة و اخیر پسر افسور خود را نموده سیان ایش ایران امریک لطف تو رده حال بخش خواری
شیخ نمودند شده و اینچنین با پسر طلاجضر واقع خان و دلخیس دیکر و هر یوں پسری ای ترسک
محمد خدا را که طلا بر فرموده آنچه را چستور بود تا مظہر فضل و انساфт آنگاه شود و گفت انقدر
کان قانما پا مر را یکم معد جیون و ایاض و استیاء و ناطق تقدیره لاضعفه صرفت ان عده، ایضا
میلیم آنچه ایموقن فردای بر اینچه پسر ایار یوم است یا قاتی مژوان میا شیدا ز آنچه طلا بر سر شده

بر وح و زیحان و حکمت و بیان تبلیغ معمول شده ایست شان شما و کان اند علیاً اقوال شیده
خشن کبر صدیقه آنند مگر رذگر شما را نموده سنن است تابدک و تعالیٰ عن یقند و بین بک مایکون باقی
پد و اکتم زنگوته و خرا و هیر و ته اند علی کشیتی قدیر البتا، المشرق من افی شما، خاری هیکم و ملی هن هیکم

و بیکم و مسیح قو لکم فیض الدار لاذقد سس اظہر اصریز العظیم

هوان من و هوا ایوب

آن الكتاب یازدی امام وجاه العالم قد طهر المکنون الذي کان مستوراً عن الصیون و مصلوحاً فی کتبته
ربت الدربا بیبی افتخاری علیک بیانی و علایتی اذکر و اد و شده محروم میباشد چکه شما بید مطلع سروه
حالم و مشرق فرج ایم قد قدر لکم فی الاخواح ما یستخفی ایه المصلح سوفیری الموجدات
و قد کلم من الدی ایه المقدار العزیز اوتا بیبی مفتریات مصرین اگرچه اعاظه نموده و گلن خشم
بر ایش بیان درکی جیان مستوری این تکریه اقتداء تشهد الشیخ نموده و سلطانه و تصرف پنهانه
و عطاکه در بیچ احوال بگال بجهت و نشاط و فرج و انبساط بگر و شای دلک هم گاک هنچ و بیت
و حنایت ناطق باشید لیلی رای ایام اذپی و حضرت افرج از پی سنن اند رب ما کان
و مایکون ان یختنگ و منشک و یو فیگ علی مایکون باقیانه، اسماهه اند چوربیت العرش العظیم
و ایکرتی ارفی کمر رسرت نسخن بکر صدیقه بیانی، علایتی ذکر شما و زمات شما را نموده طوبی ای

أقبل يرثي و سمع ملكم يا بغية الى اصدرت بـ العـالـمـينـ العـراـتـ ذـكـرـ شـاـوـخـ حـدـهـسـيـانـ شـاـوـخـ سـيـلـ اـلـىـ زـ قـلـمـ اـلـىـ دـرـجـهـ زـهـرـاـ، مـرـقـمـ وـ سـطـورـ بـهـيـجـهـتـ تـامـ بـرـضـدـمـتـ اـمـ، لـكـ نـامـ قـيـامـ شـائـيـدـ جـهـتـ شـانـ شـاـيـشـ بـذـكـرـ الاـشـيـاءـ، كـهـاهـ عـنـ وـرـآـهـ اـنـاقـ هـدـاـلـيـمـ اـنـجـيـرـ الـبـهـاءـ، مـنـ لـذـاعـيـكـ

وـ حـلـيـ مـنـ حـيـكـ وـ سـعـنـ قـوـكـ فـيـهـ اـلـاـمـ اـلـعـزـيزـ السـبـدـ

سـبـهـ

حـوـاشـهـ اـلـاـ طـرـ اـلـعـلـيمـ اـلـكـيـمـ

يا ابراهيم عليك السلام، هـذاـ الشـيـءـ، الـعـلـيـمـ الـذـيـ بـاـنـجـرـاـتـهـ، عـدهـهـ اـلـهـ سـلطـانـهـ وـ بـذـكـرـ خـتمـ رـحـيـدـهـ الخـومـ وـ ظـهـرـتـ اـسـرـارـ اـسـمـ الـكـلـنـوـنـ طـوـبـيـانـ اـقـبـلـ وـ اـخـدـ وـ شـرـبـ بـاـسـمـ الـمـهـيـمـ القـسـيـوـمـ يا ابراهيم عـلـيـكـ يـذـكـرـ فـيـهـ المـخـامـ اوـكـانـ سـتـمـلـ بـاـرـجـيـهـ اـنـهـ الـتـيـ تـجـهـتـ، بـجـهـهـةـ ةـ مـهـاـيـلـ موـسـىـ بـنـ هـارـونـ فـيـ طـوـرـ الـبـيـانـ بـذـكـرـ تـجـهـتـ الـاقـدـةـ وـ الـتـوـبـ قـلـ يـاـ عـلـيـ الـدـرـصـ الـخـوـاـ

الـرـجـنـ وـ لـتـصـرـنـوـ عـلـيـهـ بـهـلـالـ الـوـسـدـوـنـ اـلـىـ عـلـوـتـ الـنـفـتـ، وـ الـمـخـاسـوـنـ اـلـىـ حـيـرـتـ الـزـرـ

وـ الـوـسـالـ اـعـالـيـهـ اـلـنـصـلـ الـذـيـ اـحـاطـ بـاـلـجـوـدـ مـنـ الـذـيـبـ وـ الـشـوـدـ قـلـ قـبـوـيـاـ قـوـمـ اـلـ

مـنـ اـشـرـقـتـ شـمـسـ اـبـرـهـانـ مـنـ لـدـيـ اـسـمـ الـمـعـدـرـ الـغـرـبـ الـوـدـودـ هـدـاـيـوـمـ فـيـ غـرـقـتـ اـلـجـابـ وـ اـلـ

اـلـصـارـ وـ بـرـزـ ماـكـانـ مـكـنـهـاـيـ الـعـلـمـ وـ سـتـرـاـعـنـ اـلـيـسـارـ وـ الـعـيـوـنـ قـلـ عـلـىـ خـدـهـ اـسـمـ يـكـرـ ثمـ

اـلـعـلـيـ مـنـ اـسـمـ بـاـيـاتـ اـسـدـرـبـ ماـكـانـ وـهـيـكـونـ اـنـذـكـرـكـ مـنـ قـبـلـ بـاـيـاتـ بـحـكـيـتـ وـ اـنـرـنـ

رـكـسـ.

که فیض اکبرین و فیضت په تھائیں اس شیا، و اشرحت په الصدور قل لاعظ عجم الیوم لاحد ادا
 بعدها لامر اللهی او ظهر حضرت لکتب القوم طوبی ان درم میلدون طوبی مسیح و شیدها شداسه دلیل
 لکن منق مردود الدین اگر دیگر آشناه و بر رانه و ارجویها ناخ په المفترتوان خدا لکتاب پیغام و فیصل
 احکم یعنی عالم ولک انشاء یا ملک الوجود کذک لکن لایات مردانه اخزی لغزح و تقویم
 علی ضرورة العزم بارکت دا بسان اون ریک ہو المؤمن العبد العزیز الحبوب الہمما، الشریف
 شاه، خلیلیک و علی الدین اللہوا باغا مروا به من لدی ائمه الحسینین القویم سیمی

پنام خداوندین

بات کوچک امید اگل منش اتنی اخذت نایاب و غاییش احاطه فرمید بٹا یکن مقام کوچک بندگی خواه
 شود و ازاقی انتظار طروع نایاب اوست منتظر یکه از نقطه واحده علم، کان و میکون را خواه
 فرموده امروز امولج بکر محبت امام و جوہ طہر و مشهود آفتاب حقیقت را فی سریج خواه
 مشرق و لامن ظاهر شده آنچه که مشبه و مثل داشته طوبی زنجای انسیک مقام یوم اسدا را در کرا
 نمود و بایضنی فائز شد گوای طوبیان ظاهر شد آنچه که درکن علی مترون بوده اگر زنده
 یعنی مذک شود هر آنچه آنچه نهاد زینه داشتیا که بشه کتب و زیره صفت خاکر شود حق کاس
 ایین باسم ریک از کن می اش ب متنه باری العزیز ایم یعنی ائمه حضرت من اقبل ایه و مضره

بیرون و دینویه با خشک شدن اند هو الغسل الکریم
 جهد ناشاید فائز شوی آنچه که در کتابه ایم مذکور شود و تنا
 ایدی هر چنین کرد و عوف یک سعی کرد در یوم آئی فاصله بوجده طه هر شود او از سید اعمال عذر اسکان کرد
 و از قلم می مرقوم از حق میظنه کم می آماید فرماید ۱۲ و سست قادر و قوای
 هم امشقی این مکون است ایمان
 سخمه

یا بعد از این امر و حضیت برده منتهی مرتفع در مردمین که از آن اصفا شده و می شود
 طلوبی از بای او زنگنه تحسیل ولی اور از از اصناف که لایه محرر و مساخت آنچه مسورة پروردبار از آن
 مظلمه طه هر گشت مثل هرگون و او نامهم و همچنانی اند نمود و با آن نیک حبسند ولکن یاد نه
 ای سر برادر ایشت و چهار اختری فرمود و مانی الصدور را امام وجود نالم طه هر گونه معتبر نیک
 در عین سکریو از شیخ زیدی ظاهر البسته شنیده اید در قدرت حق تکلیف نامرشد و مرید هر دو
 را بآنی اقسام طه هر فرمود تا کلی عصیت ای و خلاصش خود از این و هم خباست داشد و با او
 مبتک شود ای ایم مراد و مرید نفوذ باشد بجهی مشغوند که سبب خسran و نیای و آخر است
 ولکن از خود و ماعنده هم غافل و محبو بـ نـ اـ نـ دـ سـ کـ وـ لـ الفـ بـ لـ العـ لـ آـ حـ بـ خـ دـ خـ طـ
 فرمود و آگاه نمود این فصل عظیم است این

صلابزدگ طلوبی بالشاعرین
 مولیان

هواسن هریب ۱۷۳

یا اولیا، آنده و خوبه ذاتی خلود مراس بشنوید بر استی سکیونم ایشان المیوم از خرقان یوم آنی
و شرائط آن محروم مشهد می شود قبل ایم شهر افغانستان هزاره ام آنده لایکنگ فیه آن هر و تنکم
السماهه و لاماعنی العدلی، ضخوا مطلعه الا و نام و خدا و ما امر تم به کیتابه المیین اسرور افتاب
باقی الونا ب ناطق و دریا بقدامی فاطر انتیه متکلم و طور بشق نهود مسرور و مشغول جد
نماید بنا نیک الوان واشیا و اسباب و روزه شماره از نعمت باقی و مادره سردیه منع تعلی
در آن رض حضرت افغان سدره حلیمه به آن، آنده مطلع نور الاحدیه موجود در بیانی و ایام
اما محضور شرح اصرار شوید و بتراوت آیات نکت ناطق و مشغول کردیه به تحدثی قبول
از حسب تقد و نور عرفانه و اینچن من ایشان، فلکیم شمس بیانه اندهم بالقصد علی ایشان، بقوله اهلین
علی الا شیاء ببساطه ایشان طبیعتی ای التسویت والادار ضمین احیمه مفترتب ایه لین
و نیک احمد قبول علی علیه بیانی و بتشره با افمنا با سمه ملایی حکمه و ابدیان من تجزان فلم
دریه الرجعن طویل ره بآقیل و فائز فی نیم اعرض فيما اکثر ادب و اقمن ش آنده المحتدرازیر
احمیه و اقمن لدون آندری مفرج و یکون من از راحنین فیهد الای مرالله بر اقدت هر چیز
المشرکین و ناحت قبول از رض ای ایشان شا، آن میین به ایشان ایه منع

سبعين كتب للعلماء الدالوجي وباكتافه وباكتافه اشده كتب ماج سجر العرفان في الامكانات
 اشرف في الاديان من افقها، امكرا رحمن اسكن بيتك الكبير وباكتافه قدس الفطيم العظيم
 الابي ان تقدري من تلوكك الاعلى بالقراءة معين ويسرع به قلبى اى رب تراني فانتمالكى به
 فتكتب ومتطرأ بانفع فنكت اسكنك ترتل على افونك من حساب وتنك مايرفده كتب
 بين عبادك ثم افتح على وجهها ابواب برگاك وتقى بك امك انت المستدر المسير بالامر العظيم
 قد صخرتني لتكبرنى المسطرة الوفورة ذكرك ذكرك بذا يحيى باناس الى استدرت العالمين الملك
 والملكون والثروة وابحروت نهادك يوم الدين ست يحيى
 افان جناب عالي ميرزا ابرهيز
 علية بآء الله الاسبى

هو ارشاد الحبيب

يا اقانى عزيزك بسائى وعذائى ورحمتى فضل اىي دباره اتجاذب از متصاص خوارج رئيسي
 اتره امك حفظتيم تمايل وبدانى وراول امر متمد الدوالا معموق اراده خدمت وفضلت نوره فشرش
 وعبد وچندی قبل مشیر ارض شش او هم اراده نصرت وخدمت نوره ولدی المظلوم مظبوان
 چه که در شهادت بعضی از اولین شرکیں بوده وکن عن الله عنہ فضلا من عنده و رحمته من لدنہ و آنکه
 نهاده

ساده و حميم و فارسيان و شرب رحيق وصال و ترزي بجهة رضائي حرم يحيى مت فائز
 شده و حميم بضررت و همرين سدره مباركه ظاهرا بهرا امام و جده عالم شمار بجهود نسبت^۱
 و فائز فرموده بآنچه مشبه و مثل داشته و زدار و سوف يطرفي الایام ما زل من قسمی الاله
 آنها و انجني عدم الضيوب قل سبحانك اللهم يا ايي لك الحمد بآدميتي و سبحانك اللهم يا ايي لك
 الحمد بآدميتي و سبحانك اللهم يا ايي لك الحمد بآدميتي و احضرتني و اسعذني و اديتني و سبحانك اللهم
 يا ايي لك الحمد بآدميتي و اقتنى على خدمتك و اطلبني بذكرك و شفاؤك ايرب قدر لکن خبر
 كان مكتوناً فخر و آمسه و آعن عيون خدا و انك انت الفتوح الرخيم و انك انت الفضائل

الله ربكم مت برمه

اقان جاسب بوزگ عليهما السلام الا بني

هو انت طرق في افضلية الاعلى

اصحاح اليوم في انوار الاعاليه انت رب العالمين قد اطلقت الاشياء من ارتفاع
 خداي باشر الارض و هو الفردان بغير سر قد فهر كل مكتون و بمرز ما كان مكتوناً في علم انت رب المرض
 العظيم ولكن القوم تذكروا ايجي اسر و بريان و اعرسوا عن امرء الحكم المتربي يا اقان عزيك
 بهائي ذكر راك في هذه الحكيمين بذكر طرت به الهة المتربيين اليها من لذة عذرك و هي انت

و سیع و نک فی امراته مک ها الیوم البیع ازفت فحی بیفت فر توچه نو دیم بک
 اسم جود علیه بهائی ته، وجہ مظلوم صافر کر شارانه و از مظلوم استه عای غایت کر گفتم
 احمدت بیافت فائزه و باشسرده قشن ائمی هرزوق اذ اول یام الی حین بکر و مانا
 و بندست مغلول در جا ب مکونه ام و ام و اخی و هر صین مجیوب چک
 جانها بآن بسته است و قلوب و اندوه بآن متور و تازه بعد ازین اذکار این لوح از آن
 مشیت مک رفاقت ازیل تا جای باقیان از گفت مک ساده هر صین کوشیدیان یعنی
 این کوثر فرح حقیقی بخشد و زندگی ابدی عطا ناید اجراعمال شاعداهه مکور و فخر و
 در صحنه محرا مسلط رکھداته الذی ایدک و ونگک علی هرفانه والا استه مصلی اسره و خدسته
 الغیر اینیع احمدت بک ها الیوم البیع ست
 افغان خا ب بزرگ علیه بهاء شهادت الی بی

هو الفرد الواحد الشفیع المکرم

۱۲) فیلی میک بهائی و عذایی طویل بک باشربت الریحی اذ اعرض خدکل ناق هرب
 و اعترفت بر سایه نصو قردا نیمه اذ اکرمه کل عالم مردود قل بکت تهدیا مولی العالم و تربی
 بنا عیسی کوثر بیک و احمدیتی بگک و ایتی با سباب النبوت والد رضی لی ان علی
 رضا

حاضرًا موجك وقائماً لدى باب خلقك وعذب يدك الوجود لواحد يحيى وروحي
 فلكل حسین الفرقة ليكون معدداً عذف قلة من بحور الطلاقك ومواهمك ومحظوظ لدى تحلي
 لون من انوار زیر طورك انت الذي ارتسلت للدلیل والهربت لی استبل وجلتني بمنجباً
 بآیاتك وسار على افق امرک وناظرتها بآیاتك میں خداوک ایرتب ترانی ناظراً الى سعادتك
 وسندلاسا کیب رحک ومتظر افرات خناک والشک اشک بقدرک لانی طلت
 الکائنات بان جعلی بجهود النسب وامثلهاد وکتبی بیترنی عن كل دار وستم وکدویة
 ایرتب تری من نسبة الى فرک فاما من خدمتك فائز عليه من حمایة رحک امداد
 شک ایرتب قدرک بخودک وکرک بیغصه فیک عالم من خواک ایک نت العلیم
 وایک نت الفضل الکریم اعلم بالای ما عذی ولا اعلم ما عذک لا الالا انت المقدمة

السریز اکیدہ متبدیہ

حسب افغان صیب بهاء الله الابی

هو اسرت تعالی شانة الصنایع والاسلام

٥٠٩

اسکفه الذي رفع افقاره بجوده وفسد الى مسام سوف سلق اسان الاصم في العالم بذكر حرم
 وشانم وبرهان آثار ما قد رأي في الشہرہ في ابوظیع ما لعلی به الا شهاده مولی الانعام وله شاهد

و استسلام على الشجرة ، اصلها و فمها الدّى سى محمد فيكتا بـ الدّحاء ، وبالاسأء ، الحسنى فى
لورج ما اطلع بهـ العزير العذيم و ملىـ آله و اصحابـ اللهـين بـ هـمـ رـفـعـ اـسـتـ اـمـرـهـ وـ اـنـطـرـ لـكـ
وـ اـقـنـ اـوـ اـمـرـ وـ اـحـكـامـ مـسـلـوـاـتـ لـ تـمـشـىـ السـقاـ وـ مـنـ لـدـىـ اـنـهـ مـوـلـيـ الـصـيـادـ وـ اـبـدـيـاـ اـقـانـ
عـلـيـكـ بـهـائـيـ وـ غـيـرـيـ تـمـشـىـ كـبـاـ سـمـ جـوـدـ اـرـسـالـ نـوـدـىـ درـسـاحـتـ مـسـلـوـمـ حـاضـرـ وـ باـسـقـافـ زـ

ذـكـرـ جـنـبـ خـانـ چـينـ صـيهـ بـهـاءـ ، اـسـرـبـ العـالـمـينـ لـ دـاـنـ ذـكـورـ فـشـهـدـ اـشـفـازـ فـيـ اـوـلـ دـيـاـ

بـاهـارـ قـبـيـ وـ اـكـسـوـرـاـ مـاـمـ وـ جـيـ وـ باـسـقـافـ ، دـائـيـ وـ مشـاهـةـ اـفـتـيـ لـ هـبـرـيـ لـ اـيـادـ لـ بـكـيـتـ عـلـيـ زـ

اـكـيـنـ كـهـوزـ زـارـ وـ شـرـوـتـهاـ وـ عـرـقـاـ وـ عـلـوـتـاـ وـ اـمـاـرـتـهاـ لـ اـنـ مـاـفـهـاـ سـيـفـيـ وـ طـيـرـهاـ جـعلـهـ اـنـ

الـلـوـحـ كـهـزـ لـ فـقـيـ وـ لـ سـكـلـهـ تـعـالـىـ اـنـ يـهـمـ وـ يـهـمـ وـ لـ يـتـرـبـمـ لـ يـحـلـ لـ حـوـالـ اـنـ وـ الـغـيـرـ اـلـكـ

٩ هو الفرز الفضال

شیدا نهضت مدنیت ایرانی

الدُّرْقَلُ لِدِهْنِي وَالْمُكْتَبُ مِنْ خَلْفِهِ

دِقْلَى شَنْبَرْيَانْ إِذَا نَهَى اللَّهُ

المصدر المعنوي في المدرسة الفرنسية

بـيـنـيـةـهـاـفـيـالـسـجـنـوـالـكـتـبـوـالـقـرـبـوـالـدـلـوـاج

باب المأمور في المخت والكتاب في التربية والسلوك
يافقني ابن الأذري ويمثل كثرة لدى المؤيد وسمعته مذكرة لـ الملك العاديم حكيم قد أراد انتهاكه بشيء يذكر
وهي ملخص

بِهِ امْتَحَنَّكُنِي انْ رَبِّكَ لِوَالْمُقْتَدِرِ عَلَى الْأَرَادِ بِسْطَانَةِ الَّذِي أَعْطَاهُمْ مِنَ الْتَّعْوِاتِ وَالرَّضِينِ
سُوفَ يَلْهَزُونَ الْأَبْصَارَ إِذْ لَمْ يَخْرُجُوا صَاحِبُ الْأَمْرِ كَذَكَّا نَهْزَمُ مِنَ الْقَلْمَمِ يَا شَبَثَ هَبْكَلَهُمْ
وَكُنْتُ أَنَّهُمْ كَثُرُّهُمْ مِنَ الْفَقِيلِينَ ابْنَاءَهُمْ مِنَ الْمُصِيكَ وَعَلَى الظَّفَينِ تَشَكُّلُ أَبْهَدَا أَبْهَلَ الْمُتَنِينَ

سُوفَ يَلْهَزُونَ

إِنَّهُمْ بَآءَ، امْتَحَنَّ فِي مَكْوَتِ

الْأَمْرِ وَالْكَلْنَ وَصَبَاحِ الدَّهْنِ

لَهُنَّ فِي التَّعْوِاتِ وَالرَّضِينِ

اقْرَآنْ جَنَابِ حَاجِي مَسِيدَ زَبِدَكْ عَيْهِ بَعْسَ، امْتَهَ الْأَبْجِي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّهُمْ رَتَنَقُونَ فِي الصَّدَرَةِ اتْ لِاَنَّهُمْ هُوَ الْمُسِيْحُ الْمُسْتَيْوُمُ وَالْمُؤْمِنُونَ فِي الظَّهَوِرِ بِنَادِي الْكَرْكَشَةِ
مَكْكَهُ مَكَانُ وَمَكِيْجُونَ وَالْأَنْتَوْرِيْلِفَ وَيَنْقُولُ يَاطَّا الْأَرْضِ قَدْ طَهَرَ الْكَنُونَ وَأَقْتَلَنَهُنَّهَنَّدَلَّهَنَّ
يَا إِلَّا الْأَرْضِ قَدْ قَعَ بِأَبْيَالِ الْأَسَّاهَ، وَأَلَيْسَ كَانَ هَذِهِهِ؟ أَكَتْبَ امْتَهَ كَبَ الْغَيْبِ وَالشَّهَوَهُ وَفَضَّرَ
أَمَمَ الْمُخْلُومِ مِنْ سَقِيْبَهُ قَبْلَ رِضَا وَهَكَكْ بِلَزْجَوْهُ الْرِّيْجَانَ ذَكْرَنَكَ بِسَدَالْمَوْقِعِ الْمَبْرُوكِ أَذَارِيْتَ
وَقَرَأَتْ قَلْ كَبَ الْجَمِيْهُ بِأَقْيَى بِهِجَرِيِّ اسْمِيْهُ مِنْ تَلَكَ الْأَعْصَى فِي الْوَاحِدَةِ شَيْهَ وَأَيْدِيَتِيْهُ عَلَى تَوْبَيَهُ أَكَتْهَنَهُ
أَمَمَ وَجَهَكَ أَذْمَنَعَهُنَّهُ كَثُرَجَادَكَ وَضَنَكَ سَجَنَكَ أَكَتْهَنَمِ يَا إِلَيَّ كَبَ الْمُطَهَّرَةِ وَالْأَنَّهَ وَالْفَرَّاهَ وَبَهَّا
أَشَدَّ اَنَّ فَسَكَتَ حَاطَنِيِّ وَرَكَكَ سَبْعَتِيْهِ يَحِيَّثَ نُورَتَ قَبْلِيِّ بُونَهُرَقَكَ وَصَبَرِيِّ بِشَاهِهِهِ اَنَّ

خوبی که زیرا آثار فلک و سمی بخته ایک ایرت سلاک بعنایتک الکبی و اسکن فلم لار
الدعی بانجھنی تقدیر کرک و سلاطیک و تقدیر کل خیر کان مکونا ایک شما نزلی من حما
عطا کرک و بنین پوک و کرک و فضیل علی الاسترسه صلی بچک ایک انت المقدرات نزل

واللذين أمعنوا في مساعدة

قد استرجموا لعدم عن العرش الاختتم آنذاك

لسان المثلثة والكبيرة، عند سورة المنشى مخاطباً

لمن في الأرض أنتا، وَعَطْيَةٌ بِحَالٍ قَدْ نَهَرَكَ لَنْ فِي

ازان لا زال محبّت في نسائم المفورة وارجinal تم الموسيقى

مِنَ الْمُتَوَسِّطِينَ

لما قاتل قدرش مدرب من العظمة آتاه الله بحوله الديك والملكت لينفعها في ثأرها بسلطان الأجهزة
جحود العالم أشعلوا المسمى انتصاريوم شهد بذلك قيامه إلى الأفق الراقي وحدث التسجيل
وحضرت بين يدي المطلوب في هذا العالم المرفع آتاقيلن توبيك وحضورك لدى العرش أشرف
لهم المستدر على ثأرها، ليتوكلون فيكون ان افرح بذكرك وانتزل من القسم الراقي ان كتب

لِمَوْلَانِي وَالْمُتَكَبِّرُ

ات&ت

۵۶۱
القان جناب بندگ عیسیٰ بهاء اللہ

هو اول

هو المیین المتعال الصلیم

قل لهم يا اي شکب بلکل غایبک و فکرک مطلعک و حیک و مشرق الماکب بن
قرآنی الرحیم الذي تفتحت با صاحب قربک و بنیت على اهل مدحک بیهودک والملائک ایتیت
لامعنی من همک و بیهودک قتلی ملینیعی بلکل ایک ایک ایک المقدار العلیم المعلی بالله

الفہم - میرزا

جناب القان حییہ بھائی اللہ الہم

هو اول تعالیٰ شانہ الحکمة والبيان

۵۶۲

یا اولیٰ صلیک بہائی و علیتی صد آنکہ بامرا رفاقت افوار آفاقت تم جد حقیقی فائزی آثار ای تمام
اعلیٰ و نمودرات این از وہ علیٰ حال نظر صبغت انصار ستور بوده و لکن عنصری نیز را ده از
نهت غمام براید و ہویدا کرد جا ب محمد صلی عیسیٰ بہائی در این ایام امام و میر حاضر و فیض مدد
خایت ای ساکن و مستریح اگرچہ آنچنان کے زوال در ساحت اقدس مذکور بوده و مستند و کون
در این ہیں جناب ذکور ذکر شمار انہو طوبی المذکور والذکر از حق میطلیم در جمیع احوال فیان مدردا

مُهْمَّةٍ فِي دُوَّارٍ وَمُهْمَّةٍ دَارٌ
يَا أَنْتِي خَلِيلَتِي حَتَّى جَلَّ جَلَالَكَ وَجَبَسَعَ احْيَانَ وَاحْوَالَ شَاملَ بُورَه
وَهَسْتَ امْرُكَيْكَيْنَ زَنجَابِيْ عَرْفَانَ اوْضَاعَ شَدَادَنْكَسَ ازَاهَ مُجَوَّثَيْ كَاهِمَ
شَاهَ زَالَ اِنْ اِصْطَارَ سَاهَ كَيْتَ
اَلَّى وَأَنْوَرَ تَرَاقَ مَعَنَى ضَيْبَ عَظَمَ وَهَسْتَ تَحْتَيْ بَرَدَهَ اَيَّدَهَ
هَذَا مَنْ ضَلَّكَمْ عَيْكَمْ لَا سَجَدَ بَهْدَ اَلْجَوْدَ اَلْجَوْدَ
وَهَذَا اَلْضَرُّ اَلْعَلَمَ مَقْبِدِينَ رَاكِهَ اَزَرَسَ مَخْتَمَ اَشَعَيْهَ اَنْكَبَرَ سَانِيمَ بَثَرَتَ مَيْدَيْمَ الْبَاهَا
الْمَرْقَ منْ قَيْ سَاهَ رَاهَةَ اَتَهَ عَيْكَمْ وَعَلَى مَنْ حَكَمَ وَعَلَى مَنْ عَيْكَمَ لَوْجَهَ اَسَدَ الفَزِيرَ اَسَكِيمَ تَاهَيْ
جَنَابَ اَفَنَانَ عَيْبَهَ مَنْ كَلَّ بَاهَا اَبَاهَا
اَنَّهَ سَبَبَ

سَبَبِ الْمَهِينَ عَلَى الْاَسَاءَ

اَسْتَهِمْ هَذَا يَمْ فِيْ غَرْبِهِ مِنْ الْبَيْتِ مَقْبِلَهَ اِلَى اَكْظَارِ اِلَى اِنْ بَنَتْ وَجَهَنَّمَهُ اَلْمَطْرَ اَلْكَبِرِ مِنْ لَهْدِي اَتَكَبَ
الْقَدْرَ وَكَانَ نَجَّا، اَلْجَيْرَ تَغْنَى جَنْبَسَ تَسْرِيْ مِنْ اَلْنَمَارَ وَالْمَاءَ جَرَيْهَ عَلَى اَكْسَاهَ الْبَيْشَاهَ مِنْ اَلْبَيْنَ
بَيْسَعَ خَرِيرَ الْمَاءَ، وَمِنْ اَسِيدَنْفِيْفَ اَلْشَجَارَ كَنَّ شَتَّى وَيَسِيْنَ مِنْ اَلْاَسْتَيَا، جَبَتْ وَسَعَهَا
مِنْ اَنْفِيْشَ اَلْشَجَارَ تَهَدَّدَ اَلْحَيَّا وَنَظَرَ اَلْمَقْصُودُ اَلْدَيَّ كَانَ مَذْكُورَهَ فِي كَتَبَ اَتَهَ وَصَطُورَهَا
فِي حَسَنَهِ وَمَوْعِدَهِ فِي اَتَمَّ اَكْتَبَهَ اَذَا اَفْتَنَ قَلْنَ اَلْاَصَلِ مَذْكُورَهَ فِي اَلْدَيَّ طَارَ فِيهَا اَلَّى مَهْبَتَ
اَفَقَنَى وَدَارَ اَلْبَلَادَ اِلَى اِنْ دَضَ سَجَنَ وَفَازَ بَاهَنَّلَ فِي كَتَبَهِ مِنْ قَبْلَهَ مِنْ اَبَدَ الدَّيَّ مَاهَنَهَ مَطْهَةَ
اَبَاهَيْرَهَ

ايجيارة ولا جزو الفراغة ورخصة، المشركون عذاب الجنة، المشرق من في سماء، اراده به
رتب العالمين درسينين قبل ورقه عليها بما في استهلاك طلبي ثواب بطراز قبول فائز
لظرفان وعده حقيقت حضرات عليهم السلام آمنه الباقي آمنه ان لاجيل زيارت وامر معمود
لذا اظرف بنيت مخصوصه دوست اشتبه ها من فضل سعد عذاب اليه عذاب ۲ شاهد نجفاني
فغان حباب بزرگ ضيده بهاء آمنه الباقي سعاده

لهم بس آمنه
١٢٩٤

بـ الـ مـ يـ سـ عـلـىـ الـ أـ سـ اـ

٥١٤

تحبب السدرة ان تذكر اصواتها الذي قصدناه وسع ذاها وظاهر فيها آمنه ونفع ثباتها
وسع ايها الى ان ورد صوتها ورأى تجھيزها سخليه تعالى ان يقدرها، يتبرأ اليها في كل
الاحوال ان فهو الغنی المحتال لا الا لجهوان طلاق في الميد، والماسب ياافقني آن ذكرناك مررة بعد
مررة بايسيه وام اسما، امنه احسن وحسنات العلی احمد اقدر بهذه الغضل المبين لغير لا يحال
بآية من آيات ربک ما ضيق في الارض يشهد بذلك من يطعن انتقال الله الالان الفرواجیسر
طوبی بک بما نصرت وشربت رحمق الوئی من يدعی، ربک لکریم آمنه محک وقد رکبت اندر

بـ اـنـذـةـ الـقـرـيـنـ الـبـدـاـ اـلـشـرـقـ مـنـ اـنـ سـاـبـيـانـ عـلـيـكـ مـنـ بـيـكـ لـوـجـهـ اـتـهـ رـبـ اـعـالـمـينـ

حـضـرـتـ اـفـانـ جـابـ بـزـگـ صـلـیـهـ بـهـاءـ اـتـهـ اـلاـ بـکـ

بـوـالـلـهـ بـهـ بـعـدـ وـاتـ طـرـبـ الـنـفـسـ

بـ اـقـانـ مـیـکـ فـنـیـ وـرـحـمـتـ وـعـایـتـ اـرـادـهـ مـطـلـقـ وـسـیـشـتـ نـفـذـهـ حـقـ جـلـ جـدـلـهـ فـنـهـ

سـهـ وـرـادـهـ هـرـ قـمـودـ تـاـکـنـ مـطـلـعـ تـقـدـیـسـ وـمـشـرـقـ تـزـیـدـ مـاـجـانـهـ وـآـکـاهـ شـوـنـدـ قـسـیرـ کـهـ

چـلـ سـنـدـ دـرـ طـلـقـ قـاـبـ رـجـمـتـ عـلـمـیـ حـضـرـتـ مـنـوـدـیـمـ بـرـ قـصـیـعـ اـرـاتـیـ قـیـامـ نـمـوـدـهـ هـاـخـیـزـهـ

رـاـ فـرـاتـ صـالـمـ سـاـکـنـ نـمـوـدـ سـدـ اـحـدـ رـفـهـ سـیـکـهـ اـدـعـایـ مـرـفـتـ وـخـتـیـتـ مـنـوـدـهـ اـزـ اـیـشـانـ خـاـهـرـ

آـنـچـهـ کـهـ صـحـبـ بـصـرـیـ کـوـاـهـیـ رـادـهـ وـمـبـدـهـ بـرـضـلـمـ وـنـعـدـتـ وـنـیـاثـ وـکـذـبـ آـنـ نـسـسـ

مـنـ تـسـسـ اـبـنـ تـقـدـیـتـ وـمـنـزـرـاتـ سـنـجـیـ مـکـرـیـزـیـ وـسـاـکـنـ هـرـ زـوـبـدـهـ فـیـ آـنـقـیـهـ تـخـاـ

ظـهـرـتـهـ کـهـ شـبـهـنـدـ اـشـتـهـ وـذـارـدـ هـرـنـکـمـ کـهـ قـاـصـدـیـ قـسـدـ تـخـصـدـ اـصـحـیـ نـمـایـدـ زـیـانـ هـرـاـ

بـقـیـارـمـتـرـاـتـ مـیـالـیـدـ چـنـیـ شـهـرـتـ دـاـدـکـهـ مـیـزـ اـبـالـقـاسـمـ نـاطـرـ وـجـیـ سـرـقـتـ نـمـوـدـهـ

وـبـکـارـفـتـ وـچـنـیـ قـبـلـ کـجـنـاـ بـاـقـانـ رـحـ عـلـیـهـ بـهـائـیـ وـعـنـیـتـ بـاـرـیـ رـضـ لـوـجـیـهـ وـدـمـ

اـزـ بـدـ سـیـالـ بـرـقـیـ اـبـنـ رـمـوـدـ کـهـ جـاـبـ مـذـکـورـ مـبـلـنـ نـوـدـیـرـهـ وـلـعـنـیـ اوـرـاقـ سـرـقـتـ نـهـ

وـرـفـتـ وـکـیـخـنـ تـنـزـ اـزـ قـبـلـ وـبـدـ نـوـسـتـهـ آـنـجـاـبـ آـکـاهـنـدـ بـالـرـدـ اـزـ عـدـلـ وـاـنـافـ

وـاـءـنـتـ

وامانت مبرهه مند ببی به قدرت طه هر فروم آنچه راهسته را بدارم میبلیم او لای خدا
از هنرات شفیع حضرت فرماد خا ب سه چند صلیبدیانی مکرر ذکر شماره نموده مجتبی ش با عصان
و افغان صدره مبارکه بی آفتاب نک هر و شرق لا تخرن من شینی سوف برفع اصراره با خنز
اویانه و لیخ علی وجدهم ای اب بجده و عطائنه آن علی کشیی قدرر التواریط طبع الفرع علیک
و علی من علیک و علی الدین سیم عن قوکاب فی نبا اند العظیم

افغان جناب برزگ علیه بنا، آتم الا بی

٥١٨.

همه میرن خلیه ما شاء، و هوان طق فیلکوت الاما

یا ایسا الطائر فی کوآ مجتبی الرؤوف یذکر که مخلوم العالم فی مجتبی العظیم کی ذکر که من قبل بیان
احدة الحج ان ریک زینها باشیت لا تغیره القرون والا خسار قیکنست مذکور اولی
الوجه فی العشی والشراق الحمری قد قدر کمک ما استفرج بر الوجه و قرت به الاجباء
جناب صاحب محمد رضا خدیده بنا، الله قد اشتد المحن فی ختن قیاب العطیه مقام رفیعی پخته
بسحور فائز و با صفائده، هرز و قی ذکر آنچنان بسیار در ساحت مظلوم نمود لذاین لوح نذل الله
للاح من افقی ستر هرف من هر وفات نیر غاییه است در سیال ملین لا بیه، الہ شیعی من اللہ
پیشندگان کی اتم کتاب فیضه المقام المنسیع لا تخرن من شینی اند علیک و هونه

الكريم نسخة انتفع على وجهاك اهاب بآدابه والمعتقد، ويرى من تحاب رجاته امثاله المقربون
لله الاله هو المقدار صلبي ايمانه، ينقول العزيز العبد ليغدو التوارىط من افق سماء، خاتمي صلبي
و حلى من يحييك ويسعى قوتك في مهنة الشفاعة العظيم تسلية
بسم ربنا القدوس العظيم العلي الباقي

سبحانك سجدة يا معين العباد وملك الرشاد والهادي الى سرارة التصراط اسكنك
بنعمت طيور فردوسك الاصل التي بها اخذت حقائق الاشياء، وانذلة الورى
وبسلطتك الالهية اصطادك والملائكة وبما يحييك التي بها سخرت هاشم الابي
والبرهون وباشك لا عظيم الذي به فشتلت مين الامم واظهرت مراتب الوجود
بما يحييك اذته الجود ون تؤدي اقانيمك واصفيك واهلي يحييك وامتنعك على
اقليم على خدمتك والعمل بما امرتهم به فكلن يحييك اي رب مرتى احد اقانيمك
منتهي بحيل اوامرك وحرفة عطاك قدرته قادرته للذين ما توجهوا الى انوارك ونوك
واردا ووان يخلعوا ما امرتكم به فكلن يحييك والواحدك اي رب افتح على وجهك
باب عطاك ثم ارد فنه باسك في بلادك جرين يحييك
اكمانت المقدار اقليص العفور الكريم، قبره

اقان

خاتم صحي ميرزا محمد على عليه منك بهاء، ابصـاه

هو المشرق من قـسما بالبر

٥٢٠

ذکر من نـهادى الذي فـدـى بالقابل في يوم فيـرـاعـض الرجال الذين يـخـونـ العـلـمـ من دونـ يـنـتـنةـ
 من اـسـدـرـبـ الـعـالـمـينـ اـعـرضـواـ وـيـغـرـبـ اـعـرضـ اـنـاسـ بـذـكـ وـرـوـ عـلـيـ سـيدـ الـعـالـمـ بـهـ
 بـهـ الـرـوـحـ الـاـمـيـنـ يـاـ قـافـانـ عـلـيـكـ بـهـأـيـ وـرـجـيـ وـخـاتـيـ قـدـ حـضـرـ اـعـبدـ اـسـحـارـ عـلـاـمـ بـهـ
 رـبـتـ الـدـارـضـ وـالـتـهـاءـ وـرـبـ الـعـرـشـ الـطـيـلـ قـرـأـهـ اـمـامـ الـوـجـهـ وـجـدـهـ مـنـهـ مـاـيـغـيـ لـكـ فـيـ لـاـمـ
 رـبـكـ الـعـلـيمـ الـحـكـيمـ سـمـعـاـجـيـنـ كـ اـنـهـ بـوـاتـ مـعـ الـبـصـيرـ نـشـدـكـ قـتـ عـلـ خـدـةـهـ
 الـلـامـ وـاـهـرـتـ مـاـلـيـقـلـ عـرـفـ جـوـامـ اـسـمـاـ، الـلـوـصـنـاتـ اـنـ رـبـكـ هـوـ الـقـادـقـ الـلـيـنـ
 قـلـ الـلـيـلـ حـبـ اـنـ ذـكـرـكـ عـلـيـ شـائـنـ يـرـتفـعـ مـنـ الـاحـجـارـ ذـكـرـكـ وـشـذـكـ وـمـنـ الـجـيـرـ كـيـكـ
 وـشـذـكـ اـيـرـتـبـ اـيـدـيـ عـلـيـ ذـكـرـيـطـرـهـ فـلـيـلـ اـلـشـيـاءـ اـنـ يـرـثـنـ يـاـيـكـ وـيـشـدـهـ بـهـ
 فـيـ اـيـكـ اـمـتـ الـذـيـ شـدـتـ الـلـائـاتـ بـهـوـكـ وـقـرـيـكـ وـعـلـيـكـ وـسـكـيـكـ وـكـيـكـ كـيـكـ
 مـنـ فـكـ الـحـلـيـ مـاـيـغـيـ لـنـشـكـ وـالـظـكـ وـجـوـكـ وـمـوـاـهـكـ اـيـرـبـ كـيـفـ اـذـكـرـهـ بـهـ
 غـلـيـكـ وـغـلـيـكـ يـاـ مـنـصـوـدـ الـعـالـمـ وـمـحـبـ الـاـمـمـ اـرـيـ لـشـيـ عـاجـزـ اـعـنـ اـحـصـانـهـ
 وـكـيـفـ سـكـرـهـ قـدـ اـرـتـيـ بـغـنـكـ ، اـمـنـعـ عـنـكـيـكـ فـيـ طـوـرـ الـبـهـاجـ وـاـسـعـنـيـ بـاـسـعـ

جیک فی المراج اشکب یا کلک الداجاء و فاطر الشهاء با یک الذی پنجه رت الرا
و چرت الدانهار من الدجاجار و جنای بحر علک و اشرافت انوار وجیک با نظری المک
فی فر هر راه هر کار قرقینی فی الباطن ثم حفظینی یا الی من شیرزاده ایک الذین نقصونا محمدک و چک
وجادلو آیی گک و چد و ابر ناک لار لار انت المقتله رالغائب التدیر
افقان جانب حاجی میدن ابرزک صیسه مشکل بهاء، ابهاء

هواس مع الجیسب

قد سمع المظلوم ذکرک و ذکرک بعد اللوح المبين و شدک با کا قیات
الی الافق الاعلی و شدت پاشد اندرا ایل الاله الاله هو العزیز الواطیب قد خازل کلک با کا قیات
و چیک بالاقبال و چیک بالتجهیل اندکاک يوم الداب میان پرسی ذکرک مشود لیزا
خون و او نام ایلک ایام منع نموده در این دهات ضرب قبل نکرنا شد که راز انوار بجهة
و دنای یکن طور محروم ساخته بیکن از حق قبل جبار ساخت نمایند ای خوب را بجایت
خود حفظ فرماید و از اشرافت انوار آقاب ایین محروم شزاده يوم عظیمت و امر
عظیم تا از خسین ایما کنند بحر عظم وارد نشوند قل الی ای کلک بحمد باریتی ای مواعیح
بحر یا یک و اشرافت انوار شمس نخورک و احضرتی ادم و یک و ایشتی بپنهان
علک

لنك استاذ يا مولى العالم يا لد سالم الاعظم الذى يحيى حفظ دائن العلم والمربي
القشع يعرف تبک بين الاديان باب مجلس قائم ناطق متوجهاً صلي خذلته امرک ورثك
شماك ثم اكتسب لي من قدرك الاصل خير الاظفاف والادواني لا الاديان بنت الفخر

اگر یہ مدد

۱۰۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مشدّة استأنفوا القبور بفتحها، إدبار الغبرات، انتقاماً لـ«القرآن»، أبحار الـ«جحيم»

لدنيا وما يحدث فيها بعد الذهاب رون شرس المسؤول مشرقاً من أقصى الفضل توكلوا عليه الله
معلم ونفسه المحيطة على الآفاق قد اخراجكم الخدمة امرء بمحنة تعالى به المقام

ن افرج بـا اقـدت او اعـضـكـ مـشـرـكـ مرـتـاـ بـسـبـبـ

جواهر العجم

بسم الله الرحمن الرحيم

شہادت اللہ الہ اے جو بھی ویسیت ٹھم کیتیں ویسی سلطان من بننے اے اے لموں اے لطفدار
لکھوں من خرق الدنبا۔ بے یہاً اللہ اسم الذی پر سخراست من فی الدین خیثیں والسمیات قنقداً

البرهان من دللي الرحمن طبع المتنى طرق باسم سجىات الاوامر قد منع التعميم ذكر
ما اراد لموثأة انته لم يفهم منه اقطير به افلاة الابرار ان اشكرا تصد باقرئك فضيائكم
هو الله الا قدر

بسم الله الباقي بذر وال

شدة استاذنا العالى هو من صدر من سر عاليه يكتنف السموات والاداره اشتملوا الواحد المختار طبع كتب
بما وجدت فضى ت القى نيس من به اتفىق العذى به فاحت لفتح العزفان في الامكان
ان الذى عرف قد فاز والله الذى اقبل ان من اصل اخلاقى لدى احقى المتعال قد منع اصحابى
اسرار القدم سوة يطلق زمامه ان ربكم لهم المقدار العزيز المؤمن به سر

ابن زمان عليه بهاء الرحمن

هو الا قدر الا بى

كم احمد ربى المتعال فكل الا جوال وبهارفت حكم بجدوال وقدرت فخرة امركم فيما
الظهور بالمقابل يا الذى ايمانا جتك على ذكرك وشاكب ثم المهم ما سخر به افلاة بربك
وقول بمن في مملكتك ايرب وانشر فخرات قيسك يا ربى المبشرین من ربكم
لستون عرف بجهودك في ديارك وينجذب به افلاة عبادك ايرب لك احمد يا ربها
قر-

فديك العدم على ذكر من اردته بعد الله حبست في السجن الاعظم فوعذجك لرب اهل
ما في ملكوت الابد اع وبيروت الا ضراعة طولي لمن وجد لنفسه برك في ايامك واستقام
على امرك بعد خطاياه طلسكه طولي لمن جرسى على ذكره كلهم امرك وتجاهله يطرف عيالك
من حنك سلوك يا التي بيان توقيع حباوك على محبت وترني انت فاطر
الارض والسماء وخلق الاصحاء لله الا ناست العزير الملت ن تسرع

٥٤

قد استقررت حال القديم على العرش العظيم
لعل سان العظيم وابكيه اغتصب مدرسة
مني طلاق لمن في الارض والسماء وخلقهم
وبحالي قد تذرع كان في اجل الارواح
محبته في كل اثر الفتوه والاجيال اذ فهو
المحبب قد اتي لنجدة العالمين

»

يا فقاني قد شهدت الشيرة بما فيكم العينا
وسلكم بها خوبى لكم وان لكم من
آب سعادته

٥٣

شدة انتقامته بنفسه

في لا فرق بيني وادا ميظني في

لا فرق في كل شيء يأتني اذلة الارض

الارض المقدسة المتعال الميمون الفخيز اليه

الله اعلم

موالدة عقلي شائعة الحكمة والبيان

يا قائل عييك ببأني وعفافي اسي مدي حاضر بمن شايكلها وارسال بخودي باعضاها نز

رأيناكم في الصدور وذكرناكم بما يحيى به وام الملك والملوك افرج وكن من امثال كربيل

من لدنا عييك وصل من معك وعييك ويسع قوك فيه المشيا العطضم

متى

ما زل لابن ز

ثم اذكر الحمد لله الذي اقضى بكم الاول من سعاده باسم رب العزيز العظيم قبل تأسيسنا

الله اعلم العظيم اغبر قضى بكم ما يحيى به اخذت عز عييك والتقبلي بفتحات رحبتكم في شطر

النافذ ايرتب فاشيرني من ناعم عن شايكل كوشان الذي من شرب منه انسخ عاصيوك طازاني

هواء الفطح عييك وناظرنا الى شطرنا اركك ومهما يحيىك ايرتب فاجعلني في مكان الاحوال متعددا

تحت اسم صغيركم ولد قهال اي كفتة امرك وجميلك لو ترمي فاجعلني بياتي بالعنف شرك

وتحتني

لارج سينيگ كينت نه، بحث رسيبي في قضيتي اختيار الحركه والكون ها كان انت الذى
با سيف طه السر المأكولون والاسم المغيرون وكانت ناد المخوم وقطره، كان ما يكون ايرتبه بشر
الظاهر انى كورا افندى كار دايسكين النفس في برقا ك فع نجك يا جهود العالمين مقصو
العارفين فدا خذل عزان الغرافي ليام الملي فيما اسرقت شمس الوالى بريشك فاكتبه
بجرمن فاذ بخسروك ودخل ساحة العرش داينك وحضر لدوى الوجه بمرک ايرتبه سلک سيفك
الذى به ابرت الا زضين والسموات بان تجلى راضيا بما قدرته في الواح بحث انج في قضي
مراوا آن ما انت روت سيدى ك بمشيتة الادانت قضيتيه بسيگ لى مين قوججا الي بعدة الارهه
سيدي آن ما يلش لاصفي بيك يشهده كل اذرات امكانت اسد الله الادانت لم تزال انت مقدسى
ادانت، واح دك على تزيد قندلى الي اتع بجهدك فشك اذحاله وقبلا الي شرك ومتمنى بجي فشك وماندا
با سيف طه اميركي من قدرك ايرتب نافذيره وانت الغني المتعال فاجعني ببيان حركه شرك
حتى فيجي آن احييت بقوليه لوطحين من خشك والخاصين من بريشك كل نالقدر لاعمالكم
سترة

سیک یاده دگرانه و بگیره ان افوح باید گردی الفرش اسک در اگر لارجین فریک
نمی دیرند از ترسخ نست فی السنجق به کرم من اچک و تا، ی من پریک اشدان درست است

المكان ايرت لامتحن لحنت عنا يك عن هذا العبد الذي كان طرفه الى افق الاعلى ثم
احظ في طول مدة هنكل اكبات المقتد المغير فاصمم عصري الوجه ورقة
من الايقان وجدنا امرأة بطراء حيث ربكم العزيز الممان طوبى له بما ذكر لدى العرش نجحت
على ذكره لسان الوجه بمحبت دريات التي اشرقت من افق السف ربكم العزيز الواب اتن
ذكره من قبل قل ابو شبل عن المسجون ان تمرين ايدى الغبار وفي كل لاحياد يتحقق اسانه ذكر
ربه ويزيل من سماه الامر باعجبيه بالادراج طوبى لك بما اقيمت الى قبلة الايقان وانك
فضل ربكم ما لك الادباع قل يا قوم قد آتى اليوم الملك تدا واحدا يحيى هلي يحيى يوم
بعد الذي كل صخرة سادي باصي اصيحه ان سرعوا بقلوبكم الى مطلع النجمة والاقدار ان ينكح
بها يك بطراء وجهه والملك ببس الشهوى ان عرقان من مطلع امره الذي به ارتفعت اعلام
عن عين بجيال ثم اسم اتن في ورودنا به المقام سرتاه بالتجن الاخطم ومن قل كثي في اذن حبر
سحت السادس والاربعين وستين ياك قل فتكروا فيه داول الالباب كعن انهم ولطيراته قد
نزل في الكتاب ان ربكم لهم العزيز العلام من الناس من يعرض قل طهوره ومنهم اهل نهر
يتقول به اجرى من قلم الوجه من لم يات العزيز المختار طوبى لهم يتكلف في آيات اتن ينجزها
في العشي والشراق نسمى اته بابن ينكح مستينا على امره صل شان ترى ما سواه من ينكح

هذا ينفي لمن يشك بالجملة العظمى التي جعلتكم عذراً لكم
في انتقامي والآيات طوبى لمن نصرني وقام على صدمة ربه العزيز الماتان تسللوا ونكروا فيهذا اليوم
التي فيه خرق الاجياب ونهر ما كان مخزوناً في سماتي في اذل الآذال كبر مني قبل مني وبحسب
ان ربكم يذكر من ايثاره، بفضل من عنده ان فشلتم بسي الاستراغ عديك بهال وساكثني
الي يوم الذي لا يغتيره اصحاب سرمه

اشارة بخط

٥٣٠

يا افاني ان ربكم الاجياب يدعوك الى الانقاذ الاصلني ويدرك بالاعظى عزف دبوا ملك
والملكون

الانقدر من الاعظم الامتع

٥٣١

يا احبابي في سره ستان ان استمروا ماء الرحن في الامكان اشارة الى الله وهو العزيز الماتان
قد وجدت عزف حكمكم ذكركم فيهذا التجون الذي فيه حبس محوب الارفاق قد اطردو اينما في هنا
الهزائم نفسى كفروابها القوس بهذه العالم متبدلة الى انتهائهم لك رقا ب ان اتحدو انكم
ثم ذكركم سادسا كثرة التي زرتكم في التربية والادواج تولوا ياقوم تهبا الى اني الفضل ماتكم
من شرس ذكركم بتهم العزيز الاهى ب لهم سيفكم ايش بليس والقتلى ممير تعفع به امراء ائمه

کو اوصیح المدی بین الکور و مطلع الخیر من فی الاباع لآخر توہن شیئی اذن مکمل و تید کاشتندل
بیوام اسماکت لا یجید ان سبیش و فیضه ایم آنست اذیعیم ات وکن القوم فی فنیه و ضلال
ان اقرؤا آیت سه بیانیزب قلوبی لایبار اهنا کوش رخیزان لایل العرفان و اریقی الخیر
لمن قبلی الغیر المتر ستغتی الدین و مفیها و عی ماقدر کم من ندان مستشار الاریاح ان الیسا علیکم
و علی الظین فازوا با نوار الوجه و آست مواعظیه الار مرثیه و دامت اللهم سبیل

سید جبار آمده
شاعر حضرت علی

۱۰۷

یا حیدر قلی علی نای ای ای جان بسته و لائی حکم شد اور صد قلب مقرہ و ایش
خان نینی سارقین بسم ما کب یوم ای خنثیں نما صدق اتے بکب رتب العرش العظیم آئندہ
در عراق از قلمیری را فاق اشراق نمود کنٹ بہرہ از هر بدبی نفاق مرغی سبان اتے مجرم علم ای
بگال ون ظاہر و منح میان در بحدیں نام وجہه ہو دیا از حق اطلب عباد خود را از ایشان کی گرمرو
تفصیل قل ایسی نی خنی بھک ایشان اور وی اخشد ک ایشان، عادت در بیوت بخوبی مشغول و تو
د بحق اعظم بکرا بایش من شفعت آیا رین پندر اکام قلم احصاناید و کدام ادا ک نہ ہوا، وہیں رسید
هر صرف از حروفات باب ختم است از بڑا مخصوص و مستحب من اعتراف کر کے زکر کی
مدد

سنانی سستوره و زنود را طی هر فرمایش اتفاقیں ارض طرا بگزد مب رکن تینی ایک یا ختم الدلیل نوب
و درجت ایک یا شرایطیوب باطنی گزند کذ کاک انهر مصباح اللہ نوره والجرالاعظم موجہ
طلوبی کاک ولمن و تی بیانی اندیشہ تبلیغاتیں برستاد

جانب محمد صالح علیہ السلام

هو المشرق من افق سماه الياب

۵۲۴

عویضات رسید هنگامیکه ملک کنم در قصر کید و آن بین اعلم ۱۰ قصت مشی
مینموده ذاتیت را شنیدیم و عوف محبت بدایاقلمیم مهابت مظلوم حق جل جلاله
ذکر نمودی طوبی بلسانک باطنی باطنی و اشکی باقیانی ای المظلوم قسم آفی حیثت
کیم اهل روز مقابله است با اهل اعصار و قرون بلکه معاول نهیانید امان اعمال ارض
طوبی از برای چشمیکه امر روز بجمل معارف الی روشن شد و از برای قلبیکه متصفع
را اینیت حق مخونود و بخلکه اتنی عده اند مزین داشت از حق میسلیم اولیا ای ان
واطراف را متوجه فرماید بر خدمت امر خالق آیات احاطه نموده و بیانات در عرصه چند
مشهود فیچالمن اقبل و فاز و ویل للفاقیں از حق میسلیم تر آنیید فرماید واکو شر
استمامت در هر صین عطا نماید اوست سادن کریم و ملک وجود لا اسلام لا الفرد

مش . اقان جانب میرزا تقی علیه بهاء اللہ

بو ان طلاق هر العیم الحکیم

حمد مقدس از بیان و عرفان ساخت امنیت اقدس صریح مقضی
و الایقون و سراست که اسرار مکنون در افتد و قلوب را ظاهر
فرمود و ثبت حکم ما اترله الرحمن فی الفرقان اثناان نگر
مشابی جبه من خردل فکن فی صخرة او فی السموات او فی الا
یات بهاء اللہ اتنہ لطیف خبیر خافیہ صدور و خائی
اصین بستی طاہر که از برای احمدی محل انجارند یاقا
عیک بهائی و عیایی ایا میکه از ظلم ظلمان و اعراض ایں
اویان بیش بیش تیره و تار بود این مظلوم امام وجهه کل بر
صریح قیام نمود بیش بیکه تجییت اندیزیز طور از هر جنی طاہر
لایکر ذکر آلامن کا ان عن العدل والاصراف محظیاً اذ افریج
عن خفت اذنان هیکل العظم بسیوف البنادق و خبر منهم ما شد
کنجه

بکدهم و مقریات افسوس ^{لئی بهانج} الموج و صالح قلی العزیز البدیع ^{لئی}
 را که خت قاب عظمت از او ل ایام مترعطف نودیم و بجهنمش اعین باخڑ
 کاشتم بال خرمه با تقوس مثل خود متحد شده و بضم و تصرف در اموال ها
 فتوی داده هر یوں کذبی ظاهر و ضری وارد هر رضی بین شطر توچه میاید
 با شبست مید بند و جمی بر قوت اخذ خوده و بمحابه و خشم بمقایی رسید
 که بیان افاسید احمد هم شبست داده آنچه را که لا یق خود آن تقوس بود
 عش شاه و وزرات کانسات کواه که افق ان کبیر محض اختلاف بین ارض
 آنده ن تبارت برداشت اند و در باره اونو شه اند آنچه که منادی پود
 از برای عرفان آن تقوس غلط مشرک و لکن اینها منته غای اراد
 شنی من ان سشیا و لا حزن من الا خزان اند غلط و میظنت امام المؤمن
 بقدرة لا شخصها جنود العالم و بسلطان لا تسعه صخوف الامم فشنسته
 ان یستق الكل من کوثر عده و عطاء و بر حجم الیه و بظیده می
 الانتهیت لدی باهه اند علی کیشی قدر بر هر رضی فساد آن تقوس ظاهر
 ۱۰۰ افعی بدل من المهمانی صدور هم فلو هم و بجز من اسوی می

عش ابین و بشر اکل طیور ربیم ار تم حمن اته هوا المقدار العزیز
 من جات اس کاک با نطق با نصویع مدعوف اته فیما سواه و تکب
 بنا اقبل ایدنی يوم فیه ظهر ما كان مستوراً عن الا بصره فی شاه تبارک
 و تعالی اان یرنگ ک بیشتر ک با آیات و برخی ک اعلام نصره
 و رایت عزة و یقیدر ک با ازد فی کن چه لاصفیا نه الذین با منفیتم
 الذین وزخرفها والو انها قاموا و قالوا با علاه الارض و اقیام، تائمه
 قد اتی فاطرها با مرلا یقیوم معه من فی مکوت الاسماء، پیشنه بذکر
 اکن ب الا عظیم الذی یطلق بین الامم و اخبار لغفه التجن لغز
 العالم طوبی لمن اقبل و وجد و عرف و قال کاک الحمد یا محبوب
 العالم و ک ابها، یا مقصود من فی السموات والارضین اویا
 آن ارض را از قبل مظلوم تکبر برسان گبو سمجحت نشک نایمه
 و بتسبیح مشغول قل هذا يوم اته اعرفو امتاهم و ما قدر فیه من
 لدن منفیت و قدر ابها، المشرق من افق سما، رحمتی عذیک
 و عن اهک من یجیک دیمیع توکک فیهذا انتبا الا عظیم و هذا الا

ادیب

٤٧٦

العظيم : محمد لاذ هو متصود العارفين
شـ افـانـ جـابـ مـيرـزاـةـ عـلـيـهـ بـحـاـءـ اـسـلاـمـ

شـ بـهـلاـدـ بـحـاـءـ

هوـتـ مـعـ لـهـسـيرـ

٥٣٥

بـ اـبـ اـقـافـيـ صـيـكـ بـهـأـنـ وـرـحـيـ رـأـيـاـكـ قـبـ اـنـ زـانـيـ وـهـيـكـ
قبـ اـنـ تـسـنـيـ وـعـقـاـكـ قـبـ اـكـرـعـادـيـ وـخـلـقـ تـكـرـيـ بـهـرـغـايـيـ
وـسـاءـ وـحـيـ وـشـسـ قـشـلـيـ اـنـ رـبـكـ هـوـ الـفـضـالـ المـشـقـ الـكـرـيمـ قـدـ
خـرـاقـافـيـ الـذـيـ يـجـتـهـ اـتـهـ وـاـوـيـهـ وـذـكـرـكـ ذـكـرـنـاـكـ فـيـ هـذـاـ اـجـعـينـ بـهـذاـ
الـذـكـرـ الـبـيـنـ وـمـنـ قـبـلـ بـذـكـرـ خـصـعـ لـهـ كـلـ ذـكـرـ بـلـاجـ قـدـ لـاحـ نـورـ الـاـذـنـ
مـنـ اـنـقـ سـاءـ الـلـوـحـ اـقـبـلـ وـكـنـ مـنـ اـنـ كـرـيـنـ فـيـ كـلـ الـاـحـوـالـ بـهـكـ
بـ كـلـهـ اـلـقـ اـنـزـنـهـ فـيـ الـكـلـ بـ تـكـ بـهـ نـمـ اـعـلـ مـاـيـوـ اـقـهـ وـالـاـ
فـشـ وـبـهـكـ وـرـبـ الـدـرـشـ وـاـلـهـيـ اـنـ كـيـتـ بـكـ اـجـرـ الـلـقـ،ـهـ
عـلـ كـلـ سـيـنـيـ تـجـرـ اـنـكـتـرـ مـنـ هـذـاـ الـلـقـامـ بـيـكـ وـعـلـ مـنـ مـعـكـ

و على الذين يحيونك لوجه انت رتب الدهلين ^{تغافل}
ش فان حباب ميرزا اقا عليه بها انت الابه
ا الله ^{بمحى}

ذگر من دهان من فاز بانوار الوجه اذا كان المور مشرقا من الاقي ^{الآن}
و اتسدره تطلق اذ لا اذ الا انا المقد المدير ^{لها} لك بما توجه ايک
وجه القدم و انزل لك ^{بذا} اللوح المبين ان اعرف مقاصد تم
ا شکر ربک المشيق الکريم الہداء من دهان ^{عليك} و حل من معک
و حل كل راح ثابت مستقيم

با صبرنا اسع ذهار رجایك الادباء اته يصریک اليه و بهدیت ا
مقاصد نیر يا معاشر العشر قد اتی من كان موعدوا في کتب اته و سروا
ذگره في افخذه المرسدين اذ اتی لاصلاح العالم و تهدیت الامم
طوبی لمن اقبل و وobil لمن غرتة الدنيا و منفعت عن ^{بذا} الفضل المبين
نشن اته ان ^{بلا} تید ک على ما يحب ويرضى و يكتب لك ما تکبه ایجاده

ا الحفصین میرزا

الا قدس الابعد العظيم

٥٣٨

لئن بین لون باحثی بین السواد والارض ان الذي سمع انه
من اهل البهاء في لوح البقاء والذى اعرض انه من اهل البهاء
ان استمع يا عبد ما ينطق به الغنى المتعال ليجدك الى مقر القى
والقرب وابحثوا ان اقصر الامور على ذكر موليك انه
ينفعك في الدنيا والآخرة يشهد بذلك ربكم الغرير العلام
لا تختلفت الى الناس ووضوأ لهم ان أشياع ما امرت به من لدته
فاليق الاصلاح كذا لك يا مركب مولى الا سماه، اذ كان مسؤولة في

١. بعد المفتاح

ش جه بغير خدا عليه بهاء الله

٥٣٩.

هو اثنا هجده انجير

قد حضر العبد اصحابه بكتابه وعرضه لدى المظلوم سمعوا واصنعوا
لوجه الله المحبين الشهيدين اشکرا له بما ايدك على الباقي

ادا عرض عنك اكثرا العباد الامن اللهم انت في القدر انت هو المنشئ
علي ما كان وما يكون قل انت الذي اسلك بالذريار التي تشرفت
بتقدسك وبايجان التي نسبت عبيده خدام محبتك وبالامصار
التي فازت بنهايات وبحركك وبانسخة التي مارستها الارياح
وبصبح امرك يا فاتح الاصلاح بان سكت لي من قلم ضنك
ما يخفى فيك عالم من حوالك ويفترى بي ايك فيك لا حوال
انت تعلم ما عندي ويسعني ولا اعلم ما عندك لا الالات العذيم
احكيم اي رب ايدني على ذكرك وشانك ونفعه امرك واوينك
اهنك انت المبين على الا سوء وموجد الا شيئا لا الالات
القوى الغالب القدر والتابع للمحبب

جناب میرزا علیرضا خلیفہ بھاٹا اسے
ہو المشرق من افقِ الہٹور

یا می قبل رض مکالم طور بر عرش ظهور مستوی و من غیر ستر و با
اعلی عالم را از عمل و فضای اول او طوک و سلطین ایسراظ قشم
و نیاه

و نیا، عظیم دعوت فرموده و میفرماید نارضیتیه و بقیا و ضریب
 علی و سلطوت امرا اور امنیت نموده اقدار کلمه علی بشبهه آقای
 طاهر و ہبودا و مقصود آنکه آفاق عالم میور اتفاق منور شود
 و با صلاح مرین و پیغمبرین بیابند از برای چه از عدم بوجود آمد
 و لکن ظنون و اولام علی عصر عیاد را از مصراحتی منع نموده اند
 نورانیین گردهم داشت طوبی از برای جدیکه حادث زمان
 اور از نیز برگان منع نمود و رقة اتم در ساحت امنیت اقدس ذکر
 و بناست فائز یا ورقی و یا امتی استثناء ای مظلوم را از شریعه
 بتووجه نموده و میفرماید انصار عالم و آذان امم از برای مشاهده
 و اصحابی این آیام حلقو شده و لکن اکثر برای حجابت از مژده و حضنا
 منع کرده و این حجابت اکبر است و مقصود علی عیارض تولے
 الی الی لک اکهد باید تنی علی الا قبائل الی انگلک الا علی اذاعرض
 عند علی، ارشنگ یا مولی الوری و وفاتی علی عرفان مشرق ایلک
 و مظہر بینانگ و مطلع، حبک والہا کلک الکی کان ذکر ام مطرداً

۵۴۹

فی کنک وزبرک والواحک ای رب شری امک متوجهه الی افق خود
 و ورقک متکز بدرة امرک امک بان توانی علی ذکرک و نکتک
 مین امک والنشبت پیش حکمک ثم قدری یا یعنی فیک عالم من یوک
 امک انت المقدار علی هاشم، لارادانت العزیز احکیم و احمد کاس
 یامقصود من فی التوات والارضیه تسبیح
 امته اند اتم جذب میرزا شده رضا علیه بحث آ، اند
 بنام دانم سے قوانا

یا امی کن ب الی من غیر سترو جاب خبر و ناطق و این کن ب
 اعظم مد فرقان باتم الکتاب مذکور طوبی از برای نفسیکد آگاه
 شد و با و تک جست این کن ب در جمیع احیان خادران با فن
 در حسن و حوت میدزاید اینست آن کن یکد جامع جمیع کتب قبل
 و بعد بوده یا ورقی حکمک مقصود عالم را که تو اقبال نمودی گذاشت
 الی در ایامیکه سل از او مضر و غافلند قسم با قاب افق اصلی
 تو در درج مین و ناس در خزان عظیم این نقشت را ذکر نداشت

و پس ای

وَجْنَىٰ يَكْ اسْمَاعِيلْ باش ۚ امْرُوا زَهْرَنْي بِحَلَّةِ اتَّهْ فَانْزَ
شَدَا وَبَانِ الْكِتابَ فَانْزَا سَتَ ۖ اشْكَرِي رَبِّكَ بِمَا ذَكَرَكَ فِي الْجَنِّ
الْأَعْظَمْ وَتَحْرِكَ عَلَى اسْكَابَ قَلْمَانِ اتَّهِ الْأَصْلَى انْ رَبِّكَ هُوَ الْمُشْقَنْ
الْكَرِيمْ اكْحَدَتِهِ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ الْبَهَاءُ مِنْ دَنَانِ حَلِيكَ وَعَلَى كُلِّ آتَهِ
سَعْتَ وَفَازْتَ وَاجْهَاتَ وَقَاتَ لَكَ اكْحَدَ يَا إِلَهَ مِنْ فِي آتَهِ

وَالا رَضِينَ

ش وَرَقَ فَرَسِيٍّ عَلِيهَا بَهَاءُ اتَّه

اه الطَّهْرُ وَالْبَاطِنُ

شَدَ اتَّهْ اتَّهْ لَاهُ الَّا هُوَ سَبِيعُ وَيَرِي وَهُوَ بَالَّا فَقِي الْأَصْلَى
رَبُّ الْمَرْشُ وَالْمَرْقِي مَالِكُ الْأَخْرَةِ وَالْأَوَّلِ وَهُوَ الْمَنْذُ
فِي سَدْرَةِ الْمَسْتَقِي عَلَى عَرْشِ الْوَفَاءِ بَيْنِ الْوَرِيِّ يَا وَرْقَتِي
وَامْتَى قَدْ حَضَرَ مَا رَسَّتَهُ وَفَازَ بِالْقَبُولِ فَضْلًا مِنْ اتَّهْ مَالِكُ
مَلْكُوتِ الْأَسَاءِ وَرَبُّ مَائِرِي وَمَا لَائِرِي الْبَهَاءُ عَلِيكَ وَعَلَى
مِنْ أَتَيْعُ الْمَدِي قَدْ أَرْسَلَنَا إِلَيْكَ مَا تَجَدَّنَ مِنْ عَرْفِ قَبِيسِ رَبِّكَ

الستة الالا نبئه

ورقة اخت محمد قاسم خدن صلیحها بهـا، انته
هو انت من تحييـ

يا امي وورقتي ان افرجي بـا صصعـنـاك الى سدرة المـقـتـى وـاـنـا
اجـابـكـ منـ الـاقـيقـ الـاـصـلـيـ اـنـ لـاـ الـاـنـاـ المـظـلـومـ الغـرـبـ قدـ لـذـاـ
واـلـهـنـ الـاـمـرـ وـهـ يـاـ الـكـلـ الـىـ صـراـطـ اللهـ الـسـقـيمـ وـشـرـفـ الشـرـاعـ
وـاـمـرـنـ الـكـلـ بـاـ يـفـعـمـ فـيـ الـاـخـرـةـ وـاـنـوـلـيـ وـهـمـ اـفـوـاـ عـلـىـ سـكـنـيـ
وـبـذـلـكـ نـاحـتـ اـخـوـرـ وـصـاحـ الطـورـ وـبـكـ الرـزـوـحـ الـاـمـيـنـ قـدـ مـنـعـاـ
الـقـسـمـ عـنـ فـيـوضـاتـ الـاـيـامـ بـاـشـبـعـاـكـلـ جـاـلـ بـعـيدـ قـدـ بـذـاـكـ
الـعـلـمـ عـنـ وـرـائـهـمـ مـوـجـهـيـنـ الـىـ اـجـمـلـهـ الذـيـنـ يـذـعـونـ الـعـلـمـ مـنـ وـتـ
بـيـتـهـ مـنـ اـنـتـ رـتـبـ الـعـالـمـيـنـ طـوـبـيـ لـكـ بـجـانـبـتـ الـاـوـنـامـ بـثـكـتـ
بـحـيلـتـ الـمـتـيـنـ درـضـلـ حقـ جـلـ جـلـارـ مـلـاظـهـ نـاـ چـهـبـيرـ اـزـ مـلـكـ
وـمـكـهـهـیـ عـالـمـ بـعـدـ اـرـطـلـبـ وـآـمـالـ وـاـنـسـقـرـ اـزـ مـقـصـوـدـ عـالـمـيـانـ
مـحـرومـ بـاـذـنـ وـقـوـيـاـنـ فـاـيـزـ شـدـیـ اـنـثـ آـتـ فـاـيـزـ شـوـیـ بـعـلـیـ کـ
عـرـقـشـ

ع فش بدوام اسما، حق جل جلاله باقی و پاینده ماند لعمر اند کلبه
 یا استی معادله نخاید آنچه در ارض مشهود است زود است
 پشمهای عالم بیش بده آنچه از قسم اعلی نازل شده روشن
 نمیرگردد طوبی لک و ایام رضتگ قدر این مقام را بد
 و باست بر ضد است امر بثایک بش Bates و اشارات میرین تا
 از قیام منع نخاید آفتاب یقین مشرق و ناس بطنون هستگ
 بحر حلم موآج و قوم بدل جبله مشتبث این امراض مرمند را
 دریاق رفع نخاید مگر جهایت حق جل جلاله اما آن ارض را کمیر
 بر سان و بیضان و رحمت الهی بثارت ده آناردن لک مقامات
 احمدی ثم اشکری ریگ الفضال الکرم احمدیه العلی العظیم
 ش جذب میرزا علیرضا علیه بهاء و اته شیرین

هو انت من البصیر الحبيب

این ایام من احزان واردہ بحال اصدقیه درین احیان بذکر و شنید
 ذات متدش مشغول طوبی از برای غصیکه نمایی الی هشیه

و باستفامت تمام برضه مدت امرش قیام نمود اید و سان قدر
 آئیم اته را بد اتید و از فیوضات فیاض حقیقی در بومش محروم
 نانیه امروز سلطان آیا مدت و عمل در او مالک اعمال
 جد نانیه تماطف هر شور از شخا خد تیکه عرف بنا ازا او استشمام
 شود و بطر از ابدی فائز گردد قد حضر ذکر ک لدی المظلوم وتل
 لک هذا لک ب المین ان ایکرا ته بهذ افضل الفضل الاعظم اته
 سیح ویری و هو السیح العظیم متابع
 جانب ۱۱۱۱ خ ۱ علیه بجه آته

بسم اللذی یہ ماج عرف الوداد و ماج بحر الاتحاد
 حج حضرت فیض میرا لاپی و سراست که بایدی عطاء، رحیق فنونم را
 بفتح اسم اعظم کشود و بخود طوبی لمن اقبل و اند و شرب بسم اللذی
 جدها سلطان الاسماء فی مکوت الانشاء و مطلع الغطیة والکبراء
 لمن فی مالک العزّ والعلّاء، و ویل لمن اعرض و اکفر فضل اته
 المقدّر العزیز العظیم بایدی ای رب رحیق بیانی من ایدی عن
 اسح

اسیع مذاقی اند ارتفع فینهذا الیوم الذی احاطتني الا حزنا
 من كل الجھات بما ورد على اصفيانی فی ارض الیا، من الذين
 لفظوا عهد الله ویشاقه و انکروا حجۃ و کفرزوا بمنفعته و جحدوا
 ببرائة القاهر بالبُلْغ المنيع در صبر و اصطبار آن لغوس مقدمة
 مظلمه بايد تکنگر نمود فی الحقيقة هر کیم آیت کبری بوده غضب
 مظاہر نار و سطوت اسرار ایثار ایثار از توچه و اصطبار منبع تو
 در سبیل الی حصل نمودند آنچه را که مشبه و مثل مذاشته من
 بلایای واردہ و رزایای نازله بر دفع ایام نمودند چه که آن
 ایادی قویه عالیه بدل سل منع الی سبته بود بحال تسلیم
 و رضا قصد مقرر فدا نمودند وار و ایح مقدمة منوره راندند
 دوست یکتا طوبی لهم و نیغما لهم نامه آنچه بحضور و قریبت
 فائز نشن ایه تبارک و تعالی ان یرنگ باسمه و یعنیک بزم
 و یفتح على وجهک باب العطا، و یقدر کم ما یترکب الیه بدوام
 ایام که احسنی اذ هو المقة را اعزیز الفضل بشارت کبری آنکه

آنچه ب لازم در ساحت مظلوم ذکورند و بعایت مخصوص فائز
 البسته ثبات آن ظاہر شده و میشود امر آمن لدی ائمه المشق
 الکریم قل لک ان کنم کجا قبلت الی عبدک و ذکر ته فی سبک فی ایام
 خبرت فیها مطالع الشرک والتفاق و مصدر الکفر والشقاق
 ای رب رانی مستثنی کپ و منقطع عن دو نک اسلک ای شفیع
 علی ضمته امرک والقیام علی نصرک بجهود ای حکمه والبيان ای
 انت المقدار العزیز المت ن

ش فخر جان علیها بجهة الله

سبی ای طی امام وجده الصاد

امروز مقصود من فی الارض و استماء و مالک ملکوت الستار
 باین کل ت عاییت نظری میزندید با ایامی واوراتی مداری بد
 مبارکه را گوش جان بشنوید و بنزیل اطراور ش قشیث جویند
 شاید فائز شوید با آنچه که از قلم اصلی در صحیحه حمرا ذکور و مسطور است
 جمیع نسأة عالم مخصوص عرفان حضرت مخصوص از عدم بوجود آنقدر
 و کن

٥٤٣

ولکن اکثری از این مقام عامل و مجتبد قسم باقاب حقیقت
 که از افق سجن علیاً، اشراف نموده جمیع خزان ارض و زخراها
 و الوانها بجهت مبارک یا امتی معادله نمایند چه مقدار از ملکات
 که در حضرت این ذکر ارواح را تسلیم نموده و فائز نشده و لوحات
 فائزی قول کن احمد یا مک القدم والعالم واللطیف ایام
 الاعظم با اسمعنتی آیتک اسنک با همار فرد و سک الاعظم و
 ظورات فشک فی الجنة العصی و با مواعیج بحر عذابک و تجدیت
 نیز بود ک ان تحمل اینک هنوز مستقیمة على امرک و ناطقه بذکرک
 و شماک ثم قدرها ما قدرتة لاماک اهل فی طفن حول عرشک
 فی العرشی والاشراف لا الاراثت ماک يوم النلا قدرتی

بسم ربنا القدس الاعظم العتعی الابی

سبیانک یا من نطقت البخار بذکرک و انجیل بشناک والآنها
 بو صفاک والشمس بذکرک و شهد کل شیخی بود حداکینک فرد
 و بعلیک و سانک و عذرک و اقدارک اسنک با سک الاعظم

الذى به اضطررت افقدة الام الام من شئت مشيك واراد
 ارادتك ان تقدر لمن اجتك بين الارض واقبل ايك في اول
 الايام ووجد عرف وجتك ورائحة الهايك وشرب رحيتك
 المختوم باسمك الشفيع وعمل في سيلك ما شهد به لان عظنك اذ
 كنت مسؤولاً على عرش مملكتك ما يرهق بين عبادك وينتهي ايك
 اي رب هو الذي ما منعته سطوة العالم ولا شوكة ادم عن التقرب
 الى افكك الا صلي ونلهموك الابهى اي رب تراه فيك كل الاحوال
 متسلماً بحبل عزيتك ومتقبلاً بذيل عذتك اسكن ان لا
 حسنة يهعا عندك لا الله الا انت الفضال العظيم الحكيم تباركا

بسم ربنا القدوس الا عظيم العبد الابى

سبحانك يا الله الوجود وملك الغيب والشهود اسكنك
 بمحكم الا عظيم وبما ورد عليك من المعرضين الذين كفروا
 بك وبآياتك وبلغورات عذتك واقدارك وبيت نبك
 التي احاطت ملكتك وبافوار وجتك التي انارت بها آفاق
 قلوب

فهوب انجنک ان قویه من اقبل الی سا، فضلک سهندک بجهل عظیمک
ایرسب راه موقدا بود اینک و فردانیک و مصطفیه با امرکه فی کنک
ا سلک ان تصور عمله بدور القبول و تجده من الذین فازوا بمنه ک
فی ایمک وقدره تغیر الآخرة والا ولی انک انت مولی الوری و ربک

والمرثی قال الله انت السید الحکیم

ش ج ١١١ خ ١ عليه بجهاء، اته

هو المشرق من افق سما، الظفر

قل بجانک اللهم يا ایه سلک با سلک الا عظم الا قدس الالهی و بنور
امرک المشرق من افق سما، العطا، و با مواجه بحریا سلک و تجلیات
پیغمبر نبیک ان نکتب لی من قلمک الاعلی پایتختی ایمک يا مولی
الوری ای رب ا سلک بایمک الکبری و اشرافات تجلیات
شمس فضلک من افق نابوت الاشتابه، ان تنفع صل و جهی بباب
خانک و عزیک انک انت المقدر علی ما شاء، و فی قبتك

د مام الا ولين والآخرین

يا ورقني يا امي قولي لك احمد بما سمعتني من يه عذنك رحى هنقا
وهديتني الي سراطك واريتني آثارك وازلت على من سماه جوابك
آيات عذنك اسلوك يا موجد العالم بالجرالاعظم الذي يمشي
في التجن وينطق بما تضوئ به عرف الوجه واللامام مين جادك
ونذرك وابنوار وجهك ونفود كلبك الصدي ان تقدر لامتك انه
خير الاخوة والاولى لا زل الملايين الفضائل المقدرات المسلمين
احليم ثم اكتب لي ولا نايك اقتاتت ما يقربها اليك ويرفق
بهاك مين امايك ايرب ترى امتك اقبرت اليك منتظمة
عن دوبيك ومتقبشة باذ يال رواه، غنوک وكرك اسلوك ان
تفتح على وجهها بفتح اسلوك الابي ابواب الفضل والعلاء، ياك
انت المقدرات على ما تشاء، وفي قبضتك زمام الوجود من الاولين
والآخرين النور والبهاء، والذكر والثناء، على اولئك
واصحابك وامثالك الذين ما فضوا حمدك ويشاهدك ويفهمك

على نصرة امرك بقدرة اخضطرت بها اقدة المريدين والظالمين
لما له الانت الفرد الواحد العليم الحكيم شريرة

الشق المكر

60

اينك در باره امور ذكر نموديد فتن اته ان يفتح على وجهاك
 ابواب البركة والنعمه الله على كل شئي قدير در بعلن عمايش
 با آن جانب بوده ودر ظاهر هم شامل خواهد شد قل
 لك احمد يا الله بما عرضتني وعلشتني وهمتني الى صراطك المستقيم
 وبناك الذئب به اضطررت اندية المشركين والمعتدين
 اسنانك يا فاتح الاصلاح بثالي بجرع فناك وبالاسرار
 المكتونة في عذاب ونفوذه امرک واقدار قدرک باع تقدیر
 لي خير الاخرفة والا ولی وعذتك يا الله العالم ومقصود الامم
 اتي ما اردت الا ارتفاع كفتک وانهار امرک اسنانك عذتك
 وسلطتك باع قويه لی باسباب التهوات والارض تكون
 في كل الاحوال مشغولا بجند متک وناظما بذكرك ثم اخضعني
 الکی سجنود قدرتك اینک انت المقدیر على
 تشه وانک انت العليم الحکيم تقدیر
 بسی

بسی المیمین ملے ماکان دماجکن

۵۵۲

یافنی علیک بهائی و خایتی نامه جناب عذیب صدیق
 که پاچناب ارسال داشت جناب افغان علی علیه بهائی بست
 اقدس آورد سند احمد عذیب باصل السیان در ذکر مقصود
 حالمیان مفرد قدار تقدیر بر قاده حبت اته بدل ای شاهنشاه
 و ابداعه و شهد له مولی الوری بایتی ذکره بد و ام مکوت الا
 نقش مطلع شاط و نشرش مصدر انبساط سند تعالی ان
 یؤیده و یوقنه علی حفظ ما تزل له من مکوت بیانه البدیع طوبی
 چه که ذکر و شایش و هچنین ذکر اسمی افغان و ماده تاریخ
 که از عالم بیانش طه هرگشتة بطران قبول مرتین هنین له
 درزال حضور مظلوم مرا مسللت نموده و لکن لا جمل تبلیغ امراء
 و امر آخدر اذن توافت نمودیم از حق میبلیم در جمیع احیان
 اور امور حق فرمایی بر انتشار آثار قلم اعلی امروز روز مدت
 و روز تبلیغ و روز نصرت هست و لکن بجهت و بیان بیان

متوافت مخصوص اگر از قلوب فارغه محتره ظهر شود
 نشن اند ان یده بجهود عرفانه آن علی گشی تدبر اینکه در بازه
 حاجی میرزا حسین ذکر نموده باشرافت افوار نیز اذن فائز
 در جمیع احوال باید حکمت نظر پیشنه و با آن مستنک لذت برآوردن
 رنما جیر الدین کفر و اباء و نقصوا عده و دیشاده اگر حکمت فهمدا
 نماید توجه نمایند با انتظا عیکه جمیع اشیاء باقی اعلی متوجه شوند
 که کم نطق قلبی الا علی فیض المقام العزیز اثر فیض الہی امن
 لدتا علیبه و علی من بیسیع قدر فی هاست درتب العالمین

ش مدیر بیکم

بیسیع المقادیر عن الا ذکار

ذکری و رفعی اتفاقی و فاقت اذان المخصوص بالعقله و الاجمال
 قد صفتها نویت بهاته و اینها که بهذا اکثرب من لدن ربکس العزیز
 الولایت طوبی کاک به تسلیت بالتدبره و عمرخت من ارمیح رحمت
 ربک منزل الآیات ان اسکری بهادگرت لدی الجھوب و نزل
 اکتاب

امك في الزبر والالوان
لعمري به فضل بيتي به وام الملك والملائكة
ولاياديه ما في الامكان ان احمد ربي ثم اذكري بذكر تجدب به
الأشياء، بهارني كل من توجدى اليه في هذا الطور الذي يطأ

السبيل

شـ افـ انـ جـ بـ حـ عـ يـ بـ هـ اـ شـ اـ لـ اـ بـ
بسـيـ اـ لـ اـ خـ زـ اـ لـ اـ بـ

٥٥٥

ذكر من دنـى لمن آمن باـنه الفرد الخـير ليجـدـه مـرـةـ الى جـهـرـوـتـيـ وـ طـرـاـ
الـيـ حـكـوـتـيـ وـ اـخـرـيـ الـيـ اـفـقـيـ المـسـيرـ انـ الدـيـ تـوـجـهـ الـيـ الـوـجـهـ اـنـ اـنـ
اعـاـمـلـيـ لـدـيـ اـعـقـلـيـ يـشـهـدـ بـذـكـرـ كـلـ مـضـفـ بـصـيرـ انـ سـتـمـوـ اللـهـ
مـنـ شـفـرـ الـبـعـثـةـ اـخـرـاـ، عـنـ يـمـينـ الـارـضـ الـمـقـدـسـةـ الـنـورـ، اـنـ لـاـ اـلـ الـآـلـاـ
الـعـلـيمـ الـبـصـيرـ قـدـ شـهـدـ كـلـ سـرـيعـ لـهـذاـ الـنـورـ وـ كـلـ بـصـيرـ لـهـذاـ الـاـلـاـ
الـعـلـيمـ انـ الدـيـ اـعـرـضـ عـنـ اـنـهـ اـتـهـ اـتـهـ مـنـ عـبـدـ الـمـوـىـ يـشـهـدـ بـذـكـرـ
موـىـ الـوـرـىـ فـيـ كـتـابـ الـمـبـيـنـ مـنـ فـازـ بـكـبـاـ بـ اـنـهـ وـ اـمـرـهـ اـتـهـ مـنـ الـمـبـرـتـ
يـبـيـ لـهـ اـنـ يـسـلـ اـنـهـ فـيـكـلـ الـاـجـانـ اـنـ يـجـدـهـ مـسـتـقـلـاـ عـلـىـ هـذاـ الـاـلـيـخـ

سرـ

ش جناب سعید

بنام اندیشه و نذیرت

یا مسعود مظلوم عالم از مقام خمود بتو توبه نموده و ترا ذکر مینماید
 چه که ز فرات ترا در فراق می شد به نمودیم و عبراست را درگر
 نیز آفاق دیدیم اتن رنگ چو احق عدم الفیوب بمحاطه آرمانخانی
 را که بظیوم بحق تو آمد اردت لقائے حضراتم و چک از حق
 میتبیشم ترا بر حفظ اینستادم مؤتمه فرماید اتن الملوك والملوکی احق
 سواه مرابت نفوس هر کیم بعد از ابوده و هست اتن اکر کم
 خداشنه اتفاق کم شاهدگواه اتن نو صیک بجهت افغانی الدین و خوا
 بجهدی و میثاقی و قاصوا حلی خدمت امری الغریب الطیب البهاء
 علی اهل بهاء، الذین ما غرتم الدین و ما منغتم شبهات العقاید
 و ما اضفغتم شوکه الامراء، اقبلوا بقلوب نوراء
 الى الله رب

الارباب سرمه

ش ورقه

۳۴

ورقة افغان آم علم علی علیها بهاء الله

ش

بِنَامِ مُقْصُودِ حَالِيَّا نَ

۵۵۲

یاورقه ذکرت لدی المظلوم بوده و هست ذکر کن آیامی را که
درین اعظم امام وجہ حاضر بودی نداشت آنده را شنیدی و افق اعلی
را بحضور ظاهر شاهد نمودی جمیع عالم منتظر این آیام بوده و مستند
بسیار از عمل و امر را که ایچیک بلقا فائز شد و از بحر وصال
نیاش میدند و تو فائز شدی و از کاس خایت الی آشیدی از
حق مظلومین ترا بنارکله مشتعل نماید اشنا یک سبب اشغال امام، این
گردد آنکه علی کل شئی قدربر ابده، علیک و علی من معک و بخند کم

نوجه آنده رتب العالمین سید

ش افغان جاسب عل الدی فاز

الله ا بحی

یذکر المظلوم من شطر التجن و یذکر آیام حضور ک لدی الوجه و قیک
لدی اباب و اصفا یک خانی انصی فی الغدو والآصال و ذکر

۵۵۸

الله أعلم

شیخ حمید حسین و علی

جناح

جواب

659

فبحان الله ي لمك السموات والارض وان كان يجتثى عليها
وله يهدى كل من في السموات والعرش وان كان عذراً حيناً له
اجهوده والنصل يحيى من يثأر بسطنه وان لمقدره قد يرا الاباطنة
والبيت والعلق وانتا والرفقة والابها والقدرة والتقيا والغرة والبراء
يقر من يثأر به من يثأر وان بكل شيء سكين قل انت حالى بكل
شيء وانك نذك شهيداً قل انت رازق بكل شيء وانك نذك
خيراً قل انت محبى بكل شيء وجاهد وسلطان بكل شيء وخالق وانك
املى نكشة محيطاً قل يا قوم انقروا انت وآمنوا بالذى جاكم سلطاناً
تجهيزات

قد كان على احق بيسن ايكم ان لا تستنكروا عن عبادة ربكم
ولا تستكبروا بعد الذي جاكم الرب من عن كل طرف فريرا ولا تجيوا
ما يأمركم بهونكم ثم اسرعوا الى شطر عن رفيعا قد جاكم الله عن
عن ايجمات واحدكم صواحد الا مرعن عن كل طرف بدليعا اتقو الله ثم
ابتو على الا مرثم استقيموا على الصراط ولا تكونن في المك جبارا
شتبه خوا عن الله ولا تطردوا الذي جاكم بآيات بيتاب وما
يدعوكم الا بسلطان علیها ويدرككم احسن الذكر في كللة التي نجات
عن افة اند لميدا ويدرككم بالبر والتقوى وينعمكم عن البغي والخنا
ويسعكم آيات عز بدليعا يا قوم ان فسيتم حكم الله في قبل اقبال
في فحة الفرقان حكم يعيدها الم يألكم بما اذن لهم كانوا من قبل وكفروا
بآيات الله واستهزوا برسد واحدهم قال قربيسن اتقو الله
ثم ننكر وفيا مضى من قبل لعل سترة شدون في هذه الايام التي
كانت انا آيات عن كل ايجمات ممزوجة قد ان ينفككم من في شهوت
والارض عن ذكرا لا تخفتو اني ثم اعرضوا انه واقبلوا الى مهاره

جميل ثم أعلم بـن حضربيـن بـيـنـا مـاطـرـمـعـ عـذـكـ وـ وجـدـنـا مـشـهـ روـثـ
جـبـ مـيـنـاـ وـاجـبـنـاـكـ بـهـذـهـ الـآـيـاتـ الـتـيـ زـلـتـ بـأـسـقـ منـ سـاـءـ، قـدـسـ
رـفـعـ ثمـ أـعـلـمـ بـهـذـكـ اـجـبـنـاـكـ مـنـ قـبـلـ وـجـبـ جـنـذـ وـارـدـنـاـكـ
فيـ الـفـرـدـوـسـ مـقـامـ عـزـكـيـ وـهـذـاـ مـقـامـ الـدـيـ مـاسـبـقـ مـقـامـ الـكـ
انـ يـثـ، اـللـهـ رـبـكـ وـرـبـ الـعـالـمـيـنـ جـمـيـعـاـ وـاـنـكـ اـنـتـ يـاجـبـيـ
فـاسـعـ فـيـ نـفـسـكـ لـكـوـنـ ثـابـتـاـ فـيـ حـبـكـ وـرـاحـخـ فـيـ دـيـكـ وـمـسـكـاـبـرـ
الـتـيـ كـانـتـ عـلـىـ اـسـقـ قـوـيـاـ كـذـكـ الـقـيـنـاـكـ، هـوـ خـيـرـكـ عـنـ كـلـ مـاـ
فـيـ السـمـوـاتـ وـالـارـضـ اـنـ اـنـتـ يـبـصـرـ الرـوـحـ اـسـمـيـرـاـ ثمـ ذـكـرـ
مـنـ لـهـذـاـكـلـ مـنـ آـسـنـ بـاـسـهـ وـالـيـوـمـ الـأـخـرـ وـكـانـ عـلـىـ اـسـجـبـ مـقـيـمـاـ

وـ عـلـىـ الـأـمـرـ سـتـقـيـمـاـ ١٥٢

ورـقـهـ عـلـيـهـ بـهـاءـ اـللـهـ

اـللـهـ بـهـاءـ، اـللـهـ لـمـنـ فـيـ مـكـوـتـ

نـاـجـيـنـاـ الـأـمـرـ وـجـلـقـ وـمـصـبـحـ اـللـهـ
لـمـنـ فـيـ السـمـوـاتـ وـالـرـضـنـ

هـوـ الـرـقـدـسـ الـأـخـلـمـ شـهـدـ اـللـهـ اـللـهـ الـأـلـهـ هـوـ وـ الـدـيـ يـنـطـلـقـ اـللـهـ

اـللـهـ

السر المكون والاسم الذي به تزرت كتب آلة المبين القديوم
 ورقى طوي لكتابها توجست واقتربت الى ان حضرت لها، الوجه وفراز
 بلقا، المعلوم اذا عرض عن كل عالم فهو بـ تشكيل بالسدرة الجدة
 من ربك آلة ايدك فحصل من فنه وقربك اليه اذا كان انت مضربي
 عن الله رتب ما كان وما يكون البهاء، المشرق من افق سماء، غيبي
 عليك وعلى اقفال من كل اذاثة وذكر سر

ورقة عليها بهاء الله

هو ارش له التسبیح

سبحانك يا الذي هي هذه ورقة من اوراقك قد تشكلت بسدرة فنائك
 وخرجت من وطنها متجهة الى الوطن الا على المقام الذي اشرقت
 من افقه انوار وجه ربها الابي ودخلت باب رحراك وسمعت نذرك
 وشمنت دعاء في حرارة اكثرك اسئلتك بان تحبها نافقة
 ذاكرة مقبلة متوجهة بذكرك وثنائك والى افكك ومخايك انت
 الله لا تغيرك شهونات اسفلق تعقل وحكم واهك انت المقدمة

المتعالي العظيم بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ش ورقه اخت جابر اقان سيد علية بهما السلام
هو انت من افهان

٥٦٢ التي اليه نفعه من نقى س حدائق المعانى قد اقامت ايک فى يوم
اعرض عن عذر عصرك و فهمها بلا دوك اسنالك بجهة كاپ الظاهر بين
خلالك وباقدار قدرك ولقد امرك بان يكتب لها من قلم فضلك
ما يقربها ايک ثم اسنالك يا الله الكائنات و مقصود المكتبة
بنعمات ايک التي بها مرت اجيال وارتفعت السجدة واقتصرت
بمنورك بان يكتب لها من قلمك الا على اجر قلبيك واحسخور امام
وجمك ايرتب انت الامر بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ قد سبقت فضلك وسبقت رحلك
لا والله انت الفقور اكدر بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هو الظاهر من الانفاق الابي

٥٦٣ التي اسندت اليه اليوم يومك الذي كان مذكورا في كتب صحفك
وزبرك والواحدك وانحرفت فيه ما كان مكتوبنا في عدك ومخزوتنا في كتاب
مسنونك

صَاحِبُ الْسَّنَكِ يَا مَوْلَى الْعَالَمِ يَا سَيِّدِ الْعُلُمِ الَّذِي يَهْرُبُ
فِرَاسُ الْأَنْجَامِ يَا بَنْ تَوَيْدِ عَبَادَكِ وَإِنْكَ عَلَى إِنْسَانَةٍ عَلَى امْرَكِ تَحْتَهُ
عَلَى خَدْكَ إِنْكَ أَنْتَ الْمُقْدَرُ عَلَى أَثْرَاءِ وَفِي قِبْلَكَ زَمَانُ الْأَنْجَامِ
تَحْفَظُ مِنْ أَثْرَاءِ بَقْرَكَ وَسَلَطَانَكَ إِنْكَ أَنْتَ الْقَوِيُّ الْفَالِبُ

الْمَسْدِيرُ شَرِيكُ

٦٠ المُسْتَوِيُّ عَلَى عَشِ الْبَيَانِ

٥٤٣

يَا وَيَّاهِيَّ الْمَسْدِيرُ شَرِيكُ اَضْرَوْنِيْ بِسَكَّةِ وَالْبَيَانِ يَهْرُبُ اَمْرَكِيْ بِنِيْ
الْوَاحِدِ بَكِيمِ الْغَزِيزِ الْعَزِيزِ الْكَبِيرِ قَدْ نَهَرَ الْيَوْمُ مِنْ صَدْفِ بَهْرَبَانِ
بَكِيمِ الرَّحْمَنِ لَوْلَا اَعْرَفَانِ وَهُوَ بَهْرَانِ يَا اَهْلِ الْبَهَاءِ اَعْرَفُ اَعْتَاصَيْ
الْاَنْيَامِ شَمِ اَضْرَوْدِ بَيْهُودِ الْعَمَالِ وَالْخَلَاقِ يَهْرُبُ اَمْرَكِيْ بِمِنْ قَبْلِ وَفِيْهَا
الْمَسْبِرِ قَدْ اَتَرَنَ الْآيَاتِ وَاهْمَرَنَ اَبْيَاتِ وَالْقَوْمَ فِي وَحْمِ عَظِيمِ
قَدْ حَضَرَكَ لَدِيِّ الْمَغْلُومِ ذَكْرُكَ بِمَا لَا تَعْدُهُ اَذْكَارُ الْعَالَمِ بِشَهِيدِ بَكِيمِ
بَكِيمِ الْمَدِيمِ الَّذِي يَنْهَايِ اَمَمَ وَجَوَهَ الْعَالَمِ الْمَلِكُ تَهْ رَبُّ الْعَالَمِينَ
قَلْ يَا مَدِيلِ، الْأَرْضُ اَقْوَافُهُ وَلَا تَمْبَعُوا اَهْوَاءَ، الَّذِينَ كَفَرُوا بِيَوْمِ الْقِتَالِ

آمنة نهر انتسب إلى عظم النبي العظيم ينادى ويرفع الكفن إلى نهر
 الجفیر انك اذا اندیك حرارة بیانی واجدك قفر ذات حات
 فروعی قل الذي اشده ان جنک اساطیت ونهر دیک
 وبر دیک و فاض بحر دیک و اشرق تیر حکیم اندیک بلا سار
 المخرونة في کنک بان تو زید عدک بهذا على الاستفادة على جنک بحيث
 لا تخونه زمان بغير عادک ولا سجاست على ارضک ایرب قد رست
 بفضلک ما يذکرنی فیکن الاحوال ویقریب الیک یار تی المصال ثم
 اقبل منی یا الذي ماعلمته في سیک واقبلت الى افک ثم اذلی یا
 باخذک کیک بقوۃ لا تضيقها قوۃ الا قویاء ولا شوکه الا شوکاء انک است
 المقدّر القوی الغالب العظيم الحکیم لا الله الا انت الفرزی الکریم
 جانب عاصی خ عليه بها الله

حوالی من المحب

اهل ارض در قرون واعصار مفتر تجلیات اوزار تیر خور الى پوده
 مخصوص حرب شیخ سعید یا یعنی کنامعک ناطق و عند اصحابه و کرقانم سعید
 عجل

عجل اسد فرجه مسلکم و چون آفتاب حیثت بارا ده حق جل جباره هر
 نمود آن خرب خافل انصاف را که نارده و با عصف توک جستند از
 حدل گذشتند و با سیاف جنا و خلم قصد مقصود عالم نمودند و عن
 کردند آنچه را که می شنیده و میدانند از برای زندگانی دویوم از
 حیات باقیه گذشتند و از برای آلا، فانیه از نعمت سرمهیه چشم
 پوشیدند از حق میطلبیم اویا سی خود را در آن ارض محقق فرماید برآنچه
 سبب اعلاء کلمه الله است نهایت راشدیم و از شطر سجن چو
 غایت نمودیم افرج و کن من اش کریم امروز اعمال و اول
 کل بدی الله مذکور و مشود اش هوان مع البصیر و هو العلیم این
 طوبی کل و فضیحه کل بما تزین قبک بنور معرفة الله رب العالمین
 اویار از قبل مظلوم ذکرنا نش اش ان یخفیم و یو فشم علی یهی
 ویرضی الله مالک الآخرة والا ولی و رب العرش العظیم سرمهیه

هو الشام یحب

ذکر المظلوم لمن فاز بالبر حیثی المحوتم اذ ای القیوم بسلطان میین دن

كتب ينادي باصل اللذآ، بين الارض واستماء ويدع الكل الى الهدى
 انجبر ياه الارض اسمعوا اللذآ، ولا تكونوا من الغافلين ارثوا
 رؤسكم عن فراش العقلة والهوى تامة قد ارتفعت الصيحة ومرت
 ايجوال وضع الميزان وفتح في الصور والصعق من في الارض آ
 الا من شاء الله المقتدر القدير ايكم ان تعمدوا انفسكم عما خرب بالحق
 ضعوا الولام ومحالها والظنون وشارقا مقبلين الى الوار
 اليقين هذا يوم وعدتم في كتب الله رب العالمين كذلك
 نطق الناس او كان المظلوم مستويا على عرش العظيم انك
 اذا وجدت عرف بياني وسمعت نهائى وفررت بهم قل لي
 الى اي احمد يا ذكرتني اذا كنت بين ايدي الغافلين اسلك باتجاهي
 مستيقظ امرك ورانهائي حبك وتمسك حبك المتيقن لا الالام استغفروني

هو المطر

يا عباس منزل الآيات يذكرك ومنظر البيوت توجه اليك وذاك
 بما نطقت به الا شبار الملك الله الخدر المحت و الجار تامة قد اتي من كان
 مذكورا

٤٣
ذکر ائم کتب الله العزیز الوناب

یا سیحان نهای مظلوم را با ذن فطرت بشتم و بکل متین ایه
ترک نما عالم فانی و ماعدا ته با تی جدم نما شاید فائز شوی طبیکه
عرفش قطع نشود و از دفتر مقبلین ذکر شش محمد کرد
ائمه ها الفضال المکریم

٥٦٨
یا عباس جناب حیدر قبل علی ذکرت نمود و آفاقاب غایت حق
جل جلاله از افق بجن بتو توجه فرمود شاید تجیی تش افسر دکانز اجرای
محبت الهی فائز فرماید او است قادر یک قدرت عالم او را منع ننمود
وضعیف نداشت طاهر شد و باستقامت تمام امام و وجه
آنام نهای نمود و کل را بنا اراده الله امر فرمود و با موافج برخشناس
بشار است دادسته

بسی المشرق من ائمہ البران

قد ای ال وعد و ظهر ما کان ذکر ائم کتب الله، ایک یوم الدین من فی ز
ائمه فائز بکل اینیز بشدید بک من بیطنی فی کن شان ایه لا ایه ایه ایه رب

مایری و دلیری و رب العرش العظیم ایک اذ افرت بناء
 المظلوم ول وجہک شطراته المیین القيوم و قل الی الی ترنے
 مغلب ایک و مستحبنا علی انوار وجہک و منکرا بحر فنک ای
 الی یا الی اعترفت بمنطق به لسان عنک و تکدت بحالت
 فی کتبک و زیرک والواحک ای رب آیه نی على النظر الی فنک
 بعینک و اصحابہ ایک بازیک ای رب تری العاصی اقبل الی
 امواج بحر کرمک و اراد عنک و غیر ایک و اسماں ملکوت سک
 و حکمک اسنک با لنور الی بہ اشرقت ارسک و سماک
 و فتحت ابواب افندہ عبادک باں تجلی فیضی بعنک و منطق
 عن دوکب و راضیا بنا قدرتی من قضاکب المحکم و قدرک المبرم
 ایک انت الی شدت بیودک الکائنات و بنیک المحدثات لام
 الائنت الفضائل اکرم و فی قبیٹک زمام من فی السموات والشین
 ای رب لا تمیغ من اقبل ایک ولا تبعد من اراد بساط قربک و فنا
 یک قدر لہ بیودک و بیحدہ قانوں علی خد مک و ناطق بنیک بین مدنک
 و مکتب

تم اکتب دخیر کل عالم من عوایک
لار آن اشت اصلیم اسکیم مبارکه

ش جا ب محمد حسن

بام گویا ی بیست

۵۷۰

اہ بیان بگان خود سلاں تقید را شکستند و بگان آزاد است
با فق تو حید تو تب غور نمودند و چون حکم اته بیان آمد و کلمه آنقدر
شد اعجب از گلشایش شده شدند بمحات لایسمه لا یفینه معرض
باشه مشغول شدند و از اتم بیان ممنوع و محروم دیده می شوند
اگر لیم ولیم اشیاء اته تو از لفوسی محبوب شوی که فین
ناعین و فوضیه، مکریه و ضیب مشرکین ایشان از حق مین
منع نمود و از صراط مستقیم بازداشت قل که احمدی الله
الفیب والشیود باید تی علی عرفان مشرق
و حکم و مطلع آیا گک اشید ایگان است
المقدار علی ماش، لار آن اشت الفخور اکبر کیم مبارکه

مش جناب محمد حسن عليه السلام بـ ر

بـ مواسمه العظيم الحسيني

قد سمعناكم المخلوم الذي دعا الحق الى اتهام المحسنين القبيو م
قل يا مخلوق الارض انت القوي الله ولا تتجاهلا هؤلاء الذين كفروا باياته رب الارض
ان اجلوا عذابكم نعم ونذرا لكم باسمه وتوحيدكم الى افقه مخلوكين بعلم صرطبا
انت يا خذلهم ظلم عباده الا صفتكم، انت حسني من شئني قادر تحفظ
كتابك وابيناك في هذا التجن العظيم قل يا اى الى اسلوب يفسرك بان
تحصل لي سراح من فور امرك ليحيى اعماق وحيي لشدة يغتصبني صوضها، اليك
اكرهوا حجك وجادلوا بما ينك وقاموا على اطلاع، لوزرك الظاهر بالله
الندى في المشهد المنيع

رسيد : قمر

ى

بـ اسم المحسن على الراية

ذكر من ذري المذكور لمن فاز بغير فان الله في يوماته الرحمن برحمته اهانت
العالمين قل اتن ذكر مرارة شرده في الالوان وطوراً ينزل من سما

البيان

کی جا ب ا ق ا س ت د ح س ن ع لیہ بھ آ ا تہ

هو الْقَدِسُ الْعَظِيْمُ الْأَعْلَى

ای دوستان نهایی الی را بسان پارسی بشنوید که شاید بیاراد
آگاه شوید و از دریای آگاهی و بیستانی بیاشمید عارف بصیر
از یک کله هنگنه مبارکه که از مشرق فم اراده الهیت هر میشواد
میشاید آنچه را که ایوم سراوار است بسیر حدید توجه نماید و باز
واعده بشنوید الله لا ییری بیصر غیره ولا ییرف به ومه قسم
باقات بحر توحید که هر نفسی مهایه شود با صفات، این کله او از اهل

فردوس اعلی در صحیحه میرا ذکور و مسطور است نہذالکه العلیا
و دعای اسواها که با مرک من عنده کن بین و لوح حفظی شد

ج ب س

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

س رة المتسى سخى ات لاراد الا ان الميسن القيوم شفلكم له فايت
ان اتم تصرفون قى وعو الالئاس ان بحر الاعلم تهون باستان احسنی آتنا
العيں تكى ر شحاته وان س هم میتون لا خیزم اليوم شئی لو عشکون باقی از
والشود الاتات المتحدر الفریز الودود اگاک قا ظلمن بفضل ربک قل يا حمد
اتي القيوم و يناديكم الى مقام محمود خوبی المعن تو تبة الى ات انه من اهل
البقاء في لوح مسطور ستر

پیش از آنکه باید این انتہایی را ایجاد کنیم، هر چند متعصبان

جواب البهی فی جبر و تابعی

فِي الْمُؤْمِنِينَ

في طهوره الاخرى او تكاب قد سمح الله عن كل دنس و عطفهم رحمة بهم
 من غير حسنة و عدد قل يا قوم خافوا عن الله ولا شفوا الذين حاربوا معهم
 و اكروا بحسبة وكافروا ممن كفر و بحدائقه من مشرك الامرئي تكاب الديان
 ثم اشرعوا الله بارتكبم ولا تخافوا من الذي اشرك ثم احمد قل يا قوم
 اسْهَدُونَ إِلَهَوْيَ لَا يُنْكِبُكُمْ إِلَهًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا يُنْكِبُونَ إِلَهَيْ
 يَا شَهَادَةِ إِلَهٰ إِلَهٌ وَاحِدٌ إِلَهٌ وَاحِدٌ إِنْ يَأْسِي إِلَّا مِنْ يُنْظِقُ الْوَرْقَانِ فَلَيُضَبِّ
 الْبَشَرَةِ وَلَا تَمْنَعُنَّ إِلَى الَّذِينَ تَجْدِي فَلَوْبِهِمُ الْبَعْضُ مِنْ ذَلِكَ ابْحَالَ اللَّهُ
 الْمُسْكِدَ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ أَسْتَغْفِرُوا فَقَدْ أَخْذُتُمْ فَنَحْنُ أَرْجُونَ
 حُنْ شَطَرَ ارْضَوَانَ او تكاب من عذابه الرؤوح استمد فرجان الله
 اهْرَفْسَ عَلَى شَاهِنَ احْسَطَ الْمَكْنَسَ افواره والذين او تو اصْدَرَ
 الرَّوْحَ كَيْفُونَ بِذَكَرِ فِي بَحْثَةِ الْأَمْرِ وَيَسْهُدُونَ يَا شَهَادَةِ إِلَهٰ إِلَهٌ
 وَمَنْ دُونَ ذَكَرِ نَزَلَ إِلَيْهِاتِ كَيْفَ شَاهِنَ وَارِادَ بِحِسْبِ هَنْتَ الْأَقْيَانِ
 فَنَحْنَاتِ الرَّوْحِ وَلَا يَكْرَهُ إِلَهٰكُنْ ذَيْ حَدَّ وَحْدَهُ قل يا قوم اتَّقُوا اللهَ
 ثُمَّ انْطَرُوا بِسِرْفِ الْأَنْسَافِ فِي بَيْنِ الشَّهِيْدَيْنِ وَالْمَرْسَلَيْنِ اِيَاكُمْ اَنْ

لَا تَخْرُجُوا افْسِكُمْ عَنْ حِرَمِ الْقَدْسِ وَلَا تَدْخُلُوهُ اعْتِيَ بِمَا عَذَّبْتُمْ لَتَهْلِكْ
 بِاَمْرِي وَلَا يَعْلَمُ ذَلِكَ الْقَاتِلُ ذَلِكَ بَصِيرَةٌ خَدَّةٌ وَالَّذِينَ يُنْكِرُونَ فَضْلِي
 الْاِيمَانِ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ اَمْرٍ وَاهْلُكَ مِنْ اَحْمَابِ اَرْزَاقِهِ قُلْ يَا قَوْمٌ صَنَعْتُمْ
 مِنْ اَنْفُسِكُمْ شَيْئاً اَطْفَلُوا اَبْصَارِكُمْ لَعْنَهُمْ لَا تَعْلَمُونَ اَسْبِلُونَ فِي هَذَا الصَّرَاطِ
 الْمُقْدَسِ الْمُهَادِ وَكَذَلِكَ الْمُهَاجِرُ وَالْمُهَاجِرُ اَتَسْتَقِيمُ عَلَى اَمْرِ رَبِّكَ وَتَدْعُو
 اَنْفُسُ اَهْلِ صَرَاطٍ رَبِّكَ وَمَكْوَنُ مِنْ اَهْلِ اِرْشَادٍ ثُمَّ اَعْلَمُ بِآتَاهُ وَتَعْلَمُ
 بِعِتْدِ سِيفِ النَّجَارَاءِ مِنْ اَهْلِهِ وَالَّذِينَ اَهْمَمْتُمُ اَنْفُسَمْ بِهِ
 مِنْ دُونِ اَنْفُسِكُمْ وَكَذَلِكَ اَخْذَتُمْ سِيَاطَ الْقَهْرِ مِنْ سَكِينِي ذَلِكَ مَدْ وَاهْكَ
 اَنْتَ فَرِمْنَاهُ اَهْلَهُ وَلَا تَنْهَى مَعْصِمَ شَمْ اَتَقْبَلُ لِنَفْسِكَ فِي خَلْقِ عَصَمَتِي زَبَقْتُهُ
 مَحْجُودٌ اِيَّاكَ اَنْ لَا تَعْلَمُ شَرْمِنَ اَذْنِيْنِكُمْ كَفْرُوا وَاَشْرَكُوا وَاَكْرَهُوا بِمَا آتَمْنَا
 فَوْلِيْلُ مِنْ آمِنَ شَمْ اَرْدَ طَهْرَنَشَكْ عَنْ كُلِّ اَلَاشَارَاتِ الْمُكْلِيْلِ عَنْ كُلِّ
 الْاَسَاءَ وَالْاَضْيَاءِ تَهْبِلُ لِنَفْسِكَ فَنِيْفَهُ بِحِيَاتِكَ عَنْ اَصْنَاعَهُ كَلْمَةُ اَللَّهِ
 وَكَذَلِكَ كَانَ حِسَامُهُ الرَّوْحُ اَنْ يَهْزُو وَالرَّوْحُ وَالْعَزِيزُ عَلَيْكَ
 وَصَلَى مِنْ اَتَحْمِدُهُ فِي طَلْقِ رَبِّهِ مَتَّا مَزَدَ بِرَبِّهِ

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْعَزِيزِ الْقَدِيرِ

هذا كتاب من شجرة الروح الذي أسمى بالروح ثماني وسبعين ماءً آلة الله
 عن وراء قلزم الروح عند سدة المنستي إن يا عبد بشر في نفسك
 فيما يسرناك بما يجيئ في مكان من الشيء وقد رفاه ما لا يشهد أحد في الملك
 وما لا يرى مستشهد ما وحدك أنت في جنة المأوى وتجده فيها لا تعرف
 أقدمة أولي الشيء فلن يا قوم لا تحرموا نفسكم عما هو خير لكم عن طلاقك
 إن أشرطة والآلات فاعرفوا قدر تلك الآيات ثم اسرعوا إلى مقام الله
 طهرت نية آية الكبيرة من نورات العقل الخاص فلن تأته هذه الآلة نظر
 العطلي الذي وصف في كل الأحوال وفيها تزال على أبداً هم وموته
 وإن بدأ لغير الذي يداركه إن أولي الحجبي الذين إذا سمعوا ماءً آلة إجلالها
 بقولهم بل أوليكت الذين عليهم صلواة من ربهم ثم من أصحاب المذهب
 إذا آتت فانظر ما تكتب فيما يراك أنت في توكل من قصص الآلات
 لم تعرف ما كثنت كاتب من أسرار البت التي كانت تحت مجارات الفتن مما

سُرْتُ وَ اخْنَى قُلْ أَنَّ لِذَوِ الْفَضْرَةِ تَعْنِي وَ يَمْشِي قَدَّاصَهُ نُورُ الْأَجْدِيدِ
 إِلَهُنِي يُوقَدُ وَ يُجْلَى يَمْهُدُنِي بِمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ رُفْفَ الْأَسْنَى
 وَ يَقْنَى مِنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ اسْكِنْيَ وَ اتَّذَكَ مُطْرَقِي صَحْفِ الْأَرْوَاتِ
 عَنْ شَجَرَهُ الْفَصْوَى وَ اتَّهَادَ مَاهِرِي عَلَيْهِ قَلْمَانِ الْأَصْلِي وَ اتَّرَوْحَ
 عَدِيكَ وَ عَلَى الْذَّيْنِمَ طَارَ وَ افْهَوَهُ الْقَرْبُ ثُمَّ اهْتَدَى وَ اتَّرَسَنَ
 كَفَرَ بَاتَهُ ثُمَّ شَقَى وَ اعْرَضَ عَنْ صَرَاطِ الْعَدْلِ ثُمَّ طَنَى وَ كَانَ مَنْ شَشَ وَ كَوْجَيَ
 اتَّهَادَ جَيْبَنَى عِبَادَهُ بَلْكَهُ اتَّهَادَعِي اتَّهَادَ زَلَّهَا ارْتَوْحَ مَرَّةً اخْتَرَى
 وَ اتَّسَدَ شَدِيدَ الْأَمْرِ مِنْ جَبْرُوتِ الْخَوَى بِعِلْمِكُمْ بَلْ الْفَرْدَ وَ دَسَسَ
 وَ يَهْدِكُمْ إِلَى قِبَابِ الْأَدْبَى قُلْ أَنَّهَا شَرَقَتْ عَنْ اقْنَى الْغَبْرَ كَانَ شَمَسَ
 فِي وَسْطِ الْفَضْيَ لِيَقْرَبُكُمْ إِلَى إِلَهٍ وَ كَوْنَ كَلْمَانِ الْمَكْرِي اذْ فَاسْتَعِنْ لَمَّا يُوْجَيَ
 عَدِيكَ خَارِقَمِنْ قَنْيَايَ وَ الْأَمْرُ حَلَى الْوَاحِدِ ايْ قَوْتَ مِنْ اصْبَاجِ الْأَنْسَى
 لِيَخَصَّكَ عَنْ زَمَارِفِ الْمَكَابِ وَ يَجْزِيَكَ إِلَى مَوْاقِعِ الْأَرْوَحِ فِي طَنَّا
 الْأَوْفَى فَمَنْيَا لَمْ سَعَ الْوَوْلَ وَ خَسْعَ الْكَلَّيَّ إِلَهٍ وَ تَفْضِيسَ عِدَنَاهُ مِنْ أَنْتَ
 اذَا يَسْعِي وَ يَسْرِقُ قَلْبَهُ بَارِسَاحَتْ ثُمَّ يُفْلِي وَ بَنَاءَرْ قَلْمَانِ الصَّدَقِ فِي هَذَا
 الْمَوْلَانَ

اللَّوْحُ الْأَدِبِيُّ الْأَجْلِيُّ الَّذِي تَاهَ أَنْتَ بِهِ فَسِينَ بَعْدَ اسْمَانِيِّ مَكْوَتِ
الْأَسْمَاءِ وَالرَّوْحِ عَلَيْكَ وَعَلَى مَنْ فَازَ بِخَاتَمِ يَوْمِ يَأْتِي بِالْحِكْمَةِ
وَفِيهِ الْزَّمْنُ حَلَى اصْرَشَ إِسْتَوْيَ ١٥٢

جَابَ سِينَ فِي الصَّادِ

هُوَ الْغَرِيزُ الْبَارِقُ

انْ يَسِينَ انْ اشْدِيدْ بِنَكَ ثمْ بِلَمَبِكَ ثُمْ بِتَبِكَ ثُمْ بِذَكَرِكَ بِذَلِيلِكَ
الْآهُو وَانْ عَلَيْ قَبْلِ مَهْرَبِ صَفَرِ جَالِهِ وَمَطْلَعِ اجْلَالِهِ وَمَدَنِ وَجِيْهِ
وَمَنْجِ عَلَمَ لَمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينِ وَبِثَبَتِ التَّوْحِيدِ
وَالْفَرِجَالِ التَّسْرِيْدِ وَغَنْتِ الْوَرْقَاءِ، حَلَى افَانِ سَدَرَةِ الْبَقَاءِ بِأَشْلَالِهِ
الَّذِي هُوَ الرَّجُنُ الرَّحِيمُ ثُمَّ احْلَمَ بَانْ حَضَرَمِينِ يَهِيَّا كَرِكَ وَالظَّفِيرَةِ
بِهِافِيْهِ وَأَنَّكَ حَالِمِينِ وَابْنِكَ بَعْدَهُ الْآيَاتِ الَّتِي تَعْرِفُ عَنْهَا الْعَلَمِينِ
قَلْ يَا قَوْمَ خَانُوا عَنِ اتَّهِ وَلَدَتْنَدَ وَأَنِ الْأَرْضُ وَلَا يَكُونُنَّ مِنَ الْمُفَيَّنِ
وَإِذَا نَزَلتَ عَلَيْكُمْ آيَاتٌ أَنَّهُ لَا تَحْدِدُونَ هَرَزَةً وَلَا يَكُونُنَّ مِنَ الْأَفَافِينِ
ثُمَّ احْلَمَ بَانِمَاءِ ارْدَنَانِ قَلْبَرِ وَجَنَّا لَادِكَمَكَنَ بَيْنَ الْبَيَادِ وَمَا عَرَفَنَا مِنْ أَحَدِ

وَكُنْتِ فِي سَرِّ عَظِيمٍ وَكُنْ الْمُشْرِكُينَ لَمْ يَجْبُوْنَا فِي هَذَا التَّجَنِ الْعَدِيْدِ لَذَا
 كَشَفْ جَيْهَاتِ الْأَسْرَرِ وَاهْبَرَنَا الْوَجْهَ كَالشَّمْسِ الْمُشْرِقَ الْمُنْجِيْلِ يَجْتَرِي بِكَ
 أَكْبَادُ الْمُغْلَقِينَ وَيَزْوَادُ اِيْمَانُ الْمُوَحْدِينَ قُلْ تَآمِنْ مِنْ سَلاطِنَ الْعَدَمِ
 قَدْ زَلَ عَلَى هَذَا الْحَلْمِ كُلُّهُ تَنْفَضِرُ عَنْهَا اِسْمَاءُهُاتِ وَالْأَرْضُ آتَاهُ مِنْ شَاءَ
 رَبُّكَ الْعَزِيزُ إِلَيْهِ الْمُنْبِعُ كَذَكَ غَنْتَ الْوَرْقَةَ، عَلَيْكَ لِتَطْلَعَ بِاَهْوَاءِ
 الْمُسْتَوْرِ عَنْ كُلِّ ذِي بَصَرٍ بَصِيرٍ وَكَمُونُ ثَابِتٍ فِي اِمْرِ رَبِّكَ وَإِيْمَانًا
 فِي رِسَالَتِهِ وَتَرْقِيَّ ذَكْرِ وَنَشْكِ وَكَمُونٍ عَلَى اَصْرَاطِ بَيْقَعِينَ بِسِعَنِ
 ثُمَّ اَعْدَمَ بِهَا، نَسِينَكَ مِنْ قَبْلِ وَهُنَّ نَسِينَكَ فِي هَذَا التَّجَنِ الَّذِي كَانَ
 خَلْفَ جَيْلِ عَظِيمٍ وَنَشَلَ اِنْدَهُ بَانِيْلَهُ فَنَكَ عَلَى اَلْأَسْرَرِ وَيُرَدِّكَ
 إِلَى مَقْدِدِ الْمَسْسَ مُقْرِبًا مِنْ بَحْرِيْتِهِ لَمْ يَرِزَّلْ قَدْكَ عَنْ اِمْرَاتِهِ
 لَمْ يَتَوَمَّ مَعْدَاشِيْنِيْ وَكَانَ اَعْظَمُ مِنْ كُلِّ عَظِيمٍ وَالْزَوْجُ وَالنَّوْرُ وَاهْرَ
 وَاسْتَدَ عَلَيْكَ وَعَلَى مِنْ مَعْكَ مِنْ يَوْمَ مَذَاهِيْلِيْ بِيَوْمِ الدِّينِ تَرْبِيْرَ

هُوَ الْغَرْبَزُ

بِكَ مَعْلُومٌ آنْجَابٌ بُودَهُ كَمْ يَرِزَّلْ مَقْصِدُهُ وَازْأَفْرِيْشُ مَدْرَفَتُهِ بِهِ وَخَلَّا

بود و این معرفت منوط بر فان نفس جاده بود که بیصر و قلب
و فطرت خود حق را ادراک نمایند چه که تقدیم کفایت ننمایند چه در اقبال
و چه در اعراض اگر بین رتبه بند این فائز شوی بمنظار اکبر که مقام
استقامت بعد از جایدهٔ فی ائمه است و اصل خواهد بوده اینست
دستور العلی که خواسته بودیه و باین دو لکه که از زجو اهر چکنیده بوده است
اکنناشد و لویاقت بنا احمد بیستونی عن کل من فی الوجود و کنی همه

شیعید تاج

سین فی الصاد ۵۷۸
هو الفرزدق اعنی اسحیں

ذکر ائمهٔ شیره الفردوس فی شاعی البغاعی افغان الحمیعین از روی
فی ۱۰۰ المقدس طور اجمالی ان یا ایں ایسا فاسخون ہو والذی انتخی
و انتزال آیات و ارسال از رس می اند ہو الملک المقدار المیمن القیوم
آن فی ضم الشوات والارض و اختراق التور والقلبة و تورق الشبار
جریان فک اند حدیث صلی بحر اندر و ہبوب نمات القدس عن فردوس

ابھاں و تصریف الایات من غمام الموتیه رایت لغتم یتکررون
 یا قوم انتقامه اند ولا قشر کوایه ولا ظنوا خن اسوه ولا تفتروا با صفائه ولا
 تاکلوا اموال انس و لا ترکبوا البغی والبغی ان ائم بحکم اند فی شیره
 الارض تو قهون بهاء سیحکم الروح فیما جبری اند علی قلم الاعلی فی الوح
 قدس مکنون لیوقتن الكل بآیات فی آیام ویستبشر والذین هم طاروا
 بجهان حین الانقطاع و هم من آنده آنده یستجذبون و اذا پنهان علیهم آنکه
 وجدت قلوبهم و تقیض عیونهم من قدرات اکبر او هم عن نار احبت
 یشتعلون علیهم رضوان من اند و هم از راهی فی معابر الجفا و نهاده
 لهم میں یہی الوجہ ستر من یا وقت البیضا و هم علیها یتلکون
 کذلک نعمت علیک من احسان الموتیه لعل یتعلقک عن کل من فی
 السموات والارض آنکه جوار رحمۃ اند و یا نیک علی التضر
 و یزدیک من ثرات اخند و یسیک من الدین هم اند وابانوار
 ابھاں و عن حیاض از رسمه یشربون کذلک صرف الایات باعثی
 و از زن الرؤوح علیک لتهز نیک من الشوق و مکون من اند

همی رضوان الوصال بجهرون یا حرف العزاء قراءة مارتن وک
 ثم احفظها لحدث فیک روح ایجوان ویزیک الی کمک عزیزون
 فاعل بیا مررت ثم استقیم ولا تخت من احد ولو بفترض عذک
 محل من فی استمرارت والارض ییعنیک اتدنی هوا التور ویک
 ملکانی آسمد الاعلى ویزیل عذک من خمام الرحمۃ ما قدر فی لایح
 مخطوط والرود حذک وعلی الذین کافوا لوجه الله ساجدون
 تبارکه

١٥٢

هو الباقي بیت، نسخه

اطرت آه ایجوان من کوثری کاسترت شس ایجوان خلف شعری ای
 فی طلاقت شعری اخفیت انوار جمال یکون ظاهره ظلمه و باطن نور اصلی
 ورق محل فور کذ کاک نهر الا سرار من فشم المختار

سین في الصاد

هو العزیز

قل ان یا ایں الارض افب کم وبا کستبت اید کم فی ذهاد اقام الشی

كان أتروج عن اتفى القدس ليعا وكتم في اتف من ابتهرين بكتيم على
اسمين بما ورد عليه من هياكل كفرشة وفي كل يوم لعنة على من ظلمه
وأنه اذا فلتم به في شهور وستين فلن تطهرا بحسين ؛ حتى تلتهموا باي
سأكم في كل بكوره واصيد الى ان اخر جهنه عن دياركم كما قصني ذاك
حبي في اول مرأة وهذا في صحت قدس حبيب قل يا عذرا العبغنة لغيرها
بهذاك لا تنشتاق بما قدرنا من لدن عزيز جيبيا قل أنا بعده وفينا
بما كتب رسلنا وقبلنا بالفضلاني سعيد كل بلاده مسيرا قل كذاك
فضلات بين الصادق والثانية والثورة والشلة تكون انوار الصدق
من مشرق هذا الصبح ليعا ومضيه ونظر آثار اكده ب على العالمين ميت
فواته آلة توشكى على اتد ربنا ومن يتوشك عليه سجدة يحيى من يخاف من احد
ولن يفت بنفسه وكان اته على ذاك شيدا وانته يا اصحابه
لو نصدون في جلهم بار لكم بنبيكم بان تستقطعون عن كل من في استمدة
والارض سجى ثم لم يكن الملك عندكم الا لافت تراب حقيبا كذلك
ليقط الورقا عباد الذين يزيدون ان يخدعوا الى ذي العرش سعيد
والترهوج

وَالرُّوحُ عَلَيْكُمْ وَعَلَى الْجَنِينِ بِجَمِيعِ
١٥٢

بِهِ سَيِّدِنَا

جَنَانَ

٥٨١

هَذِهِ فَرْدَوْسُ الْبَقَرِيِّ قَدْ تَحْتَأْتَأْتَ أَبُوا بَهَالَمِنْ فِي الْسَّوْاْتِ وَالْأَرْضِ فَاسْعَرُوا
إِلَيْهَا يَا إِيمَانَ الْمَحْلُصُونَ وَلَا تَنْقِبُوا عَنِ اعْتَاقِكُمْ وَتُوَكِّلُوا عَلَى إِلَهِ ثُمَّ
أَقْبَلُوا إِلَيْهَا إِنْ اتَّسِمَ فِي هَذِي الْأَنْدَةِ تَسْكُونَ وَهُنْدَهُ دِرْنَةٌ قَدْ أَهْبَرَهَا إِلَهٌ
بِقُدْرَتِهِ قُلْ سِيرُوا فِيهَا إِنْ اتَّسِمَ بِوَبْدَهِ تَسْتَطِرُونَ قُلْ يَا إِلَيْهِ الْأَرْضُ
إِنْ افْسُرُوا إِلَهٌ رَّبِّكُمْ بِسْبِيْفُ فَوَادِكُمْ عَلَى، إِنْ اتَّسِمَ فِي الْمَلَكِ تَسْتَدِرُونَ
قُلْ هَذِهِ مِنْ آيَاتِ إِلَهِ جَنَانِهِ أَيَّتِ لِيْبُودِيْتِي لَدَنْ إِنْ اتَّسِمَ بِطَرْفِ الرُّوْحِ تَسْتَدِرُونَ
قُلْ لَعْنِي مِنْ أَمْرِ إِلَاهِ بَادَنِ إِلَهٌ وَهُنْدَهُ مِنْ أَذْنَهِ قَدْ نَزَلَ بِسْعَنِي وَانْ كَانَ كَانَ
فِي مَرَأْدَهُ وَاهِمٌ مِّنْتُونَ قُلْ فَادْخُلُوا بَيْتَ إِلَهِ الْأَكْبَرِ وَادْكُرُوهُ بِالْمُرْكُوْجِ
وَإِنْ اتَّسِمَ عَلَى إِلَادَقَانِ حَمْرَوْنَ وَلَا تَخْنُفُوا مِنْ شَيْئِي فَاقْتُوْخُوا إِبْسَارَكُمْ وَلَا تَمْبُوا
الَّذِينَ اتَّخَذُوا إِلَهَمَ هُوَ اهِمٌ وَهِمْ عَلَيْهَا عَاكِفُونَ وَانْ اشْهَدُوا بِإِعْنَى بِالْعَدْلِ
ثُمَّ اتَّظْرُوا إِلَيْيِ وَجْهِ ابْجَالٍ إِنْ اتَّسِمَ فِي وَادِي اسْجَبْتُ تَرْكُضُونَ قُلْ

٥٨٢

بسم الرابع الامتنع اباقى الكافى
 قدار تفع ذكر الحى من سدرة اثمار عذ صالح الابوار اشارة الى ان المأيم
 الحكيم قد اضاء العالم من انوار القدر و لكن الاصم في جا ب مبين
 الامن انتذه يدا القهار و احيته لغة الحيوان: التي حررت من الفرع المعلق
 على متن محبوس من في اسوات والارضين قد حمل الاد مكان من اعلى
 الرحمن سوف يطهر منه عباد بهم تنسب رايات اسمى الاعظم صل كن جيل في
 قد ضرركا يكـ لهـيـ المـدـكـورـ وـ وجـدـهـ مـنـهـ فـخـتـ جـكـ مـقـصـورـ العـالـمـينـ
 لو وجدـناـ لـجـينـ منـ قـرـارـ لـامـرـناـكـ باـحـضـورـ لهـيـ العـرشـ انـ رـكـبـ لهـ
 الفـخـورـ اـكـرـيمـ قـدـارـ سـلـنـ اـيكـ بـيدـ اـلسـيـنـ لوـسـاـ قـمـ بـيدـ الـمـنـ هـذاـ اـلـعـلـىـ
 المـبـيـنـ لـفـخـرـ بـذـكـرـهـ اـيـكـ وـ تـكـرـهـ فـيـخـلـصـانـ وـ مـيـنـ لـخـرـنـ عنـ الـبـعـدـ كـنـ

ص

جا ب حسين

عليه السلام

٥٩١

ان استقرروا في نقسم في الذى ، كان يعلم اذا كان صد منكم ولو تسرى
 في الارض لن تجدوا ابشعه وكان الله شهيد على ذاك و هذا يربان
 الصدق ان انتم تفهون ١٥٢

نَعَّلَتْ بِكَ الْمُسْبُو فِي الْيَابَانِ وَالْيَامِ إِذْ يَقْرَبُ مِنْ مَيَا، بِدِينِنْ مِنْ خَدَهُ
 اشْتَهَى الْمُعَذَّرُ التَّدَيْرِ قَدْ كَتَبَ لَكُمْ فِي الْأَوَّلِ مَا لَا يَحْدُلُهُ مَا خَلَقَ فِي الْآخِرِ
 أَنْ رَبِّكَ لَهُ الْجَزِيْرُ الْمُعْلَى الْفَرِيزُ أَعْلَمُ بِكَذَّكَ بِحَدَّتِ مِنْ سَمَاءِ الْبَلَى
 اسْمَاعِيلُ الْكَلْمَةُ وَالْتَّبَيَانُ لِيَنْبَتِ مِنْ الْقَدُوبِ نَبَاتُ الدُّكَّرُ وَالْعَرْفَانُ فِيَهَا
 الدُّكَّرُ الْعَظِيمُ دَارِمُعَ الْكَلْمَرُ اسْنَتُ الْفَتْحَ فِي الْأَمْوَارِ وَتَوَكَّلَ عَلَى إِنْهَ رَبِّكَ
 وَرَبِّ الْعَالَمِينَ اشْتَهَرَ فِي الْمَلَكِ مَا يَشَاءُ، وَيَبْلُلُ الْأَمْوَارَ كَيْفَ أَرَادَ
 كَلْمَشِيَّنِي فِي قَبْضَتِهِ أَسِيرُ وَأَشْبَكُ شَيْئِيْلِيْمُ اثْنَا بَهَّا، عَلِيكَ وَعَلَى هَكَّ
 وَذُوِيْ قَفْرَائِكَ مِنَ الْذِيْنِ تَصَاطُوْلُ الْأَقْدَاحِ فِيَهَا الْدُّكَّرُ الْمَدِيْنِيُّ
 صَ حَبَّ اَهَادِيْلِيْنِ عَلِيَّ بَهَّا، اَهَادَهَ سَرَّهُ

الْأَقْدَسُ الْأَقْدَمُ الْأَحْمَمُ

قَدْ سَعَنَدَكَبُ وَمَا ذَكَرْتَ بِهِ ذِكْرُ الْعَالَمِينَ وَوَجَدْنَا مِنْكَ بِكَبُ
 عَرْجَكَ مُوْلَيَّكَ الْأَدِيمَ الْكَلْمَيْمُ وَرَأَيْنَا مَطْرَزَهُ بَطْرَازَهُ ذَكَرَهُ كَبُ الْأَنَّا
 وَمَرْتَنَهُ سَسَهُ الْمَسِينَ حَتَّى الْعَالَمِينَ قَدْ أَرَأَيْنَاهُ كَبُ فَيَخْلُجْ بَرْجَيْنَهُ
 وَبَيَانَهُ وَنَزَلَ كَبُ فَيَخْلُجْ سَنَةً مَا يَنْبَتِ بِهِ شَفَاعَيْنِ الْعَرْفَانِ مِنْ حَقَائِقِ

الامكان ويشهدن على انة لا اد اذ هو المقدار اصلى اصليم قد هلت
 الالواح من ذكركم فهذا من فضلي عليكم انة لابو الفغور ارجيم سوف
 يظهر ما ستر اليوم ويشهدن الملك والملكة سما عزاز كلة انة وما ذكر تم
 يفي لوب حنيطه هس بحسب الذين كفروا انا لهم في غرلا وفضله انتي انت
 العزة كلة وللتدبر لهم اعقره ابلطانه اذا اي بجهوده العزيز المنير
 سوف يظهر اته عزالة بين آمنوا بملح الومي اذا يرون المشركون انهم
 في خسارة مبين طوبى لك بما شربت رحيق الومي وفترت بحسب الله
 العزيز الحميد قل اتن جبهة في اثره ونار في شبيته مجد بجهوده العظيمة
 التي مندت الناس عن الصعود الى جواه عرقان راجيم المقدار القدير
 قد نزل فيها الآية صلواته واستكون طوبى لمن عرف وظاهرته
 الى مسام عجزت عن ذكره الا قلام ثم السن المستحبين مررة تراها ماهي
 لآن به ايسينا اغذة العارفين مررة تراها النار وبها احرقت جبارات
 الادنام وتجسدت الغلوب الى وجده راجيم العزيز المنير كذلك وجبرينا
 من القلم الا على سلبيل الذكرة انت فضل من لاثة عذاب وعليه ملك
 من جبارات

من عباد است المخلصين ان اشرعوا باذن من لدن اتن ریک همچند

على ما أراد واتّهوا التّسيم المحيط

بـ مـ بـ فـ السـادـ ؛ فـ سـيدـ حـسـنـ

ہو الہم بح فی الافق الہ بے

سبحان الله الذي نزل الآيات باحق و جهلاً به و ذكرى للعلميين وبها
عرف العباد نفسه السائل العظيم و بما لفظ المكانت على ما شهد لنفسه
بنفسه بأنه لا إله إلا أنا المستدر العزيز التقدير و الذي جعل امة بصرى مدحه
يهرذ بنفسه و يطهوره بين السموات والارضين و الذي عجز عن عزفها
نفسه بنفسه جعل الآيات رد ليلها تلبيس محرر و ما عن شخص العرفان في أيام
ربته و يتم جنته على العباد و بهامن فضلهم لم يشكروه و يكون من شركائهم
آن أثبتت آياتها انطراطي انته في امر مولاكم تامة اسحق قد ثبتت فحصه
الضعفت عنها كل من في السموات والارض آلة الذين اخذوا انته
إذا دعيم إراده بالفشل و نجاحهم من القوم الالميين و نصرهم باحق
و انتز على قلوبهم سكينة من عنده و انقطعهم عن المشركين ولكن

القىحة فتحة للذين ، استقرروا على الامر و من استقر على سرير الراشد
و عرف الله ب نفسه لمن يحركه عواصف الامتحان ، لا تو اتصف الـ ^{فتن}
و انهم لمن يحكون ابصارهم عن منظر قدس كريم او تكروا عن الدنية وا
فيها ولا يستثنون في النافر با لا نهارا ان الله جعل قلوبهم مطردا عن ذكر
دوسه و انتقامهم لذكره الا بعد العبد يع ان استقام على الامر بثبات
لو يصرخ عليك كل من في السموات والارض لمن ينطر اليك في ذلك
و تكون من اتر اصحابي كذا كذا القيناك قول الحجى ينشره في كتابك
و تذكر ربك بين عباده المشركيين ثم اعلم بان ضربين يديك لك
وشدة نماذجت به استدر ربك و رتب العالمين فطولي كاب ياعبد
بها فزت بشرفان ربك ولكن فاسع في ذنك بان تكون من ائمتيين
الذين لمن ينفعهم منع مانع ولا شافت مشتت ولا اعراض اخلاق
الجمعيين ان اخرق الاجياب ثم اظر ربك ببصرك ثم اقطع عن
البصار العالمين لان من ينظر اليه لعين سواه لمن يصرفه وان هذا الحجى
يسين ثم اعلم بان الله قبل عنك ما علته وما زالت علته فضل منك

وَاتَّهُ لِهِ الْفَضْلُ الْكَرِيمُ وَقَدْرُكَ فِي سَهَّا، ادْمَرْنَا ارْدَلْنَكْ فُتْهُ
 يَرْزُلْ حَلِيكَ لَاجْحَنْتُ دُونْ حَزَنْ وَاتَّهُ وَتَيْ الْحَسَنِينَ وَيَرْزُكَ خَيْرُ
 الدِّينِ وَالآخِرَةِ انْ لَنْ يَرْزُلْ قَدْمَكَ عَنْ هَذَا الْصَّرَاطِ الَّذِي ادْعَقَ بَاعِي مِنْ
 لَدُنْ عَزِيزِ الْحَكِيمِ وَاتَّهُ عِلْمُ مَافِي قَلْبِكَ وَفِي قَبْضَتِهِ مَكْوَتَ كُلِّ شَيْءٍ يُطْلِي
 مَا يُشَاءُ وَيُخْدِنَ يُرِيدُ اِيَّاكَ انْ لَاجْحَنْ عَنْ شَيْئٍ اَتَ بَاوِرُدْ عَلَى نَفْسِي مِنْ اللَّهِ
 خَلْقُ بَقْوَلِي وَكَانَ اللَّهُ عَلَى ذَكَرِ الشَّهِيدِ وَلَقَدْ زَلتُ الْيَوْمَ اَقْدَامِ
 الَّذِينَ هُمْ اَخْنَدُوا لَوْهُمْ رَبُّهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَكَانُوْا فِي جَهَنَّمِ
 عَلِيهِمْ اِيَّاكَ انْ لَا تَعَاشِرُ مِنَ الَّذِينَ حَجَدُ مِنْ شَطَرِ قَوْبَمْ بَعْضِ اَهْمَهِ
 رَبِّكَ وَرَبِّ مَا خَلَقَ بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَيْنِ كَذَكَارِ اَقْنِيَنِكَ
 وَادْكُرْنَكَ فِيهِذَا الْحَسَنِ الدَّيِّ اَخْذَتِي الْاَحْزَانُ مِنْ كُلِّ الْأَطْهَارِ
 مِنَ الَّذِينَ خَلَقُوا عَنْ ذَكْرِ اللَّهِ عَزِيزِ الْحَكِيمِ وَالرُّوحُ وَالْجَبَّ
 حَلِيكَ وَعَلَى مَنْ مَعَكَ مِنَ الَّذِينَ هُمْ اَخْذَتِهِمْ
 فَعَلَتْ الْاَمْرُ مِنْ هَذَا الرَّضْوَانَ
 اَرْتَ فِي رَبِّهِ

سبیکب الظہم یا الہی تری مفتری و مجسی و ابتدائی فو عزیزک قد عجز اللہم
عن ذکر ہا والمبیان عن بیانہ شرحہ لام اذ یا الہی یا تی جستہ ترکتی میں
اعادی نشک فو عزیزک لا اجزع عن الشدای فی بک و لا افسرے
عن ابتدائی فی سبیک بی ضری فی باخیک فیما قصیۃ فی الواح امرک
و صحافت نہ کاب و تقدیرک و ان دمی بخاطنی فی حل الاحیان و یتوں
ی ملطف الرحمن الی متی حبتتني فی سسن الا کو ان و سجن الا مکان یہ
الذی و عدتی بان تکڑا رخ متی و تصینی و جوہ اہل خلا، الفڑہ و سس
من رشاتی و انا اقول ان اصبر ثم اسکن لاتن ما ترید یطہر فی سنه
و یتم فی ساصیۃ اضری و لکن انا علیہ فی سبیل الله لا شرب فی کل میں
کاس القضا ولا اریہ ان یقطع القضا، والبداء فی سبیل ربی اللہ الابد
و ایک ارد، ااریہ ولا ترد ما ترید با بیک لخنی یں القضا، بعد قضا، و بلاد بعد
بلاد، قد انعدم جیب نیز میں الشدہ و انتم فی حب مجھہ کن را اضیبا باضنی یہ
لک

لک و آن بیکم علیک، سبب ویرانی لارادانه هوالستی اراده
ص حباب سین علیه بهاء استه

با سم محبوب عالمیان

۵۸۶

قلم اصلی میزدید کتابت لدی اولاده حضر و خفات جت محبوب خالیان
از قبیح بیان آن استشمام شد متد احمد که بعنایت رحمانی در این فقر و حاج
با همه المقصود فائز شده اید و باشرافت کلکه امیت که از مطلع اراده هشت
منور گشته اید اشرافات که کن من فی الارض را حاطه نموده و کن
اگری از برتری با حباب و بهیت از شرق تلورات احمدیه خروم نامه اند
عذری بس بشطر مقصود توجه نمایند و کن حسرت از برایی فتوسی که از اینها
مشترق خروم گشته اند قسم مطلع اسم اعظم اگر ناس خرق حباب کند
و اقل من آن بسم فطرت ذا، آن را که از سین بقعده تو را مرغفت
اصفانمایند کل بخطوب نیره بشطر محبوب تو تبرگشند قد مضمهم الا حباب
سوف یتوخون و یگون و گلن الیوم لا یشروان طوبی از برایی فتوسی
که الیوم بعد فان آن فائز شده اند و با سم اسلم و بر قدم تو قبه نموده اند

اگر په ایوم تو س متشعله مغلبه را لا قابلم ای که تا نه ذات اند نه
 و کن غفریب کن من علی الارض با غاز تمام بد کر آن نفس مشغول شد
 وذا کر گرد آنچه موجود و مشهد غفریب متفو خواه شد و کن هر امری
 که از هر نفسی لشارة ذات ف هر شده اگر په غشی باشد که محبت ذات برآورده
 دانم و باقی خواهد باند و اثر آن در جمیع عوالم الایتیه بظهورات په یعنی غیره
 بط هر خواهد شد اینست فضل کنونه الایتیه که احدی بر آن مطلع نه اگر
 اهل قدرتیه را بانته ای خیاب را منطق فرماید مشاهده میخاید که سل با قیام
 و رجای کام و استحامت کبری خود را در ره دوست هد ایماید و ما هم الموجه
 را از دنیا و مایتلق به محدود شرمند چون ایقای نفس لشارة امراهه
 بمقصیات سکلیتیه الایتیه ملاحظه میشود لذ این مقام کث نشده و دریب
 خیب مستور نماده طوبی کم بآ فر تم و قتم و افیتم و سعتم و قنتم
 بستیک یا جنوب العالمین این نلای و کنوزیست که در خزان خوبیه
 الایتیه نخود خواهد باند و ایادی خائنین و سارقین از او و منوع قلک
 احمدی ای بآ جلتی حاضراً لدی العرش ۱۰ صحنی نه آنک و شرقی بکه
 بستیک

اسدك بالسک الممیین ملک الادحا بان تقدیری لعنک فی کن حالم من
خواهک و تجذبی خدا را فیکن الاحوال فیماؤ، جگک و مقتبلانی کب و ملک
ولعنک انت المستدر علی انت، راگ انت الفقور الرحیم ابناه علیک
و حمل من ملک الواح مذکوره ارسال شد اذ خیر الداگرین حق احمد شد

رتب العسا لمین میرزا
جانب میرزا کاظم فی الصاد

بسم الله الرحمن الرحيم اللهم آمين

٥٥٧

ذکر انت فهارقیه میں الارض و استہ، من بذا القدان الذی ، محکم الاعلی کرسته
و یشید بذکر اہل ظل الاعلی ثم الذی ستم استھنوا خلف سرا و دق الکبر یا
وراء، قلزم الابی متم الذی ستمی فی داین العما بجز ریب الامر و فیکوت
الدعا سیفۃ الرمان و فی میا دین است بعادر ان الرحمن کذک بیکیک
قلم الامر لغیره، الیتی انته علیک فیمیذا الواح الذی فیه انحر فسہ سبط کا
کان علی انتی میسنا ان استمی بقوۃ انته علی امره و لا یخانک فی ذکر
عیسیک فاقدها ثم دھما هن و راکب ناتھ بیکیک انته من بصر تشهد:

كُلَّ اهْسَنِ شَيْءٍ كَبِيرٌ نَّيْتَهَا وَحْصِيقَتَهَا وَسَرَّهَا وَتَشَدَّدَ بِهِ ارْقَى أَجْمَالِ مِنْ سَلَطَانِ
الْفَلَوْتَةِ وَأَجْمَالِ وَآثَّ كَانَ عَلَى كَلْكَشِئِي قَدِيرًا إِنْ يَا كَاظِمِ الْأَضْفَافِ بَشَدَّهُ
ثُمَّ أَجْعَلَ فَضْرَكَ يَوْمَ الْقِيَمَهُ بَيْنَ يَدَيْهِ هُلْ سَعَتْ نَفْقَهَ أَبْدَعِ مِنْ هَذِهِ النَّعَمَاتِ
الَّتِي أَرْتَفَتْ بِهِنَّ لَا وَنَفْسِي أَعْلَمُ إِنْ اسْتَبَدَكَ عَلَيْهَا طَهْرَ فَضْرَكَ
عَنِ الْأَشْهَادِاتِ ثُمَّ دَعَ كُلَّ ذَكْرِ عَنِ وَرَائِكَ ثُمَّ أَضْلَلَ مِنْ الْعِبَادِ بَهْذَا اتَّبَاها
الَّتِي كَانَ فِي أَرْزَى الْأَرْزَالِ عَلَيْهِ أَعْلَمُ عَلَيْهَا قُلْ يَا قَوْمَ آتَاهُ لَوْكَفَرِ بَهْذَا أَجْمَالِ
الَّتِي جَادَلَ مَعَ كُلِّ الْعِبَادِ وَهُوَ قَامُ بِنَفْسِهِ ثُمَّ طَرَبَ سَلَطَانَ الْأَنْدَلُسِ كَانَ تَكَّتَّ
الْعَالَمَيْنِ مِيلًا فَبَاتَ اسْرِيَ شَبَّتْ اِيمَانَتِي بَاتَ وَآتَى مَنَّتَهُ كَلْكَشِئِي أَذْنَافِهِ
يَمْلأُ الْبَيْنَتَهَا وَلَا قَبْرَوَا أَقْلَمَ مِنْ حِينَ تَاءَتَهُ أَعْلَمُ يَا اسْمَ الْمَذْكُورِ لَهُ لَهُ
إِذَا تَجَدَ فِي وَجْهِهِمْ غَبْرَةُ الْأَنَارِ وَجَهَّمُونَ يَمْلأُوكُمْ بِهِ اَهْلَهُ الظَّرْفَانِ حَسِنَتْ
الَّتِي شَقَّتْ سَهَّا، اَلْأَمْرَ وَآتَى اَنَّهُ عَلَى ظَلَلِ طَلَيْكَنَ إِيجَنَهُ وَنَاقَهُ تَأَمَّمَ
إِنَّهُ اَسْتَعْلَمَتْ فِي قَطْبِ الْبَقَا وَاحْسَاطَهَا الْمَشْرُكُونَ لِيَجْهَنَّهُ وَنَاقَهُ تَأَمَّمَ
وَنَسْتَطْلِعُنَّ بَذَكَّهُ وَلَوْتَحْذَنَّ تَكَلَّمَنَ فِي السَّوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْفَسَكُمْ
فَهِيرَا قُلْ يَا قَوْمَ إِذَا يَسِّحُ نَفْقَهَةَ الْأَدْوَلِيِّ فِي اَرْفَقَيِ الْأَعْلَى وَيَسُولُ شَبَّبَ
كُلَّمَ

لکم و قوم تاته قد خبرنا لا خبری الا به اع و انتم اع نتم فته بعد الدّی دخونکم
 پر فیکن الا دوچ بیل فیکن سلطنه عیا ثم اعلم باش خضریین دینا کن کبک وجده
 منشرا نجت حبت ربک لذا از زن عیک بهذه الاریت و ارسلنها الیک تماخذنا
 و تدخل مقر المشریین سلطان کان علی اسقی میدن و اذا دخلت قلیا قوم
 قد نشکم عن سشراق الامر جنا قد کان فی اتم العیان عظیما و انتم ان کفر تم
 بیا سختم و شهدتم من قدرة الله ربکم و ظورات علیتة و شوئات عریتة اذا
 جشنکم بجهة اخری و هی هذالتوح الدّی قد ارسله الله الی عبده هذافهارنا
 انکو علیکم و انتم فاقرءوا ما عندکم لیغیر اسقی دینست و میکنم کذک امرک
 قلم الامر ان اعل ول تحف و اون ربک بحرک عن کل مشرك اشیا
 فیاته من سبیر فایدہ من خبیر فیاته من منصف لیبدرا نجت المحبویین
 کل ما یلهمه منه و میکنم باسقی و میتنفع عن کل منکر عیندی و یلهم رفته
 عن کل الا شمارات و یتعجج میں الا ارض و استماء، باشی استقیت باشه
 عنکن ما خلق فی الا شاه و کون بحوال الله علی امره مستقیما کذک
 نلطفت و رقا، البتا فی حکایا، البتا بتا لشک و رمنه لذک لشک عن کل

هو العلي الباقي

سبحانك اللهم يا الذي لا يعبدك الذي توجه الي وجهة فردانيك وآوى
 الي كتف عز وجلانيك واتخبار في كتف قدس رحمانيك ولذ ذبحنيك
 وحاذينيكي وانتفع ايكي وفديك وخلاص وجهك وناديك
 في سرمه وجهه ونمايكي بقلبه والساند راجي ان تسقيه من كاوس الکافور
 من ایادي تقدیک وترزق من ثرات الحجۃ من شجرة توہیدک
 ایرت

الجسم الى مفترضينا ثم اعلم بما وجدنا في قلب التي جعلها الله قرینة
 لشك من حزن به لوقت وبراءة من له ، ليرزقك الله من فرج الامر
 من هذه القدرة التي كانت بيده ارجمن في اعلى الجنان على الحقيقة ممزوج
 وآماما ارادت في حضورك تلميذ ، الواجب اثبات حب ذلك وادنیك بالحقيقة ان
 لن يسبك من ضرره لن يشتهر ، ارادته بين الناس كذلك فلن الا مرن
 قلم افت من لدن منفرد حکیم ، وانك لمحضر اشلیع بحال اطلع بين اهلین
 جمیعا وتشهد ما ورد على نفسی من الدینیم خلقوا بیقی وکون على بصیرة
 خيرا و البهاء ، عليك وصلی الله علیہ السلام کافرا ، کافرا ، کافرا ، کافرا ،

کافرا

ایرب ا سئک بیجا کلکت خبر اشرفت الافق و با سک الدی به فتح
من فی حکومت الراشّة، با بن توییده بتاییدات خیب احمد بیک و تقدیر
له کل خیر خلقته فی بجزوت ابا الحکم ایک انت المعنی

ا ل ر حیم

حال چون امور این ارض منکب لذا توجه آنچه باشد مثلث آنکه
بنفس وعایت الی من بعد بر حسب مطلوب در وقتی اذن حکایت
میفرمایند آنچه ارسال فرمودید رسید رزمه
حاب ص

بسم الی ای قاء الاشتیة

۵۸۹

قد فارگن بحضرت بیک انتیاض و توجه الیه وجہ القدم فضلًا من خده
اندوالخوار الکریم و عرقا، فيه من ذکر ک مولیک و وجده، منه عرف
بیک جبو بخارفین قل هنایوم فیه یادی ابهر قد نظر، لک القدر
و المدرستیخ ریتی في المظراکب والحساب تناهی قد اتی او را بـ الـ بـ الـ بـ الـ
تشیع قد تضیی المیتات و انوار المصباح لمن فی النحوات والارضین طوبی

لنفس افاقت و لنظر توبيه بطرف الايضاف الى ، فخر في الابداع
 من طهورات رحمة رب العزيز الحكيم طوبى لك بما حضرك زكيب لدى العرش
 و ذكرت من قلبه العزيز المنيني ان اشكر الله بما اعترف لك به
 اعترف المقصود و سمعت اذكراك ما ارتقى من هذه الارض المقدسة التوراء
 من السدرة المنسى انة لا اله الا انت العزيز الباريم توكل على الله ثم استقم
 على الامر على شأن ينبع لا يتم ربك العزيز الحميد لكن ناط باسهه وذاكرا
 بذكره و قائم على نصرة امره مين عباده الفاغدين قد شهد الله لك بما
 شهدت هيكلتك ان هذا انت كبرى و ترزاك في السجن ، اشرفت
 به نفس الايضاف انة لموالتك لالقدير انت يحيى من اجله ويدرك
 من نطق باسهه في مكانته المعنى انت الباقي ، عديك و حل من توبه
 الى هذا الباقي المنشير

ص جابر ميرزا صادق ابن جابر حسين عليهما السلام

الاقدسس الايضاف الاعظم

هذا كتاب من لدن الى الذي فاز بالثوار الرحمن بعد اذتهن ، اذكره بكل خالق

مرتب

مرتاب قد ذكر اسماك لدى العرش وزُرِّلَ لِكَ مَا أَشْيَرَهُ اللَّهُ تَعَالَى
وَالَّذِي رَوَاهُ أَشْيَأُ كَرْنَى النَّجْنَى مِنْ أَقْبَلِ إِيمَانِهِ قَدْ أَسَاطَ فَخَرَابُ الْأَنْوَاقِ
كَمْ مِنْ حَكِيمٍ فَأَفَازَ بِهَا، رَبَّةٌ وَكَمْ مِنْ صَبَّى إِذَا سَمِعَ الْقَدَّاْقَالِ يُدْرِكُ يَارِبَّ
الْأَرْبَابِ طَوْبِي لِوَجْهِ اَقْبَلَ إِلَى الْوَبَّ وَلِتَقْبَلَ إِنَّمَّا مِنْ مَطْلَعِ الْأَهْمَامِ
إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ وَنِزَّهَهُ وَلَمْ يَكُنْ مُنْعَوْا بِهِ اتَّجَوْا إِلَيْهِمْ
يَصِدُّونَ إِلَى صَنَامٍ وَيَظْهَرُونَ إِنَّمَّا مِنْ خِيرَةِ الْكُلُّنَقِ لَهُيَ أَعْلَمُ الْمُتَحَالِ قُلْ إِنَّهُ
يَعْلَمُ خَافِيَّةَ الصَّدُورِ عَنْهُ عِلْمٌ كُلُّ شَيْءٍ فِي الْكِتَابِ إِنَّ أَحَدَهُ أَنْهَى بِهِ فَرَسَتْ
بِهِ الرَّجْسُ الَّذِي فَكَلَّتْ خَسَّةً بِاصْبَعِ الْقَدْرَةِ وَالْأَقْدَارِ وَشَرَفَتْ بِإِيمَانِهِ
وَجَرِيَ صَلِي ذَكْرُكَ فَلَمَّا أَوْجَى مِنْ لَدُنِ مَالِكِ الْأَنَامِ قُلْ يَا أَلِيَ إِيمَانِي عَلَى
مَا تَجْتَهَ ثُمَّ أَكْتَبْ لِي، يَجْلِي نَاظِرَةً إِلَيْكَ وَنَاطِرَةً بِإِيمَكَ وَمَنَادِيَ لَامِرِكَ
بَيْنَ الْأَكْوَانِ إِنَّا لَهُ الَّذِي أَقْبَلْتَ إِلَيْكَ وَتُوكَلْتَ عَلَيْكَ فَاجْلِي مِنْ لَيْلَةِ
دُخُولِي سِرَادِقِ مجْدِكَ وَاسْتَفِرْ وَاعْلَى إِسْرَكَ وَاسْتَخَامُوا عَلَى مَا أَمْرَتُمْ
فِي الْأَحْكَامِ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْدَرُ عَلَى مَا تَشَاءُ، لَاهَ لَاهَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْوَاهِيَ
الْبَاهِيَ، عَلَيْكَ وَعَلَى إِبْرَيكَ وَإِيمَكَ وَعَلَى مَعْكُمْ مِنْ كُلِّ ذَكْرٍ وَإِنَّكَ

امحمد شهزاده الرقاب مسافر

٢١٣

۵۱۶۲

۱۰۷

54

الله يا عبد الله بحسب على رياض قلب من رواج قدس مجنيك
وسلطت في فنتا، فواده من فواج شفتك وعشق وضفت عروة
قلقة عن غيرك بما اخذه شفت، شتيك واطمئنة من حلاوة ذكرك
واستدينه من رحيم عذبيك واوردة على شرعيه عفانك ودحوته الى
جهة عزوزانك وبذنك اغنية عن سل ، بازا ، ايكون لا يكتب بالالي
لما ارخت عدوا من عبادك فيها آه، عز تو حيدك وسرة في مراج قدس
تقرييک تحد عنيا بعنك لات كل شيء معدوم لملقا، خمور آية من باي
سلطنک وكل الوجود منقوذه لى بروز شأن من شون عزك وشك
فلوكان عبادك افتر خلقك ولكن بباب ارباح فجنك على قلوبهم بن
يليقتو الى شيء الا به عن جهانك ولن يستلوا في ظلل آلة خل ظليل
ملك سلطان الوجينك اسننك بمحبك اباهم وحبهم ايكل ان غدوة

بِهِ الْعَبْدُ بَأْيَادِهِ غَيْبٌ بِهَاكَ وَتَخْلِدَهُ فِي جَنَّةٍ قَدْسٌ قَدْ كَبَ
وَمَدْخُلَهُ فِي فَرْدُوسٍ أَحْدَى كَبَّ وَأَكْبَ أَنْتَ الْمُقْدَرُ الْغَرِيزُ الْمُتَوَالُ
وَأَحْمَدُ كَبَ يَا مَنْ فِي قَبْصَهِ قَدْ تَزَمَّمَ إِلَى شَيْءٍ مَتَّبِعٌ

٥٩٢

هُوَ الْبَهِي

يَا لَيْ هَذَا عَبْدُكَ الَّذِي سَرَعَ إِلَيْيَ مِيَادِينِ رَحْنَكَ وَرَكَضَ إِلَيْ بَيْدَاهَا لَاسْعَ
فِي صَوْتِ الْأَصْوَاتِكَ وَاسْتَقَى مِنْ سَاحَبِ فَنْدَكَ وَجُودَكَ اذْلَالِيَّ
لَا تَحْيِيَهُ قَاطِلُبُ مِنْ كَرْكَ وَاحْسَانِكَ فَالْبَلِيسَةُ مِنْ خَلْعِ الْبَقَافِيْ جَنْدَكَ
الْأَعْلَى وَرَفِيقَكَ الْأَبْيَى ثُمَّ اعْطَلَهُ مَاصِعَدَهُ إِلَى مَعَادَاتِ الْأَرْبَ قَابَ
وَسِينَ اَوَادَنَهُ تَسْبِيْرٌ

صَسِين

خَلْعٌ

٥٩٣

هُوَ اللَّهُ الْعَلِيُّ إِلَّا هُوَ

ذَكْرُ وَرْقَ الْبَقَافِيْ شَجَرُ الْأَرْدُوْسُ اَنْ يَا مَلَاءُ الْأَحْلَى فَاسْمُونَ وَهُمْ اَنْ
ذَكْرِيْسْتَ كُلَّ شَيْءٍ وَيَقْنِيْهُ عَنْ كُلِّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ اَنْ اَنْتَمْ
بَهْدَ الْذَّكْرِ فِي كُلِّ حَيْنٍ مَذْكُورُونَ وَبِلْقَى عَلَى اَهْلِ الْعَمَامَيْنِ لَهُ مِنْ عَوْالَمْ

الا سدا و يسب على اهل الفردوس ما يقربهم الى الله المسمى لهم ^{بـ الـ}
ويشق على اهل السموات من لعنة جذب كثيرون ما نشر خلف سراويل
الروح في حبات القدس ان انتم تعلمون و بهاء يحيى العاشقين ^{بـ}
رفف انخلد في جنة عز وجلوب يصل العارفين الى شاطئ الاصحية
ان انتم تعرفون سكاك من فضل الله عليكم يا ايتها المخلصون
وهذا ما قد رأي في الا لواح من قلم الذي يجري منه عين ايجوان على قدره
مقدور واجبه الله في كل نزاع العصر وخطوه من سندس قدس مسون
فهنيئ من انتطع الى الله بشكرا و اجهاب في القداء و فائز بما قد رأى الله
في لوح مسطور و هذا من فضل ما سببه احد في الملك الذي يفهم في
رضي الله بهم سلوكون و ايمانك انت يا امة الله اسمى ما يناديكم حماة القدس
ثم قربى بعلبك الى الله ربكم ولا تخترق في شيء وانت هذاما فائز بالمرتبات
ولتسين فضل الله فيما اصطفنا لك و هل ترك عنك اكفر و رزاك من اثمار
شجرة احببت في رضوان قرب مشود ثم اشكري الله على ذاك و على
ما هلاك الى مقام بيتناقة عجاوزكمون كذاك العيناك قول اتحى
والعنك

وَالْمُنَاكِ مَا يَظْهَرُ بِهِ قَلْبُكَ لَتَكُونُ مِنَ الظَّاهِنِمُمُ الْيَقِنُ بِهِ الْعَرْسَنِ مِسْرَعُونَ
وَأَرْوَحُ عَذِيْكَ وَحَلِيَ الْمُؤْمِنِيْنَ يَذْكُرُكَ رَبُّكَ فَيَكُلُّ حِينَ وَيَصْلِيْنَ
عَلَيْهِمْ هَذِهِ الْمُقْرَبَوْنَ ٥٢

شِيمَ جَابِ شِيمَ عَلِيَّ بْنَ هَارَةَ اللَّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَجَدَكَ اللَّهُمَّ إِنِّي بِهِ أَوْمَ منْ أَيَّامِ الْرَّضْوَانِ الَّذِي فِيهِ تَجْلِيْتَ
٥٩٣
حَلِيْلَيْنِ فِي الْأَرْضِ بِاسْكَنِ الرَّحْمَنِ وَنَهْرَتْ قَدْرَكَ وَسَلَطَنَكَ سَهَّلَتْ
مِنْ فِي الْأَكَوَانِ اِلَى رَبِّ تَرْسِيِ الْيَوْمِ اِحْدَى مِنْ اِجْمَاعِ اَسْتَدْعَى مُطْهَرِ
دَائِكَ مِنْ مُحَنَّدِ اِلَى قُلْ آخِرَنِيِ الْجَنِّ وَانْفَعَدَ جَلَسَ بِاسْكَنِ وَزِيَّنَكَ
بِجَثَتِ اِشْرَقَتِ مِنْ اَفْتَهَ شَمَسَ جَاهَكَ طَوْبَى لِنَفْسِ فَازَتْ بِذِكَرِ
وَلِيَوْمِ تَنْزِفَ بَطْسُورِكَ وَلِأَرْضِ اِشْرَقَتِ مِنْ اَغْوَارِ وَجَكَ اِلَيْهِ
قَدْرَكَ وَلِبَادَكَ الَّذِينَ مُنْهَوْا عَنْ لَقَائِكَ اِجْمَعِنَ فَازَ بِزِيَادَكَ وَرَبِّ
جَهَنَّمَ بِاسْكَنِ وَذِكْرِكَ اَكَبَ اِنْتَ

عَنْ كُلِّ شَيْئٍ قَدْ يَرِدُ

الملة كور في الفتح الـ

کن بـ الـ بـ، الـ اـ، الـ لـ شـرـب رـجـی اـسـبـوـان فـی اـیـام اـلـرـجـمـنـاتـ
بـلـوـبـنـ اـلـ اـتـمـاـکـ الـمـکـانـ یـاـ اـنـیـ انـ اـفـرـخـ بـکـرـیـ تـمـ اـسـتـقـنـ
عـدـ جـیـ کـذـکـ یـاـرـکـنـ صـاحـبـ الـدـوـبـانـ لـاـ تـخـرـعـنـ عـنـ الـمـکـارـهـ اـنـقـدـ
یـغـتـسـلـ فـیـ بـحـرـ الـبـلـدـ بـذـکـ شـدـ، کـمـ الـاسـمـاءـ فـیـ اـعـلـیـ المـقـامـ توـسـعـ
الـذـرـاتـ بـحـزـنـ وـکـنـ اـنـ سـکـرـهـمـ فـیـ سـرـوـرـ وـابـهـاجـ قـدـ اـخـذـ تـحـمـ
الـعـقـدـ فـیـ اـیـامـ اـتـهـ سـفـیـهـ حـوـنـ عـلـیـ اـنـفـسـمـ وـلـایـدـوـنـ مـنـ سـاسـ
اـنـ اـبـهـاـ، عـلـیـکـنـ یـاـ اـنـ وـعـدـ وـعـدـ مـنـ طـافـ حـوـلـ الـاـمـرـیـقـ وـرـیـکـانـ

لک احمدیا الی با جلتے ہو قاسم احمد لک فی سیکھ اٹکر ک
ی عالم الغیب والشہود و ملک الوجود با جلتی مسحیوں فی بیک و تینی
کاس البذری، لامبھار امرک و احمد، بھکر ای رب اتی جانی ادکننا
و جہاں

وَجَهْكَتْ آذِكْرْ مَا وَرَدْ عَلَى مَنْ قَبْلَ مَنْ أَشْقِيَّا، خَلْكَبْ اوْ مَا حَاطَى فَنَّ
 تَكْ الْأَيَّامْ فِي سَبِيلْ رَحْمَيْكْ؛ شَكْرَكْ يَا إِلَى إِلَاسَاءْ، وَاحْمَدَكْ يَا فَاطِرْ
 الْسَّمَاءِ، بَارَأَيْتْ فِيهِذِهِ الْأَيَّامْ مِنْ طَنَاهِ عِبَادَكْ وَبَنَاهِ بَرِيَّكْ، اَنْكَ
 يَا نَجَّابَ مَنْ الدُّرَّينْ، اَسْتَقْمَوْا حِلْ اَمْرَكْ اَلِي اَنْ طَارَتْ اَرْوَاجِمْ
 اَلِي سَاءِ، خَلْكَبْ وَهُوَآءِ عَيَّنِكْ اَنْكَ اَنْتَ الْفَخُورُ اَلِي حِيمْ
 تَرْيَةِ

صَ اَبْنَ

الْعَظِيمُ الْعَظِيمُ

٥٩٧

سَبِيلَكْ يَا اَلِي قَدْ اَخْرَفْ جَدَكْ بَهْنَدْ اَيْكَ لَا تَوْصِفْ بِمُوَاكْ وَلَا يَكْ
 بِدُوكْ كَلَّنْ يَسْتَهَاجْ اَهْلَ اَحْسِنَةِ اَلِي سَاءِ، ذَكْرَكْ لَا يَصِلنْ اَلَا لِي عَامَ اللَّهِ
 حَتَّى فِي اَفْدَتْهِمْ بِاَمْرَكْ وَتَقْدِيرَكْ كَيْفَ لِيَتَرَدَّدُمْ اَنْ يَهْرُفَ الْقَدْمَ
 اَوْ يَصْفِرْ بِمَا يَنْبَغِي لِسُلْطَانَةِ وَخَلْقَتْ وَكَبِيرَيْكْ لَا وَفْكَ يَا مَاكْ اَلَامْ قَدْ شَهَدَ
 الْكَلْ بِجَهَنَّمْ فَسَهَ وَاقْدَارَ فَكْ وَدَفْنَاهِهِ وَعَلَوَادَهِ اَنْكَ اَنْكَ بِاَيْكَ
 اَلِي كَانَتْ لَفْسُ اَوْ يَكْ وَظَاهِرَيْكَ اَلِي كَانَتْ حِينَ بِالْيَنِيَّكَ
 يَا نَجَّابَ اَجَانِكَ وَابْنَاهِمْ وَذُوِي قَرَابَتِهِمْ مَطَاهِرَتَقْدِيرَكَ بَيْنَ خَنْكَرَ

و مطلع تزییک بین عجایب اینک انت المقدار علی ما شد، و نک
انت المین اقتصیوم سرمه

ابن

س

بسه المینین علی الامان

۵۹۶

افش آنده از ارایح رحمت رحم و نیسان فضل سجان خرم و تازه بشید
ودر کن عالم در غم سدره احديه ساکن و مستریع ای نهادهای استان
امون با غدن منوی دست تربیت مرتبی ضيقی در تربیت آنچه از وسیده بوده خواه
بود خدمه اندسته با اندرک فی ایامه فیک ای من اقبال ایه و خازی برفا
و شرب رحیق العرفان و تسنیم الشلیم من ایادی علیه ایه فی یوم قام
الکن علی المذاق الامن تشك بالعروة الوثقی و انقطع عن العالمین
متوجه
جناب حواسین ویا علیه بآه الله علاحده فرامیشه

او الا سه

۵۹۷

اللهم يا ای ایک تعلم باقی بذالعبد شتم من زار جنگ و ائم فی بیده
اشتیاک و منه ب من بارع انوار جنگ و اعلی بکرک اذ اعریت بجنین
الله

القدس الى مكوت آيا كيك وآيةه بناءيدات غرب اصد ياك وآست
كاس البستان آيا دى لند ياك واحضره عند تلئم اشنة اف طنة من ياك

انجك انت العزيز القدس يير مت بـ

بسم الله القدس الا

فيالي هـ اـ سـ من اـ هـ اـ سـ قـ دـ قـ بـتـ آـ يـ كـ وـ آـ مـ نـتـ بـ آـ يـ كـ وـ اـ رـ اـ دـ اـ تـ
وـ جـ كـ وـ آـ لـ كـ فـ كـ بـ ؛ـ الـ يـ لـ مـ اـ دـ اـ دـ اـ تـ فـي بـ يـ كـ ثـمـ اـ شـ قـ فـي كـ
الـ اـ حـ اـ يـ اـ نـ قـ بـسـ بـارـ جـ يـ كـ ثـمـ اـ شـ بـاـ مـ منـ كـوـ شـ اـ يـ كـوـ اـنـ الذـيـ جـرـيـ عـنـ عـيـنـ عـرـشـ
عـلـيـكـ ثـمـ اـ دـ هـ اـ خـيـرـ الدـنـيـاـ وـ اـ لـ طـرـةـ بـعـضـكـ وـ اـ حـ يـ كـ انـجـكـ يـادـيـ خـلـقـتـاـ
بـقـدـرـكـ وـ عـرـقـتـاـ مـطـرـنـكـ اـنـكـ بـاـنـ تـحـفـتـاـ مـنـ وـسـاـوسـ اـهـلـ الـاـكـونـ

الـذـيـ خـلـقـوـاـ عـنـ ذـكـرـ اـنـجـكـ الرـجـنـ انـجـكـ اـنـتـ المـقـدـرـ العـزـيزـ اـقـدـيرـ

كـرـبـلـاـيـ ضـلـعـ صـبـيـ يـمـرـزـ اـسـنـ صـلـيـمـاـ بـحـيـاـ،ـ اللهـ سـ

بـوـ الـمـعـيـنـ عـلـيـ مـنـ فـيـ الـأـرـضـ وـنـهـاـءـ

نـاـ وـرـقـيـ اـقـبـلـيـ اـلـىـ اـرـفـقـ الـاـصـلـ ثـمـ اـسـتـعـيـ نـهـاـ،ـ رـيـكـ مـاـلـكـ الـسـمـاءـ
انـجـيـاهـكـ وـ يـبـشـرـكـ بـنـيـاهـ اـنـهـ،ـ فـنـلـمـ اـذـكـانـ اـنـجـكـ اـعـيـنـ خـرـاـ

هو الطلق في ملكوت السبات

این نہ سادیست از مظلوم عالم یکی از دوستان تا عرف نامه اور بسط
نور

لدى المظلوم و ان ربک هو المشفق الراکم قد سمعنا زاك و ذر زک
بعد القبور العزيز البديع زاك اذا وجدت عرف قيس رحمة ربک
قومي و قولي زاك احمد يا زاك الا ساء و فاطرا لتهما بجادگر تمني اذكنت
بین ایدی الغافلین ا سلک یا فانی الا صباح و مسحر الا ریاح
با سلک الذي ی سحرت الا سما، با ن تحبس و رفک ہذه مؤییہ بشیانی
وناظمه بشیانک بین ا هاک و قاتمة حل خدمک زاك انت
الغفور الرحيم انت الذي یالي قربتني اليک و عرفتني مطلع
انوارک و مشرق آیاک و مخترفک الذي دعي عبادک و اک
الى اتفک المثير ا سلک یا الي بان تحملني فیکل الا حوال مقبلة
ایک و متکلة بھیک و مشتبهہ بذل عطاک هاک انت مقصود العارفین
و محظوظ الحاضرين و احمدک یا ال العالمین و رتب من فی اهوت والادرن
مت بردا

جاحب بیوک خان ابن من صعد الى اقدس

هو الطلق في ملكوت السبات

نور احمد یه راه نماید ذکرت نزد مظلوم مذکور و این کلمات عاید است
 از مشرق قلم منزل آیت اشراق نمود تا بحال بجهت و سرور به ذکر مکالم طے
 مشغول باشی بشنو ندای مظلوم را و آنچه ایوم سزاوار خوب
 الی است هنگز ندا امر و ز در بیدای قرب حضرت روح بیک لبیک
 ناطق و در مدینه حتب حضرت کلیم بلک اسحهه بالله العالمین ذاکر جذب
 آیات حالم حقیقت را اخذه نموده و کن خرافین فی حجاب عظیم
 قل الی الی انا عبدک و ابن عبدک قد اقبلت بخلی الیک اسکن شنخت
 و بحک و بالکله اتفی اجیت بما عادک و بحر علک و سما، فضلاک بان
 تجدنی هیکل الاحوال ناطق بدکر و منادی با سک و قانع علی خدمه امرک
 اکف انت المقدار علی ماقثه، لا الہ الا انت المشتق اکفر یم نیز
 جانب آقا سید حسین الذی حضر و فائز

هو الذاکر العلیم المخبر

یا سین علک بهائی و غایتی نهاد اسحهه ذکرت قبل از حضور و بعد از
 حضور و قیام امام وجد مظلوم بوده و است از حق میبلیسم ترا معلویه

فراید برآ پنجه سزاوار آیم اوست هر چندی بر قلای حالم و تغیر آن
 گواهی داده و میده لذاد وستان الی که بکوثر بیان فائزگشته اند باشد
 در جمیع احوال در تخصیص مقامات باقیه و نعمتی سردیه سعی میگنند مبدول
 دارند آن مع من ذکره واراده و هنر الفصال الخشور الرسمی کلم اصلی
 در این حین اراده نموده و رقی از اوراق سدره و اسد از آما، خود را
 ذکر فرماید نشید آنها خرجت من الیت مقبله الی الافق الاعلی و گفت
 البوادی و اسباب والبر و اجرالی ان ورودت المدینة الحسنة المذکورة
 فی الکتب و اصحاب و حضرت امام الوجہ و فازت بسما از زله احمدی به
 نشید آنها آمنت باشد و آیات و احادیث او از اتفع الداءین الارض
 و آنها، و شربت کاس الوصال من ایادی عطا، رتبها القی تعالی
 و سمعت ما سمع المقربون فی طور الهرفان و رأت ما منعت عن
 الهمون والابصار آن من شاه، اند رتب الارباب الیها، المشرق
 من افق سماه غایتی وبهذا، من شی ملکوتی وجبروتی و اول عرف فارج
 من قیصی ملک یاور قی و امی نشید آنک طفت العرش و فرزت بهای
 او منع

اذ منع عنه اکثرا لوری و شربت الرحیق من یه عطا و ریکب فلش ته
 تبارک و تعالی ان ینزل علیک فی کل حین رحمة من عنده و خایر ملخ
 و خصلت من جانبہ طوبی کاک با اوج بانزل کاک بحر الغفران فی الکاف
 واشرق یزیر لفضل من افق سما و الغفو والاحسان قد آمانت بالرحمن
 اذ کفره اکثر ادعا ، البیاء من لدن علیک و علی اوکاک و آنک و ظاہر
 و باطنک و علی من یذکر ایا کاک و هاجزک و قریک و حضور ک و علی
 کل ثابت مستقیم وكل حارف بصیر یا حسین یا ایضا القائم امام
 الوجه مجزون مباش از آنچه وارد شده لعراقته او فائز شد آنچه که فلم
 از ذکر ش حاجزا است فی الحقيقة این دارفه فی لایق توفیق و توطن
 و سکون نبوده و نیست و لکن در کیفیت از بیچ عوالم اعلی و بر کل مقدم
 چکد مع فناه و تغییر کسب مقامات باقیه و مراتب عالیه در آن
 مقدرا است من لدن معتقد رقدیر در هر صورت آنچه مجزون نباشد
 چکد او بفیض اکبر فائز شده البیاء من لدن علیک و علی ایک و علی
 من محک من عادات المؤمنین

سید

جواهر الفتن

قد نظر ما به استورى كثرة المسلمين وزرائهم، وكان يكتونا في خزانة العرفان
قد ازرن من سماه، العرفان ما كان كثرا يسمى ان بلا مكان، اما ازرن آلات
النهر، في المكاب، لا يطلع، الا الله مظهر الابداع ليس الفضل لمن
اقرء اعترف بـ مدن عدن في انته سلطان الاحكام اذ سلمكم كيـ شـهـ، وكم
كيف يـ شـهـ، لا ادـ اـهـ هو العـزـيزـ المـانـ قد تـرـكـتـ الفـقـهـ وـتـمـتـ اـجـهـ وـنـتـرـ
الـعـيـنةـ وـكـنـنـ الـقـوـمـ فـيـ مـرـيـةـ وـنـفـاقـ بـيـتـ، لـوـنـ فـيـ اـبـيـاتـ ماـهـمـ عـلـيـهـ
بـالـآـيـاتـ وـيـكـفـهـ اـنـ مـنـ اـنـرـهـ ماـكـ لـكـ قـنـىـ الـأـسـرـ فـيـ الـكـلـابـ اـلـيـ مـاـرـهـ
مـنـهـمـ مـشـيـنـ اـنـهـمـ بـكـرـ الـبـادـ لـوـبـهـ اـسـرـتـ الـأـرـبـابـ قـدـ شـرـكـنـ ضـرـ
وـرـ بـحـ منـ اـقـبـلـ اـلـيـ مـطـلـعـ الـبـرـهـانـ قدـ سـلـكـ قـنـىـ الـأـصـلـ فـيـ يـوـمـ اللهـ
بـعـدـ شـدـيـ النـوـيـ وـأـنـ لـوـ مـشـيرـ الـأـوـلـ مـنـ دـيـ اـسـدـ الـمـقـدـرـ العـزـيزـ
الـعـلامـ اـنـهـ بـكـرـ بـكـ لـقـزـحـ وـتـشـكـرـ بـكـ

مکاں المَبْرُور

جعفر

هـ صحيحة آت المبين القديم يا عجدي يا ثابت فنزل لك في كتاب
 من أجنبي ذكر أك مررة بدمرا لتشكر ربك مطر اليميات سفنا ذاك
 ، ديناك من شطر القدر متضرع رشبك ما لك إلا مم ان ربك يغسل ما ثأر
 وهو الخزيز الوراء بـ أنا اردنا ان نحبيب من خضر كـ بـ لـ دـ لـ المظلوم لـ تـ هـ
 الآيات الى مشرق الهرفان هو الباقي الباقي أنا ذكر عبد الحسين
 ونوريه بما يبني له طلبي لمذكور على بازنـزل في كتاب الله العلي العظيم
 ارجـيـ مـسـلـيـمـ جـمـيـعـ اـمـعـاـلـ بـ فـرـاـيـرـ وـ مـوـقـعـ دـ اـرـدـ بـ رـأـيـ رـضـاـيـ دـ اـوـتـ
 سـيـرـهـ

هو العلي الباقي

ذكرـتـ بـ منـ العـدـ الـ الـ ذـيـ آـمـنـ بـ اـسـ وـ كـانـ فـيـ صـحـفـ الـ بـقـائـ الـ مـغـرـبـ مـسـلـوـرـاـ
 هـ دـاشـ عـلـيـ الـ بـقـائـ بـ حـرـ الـ فـرـدـ وـ سـ حـلـ لـ يـ لـيـ انـ رـ قـرـبـ الـ طـوـرـ سـيـنـاـ الـ طـوـرـ فـ دـ حـلـ عـلـيـهـ لـ حـدـ
 اـنـجـمـ اـنـجـكـ فـيـ حـاتـهـ هـ دـ الـ عـلـمـ مـشـودـاـ وـ لـ تـعـرـفـ سـكـمـ الـ بـدـعـ مـنـ نـسـعـ الـ وـجـودـ وـ كـمـونـ
 فـيـوـآـ الـ دـنـسـ مـطـيـورـاـ وـ لـ تـعـدـ اـنـ فـيـ صـرـاطـ الـ اـلـزـيـةـ وـ تـجـهـيـاتـ التـرـبـ منـ فـرـاءـ
 الـ بـقـائـ فـيـ سـيـنـ هـ دـ الـ بـقـائـ وـ كـمـونـ فـيـ حـدـيـةـ اـيـاتـ مـلـهـ دـ اـكـ الـ بـقـائـ كـ مـنـ قـولـ كـيـ

وآهيناك في هر ان احبت وارسلناك به التهيس تكون في نوح المحيط باسم الابرار
 من قلم انبمار ركته ثم اعلم بانشدناك كتب واصينا فيه حكم قلبك وارسلنا لك
 حرث ان تكونا من سكن البداء ومن نار المحتى مخنوطة والزوج عليك وعلى اسرته
 محمد و على اباك وعلى من كان في طور احبت مدحوك را ١٥٢

بواحد

ان ياك قدار سذايک من قبل كن باگريم فيه قدر من كن امر على قضيل
 من لدن عزيز حکیم وکرنك فيه واذکرناك على احسن ذکر مسین قل يا قوم آخونا
 ولا تقدروا في الارض ولا تكونن من الغافلين فامشو على من کب الارض بو قار
 من اسد و سکينة عظيم قل کذ کاک يلتکم العلام قول اسحق من لدن عزيز خیر
 ولا تخربوا اعما و رد عدیکم و توکلوا على ات و کذ کاک تذكر من قشایا و القدس
 الوجه عزیز قل ان السراج اوقد في المصباح و ان النار قد خبرت من شجرة
 ویمشکم بینا و اسده ان اسرعوا في قلوبکم ولا تكونن من الصابرين ثم آلن کلکیم
 من لدن على النواۃ کن عنک ثم اذکر هن پاک جمیں

١٥٢

ان یقین

ان یانقی قد هضرت، فسرت خوارودت فی قیامک دی الباب، و حضور کنی محظی
 الاعظم عن نینین دوست البشایخ غرست علی شاعری الموتیه رفف الماء، و مت
 کلمات ریگ فی خوبیه الاشارات و حدودت معانی نعمت باشک فی باطن جمه اندلاع
 و آنک است فاشد لغتک کما شدت جنتی کک باشک امتحت اندیشی کش شان
 و میسته و می تقصیه ان شاه، و اراد و سلطنه عدیک، و سرفی عدیک و مژل عدیک
 قادر کک اذ بیده طلوع العزة والقدرة و اند علی کل شئی قدر بر یعنی کوشش میخانه
 محبت الی اراده کاه سرل جان است رزبر اک جان رقین لطیف بزود هوای چنان
 طیز تباشد و غیر غفن دوست مفتری نیابد و نگرانی ساقی خربزار اباید در جمیع اتفاقا
 بحاجم جان و رو ای قیام و اقدام نمود و ممنی این نگر نگری است که گوشرا از
 استماع چنگ و بر بیط خپری پاک سازد تا از نوایی قدس مصوی ادر اک
 نماید و چشم را از ملا جلنجه بحال خلا هرمه کمتره منع نماید تا از مشهد جمال هواه
 نصیب برد ارده فرخنده گوشی که از این شاه باز هوای الی شناس ز مکونی را شائع
 فرماید و از این ملاحت حرائقی نوایی عزیز جاری بشنود تا همه حبسش جان شود
 و تمام جسدش ممزد و مفتر بنا نگردد و لکن قسم بخدا نمیشود واحدی و ادر اک

نیز پرستی زیرا که این مردار احمدیه را مضرابی از جو هر دوچ باید و این چک
 صدیه را آنچک خواهد شد زاین تقوس بعدی که هرگز از خم قرب نهیشیده اند
 و شراب و صال را از لال حضنه بیشتر تو شیشهه اند جزوی صرف جانی
 خارند و جرقهای بجهت بیانی نیازند ملوك نفس سده اند و از مالک الملوك
 باز ندانند و عجیب جد گشته اند و از مولی الموالی غافل و محظوظ شده و لکن ای
 حقیقتی از اوراد سیگاهی بگیو تراست و گنده تو از خدر خواهی محبوب است
 اراده شد که همچوی این مراتب را شرحی ذکر شود و لکن قصنه با مضي ولذا تم
 و انتی چند اگر کسی من علی الارض از جیات فارغ شود همین صفة محیر اکتفای
 میخورد و تمام معانی از جو هر دو حالت در این سهر الیست سور شده فخر عباد یار که
 بتوند با خذلش ای آن تبره

مش بـ جـ بـ فـ بـ

القدم الاعظم

یا اینه المقص في اخراج المنشب من الجرأة العظم والنظر إلى الافق الدالع
 المشبع من انوار سیح القدم فاعلم قد ترين کن کب الذي ارسلت الى العبد
 اخیر

٥٢٣
 اصحابه بمحاظة فايت مويكب واطلعت باوردت في جبرك ونجيبك ووجهنا كل
 لمرئات العشق في الثوق والاستيقن مررت رأيت المحبوب بعينك ذكره
 بما وجدنا عنه رواج التقاليل والا دلال مع انتباعي للمشوق الجميل على الافق بـ^{باب}
 الا شرقي وطور آخر توجئت اليه بعيني وصفتها بما وجدنا عنه عرف الاندیشـ^{باب}
 وفیکـ باعنة قده ما کـ البـدـ و المـالـ کـ انـکـ ما اردـتـ فـی هـینـ الـذـکـرـينـ
 فـی الـمـسـامـیـنـ الاـ اـصـفـاءـ، ماـکـ الاـسـاءـ، لـهـ اوـ اـجـبـنـاـ انـ خـیـبـکـ بـحـالـاتـ اوـلـیـ الـکـلـاـ
 منـ اـلـ الـادـیـانـ طـوـبـیـ کـ بـاـشـرـبـتـ مـنـ الـعـدـصـیـنـ رـحـیـقـ الـذـکـرـ فـیـ ذـکـرـ الـسـینـ
 الـعـلـیـیـنـ فـیـذـ الـیـومـ الـلـهـیـ جـدـلـاـتـ سـیدـ الـایـامـ يـاـیـمـ الـمـقـبـلـ الـلـاـعـلـیـ
 عـرـکـ مـنـ اـعـرـکـ الـلـهـرـةـ مـنـ حـرـارـةـ كـلـتـ اـنـهـ الـمـطـاـطـ الـتـیـ جـدـلـاـتـ مـقـدـسـاـ عـنـ كـرـکـاـ
 الـلـثـاثـ الـتـیـ اـسـتـ وـاـقـعـاـنـ اـعـرـکـاتـ المـذـکـورـةـ فـیـ کـتـبـ الـقـوـمـ کـدـکـ
 يـاـمـرـکـ مـهـلـیـ الـنـامـ وـهـنـهـ اـعـرـکـ وـلـوـ اـنـتـاـ وـرـحـلـ نـفـسـ وـلـكـنـ لـمـ اـعـرـکـاتـ طـبـعـ
 بـهـاـلـهـ رـبـکـ الـعـزـيزـ اـحـسـانـ مـرـةـ ثـرـاـ تـضـبـطـ بـالـکـونـ لـاـ جـلـنـ اـقـوـیـ شـیـیـ اـضـبـطـاـ
 وـمـرـةـ تـقـهـرـ مـنـہـ نـفـسـ الـکـونـ تـقـالـیـ اـتـ رـبـکـ الـمـقـنـدـ الـمـسـیـنـ عـلـیـ اـخـدـاـ
 اـنـ اـنـجـنـ لمـ يـرـیـلـ فـیـ حـدـ الـمـکـانـ وـاـنـجـلـیـ فـیـ اـمـکـنـهـ وـاـنـجـیـ هـوـ الـذـیـ لـاـ يـلـبـیـ

بالذكر والبيان ولا يذكر الا مثال كمن تما سأله من بيته اذا أتكتون اضطلاعك
 المحدثة من الحكمة كما ذكر من قبل واما الانباط لابني عبيك بيتاً لذكري على ما ارد به
 ان اعرف المقصود وقل كاتب اصحابي انا كاتب العباد واصحكم على البلاد لو تعرف
 ما اردناه كاتب في خواصب بهذه الاشارات بانه من ذكر الفرج والشوق الى متى تم تجده
 فشك مستطر عن اصحابات انا كاتب لو تستذكر في نفس الاقبال وسيرك الى الغنى المتدا
 لتعرف ما ذكرتني بـ بالشود والعيان دام توقيعك في ذكر انت ركيب لموسى المستدر
 المختار اثارنا ان نشكك عما عند القوم ونجعلك منا دليلاً بذلة الذكر المعين على
 من في الابداع وبشرى بذلة النسب بالاعظم بين الاسم انت ركيب لموسى العزيز العلام
 ثم اعلم في سين الذي اقبلت الى انة شافت من هناء الرزق حمراء اخرى اي اك
 ان يذكر بما ليس به ادلة المعين انت الاول قدر لذلوكين واثالثي من انت اقبل
 الى مشرق كان بانوار الوجه مضينا انت اقبلاك هو نفس القافية واثالث لفظية
 الربانية كانت مودعه بـ بعث في فشك فشكك وـ اخلاق فيك لا يذكر خول اشيئي
 في الشيء فلئن اتي الميata نهرت منك ان احفظك كذك يا مرك ركيب انت
 كان معتقداً عن الدخول وانخر ورج من بـ المقام الذي كان باسم اسد مرغوفا
 وكذا كاتب

350

ش اپنے تحریر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هذا كتاب من هذا المختصر الذي يدعى عاكل من في المسوات والدرجات الى رب مصر
اعيال قل ان في تسلق الدرجات وتجربة الانتماء وقلقيب الليل والنهار وظهوره
الاصحى في قصص الانوار وآثار لاصنع في الاشارات لايات لا ول الابصار قل ياطا
الدرجات غافلوا الى آثار قدرة امكانيت شئ كل من في المسوات والدرجات بغير
من قدره وفعليهم روح ايجوان بحرف اخرى كذلك لم يكت صيكم اسر فى مطلع
يام الدسارات وارسل عليكم عيت قبل جمهور وانزل مسد آيات بيانت يجز عن عرقها
كل ذى علم واقتدار وبذلك شئت ارض المعرفة والنظرت مسوات الحكمة
ورغبت غلام الفضل وتنزيل عليكم الامطار كل ذلك تذكره لكم باحق وعبرة
لأن ول الباب ويدى المقتضيين الى رفوف القدس وما زيد الطالبين الا
خسار قل ياقوم هذا وعدكم انه في الالوان قد جاكم على غلام من ان رونى

لِكَذَا إِرْوَاحٌ وَّمِيزَرَكُمْ بِرِضْوَانِ الْأَحَدِيَّةِ فِي مَقْدِدِ الْذِي فِي قِشْرَقِ الْأَنْوَارِ وَهَذَا
 أَبْيَهُ الَّذِينَ اتَّوْا بِالْبَسَارِ الْعَدْلَ مِنْ لَدُنْ عَزِيزِ حَتَّارٍ وَاعْرَضُ الَّذِينَ تَجَدُّدُ فِي صَدْرِهِمْ
 هَذَا مِنْ أَنَّهُمْ كَانُوا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ فِي كُلِّ عَدْدِهِمْ اعْسَارٍ وَهَذَا مِنْ أَنَّهُمْ
 مِنْ قَلْمَ الْأَصْلِيِّ عَلَى الْوَاحِدِيِّ سُطْرَتْ مِنْ أَصْبَعِهِمْ أَسْجَارٌ قَلْمَ الْأَهْمَمِ
 فَاضْفَوْا فِي الْفَكَمِ أَقْلَمْ مِنْ آنَ وَلَنْكَرُوا فِيهِ يَا وَلَوْ الْمَهْكَارُ أَنْ لَنْ تَوْفِنُوا
 بِالْأَتْيِيِّ بِإِيمَانِكُمْ بِإِيمَانِ آيَاتِ فَيَأْتِي وَجْهُ تَوْجِيْهِنَ الْيَوْمَ يَا وَلَوْ الْأَنْسَافُ أَمْ كَعْفُوكُمْ
 مِنْ قَبْلِ يَوْمِ يَأْتِي آيَاتِ رَبِّكَ وَهَذَا هُوَ الَّذِي قَدْ أَتَى
 فِي طَلْلِ مِنَ الْأَنْوَارِ بِآيَاتِ يَعْبُرُ عَنْهَا كُلُّ مِنْ فِي النَّسْوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهَذَا هُنَّا
 عَوْلُ الْعَارِفِينَ ثُمَّ أَفْدَاهُ أَوْلَى الْأَخْيَارِ قَلْمَ يَا قَوْمٌ قَوْمٌ عَنْ سَرَادِ الْعَلَلِ ثُمَّ أَبْلَى
 إِلَى أَنَّهُ الْوَاحِدُ الْفَقَارُ قَلْمَ أَنْ فِي خَلْقِ الْفَكَمِ وَلَخْمِ الْاسْكَمِ وَلَخْمِ إِلَيْكُمْ لَيَأْتِي
 لَأَوْلَى الْأَنْظَارِ قَلْمَ يَا قَوْمٌ لَمْ يَنْعَكِمُ الَّذِيَا وَزَخْرُفَهَا وَلَيَدِكُمْ مَا تَرَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ كُلِّ
 مَكْبَرَةِ رَبَّ وَلَرَخْنَافُوا عَنِ الَّذِينَ مَا سَلَطُوكُمْ إِلَيْهِمْ أَصْلِيِّ إِلَيْكُمْ فِي آيَةِ مَدْدَةٍ
 لَيَدْبُوكُمْ أَكْيَمْ كَانَ فِي الْمَلَكِ مِنْ مَضْطَبِهِ صَبَّارٌ وَمَا تَرَزَّلَ كُلُّ ذَكَرٌ عَلَيْكُمْ إِلَيْهِمْ أَبْلَى
 فِي دُوَّجِ الْخَمْطِ عَلَى قَدْرِهِ مَقْدَارٌ وَسَيْمَنِي كُلُّ مَكْبَرَمِ مِنَ الْقَنْيَا أَقْلَمْ مِنَ الْأَنْ
 إِلَيْكُمْ

اليكم الابصار القوا نس و خافوا عن الذي كان مقدراً عليكم و على ارواحكم
 واجساوكم ولا ينفع احد في امره فضل ما ينت، ولا يصلح عاشا، وهو العزيز المحتار
 قل ان الله يعلم سير واني الا رض غوف يجزيهم اسر احسن اجرها، ويركتون على ربها
 احقرها، ويزرون فلكن صين عرق اشطار واقمار قل يا قوم هذه ناقة اسد ترعى ما انبثت
 لما في ارض الفروس و تستكيم من لبين الذي تحجي به الارواح والابدانا ويا يوم
 لا تنسوا بيوه انكم ولا تسبوا اهوكم فاتسروا الله بيدهكم الى انتهائهم اذكروه في
 قلوبكم في اعيانى والاسرار قل اولم يكفيكم اذ ازل حلبيكم اكتب وفيه فضل كل
 امر و يكيل حلبيكم في عيشي و ابخار و يبشركم الله، يوم ترعن فيه وجوه الظالمين غيرة
 اندر و تذك فيه جبال العظم و تنشق ارض الکفر و تتفجر فيه الانمار قل يا يوم
 الذي وعدتم به في الارواح اذا كانت السنوات مطويات في يمين انتصارة
 و تقضي الارض بنيته الارادة و تشتمل فيه الابحار بذا امار قلم فسلم الامر
 من نفخات الاسرار بالاجمار اذا استبشروا بالمغزبون بلقاء ربهم فلما يحيط
 كل مكابر مكار و يسوق الذين آمنوا بملائكة التور الى جنة البتاف في قلب اهبا
 ديسوق الذين كنزوا اهل ملكة العذاب الى بئس القرار كذلك لم ينفع عليكم من هنرا

الامر و هم ينكرون و امن قبل كي نكروه و ان اليوم هو لآء ، الغيار لظفرين بها
 فهني من قبل و تكون راحق في امراته بحسب لا يركب كل بكمبر كفر . فاعلم بان
 الذين اتو التوراة قد وحدوا اليهودي يأتي من بعد فلبي جا لهم صحي بيات الرزوح اذا
 قالوا ان به الارجل كذلك اذ لم يشرأ ابن يا تيم من بعد فلبي جا لهم ممهدة
 استكبار عليه كمثل سحر اذ دخل من الله ينهم اتو الفرقان اذ جا لهم الرسول عز شره
 قالوا ما هذا الارجل سحر فلبي رج الى متعدد الدس في قباب العفة اذا يرجوه في كل
 سين و يتضرعون بالليل والنوار كذلك فلبي من قبل الله يلا قبل ز مشفون
 مللي اضر الله يلا بهم خرى و ينفعون الى اضر الذي لا اضر له و هذا متسن كاف عن اليهم
 كفر و اعراضوا بعد ما جا لهم ببيانات من كل الاشجار و كمروا على اشد صل ما هم
 كانوا متصدرا عليه و ما كرا لحال فرين الا في تبار كماري اليوم لما جا لهم على باختي ببيانات
 و التبريات قالوا ما هذه بدء في آياتنا اذا استكباروا عليه و فرقوا كفر فرار و هنا
 متصدارهم في الملائكة و ما زالت اشياء طين لهم اعاليهم بحسب لا يغيرون ما يقولون
 و كذلك كاف من كل شيء هنا ، تكون من اولى البصار قوى كذلك فانظر و
 الذين اتو الابيان لو يأتيم احد بيات بينت و بيج اضحت و دلائل باهتة
 و كلام

وكلم بامعات وطرف دريات اذا ينضون عليناهم عن كل و بكلون عمد اشد
ويكتصون على اعتبارهم ولا يتسلوه الا بفهم طيارة وبذلك يبين ان المؤمن
في كل الاعمال يكن الى كل كبريت الامر وهذا انتزلي حقيقة من هما ، الروح على
القدرة الابرار قل يا قوم ان تملكون اخرا من الارض كلها و تحكموا على ما تتطلع اليه
عليها ثم تكون كل مطهر عن الا شجار من الا شمار و تمبوون كل ما فتح في الارض من جهود
والاباس و تصرفون كل الا بخار فواحدكم ينفعكم في شيء حين الذي يائكم منه
الموت من مدبر قرار و ينفعكم عن كل ذلك اقل من اللحظة كاكم ما خاصمكم
وهذا من حق الذي رقم في ان سطار من عند ابد المقدار العزيز ايجياء و كذلك
شر عناكم شرارة النسخ و اشدها لكم من اجل القدس و ملئكم سبع الف رؤوس والقىكم
حكمة الامر بطربيكم الى العزيز القدار قل يا ملء الارض فمن شاء فليتعدد ما انتفع لنفس
سبعين اى اشد فتن شاء فليعرض فيرج الى مطرقة في نصب اندر و اكثير عذاب و على
الذين هم محسوا لغاست الروح و صعدوا الى مترقد سلس نهاد

١٥٢
سرية

ابو الحسن

موالروج قد كان في قطب البعد مشهداً و مرفف القرب فاسمع لغات

الورق من سدة المفتني وتحتى على الارواح من آيات رب الاصلى التي رفها اسدوت
 رفوف العروقان في مسام لا يُشمُد ولا يُبرى وافقره من دراء، اسْجِيَّات في جبروت
 الاصلى واشِرَقَت الشَّمْسُ من غَرَبَةٍ فِي وَسْطِ الْأَنْجَى وَيَقْبَلُ الْمِسَكَنَ مِنْ آمِنَةٍ بِرَبِّ
 قُلْبِهِ وَيَرْضُ عَنْكَنَ مَكْبُرَ كُنْهَ شَفَى وَيَادِيَ كَنَّ مِنْ فِي السَّوَاتِ إِلَى سُخْتِ الرَّثَابِ
 نَوْزُوحَ فِي وَسْطِ الْأَجْوَافِ إِرْدَوَاوِيَّ قُلْ بَهْرَهُ أَرْضُ الْبَيْتِ فَاسْمَعُوا مِنْ آيَاتِ
 رَبِّ الْأَصْلِيِّ مِنْ بَهْلَمَ الْأَصْلِيِّ فِيهِنَ الْمُظْرَأُ الْكَبِيرِ وَخَذُوا أَنْصِبَكُمْ فِيهِنَ يَرِلُ وَيَلِي وَهَذَا
 مِنْ رِزْقِ الدَّهْرِ لِمَنْ سَكَنَ فِي رَضْوَانَ الْخَندَ ثُمَّ خَلَوْ وَصَلَ إِلَى عَمَامِ الْفَرَبِ
 ثُوقَ قَوْسِ الْأَدْنِيِّ اَدَّا قُلْ سَجَانَ رَبِّي الْأَصْلِيِّ بَهْلَمَ نَازِلَ مِنْ قَلْمَ الْأَدْلِيِّ لِمَنْ يَذَكِّرُ
 أَوْ يَخْشِيُّ وَيَخْذِبُ مِنْ تَحْتِ الْفَرَدَوْسِ عَنْ شَجَرَةِ الْمَهْصُوبِ ثُمَّ تَرَلتْ رُوحُ الْأَمْرِ
 نَزَلَتْ أَطْرَى الْتَّنْقِيِّ عَلَى الْعِبَادِ مَا لَيْلَقَى مِنْ حَكْمَ الْبَيْتِ عَمَّا سَرَهُ أَخْنَى كَذَكَ يَرِلُ الْآيَاتِ
 عَلَى مِنْ يَلِيَّ، وَأَنْتَ مِنْ الْهَدَالْأَرْجُو وَالْهَارْمِيِّ الْأَضْرَةُ وَالْأَدْوَى وَيَلِمُ الْعِبَادِ مِنْ اسْرَارِ
 الْبَيْتِ الْأَبْيَى لِيَسْرِعُوا إِلَيْنَا إِلَى كُوشَ الْوَصْلِ فِي مَكَانِ التَّنْقِيِّ وَيَرْجُوا إِلَى وَهَنَ الْأَنْتَ
 لَيَمُوتَ فِيهِ وَلَا يَحْيِي وَالرُّوحُ عَلَى الْفَرَسِيْمِ الْفَطَّعُوا إِلَى اَقْدَمِ مَعَارِجِ الْمَدِيِّ وَلَهُ

١٥٢ قوْلَى سَرِّي

شَجَاب

ش شهادتی حسیده م کا
حوالی الکاف

شید اشد آن لاله الا هو الغفران الذي لا يغفرة شيء ولا يغفر امر يغفل بسلطانه ایش، وکیم
کایریم و هو العدل الحکم العزیز العجیل ما اسمعنا ذکر ک ذکر ک لومتی علی صحوۃ
ذکر و لعلی اصحابی لظرف و لعلی الکلینی علی علی اش لاله الا هو الغفران عجیل ان
بذكری و سنج باسم ربک العزیز العظیم الہم، علیک و علی من شرب رحیق الوجی
من ید عطاء، ربک اکرمیم

ش جانب سیده
بنام خداوند بکت

صیحت حالم ارجا بلهست که خود را بطراء حلم مرین نماید و ظاهر کند پس که عاد
چاره را از ما یستفم منع نماید و بایض قسم امر مکنه از حلم جز الفاظ مدد و ده مخدو
نمیمه و نشنبیده اند «هم راقین داشته اند و ضمن راجیا صد اخذند نموده اند
حمد و شفاف الیک از قلب محکرده اند از او نام ظاهر و با و نام ممکنی و الی الا و اما
راج عش منبع عباد خود را زنفوس مکوره و امثال آن حضرت فرماید بیشند اس

مظلوم را که خالصاً لوجه انتهٰ تکمیل نماید و تراجمبوب و درسخی و استعانت امر ممکن است
ان اعلیٰ بی امرت به فی الکتاب و باز آن فیضهٰ اللوح المیمین الیها، علیکم و
کل عبد شرب رحیق الاستفاسته باسم رب القدریم رب رب

هو الشاعر البصري

يَا إِيَّاهَا الْمَطَّارِي افْتُحْ لِنَا الْعُوْلَمَ اسْمَعْ لِنَا مَهْكُمَ الظُّورَ اشْفَقْ بِأَنْظَلَ حُكْمَ الْمُشَوَّهِ
وَقَامَ الْمُلْقِبُورَ ارْمَأْ مَنْ لَدِيَ اسْتَهْمِيْنَ التَّقْيَمَ وَلَ وَجَكَ لِي الْأَقْلَى الْأَلْطَى
لِتَسْعَهُمْ نَهَاءً، مَالِكَ الْأَسَمَّ، الَّذِي ارْتَضَيْنَ مِنْ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءَ، اشْجَدْ كَبَ الْمَعَامَ
يَطْوَفُ الْمُلْكُوتَ قُلْ يَا مَلَكُ الْبَيَانِ اتَّقُوا الْرَّحْمَنَ قَدَّاَيِّ مَنْ كَانَ مَذْكُورًا فِي كِتَابِهِ
وَبِشَرِّهِ نَغْطَةُ الْبَيَانِ لَوْا سَمِّ تَلْعُونَ لَاتَّفَيْكِمُ الْيَوْمَ كَتَبَ الْعَالَمَ وَلَا مَا عَنِ الدَّامِ
ضَحَوا الْأَرْوَاحُمُ وَرَأَكُمُ مُتَبَلِّيْنَ إِلَيَّ اسْتَهْزِيْرَ الْوَرَودَ هَذَا يَوْمٌ تَنْظَقُ فِيْهِ الْأَشْجَارُ وَالْأَوْرَاقُ
وَتَنَادِيُ الْأَنْدَرَةُ وَارْتَفَعَتِ الصَّيْحَةُ وَكَنَّ الْقَوْمُ لَا يَقْعُونَ قُلْ قَوْمٌ مَوْعِنُ رَقْدَ الْمَوْ
قَدَّاَيِّ مَوْلَى الْوَرَى بِسْلَطَانٌ مَسْتَوْدَ اَنْ تَكْرُوا إِلَيْهَا الْفَضْلُ الْأَعْظَمُ بِإِيْرَاظِمَنْ قَلْوَكِمُ
يَا إِلَيْهِنَوْنَ أَكْبَأْتَ لَاهِخَزَنَ مِنْ شَيْئِيْ تَوَكَّلَ عَلَى اسْتَهْرَبَ مَاكَانَ وَمَا يَكُونَ
اسْتَهْرَلَ كَفَ فيِ الْتَّهِيْنِ لَا يَأْخُذُهُ الْفَنَاءُ بِدَوَامِ امْرَى الْحَوْمَ وَمَذْكُورُ مِنْ سَبِّيْ جَيْدَرَ
وَبِشَرِّهِ

وَمُبْشِرٌ بِعِنْدِهِ أَنَّهُ مَا كَفَى الْقَدْرُ الْأَنْجَى
الْعَلْوَبُ إِذَا فَرَّتْ يَمِيَّاً وَشَرَّبَتْ كُوْثَرَ الْبَيَّاً، مِنْ كَلَّاتِيْ قَمْ وَقَلْ كَكْ أَسْمَى يَادِيْ كَكْ
الْوَجْدُ وَسَلَطَانُ الْغَيْبِ وَالشَّهْوَدُ وَتَذَكَّرُ مِنْ سَقِيَّ سَبِيْدَاقَ وَنُوسِيَّ بَا وَصِنْعَابِيَّا
فِي الرَّبْرَ وَالْأَلْوَاحِ مِنْ لَدِيْ سَجْنَ حَدَّمَ الْفَيْوَبُ اشْكَرَاهُ بِمَا عَرَفَكَ وَإِنْكَ عَلَى
الْأَقْبَالِ إِلَى حَنَامِ عَرْضِ عَنِ الْعَلَى، وَالْفَتَّى، شَمَّ الْأَمْرَاءِ الَّذِينَ سَكَنُوا لَدَهُ، إِذَا عَرَضَ
عَنِ اسْتَهْلَكَ بِبِرْبُورَتْ قَلْ بِإِمْلَأِ الْأَرْضِ افْنَرُوا الرَّحْمَنُ بِالْحَكْمَةِ وَالْبَيَانُ بِالْأَلْأَ
الَّتِي بِهَا ظَهَرَ مَخَاتِ الْفَنُوسِ كَكْ أَسْتَنْ قَلْمَ الرَّحْمَنِ فِي مَضَارِ الْبَيَانِ طَوْبِي
لَمَنْ أَقْبَلَ وَشَهَدَ وَقَالَ كَكْ أَسْمَى يَا كَكْ الْغَيْبُ وَالشَّهْوَدُ سَبِيْرَ

